

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Cooper, James Fenimore.; oversatte fra
Originalsproget

Titel | Title:

Cooper's Samlede Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 165-172

Udgivet år og sted | Publication time and place: Köbenhavn : S. Trier, 1831-1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

29 bd.

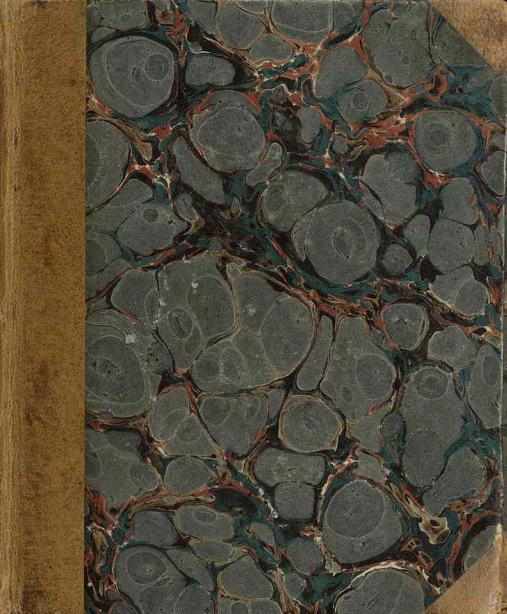
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58.-49-

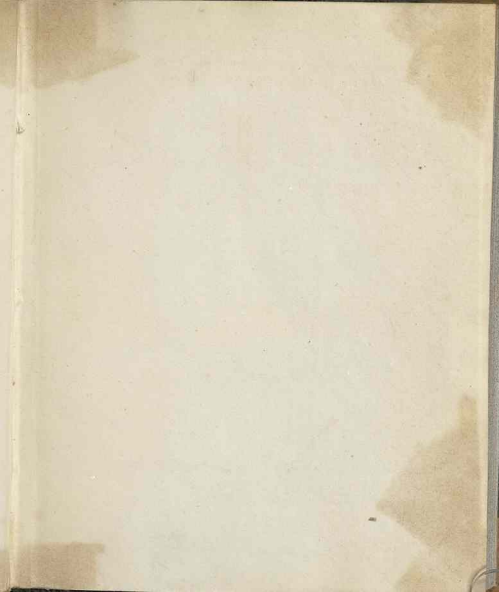
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

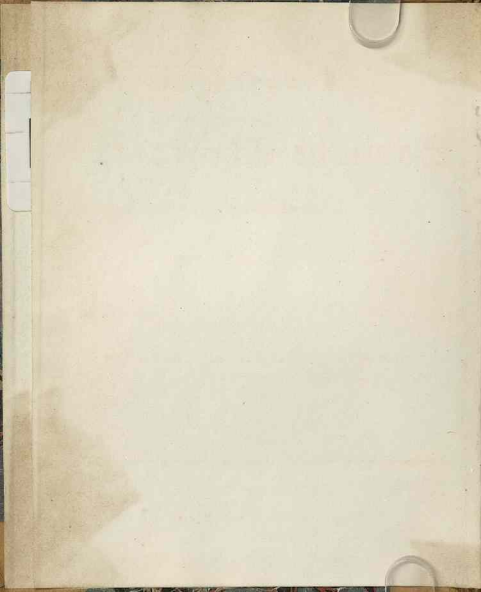

1 1 58 0 8 02073 X

+ Rex

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Fethundrede og femogtredshindstyvende til eethundrede og
otteogtredshindstyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1855.

Jack Tier
eller
Florida Revet.

Erroman
af
James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk
ved
J. A. Meyer.

Første Deel.

Kjøbenhavn.
Førlagt af og sælgt hos **S. Trier.**
1855.

1911. 1002

1911

1911. 1002

1911. 1002

1911. 1002

1911. 1002

1911

1911. 1002

Fortale.

Dette Bærk er allerede forelagt Publicum i Grahams Magazin, under Titel „Rose Budd.“ Forandringen af Navnet skyldes alene Forfatteren, og hidrører fra den Overbeviisning, at Benævnelsen i denne Udgave er mere passende, end den aslagte. Den Nødvendighed at skrive en Bog, svarende til dens Titel, istedenfor at uddrage denne af Bogens Indhold, har været Aarsagen til Afvigelsen fra de almindelige Regler.

Da denne Bog blev paabegyndt, troede man i Almindelighed, at den mexicanske Krig vilde ende, efter nogle faa Maaneders Hændteligheder. Dette har alligevel aldrig været Forfatterens Mening; han har altid forudsæet en forlænget Strid, og nu da Congressen har begyndt at lægge sig der-

imellem, er der ligesaaaliden Udsigt til dens Tilendebbringelse, som den Dag da den begyndte. Hvorfra hæderlige Gentlemen have udledet deres Ideer om Constitutionen, naar de opstille den Theori, at Congressen er et amerikansk Hofraad, med Magtsfuldskommenhed til at besvare Armeers Bevægelser, og, som gamle Blucher udtrykte sig, med Hensyn til Europas Diplomati, „med Pennen at ødelægge det Værk, der var vunden ved Sværdet,“ falder det vanskeligt at sige mere end dette, at de ikke have faaet dem fra Constitutionen selv. Man har altid troet, at den nuværende executive Magt blev skabt, for at undgaae de Under, som en forvirret og uenig Raadsforsamling maatte medføre, hvilket denne ny Sammensætning directe har til Hensigt at gjenoplive. Men en presidential Udkaarelse har bestandig vist sig, og vil sandsynligviis bestandig vise sig, at være stærkere end nogensomhelst skreven Grundlov.

Vi have i disse Pagina ofte haft Anledning til at henvise til Mexico. Det har været vor Hensigt at gjøre dette med Velvillie; thi vi have aldrig tvivlet om at de Factioner, som have bemægtiget sig Regjeringen i hint Land, har gjort os megen Uret, Uret der vilde have retfærdiggjort, om der meget tidligere var bleven grebet til Vaaben. Vi have altid betragtet den Klasse af Mexicanere, der ene med Rette kan kaldes Folket, som milde, elskværdige og

ønskende at staae paa en god Fod med os. Men Forsynet
styrer alligevel Alt til Opfyldelsen af sine egne vise Hen-
sigter. Dersom den Skorpe, som saalænge har omgivet
denne Nation, idet den indesluttede den i Stinkhellighed og
Uvidenhed, nu uigjenkaldelig skal sønderbrydes, og tillader
Lys at trænge ind, vil endog Mexico selv i Fremtiden
have Grund til at glæde sig over dets nuværende Ulykker.
Det var paa denne Maade at Italien, saa at sige,
blev gjenfødt: da de Franskes Erobringer medførte Mid-
lerne og de virkende Årsager, som endelig vækkede hin
berømte Deel af Jorden, til noget af dets gamle Aand.
Mexico er i visse Henseender dette Lands Italien; og
ihvorvel Krig er grusom og meget at beklage, kan den dog
letteligen medføre sand Friheds uftatteerlige Betsignelser,
og en Religion der er luttret for „*feux d'artifice*,“ saavel-
som for alle andre Konster.

Et Ord om vor Fortællings Kjendsgjerninger. Den
der med Opmærksomhed iagttager Menneſker og Ting, har
ofte Leilighed til at bemærke, paa hvilken Maade de sæd-
vanlige Tilfælde bedrage sig selv, saavelsom Andre. Den
Slags Forræderi, der er skildret i denne Fortælling, er
ikke nogen usædvanlig Hændelse; og det vil ofte findes, at
Forræderen er den meest høiroste i sine Protestationer om
Patriotisme. Det er en temmelig sikker Regel, at mistænke

den Mand for Hyfleri, der gjør Parade med sin Religion, og at finde den Fordærvede og Egenkjærlige i den, der meest høirostet taler om Folkets Rettigheder. Capitain Spike var fuldkommen hævet over den første Last, skjøndt med Hensyn til den Anden var han temmelig nær i samme Høide, som adskillige Patrioter, der leve af deres Guddom.

Første Kapitel.

„Sei der, Mr. Mulsford!“ raabte Capitain Stephan Spike paa Brigantinen Swash, eller Molly Swash, der var det Navn under hvilket den var indregistreret, til sin Styrmand — „vi vil drive ud saasnart Floden begynder, og jeg har i Sinde at gaae igjennem Hell-Gate, i det seneste ved næste Flodtid. At blive liggende i Havn, for at vente paa Medbør, er jammerligt Søndagskab; thi den der ønsker gunstig Vind maa gaae ud for at søge den.“

Denne Ordre blev givet fra et Bærst, ved den navnkundige By Manhattan, til En som var nede i Kahytten paa et, efter Udseende at dømme, hurtigtseilende Fartøi, af ovenmeldte Navn, paa hvis Dæk intet levende Væsen var at see. Heller ikke var Bærstet, skjøndt det var et af de Træbolværker, der omgive den Arm af Søen, som kaldes East River, et saadant Sted, der i Almindelighed fremstiller sig for Læserens eller Tilhørerens indre Die,

naar der hentydes til et Værst ved hin By, som det nu fortiden er Skik at kalde Amerikas commercielle Stapelstad — som om der ogsaa godt kunde være en Stapelstad af en anden Charakter. Ved det omhandlede Værst, eller meget nær ved det, laae der virkelig ikke nogetssomhelst Skib, med Undtagelse af the Molly Swash. Da Værstet laae ved den østlige Side af Byen, er det neppe nødvendigt at sige, at et saadant kun kunde findes høit oppe, og i en betydelig Afstand fra den sædvanlige Tumlaplads for Handelen. Brigantinen laae mere end en Qvartmiil ovenfor the Hook (her menes naturligviis Gorlaer's og ikke Sandy-Hook) og ganske nær ved det gamle Fattighuus — langt ovenfor Regjeringsværstierne. Det var et eensomt Sted for et Fartøi, midt i Brimlen. Der var intet, som kunde blande sig med Capitain Spikes barske, sfingrende Stemme, eller afbryde dens haarde Toner, og den bragte strax Harry Mulford, den omhandlede Styrmand, op paa Dækket, som det syntes, begjærlig efter at modtage Ordre.

„Braiede De, Capitain Spike?“ raabte Styrmanden, en net, velskabt, stærktbygget, smuk Sømand, paa to eller tre og thye Alar, fuld af Kraft og Mandighed.

„Braie? Dersom De kalder det at praie, naar en Mand anstrænger sin Strube til han bliver hæst, saa troer jeg at jeg gjorde det. Jeg smigrer mig med at der ikke er en Mand norden for Hatteras, der kan lade sin Stemme høre videre i en Storm, end en vis Gentle-

man, der kan findes i mindre end en Fods Afstand fra det Sted, hvorpaa jeg staaer. Dog, Sir, har jeg praaet the Swash i de sidste fem Minutter, og jeg er taknemlig ved endelig at finde Gen ombord, der kan svare mig."

"Hvad har De at befale, Capitain Spike?"

"At holde Alting klar, saa at vi kan afgaae, saa snart Floden kaentre. Jeg vil gaae igjennem Hell-Gate med den naeste nykomne Flod og jeg haaber, at De betimelig vil have alle Mand ombord. Jeg seer to eller tre af dem oppe i det hollandske Olhuus, og jeg kan med rene Ord lade dem vide, at dersom de komme øllede ombord, vil de snart blive viiste iland igjen."

"De har et usædvanlig sobert Mandskab, Capitain Spike," svarede den unge Mand med megen Rolighed. "I hele den Tid jeg har været sammen med dem, har jeg ikke seet en eneste af dem beruset."

"Godt, jeg haaber ogsaa det vil vise sig, at jeg har en usædvanlig sober Styrmand ovenikjøbet. Jeg affkøer Drukkenskab, Mr. Mulsford, og jeg siger Dem, kort og godt, at jeg ikke vil vide noget deraf."

"Maa jeg spørge Dem, om de nogeninde har seet mig drukken, Capitain Spike?" sagde Styrmanden, snarere paa en udfordrende Maade, end fremsat slet og ret, som et Spørgsmaal, idet der laae en meget bestemt Mening i hans hele Væsen.

"Jeg holder ikke nogen Logbog over Bagateller, Mr. Mulsford, og kan derfor ikke sige det. Der er ikke

nogen Skam i at et Menneske slaaer Gjetten løs, naar han er udenfor Tjenesten, skjøndt en Drukkenbolt er en Ting jeg hader. Nu vel, hust paa, Sir, at the Molly Swash faster løs ved den nykomne Flod, og at Rose Budd og den gode Dame, hendes Tante, blive vore Passagerer paa denne Reise."

"Er det muligt at De endelig har overtalet dem dertil!" udbød den smukke Styrmand.

"Overtalt! Det koster ikke stor Overtalelse, Sir, at faae Damerne til at prøve deres Lykke i denne Brig. Lady Washington selv, om hun levede, og havde i Sinde at gjøre en Soreise, vilde være glad ved en saadan Leilighed. De veed at vi have en Damekahyt, og det er passende at vi have Nogen til at benytte den. Gamle Mrs. Budd er en folsom Kone, og tager Klokkeslets-Observationer med en Bolt-split. Rose stranter. Pulmonie, troer jeg de kalde det, og hendes Tante ønsker at prøve hvad Virkning Søen vil have paa hendes Constitution."

"Rose Budds Constitution er ikke mere lungesotig end min egen," afbrød Styrmanden.

"Nu, det er ligesom Folk indbilde sig. De maa vide, Mr. Mulford, at man nu tildags har alle Slags Sydomme, og alle Slags Cure for dem. En Slags Cur for Svindsot er hvad de kalde Hyder-Ally —"

"Jeg formoder at De mener Hydropathie, Sir."

"Nu vel, det er noget lignende, ligemeget hvilket; men koldt Vand er Hovedsagen, og de sige at det er et

godt Middel. Nu tænker Roses Tante som saa, dersom det er koldt Vand der udfordres, er der intet Sted hvor man kan have saa fuldt op deraf, som paa Oceanet. Sølusten er ogsaa god, og ved at gjøre en Søreise, vil hendes Niece faae begge Dele, og det for godt Kjøb."

"Troer Rose Budd selv at hun er svindsotig, Captain Spike?" spurgte Mulford med Interesse.

"Nei hun gjør ikke, De veed at man maa aldrig ængste en Brystsvag, Mrs. Budd har altsaa omhyggeligen vogtet sig for, at tale derom til det unge Fruentimmer."

Mulford væmmedes næsten ved Udtrykket i hans Skippers Ansigt, medens Spike yttrede de sidste Ord. Ingeninde havde dette Ansigt været meget indbydende, da Trækkene vare grove og simple, medens en mistænkelig Rødme farvede hele Ansigtet, hvortil Aarsagen lige meget kunde tilskrives Spiritus, som Lustens Paavirkning. Et saadant Ansigt, oplivet ved Tanken om en heldig Manoeuvre, for ikke at sige ved Haab og Dnsker som det neppe vil passe sig at dvæle ved, kunde ikke andet end oprøre en Ungling, med Harry Mulfords ædle Følelser, saameget mere som han var sig bevidst, at nære den ømmeste Lidenstabs for Rose Budd. Den unge Mand svarede ikke; men vendte sig ud mod Vandet, for at skjule de Udtryk af Foragt, som han følte maatte staae tydeligt præget i hans Ansigt.

Floden, som den velbekjendte Arm af Soen, hvori the Swash laae, feilagtigen kaldes, var netop i det Die-

blik usædvanlig fri for Fartøier, og ikke et Seil større end en Baads, var synligt mellem Enden af Blackwell's Island og Corlaer's Hooft, en Afstand af omtrent en Mil. Denne Standsning i Bevægelsen i Havnen, i dette Dieblik, bevirkedes af Kulingen og Strømmen. Af den første var der kun lidet mere end en syblik Laring, medens der med Hensyn til den Sidste var to trediedeel Gbbe. Næsten alt hvad der kunde ventes af Kystfarere igjennem Sundet, med den Gbbe, var allerede ankommet, og intet Seilfartøi kunde gaae øster efter, med den lette Brise, førend Floden begyndte. Det var naturligtvis en anden Sag med Dampskibene, der løb omkring, som ligesaa mange Vender, styrende i alle Retninger, skjøndt hyppigst løbende fra det ene Færgested til det andet. Dog netop i det Dieblik Mulsford vendte sig bort fra sin Skipper, kom et stort Fartøi af sidstnævnte Slags i Sigte, idet det lagde the Hook forover, og stod øster efter. Det første Syn af dette Skib var tilstrækkeligt til sieblikkeligen at jage Rose Budd ud, saavel af Skipperens som Styrmandens Lanter, og give disse en ny Retning. Spike havde havt i Sinde at gaae op ad Værftet; men han forandrede sin Hensigt i den Grad, at han løb ombord paa Briggen og sprang op paa Hakkebrættet, ved Siden af Styrmanden, for bedre at kunne tage Dampskibet i Diehyn. Mulsford, hvem Skipperen var saa modbydelig, blev virkelig glad herover, da Spikes sjældne Fortjeneste som Sømand, dannede en Slags Tiltrækning,

der saa at sige, imod hans egen Villie, holdt ham bunden til hans Tjeneste.

„Hvad mon de i Fremtiden vil finde paa, Harry?“ udbrød Skipperen, idet hans Stemme og Bæsen virkelig var bleven menneffeligere, idetmindste i Tone og Udseende, ved dette uventede Syn af noget Nyt i hans Fag. „Hvad mon de i Fremtiden vil finde paa?“

„Jeg seer ingen Hjul, Sir, heller ikke nogen Bevægelse i Vandet agten for den, som naar den var en Propeller,“ gjensvarede den unge Mand.

„Det er en ganske ualmindelig Tasse! Det er ydermere en Orlogsmænd, et af Uncle-Sam's*) nye Baafund.“

„Det kan neppe være Tilfældet, Sir. Uncle-Sam har kun tre Dampskibe, af nogen Størrelse og Styrke, nu da the Missouri er brændt; og hiit ligger et af dem ved Marinens Værft, medens det andet er, eller nylig blev, oplagt ved Boston. Det tredie er i Gulsen. Dette maa være et aldeles nyt Skib, dersom det tilhører Uncle-Sam.“

„Nj! Hun er saa ny, som en Gouverneur, og man har sagt mig, at de nu har faaet fem eller sex af dem, oppe ved Albany. Det er et Søskib, Mr. Mulford, det seer man ved første Nærfald. Det er ingen af Eders Passageerskæb.“

„Det er tydeligt nok, Sir, og den er armeret. Maa-

*) Et Egenavn der betegner den nordamerikanske Nations Slædtemmeligheder.

ſkee den er engelft, og de har bragt den herind paa dette aabne Sted, for at prøve noget nyt Maſſineri. Ja, ja! den er i Værk med at heife ſit Flag, for Orlogsmændene ved Værftet, og vi vil ſaae at ſee hvem den tilhører."

En lang, lav, udtryksfuld Piben, ſom Spike udstødte, fulgte paa denne Bemærkning, da Dampſkibets Flag gik op under Rokken af Gaſſen, paa dets agterſte ſkonnerttaflede Maſt, netop i det Diebliſt Mulford ophørte at tale. I Forening med Dampſkibets Bevægelse var der netop Luſt nok til at udfolde Flaget for Vilkſuerne. Stjernerne og Striberne var der, ſom ſædvanligt, men de Sidſte Løb lodret iſtedenfor i horizontal Retning.

"Bed George, en Toldkrydſer!" udbrød Skipperen, ſaaſnart han havde endt ſin Piben. "Hvem ſkulde have troet, at de kunde have beqvemmet ſig til at indrette en ſaadan Ting, til den blodige Tjeneste?"

"Jeg erindrer nu at have hørt, at Uncle-Sam byggede nogle ſtore Dampbaade, til Toldvæſenets Tjeneste, og om jeg ikke tager feil, med en eller anden ny Indretning til fremdrivende Kraft, der hverken er Hjul eller Propeller. Dette maa være et af diſſe ny Fartøier, ſom de har bragt herhen i aabent Vand, for at prøve det."

"De har Ret, Sir, De har Ret. Hvad Dyrets Natur angaaer, da ſeer De hendes Flag, og ingen ærlig Mand behøver mere. Derſom der er noget jeg hader, ſaa er det det Flag, med ſine unaturlige Striber, der løbe op og ned, iſteden for paa den rigtige gammeldags

Maneer. Jeg har hørt en Sagfører sige, at dette Lands Foldsflag er unconstitutionelt, og at et Skib der blev truffen dermed i rum Sø, kunde blive opbragt som en Sø-røver."

Skjøndt Harry Mulsford hverken var en Buffendorf, eller en Grotius, havde han alt for god naturlig Forstand, og var alt for lidt fjeldomsfuld, med Hensyn til hans eget Kald, til at han skulde tage en sliq Theori til Indtægt, om ogsaa halvtredshindthve Sagførere fra Cherry Street havde besvoret dens Rægtighed. Et Smil gik over hans smukke Mund, der gav hans Ansigt et bestemt Udtryk, og noget, meget ligt et Gjenstik af dette Smil, der som Smil for Resten kan reflecteres i Hens eget Ansigt, lyfte i hans smukke, store, mørke Dine.

"Det vilde være noget ganske besynderligt, Capitain Spike," sagde han, "om et Skib der hørte til nogensomhelst Nation, skulde blive bragt op, som en Sø-røver. Det Factum, at det havde en national Charakter, vilde frelse det."

"Lad den saa, for Satan, føre et Nationalflag!" svarede Spike glubst. "Jeg kan vise Dem et Lovsted for hvad jeg siger, Mr. Mulsford. Det amerikanske Flag har sine Striber horizontale, og denne Tingeft fører sine verticale. Dersom jeg commanderede en Krydsjer og traf paa en af disse op og ned Kyre, vil jeg være bantsat,

om jeg ikke sendte ham i Havn og nedlagde Protest mod ham."

Mulford troede det rimeligviis ikke Umagen værd, at omhandle dette Punkt videre, da han kjendte sin Foresattes Dogmatisme og Daarstab alt for godt, til at ansee dette for nødvendigt. Han foretrak at henvende Opmærksomheden paa Gjenstanderne af det Dampskib, de havde for dem, en Gjenstand hvorom de, som Sømand, bedre kunde sympathisere.

"Det er, naar alt kommer til alt, en snurrig Toldkrydser, Capitain Spike," sagde han — „et Fartoi der er bedre skiftet til at gaae paa en Flod, som et Udkiks-Fartoi, end til at jage en Smugler under Kysterne."

„Og ingen Gjul ovenikjøbet! jeg kan ikke see hvorledes hun bliver dreven frem; thi den har Alting godt skjult under Vandet; dersom den ikke kan løbe stærkere Fart, end den netop nu gjør, vilde den snart komme til at more sig ved at see paa Søsvalerne i Mollis Swashes Kjølvand."

„Den har netop her Strømmen imod, Sir, den vilde uden Tvivl gjøre det bedre i stille Bunde."

Spike mumlede noget imellem Tænderne og sprang ned paa Dækket, idet han tilshyneladende bortjog alle Tanker om Toldfartoiet. Hans gamle, grove, bydende Bæsen vendte tilbage, og han talte igjen til Styrmanden om Rose Budd, hendes Tante, Damekahyten, den nykommende Flod, og om at fæste los, saasnart denne sidste begyndte.

Muldsford lyttede med Erbødighed, skjøndt det var tydeligt, at han fandt Mishag i de Instructioner han modtog. Han kjendte sin Mand, og en Følelse af mørk Mistillid overkom ham, da han lyttede til hans Ordre, angaaende de overordentlige Bequemmeligheder han vilde forskaffe Rose Budd, og den fortræffelige gamle Dame, hendes Tante; hans Mening om den Rytte en uhyre Mængde god Søluft og en Rejse vilde forskaffe Rose, og hvor hyggeligt de begge vilde have det ombord i the Molly Swash.

„Jeg ærer og agter Mrs. Budd, som min Capitains Kone, seer De, Mr. Muldsford, og har i Sinde at behandle hende, som en saadan. Hun veed det, og Rose veed det, og de erklærer begge, at da de nu en Gang skal seile, vil de hellere seile med mig, end med nogen anden Skibsfører i hele Amerika.“

„Jeg troer jeg har hørt Dem sige, Sir, at De selv en Gang har faret med Capitain Budd!“

„Den gamle Karl har oplært mig. Jeg var med ham fra mit tiende til mit tyvende Aar, derpaa forlod jeg ham, for at lære andre Skikke. Det veed De nok vi alle gjøre, Mr. Muldsford, naar vi ere unge og ærgjerrige, og Touren kom ligesaagodt til mig, som til enhver anden.“

„Capitain Budd maa have været en god Deel æl-

dre end hans Kone, Sir, dersom De foer med ham, medens De var Dreng," bemærkede Muldsford lidt tørt.

"Ja, jeg er otte og sjugethye, skjøndt ved at betragte mig, skulde Ingen troe at jeg var mere end fem eller sex og tredive. Der var en stor Forskjel mellem Dig Budd og hans Kone, som De siger, da han omtrent var halvtreds da han giftede sig, og hun under thye. Halvtreds er en god Alder at gifte sig i for en Mand, Muldsford; ligesom ogsaa thye er det for en Kvinde."

"Jeg har hørt at Rose Budd endnu ikke er nitten," gjensvarede Styrmanden med Eftertryk.

"Temmelig ungdommelig, det indrømmer jeg; men det er en Feil, som en liberaltænkende Mand kan overse. Hver Dag gjør hende desuden ældre. Nu vel, see til Kahytterne og sørg for at alt er klari til Afreisen. Josh vil strax være herneede med en Karre fuld af Proviant, som De uden Ophold maa tage ombord."

Da Spike havde givet denne Ordre, var hans Fod allerede paa Landgangsbrættet, da han igjen vilde gaae op ad Værftet. Da han naaede Land vendte han sig og stirrede skarpt paa Toldskonnerten, og hans Læber bevægede sig, som om han hemmeligen nedkaldte Forbandelser, da Udtrykket i hans glubste, ilde varslende Ansigt, alt for tydeligt viiste, at det ikke kunde være Belsignelser. Hvad Muldsford angik, da var der endnu noget, som laae ham paa Sinde, og han fulgte ham til Faldrebstrappen; gik ned ad den og ventede et Dieblisk med at tale, til

hans Foresattes Sind maatte være mindre beskæftiget. Leiligheden tilbød sig snart, da Spike havde beroliget sig ved anden Gang at betragte Dampskibet.

„Jeg haaber at De ikke har i Sinde igjen at seile uden en anden Styrmand, Capitain Spike?“ sagde han.

„Det gjør jeg aligevel, kan jeg fortælle Dem. Jeg hader disse Grønskollinger, de ere altid i Veien, og Capitainen maa gjøre ligesaa meget Vagt med en, som uden en af dem.“

„Det vil beroe paa hans Duelighed. De og jeg have begge været Grønskollinger i sin Tid, Sir, og min Tid ligger ikke saa langt tilbage.“

„Ja, ja, det veed jeg altsammen; men De blev ikke længe nok i den Stilling til at blive fordervet. Jeg vil ikke have nogen Mand ombord i the Swash, der har gjort mere end to Reiser, som anden Styrmand. Da jeg ikke vil have nogen Spion ombord i mit Fartoi, vil jeg prøve det endnu en Gang uden nogen anden Styrmand.“

I det han sagde dette i en tilstrækkelig afgjørende Tone, rullede Capitain Spike op ad Værftet, næsten paa samme Maade som et Skib gaaer for Veiret, idet han nu hev styrbord, nu bagbord over. Mandens Gang vilde strax have forkyndt at han var en Ulf, for enhver der kjendte dette Dyr, saalangt han kunde sees. Den korte kvabbede Figur, Armene næsten bøiet i rette Vinkler ved Albuerne, og arbejdende som to Finner, ved hver Overhaling af Legemet, de korte solide Been, med Fodder der

pegede nøiagtig i den Retning han gif, og som bleve holdte vidt udsprede fra hinanden, vilde altsammen have bidraget til at gjøre denne Slutning. Bant, som han var til dette yndefulde Syn, holdt Harry Mulsford Diet heftet paa den sig fjernende Skipper, indtil han forsvandt bag ved en Stabel Ros, idet han bestandig vraltede mod den tættere befolkede Deel af Byen. Derpaa vendte han sig om og betragtede Dampffibet, som paa denne Tid var passeret forbi Brigantinen, og virkelig syntes at have i Sinde at gaae igjennem Hell-Gate. Dampffibet havde vistnok et ædelst Udseende; men det forekom vor unge Mand, at den arbeidede sig tungt gjennem Vandet.

Maaskee den kunde gjøre bedre Fart, naar det behøvedes, men dens nuværende Bevægelse gav ikke meget Haab derom. Det var imidlertid et herligt Skib at see, og da Mulsford atter steg ned paa Dækket, fortroed det ham næsten, at han ikke hørte til det, eller idetmindste til enhver anden Ting end the Molly Swash.

To Timer frembragte en bethdelig Forandring i og om Brigantinen. Alle dens Folk vare komne tilbage til Arbeid, og hvad der er mærkværdigt blandt Søfolk, de vare Alle ædru. Men som sagt, Spike holdt af Maadeholdenhed, idetmindste hos dem der stod under hans Commando, om han ikke selv var saa streng i at praktisere denne Dyd. The Swashe's Mandskab var stort, for et Fartoi, som dette, paa kun to hundrede Tons Størrelse; men da dens Ræer vare meget brede og dens Reisning,

saavel som dens Skrog, syntes construerede for Hurtighed, var det rimeligt at der udfordredes flere Folk end sædvanligt, for at manoevrere den med Hurtighed og Lethed. Dog bestod the Molly Swash's Besætning i det Hele ikke af flere end et Douzin. En Særegenhed ved dette Mandskab var det aligevel, at de Alle vare midaldrende Folk, med Undtagelse af Styrmanden, og Alle vare de ægte Søgutter. Endogsaa Josh, Kahyttdrengen, som han kaldtes, var en gammel, rynket, graahovedet Neger paa henved Trede. Dersom Besætningen manglede lidt af Ungdommens Smidighed, besad den deres Alders Stadighed og Erfaring, da enhver af dem syntes nøiagtigt at vide, hvad han skulde gjøre, og naar han skulde udføre det. Heri bestod i Sandhed deres store Fortjeneste; en Fordeel, som Spike godt vidste at vurdere.

Provisionerne vare blevne bragte til Briggen i en Karre, og vare allerede henstuvende paa deres Plads. Josh havde børstet og feiet saalænge, at Damekahytten ikke kunde blive nettere. Denne Damekahyt var et lille Lukas, nedenunder et Rus, der kunstigt nok var adskilt fra Hovedkahytten ved Forraadskamre og dobbelte Dørre. Dette Arrangement var usædvanligt, og Spike havde flere Gange ladet Vink falde om, at der stod en Historie i Forbindelse med denne Kahyt; skjøndt Mulsford aldrig kunde overtale ham til at meddele denne Historie. Den Sidste vidste at Briggen havde været brugt til en forceret

Handel paa spansk Amerika, og havde hørt noget om dens Foretagender, med at udføre Contanter og profkriderede Personer, i forskjellige Epoker af Revolutionerne i hin Verdensdeel, og han havde altid forstaaet, at dens nuværende Skipper og Eier havde fareet med den, som Styrmand i mange Aar, førend han var steget til sin nuværende Stilling. Skibspapirerne og andre Documenter vare nu altid i den bedste Orden, da Spise syntes at besidde de nævnte Capaciteter. Viisbrevet udviiste at Briggen var bleven bygget saa langt tilbage i Tiden, som den sidste engelske Krig, til privat Krydser, men senere og betydelige Reparationer havde, som dens Eier paaastod, gjort den „bedre end ny,“ og der var ingen Spørgsmaal om dens Sødugtighed. Det er vel sandt at Assurancens ikke vilde have noget med et Fartoi at bestille, som allerede havde seet sine to Snes Aar og Ti; men dette forarsagede ingen, af dem der hørte til den, den ringeste Bekymring, saameget mere, som neppe nogen af dem kunde have givet Policen sin Underskrift, i den Handel de førte, hvilken Alder saa Fartøiet havde. Det var dem nok at Briggen var sikker og overordentlig velseilende, da Assurancens aldrig frelser Mandskabets Liv, hvilke deres Fordele saa for øvrigt kunne være. Hos Mulford var det en hyderligere Anbefaling, at the Swash i Almindelighed ansaaes for at have de meest fuldkomne Proportioner.

Klokken halv to om Eftermiddagen var Alting klar til at bringe Brigantinen under Seil. Dens Forremers-

seil var løs, der var taget enkelt Tørn af Landtougene, og et Spring var ført ind til en Pæl paa Værftet, der var godt foran styrbords Boug, og Briggens Stævn pegede mod Sydvest, eller ned ad Strømmen og stærvede alt-saa den nykomne Flod. Intet syntes at sætte Skibet i Forbindelse med Land, undtagen en bred Kobrygge, til hvilken Mulford havde befæstet Stræktouge, med mere Omhyggelighed end man sædvanligt træffer ombord i Skibe paa korte Reiser. Folkene stode omkring paa Dækket med Armene overfors, og Hænderne stukken ind paa Brytet, inden for Skjorten; det Hele afgav et Billed paa Tausshed og muligen nogen urolig Forventning. Mulford gik ene frem og tilbage paa Skandsen, idet han nu og da saae op ad de endnu lidet befolkede Gader, i den Deel af Forstaden, som om han søgte efter en Vogn. Hvad Told-Dampskibet angaaer, da var det for længe siden gaaet igjennem Blackwell's sydlige Passage, og styrede mod Hell-Gate.

„Der dem komme, Mr. Mulford,“ raabte endelig Josh, fra det Udkik han havde taget i Speilporten, hvor han kunde see ud over Skibets lave Reling. „Ja der er dem, Sir. Jeg kjender den gamle graa Hest, der bærer Hovedet saa lavt og ligesom sørgmodigt, hvilket en Hest, der trækker en Cab gjennem denne store By, har Lov til. Hvilken Hest det saa er, Sir!“

Josh havde Ret, ikke alene hvad Hesten der bar Hovedet saa lavt og sørgmodigt, angaaer; men ogsaa med

Hensyn til Gabben og dens Indhold. Vognen var snart paa Værftet, og i dens Dør saaes strax efter Capitain Spikes korte flirskaarne Figur, idet han gik baglænds ud, næsten paa samme Maade, som en Bjørn stiger ned af et Træ. Ovenpaa Vognen var der adskillige lette Gruentimmerfager, i Skikkelse af Smaaæsker, Poser &c., da Rufferterne tidligere vare ankomne med en Karre. Vel maatte den udasede graa Hest see sorgfuld ud, og gaae med nedbøiet Hoved. Da Vognen udloshed sin Ladning, opdaagedes ikke færre end fire Personer, foruden Kudskene, alle vægtige og af forholdsmaessige Dimensioner, naar undtages den smukke og ungdommelige Rose Budd. Endog hun var fyldig og havde smukt afrundede Former; men dog var hun let og smekker. Men hendes Tante afgav et smukt Billede af en Skipperenke; solid, tilfreds og munter. Heller ikke var hun hverken gammel eller hæselig; tværtimod, hendes Alder oversteg ikke fyrgetyve, og da hun, som Følge af at hun aldrig havde været Moder, havde conserveret sig godt, kunde hun endog have passeret for fem og tredive Aar. Det eneste man kunde indvende mod hendes Ydre, var Beskaffenheden af hendes Skabning, der syntes at blande altfor mange af dens Undigheder i een. Den fjerde Person i Vognen var Biddy Noon, et irlandsk Tjenestethende og Mrs. Budds Factotum, hun var et koparret ugift Gruentimmer, med et rødt Ansigt, og røde Arme, omtrent af samme Alder som sin Madmoder, men ikke slet saa corpulent.

Om Rose vil vi ikke sige meget her. Hendes mørkeblaa Dine der vare lige saa fyrige, som blide, dersom man ellers tør bruge dette modsigende Udtryk, syntes bejælede af Interesse og Nysgjerrighed, idet de overskøi Briggen, Bærstet, Sværmen, de to Der og Alt i Nærheden, Fattighuset indbefattet, med en saadan graadig Hurtighed, som kunde ventes hos et byfødt Pigebarn, der for første Gang begav sig paa Rejse. Men lad os blive forstaaet ret, vi sige byfødt; thi dette var Tilfældet, da Rose Budd haade var født og opdragen i Manhattan, skjøndt det er langt fra at vi ønske at blive forstaaet saaledes, at hun hverken var velbaaren eller havde faaet en høi Dannelse. Hendes Livsstilling kan man slutte sig til, fra hendes Tantes, og hendes Opdragelse fra hendes Stilling. Af de to var den sidste maaskee den høieste.

Vi have sagt, at Roses smukke blaa Dine fore hurtig over de forskjellige Gjenstande, i hendes Nærhed, da hun steg ud af Bognen, og de opfangede naturligviis Harry Mulfords smukke Skikkelse, da han stod ved Galderbet og tilbød sin Arm, for at hjælpe Tanten og hende selv over Skibets Side. — Et Gjenkjendelses-Smil blev vekslet mellem de to unge Personer, da deres Dine mødtes, og den Farve der spredte en saa herlig Fortryllelse over Roses søde Ansigt, blev dybere, paa en Maade der bevisste, at denne Farve havde sit eget Sprog, og sin egen Betsalenhed. Heller ikke var Mulfords Kind taus ved

denne Leilighed, skjøndt han hjalp den nølende, halv tvivlende, halv dristige Pige langs ad Bryggen, med en stadig Haand og stærke Muskler. Hvad Tanten angaaer havde hun, som en Capitains Enke, ikke følt det nødvendigt, at forraade nogen overordentlig Bevægelse, ved at stige over Planken, med mindre det skulde være ved igjen at fæste Fod paa et Skibs Dæk.

Noget af den samme Følelse beherskede ogsaa Biddy; thi da Mulford høfligen udstrakte sin Haand til hende, udbød hun:

„Vær ikke bekymret for mig, Hr. Styrmand, jeg kom tilfældig fra Irland og veed godt Besset med Skibe og Brigger, gjør jeg. Dersom De kunde have seet hvad Veir vi havde, og den Sø vi gjennemsejlede, vilde De ikke ansee det for nødvendigt at sige meget til mig og mine Pige.“

Spise havde Takt nok til at forstaae, at han var ude af sit Element, naar han skulde hjælpe Qvinder over hiin Plank, og han havde meget travlt med at sende, hvad han kaldte, den gamle Dames Pakkenulliker ombord, og aflsare Cabmanden. Saasnart dette var skeet, sprang han op i Storrostet, og derafra over Relingen, ind paa Dækket, idet han gav Ordre til at hale Planken ombord. En Arbeidsmand blev betalt en Qvartdollar, for at fæste Landtougene fra Ringeboltene og Pælene, og Alt var øieblikkelig i Bevægelse, for at fæste Briggen los. Arbeidet gik fra Haanden, som om Skibet havde Hast.

værk, det blev derfor dreven med Activitet. Spike var Travlheden selv, gav sine Ordre paa en Maade, der forkyndte at han længe havde været vant til at udøve Myndighed paa et Skibs Dæk, og kjendte sin Dont til de mindste Smaating. Den eneste synlige Forskjel mellem hans Udfærd idag, og ved en sædvanlig Leilighed, laae maastee i den Omstændighed, at han nu syntes ængstlig for at komme klar af Værftet, og det paa en Maade, som kunde have tiltrukken sig Opmærksomhed hos en mistænkelig og aarvaagen Jagttager. Det er muligt at en saadan ikke var langt borte, og at Spike var bekjendt med hans Nærværelse; thi en velklædt middelaldrende Mand, af et agtværdigt Udseende, var kommen ned af en af de tilstødende Gader, til et Sted, mindre end hundrede Skridt fra Værftet, og stod rolig ventende paa Briggens Bevægelser, medens han lænede sig til et Stakit. Manglen paa Huse i det Strøg, satte Enhver istand til at see denne Fremmede fra the Swashes Dæk, men ingen ombord paa den syntes at lægge Mærke til ham, med mindre det skulde være Styrmanden.

„Rap dig, min Gut, og kast det forreste Landtoug løs,“ raabte Capitainen, hvis Utaalmodighed efter at komme bort syntes at tiltage, ligesom Tiden dertil mere og mere nærmede sig. „Kast løs med det samme og lad gaae!“

Manden paa Værftet kastede Tørnene af Trossen klar af Pælen, og the Swashes Boug var fri. En smækkere Trosse til Spring, var bleven rendt ud paa

Værftet, i nogen Afstand forren for Skibet og taget ind agter. Mandſkabet ſtod til denne, og halede ind paa den, hvorved Skibet, der var let laſtet og ſølgelig let at regjere, blev ſat i Bevægelse. Da dette var ſkeet bevægede den fjerne Tilſkuer, der havde lænet ſig mod Stakittet, ſig henimod Værftet med Skridt, der vare lidt hurtigere, end en Mandſ ſædvanlige Gang. Næſten i ſamme Dieblik vraltede en kort ſtirſkaaren Perſon, der ſaae ud, ſom en Sømand, ned ad den nærmeste Gade, og ſyntes at have temmelig Haſtværk; Dieblikket efter ſtodte han til den anden Fremmede, og lod til at indlade ſig i Samtale med ham, idet han paa ſamme Tid pegede ud imod the Swaſh. Begge vedbleve imidlertid at gaae ned mod Værftet.

Spife og hans Folk vare imidlertid ikke ledige. Floden løb ikke meget ſtærkt, i Nærheden af Værftet, og i den Slags Bugt hvori Skibet havde ligget; men ſaadan ſom den var, tog den ſnart fat paa den Side af Briggens Boug, ſom vendte ind mod Land, og begyndte at kaſte Forſkibet ud fra Værftet. Mandſkabet halede af al Magt ind paa Springet, og fik Skibet tilſtræffeligt ſvaiet, til at overvinde Flodens Indflydſe, og til at Roret kunde komme til at virke. Det Sidſte blev lagt haardt Styrbord, og hjalp til at bringe Briggen til at ſtævne i en ſydlig Retning.

Lige indtil dette Dieblik var, ſom det forhen er anført, Forremersſeil det enefte Seil, ſom var løſ, ombord

paa the Swash. Det hang endnu i Givtougge og Gaardinger; men en Mand blev sendt tilveirs for at overhale disse, og Golkene stod tillige klar ved Skjoderne. I et Dieblif var Seilet klar til at heises. The Swash var forsynet baade med et Forre- og Store-Skonnertseil, for at give den et smukkere Udseende i Havn. Spike var flo- gere end at forlade sig paa dette Arrangement, naar han var til Søes; men i smukt Veir og naar han var flos under Land, fandt han det hensigtsmæssigt, at have dette Seil udhalt, ligesom Mesanen paa et Skib. Da Gassen nu var omhoug, behøvede man kun at løsse Givtougene, for at udfolde dette store Seil, og hale ud i Udhaleren, for at sætte det kant. Dette var sandsynligviis Grunden hvorfor Briggen uden videre blev bragt ud i Strømmen, uden at have flere Seil til. Alhyveren og Jageren var aligevel paa denne Tid gjort los, og klar til at heises.

Saaledes stod Sagerne da de to Fremmede naaede hen til Værftet. Spike stod paa Haffebrættet og overhalede Storfsjøde, medens Mulford stod i Nærheden af ham og fastede Forremersse-Braser los fra Naglerne, som en Forberedelse til at heise Seilet.

„Mr. Mulford,“ sagde Capitainen, „har De nogen- sinde før seet nogen af disse Knegte? disse Springshyre paa Værftet, mener jeg.“

„Ikke saavidt jeg erindrer, Sir,“ svarede Styrman- den, idet han saae ud over Haffebrættet for at mhyndre de paagjældende Personer. „Den lille er en Bombe, den

snurrigste lille, fede, gamle Knekt, jeg i mine Dage har seet."

"Ja, ja, Djævelen stikker undertiden i de smaa fede Bomber, som De kalder ham. Jeg holder ikke af nogen af disse Knøse, og er ret glad over at vi vel har kastet løs, inden de naaede herved."

"Det forekommer mig ikke, som nogen af dem skulde kunde gjøre os nogen Skade, Capitain Spike."

"Man kan ikke vide det, Sir. Den største af dem seer ud, som om han kunde fremvise Solvaaren, naar det skulde være."

"Jeg troer ikke at Solvaaren bruges længer, idetmindste ikke i dette Land," svarede Mulford smilende. "Og om det saa ogsaa var saa, hvad have vi da at frygte for dem? Jeg formoder at Briggen har klareret sine Regninger"

"Hun skulder ikke saameget, som en Gent, og heller ikke skal hun det, fire og tyve Timer efter at Regningen er opgjort, saalænge jeg eier den. De kalde mig Stephan Redepenge, blandt Skibsmæglerne og Kalsatererne. Men jeg kan ikke lide disse Knøse, og hvad der ikke smager mig, synker jeg aldrig, veed De."

"De vil neppe prøve paa at komme ombord til os, Sir; De seer at vi ere fuldkommen klar af Værftet, og Storseilet vil nu trække, ifald vi sætte det til."

Spike befalede Styrmanden at staae til Udhaleren, og udspile Seilet for den Smule Lust der var. Dette

stete øieblikkelig, Seilet fyldte og begyndte at vise sin Virkning paa Skibets Bevægelse. Denne Bevægelse var endnu meget langsom, da der var saa lidt Luft til at sætte et saa svært Legeme i Gang. Briggen fjernede sig i en ret Vinkel, saa at lige Tomme for Tomme fra Bærstet, i det den til samme Tid drev langsomt op med Flo- den. Mulsford gik nu forefter, for at heise Rhyveren og Mersseilet, medens Spike fra Haffebrættet holdt Die med de Fremmede, der nu næsten havde naaet Enden af Bærstet, paa det Sted hvor the Swash nylig havde ligget. Det var tydeligt nok at Capitainen var urolig, thi denne Følelse, blandet med en ondskabssfuld Glubsthed, stod præget i hans Ansigt.

„Har den Brig nogen Lods?“ spurgte den af de Fremmede, der var høiest og saae bedst ud.

„Hvad rager det Dem, min Ven?“ gjenspurgte Spike.

„Er De en Hell-Gate Lods?“

„Maaskee, og maaskee ikke; men det er ikke sædvanligt for saa stort et Fartøi, at løbe igjennem Hell-Gate uden Lods.“

„O! min Gentleman er nede om Læ, for at gjøre sine logarithmiske Beregninger. Han vil være her oppe paa Dækket i en Fart, for at tage Afsted, naar jeg underretter ham om deres høflige Gjterspørgsel om hans Befindende.“

Manden paa Bærstet syntes at være fortrolig med

denne Slags Sovittighed, og han svarede ikke, men blev skarpt at betragte Briggen, idet hans Øine spejdede i alle Retninger, nu nede paa Skibet og nu tilveirs, hvilket var det, der oprindeligt havde fremkaldt Spikes Uro.

„Er det ikke Capitain Stephan Spike paa Brigantinen Molly Swash?“ raabte den lille Bolle lignende Person, med en skærende drengagtig Stemme, der passede overordentlig godt til hans Udseende. Vor Capitain studiede, vendte sig lige mod den Spørgende, betragtede ham et Diebligt skarpt, og nedslugte de Ord han var ifærd med at yttre, som En der er forvirret. Da han imidlertid gabebede paa den lille Bolle, mønstrede hans krogede Been, røde tykke Kinder og lille stumpede Næse, syntes han at gjenvinde sin Selvbeherfskelse, som om han havde overbeviist sig om at den døde ikke virkelig var vendt tilbage til Livet.

„Kjender I den Gentleman hvem I har nævnt?“ spurgte han istedenfor at svare. „I spørger om ham, som om I skulde kjende ham.“

„Man skulde vel kjende den man har faret med. Stephan Spike og jeg har seilet sammen for tyve Aar siden, og jeg haaber at leve den Dag, da jeg skal seile med ham igjen.“

„I seilet med Stephan Spike? naar og hvor, om jeg tør spørge, og paa hvilken en Reise?“

„Den sidste Gang var for tyve Aar siden. Har I forglemt lille Jack Tier, Capitain Spike?“

Spike saae forbausset ud, og ikke uden Grund, thi han havde troet Jack død i fulde femten Aar. Tiden og haard Tjeneste havde forandret ham meget; men den almindelige Lighed i Figur, Høide og Bralten var der vistnok. Desuagtet var den Jack Tier som Spike erindrede, en ganske anden Person, end denne Jack Tier. Sin Jack Tier havde haaret sit lange, tykke, krøllede, sorte Haar, hvorimod denne Jack havde affskaaret sit Haar til korte Børster, som Tiden havde gjort ganske graa. Sin Jack var kort og tyk; men han var flad og bred; hvorimod denne Jack var netop ligesaa kort og en god Deel tykkere, og saa rund som en Bolle. I een Henseende forblev Ligheden alligevel fuldkommen. Begge Jackerne skraaede Tobak, og det i en Grad, at det blev til et tydeligt Træk i deres Udseende.

Spike havde mange Grunde for at ønske, at Jack Tier ikke var bleven gjenopvaakt paa denne overordentlige Maade, og nogle Grunde for at være glad ved at gjensee ham. Karlen havde en Gang staaet paa en meget fortrolig Fod med ham, og vidste mere, end det var ganske sikkert for nogen anden end ham selv at erindre, medens han kunde være ham til stor Nytte i hans fremtidige Foretagender. Det er altid bekvemt at have En om sig, der fuldkommen forstaaer En, og dersom det ikke havde været for den Gentleman, der havde saa travlt med at spørge om Løbs, vilde Spike have firet et Kartoer i Vandet, og sendt det ind til Bærstet, for at bringe Jack ombord. Under

de nærværende Omstændigheder besluttede han at gjøre Afkald paa den Fordel, at have Jack med sig, idet han forbeholdt sig sin Ret til at opstove ham ved Tilbagekomsten.

Læseren vil letteligen indsee, at the Molly Swash ikke laae ganske stille, medens den meddeelte Samtale foregik, og de Tanker, som vi have berettet, gik igjennem Skipperens Hoved. Den var tværtimod ikke alene i Bevægelse, men denne Bevægelse forøgedes efterhaanden, og paa den Tid alt det var sagt, som nu er fortalt, var det bleven nødvendigt for dem, der talede, at høre deres Stemmer paa en Maade, der maatte anstrænge dem, naar de vilde blive hørte. Alene denne Omstændighed vilde have gjort en Ende paa Samtalen, om ikke Spikes Taushed, for at overveie, havde frembragt det samme Resultat, som anført.

Mulford havde imidlertid tilsat Seilene. Paa Forreisningen fremviste the Swash alle en fuldtakket Brigs Seil, lige til Bovenbramsseil og Jager, medens dens Stormast var en amerikansk Skonnerts ranke, høie, nøgne Rundholt. Den havde ogsaa en høi Stang, til hvilken et Gaffeltopseil var heist, og Takellagen vidnede om, at Stangen, om det gjordes nødvendigt, ogsaa til Rød kunde bære et Stagsseil. Dog, da de havde Hell-Gate for dem, havde man kun tilsat de almindelige hændige Seil. —

The Molly Swash holdt klos til Binden, idet den

luvede tværs op i den brede Bugt, hvori den befandt sig, indtil den havde Høide nok til at lægge Blackwells forover, hvorefter den holdt af til Cours, og løb gennem den sydlige Passage. Skjøndt det vedblev at være flod og noget ustadig Ruling, var Briggen saa velselende og let at regjere, at det ikke faldt vanskeligt at holde den fuldkommen under Commando. Floden var ogsaa i betydelig Tiltagende, hvilket alene var tilstrækkeligt, til at bringe Skibet frem med fornøden Hurtighed.

Passagererne, hvem vi have tabt af Sigte, for at faae Briggen under Seil, vare nu igjen paa Dækket. I Begyndelsen vare de gaaede ned om Læ, under Omfarg af Josh, en noget simpel Kammertjener, for at tage deres Lukas i Besiddelse, en tilstrækkelig net og overordenlig beqvem Kahyt, forsynet med Alt, hvad man kunde ønske sig tilføes, og hvad der var endnu mere, den var omgiven paa begge Sider med smaa Lukaser. Det er vel sandt, at alle disse Lukaser vare smaae, og Sidelukaserne vare meget lave, men ingen Feil kunde findes ved deres Rethed og almindelige Ordning, naar man saae hen til, at man var ombord i et Skib.

„Her være Alt, hvad Hjerte kan ønske,“ sagde Josh, hovpende af Blæde, thi da han var en Neger af den gamle Skole, fastede han ikke Foragt paa at bruge noget af sin Kastes gamle Skoledialekt. „Ja, Ladies, Alting, lad Capten Spike kun om det! han beundringsværdig forstaae Beqvemmelighed! Ikke en Bæggeluus komme

agter — veed bedre end som saa; netop ligesom Folkene, i den Henseende, og holde sig forude. Dem heller aldrig see en Griis komme paa Skandsen."

"I maa holde en fortræffelig Disciplin. Josh!" raabte Rose, med den sødeste Stemme af Verden, der havde et Anstrøg af Munterhed, „og det glæder os at høre, hvad Du fortæller os. Men hvorledes bærer I Eder ad dermed, og faae Dyrene til at kjende deres Plads saa godt?"

"Ingenting lettere, naar dem begynde rigtig, Miss. Dem Griis lærer jeg det med Skoldhedt Vand. Saasnart jeg seer en Griis paa Skandsen, henter jeg lidt Vand fra Kjedlen, og skolder ham netop dermed. Dem kan nok tænke, Miss, hvordan det forbedrer hans Manerer, og faaer ham til at strige af Smerte og tænke efter. Paa den Maade faaer jeg snart de Gamle oplærte, og saa har jeg ikke mere Uleilighed med dem der komme ombord paa ny, thi den gamle Sviin fortæller de Unge, og dem være beundringsværdig kloge, og veed godt at passe dem selv."

Rose Budds søde Dine vare fulde af Skjemt og Forventning, og hun kunde lige saa lidt undertvinge sin Latter, som Ungdom og Fryghed altid kan være betænkksom.

"Ja, med Grisene," raabte hun, „gif det meget godt; men hvorledes gaaer det til med — de andre Dyr?"

„Kjære Rose!“ afbrød Tanten, „jeg ønsker Du ikke vil tale mere om saadanne forargelige Ting. Det maa være os nok, at Capitain Spike har givet dem Ordre, alle at blive forude hos Folkene, hvilket altid er Tilfældet med godt disciplinerede Skibe. Jeg har hørt din Onkel hundrede Gange sige, at Skandsen var hellig, og det maa være nok til at holde saadanne Dyr borte fra den.“

Man behøvede blot at betragte Mrs. Budds Ansigt, for at danne sig et nøiagtigt almindeligt Begreb om hendes Charakter. Hun var et af disse tomme, udannede Væsener, der synes at være beskyttet af et kjærligt Forsyn paa deres Pilegrims- og her paa Jorden; thi de synes ikke at besidde Magten til at beskytte sig selv. Hendes Ansigt udtrykte Svaghed og aandelig Afhængighed, Lettroenhed og Lyst til Sladder. Uagtet denne radikale Svaghed, havde den gode Kone nogle af sit Kjønns bedre Instinkter, og gjorde sig aldrig skyldig i noget der kunde fortjene Dadel.

Hun var alligevel ingen Raadgiverisse for Rose, da Niesen meget hyppigere havde Indflydelse paa Tanten, end omvendt. Rose havde været saa lykkelig at have haft en fortræffelig Lærerinde, der, uagtet hun ikke havde været istand til at lære hende mange Fuldkommenheder, havde hun dog lært hende en stor Deel, der var agtværdigt og nyttigt. Rose havde Charakter, endog en stærk Charakter, som det vil vise sig i Løbet af vor Fortælling; men hendes værdige Tante var et Billede paa

saamegen aandelig Svaghed, som paa nogen Maade kunde fordrages med den Forrettighed, at styre sig selv og sine Handlinger.

Conversationen om „hine andre Dyr“ blev standset ved Mrs. Budds Rædsel for „Dyrene“, og Josh blev strar efter kaldt op paa Dækket, saa at den ikke kunde fornyes. Fruentimrene bleve nogle saa Minutter nede for at ordne, og derpaa lode de sig igjen see paa Dækket, for at betragte Hell-Gate Passagens Rædsler. Rose var lutter Die, Forundring og Beundring ved enhver Ting hun saa. Dette var virkelig den første Gang hun havde været paa Vandet, i noget som helst Slags Skib, skjøndt hun var født og opdraget, med en af de meest befærde Havne for Die, som findes i Verden. Men der maa være en Begyndelse paa Alting, og dette var Rose Budds Begyndelse paa Vandet. Det er sandt, at Brigantinen var et meget smukt, og overordentlig velseilende Fartoi; men alt dette gik tabt for Rose, der vilde have beundret det hæsligste Fartoi bestemt til Vestindien, i denne hendes nautiske Kundstabs Barndom. Maaskee den overordentlige Nethed, hvormed Mulford vedligeholdte Alt, hvad der var overdraget til hans Omsorg, og, som indbefattede Alt paa Dækket, og ovenover det, og over hvilken Nethed Spike nu og da fremmumlede en Ged, som om han betragtede det, som ligesaamegen spildt Uleilighed, bidrog noget til Roses Glæde; men hendes Beundring vilde neppe have været ringere, for enhver

anden Ting, der havde Seil, og syntes at bevæge sig gjennem Vandet med en Magt, der nærmede sig den frie Villies.

Det var heelt anderledes med Mrs. Budd. Den gode Kone havde virkelig gjort en Reise med sin salig Mand, og hun indbildte sig, at hun vidste Alt, hvad der vedkom et Skib. Det var hendes Glæde at tale om nautiske Gjenstande, og aldrig følte hun sin store Overlegenhed over sin Niece saa uigjendrivelig, som naar Tælen var om Oceanet, hvorom hun vidste Noget, men hvorom Rose var fuldkommen uvidende, eller saa uvidende, som en Pige, med en levende Indbildningskraft, kunde være det, ved den Underretning, hun indsamlede fra Andre.

„Det undrer mig ikke, at Du er forbauset ved Synet af Skibet, Rosh,“ bemærkede den selvtilfredse Tante, ved et af hendes Nieces Beundrings-Udraab. „Et Skib er en meget underfuld Ting, og vi have hørt, hvad det er for overordentlige Væsenet, der gaae ned til Soen i Skibene“. Men Du maa vide, at dette aldeles ikke er noget Skib, men kun halvt „tilraffet taklet“, hvilket er en heel anden Ting.“

„Var Onkels Skib, The Rose In Bloom, da meget forskjelligt fra the Swash?“

„I Sandhed meget forskjelligt, mit Barn! thi The Rose In Bloom var et fuldt tilraffet Skib, og havde

tolv Master, og dette er kun en halv tilrækket Brig, som kun har to Master. See, Du kan tælle dem, een, to!"

Harry Mulford var iværk med at opstøde en Brambras, lige foran for Mrs. Budd og Rose, og da han hørte Beretningen om The Rose in Blooms underfulde Tiltafning, saa han pludselig op, med et polist Smil, hvilket Niccen meget godt forstod, og under Indflydelsen af hans Forundring udbrød han uden at tænke synderlig derover:

"Tolv Master! Forstod jeg deres Uttring ret, Madam, at Capitain Budds Skib havde tolv Master?"

"Ja, Sir! tolv! og jeg kan sige Dem alle Navnene, thi jeg lærte dem udenad, da jeg fandt det passende, at en Skibsførers Kone skulde kjende Navnene paa alle Masterne i hendes Mands Skib. Ønsker De at høre deres Navne, Mr. Mulford?"

Dersom det ikke havde været for Roses Skyld vilde Harry Mulford have moret sig ganske fortræffeligt ved denne Samtale. Hun kjendte godt sin Tantes Mandsfattigdom og især hendes Svaghed, med Hensyn til denne særegne Gjenstand; men hun vilde, saavidt det stod i hendes Magt at forhindre det, ikke tillade, at Nogen gjorde hende latterlig. Det er ikke hyppigt, at En, der er saa ung, saa munter, saa frimodig og uskyldig i sit Ansigts Udtryk, paatager sig en saa betydningsfuld dadlende Mine, som den smukke Rose Budd gjorde, da hun hørte Styrmændens uvilkaarlige Udbrud, angaaende de

„tolv Master“. Harry, der ikke let lod sig forbløffe af sine Ege, eller af Nogen af hans eget Kjøen, underkastede sig dette bebreidende Blik, med et Barns Sagtmodighed, og fremstammede, som Svar paa den godmodige, men eenfoldige Enkes Spørgsmaal:

„Som De behager, Mrs. Budd, ganske som De lyfter, Madam — tolv er rigtignok mange Master —,“ Rose saae atter fortrydelig ud, — „det vil sige — flere end jeg er vant til at see — det er det Hele.“

„Jeg tør nok sige, Mr. Mulford — thi De fejler med en kun halv tilrakkert; men Capitain Budd seilede altid med en fuldtilrakkert, og hans fuldtilrakkede Skib havde netop tolv Master, og for at overbevise Dem derom, vil jeg netop sige Dem Navnene først altsaa var der Fosse. Stor. og Mesang-Masten.“

„Ja — ja — Madam,“ stammede Harry, der ønskede de tolv Master og The Rose in Bloom paa Havets Bund, siden Gierens Niece bestandig vedblev at see fold og misfornøiet ud, — „det er rigtigt, det tør jeg spørge paa!“

„Meget sandt, Sir, og De vil finde, at jeg har Ret med alle de andre. Saa var der For-, Stor og Kryds-Stangen — det udgjør sex, om jeg ellers kan regne, Mr. Mulford?“

„Ah,“ udbrød Styrmanden, idet han so, trods Roses vrede Blik, da den Maade, paa hvilken den gamle Ulk havde undervist sin Kone, blev ham tydelig. „Jeg

seer hvorledes det hænger sammen. De har fuldkommen Ret, Madam. — Jeg tør sige at *The Rose In Bloom* havde alle disse Master, og nogle i Bahre.”

„Ja, Sir, jeg vidste, at De vilde blive tilfredsstillet. Forre- og Store-Bram, samt Bovenkrydstang, udgjør ni, og Forre- og Store-Bovenbramstang, samt Boven-Bovenkrydstang, gjør netop tolv. Oh! jeg tager aldrig Feil i Noget, der angaaer et Skib, helst naar det er et fuldt tilrakkert Skib.”

Mulsford havde nogen Banstelighed med at tilbage-
twinge et Smil, hver Gang den fuldt Tilrakkede blev nævnt, men Udtrykket i Moses Ansigt, holdt ham i tilstræffelig Dvang, og hun, det uskyldige Væsen, saa intet latterligt i Udtrykket, skjændt de tolv Master havde forvoldt hende lidt Uro. Glad over at den gamle Dame, med saa meget Held var kommen over Dpregningen af Rundholterne, raabte Rose i sin Glædes Fylde:

„Nu, lille Tante, hvad mig angaaer, da finder jeg halv tilrakkede Skibe saa overordentlig yndige, at jeg ikke veed, hvorledes jeg skulde tee mig, dersom jeg skulde gaae ombord i et fuldt tilrakkert.”

Mulsford vendte sig hurtig om; thi den Omstændighed, at Rose ogsaa skulde gjøre sig latterlig, forvoldte ham en pludselig Smerte, skjændt han i samme Dieblif kunde have leet over hendes Tante.

„Ah, min Kjære, det kommer af din Ungdom og Uerfarenhed, — men Du vil i Tiden blive klogere. Jeg

var netop ligedan, da jeg var i din Alder, og troede, at de halv Tilraffede, vare ligesaa smukke, som de firfandt Tilraffede; men saasnart jeg havde ægtet Capitain Budd, følte jeg Nødvendigheden af at vide mere om Skibe, end jeg hidindtil havde vidst, og jeg fik ham til at undervise mig. I Begyndelsen holdt han ikke meget deraf, og foregav at jeg aldrig vilde lære det; men endelig kom jeg efter det, og da pleiede han at glæde sig over at høre mig „tale Skib“, som han kaldte det. Jeg har hørt ham lee med sine gamle Benner, saa at han var nærvæd at dø, over min Færdighed i Søterminer, og da pleiede han at bande, — det var den værste Feil din Onkel havde, Rose, — han pleiede undertiden at bande paa en Maade, der gjorde mig ganske bange, kan jeg forsikre Dig.“

„Men han bandte dog aldrig Dem, lille Tante?“

„Jeg kan just ikke sige, at han gjorde det; men han pleiede at bande Alt rundt om mig, om just ikke mig selv, naar der gik ham Noget imod; men det vilde have glædet dit Hjerte at høre ham lee, han havde et ganske fortræffeligt Hjerter, ganske som Dit, kjære Rose; men for den Sags Skyld har alle Budds fortræffelige Hjerter, og en af de sædvanlige Maader, paa hvilken din Onkel udviste det, var ved at lee, især naar vi sad og talte sammen. Oh, hvad det morede ham at høre mig tale, især om Skibe, og det skulde aldrig feile, at han loffede mig dertil, naar han havde Selskab. Jeg

seer i dette Dieblif hans godmodige, kjærlige Ansigt, med Taarerne trillende ned af hans fede, mandige Kinder, idet endog hans Sider rystede af Latter. Ja, jeg kan leve hundrede Aar, Rosy, førend jeg igjen træffer paa din Onkels Lige."

Dette var en Gjenstand, som bestandig bragte Rose til Taushed. Hun kunde erindre sin Onkel, og erindrede den kjærlige Maade paa hvilken han lo ad hendes Tante, og hun ønskede bestandig, at den Sidste, saa hurtigt, som muligt, maatte blive færdig med sine Uotaler over hendes ægteskabelige Ulyksalighed, saasnart denne Gjenstand kom paa Bane.

The Molly Swash var imidlertid i Bevægelse. Spike tog aldrig Lods, naar han kunde undgaae det, og hans Sind var altfor meget beskæftiget med hans Pligt, under denne farlige Seillads, til i det Hele at tage nogen Deel i sine Passagerers Samtale, skjøndt han bestræbte sig for at gjøre sig behagelig for Rose, ved nu og da at gjøre en Bemærkning, naar en gunstig Leilighed tilbød sig.

Saasnart han havde bragt sin Brig over i den sydlige, eller lav Blackwell's Passage, var der alligevel kun lidet for ham at varetage, indtil den var dreven en Mil eller længer med Floden, og dette gav ham Frihed til at gjøre Honneurs. Han udpegede den castellignende Bygning paa Blackwell, som det nye Evangshuus; Landsbyerne og Villæerne paa den anden Kyst, som Ravens-

wood, fjøndt der hverken er Skov eller Ravne, der kan give Berettigelse til dette Navn. Men „Sunswik“, der tilfredsstillende Delafields og Gibbsses fra den gamle Tid, og som udmærkede sig ved deres høie Haller og brede Sletter, var ikke elegant nok for den senere Tids Hjemmefødningers Smag. „Skov“ maatte altsaa til for at usurperere Kirsebær- og Ubletrærnes Plads, og „Ravne“, Rødnakkernes, for at tilfredsstille Fordringerne. Men alt dette gik tabt for Spise. Han erindrede Kysten, som den havde været for tyve Aar siden, og han saa hvad den nu var; men han brød sig kun lidet om Forandringerne. I det Hele taget foretrak han snarere de græske Templer, hvorover Ravnene, om der ellers havde været nogle af dem i Nabolaugget, vilde have været nødte til at flyve, til den gammelb dags og høistagtværdige Residents, der en Gang ene indtog Stedet. Det Punkt, som han alligevel forstod, og over hvis Fortjenester han havde noget at sige, var lidt længere forud. Dette var ogsaa bleven gjendøbt. da Sømandens, Haller's Cove, var bleven forvandlet til Astoria — ikke det gruelige Sted ved Mundingen af Oregon, der saa nær havde bragt os i Strid med vore „Forsædre i England“, hvilke de værdige Personer, der have faaet Borgerret i den Egn, endnu behage at betragte sig, saavidt man ellers kan domme af deres Sprog. Dette Astoria var et meget forskjelligt Sted, og er en af de mange Forstadlignende Byer, som sthde op ligesom Badehatte, i en eneste Nat, rundt om den store

commercielle Stapelstad. Dette Sted forstod Spike fuld-
kommen, og det var ikke rimeligt, at han skulde passere
det, uden at meddele Rose en Deel af sin Kundskab.

„Der, Miss Rose,“ sagde han med en Slags belæ-
rende Mine, idet han pegede med sin korte, tykke Finger
paa den lille Bugt, der netop nu aabnede sig for deres
Syn; „der er saa net en Vig, som man kan ønske sig,
for at ankre op med et Fartoi. Det var et herligt Sted
at ligge, for at afvente en gunstig Vind til at passere
gjennem Hell-Gate; men det er bleven altfor publikt for
min Smag. Jeg holder af den landlige Gensomhed, siger
jeg til Mulford, og vil gjerne ligge med min Brig paa
Steder, der ere lidt fra Haanden, hvor hun kan see
salte Skovlilier og lugte Kloveren. De skal aldrig fange
mig nede ved nogen af disse vrimsende Slæbesteder, i
Nærheden af Torvene, eller nogetsteds i den Deel af
Byen, thi jeg holder af Landlusten. Det er Hallets
Cove, Miss Rose, og det vilde være en herlig Ankerplads
for os, dersom Vind og Strøm ikke var gunstig, for at
bringe os ud af the Gate.“

„Ere vi nær ved the Gate*, Capitain Spike?“
spurgte Rose, idet den fine Blomst paa hendes Kind
blegnede lidt, ved den Frygt det rædsomme Navn er
skiftet til at vække i den Uerfarnes Bryst.

„En halv Dvartmiil eller saa omtrent. Den be-

* Hell-Gate: Helvedes-Port.

ghynder netop ved den anden Ende af denne D, paa vor bagbords Side, og vi vil være ganske klar af den, naar vi har udløbet en halv Qvartmiil, eller saa omtrent. Naar Alt kommer til Alt, er det ikke saa slemt et Sted, dette Hell-Gate, for dem, der kjende det. Jeg kalder mig selv en Hell-Gate Lods, skjøndt jeg ingen Patent har."

"Jeg vilde ønske, Capitain Spike, at jeg kunde lære Oder, at give det sit passende og sømmelige Navn. Vi kalde det nu Alle Whirl-Gate," sagde Enken.

"Nu, det er noget ganske Nytt for mig," raabte Spike. "Jeg har hørt nogle fyllingnæbbede Folk sige Hurl-Gate; men dette er første Gang jeg nogensinde hørte det kalde Whirl-Gate — snart vil man nok kalde det Whirligig-Gate. Jeg troer ikke, at min gamle Chef, Capitain Budd, kaldte Passagen andet, end slet og ret, Hell-Gate."

"Det gjorde han, det gjorde han, og alle mine Beviser, og min Læsning, kunde ikke lære ham noget bedre. Jeg beviser ham, at det var Whirl-Gate, som ethvert Menneske kan see det bør være. Det er fuldt af Malstrømme, siger man, og det viser, hvad Naturen har meent, at Navnet skal være."

"Men lille Tante," kaldt Rose ind, halv modstræbende, halv ængstelig for at tale, "hvad har Gate at bestille med Malstrømme? Du maa erindre, at det kaldes

a Gate (en Port) jeg formoder man mener Porten til hint frygtelige Sted."

"Rose, Du forbauser mig! Hvorledes kan Du, en ung Pige, kun nitten Aar, opfaste Dig til Forsvarer for saa vulgairt et Navn, som Hell-Gate!"

"Troer Du, at det er saa vulgairt, som Hurl*-Gate, lille Tante? mig forekommer det altid meget vulgairt at slaae om sig efter Mhg."

"Ja," sagde Spike folsomt, "jeg er ganske af Miss Roses Mening — at slaae om sig efter Mhg, røber meget slette Manerer, især ved Bordet, jeg har kjendt en Mand som slog om sig paa den Maade, til jeg troede han skulde kvæles, skjøndt det rigtignok var efter Gluer han slog; men Mhg er da heller ikke andet end smaae Gluer, veed De nok, Miss Rose. Ja, jeg er ganske af deres Mening, Miss Rose, det er meget vulgairt at slaae efter Gluer og Mhg, især ved Bordet. Men De vil hverken finde Gluer eller Mhg herombord, til at plage Dem. Klar overalt, mine Gutter. Klar til at gaae igjennem Hell-Gate. Lad mig ikke see Jer slaae om efter nogen Ting, om det end var Finnen af en Hval!"

Folkene forude saae paa hinanden, medens de lyttede til denne nye Advarsel, skjøndt de, da de gik til Skjoder, Braiser og Bugliner, svarede med det sædvanlige „ei, ei, Sir!" Hos dem var Tanken om Passagen

* to hurl: at slaae ivrigt om sig.

gjennem hvilken som helst Hell-Gate, ikke forbunden med nogen særegen Rædsel, og med den, som de nu skulde løbe ind i, vare de altfor fortrolige til at bryde sig videre derom.

Briggen drev nu raskt med Floden, tværs op for den østlige Ende af Blackwell's, og efter to eller tre Minutters Forløb, vilde den være inde i Hell-Gate. Spike var agter, hvor han kunde overse og commandere Alts forude, og Mulford stod paa Skandsen for at passe Forbraserne. En gammel paalidelig Sømand, der fungerede som en Slags Baadsmand, havde Commandoen paa Bassen, og skulde passe Halser og Skjoder. Hans Navn var Rove.

„Staae klar overalt,“ raabte Spike; „hører I der forude! dersom Vinden begunstiger os, og Floden er stærk nok til at drive os saa langt til Luvart, at vi kan klare the Pot, vil jeg luffe hende heelt op i Vinden, naar vi ere inde i Hell-Gate — pas altsaa —.“

Da Capitainen standsede midt i denne Tale, vendte Mulford sig, for at see, hvad der kunde være i Veien. Der stod Spike rettende sin Riffert mod en Baad, der hurtig kom roende ud af den nordre Canal, og skjød som en Pii, tværs for Briggens Boug, ind i Hell-Gates Hovedløb. Han gik hen til Capitainen.

„See en Gang paa de Knegte, Mr. Mulford,“ sagde Spike, idet han rakte ham Rifferten.

„De synes at have Hastværk,“ sagde Harry, idet han stillede Rifferten efter sit Die, „og vil gaae igjennem Hell-Gate i kortere Tid, end man behøver for at sige det.“

„Hvem antager De dem at være, Sir?“

„Den lille Mand, som kaldte sig Jack Tier, sidder agter i Fartøiet for Gen,“ svarede Mulsford.

„Dg den Anden, Harry, hvad faaer De ud af den Anden.“

„Det synes at være den Person, der praiede for at faae at vide, om vi havde Lods. Han har i Sinde at borde os ved Rifers Island, for at faae sin Lodshyre, enten vi behøve ham eller ikke.“

„Blæse være med ham, tilligemed hans Lodshyre! giv mig Rifferten,“ og han betragtede atter Baaden, der nu snarere fløi end roede, i en næsten ret Vinkel forbi Briggens Boug. Jeg behøver ingen saadan Lods her ombord, Mr. Mulsford. See endnu en Gang paa ham, her har De ham allerede paa vor luv Boug.“

Mulsford betragtede ham atter, og det længere og med mere Opmærksomhed end forrige Gang.

„Det er ikke let at holde ham i Rifferten,“ bemærkede den unge Mand, „Baaden synes virkelig at flyve.“

„Vi komme for nær ved Svineryggen, Capitain Spike,“ brølede Baadsmanden fra Baffen.

„Klar til at vende — Roret i Læ,“ raabte Spike,

„Los Skjoderne der forude, hjælp hende overstag, Gutter! vent ikke paa nogen Commando, rap Jer! rap Jer!“

Det var paa Tiden at Mandskabet skulde tage fat for Alvor. Medens Spikes Opmærksomhed saaledes var bleven afledet af Baaden, var Briggen kommen ind i den stærkeste Strømning, som ved at sætte den stærkt op til Luvart, havde svækket den ubetydelige Virkning af Rulingen, og den drev nu over mod en af de største Farer i Passagen, som Flodtiden kunde medføre. Da enhver Sjel gjorde sit bedste, gik Briggen alligevel gennem Vinden og fylgte over den anden Boug, netop betimeligt nok til at gaae klar af Klipperne. Spike aandede atter; men hans Tanker vare endnu beskæftigede med Baaden. Den Fare, han i Schylla nylig havde undgaaet, mødte ham nu i Charybdis. Baadsmanden varskoede igjen om at vende. Ordren blev givet da Skibet begyndte at duve i en svær Dønning. I næste Dieblif hev det over indtil Bandet styrtebe ind paa Dækket, idet dets Agterende blev hvirovlet rundt af Floden, og dets Boug hævede sig, som om den vilde hoppe ud af Bandet. The Swash havde stødt paa the Pot Rock.

Andet Kapitel.

Vi forlod Capitain Spikes Brigantine i en meget critisk Stilling, og Skipperen selv i stor Sindsforvirring.

Derfor Baaden og dens Passagerer ikke saa pludselig havde ladet sig see, vilde denne Hændelse aldrig have indtruffen for en ægte Semand, og den ene af Passagererne syntes at være en stor Kilde til Uro hos Skipperen. Som det kunde ventes, havde den Omstændighed, at tørne paa et saa farligt Sted, som Rot Rock i Hell-Gate fremkaldt en stor Sensation ombord i Skibet. Denne Sensation forraadte sig paa forffjellige Maader, og overeensstemmende med Partiernes Charakter, Vaner og Landsnærverelse. Hvad Skipperen angik, da omfavne hun Stormasten, og streg saa heit og vedholdende, at det endog vakte Opsigt i den nærliggende og opblomstrende Landsby Astoria, hvor det tydeligt hørtes af flere Personer, som boede nær ved Vandet. Biddy Noon havde sin Deel i dette Skrig, da hun havde lagt sig ned paa Dækket, for at undgaae at rusle overbord, og muligen for at kunne skrigе efter Hjertenslyst, medens Rose havde Selvbeherfselse nok til at være rolig, skjøndt hendes Kinder havde mistet deres Farve.

Geller ikke var der noget overordentligt i, at Qviden forraadte denne Skræk, naar man erindrer de noget

forbausende Tegn paa Farer, af hvilke disse Personer vare omgivne. Der er altid noget imponerende i en betydelig Vandmasses hurtige Bevægelse. Naar denne Bevægelse bliver forøget ved Malsstrømme, og andre lignende Virkninger, af en afbrudt Strømning, bliver den hyppigt forbausende, især for dem, som hændelsesviis befinde sig paa selve Elementet. Dette er fornemlig Tilfældet med the Pot Rock, hvor Vandet ikke alene bruser og brøler, som om det var oprørt af en mægtig Storm, men hvor den ene Brænding jager Skummet efter den anden ret op imod Strømmen. Derfom the Swash havde forblevet paa dette frygtelige Sted, længer end en Secund eller to, vilde den være, hvad man kalder totalt forliist; men det gjorde den ikke. The Pot Rock ligger lykkeligviis saa dybt, at letgaaende Skibe ikke kan tørne paa den, og Brigantinens Krig* var netop kommen i Berørelse med dens Topflade, længe nok til at bevirke, at Skibet var svalet rundt, og vendte Agterenden til, da en paafølgende Dønning løstede det klar, og afsted gik det, ned med Strømmen, rullende, som om det lændede i en Storm, og et Dieblis var det aldeles ikke under Commando. Der laae en anden Fare forud, eller det vilde være bedre at sige agterude; thi Briggen drev agterud, og det var i et Jvand under et Høiland, hvilket Høiland danner en Vinkel i Lobet, hvor det ikke er

* Det Sted, hvor Kiolen og Norkænen flode sammen.

usædvanligt at Skibe blive fastede paa Land, efterat have passeret alle de mere truende og synlige Fareer ovenfor. Det var ved at undgaae denne Fare, og atter at bringe Skibet under Commando, at Spike nu lagde for Dagen, af hvilket Stof han var dannet, i Tilfælde som dette, hvor det virkelig kneb. Ræerne vare alle skjærpede, da Hændelsen indtraf, og idet han sprang til Braiserne, med samme Hurtighed, som et Menneske blinker med Øiet, naar dette er i Fare, greb han de luw Braiser med egne Hænder, og begyndte at brase Ræerne om, medens han tillige raabte til Morgængeren, „bagbord med Roret“. Nogle af Folkene sprang til for at hjælpe ham, og Ræerne blev ikke alene brast firkant; men lidt indbrast over den anden Boug, i kortere Tid, end den, der er medgaaet til at fortælle denne Manoeuvre. Mulford passede Storskjødets og det lykkedes ham at faae Bommen over i den rette Side. Omendstjondt Kulingen var meget slow, fyldtes dog Seilene, og da Floden, der løb som en Elv, kom ind paa læ Boug, kom the Swash, ligesom en rasende Hest, der er blevet forfærdet over den Ulykke, hans egen Galstak har afstedkommet, under Commando, og skjar igjen ud i Strømmen, hvor den kunde drive klar af den befrygtede Fare agterude.

„Peil Bomperne!“ raabte Spike til Mulford, saasnart han atter saae sig fast i Sadlen. Harry sprang midtskibshen for at adlyde, og alle Matrosernes Dine vare fæstede paa den unge Mand, medens han i en død-

lignende Stilhed udførte denne vigtige Tjeneste. Det var ligesom naar Lægen føler sin Patients Puls, inden han udtaler i hvilken Grad Faren er tilstede.

„Nu, Sir!“ raabte Spike utaalmødig, da Peilstokken atter kom tilsynne.

„Alt i Orden, Sir!“ svarede Harry munter; — „Pompesuden er næsten tom.“

„Vent lidt og lad Vandet faae Tid til at søge midtskibets hen, om der er noget.“

Styrmanden forblev sølgelig ved Pompen, medens Spike og hans Folk, der nu aandede friere, benyttede Tiden til at skjærpe Mærne, og hale Skjoderne, for at styre den nye Cours.

„Biddy“ sagde Mrs. Budd betænksomt, under denne Pause i Begivenhederne. „Du behøver ikke at strige længere. Faren synes at være ovre, og Du kan godt rejse Dig op fra Dækket. See jeg har kastet Masten løs. Pomperne ere blevne peilede og ere befundne tætte.“

Biddy gjorde, som et ærbødigt og lydigt Thende, hvad der var befaleet hende, fuldkommen tilfreds, naar Pomperne vare tætte. Det varede rigtignok noget, inden hun var fuldkommen sikker paa, om hun var i Live eller ikke, men da hun nu blev overbevist i denne Henseende, astog hendes Skræk bethdeligt og hun blev fornuftigere. Mulford lod igjen Peilstokken glide ned, og havde den samme glædelige Rapport at afgive, som forrige Gang

„Briggen er saa tæt, som en Glaske, Sir!”

„Saameget desto bedre,” svarede Spike. „Jeg har aldrig i mit Liv havt saadan en Dands i hende før, og jeg troede næsten at den vilde stoppe, og tilbringe Natten der. Det er det selsomme Sted, hvor Fregatten the Hussar led Skibbrud.”

„Det har jeg hørt, Sir; men hun stak saa dybt, at hun hug Hul i sig ved at tørne paa Klippen. Vi berørte kun dens Top med Krigen og gled af.”

Dette var den simple Forklaring over the Swash's Frelse, og da nu Alle og Enhver var overbevist om, at ingen Skade var skeet, gik Alt sin gamle og sædvanlige Gang. Spikes Galanteri var alligevel udsat i nogle Timer, og han var meget glad ved at see alle sine tre Passagerer forlade Dækket, og gaae ned. Mrs. Budds Aand var bleven saa angreben, at hun sagde Rose, at hun vilde gaae ned i Kahytten, og hvile sig nogle saa Diebliske paa Sofaen. Vi sige Sofa, thi et saadant Meubel findes nutildags langt hyppigere ombord i Skibe, end det for tredive Aar siden var Tilfældet i Landets Boliger.

„Der, Mulsford,” brummede Spike, idet han pegede forud for Briggen, paa en Gjenstand paa Vandet, der omtrent var en halv Dvartmiil forud for dem, „seer De, der er den blodige Baad! jeg skulde ret af Hjertet ønske, at blive den qvit. Der er en Fyr i den Baad, som jeg ikke holder af.”

„Jeg indseer ikke let, hvorledes det skulde kunne

lade sig gjøre, med mindre vi gaae til Anfers, gaae tilbage gennem Hell-Gate naar Floden kænre, og gaae tilføes ved at passere forbi Sandy Hook."

"Det kan aldrig gaae an, jeg ønsker ikke at paradere med Briggen lige ud for Byen. De seer, Mulford, at intet kan være mere uskyldigt og sømmeligt, end the Molly Swash, efterat De har fareet med den i de sidste tolv Maanedes. Jeg tør nok bande paa, at De vil give den det Skudsmaal."

"Jeg veed ikke noget ondt om den, Capitain Spike, og haaber heller aldrig jeg skal høre noget."

"Nei, Sir, — De veed ikke noget ondt om den, og heller ingen Anden veed Noget. Et Battebarn er ikke uskyldigere end the Molly Swash, og kan ikke have et bedre Rygte, naar der ikke blev sagt andet om den, end hvad der er sandt. Men Verden er saa hengiven til Løgn, at een af de gamle Helgene, om hvilke vi læse i den gode Bog, en saadan, som Calvin eller John Rogers, vilde blive bagvasket, dersom han levede nu til dags. Saa maa man rigtignok ogsaa indrømme, Mr. Mulford, at ihvordan det end forholder sig med Briggens virkelige Uskyldighed saa har den et høist fortvovet ugudeligt Udseende."

"Nu ja, Sir! man maa tilstaae, at hun er, hvad vi Suffolk kalde, et Fartoi af et ugudeligt Udseende. Men nogle af Uncle Sams Krydsere have ogsaa dette Udseende."

"Jeg veed det, jeg veed det, Sir! og tænker ikke videre over Udseendet. Menneffene blive ofte bedragne

af mit Ydre, ved hvilket der maaſkee ikke er noget af Eders landfrabbeagtige Blidhed; men min Moder pleiede at ſige, at jeg var een af de meeſt blødhjertede Dreng, ſom hun nogenſinde havde hørt tale om, ſom om det kunde være een af Glutterne fra Skovene. Men Menneſket dømmer ſaameget efter det Ydre, at jeg ikke holder af at udfætte Briggen for meget for deres Dine. Derſom man nu ſaae os i den nedre Bugt, ventende paa Vind eller Ebben, for at bringe os over Barren, væd-der jeg ti mod een, at en eller anden Philotropic vilde indſende en Klage til Districts-Procuratoren. om at vi ſaae ud ſom en Slavehandler, og bringe os Alle under Forhør, ſom Sørøvere. Nei, nei, jeg kan nok lide at holde Briggen lidt ude af Sigte, hvor den ikke kan give Eders Tropies nogen Forargelſe, enten de ere Philoſ eller af nogen anden Sort.."

"Nu vel, Sir, vi ere øſten for Hell-Gate, og Alt er i Orden. Den Baad kan da ikke bringe os op."

"De forglemmer Toldſartoiet, Mr. Muſford, ſom dampede op med Ebben. Det Fartoi maa nu være paa Heiden af Sands Point, og hun kunde have hørt noget til vor Forkleinelſe af Manden i Baaden, og ſætte ſig det i ſit rogede Hoved, at bringe os tilbage til Byen. Jeg vilde ønske, at vi vare godt øſten for den Dampbaad! men det nytter ikke til noget, at klage. Derſom der virkelig er nogen Fare, er den, Gud ſkee Lov! endnu et godt Stykke forude."

„De nærer vel ingen Frygt for den Mand, som kalder sig Jack Tier? Capitain Spike.“

„Ikke den ringeste. Den Karl var, saavidt jeg erindrer, en lille støiende Knekt jeg havde i Kahytten, som en Slags Hovmestersmath. Der var, om jeg husker ret, hverken godt eller ondt ved ham. Men Josh kan sige os Alt om ham, kald en Gang paa Josh.“

Den bedste Ting man vidste om Spike var den Kjendsgjerning, at Hovmesteren havde faret med ham i mere end tyve Aar. Hvor han havde plukket Josh op, er der Ingen der kan sige, uden Josh og ham selv, og ingen af dem fandt for godt at være meget meddeelsom, angaaende dette Punkt. Men Josh havde vistnok været hos ham, saalænge han havde faret med the Swash, og dette var fra en Tid der virkelig forudgik Mulsfords Fødsel. Styrmanden bragte snart Regeren paa Bletten.

„Hør en Gang, Josh!“ sagde Spike, „skulde Du kunne huske en Mand herombord, som hed Jack Tier?“

„Gud velsigne Dem, Sir! erindrer ham saagodtsom Ertesuppen, der blev sveden, og som De til Straf fastede over ham og skoldede ham.“

„Det er noget, jeg har gjort saa ofte ved een eller anden skjædesløs Knekt, at jeg ikke kan erindre denne Omstændighed, og derved mindes Manden. Jeg husker ham, men ikke saa tydeligt, som jeg kunde ønske det. Hvorlænge foer han med os!“

„Udskillige Reiser, Sir! og blev agterudseilet nede

paa spanske Kysten, en Aften da Fartøiet blev nødt til at sætte fra Land i en Fart. Ja, jeg erindrer lille Jack meget godt, gjør jeg."

"Saae Du den Mand, der talte til os fra Bærftet, og kaldte sig for denne samme Jack Tier?"

"Jeg saa en Mand, Sir! der vidunderligt lignede Jack Tier i Bygning, Sir! men jeg hørte ikke Samtalen, da jeg havde Damerne at passe. Men Jack var usædvanlig kort i sine Bundstokke*, Sir! og havde saa at sige ingen Kjællængde. Hans Middelspant var i det Hele taget vidunderlig i Forhold til hans Længde, hvad man kalder Jolle eller Bumbaad-bygget, og duede kun for Vinden, Capitain Spike."

"Duede han til noget ombord i et Skib, Josh? Var han værd at dreie bi for, dersom han skulde forsøge paa at komme herombord igjen?"

"Nu, Sir! kan ikke sige meget for ham, paa den Maade. Jack var flink i Kabhytten, og en Kapital Fyr til at bringe Suppe fra Kabhyssen agterud. De seer, Sir! at hans Reisning var saa lav, at Briggens Overhalinger og Duvninger, ikke vare istand til at saa ham omkuld, og han stod i det haardeste Veir, saa opret som en Kirke. Ja, Sir! Jack var ret god dertil."

Spike grundede et Dieblis, derpaa vendte han Skraaen, og tilføiede, som en Mand der har fattet en Beslutning:

* De underste Tommer af Skibets Ribbeen.

„Ja, ja! jeg indseer nok, at Knøsen vil blive en slink Oppasser for Damerne, og vi mangle netop saadan en. Det er bedre at have en gammel Ven ombord, end at plukke en Fremmed op paa Stranden. Dersom altsaa denne Jack Tier skulde komme ud til os, Mr Mulford, fra een af Derne eller Bynterne forude, maa De dreie til og tage ham ombord. Hvad Dampbaaden angaaer, da skulde det, naar den blot vil løbe ud i Sundet, hvor der er Blads nok, knibe haardt for os, om vi ikke skulde kunne komme østen for den, uden at blive praiede. Skulde den paa den anden Side gaae til Ankers paa hin Side af Fortet, vil jeg ikke forsøge paa at passere den. Der er dybt Vand inden for de fleste af Derne, veed jeg, og vi vil prøve paa at snøe hende paa den Maade, om intet bedre tilbyder sig. Jeg har ikke mere end ethvert andet Skib, Marsag til at frygte for et Regjerings Fartoi; men alene Synet af et af dem gjør mig ganske utilpas, det er det Hele.“

Mulford trak paa Skuldrene og taug, da han mærkede, at hans Skipper ikke var tilbøielig, til at fortsætte denne Gjenstand længer. Briggen havde imidlertid passeret Høilandet, og begyndte nu at føle Virkningen af en stiv Kuling, der kom lige ud fra Flushing Bays brede Abning. Da Flodens Voldsomhed endnu begunstigebe den, og dens Fart gjennem Vandet var fire eller fem Knob, var der al Sandsynlighed for, at, den snart vilde naae Whitestone, det Sted hvor Ebben møder Floden,

og hvor det vilde blive nødvendigt at gaae til Anfers, med mindre Vinden, der nu faldt sydvestlig, skulde skage sig mere om til Syd. Alt dette afhandlede Spike og hans Styrmand, medens Mandskabet klarede op paa Dækket, og gjorde alle de Forberedelser, som ere sædvanlige ombord i et Skib, førend det gaaer til søs.

Paa denne Tid var man forvisset om, at Briggen ikke havde taget nogen Skade ved at hilse paa the Pot-Rock, og ethvert Spor af Befymring i den Anledning var bortfjernet. Men Spike vedblev at stirre efter Baaden og Manden, som saae ud som en Lods, der var i den. Da de passerede Rifers Island, ventede alle Mand at en Baad vilde komme ud med en Lods, eller forlange Lodspenge; men der kom ingen, og the Swash syntes nu at være befriet fra alle dens nærværende Farer; med mindre der endnu stod nogen i Forbindelse med Told-dampbaaden. For at standse dens Fremgang var der alligevel nu en stiv Kuling fra Sydpst, der nødsagede dem til at frydse for at naa Whitestone.

„Dette kalder man at banke Vinden*, min fjære Nosh,” sagde Mrs. Budd forekommende, da hun og hendes Niece atter vare komne op paa Dækket, saa Minutter efter at denne Forandring havde funden Sted. „Din agiede Onkel gjorde dette meget hyppigt i sin Tid, og det lykkedes ham fortræffeligt. Jeg har hørt ham sige

* Beating the wind er ordret oversat, at banke eller slaae Vinden; Solfist forstaae med dette Udtryk, at frydte sig op til Luuirt.

at paa en af hans Reiser mellem Liverpool og New-York, bankede han Vinden i hele fjorten Dage; alle Menneſker talte om det i Assurance-Contoirerne, ſom om det var et Mirakel."

"Ja, ja, Madam Budd," ſaldt Spike ind, "det vil jeg ſvare for. De ere forfærdelig ſnakkſalige i diſſe Assurance-Contoirer i Wall-Street. Store Sladderhankere ere de, og de indbilde ſig at vide Alt. Nu netop fordi denne Brig er en Smule gammel, og blev bygget til Kaper i den ſidſte Krig, vil de ikke engang rangere den under B Nr. 2, Gud velsigne dem."

"Ja, B Nr. 2 var netop hvad din kjære Onkel pleiede at kalde mig, Roſh — hans fortryllende B Nr. 2, eller Betſh Nr. 2; især naar han var lidt øm. Har De nogensinde banket Vinden, paa en lang Reife, Capitain Spike?"

"Det kan jeg ikke ſige jeg nogensinde har gjort, Mrs. Budd," ſvarede Spike, idet han ſaae ſig om, med et barskt Anſigt, for at overbevise ſig om Nogen vovede at ſmile over hans Paſſagerers Feiltagelſe; „mindſt paa ſaa langt et Tørn, ſom fra New-York til Liverpool."

"Saa pleiede din Onkel ogſaa at prale af the Rose In Blooms Ødelæggen* og Angriben**. Hun

* To wear, at ødelægge, dette Ord udtales ſigesom to veer, der i Søſproget betyder at lovende.

** To attack, at angribe, forvejler Enen her med to tack, at ſlagvende.

pleiede at angribe Enhver hun mødte paa sin Bei, hvem det end var, og med Hensyn til at ødelægge, troer jeg han en Gang fortalte mig, at hun vilde ødelægge Alt hvad hun fandt for godt, som ethvert andet mennefseligt Væsen."

Rose var ført noget bag Lyset, men hun saa til samme Tid fortrydelig ud, som om hun tvivlede om, at Alt var saa ganske rigtigt.

"Jeg erindrer hele min Skibsopdragelse," vedblev den umistænksomme Enke, „som om jeg havde lært den igaar. Alt banke Binden og at angribe Skibe, pleiede min stakkels Mr. Budd at sige, var nettede Manoeuvrer, og krævede største Delen af hans Taktik, i Særdeleshed i tungt* Veir. Vidste Du, kjære Rosy, at Søfolk veie Veiret, og vide naar det er tungt og naar det er let?"

"Nei, det vidste jeg ikke, Tante, og heller ikke forstaaer jeg ret nu, hvorledes det vel kan lade sig gjøre."

"Oh! mit Barn, førend Du har været en Uge til Søes, vil Du lære saamange nye Ting, og saa saa mange Ideer, om hvilke Du aldrig før har haft nogen Tanke, at Du ikke vil være det samme Menneske. Min Capitain havde et Instrument, han kaldte et Thermometer, og dermed pleiede han at veie Veiret, og saa pleiede han at nedskrive i Logbogen: idag tungt Veir, eller imorgen let Veir. netop som det kunde træffe sig, og det hjalp ham betydeligt frem paa hans Rejse."

* Heavy, tungt. Heavy weather, faldt Søfolk haardt Veir.

„Mrs. Budd har kun taget feil af Instrumentets Ravn, det var Barometret hun vilde have sagt,” faldt Mulford leilighedsvis ind.

Roses Blik udtrykte Taknemlighed, og at hun sølte sig trestet. Skjondt hun selv var fuldkommen uvidende om disse Ting, havde hun dog bestandig næret Mistanke til sin Tantes Kundskab. Det var hende følgerigen behageligt, at faae Visshed om, at den gamle Dames Feiltagelse i dette Tilfælde havde været saa ubeindelig.

„Nu vel, det kan have været Barometeret, thi jeg veed at han havde dem begge,” tog Tanten atter ved. „Barometer eller Thermometer gjør ikke nogen stor Forskjel, eller Quadrant eller Sextant. De ere alle Instrumenter, og undertiden brugte han det Ene og undertiden det Andet. Søfolk tage* ogsaa ombord Solen, og have ligesaavel et Instrument dertil, som til at veie Veiret. Undertiden tage de Stjernerne ombord og Maanen og fylde deres Skibe med de himmelske Legemer, som jeg atter og atter har hørt min kjære Husbond sige. Men den snurrigste Ting tilføes, hvilket alle Søfolk har sagt mig, er at krydse Linien, og jeg haaber, at vi skal krydse Linien, Rosy, at Du og jeg kan see den.“

„Hvad er Linien, lille Tante og hvorledes krydse Skibene den?“

* To take, at tage, ogsaa at maale, som f. Ex. et Himmellegens Heide over Horisonten.

„Ninien, min Kjære, er et Sted i Oceanet, hvor Jorden er deelt i to Dele, hvoraf den ene Part kaldes Nordpolen og den anden Sydpolen. Neptun lever i Nærheden af Ninien, og han tillader ikke noget Skib at gaae ud af den ene Pol og ind i den anden, uden at aflægge dem en Visit. Nei aldrig! aldrig! han vilde snarere falde paa at boe paa det tørre Land, end at tænke paa, at lade endog en Canoe passere, uden at aflægge dem en Visit.“

„Troer Du virkelig, lille Tante, at der eksisterer et Væsen, som Neptun?“

„Ja det gjør der ganske vist, han er Konge paa Havet. Hvad skulde der være i Veien for det? Søen maa have en Konge, ligesaavel som Landet.“

„Søen kunde være en Republik, lille Tante, ligesom Landet, og da behøves der ingen Konge. Jeg har altid foreslået mig at Neptun var et imaginært Væsen.“

„Oh, det er umuligt, Søen er ikke nogen Republik; der er kun to Republikker, Amerika og Texas. Jeg har hørt sige, at Søen er en Landevei, rigtignok troer jeg, de kaldte den, Nationernes Landevei, og det maa have en særegen Betydning. Men min stakkels Mr. Budd sagde mig altid, at Neptun var Havets Konge, og han var altid meget nøiagtig, Du kunde forlade Dig paa Alt hvad han sagde. Ydermere kaldte han sin Newfoundlands Hund, Neptun, og troer Du, Kosh, at din kjære Onkel vilde opkalde sin Hund efter et imaginært Væsen? han,

der ovenikjøbet var en Mand, som bankede Vinden, og angreb Skibe og tog Solen, Maanen og Stjernerne ombord! nei, Barn, fantastiske Menneſter kan ſee imaginaire Væſener; men ſolide Folk ſee ſolide Væſener."

Endog Spike blev ſlaaet med Stumhed over hvad han hørte, og man kan ikke vide, hvad han vilde have ſvaret, derſom ikke en gammel Matroſ, der netop var kommen ned fra Forreſtængesahlingen, var kommen agterud og ſagde med ubevægelig Alvor, idet han lettede op i ſin Buxelinning med den ene Haand, og tog til Hatten med den Anden:

„Tolddampbaaden er ſtoppet op lige udenfor Fortet, Capitain Spike."

„Hvoraf veed Du det, Bill?" ſpurgte Capitainen med en Jil, der viiſte hvor fuldkommen Mrs. Budd og hendes Abſurditeter øieblikkeligen vare forglemte.

„Jeg var, for lidt ſiden, oppe paa Forrebramraaen, Sir! for at eſterſee Stroppen til Væſelsblokken, der trængte til lidt Klædning, og jeg ſaae hende over Landet, idet hun lod ſin Damp ſlippe, og tog ſine Drager ind. Ferend jeg kom ned fra Sahlingen, laae hun for Taffel og Loug, med Næſen imod Vinden, og derſom hun ikke havde ladet Ankeret falde, ſaa var hun i Værk dermed. Jeg er vis paa, at det er hende, Sir, og at hun var i Værk med at ankre."

Spike udstødte paa ſin gamle Maneer en lang, ſagte Piben, og han gik bort fra Gruentimmerne, med en

Mine, som om han manglede Plads til at tænke. En halv Minut derefter raabte han:

„Klar til at bjerge Seil Gutter. Staae til Forstønnert-Givtoug, Jager-Redhaler, Bramskjeder og Gaffeltopseilsgodset. Ned med det, mine Gutter, ned med det Altsammen, i en Ruf.“

En Ordre til, paa hvilkensomhelst Maade, at rejere Seilene ombord i et Skib, fordrer diebliffelig deres hele Opmærksomhed, hvis Pligt det er at udføre dette Arbeid, og al Samtale ophørte, medens the Swash bjerge Seil. Hver Mand forstod ydermere, at det skete for at vinde Tid, og forhindre Briggen i at naae Throg's Neck, førend man ønskede det.

„Pas paa ved Roret!“ raabte Spike, og lad hende gaae rundt for Vinden. „vi har i Diebliffet alt for travlt til at stagvende.“

Manden ved Roret forstod meget godt hvad man ønskede, og han lagde Roret op, istedenfor at lægge det ned, som han kunde have gjort uden denne Ordre. Da denne Forandring bragte Briggen for Vinden, og Spike flet ikke hastede for at luffe til over den anden Boug, løb the Swash snart over en Qvartmiil af den Distance den allerede havde tilbagelagt, og fjernede sig saaledes fra the Neck. Vi ere ikke istand til at sige, hvad Folkene paa de forskjellige Fartøier, der vare i Sigte, tænkte om Alt dette, men der tilbød sig snart en Leilighed, til at bringe dem paa et feil Spor. En stor

Skonnert, en Kystfarer, der havde Alt til, hvad trække kunde under Vinden, kom strygende agten om the Swash og praiede.

„Er der noget i Veien, ombord i Briggen?“ spurgte Skipperen.

„En Mand overbord,“ svarede Spike. „Har De ikke seet hans Hat? hæ!“

„Nei, nei!“ lød det tilbage, netop som Skonnerten i sin Fart kom ud af Braiehold. Dens Mandskab samlede sig, og een eller to Mand løb nogle Bævlinger op i Bantet, idet de strakte Hals, for at see ud efter den „stakkels Karl,“ men de bleve snart kaldte ned for at vende. Efter mindre end fem Minutters Forløb kom en Slup, en meget mistænkelig udseende Kystfarer, paa Braiehold.

„Tørnede den Brig ikke paa the Pot Rock, da den passerede Hell-Gate?“ spurgte Capitainen.

„Jo, jo! — og et helvedes Skrup fik hun oven-
ifjøbet.“

Dette var ham nok; da der ikke var noget mærkværdigt ved at et Skib, der havde stødt paa the Pot Rock i Hell-Gate Passagen, teede sig lidt underligt.

„Under denne Masse tænker jeg nok, at vi kan bjerger vort Storseil, Mr. Mulford!“ sagde Spike. „Der kan ikke være noget usædvanligt i, at et Fartoi, der har en Mand overbord, og som har tøret paa the Pot

Rock, mindster Seil. Det undrer mig, at jeg ikke for længe siden har tænkt paa Alt dette."

"Her er en lille Jolle, der gjør sig Umage for at komme paa Siden af os, Capitain Spike!" raabte Baadsmanden.

"Gid Jollen var Fanden i Bولد! Jeg behøver ingen Jolle her."

"Den Mand, som kaldte sig Jack Tier, er i den, Sir!"

"Han er vel Fanden heller!" raabte Spike, idet han sprang over paa den modsatte Side af Dækket, for selv at overbevise sig. Til hans store Tilfredshed opdagede han at Jack var ene i Jollen, med Undtagelse af en Neger, der roede den, og dette var en ganske anden end den, der var faret igjennem Hell-Gate som en Bill der farer løs fra sin Bue.

"Luf levende," raabte Spike. "Kom med en Ende at kaste til Baaden."

Ordren blev adlydt, og Jack Tier med sine Klæder i en Pose, stod snart paa the Swash's Dæk, hvorefter Baaden med Negeren blev kastet løs. Mødet mellem Spike og hans fordums Hovmestersmath var lidt mærkværdigt. Begge stod og betragtede hinanden nøie, som for at bemærke Forandringerne, Tiden havde gjort. Vi kan ikke sige, at Spikes haarde, røde og egenfjærlige Ansigt forraabte megen Bølelse, skjøndt dette ikke var Tilfældet med Jack Tiers. Denne sidste, en lymphatisk opsvulmet Slags Person, syntes virkelig lidt greben, og

enten strøg han virkelig en Taare af sit Øie, eller han affecterede at gjøre det.

„Du er altsaa min gamle Skibskammerat, Jack Tier, er Du?“ udbrod Spike, paa en halv bekyttende, halv betænksom Maade; „og Du har Lyst til at prøve den gamle Skude igjen. Lad os faae en Stump af din Logbog, og lad mig vide hvor Du har været i denne lange Tid, og hvad Du har taget Dig for. Hold af, Mr. Mulford, De erindrer nok at vi slet ikke haster med at naae Throgs.“

Tier gav en Beretning om hvad han havde taget sig for, hvilket slet ikke kan interessere Læseren. Hans Beretning var Alt, undtagen meget tydelig, og den blev meddeelt med en knirkende Stemme, saaledes som det ofte er Tilfældet hos smaae lystige Personer, Toner der spillede mellem Mandens og Drengens. Hovedindholdet af hele Historien var denne: Tier var bleven agterudseilet, som det undertiden hændes Matroser, og han maatte selgelig flytte sig selv, saagodt han kunde. Efter nogle forgjæves Forsøg paa igjen at støde til Briggen, havde han indskibet sig i det ene Skib efter det andet, indtil han handelsesviis befandt sig i New-Yorks Havn, paa samme Tid, som the Swash. Han vidste, at han aldrig vilde føle sig rigtig lykkelig, førend han igjen kom ombord i den gamle Laptaske, og havde flyndt sig op til Værftet, hvor han troede at Briggen laae. Da han fik den i Sigte, saae han at den var iværk med at kaste

løs, og idet han fastede sin Pose paa Jorden, skyndte han sig, det bedste han kunde, ned til Bærstet, hvor den allerede meddeelte Samtale foresaldt.

„Den Gentleman paa Bærstet var iværk med at tage en Baad for at gaae igjennem Hell-Gate,“ sluttede Tier, „og saa bad jeg om at maatte følge med. Han var godmodig nok til at vente til jeg kunde finde min Pose, og ligesaasnart Folkene havde faaet deres Grog, satte vi af. The Molly var netop kommen bagved Blackwell's da vi forlod Bærstet, og da vi havde fire gode Arer, og den korteste Vej, kom vi ud i Hell-Gate, netop forren for Eder. Guds Død! hvad er det dog for et Sted, at gaae igjennem med en Baad, og med en stærk Flodtid. Herren, der holdt Die med Briggen som en Kat bevogter en Muus, siger, at I stødte paa the Pot, som han kaldte det; men jeg siger nei, thi the Molly Swash har aldrig vidst hvad det var at støde paa en Klippe, eller et Rev, saalænge jeg var ombord i i den.“

„Og hvor forlod Du den Gentleman, og hvad blev der af ham?“ spurgte Spike.

„Han satte mig iland paa den Bynt ovenfor os, hvor jeg saae en Nigger med hans lille Jolle, hvem jeg troede vilde være villig til at bringe mig paa Siden, for en quart Dollar. Her er jeg alisaa og et langt Tørn har jeg havt for at komme her.“

Efterat have sagt dette tog Jack Hatten af og tørte

sin Bænde med et Lommetørklæde, som, om det aldrig havde seet bedre Dage, upaatvivlelig havde været renere. Derpaa saae han sig om med en Mine, der robede stor Glæde.

Denne Samtale havde fundet Sted paa Kobryggen, et Sted der er fælles for Alle i et Skib, og Spisebad nu sin Rekrut om at gaae agterud, hvor han kunde blive uds purgt, uden at overhøres.

„Hvad blev der af den Gentleman i Baaden, som Du kalder ham?“ spurgte Spise.

„Han roede videre, det lod til, som om han havde Hastværk.“

„Veed Du hvem han var?“

„Nei, aldeles ikke, jeg har aldrig seet Manden før, og han sagde mig ikke hvem han var.“

„Havde han noget paa sig, der lignede en Sølv-aare?“

„Jeg saae intet af den Slags, Capitain Spise, og veed intet angaaende ham.“

„Hvad var det for et Fartøi han var i, og hvor fik han det?“

„Nu, Sir, hvad Baaden angaaer, kan jeg meddele Noget, da jeg saae at den var ganskke efter mit Sind, og roede vidunderligt hurtigt. Det var en let Skibsjolle, med fire Aarer, og kom rundt om Hukken, i det Dieblis, I spaaiede Briggens Stavn mod Ost. Jeg skulde troe,

J maatte have seet den, skjøndt den holdt saa klos ind til Bærstet, som om den ønskede at skjule sig."

"Gentlemanen, som Du kalder ham, ventede altsaa at den Baad skulde komme, og tage ham med?"

"Det formoder jeg, Sir! fordi den kom og tog ham med. Det er Alt, hvad jeg veed derom."

"Talte Du ikke med den Gentleman? Du var da ikke stum i al den Tid Du var i Baaden med ham!"

"Nei, det var jeg slet ikke, Sir! Læshed og jeg passe ikke godt sammen, og derfor passerede vi den meste Tid."

"Og hvad sagde den Fremmede om Briggen?"

"Gud bevares, Sir! han catechiserede mig, som om jeg havde været et Barn i en Søndagsskole. Han spurgte mig hvorlænge jeg havde faret med den; hvilke Havne vi havde besøgt, og hvilken Fart vi havde været i. I kan tænke Eder hvilken Mængde Spørgsmaal han gjorde, og hvor nysgjerrig han var efter Svarene."

"Og hvad svarede Du ham da? Du talte vel ikke noget om vor Tour ned til Spansk-Amerika, dengang Du blev seilet agterud, haaber jeg."

"Det gjorde jeg ikke. Jeg bougede ham hyperligt fra mig. Han fik ikke Noget ud af mig. Skjøndt jeg bør bære Nag til the Molly Swash, vil jeg dog ikke forraade hende."

"Du bærer Nag til the Molly Swash! har jeg da taget en Fjende ombord i den?"

Jack studsede, og syntes bedrøvet over at have sagt saameget, medens Spike betragtede ham forstøende. Men Svaret bragte Alt i Rigtighed. Det blev alligevel ikke givet uden et Dieblis Eftertanke.

„Oh, I veed hvad jeg mener, Sir. Jeg bør bære Nag til den gamle Laptaske, fordi hun ligesom løb fra mig; men det er kun en ubetydelig Tvist mellem os to. Gamle Molly vil aldrig vederfares noget ondt fra mig.“

„Det haaber jeg ikke, Jack. Den Mand der fortrediger det Fartøi han farer med, kan aldrig blive nogen retscaffen Semand. Bliv dit Skib troe i alt Slags Veir, det er min Regel, og det er en god Regel at fare med. Men hvad sagde Du den Fremmede?“

„Oh! jeg sagde ham at jeg havde været sex Reiser med Briggen, den Første var til Madagascar.“

„Du gjorde vel Fanden heller? Var han tosset nok til at troe det?“

„Det er mere end jeg veed, Sir. Jeg kan kun fortælle Eder hvad jeg sagde; jeg gjør ikke Paastand paa at vide hvormeget han troede.“

„Gaae videre, hvad saa?“

„Saa sagde jeg ham at vi gif til Kamschatka efter Guldstøv og Elphenbeen.“

„Fi—u—v! hvad sagde Manden dertil?“

„Nu, han smilede lidt, og derefter syntes han mere nysgjerrig end nogensinde, efter at høre det altsammen. Jeg fortalte ham at min sidste Reise var til Canton, med

en Ladning Koftekorn, hvor vi intog Lar og Dunfiff for Ladning hjem. Derefter gik vi til Norge med Iis, og bragte Silke og Penge tilbage. Vor næste Fart var til Havana med Salt og Nips."

"Nips! hvad Fanden er det?"

"Turnips, veed De nok Sir. Vi kalde dem altid Nips i Cargoen. Paa Havana, fortalte jeg ham, indtog vi Læder og tørret Drekfjed. Oh! Capitain Spife, han fik ikke noget ud af mig, som nogensinde vil gjøre Briggen den ringeste Skade."

"Det glæder mig Jack. Du maa kjende nok til Soen for at vide, at en reen Mund undertiden er bedre for et Skib, end det renefte Sundhedspas. Blev der ikke talt noget om Told dampbaaden?"

"Nu I nævner den, Sir, troer jeg jo, ja, Sir. Gentlemanen sagde, dersom Dampbaaden gik norden om Førtet, vilde han uden Vanskelighed indhente den med denne Flod."

"Det er tilstrækkeligt, Jack, det er tilstrækkeligt, min ærlige Knos. Gaae ned og siig Josh, at han igjen skal tage dig til Hovmestersmath i Rahytten. Din Bygning er noget for hollandsk, til at Du i din fremrykkede Alder skulde kunne udrette meget tilveirs."

Man kan vanskelig sige om Jack optog denne Bemærkning, som en Compliment, eller ikke. Han saae lidt surmulet ud; thi et Menneffe kan være saa rund, som en Lønde, og ønsker dog at man skal ansee ham for gentil

og slank; men han gik, uden at svare, ned for at søge Josh.

Det lod til at Spikes paafølgende Bevægelser vare blevene meget paavirkede, af hvad han nylig havde hørt. Han holdt gaaende for Smaaseil med Briggen, i næsten to Timer, idet han saagodt som blev paa et og samme Sted, og undlod ikke at underrette ethvert mødende Fartøi, som praiede ham, om at han havde en Mand overbord. Paa denne Maade var ikke alene Floden, men ogsaa Dagen næsten udloben. Dog omtrent paa den Tid den Fjerde begyndte at tabe sin Styrke, bleve Fokken og Storseilet tilsatte paa Brigantinen, i den Hensigt at krydse op imod Whitestone, hvor Flod og Ebbe mødtes, og i Nærheden af hvilket Sted man vidste, at Isoldampbaaden var gaaet til Ankers. Vi sige i Nærheden, skjøndt det virkelig var een eller to Qvartmiil længer østlig, og flos ved den yderste Ende af Pynien.

Uagtet det tilshneladende var Spikes Ønske at krydse sig op til Luvart, havde han dog i Virkeligheden ingen Hastværk. Han havde foresat sig om muligt at passere Dampbaaden i Mørket, og Natten lovede at begunstige ham; men for at dette kunde skee, vilde det i det hele taget være nødvendigt, ikke at komme den i Sigte, eller idetmindste ikke førend Mørket paa nogen Maade kunde skjule hans Reising og Charakter. Ifølge denne Plan avancerede the Swash ikke meget i sin gamle Cours, endog efter at den havde tilsat flere Seil. Efter Sol-

nedgang aftog Kulingen ogsaa, fjøndt Vinden vedblev at være østlig, eller ret i Stævn. Da Floden ydermere lidt efter lidt tabte sin Styrke, blev Forsætningen til Lu-
vart mindre og mindre, indtil den endelig aldeles ophørte.

Der er nødvendigviis en kort Strækning i denne Passage, hvor der saagodt som altid ingen Strøm er. Dette er netop paa det Sted, hvor Ebbe og Flod møde hinanden, eller, som det ovenfor er anført, ved Whitestone, hvilket er noget mere end en Qvartmiil vesten for Throg-mortons Neck, i Nærheden af hvilket Fortet Schuyler ligger, et af de Værker, der nylig er opført for at forsvare New York. Lige ud for Spidsen af denne Bynt, næsten midt i Kanalen, var Dampbaaden gaaet til Ankers. Et Factum hvorom Spike havde overbevist sig, ved selv at gaae tilveirs, inden det blev for mørkt til at kunne see den over Landet. Han nærede ingen Tvivl om at dette Skib ventede paa ham, og han vidste fuldt vel, at der var god Grund dertil; men han vilde ikke vende tilbage og forsøge Passageen ved Sandy Hook, for at gaae tilføs. Han betragtede hele Sagen med Kulde og Dømmekraft. Afstanden til the Hook var alt for lang at tilbagelægge, i saa korte Nætter, inden Daglyset vendte tilbage, og han havde ingen Grund til at tvivle om, at han blev bevogtet i hin, som i denne Retning. Desuden vilde han paa ingen Maade lade sit Fartøi see lige ud for Byen, ikke en Gang om Natten. Endelig havde han sin egen Maade paa hvilken han iværksatte sine Hensigter,

og dette var netop Tid og Sted til at sætte dem i Udførelse.

Medens alt dette gjærede i hans Hoved, gjorde Mrs. Budd og hendes smukke Niece, understøttede af Biddy Noon, Tilberedelser for Natten. Den gamle Dame var Factotum eller Factata, som det vil være meest classisk at kalde hende, skjøndt vi aldeles ikke er nogen Autoritet, med Hensyn til denne Gjenstand, og hun var netop ligesaa selvtilfreds og ærgjerrig, med Hensyn til hendes Søqvindestab under Dækket, som hun havde været det paa det. Spike var alligevel meget tilfreds over at hun var ude af Sigte, da han derved havde mere Frihed til at iværksætte sine Planer. Omtrent Klokken ni kom alligevel den gode Kone op paa Dækket, da hun, lig en dygtig Søqvinde, den hun var, havde i Sinde at see paa Beiret inden hun gik til Røis. Hun blev ikke lidet forbauset over hvad hun da saa der, hvilket hun tilhvijskede Rose og Biddy, der begge holdt sig tæt op til hende, da de upaatvivlelig følte Savnet af en god Løbs i fremmed Farvand.

The Molly Swash havde vel Seil til, men langt fra tilstrækkelig, for at fremme dens Diemed. Den var ret ud for Whitestone, og gjorde Smaaslag tværs over Passagen, eller Floden, som den kaldes, medens den ikke havde andet end sit store Skonnertseil, og Rhyveren til. Under disse Seil manoeuvrerede den, som en Top, og

Spise syntes nu og da at den løb for stærkt Fart for hans Hensigter, da Natte-luften, som sædvanligt, havde gjort Seilene tættere, saa at de holdt Vinden ligesaa godt, som en Flaske holder Vand. Heri var der alligevel intet som tiltrak sig Skipperentens særdeles Opmærksomhed, da et Seil, meer eller mindre, var en altfor fin Bemærkning for hendes Kundskab, skjøndt den ikke var saa ganske ringe. Hun var forundret over at Mandskabet aftaklede Briggens Forreisning, og omstøbte den til en Skonnert. Heller ikke skete dette paa en løs og skjodesløs Maade, under Begunstigelse af Mørket. Det blev tværtimod saa godt udført, at det endog kunde have bedraget en Sømand, ved Middagstid, forudsat at Skibet var en eller to Qvart-mile borte. Den Maade paa hvilken denne Forandring skete var følgende: Løseilsspirene vare tagne ind af Merseraaen, for at gjøre den kortere for Diet, og Raaen var hængt omtrent paa Midten af Mastens Høide, for at give den Udseende af en Skonnerts Fokkeraa. Briggens virkelige Fokkeraa var firet ned paa Lønningen, medens Bramraaen var taget heelt til Dæks, og Bramstangen var firet ned, indtil dens Rodende hvilede paa Merseraaen, hvilket, om Natten, Altsammen gav Forreisningen Udseendet af en Forretopseils-Skonnert, istedetfor den halvtaklede Brig, som Fartøiet virkelig var. Da Skibet havde et Gaffelseil paa Fokkemasten, svarede det meget godt i Mørket til et Forsskonnertseil. Adskillige andre smaa Dispositioner vare gjorte, om hvilke det kunde trætte den

Uindviiede at læse; men som en Sømand letteligen vil kunne forestille sig.

Disse Forandringer vare vidt fremskredne, da Fruentimmerne atter kom op paa Dækket. De tiltraf sig strax deres Opmærksomhed, og Capitainens Enke følte det en bydende Nødvendighed, som stod i Forbindelse med hendes kaldsmæssige Charakter, at lægge dette for Dagen. Hun fandt snart Spike, der vimsede omkring paa Dækket, idet han nu passede paa at hans Brig blev holdt i Kanalen, og nu og da udstedte en Ordre for at fuldende dens Forvandling.

„Capitain Spike, hvad kan dog disse Forandringer betyde? Eders Skib er saa meget forandret, at jeg erklærer, jeg ikke vilde have kjendt hende!“

„Det er hun, ved George! men nu er hun netop saadan, som jeg vilde have hende.“

„Men hvorfor har De gjort det, og hvad betynder det altsammen?“

„Oh, Molly er ved at gaae til Rejs for i Nat, og hun har blot klædt sig af, det er det Hele.“

„Ja, kjære Rose, Capitain Spike har Ret. Jeg erindrer at min stakkels Mr. Budd pleiede at tale om at the Rose In Bloom havde sine Klæder paa og sine Klæder af, netop, som om hun var et Fruentimmer af Fødsel! Men har De slet ikke i Sinde at navigere i Nat, Capitain Spike, eller vil Briggen navigere uden Seil?“

„Det er netop det, hun er i Mørke akkurat ligesaa god under en Sort Seil, som under en Anden. Vi vil altsaa tage et Reeb ind i det Storseil, Mr. Mulford; det vil bringe det nærmere til den samme Størrelse, som vor nye Forsskonnert, og see bedre ud, saa tænker jeg hun kan passere, da Natten bliver temmelig mørkladen.“

„Capitain Spite,“ sagde Baadsmanden, der var bleven sat paa Udkik, for at lægge Mærke til denne særegne Forandring, „Briggen begynder at føle Ebben, og driver til Luvart.“

„Lad hende da drive, ligesaa godt nu, som siden, vi vil nu en Gang prøve vor Lykke, og jo snarere det skeer, desto bedre er det.“

Da Diebliffet syntes gunstigt, hørte ikke alene Mulford, men Folkene, denne Ordre med Glæde. Natten var stjerneklar; men dog ikke meget lys. Gjenstandene paa Vandet vare alligevel mere synlige end dem paa Land, medens de Sidste dog kunde sees tydeligt nok, endog fra Briggen, skjøndt i forvirrede og tildeels formløse Hobe. Da the Swash var dreiet klos til Vinden, var den netop kommet ind i den sidste Strækning af den saakaldte Flod, eller den Deel der i næsten en Qvart-mils Distance løber parallel med the Neck, idet den, paa det Sted hvor Sundet udvider sig, gradviis foreger sin Brede til flere Miles Udstrækning. Seilladsen i Indløbet af denne Ende i Sundet var indviklet og noget farlig, da det var uundgaaeligt nødvendigt, for et Skib

af nogen Størrelse, at styre flere forskjellige Gourser. Binden var Sydst, og meget skral, for at gaae igjennem Løbet, medens Ebben var saa slak, at den kun frembød en synlig Strøm paa Stedet. Dampskibet laae, som nævnt, lige ud for Bynten, midt i Kanalen, idet den havde Lanterner oppe, for at den kunde blive seet af ethvert Fartoi, der passerede ind eller ud. Knuden var at passere det uden at vække dets Mistanke. Da Alle ombord, med Undtagelse af Fruentimmerne, vidste hvad Capitaenen havde for, skeete Forsøget under en dyb og ængstlig Tausshed, eller, naar Nogen i det Hele taget talte, var det kun for at give en Ordre i en lav Tone, eller et Svar i et simpelt Genstavelsesord.

Skjøndt hendes Tante forsikkrede hende om, at Alt hvad der allerede var skeet, og som nu skeete, var ganske i sin Orden, bemærkede den skarpsende og opvakte Rose disse usædvanlige Foretagender, og havde sin egen Mening derom. Spike var gaaet forud, og havde stillet sig paa lav Side af Bakken, hvor han meest uhindret kunde see forud, og der forblev han, idet han overlod Mulford Skandsen, for at manoevrere Skibet. Da Rose opdagede dette, passede hun at komme i Nærheden af Styrmanden, uden at vække Tantens Opmærksomhed, og var tillige saa langt borte, at hun ikke kunde høres.

„Hvorfor ere alle Mand saa stille og tilsyneladende ængstlige, Harry Mulford?“ spurgte hun i en sagte Tone, ligesom om hun ønskede at underkaste sig den fælleds

Rødvedighed. „Er der nogen ny Fare her? jeg troede at vi havde passeret the Gate heelt og holdent, for nogle Timer siden?“

„Det har vi ogsaa. Seer De den mørke Masse paa Vandet, lige ud for Bynten, der næsten forekommer ligesaa stor, som Fortet, med Lanterneerne oppe? Det er Told dampbaaden, som kom ud fra York, nogle faa Timer før os. Vi ønske, at passere den, uden at blive foruleiliget ved nogen af dens Spørgsmaal.“

„Og hvem her i Briggen bryder sig vel om dens Spørgsmaal? de maa jo kunne blive besvarede.“

„Ja, ja, Rose, de kan besvares, som De siger; men Svarene tilfredsstille undertiden ikke. Capitain Spike er af en eller anden Grund urolig, og vilde helst være fri for at tale med den. Han har den største Modbydelighed for at tale med det mindste Fartoi, under Kynten.“

„Grunden hvorfor han har afslædt the Molly, som han kalder det, er altsaa den, ikke at blive kjendt!“

Mulford vendte sig hurtig mod sin Selskabschef, som om han var forbauset ved at høre hendes hurtige Mistanke; men han kjendte sin Pligt for godt, til at give noget Svar. Istedenfor at fortsætte Samtalen, forsøgte han behændig at forandre den, ved at udpege for Rose den Maade paa hvilken de skød frem, hvilket syntes at love Held.

Skjøndt the Swash gif for Smaaseil, skød den over Stævn med megen Lethed, og med en betydelig

Fart. Den fugtige Ratteluft gjorde dens Seil tætte, og i hvor ubetydelig end Strømmens Forsætning op til Lu-
vart var, tvang den dog Fartøiet op til Luvart, saa
at Alt bar med. Det var tydeligt nok, af den Maade
paa hvilken Gjenstandene paa Land bleve passerede, at
det vigtige Dieblif nærmede sig hurtigt. Rose gik igjen
til sin Tante for at afvente Resultatet, i næsten aandeløs
Forventning. I det Dieblif vilde hun have givet hele
Verden, for at være i Sikkerhed iland. Dette Ønske var
ikke nogen Følge af medfødt Frygtagtighed; thi Rose var
ganske det modsatte af frygtagtig; men det var Frugten
af en nylig vækket og smertelig, skjendt endnu vakkende
Mistanke. Lykkeligt, tre Gange lykkeligt var det for En
der besad hendes naturlige, tillidsfulde, rænsfri Natur,
at Mistillid saaledes betimeligen var vækket, thi hun havde
ingen Formhynder, der var stiftet til at raade og vejlede
hendes Ungdom, saaledes, som Omstændighederne for-
drede det.

Det varede ikke længe førend Briggen naaede Pas-
sagen, der dannede Sundets Munding. Det er sandsyn-
ligt, at den gjorde det saameget hurtigere, fordi Spike
holdt godt fuld Seil, i den Hensigt ikke at passere for
nær ved Dampskibet. Paa dette Punkt bøier Passagens
Retning om i næsten en ret Vinkel, da Tolddampbaaden
laae i en Linie med the Neck, dannedes der en Slags
Bugt i Vinklen, som the Swash kunde løbe ind i.
Landet var temmetig lavt i alle Retninger, undtagen Gen,

og denne var, naar man drog en ret Linie fra the Point, gjennem Dampbaaden, til Kysten af Long Island. Paa den Sidste, og i den beskrevne Retning, hævede sig et bethdeligt Høiland, med dybt Vand flos ind til det, og under Skyggen af dette Høiland, havde Spike i Sinde at udføre sin smukkeste Evolution. Han saa at Told-dampskibet havde holdt op at fyre, og havde saagodt som ingen Damp oppe. Under Seil frygtede han ikke for at han jo kunde løbe fra den, naar han blot kunde komme ret til Luvart af den; dertil laae den til Ankers, og vilde tage nogen Tid, inden den kom let, om den ogsaa havde i Sinde at forfølge. Det var derfor af den yderste Vigtighed, at naae saa langt til Luvart, som muligt, førend Mandskabet paa Regjeringskibet satte sig i Bevægelse.

Der kan ikke være nogen Tvivl om, at de Forandringer, der vare foretagne ombord i the Swash, var den til megen Gavn ved denne Leilighed. Omendstjændt Natten ikke absolut kunde kaldes mørk, var Mørket dog tilstrækkeligt til at gjøre dens Skraag forblømmet og uheldigt, i nogen Afstand, og dette saameget mere, naar det fra Dampskibet blev seet, mellem dette og Landet. Dette var noget som Spike meget godt forstod og gjorde Regning paa. Han blev virkelig heller ikke skuffet; Udskifene ombord i Toldsfartøiet, kunde kun spore lidet af Skibet, der nærmede sig, undtagen Rundholterne og Seilene, der hævede sig over Kysten, og disse syntes at være en

almindelig Forretopseis. Skonnerts Rundholster og Seil. Da dette ikke var det Slags Fartoi, efter hvilket de laae paa Udkik, blev der ikke vaet nogen Mistanke, heller ikke blev der sendt nogen Melding fra Skandsen til Kahytten. Dampbaaden havde sine Udkik og en Officier paa Dækket, ligesom et Orlogsfartoi, hvis Disciplin blev godt nok efterlignet, men endog en Orlogsmand, kan nu og da blive overlistet.

Spise var kun stor naar det kneb, og da kun som Sømand. Han kjendte sit Kald nøiagtigt, og han kjendte the Molly Swash bedre end noget andet Fartoi, som flød, paa Vandet. I mere end tyve Aar havde han faret med den, og den omhyggeligste Fader forstaaer ikke bedre sit Barns Luner, end han paa det nøiagtigste forstod, hvad man kunde vente af hans Brig. Hans Tilfredshed steg derfor betydeligt, da han stjal sig langs med Vandet, henimod den omtalte Vinkel, uden nogen hørlig Lyd, undtagen Vandets svage Boblen, der blev sat i Bevægelse af Stævnen, og der lød, som Søens blideste Nislen, naar den beskylter Mullestenene paa en eller anden venlig Strandbred.

Da Briggen kom nærmere til Høilandet, faldt Binden mere skral, end det var ønskeligt for Coursen. Dette var uheldigt; men det forvirrede ikke den aarvaagne Skipper.

„Lad hende gaae over Stag, Mr. Mulford,“ sagde

denne Lods-Capitain, med dæmpet Stemme — „vi ere saa nær inde, som vi bør gaae.“

Roret blev lagt ned, Forskjøderne firet, og op i Vinden løb the Molly Swash, idet den gjorde et betydeligt Opstød, og vandt sølgelig saameget i sin rette Cours. Efter en Minuts Forløb var den over Stag, og fyldte over den anden Boug. Spike var nu saa nær ved Land, at han kunde see at Ebber begyndte at hjælpe ham, og at hans Forsætning til Luvart begyndte at blive betydelig. Glad herover gik han agter ud og sagde til Mulford at han skulde vende igjen, saasnart Skibet havde saameget Fart, at han var sikker paa det ikke vilde nægte at vende. Styrmanden spurgte om han ikke troede, at Folkene paa Lodsartoiet kunde blive mistænkelige, hvis de ikke stode længer ud mod Midten af Kanalen; men Spike erindrede ham om, at de vilde være tilbøielige til at troe, at Skonnerten frydsede sig op under den sydlige Kyst, fordi Ebber først begyndte at løbe der. Denne Grund tilfredsstillede Mulford, og saasnart de vare halvveis, mellem Høilandet og Dampskibet, gik the Swash atter over Stag og stærkede Høilandet. Denne Manoeuvre blev udført, da Briggen omtrent var to hundrede Yards fra Dampskibet, en Afstand der under alle Omstændigheder var tilstrækkelig, til at bevare den Masse den havde paataget sig.

„De har ingen Mistanke til os, Harry!“ hvistede Spike til sin Styrmand. „Vi vil vinde til Luvart af

dem, saasandt Vinden vil blive staaende. Denne Baad-Gentleman kunde ligesaa godt være bleven hjemme; thi hans Hastværk har hverken gjort ham, eller dem der afsendte ham, nogen Gavn."

"Hvem formoder De at han er, Capitain Spike?"

"Hvem? — en Karl der lever af sine egne nederdrægtige Handlinger. Ligemeget hvem han er, maaſtee en Angiver. I alle Tilfælde er han ikke den Mand, der skal overliste the Molly Swash, og hendes gamle, dumme, naragtige Skipper og Gier, Stephen Spike. Luf! Mr. Mulford, nu er det Tid at I gjør Eders bedste. Luf levende. Hun driver haardt op til Luvart. Ebben løber langs med det Høiland, som en Dreng efter et Drehojed Sirup. Alt hvad hun kan drive over denne Boug, er en reen Binding; der er ikke noget at haste efter, saalænge de sover ombord i den Dampbaad. Det var Ret, Luf hende lige op i Vindøiet; men tag Dem i Agt, at hun ikke gaaer over Stag. Saasnart vi er godt klar af Høilandet, og har Bugten aaben bag ved det, vil Vinden falde mere sydlig, og da vil det næste blive et herligt langt Stræk."

Mulford adlød naturligviis, og lod Briggen luffe heelt op i Vinden, saa at Strømmen kunde sætte den ret op til Luvart; men lod ifølge Ordren atter Seilene fylde over samme Boug. Dette forsinkede naturligviis dens Fremgang mod Land, og forlængede den ængstlige Spænding; men det førte Skibet i den Retning, som man helst ønskede, medens det ikke alene bevirkede at Stævnen

vendte mod Dampskibet, men at de vare i Linie med Høilandet, og sølgelig i den gunstigste Stilling, for at skjule deres sande Charakter. Strax efter saa man i Skyden mørke Abning af den omtalte Bugt, der var flere Mile dyb, og Vinden, der her saldt sydligere, kom lige ud af den. I dette Dieblis var the Swash et tusind Alen, ret til Luvar af Dampskibet. Spike stogvendte nu, og stævneede saa høit, at han havde Dampskibet paa læ Raaring; Coursen pegede nu mod den N, som ligger norden for the Point, og flos til hvilken alle Skibe, af nogen Dybgaaende, vare nødte til at passere, endog med den gunstigste Vind.

„Stik Rebet ud af Storseilet, Mr. Mulford,“ sagde Spike, da the Swash atter skjød over Stævn, over denne Boug. „Vi gaaer godt til Luvar af Dampbaaden, og kan ligesaa godt sætte flere Seil til igjen.“

„Er det ikke lidt for tidligt, Sir?“ vovede Mulford at indvende; Rebet er stort, og det vil gjøre en stor Forskjel paa Seilets Størrelse.“

„De vil ikke kunne see det i denne Afstand. Nei, nei, Sir, stik Rebet ud, og staae til Bramjollen. Jeg vil have the Molly Swash i sin gamle Skikkelse, at hun igjen kan tage sig godt ud.“

„Klæder De ligesaagodt Briggen paa, som af, om Matten, Capitain Spike?“ spurgte Skipperenten, lidt forvirret over denne Vægelsindethed. „Det troer jeg aldrig min stakkels Mr. Budd nogenfinde gjorde.“

„Stikke forandre sig med Tiden, Madam — jo, jo, Sir — stik Rebet ud og heis i Bramjollen, saasnart I ere klar, Gutter. Vi ville igjen omstabe vor Skonnert til en Brig.“

Da disse Ordre naturligviis bleve adlydte, fandt der nu en almindelig Travlhed Sted. Mulsford havde snart Rebet udstuffet og Seilet heelt strakt, og strax efter var Bramstangen sat omhoug. Den næste Ting var at heise Fokkeraaen og faae den paa sin Plads. Folkene vare saaleds beskæftigede, da en hæs Braining blev ført tværs over Bandet paa den tunge Natteluft.

„Briggen høi!“ blev der raabt.

„Op med Fokkeraaen,“ sagde Spike, uden at lade sig bevæge af denne Braining, „rap jer, rap jer!“

„Dampbaaden praier os, Sir,“ sagde Styrmanden.

„Nei vist ikke, den praier en Brig, vi er endnu en Skonnert.“

Et Dieblif fuldt af virksom Anstrængelse paafulgte, i hvilket Fokkeraaen kom op paa sin Plads. Derpaa led endnu en Braining.

„Skonnerten høi!“ led det denne Gang.

„Dampbaaden praier os igjen, Capitain Spike.“

„Kanden heller. Vi er nu en Brig og den praier en Skonnert. Kom Gutter, rap Eder at vi kan faae Forseil paa Mollu. Gjør Fokken los inden I gaae ind af Naanen, derpaa op med jer og gjør de andre Seil los.“

Alt skete ifølge Ordren, og hurtigt, som det altid

er Tilfældet ombord i velordnede Skibe, naar der er Anledning til at anstrænge sig. Denne Anledning syntes nu virkelig for Alvor at være tilstede; thi medens Mandskabet skoddede Merseskjoder for, oplystes Scenen af et Lysglimt, og Drønet af et Kanonskud kom rullende, tværs over Vandet, ledsaget af en Kugles tydelige Hvinen. Det gjør os ondt, at den salig Capitain Budds Enke ikke opførte sig ganske, som det passede sig for en Skipperenke, under saadanne Omstændigheder. Istedetfor at forholde sig rolig og passiv, om hun endog var forstrækket, hvilket var Tilfældet med Rose, skreg hun næsten ligesaa høit, som hun tidligere havde skreget i Hell-Gate. Det forekom endog Spike at Dvølsen gjorde hende fuldkomnere, og hvad Biddy angaaer, blev Kappelysten saa mægtig i hendes Barm, at hun, dersom det ellers var muligt, overskreg sin Madmoder. Da hun hørte dette gjorde Enken en ny Anstrængelse, og vandt virkelig Prisen, som Nogle maaskee kunde have troet at hun før havde tabt.

„Oh! Capitain Spike,“ udbød den ophidsede Enke, „lad dem ikke — lad dem ikke, dersom De elsker mig, lad dem ikke fyre igjen!“

„Hvorledes skal jeg kunne forhindre det?“ spurgte Capitainen snærende, skjøndt han oversaae det væsentlige Factum, at ved at dreie til, og vente paa Dampskibets Fartoi, kunde han have afværget et andet Skud, ligesaa fuldkomment, som om Ordningen af hele Affairen var nedlagt i hans Haand. Der fulgte alligevel ikke flere

Skud. Man erfarede senere at Mrs. Budds og Biddys Skrig vare blevene hørt ombord i Dampskibet, og da Capitainen derombord naturligviis troede, at Nederlaget maatte have været frygteligt, hvor der kunde opstaae saadanne Skrig, var han tilfreds med den Ulykke han havde anrettet, og gav sine Folk Ordre at surre Kanonen, og gaae til Vindebommene, for at lette Anker. Toldfartøiet lettede, med eet Ord, paa Orlogsviis, hvilket vil sige, saa hurtigt som muligt.

Spise kjendte de forskjellige Lyd, som naaede hans Øren, blandt hvilke ogsaa var Baadsmændens Raab, og han indrettede sine Bestræbelser derefter. Erfaren, som han var, i Jagen og alle Slags nautiske Kunstgreb, vidste han meget godt at hans Stilling var kritisk nok. Den vilde have været det, med et Dampskib i Hælene, i det aabne Ocean; men i den Stilling han var, havde han kun een Cours at styre, og at styre den i hvordan end Vinden maatte falde. Dersom han i det Hele afveg fra denne Cours, var det kun ubetydeligt, skjøndt han gjorde nogle af disse Afvigelser. Hvert Dieblif var alligevel nu kostbart, og han bestræbte sig for at benytte Tiden, det bedste han kunde. Han vidste at det var ham let at løbe fra Dampskibet, naar det var under Seil, og nogen Tid vilde der nødvendigviis medgaae, for at faae Dampen op, en halv Time i det allermindste. Af denne halve Time var altsaa the Molly Swash's Skjæbne afhængig.

„Tag Læseilsspirerne op og sæt Læseil til, Mr. Mulford,“ sagde Spike, idet de øvrige Forseil vare blevne sat kant. „Denne Bind vil være rum nok for alle, undtagen Underlæseil, og vi maae forcere Briggen.“

„Stævner vi ikke for høit, Capitain Spike? vi har Stepping Stones forud, Sir.“

„Jeg veed det meget godt, Mulford; men det er Høivande, Briggen er let lastet, og vi kan nok skrabe over Grunden. Ved at gjøre Veien saa kort, som mulig her, vil vi vinde en god Mil paa Dampstibet, og den Mil kan frelse os.“

„Anseer De det virkelig for muligt, at slippe bort fra det Fartoi, der altid er istand til at gaae stik imod Binden, i dette snævre Farvand, Capitain Spike?“

„Man kan ikke vide det, Sir. Man opnaaer Intet uden at forsøge det, og ved at forsøge det, udretter man ofte mere, end man havde haabet. Jeg har en Plan i Hovedet og Forsynet kan maastee begunstige Udførelsen.“

Der blev i største Fart sat Seil til ombord i the Swash, og Briggen gjorde et dristigt Stræk, ved the Stepping Stones. Spike var en udmærket Løds. Han paastod, at naar han en Gang kunde faae Die paa den Stage, der laae fortoiet som Vager, paa hine Klipper, vilde han fortsætte med den største Tryghed. De to Fyhr vare naturligviis en stor Veiledning; men Lødsfartoiet kunde ligesaa godt see disse Fyhr, som Briggen, og det havde upaatvivlelig en fortræffelig Løds ombord. Paa

den Tid Væseilene vare tilsatte ombord i the Swash, var Dampskibet let, og havde tilsat Seil. Til Uheld for deres Hastværk, laae de saa langt inden for Hoilandet, at Vinden var meget skral, og Chefen troede det nødvendigt, at gjøre et Stræk over imod den sydlige Kyst, før end han forsøgte paa at styre Cours. Da han var klar til at vende, en Operation der medtog nogen Tid, for et saa langt Skib, var the Swash netop synlig i Mørket, og løb, med godt fuld Seil, med en Fart, som Intet uden den fugtige Natteluft, dens lette Dybgaaende i Forening med dens fortræffelige Seilevner, kunde have frembragt, med saa let en Brise.

Den første halve Time bragte the Swash fuldkommen ud af Sigte fra Dampskibet. I den Tid havde den ved dens virkelige Overlegenhed i at seile, ved bedre at være forberedt, og det Forspring den havde sikket sig, samt ved en dristig Seillads, vundet en heel Mil paa sin Forfølger. Men medens Dampskibet havde tabt the Swash af Sigte, holdt den Sidste endnu Die med den Første, og det ved Hjælp af et Signal, som var meget varslende. Den saae Flammen fra Dampbaadens Skorstene, og kunde danne sig en Mening om dets Afstand og Stilling.

Kloffen var omtrent elleve, da the Swash passerede Fyhret paa Sands Point, klos inde under Land. Vinden stod temmelig stadig. Derjom der i det Hele var

nogen Forandring i den, var den en halv Streg mere sydlig og det havde frisket lidt op. Saaledes som det var, saae Spike, at han i det smulde Vand kunde løbe med næsten otte Miles Fart, og ifølge heraf gjorde han sine Beregninger. Indtil da, og muligen en halv Time længer, vandt han, og kunde haabe at vedblive at vinde paa Dampskibet; men da vilde Touren komme til det. Skjøndt det ikke var nogen Hurtigseiler, kunde man ikke vente andet, end at det, begunstiget af det smulde Vand og Brisen, ikke vilde kunne løbe ringere end ti Miles Fart, medens der ikke var Haab om at forøge hans egen, uden at Rulingen vilde tiltage. Han kunde have fem, eller i det høieste sex Qvartmiles Forspring; disse sex Qvartmil vilde ganske sikkert, ved at bruge Dampkraften, indhentes i tre Timer, og de kunde muligen indhentes meget hurtigere. Det var tydeligt nok nødvendigt, at gribe til et andet Middel, end til slet og ret at seile, dersom man vilde haabe at undkomme.

Sundet var nu flere Mile bredt og Spike foreslog sin Styrmand, først at holde af plad for Veiret, og ved at løbe tværs over til den nordlige Kyst, lade Dampskibet løbe dem forbi, og fortsætte en unyttig Jagt øster efter. Der var alligevel flere Skibe synlige midt i Pas-sagen, i Afstande, der varlede fra een til tre Qvartmil, og Mulsford udpegede det haabløse i at forsøge paa at krydse det brede aabne Farvand, og haabe at blive ubemærkede af Toldfolkene'saarvaagne Dine.

„Hvad De siger er sandt nok, Mr. Mulsford,“ svarede Spike, efter et Diebliks dyb Eftertanke, „og hver God de komme os nærmere, forringer Sandsynligheden for at det vil lykkes os. Men her er Hempstead Havn, nogle faa Miil forud for os, dersom vi kunde naae den, inden Skurkene komme os nærmere, kunde det ikke være saa galt. Det er en dyb Bugt, og høit Land der skuffer Synet. Jeg troer ikke at Briggen ved Midnatstide kunde sees af Nogen udenfor; dersom den kun var en Miil eller to inde i den Bugt.

„Det er vor eneste Krelse, Sir!“ udbød Mulsford munter. „Ja, ja, jeg kjender Stedet, og Alt er til vor Fordeel. Forsøg det Capitain Spike; jeg vil svare for at vi vil gaae klar.“

Spike forsøgte det. Længe herefter vedblev han at holde det gaaende, saa klos under Land, som han troede det sikkert, og havde Alt til hvad trække kunde. Men Dampskibet forfulgte ham og det var tydeligt, at det vandt stærkt paa ham. Flammen stod ud af dets Skorstene, og der var alle Tegn til at man meente det alvorligt. Det forekom dem ombord i the Swash, at Flammerne hvert Dieblif kom nærmere, hvilket virkelig ogsaa var Tilfældet, og netop som Kulingen kom friskere ud fra Abningerne mellem Bakkerne, eller de lave Bjerger, der omgav det Tilflugtsted, hvori de havde i Sinde at løbe ind, forkyndte Mulsford, at han ved Hjælp af Nat-

Rifferten, kunde see baade Seil og Skrog af deres Forsølger. Spise saae ogsaa i Rifferten og efter at have kastet Instrumentet fra sig, paa en Maade, der udsatte det for at blive beskadiget, gav han Ordre til at bjerge Læseilene. Folkene løb tilveirs, som Rætte, og arbejdede, som om de kunne staa i Luften. Efter en eller to Minutters Forløb var the Swash, under hvad Mrs. Budd vilde kalde, dens „angribende“ Seil, flos under Vinden og strækkende godt op i Havnen. Briggen syntes at være sig Nødvendigheden bevidst, og løb med en voldsom Fart. Efter fem Minutters Forløb blev Dampskibets flammende Skorstene skjult for den. Atter efter fem Minutters Forløb stagvandt Spise, for at holde sig under den vestlige Side af Havnen, og ude af Sigte, saalænge, som muligt, og fordi han troede at han her havde friskere Lust ned fra Høilandet, end det var Tilfældet længer ude i Bugten.

Alt beroede nu paa den ene Omstændighed, om Briggen var bleven seet fra Dampskibet, eller ikke, førend den kneb ind i Bugten. Dersom den var seet, var dens Bevægelser sandsynligvis ogsaa blevne iagttagne; dersom den ikke var seet, var der god Grund til at haabe, at den endnu kunde undslippe. Omtrent et Kvarteer efter at Spise havde dreiet til, kom de flammende Skorstene atter tilsynne. Briggen var den Gang en halv Mil inde i Bugten, med en mørk Baggrund af Bakker til at skjule den. Spise gav Ordre til at bjerge alle Seilene undta-

gen Gaffelseilet, under hvilket han lod Briggen drive langsomt over mod Havnens vestlige Side. Han gned nu sine Hænder af Glæde, og udpegede den Omstændighed for Mulford, at Dampskibet fortsatte sin Cours tværs over Havnens Munding. Dersom den havde seet the Swash, vilde den uden tvivl ogsaa have staaet ind i Bugten. Der paafulgte ikke bestomindre ti Minutter fulde af Angest, i hvilken Tid Toldfartøiet løb heelt forbi, og igjen skjulte sine flammende Skorstene bag ved Bugtens østlige Forland.

Tredie Kapitel.

Den næste Morgen, paa den Tid da Dagskiftet netop begynder at forjage Nattens Skygger, blev the Molly Swash synlig, i Skyggen af det Hoiland, der omgiver saa stor en Deel af Hampstead-Bugten, for Smaaseil, bakkende og fyldende, for at holde sig i Skjul, indtil man kunde see hvorledes Sagerne stod til udenfor. En halv Time senere var den saa nær ved Bugtens Munding, at Udkikkene tilveirs vare istand til at overbevise sig om, at Røsten var klar, da Spike gav Ordre til at lægge Ro.

ret op, og holde af til Cours. Netop i dette Dieblis kom Rose op paa Dækket, forfrisket efter en rolig Nats Søvn, og hendes Kinder frembød en Farve, der var lifligere og næsten ligesaa straalende, som den der nu glødede paa den østlige Himmel.

„Vi stoppede op for i Nat, i denne Smule Havn, Miss Rose, det er det Hele,“ sagde Spike, da han bemærkede at hans smukke Passageer saa sig om, med nogen Forundring, ved at finde at Skibet var saa nær ved Land, og tilshneladende saa meget ude af sin passende Stilling. „Ja, det gjør vi altid, naar vi første Gang paa en Reise skifte Ankerplads, og førend Briggen bliver vant til at seile; ikke sandt Mr. Mulford?“

Mr. Mulford der vidste hvor haabløst det vilde være at forsøge paa at skuffe Rose, som man kunde skuffe hendes lettroende og svage Tante, og som paa ingen Maade vilde andet end gaae ærlig tilværks mod den hindige og paa en Maade hjælpeløse unge Skabning, der stod for ham, fandt det ikke værd at give noget Svar. At fornærme Spike, vovede han ikke, især under de nærværende Omstændigheder, og at føre Rose bag Lyset vilde han ikke. Han lod derfor, som om han ikke hørte Spørgsmaalet; men idet han gav en Ordre angaaende Forsejlene gik han forud, som for at overbevise sig om at den blev udført. Rose var ikke under saa megen Tvang, som den unge Styrmand.

„Det er beqvemt, Capitain Spike,“ svarede hun med

Kulde istedenfor Mulford, „at have Stoppeplads for Skibe, som ere trætte, og jeg erindrer den Tid da min Onkel pleiede at fortælle mig noget lignende; men, det var førend jeg var tolv Aar gammel.“

Spise rømmede sig og saae lidt slov ud; men da Baadsmanden Glench netop i det Dieblis kom agter ud, for at sige ham noget i Fortrolighed, slap han ud af den Forlegenhed, at give nogen Forflaring. Denne Mand Glench eller Glinch, som Navnet blev udtalt, var dybt indviet i Capitainens Hemmeligheder, langt mere end Styrmanden var det, og han vilde netop paa denne Tid have udfyldt Mulfords Plads, dersom han ikke havde været fuldkommen uvidende om Navigationen. Ved nærværende Leilighed var hans Grinde, at udpege for Capitainen, to eller tre Røgstriber, der vare synlige over Bandet i the Sound, paa dets østlige Side, af hvilke han frygtede for at den ene kunde være Røgen fra Toldfartøiet, som de saa nyligen vare undslupne.

„Dampbaade ere ikke sjeldne i Long Island Sound, Glench,“ bemærkede Capitainen, idet han rettede Rifferten paa den meest mistænkelige af Røgstriberne. „Det maa være en Providence eller en Stonington Baad, der kommer fra Boston.“

„De vilde have været længer vestlig paa denne Tid, Capitain Spise,“ gjensvarede den tvivlende men agtpaagivne Baadsmand. „Det er en svær Røg, og jeg frygter for at det er Tolddampbaaden, der kommer tilbage, efter at

have holdt Udkif øster efter, og har overbeviist sig om at vi ikke findes i den Kant."

Spise fremmumslede, at han indrømmede Muligheden af det rigtige i en saadan Gissning, og lovede at være aarvaagen. Dette tilfredsstillede den Underordnede for Diebliffet, og han gik forud eller til det Sted hvorthen han hørte. Imidlertid kom Enken op paa Dækket, smilende og indaandende den salte Lust, og rede til at glæde sig ved Alt hvad der hørte til det Maritime.

"God Morgen, Capitain Spise," raabte hun. "Ere vi endnu i Lodsfarvand? De veed at jeg ønskede at blive underrettet om, naar vi vare ude af Lodsfarvand; thi jeg havde i Sinde at skrive et Brev til min stakkels Mr. Budds Søster, Mrs. Sprague, saasnart vi kom ud af Lodsfarvand."

"Hvad er Lodsfarvand, Tante?" spurgte den smukke Niece.

"Nu, Barn, Du har ikke været længe nok tilføes, til at forstaae mig, om jeg ogsaa vilde forsøge paa at forklare mig. Dog er Lodsfarvand det Sted, hvor de sidste Breve altid blive skrevne til Skibseierne og Venner i Land. Jeg formoder at Udtrykket hidrører fra den Omstændighed, at Skibene ophører at lodses, og det er naturligt at vi i saadanne Diebliffe tænke paa dem vi have forladt. Jeg har i Sinde at skrive til din Tante Sprague, min Kjære, saasnart jeg hører at vi ere ude

af Lodsfarvand, og hvad der er endnu mere, jeg har i Sinde at gjøre Dig til min Amanuel's."

"Men hvorledes vil Brevet blive affendt, lille Tante? jeg har ikke mere imod at skrive, end enhver anden, men jeg indseer ikke hvorledes Brevet kan blive affendt. Søen med dens Stoppeplads for Ratten, og Lodsfarvand til at skrive Breve fra, er virkelig en snurrig Region."

"Ja det er ganske, som Du siger, Rose, — en mærkværdig Region er Søen! Du vil beundre den lige som jeg beundrer den, naar Du lærer den bedre at kjende; og som Din stakkels Onkel beundrede den, og ogsaa, som Capitain Spike beundrer den. Hvad Brevene angaae, da kan de blive sendte i Land med Lodsen, saaledes som Breve altid sendes."

"Men, lille Tante, der er jo ingen Lods ombord i the Swash, da Capitain Spike ikke vilde tage nogen."

"Rose! Du forstaaer ikke hvad Du taler om. Intet Skib seiler nogensinde uden Lods, om de endog kunde det. Det er lovstridigt ikke at have Lods, og nu erindrer jeg at have hørt Din kjære Onkel sige, at det ikke var nogen Reise, naar Skibet ikke tog en Lods bort."

"Men naar de tage dem bort, lille Tante, hvorledes kan de da sende Breve iland med dem?"

"Bah! bah! mit Barn, Du veed ikke hvad Du siger; men jeg haaber at De vil oversee det, Capitain Spike; thi Rose er lærnem, og vil snart blive klogere. Som om Breve ikke kunde blive sendt iland med Lodsen, om han

ogsaa var hundrede tusind Mile fra Land; men Capitain Spike, De maa lade mig vide naar vi ere iværk med at forlade Høiden af the Sound; thi jeg veed at Løbsen altid bliver sendt iland med Brevene, førend Skibet kommer paa Høiden af the Sound."

"Ja, ja, gjensvarede Capitainen lidt gjæffet af Enken, skjøndt han kjendte og forstod hende saa godt, "De skal faae at vide, Madam, naar vi komme ud af Løbskud, thi jeg formoder at det er det De mener."

"Hvad Forskjel er der vel? Paa Høiden af the Sound, eller paa Høiden af Løbskud, maa naturligtvis betyde en og samme Ting.* Men Rosy, vi vil ligesaa godt strax gaae ned og skrive til Din Tante, thi hithenne seer jeg et Fyhrtaarn, og Fyhrtaarne ere altid satte paa Høiden af Løbskud."

Rose, der altid nærede Mistanke til sin Tantes naturlige Talemaader, skjøndt hun ikke vidste hvorledes hun skulde rette dette Onde, var ikke bedrøvet over nu at gjøre en Ende derpaa, ved at gaae ned, og hun fremtog sine egne Skrivematerialier, for at være rede til at nedskrive hvad den anden dicterede. Biddy Noon var nærværende og sad og syede paa noget af hendes egen Pynt.

"Skriv nu som jeg siger Dig, Rose," begyndte Enken.

"Min kjære Søster Sprague — her ere vi endelig, netop paa Høiden af Løbskud, med Fyhrtaarne heelt rundt

* Under hele denne Samtale forveksler Enken a Sound, et Sund, med soundings, Løbskud, under hvilket sidste forståes Løbsfarvand.

om os, og saa mange Forbjerger og Der i Sigte, at det synes, som om Skibet aldrig kunde finde Veie mellem dem alle. Nogle af disse Der maa være Vestindien."

"Det kan aldrig være, lille Tante!" udbrød Rose, "det var først igaar vi forlod New-York."

"Hvad gjør det til Sagen? havde det været i gamle Dage, vil jeg tilstaae at flere Dage havde været nødvendige, for at faae Vestindien i Sigte; men nu, da et Brev kan skrives til en Ven i Boston, og Svar modtages efter en halv Times Forløb, udfordres der ikke lang Tid til at gaae til Vestindien. Hvilke andre Der er der desuden i denne Deel af Verden! de kan ikke være England."

"Nei, nei," sagde Rose, der strax indsaae at det vilde være at foretrække, at indrømme at det var Vestindien; Brevet fortsattes altsaa,

"Nogle af disse Der maa være Vestindien, og det var paa høi Tid vi fik nogle af dem i Sigte, thi vi ere nærved at være paa Høiden af the Sound, og Fjhrtaarnene begynde at blive talrige. Jeg troer at vi allerede have seet fire, siden vi forlod Værftet. Men min kjære Søster Sprague, Du vil glædes ved at høre, hvor meget Roses Heldbred allerede har bedret sig."

"Min Heldbred, lille Tante! hvorledes, jeg har i mit hele Liv ikke følt mig upasselig en eneste Dag!"

"Fortæl mig ikke det, min Kjære; jeg veed altfor godt, hvad denne Sundhedens bedrageriske Udseende har at bethyde. Jeg vilde for Alverden ikke forurolige Dig,

kjære Nosh, men en omhyggelig Moder, og jeg er, om ikke din naturlige, saa dog i Kjærlighed Din Moder; men en omhyggelig Moders Die lader sig ikke stufte. Jeg veed nok at Du seer rask ud; men Du er syg, mit Barn, skjøndt, Himlen være lovet, Solusten og Hydropathien har gjort Dig vidunderlig meget godt."

Da Mrs. Budd sluttede, tørrede hun sine Dine, og syntes virkelig glad, over at hendes Niece havde mindre af det svindfotige Udseende, end da hun indstibede sig. Rose sad og betragtede sin Tante i stum Forundring. Hun vidste hvor høit og inderligt hun var elsket, og dette bevægede hende til at være mere overbærende med sin Slægtnings Svagheder, end endog Pligten kunde fordr. Følelsen var forenet med hendes Agtelse, men det var næsten formeget for hende at erfare, at denne lange, og i nogle Henseender pijnlijk Reise, var foretaget for hendes Skyld, og uden den ringeste Nødvendighed. Hendes Uro vilde alligevel have været betydelig forøget, dersom ikke nogle aabenhjertige Meddelelser leilighedsvis havde fundet Sted mellem hende og den smukke Sthyrmand, efter det Dieblik hun var kommen ombord i Briggen. Rose vidste ogsaa at Harry Mulsford elskede hende, thi dette havde han sagt hende med en Søndes Aabenhjertighed, og skjøndt hun aldrig havde sagt ham at hans Følelser bleve gjengjældte, saa havde hendes Hjerte sluttet sig til ham, med hele hendes Kjæns Omhed. Dette

gjorde hendes Tantes Beiltagelse taalelig, skjøndt den dog bedrøvede Rose meget.

„Men, kjæreste Tante,“ raabte hun, „man sagde mig, at det var for deres Skyld denne Reise var foretaget!“

„Det veed jeg man gjorde, min stakkels, kjære Rose, og det var for ikke at forurolige Dig. Somme Mennesker af en delikat Constitution —“

„Men min Constitution er ikke i ringeste Grad delikat, Tante, den er tværtimod saa god, som muligt, en Belsignelse for hvilken jeg i Sandhed haaber jeg skal være taknemlig. Jeg kunde ikke troe andet end at De var lidende, skjøndt De seer saa rask ud; thi man var alle enige om at sige mig, at De trængte til en Soreise.“

„Jeg, bruge Hydropathie! nei mit Barn, Vand er ikke mere nødvendigt for mig end for en Kat.“

„Men at gaae til Søes, lille Tante er ikke Hydropathie.“

„Sig ikke det, Nosh, sig ikke det, min Kjære. Det er Hydropathie efter en stor Maalestok, som Capitain Spike siger, og naar han faaer os ud i det blaa Hav, har han lovet mig at Du skal drage al mulig Nytte af Courten.“

Rose var taus og tankesuld; herefter talte hun hurtigt som om hun pludseligt havde faaet en vigtig Tanke.

„Blev da Capitain Spike konsulteret angaaende mig?“ spurgte hun.

„Det gjorde han, min Kjære, og Du har al mulig

Grund til at være ham taknemlig. Han var den første der opdagede en Forandring i Dit Udseende og, som foreslog Søreisen. Marine-Hydropathie, sagde han, var han sikker paa, atter vilde bringe Dig flot, thi Capitain Spike troer at Din Constitution i Grunden er god, skjøndt Din høie Rødme vidner om en alt for høi Grad af indgroet Virrelighed."

"Blev Dr. Monson i det Hele taget consuleret?"

"Nei, aldeles ikke, Du veed at Lægerne alle ere imod Hydropatien og Mesmerismen, og den magnetiske Telegraph og Alt hvad der er nyt, derfor troede vi det var bedst slet ikke at konsulere ham.

"Og min Tante Sprague?"

"Ja hun blev consuleret efter at Alting var bleven besluttet, og da jeg vidste at hendes Indvendinger ikke kunde kuldkalste, hvad der allerede var skeet. Men hun er en Sømands Enke, saavel som jeg selv, og har stor Tillid til Sølustens velgjørende Indvirkning."

"Det synes altsaa, som Doctor Spike var den fornemste Raadgiver i dette Tilfælde!"

"Det tilstaaer jeg han var, kjære Rosh. Capitain Spike blev opdragen af Din Onkel, der ofte har fortalt mig hvilken en ægte Sømand han er. Der er nu Spike, sagde han en Gang til mig, han kan næsten faae sin Brig til at tale; og din Onkel meente netop denne Brig, Rosh, og selvfølgelig et af de bedste Skibe i Verden, hvori man kan bruge Hydropathien."

„Ja, lille Tante,“ gjensvarede Rose, idet hun legede med Bennen, medens hendes Mine viiste hvorlidet hendes Ord udtrykte hendes Tanker. „Godt, hvad skal jeg dernæst fortælle Tante Sprague?“

„Vi ere allerede overthvede om at Rose har gjenvundet sit Heldbred,“ fortsatte Enken, der troede det bedst at opmuntre sin Niece ved de stærkeste Udtryk hun kunde bruge, „og jeg skal opløste Hydropathien til Skyerne, saalænge jeg lever. Saasnart vi naae den Havn, hvortil vi ere bestemte, min kjære Søster Sprague, vil jeg tilskrive Dig et Par Ord derom med den magnetiske Telegraph.“

„Men der er ingen magnetisk Telegraph paa Søen, lille Tante,“ afbrød Rose, idet hun saae op fra Papiret, med hendes klare, rene, blaa Dine, der udtrykte hendes Forundring over dette Beviis paa Enkens Uvidenhed.

„Fortæl mig ikke det, mit Barn, naar alle og enhver siger mig at Funkerne vil flyve hele Jorden rundt, netop ligesaa hurtigt, som de vil flyve fra New-York til Philadelphia.“

„Men de maa have noget at flyve paa, lille Tante, og Oceanet vil hverken bære Bælene eller Traaden.“

„Nu vel, man behøver ikke at være saa omstændelig; om der ikke er nogen Telegraph, maa Brevene komme med Posten. Her kan Du sige Telegraph, og naar din Tante faaer Brevet, vil Postmærket sige hende hvorledes det er

kommet. Det tager sig bedre ud, Barn, at tale om Telegraphberetninger."

Rose greb atter Pennen og skrev efter Tantes Dictat, som følger: „Med den magnetiske Telegraph, jeg haaber da at kunne meddele Dig at Rose er rask. For Diebliffet nyde vi begge i høi Grad Oceanet, men naar vi komme paa Hviden af Lodskud, ud i det blaa Hav, og have sendt Lodsens iland, eller affhyret* ham, burde jeg sige, hvilket erindrer mig om at meddele Dig, at en Kanon blev affhyret paa os sidste Nat, og at Ruglen hvinede saa tæt forbi mig, at jeg hørte den saa tydeligt, som Du nogeninde hørte Roses Piano."

„Var det ikke bedre at jeg fortalte min Tante Sprague hvad der skal skee, naar Lodsens er afklareret?"

„Nei fortæl hende først om Kanonen der blev affhyret, og om Ruglen som jeg hørte. Jeg havde nær forglemt denne Hændelse, der dog var meget mærkværdig, var den ikke, Biddy?"

„Det var den virkelig, Madam, og Miss Rose kunde gjerne tilføie i Brevet, hvorledes vi begge skreg ved Skudbet, hvilket i enhver Henseende var lige saa tydeligt at høre, som Ruglen."

„Sig ikke noget derom, Rose, thi da ville vi ikke have hørt det ringeste til den. Se saa, min Kjære, nu kan Du slutte Brevet paa Din egen Maade; thi nu troer jeg at jeg har fortalt Din Tante alt hvad jeg kan erindre."

* To discharge, betyder baade at affyre og at afklare.

Rose gjorde som der blev forlangt, idet hun endte Epistelen i meget saa Ord, thi som hun ganske rigtig troede, var der ingen Lods at afklarere, og selvfølgelig vilde Brevet aldrig blive affendt. Hendes korte men hyppige Samtaler med Mulsford, aabnede hendes Dine, ikke at tale om hendes Hjerte, og hun begyndte at gennemskue Capitain Spikes sande Charakter, der viiste ham som en stor Skurk. Styrmanden havde rigtignok ikke længe bedømt sin Skipper fuldkommen saa haardt, men havde snarere seet hans smukke Brig og dens sjældne Egenstaber i dens Gier og Skipper, end Manden selv; men Skinsyge havde i den senere Tid stærpet hans Jagtagelsesevner, og Stephen Spike var i den sidste Uge sunken dybt i Harry Mulsfords Dine. To eller tre Gange isorveien havde den unge Mand, paa Grund af en vis Mistanke om Capitain Spikes Handel, tænkt paa at søge en anden Hyre; men han var fattig, og saalænge han forblev ved the Swash, var Leiligheden til at træffe sammen med Rose langt større for Harry. I denne Omstændighed laae Hemmeligheden der bandt ham til the Molly, som Spike i Almindelighed kaldte sit Fartoi, da den sidste Reise virkelig havde vækket Mistanke, der var af en delikat Natur. Dernæst elskede den unge Mand virkelig Briggen, der, om den ikke hogstavelig kunde bringes til at tale, iøvrigt næsten kunde bringes til alt andet. Et Stib og især et lille Stib er temmelig indskrænket,

med Hensyn til Rummet; men de som ønske at tale sammen, kan endog indenfor saadanne indskrænkede Grændser finde Leilighed til ofte at tale sammen. Dette havde været Tilfældet med Rose Budd og den smukke Styrmand. Kort som Tiden var, havde Mulsford dog tre Gange funden Leilighed til at være i Nærheden af Rose, og at tale med hende uden at blive overhørt af Andre. Vel vovede han sjelden at gøre det saalænge Capitainen var i Sigte; men Spise var ofte nede, og der fandtes bestandig Leilighed. Det var under disse hyppige men korte Samtaler, at Harry havde givet nogle dunkle Bink angaaende hans Skipper's Charakter, og hans bekjendte ubetænksumme Foretagender. Rose var bleven urolig, og da hun fuldkommen kjendte sin Fantes mentale Svaghed, gjorde hendes Stilling hende allerede meget urolig. Hun nærede et ubestemt Haab fra Tolddampfskibet, skjøndt besynderligt nok, som det forekom hende, forraadte hendes yngste og meest begunstigede Tilbeder, megen Iver for at undgaae dette Fartoi, i det samme Dieblis han tilkjendegav sin Frygt, paa Grund af hendes Nærværelse ombord i Briggen. Denne Modsigelse hidrørte fra en Slags esprit de corps, der sjelden feiler i større eller mindre Grad, at tilveiebringe den største Harmoni mellem Sømanden og hans Skib.

Men Skrivelsen var sluttet og Brevet forseglet med Lak, da Mrs. Budd var ligesaa omstændelig i denne Ceremoni, som Lord Nelson, da Fruentimmerne atter gif

op paa Dækket. De fandt Spike og hans Styrmand ifærd med, ved Hjælp af en Riffert, at undersøge den østlige Deel af the Sound, i den Hensigt at holde Udkik efter Fjender; eller efter, hvad der for dem, den Gang, omtrent var det samme, Regjerings-Fartøier. Det bedrøvede Rose lidt at see, at Mulsford næsten var ligejaa ivrigt beskæftiget i denne Forretning, som Spike selv, da hans Kjærlighed til Skibet tilshneladende fik Overhaand over hans Kjærlighed til hende, om ikke over hans Kjærlighed til hvad der var Ret; hun kjendte alligevel ikke nogen Grund hvorfor Capitainen skulde frygte noget andet Fartøi, og følte sig tilstræffelig pirret, til at udsperge ham lidt angaaende denne Gjenstand, om det saa kun var for at lade ham see, at Nicen ikke lod sig saa fuldkommen narre af ham, som Tanten. Hun havde derfor ikke været fem Minutter paa Dækket, i hvilken Tid adskillige Øtringer vare undslupne de to Sømænd, angaaende deres Frygt for Skibe, de saae i den Retning, førend hun begyndte sine Spørgsmaal.

„Og hvorfor skulde vi frygte for at møde andre Skibe?“ spurgte Rose ligefrem, „her i Long Island Sound, og indenfor Grændserne af Landets Lov?“

„Frygte?“ udbød Spike lidt forvirret, og en heel Deel forundret over dette ligefremme Spørgsmaal. „Frygte, Miss Rose! De troer da ikke vi ere bange, skjøndt der er mange Grunde hvorfor vi ikke ønske at blive praiede

af visse Skibe, som flakke her omkring. For det første veed De at det er Krigstid, jeg formoder at De veed, Madam Budd, at Amerika er i Krig med Mexico?"

„Ganske vist," svarede Enken med Værdighed, „og det er tilstrækkelig Grund, Rose, hvorfor et Skib skulde jage og et andet løbe. Dersom Du havde hørt din storfæls Onkel fortælle, saaledes som jeg har hørt det, alle hans Jagter og hans Løben bort, under Krigens Tid, mit Barn, saa vilde Du bedre kunne forstaae disse Ting. Ja jeg har hørt Din Onkel sige, at paa nogle af hans lange Reiser, har han løbet tusind og atter tusind Mile, med Seil sat paa begge Sider, og heelt over hans Skib!"

„Ja, lille Tante, det har jeg ogsaa, men det var at løbe for Vinden, som han pleiede at kalde det."

„Jeg formoder alligevel, Miss Rose," saaldt Spite ind, der indsaae at Niesen snart vilde blive klogere end Tanten; „jeg formoder, Miss Rose, at De vil indrømme at Amerika er i Krig med Mexico?"

„Det gjør mig ondt at maatte indrømme, at det virkelig er saa; men jeg erindrer at have hørt dem selv sige, Capitain Spike, da Tante blev bevæget til at gjøre denne Reise, at De ikke antog, at der var den ringeste Fare at befrygte fra nogen Mexicaner."

„Ja, det gjorde De, Capitain Spike," tilføiede Tanten; „De sagde virkelig at der ikke var nogen Fare fra Mexicanerne."

„Heller ikke er der den Ringeste, Madam Budd,

naar Miss Rose og De selv kun vil høre mig. Der er ingen Fare fordi Briggen kan løbe fra ethvert Fartoi, som Mexico er istand til at sende tilføes. Det har solgt sine Dampskibe og jeg bryder mig ikke det ringeste om enhver anden Ting under dets Flag."

"Det Dampskib som vi igaar Aftes løb fra, og som virkelig affyrede en Kanon paa os, var ingen Mexicaner, men en Amerikaner," sagde Rose temmelig spids, hvilket satte Spike i Forlegenhed.

"Oh! det Dampskib," stammede han, "det var kun et Beddeløb, Miss Rose, og jeg vilde ikke for Alverden lade ham komme mig nær. Dersom jeg lod ham indhente mig, skulde jeg aldrig høre det ringeste derom i Assurancecontoirerne, eller paa Børsen. De seer, Miss Rose, De seer, Madam Budd" — Spike fandt det altid bekvemmest at henvende sin mystificerede Samtale til Tanten, fremfor til Niesen — "De seer, Madam Budd, at Skipperen paa det Fartoi og jeg ere gamle Venner, har faret sammen, som Dreng, og omgaaedes meget. Vi traf netop sammen forgangen Aften, just som jeg havde forladt deres behagelige Huus, Madam Budd, og siger han, 'Spike, naar seiler Du?' Imorgen med Floden, Jones, siger jeg, han hedder Jones; Peter Jones, og han er saa god en Karl, som nogensinde var til. 'Gaaer Du ud ved the Hook eller gennem Hell-Gate?'"

"Hell-Gate, om De behager, Capitain Spike, eller Whirl-Gate som nogle antage for at være den rette Ud-

tale; men den anden Maade at sige det paa er forfærdelig"

„Nu, Capitainen, min gamle Skipper, kaldte det altid Hæll-Gate, og jeg har lært det af ham."

„Jeg veed at han gjorde det, og det gjør alle Sø-mænd; men gentile Folk nu tildags, sige enten Hurl-Gate eller Whirl-Gate"

Saavel Rose som Musford smilede herover; men ingen af dem sagde noget, da Gjenstanden allerede en Gang før var bleven omhandlet mellem dem. Hvad os selv angaaer, da ere vi saa gammeldags at sige og skrive Hæll Gate, og have i Sindet at vedblive dermed, til Trods for alle de Yankeer der alt have passeret gjennem den, eller som nogensinde skal passere gjennem den, og sige saa meget. Vi holde ikke af at forandre Navne for at lempe os efter deres urolige Sind."

„Kald Stedet Hurl-Gate, og fortsæt Deres Historie," sagde Enken høflig.

„Ja Madam Budd — 'Gaaer Du igjennem ved the Hook, eller gjennem Whirl-Gate?' sagde Jones. Gjennem Whirl-a-Gig-Gate, siger jeg. 'Godt, siger han, jeg gaaer selv gjennem the Gate i Løbet af Morgenens. Vi mødes maaskee et eller andet Sted øster paa, og dersom dette skeer, vil jeg vædde med Dig, om en Bæ-verhat, at jeg vil vise Dig mit Agterspeil,' siger han. 'Det er et Ord' siger jeg, og vi gav hinanden Haanden derpaa. Det er hele Historien, om at vi løb fra Damp-

skibet igaar Aftes, og Grunden hvorfor jeg ikke vilde have noget med det at gjøre."

Men De løb ind i en Bugt og lod det passere forbi Dem," sagde Rose, vel i en rolig Tone; men dog temmelig spidst. „Det var dog en ganske egen Maade til at vinde et Beddeløb."

„Det synes saa, Miss Rose, men det er altsammen tydeligt nok, naar man kun forstaae det ret. Jeg mærkede at Dampen var Seilene overlegen, og jeg stod ind i Bugten, for at lade den løbe forbi os, i Haab om, at de aldrig skulde opdage Knebet. Jeg bryder mig kun lidt om en Hat, men jeg bryder mig meget om, at det skulde spørges paa Børsen, at the Molly Swash var bleven indhentet, endog af et Dampskib."

Hermed endtes Samtalen for Diebliffet, da Glench atter havde noget at sige hemmeligt til Capitainen.

„Hvormeget skal jeg troe, og hvormeget skal jeg ikke troe, af denne Forklaring?" spurgte Rose, i det Diebliff hun var bleven ene med Harry. „Dersom det Altsammen er Opsvind, var det hurtigt og fløgtigt sammensat."

„Der er ikke et Ord af det sandt, han ventede ikke mere, at Dampskibet skulde gaae igjennem Hell-Gate, end jeg selv troede det. Der var altsaa intet Beddemaal eller Bæddeløb; men vi ønskede at undgaae Uncle-Sams Krydser, det er det Hele."

„Og af hvad Grund kunde De ønske noget saadant."

„Jeg kan paa min Vre ikke give Dem nogen bedre Grund for mit Bedkommende, end at jeg ønskede at komme klar af den, fordi jeg ikke kan lide at blive overhalet. Heller ikke kan jeg sige Dem, hvorfor Spike, med saa megen Iver, holder sig fra Toldsartøiet; jeg veed at han, hvilket er ganske naturligt, affkyer alle saadanne Fartøier, men jeg veed ikke, at der netop for Diebliffet er nogen særdeles Grund dertil. En mere ustyldig Ladning, end den vi have inde, er aldrig bleven bortstuvet i noget Skibs Laft.“

„Hvoraf bestaaer den?“

„Hvedemeel og det ydermere kun et lille Quantum. Briggen er ikke halv fuld da den kun er let ballastet, og ligger paa en hyperlig Amning for en Beddeseilads. Foruden medfødt Antipathi kan jeg ikke see nogen tilstrækkelig Grund, hvorfor Capitain Spike skulde undgaae nogetssomhelst Skib; thi hans Frygt for Mexicanerne er intet uden Snak, og mindst her i Long-Island-Sound. Hele Historien om Jones er kun en Tønde for Hvalfiskene.“

„Jeg takker for Hentydningen; da min Tante og jeg formodentlig ere Hvalfiskene.“

„De veed Rose, at jeg ikke mener, ikke kan mene Noget, der er uærbødigt enten mod Dem eller deres Tante.“

Rose saae op, og hendes Ansigt udtrykte Glæde.

Derefter grundede hun lidt i Tausshed, hvorpaa hun atter talede.

„Hvorfor er De atter gaaet tilføes med saadan en Mand?“ spurgte hun alvorligt.

„Fordi jeg som hans Styrmand har havt Afgang til Deres Huus, hvilket jeg ikke kunde have havt, paa nogen anden Maade, og fordi jeg frygtede for, at han kunde overtale Mrs Budd til at gjøre denne Rejse, da han for mig har pralet af at dette var hans Hensigt.“

Roses Ansigt udtrykte nu Taknemlighed, hvilket hun ogsaa havde Grund til. Harry havde ikke skjult den ringeste Deel af sin Historie for hende. Ligesom hun selv var han en Skibsførers Barn; men bedre opdragen, og i bedre Forbindelser, end det var sædvanligt for den Klasse. Hans Fader havde viist megen Omhyggelighed for Unglingens tidligere Aar, men havde efter hans eget Valg gjort ham til Sømand. Da Faderen led Skibbrud, havde han mistet Alt, tilligemed Livet, og Harry var overladt til sig selv i den unge Alder af tyve Aar. Han havde gjort en eller to Rejser som anden Styrmand, da Hændelsen førte ham til Spike, der fandt Behag i ham, formedelst den Koldblodighed og Duellighed, han havde lagt for Dagen i en fremmed Havn, ved et andet Forliis, og antog ham som Overstyrmand, i hvilken Stilling han senere bestandig var bleven, deels af eget Valg, deels af Nødvendighed. Paa den anden Side havde Rose Formue; skjøndt den ikke var stor, havde hun flere tusinde

Dollars efter sin Fader, og kunde vente ligesaamange efter sin Onkel. Det var disse Penge i Forbindelse med Tantiens lettroende Svaghed, der havde vækket Spikes Begjærlighed og opmuntret hans Haab. Efter et Liv, fuldt af uordentlig Omflakken, ledsaget af alle Lyfkens Omstiftelser, mærkede han at han blev gammel, og hans Brig tilligemed ham, og at han kun eiede lidet foruden Briggen, og den Slags halve Ladning, som befandtes i den. Manglen paa Midler var virkelig Grunden til at Meeltønderne ikke vare talrigere.

Rose hørte Mulfords Forklaring med Belvillie, ligesom hun virkelig hørte det meste der kom fra hans Mund, men hun fornkede ikke Samtalen, da Spikes Conference med Baadsmanden netop var tilende. Capitainen kom nu agterud, og begyndte at tale om sit Skibs Manoeuvrer paa en Maade der viste, at han var meget stolt deraf.

„Vi løbe med ti Miles Fart, Madam Budd!“ sagde han glad; „og det vil bringe os klar af Landet, inden Ratten bryder frem igjen. Jeg ønsker ikke noget bedre Sted end Montauk til at komme ud af Lodskud.“

„Skal vi da to Gange ud af Lodskud paa denne Reise Capitain Spike?“ spurgte Rose lidt spydigt. „Der, som vi ere ude af Lodskud nu, og atter skal komme ud af Lodskud, naar vi naae til Montauk, saa maa der være to saadanne Steder.“

„Kjære Rosy, Du forbauser mig,“ saldt Enten ind.

„Vi ere ikke ude af Lodskud, førend Lodsens er affhyret, og naar han er affhyret, er der Intet, uden det er ude af Lodskud. I Sundet er den første store Forandring der foregaaer med et Skib, naar det gaaer tilføes, derpaa kommer Lodskud; dernæst at Lodsens bliver affhyret — saa — saa — hvad kommer saa, Capitain Spike?“

„Dernæst kommer Skibets Afreise*, en gammel Navigateur som De, Madam Budd, bør ikke forglemme Afreisen.“

„Meget sandt, Sir! Afvigningen er en meget vigtig Deel af Sømandens Liv. Atter og atter har jeg hørt min stakkels kjære Mr. Budd tale om Afvigningen. Hans Afvigning og hans Lodskud og hans —“

„Landskjendinger**,” tilføiede Spike, da han mærkede at Skipperenten var lidt i Forlegenhed.

„Jeg takker Dem, Sir! Vinket er meget velkomment. Hans Landsfald omtalte han ogsaa hyppigt“

„Hvad betyder Landsfald, lille Tante?“ spurgte Rose. Det forekommer mig at være en besynderlig Bencævnelse, for En der lever paa Søen.“

„Oh! der er ingen Ende paa Søfolks Snurriheder! et Landsfald, min Kjære, betyder naturligviis et Skibbrud. At falde paa Landet, og et meget ubehageligt Fald er det, naar Skibet skulde holde sig paa Vandet. Jeg har hørt om frygtelige Landsfald i sin Tid, hvor

* Departure, Afreise, betyder ogsaa Afvigning.

** Land-fall, Landskjending. Ordet oversat, Landfald.

hundreder af Sjæle ere blevne slyngede ind i Evigheden i et Dieblisk."

"Ja, ja, Madam Budd, der gives i Sandhed saadanne Hændelser, og alvorlige Ting ere de at møde," svarede Spike, idet han rømmede sig, hvilket han pleiede at gjøre, naar Enken begik en usædvanlig stor Fadaise; „ja, alvorlige Ting at møde. Men den Landkjending jeg mener, er en ganske anden Ting, da det, som De nok veed, er hvad vi sige, naar vi faae Land i Sigte efter en Reise, eller det bethder Landet som vi hændelsesviis først faae at see. Afreisen er, naar vi begynde at holde Bestik, eller tage det sidste Forbjerg eller Forland af Sigte, og ved Landkjending ophører Bestikket, ved Enden af vor Reise, da vi saa veed hvor vi ere, hvilket De vistnok erindrer."

"Er der ikke noget saadant som at udklarere i Navigationen?" spurgte Rose hurtigt, da hun gjerne vilde skjule nogen Forvirring, man tydelig kunde spore i hendes Tantes Væsen.

"Ikke saa ganske i Navigationen, Miss Rose, men hos ærlige Folk bør Udklareringen komme først og Navigationen bagefter. Med at udklarere underforstaaes, at Skibets Papirer ere foreviste, og paa lovlig Maade expederede paa Toldkammeret."

"Og jeg haaber, at the Molly Shwash har udklareret?"

"Ganske vist, en mere lovmæssig Udklarering er

aldrig bleven udstedt i Ball Street, den lyder paa Key-West og et Marked. Jeg havde tænkt paa at den skulde lyde paa Havana og et Marked, men Havnegebyhrerne ere mindre paa Key West."

"Key West er altsaa det Sted, hvortil vi ere bestemte?"

"Det skulde det være, overensstemmende med Papirerne, skjøndt Skibe undertiden gaae feil af de Havne, hvortil de udklarere."

Rose gjorde ikke flere Spørgsmaale, og da hendes Tante følte, at hun ikke havde viist sig til sin Fordeel i Affairen om „Landkjendingen“, fandt hun ogsaa forgodt at tie. Spike og Mulford havde deres Opmærksomhed henvendt paa Skibet, og Samtalen ophørte.

Læseren vil letteligen kunne indsee, at the Molly Swash ikke havde ligget stille i al denne Tid. Saa langt herfra løb den ned ad „the Sound“, med Vinden paa Laaringen, eller Sydvest, med en betydelig Fart, da den var tæt under den sydlige Kyst, eller paa Øsiden af det Farvand, hvori den befandt sig. Skibet følte ingen anden Bevægelse, end Farten, og Fruentimrene følte for Diebliffet ikke Noget, der lignede Søsyge. Dette satte dem istand til at have Opmærksomheden henvendt paa visse nødvendige Arrangements om Læ, der vare magtpaaliggende for deres Bequemmelighed, førend de kom ud i rum Sø. Idet Rose beskæftigede sig hermed, fik hun mangt et nyttigt Raad af Josh, skjøndt hans nye

Assistent, Jack Tier, viste sig at være en sand Acquisition for Kahytten. Den Første var kun Hovmester, men den Sidste var ikke alene adret og behændig ved enhver Leilighed, men vidste Raad for Alting, han var fortsagt et Geni i sit Slags. Josh søgte snart hvor langt han stod tilbage i at gjøre det hyggeligt for Fruentimrene, at han overlod hele Arrangementet af Damekahytten, som det lille Sted, der vel kun var ti Fod i Firkant, kaldtes, til sin tilskyndende raa men i Virkeligheden dygtige Assistent. Jack vraltede omkring dernede, som om han var født og opdraget paa saadant et Sted, og syntes i enhver Henseende stiftet til denne Tjeneste. I Høide og den almindelige Legemsbygning var der en vaasaldende Lighed mellem Enken og Hovmestersmathen, en Omstændighed, der maatte bringe En til at troe, at de ofte maatte være hinanden i Veien i et saa lidet Rum; skjøndt Jack i Virkeligheden aldrig kom uklar af Nogenting. Han syntes med et Slags nautisk Instinkt, at undgaae denne Ubehagelighed.

Genimod Dagens Ende havde Rose enhver Ting ordnet, og var forundret over at finde, hvormegit Blads hun havde skaffet sin Tante, og sig selv, ved Hjælp af Jacks Bink, og hvor langt hyggeligere de kunde have det i den lille Kahyt, end hun i Førstningen havde troet.

Efter Middag tog Spike sin Siesta. Han sov i et lille Lukas, der befandt sig paa Styrbords Side af Skand-sen, heelt agterude, ligesom Mulsford benyttede det mod-

svarende om Bagbord. Disse to Lukasfer vare faste, men et let Dæk ovenover dem satte dem i Forbindelse, og dannede et Ly for Morgængerens, saavel som for den vagt-havende Officier, dersom han i daarligt Veir skulde finde for godt at afbenytte det. Dette Slags Ruf kaldte Spike sin Dækskahyt.

Ikke saasnart var Capitainen gaaet ind i sit Lukas, og havde luffet dets Bindue, Bevægelser som Mulford forstod, førend den Sidste ved Jack Tiers Hjælp underrettede Rose om Tingenes Tilstand paa Dækket, og den unge Mand blev begunstiget af den unge Dames Selfskab.

„Han er gaaet til Køis for at tage sin Middags-luur, og vil sove i netop een Time, enten det stormer eller er flov Kuling,“ sagde den unge Sømand, idet han sad sig ved Roses Side, paa den Bænk, der dannede det sædvanlige Sæde for dem, der kunde gjøre Fordring paa at tage sig den Frihed at sidde paa Skandsen. „Det er hans Bane, og vi kan med fuldkommen Tryghed gjøre Regning derpaa.“

„At han gjør det nu, beviser at han for Diebliffet ikke nærer nogen Frygt for Tolddampfskibet.“

„Kysten er fuldkommen klar af den. Vi have holdt godt Udkik efter Røg, men kan ikke see noget, der kan have Lighed med vor sidste Følgesvend. Den er uden-tvivl gaaet øster efter i Tjenesteforretninger, og har kun jaget os da han traf os paa sin Vej.“

„Men hvorfor skulde han i det Hele taget gjøre Jagt paa os?“

„Fordi vi løb. Lad en Hund løbe, eller en Mand løbe, eller en Kat løbe, og man kan vædde ti imod een, at de vil blive forfulgte. Jeg troer, det ligger i den menneskelige Natur at jage; skøndt jeg maa indrømme, at der var noget mistænkeligt ved det Dampskibs Bevægelse, for Exempel at det gik til Ankers paa Høiden af Fortet; men lad det fare for Niebliffet; har De faaet Alt i Orden og efter deres Hoved, nede om Læ?“

„Guldkommen. Kahyten er lille og de to Sove-lukaser har mere Lighed med Skuffer, end med nogen anden tænkelig Ting; men ved at sætte enhver Ting paa sit Sted, have vi faaet tilstrækkelig Plads, og vil uden tvivl faae det meget hyggeligt.“

„Det gjør mig ondt, at De ikke lod mig falde for at hjælpe Dem, Styrmanden har en Slags Ret til at være behjælpelig ved Bortstuvning.“

„Vi hjalp os uden deres Bistand,“ gjensvarede Rose, idet hun rødmede let. „Jact Tier, som han kaldes, Joshs Assistent, er en meget nyttig Person og har været vor Raadgiver og Veileder. Jeg behøver ingen bedre til saadan en Tjeneste.“

„Han er en snurrig Fyr, saa rund som en Kugle. I det Hele taget har jeg aldrig seet saa pudsigt et Væsen! Han er ligesaa tyk som han er lang, har en praltende Gang, som en And, en knirkende Stemme, Haar,

som Børster, Manden kunde gjøre sig en Formue ved at lade sig see for Penge. Tommeliden er neppe en større Curiositet."

"Han er beshynderlig i „Bygning“, som De kalder det," gjensvarede Rose leende; „men jeg kan forsikre Dem han er en ganske fortræffelig Karl i sin Slags, bedre end et Douzin som Josh. Veed De, Harry! at jeg har Mistanke om, at han nærer stærke Følelser med Hensyn til Capitain Spike, skjøndt jeg ikke er istand til at sige, om det er Behag eller Mishag, Venskab eller Fiendskab."

"Og hvorfor troer De at han i det Hele taget har nogen Følelse? Jeg har hørt Spike sige, at han har forladt Karlen iland, et Sted nede paa spanske Kysten, eller paa Verne, for næsten thye Aar siden; men en Sømand vilde neppe bære Nag i saa lang Tid, for en saadan Ting."

"Jeg veed ikke; men Følelse er der, og meget er der ydermere af den; skjøndt om den er fjendtlig eller venskabelig, vil jeg ikke paatage mig at sige."

"Jeg vil holde et Die med Knøsen, nu De siger mig dette. Den Maade, paa hvilken han kom ombord til os, i Forbindelse med det Selskab han var i, forekommer mig lidt beshynderlig, og man kan maafee gjøre en Opdagelse. Imidlertid er han nu her, men da jeg har Nøglerne til Magazinet, kan han ikke gjøre os stor Skade, med mindre han vil hugge Hul i Briggen."

„Magazin, findes her noget saadant?”

„Det er her ganske vist, og Ammunition nok, til at holde otte Carronader i en livlig Samtale, et Par Timer.”

„En Carronade er, hvad De kalder en Kanon, er det ikke?”

„Et Stykke af En, da den er noget kort, ligesom deres Ben, Jack Tier, der har meget Lighed med en Carronade.”

Rose smilede, ja lo halvoeis, thi Harrys Skjemt antog næsten Charakteren af Vittighed i hendes Dine, men hun fortsatte ikke destomindre Spørgsmaalene:

„Kanoner! og hvor ere de? om de ere paa Skibet.”

„Brug ikke et saadant ubehændigt Udtryk, min kjære Rose! dersom De har Agtelse for deres Faders Stand. Paa Skibet er en nyopsfunden Amerikanisme, der hverken er Gist eller Kjød, heller ikke en rød Sild, som vi Søfolk sige — hverken Engelsk eller Græsk.”

„Hvad skulde jeg da sige? det er ikke mit Ønske at paradere med Søterminæ; men at tale correct, naar jeg i det Hele anvender dem.”

„Udtrykket er neppe Søterminæ, som De kalder det; men hverdags Engelsk, det vil sige, naar det bliver rigtig brugt. Paa et Skib er ikke mere engelsk end det er nautisk — ingen Semand brugte nogensinde saadant et Udtryk.”

„Siig mig, hvad jeg burde sige, og De vil finde,

at jeg er en villig, om ikke en opvakt Lærling. Jeg er vis paa at jeg ofte har læst det i Aviserne, og det for ganske nylig."

"Det tør jeg svare for, og det er endnu et Beviis paa, at det er feil. I et Skib er ligesaa correct, som i en Kæret, og paa et Skib saa feil, som det kan være; men De kan sige ombord i et Skib, skjøndt ikke paa Blanke af et Skib, som Mrs. Budd har det."

"Mr. Mulford!"

"Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, Rose, og skal ikke oftere fornærme, skjøndt hun gjør nogle ganske besynderlige Feiltagelser!"

"Min Tante betragter det som en Ære for min Onkels Minde, at være istand til at bruge det Sprog, der hørte til hans kaldsmæssige Liv, og dersom hun undertiden begaaer Feilgreb, som ere absurde, da er det af saa respectable Bevæggrunde, at ingen Semand skulde gjøre dem latterlige."

"Jeg er bleven tilstrækkeligen irettesat. Mrs. Budd kan i Fremtiden kalde Ankeret en Sølvsee, uden at jeg endog skal smile derover. Men naar Tanten nærer saadanne kjærlige Grindringer om en Semand's Liv, hvorfor kan Niesen da ikke tænke ligesaa godt derom?"

"Maaskee hun gjør det," svarede Rose, idet hun atter smilede, "da jeg gjennem Capitain Spikes Fordringer seer dets hele Tilrækning."

„Jeg tænker at den halve Fare for ham er overstaaet, nu, De synes at være saa meget paa deres Post. Hvad det dog var for et affhyeligt Bedrageri, at foresnaakke Mrs. Budd, at deres Helbred var af en mistænkelig Natur.“

„Saa affhyeligt, at jeg ganske sikkert forlader Briggen, i den første Havn vi anløbe, eller endog i det første passende Skib, som vi træffe paa.“

„Og Mrs. Budd, troer De, at De kunde overtale hende til saadant et Skridt?“

„De kjender os ikke ret, Harry Mulford. Min Lante commanderer naar der ikke er nogen alvorlig Blikt at udføre, men naar dette er Tilfældet, skifte vi Plads. Jeg kan i ti Minutter overtale hende til enhver Ting, som er ret.“

„De er istand til at overtale en heel Verden!“ raabte Harry, idet hans Ansigt udtrykte dyb Beundring; hvorefter han begyndte at tale med Rose om en Gjenstand, der havde saamegen Interesse for dem, at vi ikke ansee det for klogt at fortælle noget mere af Samtalen, i hvilken Kanonerne ikke mere blev berørt.

Omtrent Klokkerne fire, en smuk Sommer-Eftermiddag, gik the Swash igjennem the Race, med en stærk Ebbe, og en ustadig sydvestlig Kuling. Dens Fart over Grunden kunde, i det Dieblif, ikke være mindre end femten Qvartmiil i Timen. Spike var i et fortræffeligt Lune; thi hans Brig havde vundet sig meget til sin Fordeel den

Dag, og der var intet i Sigte i Østen. Han tvivlede ikke om, som han havde sagt Styrmanden, at Dampskibet var løbet ind i Vinchard-Sound, og at det skulde gaae over Grundene.

„De have i Sinde at bringe en politisk Kapital ud af den,“ tilføjede han, idet han brugte et af de moderne Udtryk, som det amerikanske Folks „Forretningsvaner“ saa hurtigt incorporere med Landets almindelige Sprog. „De have i Sinde at bringe en politisk Kapital ud af den, Harry! og maa vise den frem for Boston Folkene, der have fuldt op af Ideer. Godt, lad dem bringe saa meget ud af den, som De kan paa den Maade, saalænge de blot holde den klar af the Molly. Deres Tjener, Madam Budd,“ idet han henvendte sig til Enken, der netop kom op paa Dækket; „en smuk Eftermiddag, der rimeligviis vil give en klar Nat til at løbe ud fra Kysten.“

„Klare Nætter ere at foretrække, og især tilføes, Capitain Spike,“ gjensvarede Enken saa artigt som muligt, „enten man løber ud fra en Kyst, eller ind paa en Kyst. I begge Tilfælde maa en klar Nat og en skinnende Maane være nyttige.“

Capitain Spike vendte Skraaen og kastede et stjaa-lent Blik til Styrmanden; men han sandt ikke for godt at vove noget yderligere Tegn paa sin Tilbøielighed til at lee.

„Ja, Madam Budd,“ svarede han, „det er ganske

som De siger, og det forundrer mig kun, hvor De har opfistet saameget af, hvad jeg kalder, nyttig nautisk Kundskab."

"Vi leve og lære, Sir! De vil erindre, at dette ikke er min første Reise, da jeg har gjort een isorveien, og at jeg tilbragte lykkelige, lykkelige tredive Aar i Forening med min stakkels kjære Mand, Roses Onkel. Man maatte i Sandhed have været tungnem, naar man ikke i et saadant Selskab havde opsamlet noget af Giendommelighederne ved en Stand, der var ham saa kjær, og hvis Enkeltheder vare ham saa meget kjære. Han gav mig virkelig Timer i „So-Dialecten“, som han kaldte det, hvilket sandsynligviis er Grunden til at jeg er saa nøagtig og saa omfattende i min Dugtighed."

"Ja, Madam Budd — ja — hm — De er — ja, De er beundringsværdig i den Henseende. Vi vil nu snart være ude af Lodskud, Madam Budd — ja, snart være ude af Lodskud."

"Og indtage vor Afvigning, Capitain Spike!" tilføjede Enken med et meget klogt Smil.

"Ja nu begynder vor Reise. Hist kommer Montaut netop i Sigte, kun en tre Timers Seilads fra dette Sted. Naar vi komme derhen, vil det aabne Ocean ligge for os, og giv mig rum Sø, og jeg vil ikke kalde Kongen min Onkel."

"Var han deres Onkel? Capitain Spike."

"Kun i philanthrophisk Henseende, Madam Budd."

Ja lad os kun komme i rum Sø og en stiv* Bramseils Kuling, og jeg troer ikke at jeg skulde bryde mig meget om to af Uncle Sams moderne Toldfartsier, een paa hver Side af mig."

"Hvor behagelig finder jeg ikke saadan en Samtale, Rose! den ligner din stakkels kjære Onkels saameget, som den ene Er den anden. Ja, pleiede han at sige, to, lad mig kun have een paa hver Side af mig, og en Pakdug* rundtom Bramseilet, for at holde Kulingen, og jeg vilde ikke kalde Kongen min Onkel. Nu, jeg begynder at tænke derover, han pleiede ogsaa at kalde Kongen sin Onkel."

"Det var altsammen Snak, lille Tante. Han havde ingen Onkel, og hvad der er endnu mere, han havde ingen Konge."

"Det er ganske sandt, Wiis Rose," gjensvarede Spise, idet han forsøgte paa at bukke, hvilket endtes med et Strabud. "Det passer sig ikke godt for os Republikanere at tale om Konger; men Bane er Bane. Vore Forfædre havde Konger og vi efterligne dem, uden at tænke over hvad vi gjøre. Sei der, paa Forrebramraaen!"

"Holloi!"

* Rapping betøder her stiv, eller frist, dette forveksles Guden med a wrapper der næsten udtales som rapping, da det dobbelte w er stumt, men betøder Pakdug.

„Hold skarpt Udkik forud. Lad mig vide saasnart Du seer noget i Nærheden af Montauf!“

„Gi, ei, Sir!“

„Som jeg sagde, Madam Budd, vi Søfolk efterligne vore Forsædre. Nu, medens jeg var Yngling erindrer jeg en Dag vi mødte en Galliot*, jeg formoder De veed hvad en Galliot er, Miss Rose?“

„Jeg har ikke den fjerneste Idee derom, Sir.“

„Rosh, Du forbauser mig!“ udbød Lanten; „og Du er en Skibsførers Niece og en Skibsførers Datter! en Ketser**, er et Kneb som Søfolk bruge, naar de vil have Landfolk til Bedste.“

„Ja, Madam Budd! ja, den Slags have vi ogsaa, men jeg mener nu en Slags Skibe med en særegen Reisning, som De nok veed, vi kalde Gallioter.“

„Gre de fuldt tilrakkede eller halvt tilrakkede, den Slags De mener?“

Dette kunde Spike neppe døie, og han maatte praie Bramraaen igjen for at holde sine Musfler i Lomme, thi han saae af det smukke Bredesblik der samlede sig paa Roses Ansigt, at hun betragtede Sagen lidt alvorligt. Lykkeligviis afvendte det Svar, Manden paa Raaren gav, Enkens Sind fra Gjenstanden, og gjorde et Svar unødvendigt.

* A Ketch, en Galliot, et Slags gammeldags Skibe.

** A catch, en Ketier til at tage Gist med.

„Der er naturligviis et Fyr paa Montauf, er der ikke, Capitain Spise?“ spurgte Manden som var tilveirs.

„Ja, det er der; enhver høi Landpøint heromkring har sit Fyr, og nogle have to.“

„Gi, ei, Sir! det er det der forvirrer mig, jeg troer jeg seer eet Fyrtaarn, og jeg er ikke sikker paa om jeg ikke seer to.“

„Om der er noget, som ligner det andet Taarn, maa det være en Seiler. Montauf har kun eet Fyr.“

Mulford sprang op i Forreisningen, og efter en Minuts Forløb var han oppe paa Aaen. Han kom snart efter ned igjen og meldte, at Fyrtaarnet var i Sigte, beskinnet af Eftermiddagsjolen; men at der ikke var nogen Seiler i Nærheden.

„Min stakkels kjære Mr. Budd pleiede at fortælle en Historie om at han havde lidt Skibbrud paa et Fyrtaarn i Ostindien,“ faldt Enken ind, saasnart Styrmanden havde endt sin Melding; „hvilken altid rystede mig. Det forekommer mig som der var tre Skibe sammen i en frygtelig Storm, ret ud fra Land.“

„Det var endda ikke saa slemt,“ raabte Spise. „Naar det endelig skal blæse haardt, saa lad det komme ret ud fra Land, siger jeg.“

„Ja, Sir! det var ret ud fra Land, som min stakkels Mand altid sagde, dette gjorde det saa meget desto værre, maa Du vide, Rosy! uagtet Capitain Spises modige Aand hellere vil imødegaae Farer, end undgaae

dem. Det blæste hvad de kalde en Hyson i de chinesiske Farvand."

"Hvorledes, Tante? Hyson er Navnet paa Thee, veed De nok."

"Jeg er temmelig sikker paa, at det var Hyson, og jeg formoder at Vinden har Navn efter Theen, eller Theen efter Vinden."

"Damerne faae vel undertiden en Storm i Anledning af deres Thee," sagde Spite galant; "men jeg troer alligevel at Madam Budd mener en Typhoon."

"Saaledes er det, en Typhoon eller en Hyson, der er ikke stor Forskjel mellem dem, seer De nok. Godt, det blæste en Typhoon og de ere altid dødelige for Nogle. Dette vidste min stakkels Mr. Budd godt, og han havde sat sit Chronometer for den Typhoon."

"Undskyld, lille Tante, det var Barometeret han holdt Die med. Chronometeret var hans Uhr*."

"Saaledes var det, hans Vagt* paa Dækket var hans Chronometer, det maa jeg tilstaae. Jeg glemmer en Deel af min Opdragelse. Kjender Du Nytten af et Chronometer, Rosy? Du har ofte seet din Onkels; men veed Du hvorledes han brugte det?"

"Ikke det ringeste, lille Tante. Min Onkel prøvede ofte at forklare det; men jeg kunde aldrig forstaae ham."

"Det maa da have været fordi Capitain Budd ikke

* Watch betyder baade Uhr og Vagt.

prøvede paa at gjøre sig forstaaelig," sagde Mulford; „thi jeg føler mig overbeviist om, at Intet vil være lettere, end at gjøre Dem Brugen af Chronometeret forstaaelig.“

„Jeg skulde ønske at lære det af Dem, Mr. Mulford!“ svarede den fortryllende Pige, med et saa let Eftertryk paa „Dem“, at ingen anden end Styrmanden lagde Mærke dertil, men ham var det tydeligt nok, og det bragte enhver af hans Nerver til at sitte.

„Jeg kan forsøge det,“ svarede den unge Mand; „hvis det kunde være Mrs. Budd behageligt at høre derpaa.“

„Ganske vist, Mr. Mulford, skjøndt jeg troer De ikkun kan sige lidet om saadanne Gjenstande, hvilket jeg ikke allerede har hørt, af min stakkels kjære Mr. Budd.“

Dette var i Sandhed ikke meget opmuntrende; men da Rose vedblev at vise Interesse for Tingene, vedblev Styrmanden:

„Man bruger Chronometeret til at forvisse sig om Længden,“ sagde Harry; „og Maaden hvorpaa man gjør det, er simpelt væk denne: et Chronometer er hverken meer eller mindre end et Uhr, forfærdiget med mere Omhu, end sædvanlig saaledes at det har en fuldkommen stadig Gang. De ere af alle Størrelser, ligesaa et Stueuhr til dette, som jeg bærer i min Lomme, der i Størrelse og Udseende har Lighed med et Lommeuhr. Nu

ere alle Nautical-Almanaffer beregnede til en eller anden bestemt Meridian."

"Ja," afbrød Enken; „Mr. Budd talte meget om Meridianer."

„Londons og Greenwichs Meridian bruges af dem, som bruge engelske Almanaffer, og Paris's og Petersborgs af Franskmænd og Ruslere. Hvert af disse Steder har et Observatorium og Chronometere, der omhyggeligen blive holdt regulerede hele Aaret rundt. Ethvert Chronometer bliver stillet efter Regulatoren paa dets særegne Observatorium, eller det Sted, hvortil den brugte Almanak er beregnet"

„Hvor beundringsværdigt ligt min stakkels kjære Mr. Budds Forklaring er dog ikke Alt dette, Rosy! Meridianer og beregnet og Almanaffer! jeg kunde næsten forestille mig, at jeg hørte din Onkel underholde mig med en af hans nautiske Discussioner, det maa jeg tilstaae!"

„Nu staaer Solen tidligere op paa Steder, der ligge østen, end paa dem, der ligge vesten for os."

„Den staaer tidligere op om Sommeren, end om Vinteren, paa ethvert Sted, Mr. Mulsford."

„Ja, min kjære Madam, men Solen staaer hver Dag tidligere op i London end i New-York."

„Det er umuligt," sagde Enken dogmatisk, „hvorfor skulde Solen ikke staae op paa samme Tid i England, som i Amerika?"

„Fordi England ligger østen for Amerika, lille Tante. Solen bevæger sig ikke, veed De nok; men den synes kun for os at bevæge sig, fordi Jorden dreier sig rundt fra Vest til Øst, hvilket bevirker at de der ere længst mod Øst, faae den først at see. Det er det, som Mr. Mulford mener.“

„Mose har forklaret det fuldkommen rigtigt,“ vedblev Styrmanden. „Nu er Jorden deelt i 360 Grader og Dagen er deelt i 24 Timer. Naar 360 bliver divideret med 24, saa vil Quotienten blive 15. Det følger deraf at der for hver femtende Længdegrad er netop een Times Forskjel paa Solens Opgang, over hele Jorden, hvor den i det Hele staaer op. New-York er næsten fem Gange femten Grader vesten for Greenwich, og Solen staaer selgelig fem Timer senere op i New-York end i London.“

„Heri maa der være en Feiltagelse, Mosh!“ sagde Enken i en Slags fortvivlet Resignation, hvori Ønsket om at fremføre en afvigende Mening, paa en snurrig Maade strebes med en paatagen Værdighed i hendes Afsærd. „Jeg har altid hørt at Folkene i London ere nogle af de seneste i Verden. Ydermere har jeg været i London, og veed at Solen i New-York, i December, staaer en god Deel tidligere op, end den gjør det i London, efter Uhret, ja efter Uhret.“

„Sandt nok, efter Uhret, Mrs. Budd! thi London er mere end ti Grader norden for New-York, og jo

længer De kommer Nord paa, jo senere staaer Solen op om Vinteren, og jo tidligere om Sommeren."

Enken trak kun paa Skuldrene, som for at sige, at hun ikke kjendte noget dertil, men Rose, som var bleven godt underviist, hævede sine klare Dine til Tantens Ansigt og sagde blidt:

„Det er Altsammen sandt, lille Tante, og det grunder sig paa det Factum, et Jorden er mindre ved begge Enderne end paa Midten."

„Slidderfladder, med dine Midter og Ender, Rose! jeg har været i London, min Kjære, og veed, at Solen staaer senere op der, end i New-York, i December Maaned, og det veed jeg efter Uhret, siger jeg Dig."

„Grunden dertil er," begyndte Mr. Mulford, „fordi Uhret paa hvert Sted følger med Stedets Tid. Med Chronometerne er det nu forskjelligt, de ere rettede efter Greenwichs Observatorium, og vise Tiden i Greenwich. Dette Chronometer er stillet der, for ikke mere end ser Maaneder siden, og dette viser næsten Klokken ni, hvorimod Klokken virkelig er kun omtrent fire her paa Stedet."

„Det undrer mig, at De holder saadant et Uhr, Mr. Mulford!"

„Jeg har det," gjensvarede Styrmanden smilende, „fordi jeg veed, at det har en udmærket god Gang. Det viser Tiden i Greenwich, og da deres viser Tiden i

New-York, er det, ved at sammenligne dem, meget let at finde New-Yorks Længde."

"Holder De da Uhre til at sammenligne med deres Chronometer?" spurgte Rose, fuld af Interesse.

"Nei, det gør vi vistnok ikke, thi dertil vilde udfordres et Uhr til ethvert forskjelligt Sted paa Oceanet, og da vilde vi kun faae Længden at vide. Det vilde ikke kunde lade sig gjøre, og man vilde derved lade et Skib med lutter Uhre. Hvad vi gjøre, er dette, vi regulere vore Uhre efter Greenwich, og saaledes have vi den sande Tid i Greenwich, paa det Sted vi befinde os. Man er yderst omhyggelig for, at Chronometerne ikke lide nogen Skade, og i Almindelighed har man to, og undertiden flere, for at sammenligne dem med hinanden, og derved overbevise sig om, at de gaar godt. Naar man for Exempel er midt i Oceanet, finde vi det sande Klokkeslet der paa Stedet, ved at maale Solens Høide over Horizonten. Dette skeer ved Hjælp af vore Sextanter; thi da Solen altid er i Zenith Klokken tolv, er der intet lettere, end at gjøre dette, naar Solen kan sees og en Bue af Himlen maales. I det Dieblif den ene Observateur har Solens Høide, underretter han den anden derom, der noterer Tiden efter Uhret. Forskjellen i disse to Tider, eller Forskjellen mellem Chronometertiden og Soltiden, angiver Distancen i Grader og Minutter, mellem Greenwicks Længde, og Længden af det Sted paa Oceanet, hvor Observator befinder sig, og det giver

ham hans Længde. Naar Forskjellen er tre Timer og tyve Minutter i Tid, saa er Distaneen fra Greenwich halvtredsindstyve Længdegrader, fordi Solen staaer tre Timer og tyve Minutter tidligere op i London, end paa halvtredsindstyve Graders vest Længde."

"Et Uhr er et Uhr, Rosy!" faldd Tanten fortrædelig ind, „og Tid er Tid; naar Kloffen er fire i vort Huus, er den fire hos din Tante Sprague, og saaledes er det over hele Verden. Verden kan dreie sig rundt, det vil jeg ikke nægte; thi det har din Onkel ofte sagt, men den kan ikke dreie paa den Maade, som Mr. Mulsford siger, da vi saa Alle maatte falde af den om Natten, naar den vendte Bunden i Veiret. Nei Sir, nei, De har virkelig taget feil. Min stakkels kjære, salig Mr. Budd, indrømmede altid at Verden dreiede sig rundt, som det hedder i Bøgerne; men naar jeg gjorde ham opmærksom paa Banskfeligheden af at holde Alting paa sin Plads, naar Jorden vendte den øverste Side nedad, saa tilstod han oprigtigt, thi han var lutter Oprigtighed, det maa jeg sige til hans Roes, og vedgif at han havde gjort en Opdagelse, ved Hjælp af Barometeret, der viste at Verden ikke dreiede rundt paa den Maade De beskriver, ved at rulle rundt, men ved at hvirvle sig omkring ligesom naar man valser. Du maa kunde erindre, Rose, at din Onkel har fortalt mig dette?"

Rose erindrede at hendes Onkel havde fortalt Tanten dette, saavel som en stor Mængde andre Vidundere.

Capitain Budd havde ægtet sin taabelige Kone for hendes smukke Ansigts Skyld, og da dette holdt op at være noget Nyt, morede han sig ofte, ved at opdigte alle Slags Absurditeter, for at more baade hende og sig selv. Blandt andre Ting erindrede Rose godt, at han beroligede hendes Tantes Skrupler over at falde fra Jorden, idet han opstillede den Theori, at Verden ikke „rullede rundt“, men at den „hvirvlede rundt“. Men Rose besvarede ikke Spørgsmaalet.

„Gjenstandene blive holdte til deres Plads paa Jorden ved Attractionen,“ vovede Mulford at anføre, med den største Ydmyghed i sit Væsen.

„Attractionen er en stor Fordeel, Sir! det indrømmer jeg, Sir! især for vort Køn. Jeg troer det maa tilstaaes, at der ikke har været mere Mangel derpaa i min Familie, end der har været paa Forstand og Værdom. Forstand og Værdom er vor egen Fortjeneste, men da Tiltrækningen er en Gave af Gud, sætte vi mindre Priis paa den. Men al Attraction i hele Verden kunde ikke holde Rosy her, fra at falde fra Jorden, naar den vendte Bunden i Veiret. Og Gud fri mig, hvor vilde hun falde hen!“

Mulford indsaae at det var frugtesløst at argumentere, og han indskrænkede sine Bemærkninger under den øvrige Samtale, til at vise Rose hvorledes man kunde finde et Steds Længde, ved Hjælp af Chronometeret og

ved Observationer, for at finde det sande Klokkeslet paa Stedet selv. Rose havde saa god Forstand og var isorveien saa godt underviist, at hun med Lethed opfattede Principet; og Detailen var jo ikke af synderlig Bigtighed for hende. Men Mrs. Budd vedblev at stride imod til det yderste. Hun paastod haardnakket, at Klokken tolv var Klokken tolv, eller om der var nogen Forstjæl, vare Londoner Timer beviisligen senere, end New-Yorker Timer.

Imod saadanne Paastande vare Argumenter tydeligt nok unyttige, og da Mulford mærkede, at Rose begyndte at blive urolig, havde han Takt nok til ganske at forandre Samtalen.

Endnu løb the Molly Swash med en raff Fart. Montauf var paa denne Tid tvers, og den lille Brigantine begyndte at føle Virkningen af de lange Dyrninger fra Atlanterhavet, der nu laae aabent for dem, i en stor Strækning af grønt og rullende Vand. Paa styrbords Side laae Enden af Long Island; et løvt klippeagtigt Fjbjerg, med dets Fyrtaarn og nogle saa Algermarker for dem, som passede Fyret. Det var New-Yorks „Lands end“, medens Den der hævede sig op over Havet, omtrent tyve Mil øster efter, hørte til Rhode-Island, og kaldtes Blok-Island. Imellem disse to styrede the Swash sin Cours imod Oceanet.

Spise havde forraadt Uro da hans Brig kom op til Montauf; men Kysten syntes klar, da der ikke en

Gang var en fjern Seiler i Sigte, og han kom agterud, idet han gned Hænderne med Velbehag, og talte muntert:

„Alt er i Orden, Mr. Mulsford!“ raabte han; „Alt paa Sømandsviis, ikke en Gang en Smakke ligger og fister her i Nærheden, hvilket er mærkværdigt nok. Ha! hvad staaer De og stirrer paa, der udover Laaringen?“

„See her, lige i Retningen af den nedgaaende Sol, som nu trækker ud fra Landet, er det ikke en Seiler?“

„Seiler! umuligt, Sir! Hvad skulde en Seiler gjøre der, saa nær inde under Montauk, der er Ingen der nogenfinde har seet en Seiler der. Det er en Plet i Solen, Madam Budd, som min Styrmand har faaet et Glimt af, og som han antager for en Seiler. Ha — ha — ja, Harry, det er en Plet i Solen.“

„Det er en Plet paa Solen, som De siger, men det er en Plet, der er dannet af et Skib, og her kommer en Baad fra Fyrtaarnet, som roer ud til den, som for at bringe Nyheder.“

Spike kunde ikke længer bedrage sig. Der var ganske vist et Skib; skjøndt det, da det først blev seet, var i saa lige Linie med Solens blændende Straaler, at det let kunde undgaae Opmærksomheden. Men da Briggen løb med en brændende Fart ud imod Oceanet, blev den sorte Plet alligevel snart bragt ud af Straalerne og Spike rettede strax sin Riffert paa det.

„Netop hvad man kunde vente sig, Mr. Mulsford," raabte Capitainen, idet han tog Rifferten fra Diet, og saae tilveirs for at see, hvad der kunde gøres for at forøge Farten; „en blodig Toldkutter, saasandt jeg er en arm Synder! der ligger den. Sir! i mindre end et Muſketuds Afstand fra Kysten, skjult bag ved Bynten, som om det kunde være for at vente paa os, med Stærnen mod Syd, Roret haardt nede, Topseilet bak og Fokken opgivet, en saa nederdrægtig udseende Tingest, som den fri Handel og Sømandens Rettighed nogenſinde viſte Hælene. Jeg sætter mit Liv paa, Sir! at den netop er lagt paa det Sted for at lure paa the Molly Swash's Ankomst. De seer, at naar vi holde gaaende, kommer han saa smukt til Luvart af os, som nogen Mand kunde ønske det."

„Det er en Toldkutter, Sir! nu da den er ude af Solstraalerne er det tydeligt nok. Og det er dens Fartoi som har været sendt til Fyrtaarnet, for at holde Udkig efter os. Godt Sir, den er til Luvart, men da vi har Alt tilsat, som kan trække paa denne Cours, og da vi nu have ham tværs, maa han være en Udhaler for at indhente os."

„Jeg troede at alle disse blodige Kuttere vare nede i Gulſen," brummede Capitainen, idet han atter saae tilveirs for at overbevise sig om, at Alting traf. „Jeg er vis paa, at Aviserne have omtalt thye, som ere dernede, og her ligger En, bagved Montauk ligesom en Snog i Græsset."

„Inden han faaer sit Fartøi heist op, vil vi i ethvert Tilfælde have et godt Forspring for ham, ah! der følger han og holder af for at komme det imøde. Han vil snart for ramme Alvor være i Hælene paa os, Capitain Spike.“

Alt indtraf som disse to Sømænd havde forudseet, Toldfartøiet, en af de sædvanlige Forretopseils-Skonnerter, der bruges i denne Tjeneste, langs med Kysten, havde ikke saasnart heist sit Fartøi, førend den satte Seil til og holdt lidt rumstjæds, for at indhente the Swash. Da Briggen havde passeret Montauk, havde den dreiet til Vinden med godt fuld Seil, og stod nu Syd-Syd-Vst hen, Vinden var endnu Sydvest. Det at Rutteren var saa meget til Luvart, satte den istand til at holde mere end en Streg rummere. Ved Begyndelsen af denne Jagt vare Skibene omtrent i halvanden Dvartmiils Afstand fra hinanden, en Afstand der var altfor stor, til at Rutteren kunde betjene sig af de lette Kononer den førte, og det var fra Begyndelsen af tydeligt, at Alt beroede paa Hurtighed. Denne var virkelig ogsaa tilstede, da begge Skibene næsten kunde siges at flyve gennem Vandet; thi the Molly Swash havde endelig truffet paa Noget, der syntes at være dens Eigemand. Efter en halv Times Forløb vare baade Spike og Mulsford overbeviste om, at dersom Rutteren havde havt Vinden en Streg rummere, vilde den ganske sikkert indhente dem, det gjaldt altsaa at afværge dette.

„En Kjølvandsjagt er en lang Jagt, det er noksom bekendt,“ raabte Spike. „Hold lidt af, Sir! hold lidt af, og bring Rutteren paa vor Laaring.“

„Denne Ordre blev adlydt; men til deres Forundring ombord i the Swash efterfulgte Rutteren ikke ganske deres Exempel, skjøndt den holdt lidt mere af. Det lod som det var dens Hensigt at beholde sin Stilling til Luvar, og paa denne Maade løb begge Skibene endnu en Time, til the Swash havde tilbagelagt største Deelen af Distancen mellem Montauk og Blok-Island. Gjenstandene paa den sidste bleve utydeligere og Fyret paa Bynten blev netop synligt, en eensom Stjerne over det udstrakte Vde, da Solen nu allerede i over et Dvarteer havde været nede, og Tusmørket begyndte at sprede Mørkets Slør over Havel.

„Et Fartoi under Blok,“ raabte Udkikket, der, som en nødvendig Forsigtighedsregel, endnu holdtes tilveirs.

„Hvad Slags Fartoi?“ spurgte Spike forbitret, thi alene det, at en Seiler blev nævnet, opvakte i dette Dieblis hans hele Brede. „Gaaer Du ikke en Frugthave til at blive til en Fregat?“

„Det er Dampskibet, Sir! jeg kan nu see dets Røg. Det kommer netop klar af Landet, paa den søndre Side af Den, og synes at staae imod os.“

Capitainen ledsagede denne Melding med en lang, sagte betydningsfuld Fløiten. Manden til Veirs havde Ret, det var ganske vist Dampskibet, og det havde ligget skjult bag Blok Island, ligesom dets Kammerat havde

ligget under Montauk, for at vente paa deres Byttes Ankomst. Resultatet var, at the Molly Swash var i den yderste Fare, og det var nu tydeligt, hvorfor Kutteren holdt sig saa godt til Luvar. At slippe ud tilføes mellem disse to Skibe, kunde der ikke være noget Haab om. Der var kun en eneste Udvei, for ikke at blive taget, paa den ene eller den anden Maade, og denne greb Spike øieblikkeligt. Han holdt af plat for Leiret og satte Læseil til paa begge Sider. Denne Forandring i Coursen bragte Kutteren næsten ret agter ud, eller lidt paa den anden Laaring, og lod Briggen stævne i en Direction, der bragte den klos til Dens nordre Kyst. Men den væsentlige Fordeel blev vunden over Dampskibet, der ikke kunde holde af, uden først at staae en eller to Qvartmiil, ja maaskee længere vester efter, for at klare Landet. Dette var reen Gevinst for the Swash, der løb ud fra Land, med en brændende Fart, i en nordøstlig Retning, medens dens farligste Fjende endnu stod vester efter. Kutteren holdt af; men det var snart tydeligt at Briggen var dens Overmand i plat Seillads.

De tre Skibe begyndte nu at indhylles i Mørke og snart kunde Briggen og Skonnerten kun see hinanden ved Hjælp af Natkikkerterne, hvorimod Dampskibets Stilling lettere kunde sees, paa dets flammende Skorstene. Dette sidste Skib stod i et Qvarteer Vester efter, da dets Chespludselig syntes at blive opmærksom paa det u hensigtsmæssige i at fortsætte denne Cours, han vendte derfor, og

holdt af for Vinden, under Damp og Seil; da han havde i Sinde at møde den Forsfulgte udenfor den nordre Side af Den. Den samme Person, som havde praiet the Swash, da den laae ved Værftet, som havde passeret den i Hell-Gate, med Jack Tier i sit Fartøi, og som var stødt til Dampskibet udenfor Throgmortons, stod nu paa dets Dæk og anmodede dets Chef paa det indstændigste, ikke at lade Briggen undslippe. Det var ifølge denne Anmodning at Coursen blev forandret. I høieste Grad forhippet paa at anholde Briggen, overtalede han Chefen paa Dampskibet til at forandre Cours. Havde han ikke gjort andet end dette, kunde Alt have været godt; men hans Begreber om the Swashes Seillads vare saa over-drevne, at han, istedenfor at lade Dampskibet holde flos langs med den østre Side af Den, overbeviiste dets Chef om Nødvendigheden af at staae et langt Stræk Nordost efter, for at komme forren for den Forsfulgte. Dette var ikke noget slet Raad, dersom der ellers var nogen Sikkerhed for at Spike vilde holde gaaende, hvilket han rigtignok ikke havde i Sinde.

Natten begyndte at blive mørk og Himlen skyfuld, og saasnart Spike, ved Hjælp af de flammende Skorstene saae, at Dampskibet havde vendt, og gik østen om Blok, var hans Plan lagt. Idet han raabte til Mulsford, underrettede han ham om Planen, og glædede sig over at den forstandige Styrmand var af samme Mening, som

han. De nødvendige Ordre blev sølgelig udstedte, og Alt blev gjort klar til at iværksætte dem.

De to Toldfartøier gjorde imidlertid Alt hvad der stod i deres Magt. Skonnerten var en af de bedste Seilere i Tjenesten, og havde, som anført, faaet Station under Montauf, i den Forvisning, at den endog var istand til at maale sig med the Molly Swash, især dersom det kom til bidevind Seillads. Dens Chef holdt et vaagent Die med dens bortvigende Skiffelse, indtil den var aldeles opslugt af Mørket, inde under Landet, imod hvilket han da styrede, for at forhindre the Swash fra at dreie til og æde sig op til Luvart, klos inde under, og i Skygge af Den. Kutteren havde nu grebet til en virksom Forholdsregel, for at forhindre denne Manoeuvre, og dens Mandskab var overbevist om, at det vilde være umuligt at undkomme paa den Maade.

Paa den anden Side skyndte Dampbaaden sig ogsaa det bedste den kunde, drev frem baade med Seil og Damp, i det den gradviis holdt af ud fra Landet, efterhaanden, som det syntes at lyffes Toldofficianten, Tomme for Tomme at overbevise Capitainen om Nødvendigheden deraf. Endelig saaes uthdeligt en Seiler forud, og da tvivlede man ingenlunde om at det var Briggen, der var kommen i nordostlig Retning for dem. Efter en halv Times Forløb var Dampskibet paa Siden af denne Seiler, der fandtes at være en Brig, der var kommen over Grundene, og krydsede ud i Oceanet, paa

Reisen til en af de sydlige Havne. Dens Capitain sagde at der ingen var passeret den øster efter.

Nu vendte Dampskibet og alle Seilene bleve hjerpede. Ti Minutter efter saae dets Udkik en Seiler i Vest, som holdt for Veiret. Ihvorvel det maa synes besynderligt, troede Folkene paa Dampskibet at de nu vare sikke paa the Swash. Der kom den med med firkantbraste Ræer, lige imod dem. Afstanden var kort, ellers kunde et Fartøi ikke sees med den Belysning, og begge Fartøierne vare snart tæt ved hinanden. En Kanon blev gjort klar ombord i Dampskibet, førend man havde forvisset sig om at den Fremmede var Skonnerten. Det var nu Midnat og Intet var i Sigte undtagen Kystfarer Briggen. Nødig opgav Toldfartøierne Sagen, da the Molly Swash nu atter havde narret dem, skjøndt Maaden hvorpaa dette skeete er ubekjendt.

Fjerde Kapitel.

Vi maa nu rykke Tiden flere Dage frem og forandre Scenen til en fjern Deel af Oceanet, inden for Bændfredsen. Fruentimmerne havde havt smaa Anfald af Søsøge, og vare atter komne sig, og Briggen var i Sikkerhed for alle dens Forfølgere. Den Maade paa hvil-

ken Spise var undkommen, var simpel nok, og fri for
 al Trolddom. Medens Dampbaaden paa den ene Side
 holdt Nordost over, for at affjære ham, og Skonnerten
 styrede ind mod Den, for at forhindre ham i at knibe
 op til Luvart af den, under dens Skygge. var Briggen
 løben klos om den nordre Ende af Landet og dreiet til
 Vinden i Læ af Den, hvorpaa den gik mellem det og
 Dampbaaden. I al denne Tid var dens Bevægelser
 skjulte for Skonnerten, formedelsst Den selv, og for Damp-
 skibet, ved dens Skygger og mørke Baggrund, i Forening
 med Afstanden. Ved at gjøre korte Slag, lykkedes dette
 Middel fortræffeligt, og netop i det Dieblis de to Føds-
 fartøier mødtes, ved Midnatstid, omtrent tre Mile i Læ
 af Blok Island, havde Brigantinen the Molly Swash,
 netop klarat dens luvartste Punt, og kom ud nøiagtigt
 paa det Sted, hvor Dampbaaden var, da den først blev
 seet om Eftermiddagen. Spise stod vester efter, indtil
 han var vis paa at han havde Den mellem sig og hans
 Forfølgere, da han vendte og styrede Cours ud tilføes
 igjen, med godt fuld Seil. Ved Solens Opgang den
 næste Morgen, var han halvtredsfindstyve Qvartmiil Nordost
 for Montauk; Skonnerten løb ind til New-London, Offi-
 cerer og Mandskab ganske slukorede, og Dampskibet løb
 op af the Sound, da dets Capitain var fuldkommen over-
 beviist om, at de Flygtende vare vendte tilbage i den
 Retning hvorfra de vare komne, og endnu kunde findes
 i den Kant.

Veiret var smukt, netop en Uge efter de Hændelser som ere fortalte i Slutningen af det forrige Kapitel. Paa denne Tid var Briggen kommen ind i Passaten, og da Spike havde i Sinde at gaae synden om Cuba, havde han draget saamegen Fordeel af den vestlige Vind, at han var østlig nok i Farvandet, for at gaae igjennem Mona-Passagen, det Stræde, gjennem hvilket han havde i Sinde at styre Cours, for at anløbe Verne. Tidlig den Morgen havde Mrs. Budd taget Plads paa Bagtbænken, med den meest elskværdige Mine, og ordnede sit Hækletoi, da et eller andet let Galanteri fra Capitainens Side havde bevæget hende til at tilbyde sig at hække ham en Pung. Biddy kom og gik for at bringe Silke og Naale, da hendes Madame i den senere Tid var bleven noget egenfindig i sin Smag, og gav hende ved alle saadanne Leiligheder dobbelt saa meget at bestille, som forhen. Rose sad og læste i Ruffet, medens den smukke unge Styrmand var mindre end tre Fod fra hende, da han sad og regnede sine Observationer i sit eget Lukas, hvis aabne Dør og Vindue alligevel gav ham al den Leilighed han kunde ønske sig, til at lette hans mathematistiske Arbeid, ved at betragte sin fortryllende Naboerskes yndige Ansigt. Jack Tier og Josh gik begge fra og til, som Hovmestere pleie, mellem Kabysen og Kahytten, da Frokostbordet netop den Gang blev dækket. I enhver anden Henseende, med Undtagelse af den Mand der stod til Roers, havde Spike Skandsen for sig selv, og pleiede

at vandre frem og tilbage paa dens suv Side, med en Mine, der tilkjendegav Føreren og Gieren. Efter i nogen Tid at have præsenteret sin kraftige, men korte Person paa denne Maade, til alle Tilskuernes Beundring, sad Capitainen pludselig ved Enkens Side og begyndte følgende Samtale:

„Veiret er moderat, Madam Budd, ganske moderat,“ bemærkede Spike, der var lidt sentimental i dette Dieblis. „Hvad jeg kalder moderat og behageligt.“

„Saa meget desto bedre for os, Damerne holde altid af Moderation. Sir.“

„Ikke i Beundring, Madam Budd — ha—ha—ha! ikke i Beundring. Naar det kommer dertil holde de af Immoderation. Jeg er ugift; men jeg veed at Damerne holde af Beundring — læg Mærke til hvordan Du girer“ sagde Capitainen noget opirret, — naar man betragter Gjenstandens Natur, — idet han afbrød sig selv, fordi Jack Tier, i det han gik forbi, havde traadt ham paa Tærne — „eller jeg skal lære Dig Navigationen paa Skandsen, Mr. Burgoo!“

„Moderation, Moderation, min gode Capitain,“ sagde Enken smaaleende. „Med Hensyn til Beundring da tilstaaer jeg at den er os Damer behagelig; især naar den ydes os af forstandige, intelligente og erfarne Gentlemen.“

Rose blev urolig da hun havde hørt ethvert Ord der var bleven sagt, og hun rødmede; thi hun tvivlede ikke om at Harrys Øren vare ligesaa gode, som hendes

egne. Manden der stod til Roers vendte Ekstraen, lettede et Tag i Buxelinningen, og lod til at føle Interesse, skjøndt det der foregik var ham noget gaadefuldt — Samtalen var, hvad han vilde have kaldet at „tale Dictionaire“ og han var noget nysgjerrig efter at vide hvorledes Capitainen vilde arbejde sig igjennem det. Det var sandsynligt at Spise selv havde nogen Mistanke om sin Stilings Vanskelighed, thi han saae lidt forlegen ud, skjøndt han endnu var modig. Det var første Gang han nogensinde havde lagt Raanet til Raanet med en Kvinde, og han havde længe nærret den Tro, at en saadan Stilling kunde være prøvelsesfuld for den bedste Mand.

„Ja, Madam Budd, ja,“ sagde han, „Erfaring og Forstand have noget at betyde, hvor de saa findes. Det glæder mig at De nærer disse rigtige Begreber om os Gentlemen, og gjør Forskiel mellem Drenge, og dem der har seet og kjendt Erfaring. Hvad mig angaaer, da anseer jeg Unglinger under fyrgethve Aar, som ligesaa meget Skrimmel. Skrammel paa Dækket, med Hensyn til Comfort og Beregning i at holde en Familie, saaledes, som en Familie bør holdes.“

Mrs. Budd lod til at føle Interesse! men som det passede sig for hendes Køn, vedblev hun tavs at høre paa hans Bemærkninger.

„Ifølge mine Anskuelser, Madam Budd, bør enhver Mand til sin Tid gifte sig, skjøndt en Mand ikke bør paa en drengagtig Maade overile sig dermed,“ vedblev

Capitainen. „Nu, i mit Tilfælde, har jeg i min hele Ungdom været saa beffæstiget — ikke fordi jeg er saa meget gammel nu, men jeg er ingen Dreng — men min hele Ungdom har været anvendt til at forsøge paa at stille Tingene saaledes, at en Dame der kunde faae Lyst til mig —“

„Oh! Capitain, det er for stærkt! Damerne faae ikke Lyst til Gentlemen, det er Herrerne som faae Lyst til Damerne!“

„Godt, godt, De veed hvad jeg mener, Madam Budd, og saalænge Parterne forstaae hinanden, kan et Ord, enten det er udtalt, eller det er indført i Certepartiet, hverken gjøre Meningen stærkere eller svagere. Der er, i hvordan det saa gaaer, en Tid i enhver Mands Liv, hvori han begynder at tænke paa at nedsætte sig, og betragte sig selv, som en Slags Fortæinings Kjetting, som Børn og saadanne lignende Ting kan ligge fast ved. Saadan er min Natur, det vil jeg indrømme, og lige siden jeg er bleven intim i deres Familie, Madam Budd, er den Følelse bleven stærkere hos mig, indtil den har faaet den øverste Plads i alle mine Tanker, som om det kunde være Been af mine Been, Kjød af mit Kjød.“

Mrs. Budds Døtre viiste nu ikke alene at hun følte Interesse; men hun saae ogsaa lidt forvirret ud, og Rose begyndte at skjælv for Tanten. Det var tydeligt at de synlige Parter i denne Scene aldeles ikke vare sig bevidst, at de bleve overhorte, da deres hele Opmærksomhed var

saa meget henvendt paa hvad der foregik mellem dem, til at de kunde lægge Mærke til Noget, der foregik udenfor deres egen snævre Kreds. Hvad der maa synes endnu mere overordentligt; men hvad der i Virkeligheden var det naturligste, er at begge Parter var saa ivrigen bestræftiget med sin egen Tankegang, at ingen af dem i ringeste Maade havde Ahnelse om nogen Misforstaaelse.

„Opvoret med Dem og styrket ved Deres Kraft,“ gjensvarede Enken, idet hun smilede saa venligt til Capitainen, at det kunde have encourageret en langt beskednere Mand, end han syntes at være.

„Ja, Madam Budd, det er en meget rigtig Bemærkning, opvoret ved min Styrke, og styrket ved din Opvært, som man kan sige; skjøndt jeg just ikke er voret meget i en heel Deel Aar. Deres salig Mand, Capitain Budd, bemærkede ofte at jeg var meget tidlig udvoren, og gjorde mig til Heelbefaren i en Alder, i hvilken de fleste Knøse ansee det for en Gæde at være Halvbefaren.“

Enken saae alvorlig ud, og det undrede hende at et Menneſte kunde være saa besynderlig, at aludere til en første Mand, i det samme Dieblis han tænkte paa at tilbyde sig selv, som den Anden. Hvad hende selv angik, da havde hun i de sidste fire Aar ikke yttret saa mange Ord, som hun i denne Samtale havde fremført, uden at gjøre en eller anden Gentydning til hendes, „stakkels, fjære Mr. Budd.“ Læseren maa alligevel ikke være uretfærdig mod Capitains-Enken, ved kun et Die-

blif at formode, at hun virkelig var saa svag, at føle nogen Omhed for en Mand, som Spife, hvilket vilde være at begaae en stor Uretfærdighed, baade mod hendes Smag og Dømmekraft; dette følte Rose meget godt, endog i det Dieblif den Samtale, hun ikke kunde undgaae at overhøre, saldt hende saa meget til Besvær. Det eneste der bevægede sig i den gode Enkes Følelser, var den sædvanlige Svaghed hos Kjønnen, der i Almindelighed gjør det saa modtageligt for Beundring, og bevæger det til med Taalmodighed at lytte til en Veiler, og til at lægge lidt Omhed for Dagen, om de endog have fattet den Beslutning at give ham en Kurv. For at tilstaae Sandheden, havde Tanten endnu ikke den fjerneste Ahnelse om, at Gjenstanden kunde angaae Rose, uagtet Spife begyndte at blive saa sentimental.

„Ja, Deres fortræffelige, hæderlige salig Egtefælle, sagde tit at jeg blev tidligere voren, end nogen Kнос han hidtil havde truffen paa,“ vedblev Capitaen efter en kort Pause, idet han paa ny opvakte Enkens Forundring over, at han paa en saa høist ubeleilig Tid, vilde vedblive at tale om den „fjære Afdøde.“ „Jeg er en stor Beundrer af hele Budd Familien, min gode Dame, og ønsker kun at min Forbindelse med den aldrig havde ophørt, om den kan siges at være ophørt.“

„Den behøver ikke at være ophørt, Capitaen Spife,

saalænge som der eksisterer Venstabs i det menneskelige Hjerte."

"Ja saaledes er det altid med Damerne, naar en Mand er tilbøielig til at slutte sig tættere og mere inderligt til Eder, skønde I det gjerne hen under Venstabs. Venstabs er nu godt nok paa sin Viis, Madam Budd, men Venstabs er ikke Kjærlighed."

"Kjærlighed!" gjentog Enken, idet hun formelig stude, skøndt hun kastede Dinene ned paa sit Haandarbeid og saae meget forvirret ud. "Det er et meget betydningsfuldt Ord, Capitain Spike, og burde aldrig leifindig nævnes for en Kvinde."

Capitainen syntes at være af samme Tanker, thi ikke saasnart var det vigtige Ord undsluppen ham, førend han forlod Enkens Side, og gik op og ned ad Dækket, som om det kunde være for at berolige sin egen Iver. Rose rødmede, om ikke hendes mere erfarne Tante gjorde det, medens Harry Mulford lo hjertelig, idet han tog sig i Agt for at blive hørt. Manden ved Rattet vendte Skraaen igjen og tog atter et Tag i Pinnungen, og undrede sig atter over hvor Skipperen mon vilde hen. Men den der paa den snurrigste Maade lagde sin Forundring for Dagen, var Jack, Hovmesteren, der gik paa læ Side af Skandsen med en Thepotte i Haanden, da Capitainens energiske Ord, "Vensstabs er ikke Kjærlighed," naaede hans Øren. Dette bragte ham til at standse et eneste Dieblis og til at kaste et forundret Blik bag ved

sig, hvorefter han gik til Kbhysen, mumlende som han gik, „Kjærlighed! hvad har han at gjøre med Kjærlighed eller Kjærlighed med ham. Jeg tænker Capitain Spike heiser sin Klyver temmelig tidligt denne Morgen.“

Capitain Spike havde snart beroliget sig, og Enkens Forvirring varede ikke synderlig længe. Da den Første alligevel var gaaet saavidt, som han var, antog han den nærværende Leilighed ligesaa god, som enhver anden, til at bringe Sagen til en Krisis.

„Bore Følelser blive undertiden saa stærke, Madam Budd,“ vedblev Elskeren, idet han atter tog Plads paa Bænken, „at de løbe bort med os. Mænd ere ligesaa godt underkastede denne Svaghed, som Damerne. Jeg havde en Gang et Skib der tog Reisaus med os, og det kom os til megen Nytte. Har De nogensinde hørt at et Skib tog Reisaus med sit Mandskab, Madam Budd, ligesom Deres Hest løb løbsk med Deres Gig?“

„Jeg formoder at jeg maa have hørt om saadant noget, Sir, da min Opdragelse har været saa maritim, skjøndt jeg netop i dette Dieblis ikke kan erindre mig noget Exempel. Da min Hest løb løbsk blev Gigen kopsat. Kopsatte Deres Skib ved den Leilighed De omtaler?“

„Nei, Madam Budd, nei. Skibet løb for Vinden den Gang jeg mener, og Skibe kopsæise*) ikke naar de

*) Kuldseile.

seile rumstjeds. Jeg vil fortælle Dem hvorledes det gik til. Vi lendsede for en Gaasevinge.“*)

„Ja, ja,“ afbrød Enten ivrigen. „Jeg har ofte hørt om det Seil, der er lille, og kun bruges i en flyvende Storm.“

„Gaardt Veir, Madam Budd, kun i svært Veir.“

„Det er mig paafaldende, Capitain, hvorledes I Sømand bærer Eder ad med at veie Veiret. Jeg har ofte hørt om let Luft og svært Veir, men aldrig rigtig fattet paa hvad Maade det blev veiet.“

„Nu, vi søge at udfinde Forskjellen,“ svarede Capitainen lidt forlegen for at finde et Svar. „og jeg formoder det maa være ved Hjælp af Barometeret, der gaaer op og ned som en Vægtstaa. Men den Gang jeg mener, lendsede vi for en Gaasevinge.“

„Et Seil forfærdiget af Gaasevinger maa være en yndig Ting, ligesom nogle af de Huer og Kapper der komme fra Verne, som alle ere af Hæder og ganske nydelige Sager er det. Jeg beder om Forladelse, De havde udspreidt Deres Gaasevinge.“

„Ja Madam Budd, vi stod ind i en Havn i Midelhavet og skulde netop klare Havnehovedet, da en Søkom ind under vor bagbords Laaring og gav os saadan en Gier bagbord ud, at vor Kranbjelke tørnede mod en fremragende Deel af Molen, der hortevo Røstfinnerne til

*) A goose-wing, kalde Engländerne den læ Deel af Joffen tilhæl, mens den øvrige Deel af Seilet er hjerget.

Stængebardunerne og sendte os hele Forreisningen ned om Ørerne."

Denne Beskrivelse frembragte en saadan Forvirring i Entens Sind, at hun var glad da den var tilende. Capitainen, der frygtede for at Gaasevingerne atter skulde komme paa Bane, troede det klogest at forsøge paa at gjøre endnu en Udflugt paa Cupidos Binger.

"Som jeg sagde, Madam Budd, Vensteb er ikke Kjerlighed, nei ikke i ringeste Maade! Vensteb er en almindelig Slags Følelse; men Kjerlighed, hvilket De maa vide af Erfaring, Madam Budd, er en ganske usædvanlig Slags Følelse."

"O, Capitain Spike, Gentlemen skulde aldrig hente om at Damer kjende noget til Kjerlighed. Damer ære, beundre og agte Gentlemen; men det er næsten alt for stærkt at tale om deres Kjerlighed."

"Ja, Madam Budd, ja, jeg tør sige det er saaledes og bør være saaledes, og jeg beder om Forladelse for hvad jeg har sagt. Men min Kjerlighed til Deres Niece er af en saa levende og varig Natur, at jeg neppe veed hvad jeg sagde."

"Capitain Spike, De forbauser mig! jeg maa tilstaae jeg kan neppe aande af lutter Forundring. Min Niece, De kan dog ganske vist ikke mene Rose!"

"Hvem skulde jeg ellers mene? min Kjerlighed til Miss Rose er saa afgjort og saa levende, siger jeg Dem,

Madam Budd, at jeg ikke vil svare for Følgerne, dersom De ikke samtykker i at hun ægter mig."

"Jeg kan neppe tro mine egne Øren! De, Stephen Spike, en gammel Ven af hendes Onkel, skulde ønske at ægte hans Niece!"

"Ja netop, Madam Budd, det er saa rigtigt som det kan være. Den Agtelse jeg føler for den hele Familie er saa stor, at intet mindre end Miss Roses Haand, kan, hvad jeg kalder, lindre mine Følelser."

Enken nærede nu ikke det ringeste Glimt af Omhed for Spike, medens hun elskede Rose høiere end noget andet jordisk Væsen, hendes eget jeg, undtagen. Men hun havde betragtet al den Morgens Følelse, og alle Capitainens smukke Talemaader, i et meget forskjelligt Lys fra det, hvori Sagernes nuværende Stilling sagde hende at hun burde have seet dem, og hun følte den Umhyggelse, der var saa naturlig i hendes Stilling. Capitainen var saa forhippet paa at naae sit Ønskes Maal, at han oversaae alt andet, og var endog uvidende om at hans usædvanlige og noget høirestede Samtale var bleven overhørt. Mindst af Alt havde han Mistanke om at hans Beundring var bleven misforstaaet, og at han i al den Tid, han efter sin egen Tro, havde courtiseret Niesen, virkelig havde courtiseret Tanten. Men lidet stiftet, som hun var, til at opdage nogensomhelst Ting, havde Mrs. Budd tilstræffelig af sit Kjønns Dømmekraft, i Sager af denne Natur, til at opdage, at hun var falden i en ubeha-

gelig Bildfarelse, og nok af sit Kjøns Stoltthed, til at harmes derover. Idet hun tog sit Arbeid i Haanden forlod hun Bænken og gik ned i Kabytten, med ligesaa megen Bærdighed i sit Væsen, som det var muligt for en Dame af hendes Høide og „Bygning,“ at lægge for Dagen. Hvad der er det allermærkeligste er, at hverken hun eller Spike nogensinde forvissede sig om, at deres hele Samtale var bleven overhørt. Spike vedblev at gaae op og ned ad Skandsen i flere Minutter, og vidste neppe hvad han skulde tænke om Enkens Væsen, da hans Opmærksomhed pludselig blev henvendt paa andre Ting, ved det velbekjendte Raab: „En Seiler i Sigte!“

Dette var det første Skib, som the Molly Swash havde truffet paa, siden det tabte de to eller tre Fartøier af Sigte, der havde passeret den i Afstand, da den forlod Amerikas Kyst. Dette Raab bragte som sædvanligt alle Mand paa Dækket og Mulsford ud af sit Lukas.

Det er allerede bleven anført at Briggen var kommen ind i Passaten, og vi kunde have tilføiet, i Sigte St. Domingos Bjerger. I de sidste Par Dage havde Binden været variabel og den var det endnu, med flov Ruling, idet den verlede mellem Nordost og Sydost, dog syntes den Første at ville faae Overhaand. Ved Raabet, „en Seiler i Sigte!“ saae alle Mand i den antydede Retning, nemlig lidt norden for Vest; men i lang Tid uden Held. Raabet var kommen fra Beiret, og Mulsford gik op paa Fortoppen, han havde hængt en Riffert over

Skulderen, og Spise var usædvanlig ængstlig for at faae Udsaldet af hans Undersøgelse at høre.

„Naa, Mr. Mulsford, hvad faaer De ud af den?“ raabte han, saasnart Styrmanden havde underrettet om at han faae det fremmede Skib.

„Vent et Dieblif, Sir, til jeg faaer den ret at see, den er langt borte, og knap synlig.“

„Godt, Sir, godt!“

„Jeg kan kun see det øverste af dens Bramseil. Den synes at være et Skib der staaer Sydefter, med ligesaa mange Seil til, som en Ostindiesarer i Passaten. Den seer ud, som den havde Bovenbram-Læseil til, Sir.“

„Den gjør vel Ganden heller! Saadan en Fyr maa ikke alene have Hastværk, men den maa være stærkt bemandet, siden den gjør sig al den Uleilighed i saadan laber Kuling og omløbende Vind. Er dens Ræer brede, seer den ud som en Orlogsmand!“

„Det er ikke godt at sige, Sir, i denne Afstand, dog troer jeg virkelig at det er Læseil jeg seer. Gaae ned Sir og spis Deres Frokost, om en halv Time vil jeg kunde give en bedre Underretning om den.“

Dette gjorde han, og Mrs. Budd lod sig see ved Bordet, med megen Værdighed i sit Væsen. Skjøndt det var saa naturligt at hun havde antaget Spises Opmærksomhed for at gjælde hende selv, var hun snarere bleven ydmyget end saaret ved at opdage sin Feiltagelse. Hendes Appetit var sølgelig ikke svækket, skjøndt man kunde

fige at hendes Mave var meget fuld. Maaltidet gik al-
ligevel hen uden nogen Scene, og Spise var snart igjen
paa Dækket, endnu thyggende paa den sidste Mundfuld,
ganske som en Mand der har Hastværk og meget à l'Amé-
ricaine. Mulsford saae ham komme op og rttede strax
igjen sin Riffert.

„Naa, hvad Nytt har De nu, Sir?“ raabte Capi-
tainen. „De maa nu kunne vide noget mere om ham;
thi jeg kan see Thren her fra Ruffet.“

„Ja, ja, Sir, han er rigtignok lidt nærmere. Jeg
antager at Skibet har Læseil til, styrer osiligere end Syd
og at der er Huer med Guldgaloner paa dets Skandse.“

„Hvor meget kan De see af Skibet?“ spurgte Spise
med en Tordenstemme.

Capitainens Manerer vare saa kraftige og mærk-
værdige, da han gjorde dette Spørgsmaal, at Styrman-
den fastede et forundret Blik ned paa Dækket, inden han
svarede. Derpaa saae han med Rifferten og svarede da:

„Ja, ja, Sir, det kan aldrig slaae feil, det er en
Krydser, derpaa kan De forlade Dem. Jeg kan nu see
det øverste af Mersseilene, og de ere saa brede og syme-
triske, at der ikke kan være nogen Tvivl om at der er
Guldgaloner underneden.“

Maaskee det er en Franskmænd — Johnny Grapaud
holde Krydsere i disse Farvand, saavel som Andre.“

Johnny Grapauds Skibe har ikke saa brede Næer,

Sir. Skibet er enten engelsk eller amerikansk, og han styrer efter Mona-Passagen, saavel som vi.

„Kom ned Sir, kom ned, der bliver noget at bestille saasnart De har faaet Deres Frokost.“

Mulford gik ned og havde snart taget Plads ved Bordet, med baade Josh og Jack Tier til at opvarte sig. Tanten og Niesen vare i deres Kahyt, i nogle faa Skridts Afstand, med Døren aaben.

„Hvilken Alarm Capitainen gjør om det Skib, brummede Josh, der havde været saalænge i Briggen, at han undertiden tog sig Friheder, endog mod Capitainen selv. „Hvad godt troer han der vil komme ud af at maale ham Tomme for Tomme? Om lidt komme paa Siden af ham, og saa kan endog Damerne sige Alt om ham.“

„Han ønsker naturligviis at vide hvem der kommer paa Siden af ham,“ indvendte Tier, som et Slags Forsvar.

„Hvad gjør det? Alle Slags Folk kommer paa Siden af Molly Swash, og hvad nytter det dem? ho! ho! ho! Jeg erindrer saadant noget, med den gammel Laptaske!“

„Hvilken en gammel Laptaske mener Du?“ spurgte Jack Tier noget fortrydelig, saaledes at det drog Mulfords Bine fra Profilen af Roses Ansigt, til Opvarternes.

„Maa jeg bede Eder erindre hvor I ere,“ afbrød Styrmanden med Myndighed. „Det er ikke Kabyssen I nu trættes i, men Kahytten. Hvad kommer det Eder ved,

Tier, om Josh kalder Briggen en gammel Laptaske, gammel er den, det vide vi Alle, og Alderdom er agtværdig, og hvad det angaaer med Laptasken, saa er det undertiden et Dæggenavn. Jeg har hørt Capitainen selv kalde the Molly for en Laptaske, maaskee halvhundrede Gange, og han elsker den ligesaa høit som sin Diesteen."

Denne Mellemkomst gjorde naturligviis en Ende paa den Storm, som samlede sig, og de to Stridende gik snart efter op paa Dækket. Ikke saasnart var Kysten reen førend Rose stod i Døren til sit eget Kabinet.

"Troer De at det fremmede Skib er en Amerikaner?" spurgte hun ivrigt.

"Det er ikke muligt at sige; men jeg tvivler ikke om at det er en Englænder eller en Amerikaner. Men hvorfor spørger De?"

"Baade min Tante og jeg ønske at forlade Briggen, og dersom den Fremmede skulde befindes at være et amerikansk Krigsskib, kunde Leiligheden da ikke være gunstig?"

"Og af hvad Grund ønske De at gjøre dette?"

"Hvortil behøves Grunde," svarede Rose modigt; "Spise er ikke vor Herre, og vi kan komme og gaae, som det behager os."

"Men en Grund maa der gives, for at tilfredsstille Chefen paa Orlogsmanden. Folk af den Slags ere meget nøieregnende, med Hensyn til Passagerer de modtage, heller ikke vilde det i det Hele taget være klogt af to

ubeskyttede Fruentimmer, at gaae ombord i en Krydser, med mindre den meest iøinefaldende Nødvendighed bød det."

"Vil ikke det, der denne Morgen er foregaaet, kunne ansees for tilstrækkelig Grund," tilføiede Rose, idet hun traad nærmere til Styrmanden, og talede saa sagte at hendes Tante ikke kunde høre det.

Mulford smilede idet han betragtede sin fortryllende Selvfaberskes alvorlige men tiltrækkende Ansigt.

"Og hvem skulde sige det, og hvorledes kunde det siges? vilde Ghesen for et Orlogsfartøi udsætte sig for den Risiko, at modtage en Person, som De, ombord i sit Skib, af den Grund at Skipperen paa det Skib hun var ombord i da han mødte det, ønskede at ægte hende?"

Rose saae bedrøvet ud, men det blev paa en Gang klart for hende, at det ikke var saa let at forlade et Skib tilsøs, som at træde ind i en fremmed Dør i Byen. Hun trak sig langsomt tilbage til sit eget Lukas, taus og tankesfuld; Tanten fortsatte hele Tiden sit Haandarbeid, med en rolig og værdig Mine.

"Nu, Mr. Mulford," raabte Spise, fra det øverste af Kabystrappen, "hvad Nyt fra Kasseen?"

"Alt klar, Sir," svarede Styrmanden, idet han vandlede betydningsfulde Blikke med Rose. "Jeg skal i Dieblikket være paa Dækket."

Dette Dieblik kom snart, og Mulford var færdig til at gjøre Tjeneste. Medens han var nede havde Spise

sendt adskillige Remedier tilveirs, Storlugen var aaben og Folkene samlet omkring den, færdige til at fortsætte Arbeidet. Harry gjorde ingen Spørgsmaal, thi Forberedelserne sagde ham hvad der skulde skee; men idet han gik ned overtog han Tjenesten der, medens Capitainen havde Tilsyn med hvad der var at udrette paa Dækket. I Løbet af den næste Time vare otte tolvpundige Carro-nader taget op af Lasten, og monterede i ligesaamange Porte, der vare anbragte i Briggens Opstaaende. Folkene syntes at være vant til det Arbeid, hvormed de nu vare beskæftigede, og havde snart deres lette Batteri i Orden og rede til Tjeneste. Imidlertid fortsatte de to Skibe deres respective Courser, og paa den Tid Kanonerne vare monterede, var der en væsentlig Forskjel i deres relative Stillinger. Den fremmede var kommen Brigantinen saa nær, at den meget tydeligt saaes fra den Sidstes Dæk, medens Brigantinen havde nærmet sig Verne St. Domingo og Porto Rico saameget, at Abningen mellem dem, den velbekjendte Mona-Passage, var tydelig i Sigte.

Alt dette syntes Spise meget godt at vide; thi han forlod flere Gange Arbeidet, førend det var tilendebragt, for at betragte den Fremmede og Landet. Da Batteriet var bragt i Orden, offrede han og Mulford, hver forsynet med sin Riffert, nogle saa Minutter paa en nøiagtigere Undersøgelse af den Første.

„Det er Mona vi have forud,“ sagde Capitainen, „det kan der ikke være noget Spørgsmaal om, og De

har duvet Landet hyperligt an, Harry. Jeg indrømmer at De er saa god en Navigateur som Nogen."

"Ikkedestomindre, Sir, har De endnu ikke funden for godt at sige mig hvorhen Briggen egentlig er bestemt paa denne Reise."

"Det kan være ligemeget, unge Mand, bryd Dem ikke derom endnu. Alt til sin Tid. Naar jeg siger Dem at De skal styre Cours for Mona, saa sætter De Coursen for Mona, og saasnart som vi ere igjennem Passagen, vil jeg lade Dem vide hvad jeg dernæst ønsker — dersom den blodige Tyr, som nærmer sig os, vil tillade mig det."

"Og hvorfor skulde noget Skib molestere os paa vor Reise, Capitain Spike?"

"Fordi, seer De, det er Krigstid, som De veed, og Krigstid forvolder altid Goffardimanden Ubehageligheder, skjøndt den ogsaa undertiden bringer Fordeel."

Da Spike sluttede, gav han Styrmanden et listigt Vink, der, som den anden meente, skulde betyde at han selv ventede nogle af de usædvanlige Fordele, hvortil han hentydede. Mulford fandt ikke Smag i denne hemmelige Meddelelse, thi det der var foregaaet, havde bragt ham til at fatte Mistanke til den Handels Charakter, med hvilken hans Capitain gav sig af. Uden at give noget Svar, eller endog ved et Smil at opmuntre Fortroligheden, rettede han sin Riffert paa den Fremmede, hvilket

Spise ogsaa gjorde, efter at hans hæslige Grin var ophørt.

„Det er en af Uncle-Sams Karle!“ udbød Capitainen, idet han tog Rifferten fra Diet. „Jeg vilde sværge derpaa for hvilken som helst Admiralitetsret paa Jorden.“

„Det er udentvivl et Drlogsfartøi,“ gjensvarede Styrmanden, „og under Pres af Seil. Jeg kan nu see det øverste af hans Underseil, og see at han presser haardt paa, for et Skib der næsten ligger flos bidevind.“

„Ja, ja, ingen Goffardimand fører sine smaa Læseil, saa flos under Vinden, som han gjør det. Det er ogsaa et stort Fartøi, idetmindste en Fregat, efter Seilene at dømme.“

„Jeg veed ikke, Sir, de bygge nu tildags saadanne svære Corvetter, at jeg snarere vil antage den for en af dem. Man har sagt mig, at man nu sender Skibe til søes, der ikke monterer flere end to og tyve Kanoner, og som dog maale ei tusind Tons.“

„Naturligviis med tordnende Batterier.“

„Med forte to og tredive Pundere og nogle saa otte og tredsindstyve pundige Pairhans eller Columbiads, som de egentlig burde kaldes.“

„Og De troer virkelig at denne Fyr er et saadant Slags Fartøi?“

„Intet er mere sandsynligt, Sir. Regjeringen har flere af dem, og siden denne Krig er begyndt, har de sendt den ene Krydser efter den anden til Gulsen. Mexi-

canerne tør ikke sende noget Orlogsfartøi tilføes, hvilket vilde være det samme, som at sende dem til Norfolk eller New-York; men ingen kan sige naar de vil begynde at forstyrre vor Handel."

"De have endnu ikke taget noget fra os, Mr. Mulford, og naar jeg skal tilstaae Sandheden, vilde jeg meget hellere træffe paa et af Montezuma's Fartøier end paa Uncle-Sams."

"Det er en egen Smag for en Amerikaner, Capitain Spike, med mindre De troer at vi nu, da vore Kanoner ere monterede, kan hamle op med en Mexicaner," gjensvarede Mulford med Kulde. "I alle Tilfælde er det et Svar til dem der spørge: 'Hvad bestiller Marinen', da Maaneder ere forløbne og ikke een Amerikaner er bleven taget. Tag den Marine bort og Assurance-Affalterne i Wall-street vilde vakle som New-York Compagniets Mure i Brand."

"Ikke destomindre vilde jeg netop nu hellere indlade mig med Don Montezuma, end med Uncle-Sam."

Mulford svarede ikke, skjøndt den alvorlige Maade paa hvilken Spike udtrykte sig, hjalp til at forege hans Mistillid, med Hensyn til Reisens Natur. Med ham holdt Capitainen ikke oftere nogen Conference; men det var heelt anderledes med Baadsmanden. Denne værdige Person blev kaldt agterud og i en halv Time talede han og Spike hemmeligt sammen, idet deres Dine næsten uaf-ladeligt vare heftede paa det fremmede Skib.

„Det var Middag før end al Uvisshed angaaende det fremmede Skibs Charakter ophørte. Paa den Tid kom alligevel begge Skibene ind i Mona-Passagen; Briggen godt til Luvart, paa Porto-Rico Siden; medens Skibet var saa langt i Læ, at det var nødt til at holde klos bidevind, for at lægge Den forover. Det Sidstes Skrog kunde nu sees, og der var ingen Tvivl om at det var en Krydser, og ovenikjøbet en Krydser af nogen Størrelse. Spike troede det var en Fregat, men Mulsford hældede bestandig til den Mening, at det var en af de nye Bygninger, maaskee en Corvet, med et let Dæk over Batteriet; man vidste at to eller tre af de nye Skibe vare saaledes indrettede, og dette var maaskee et af dem. Endelig ophørte al Tvivl angaaende denne Gjenstand, da den Fremmede heiste amerikansk Flag, og kom saa nær at det var tydeligt nok at see, den kun havde et Lag Kanoner. Imidlertid var det et stort Skib, og det fremkaldte endog Spikes Beundring, at see med hvilken Letthed det arbejdede sig gjennem Søen, klos under Vinden, som det var.

„Vi gjør bedst i at begynde paa at mindske Seil, Mr. Mulsford,“ bemærkede Capitainen endelig, ihvor nødtigt han vilde det. „Vi kunde maaskee slippe fra den Fyr, ved at holde klos ind under Porto Rico, men han kunde længe blive ved at jage os og bringe os op til Luvart, medens jeg ønsker at holde ned mellem Cuba og

Jamaica. Det er en Udhaler, see hvorlidet den Mæsse Seil generer ham!"

Det varede noget inden Mulford begyndte at bjerge Læseilene, og Krydsferen nærmede sig mere og mere. Endelig blev en Kanon affhret, og en Kugle af svær Galiber vandede i omirent to hundrede Yards Afstand fra Briggen, og lidt forren for den. Ifølge dette Vink, kaldte Spike Folkene op, og begyndte at bjerge Seil. Efter ti Minutters Forløb var the Swash under Mersseil, Storseil og Rhyver, de mindre Raaseil vare opgivne, og Læseilene nedhalede. Efter de næste ti Minutters Forløb var Krydsferen saa nær, at Ansigterne paa de tre eller fire Mand, der stak Hovederne op over Finkenetsflædet, vare synlige, da den ogsaa begyndte at bjerge Seil. Boven Bramseil, Bramseil og Læseil forsvandt, som ved en Musselsbevægelse, Underseilene bleve opgivne og dette skeete altsammen paa en Gang. Da den nu krydsede Briggens Cours, tog den sig yndig ud, med de fulde Mersseil, de lettere Seil der blæste ud fra Rærne, medens endog dens svære Underseil slagrede for Brisen. Hift vaiede ogsaa de hæderlige Stjerner og Striber, kun lille af Udstrækning, men rig paa Grindringer. Saa snart den havde tilbørlig Plads, blev Roret lagt op, hvorefter den faldt af og holdt ned paa the Swash's luv Laaring, saa nær at en Raaber næsten var unødvendig.

Ombord i Briggen vare alle Mand paa Dækket, endog Enken havde forglemte sin Idmygelse, af lutter

Nysgjerrighed. Om bord i Krydseren var der ingen synlige, undtagen nogle faa Mand paa hver Top, og en Gruppe med guldbræmmede Huer paa Hytten. Imellem disse Officierer stod Capitainen, en midaldrende Mand, med et rødt Ansigt, hans Baaklædning bar de sædvanlige Tegn paa hans Stand, og ved hans Side stod hans Næstcommanderende. Lægen og Proviantsforsvalteren vare der ogsaa, skjøndt de stode lidt assides fra de mere nautiske Dignitarier. Præningen der paafulgte led gennem en Raaber, der var stukken ud mellem Hovedtougene af Mesansvantet, og Officieren der brugte den blev dicteret fra Hytten.

„Hvad er det for en Brig?“ begyndte Samtalen.

„The Molly Swash af New-York, ført af Stephen Spife.“

„Hvorfra kommer De, og hvortil er De bestemt?“

„Fra New-York, og bestemt til Key-West og et Marked.“

Efter dette Svar fulgte en Pause, i hvilken Officiererne paa Hytten samtalede med ham, der havde Raaberen. I dette Mellemrum havde Krydseren skudt saa meget op at den var tværs for Briggen.

„De er temmelig meget til Luvert af Deres Havn, Sir,“ bemærkede han med Raaberen, med noget Eftertryk.

„Jeg veed det; men det er Krigstid, og jeg vidste

ikke om der ikke kunde være Sørovere, som flakkede omkring ved Havana."

"Kysten er reen og vore Krydsere vil sørge for at den vedbliver at være det. Jeg seer De har et Bateria, Sir."

"Ja, ja, nogle gamle Kanoner, som jeg har havt ombord i de sidste ti Aar; de ere undertiden nyttige i dette Farvand."

"Meget sandt. Jeg vil løbe forren om Dem. og saasnart, som De har Blads nok, vil jeg takke Dem for at dreie bi. Jeg ønsker at sende et Fartøi ombord til Dem"

Spike var tvær nok da han modtog denne Ordre; men han var nødt til at adlyde. Han var nu i Lovens Gab, og det klogeste han kunde gjøre, var at gjøre gode Miner til slet Spil. De nødvendige Ordres bleve altsaa givne, og ikke saasnart havde Briggen Blads nok, førend den dreiede til Binden og bakkede sit Mersseil. Krydseren vendte og da den gik til Luvart, braste den sit Store-Mersseil bak, da han var forren for tværs af the Swash. Derpaa firedes Corvetten et Fartøi i Vandet, og sendte det med en Lieutenant og en Cadet ombord i Brigantinen. Da Fartøiet nærmede sig gik Spike hen til Galdebret for at modtage de Fremmede

Skjøndt der hyppigen vil blive Leilighed til at omtale denne Krydser, ere Omstændighederne saa nyhigen foregaaede, at vi finde det passende, ikke at nævne den

eller nogen af dem der hørte til den, ved Navn. Vi vil derfor underrette de Nysgjerrige, som have i Sinde at eftersee Fortegnelsen over Marinens Personale, eller Listen over Flaadens Skibe, at deres Sagen ikke vil være til nogen Nytte, da alle de Navne, vi med Hensyn til denne Krydser, vil bruge, ere fingerede. Saameget af det øvrige af denne vor Historie, som det behager Læseren, kan ansees for et Evangelium; men vi sige ham reentud, at vi have anseet det for hensigtsmæssigt, at benytte os af fremmede Navne, saavel med Hensyn til Skibet, som til alle dets Officierer. Der ere gode Grunde for at gjøre dette, og iblandt andre den, ikke at give en vis Olie Baaben i Hænderne til at bagtale dens Chef, (som, i Forbigaaende sagt, ligesom en anden Skibschef i Gulden, hvem vi kunde nævne, og som virkelig har været udsat for den Slags tracasserie, hvortil der hentydes, er en af de dueligste Mænd i Tjenesten).

Den Officier der nu steg over Siden paa the Swash, vil vi kalde Wallace; han var Trediecommanderende paa Orlogsmanden, omtrent tredive Aar gammel, og Cadetten som fulgte ham var en velvoren Knekt paa Nitten. Begge saae ud som ægte Orlogsgæster, og begge betragtede lidt nysgjerrigt det Skib de vare komne ombord i.

"Deres Tjener, Sir," sagde Wallace, idet han tog til Huen, som Svar paa Spikes meget keitede Buk.

„Deres Brig er the Molly Swash, Stephen Spike, bestemt fra New-York til Key-West og et Marked.“

„De har det fuldkommen nøiagtigt, Hr. Lieutenant, som om De læste det ud af Logbogen.“

„Dernæst, Sir, skulde vi vide hvoraf Deres Ladning bestaaer?“

„Hvedemeel, otte hundrede Tønder Hvedemeel.“

„Hvedemeel? vilde De ikke gjøre bedre i at føre det til Liverpool? Mississipp i maa næsten være bleven til Klister af den Mængde Hvedemeel der flyder til dens Markeder.“

„Desuagtet, Lieutenant, kjender jeg Uncle-Sams Deconomi saa godt, at jeg troer jeg vil kunne sælge mit Hvedemeel, hver eneste Tønde, til hans Contrahenter, med en smuk Profit.“

„Jeg formoder at De hyppigst læser Whig Bladene, Mr. Spike,“ svarede Wallace paa hans rolige betænksomme Maneer, idet han alligevel smilede medens han talte.

Vi kunne ligesaa godt her anføre, at Naturen havde bestemt denne Gentleman til en Trediecommanderende, netop den Plads han beklædte. Han var en fortræffelig Trediecommanderende, medens han ikke vilde have fortjent sin Ration, som Næstcommanderende. Han var saa fuldkommen overbeviist om denne Særegenhed i hans moralske Sammensætning, at han aldrig ønskede at blive Næstcommanderende paa noget Skib. En agtværdig Sømand, en velunderrettet og intelligent Mand, en udmærket Offi-

cier i Tjenesten, eller paa Vagt, var han altfor indolent til at blive noget mere, og var, i den ydmyge Stilling han indtog, saa lykkelig, som Dagen var lang. Næstcommanderende havde været hans Messesammerat, som Cadet, og var kun to Nummere over ham; men han misundte ham ikke i ringeste Maade. Det var tværtimod hans største Glæde naar han kunde sidde sammen med „Working Willh,“*) som han kaldte sin Overmand, over et Glas Vin, eller et Kruus „varmt Stof“ og lade ham fortælle Dagens Arbeid. Ved saadanne Leiligheder feilede det aldrig, at Wallace sammenlignede „Working Willhs“ Stilling, med hans egen gentlemannæssige Ro og Uafhængighed. Som Tredecommanderende hævede hans Rang ham, over de fleste af de ubehagelige Forretninger ombord, medens den aldrig hævede ham saa høit, at han blev paahyrdet med sin Overmands aldrig ophørende Strabadser. Han fandt en Glæde i at kalde sig „Skibets Gentleman,“ et Ogenavn han i mere end een Henseende vel fortjente.

„De læser især Whig Blade, saavidt jeg formoder, Mr. Spike,“ svarede Lieutenanten, som nys anført, „medens vi ombord i the Poughkeepsie more os med at gjenneblade Unionens Spalter, saavelsom Intelligencer, naar vor gode Lykke vil at vi faae sat paa en saadan.“

*) Working Willh, en betegnende Benævnelse for en Næstcommanderende, der er den Officier, paa hvem de fleste Forretninger hviler, ombord i en Orlogsmænd.

„Det Skib hedder altsaa Poughkeepsie, Sir?“ spurgte Spike.

„Saaledes hedder det, takket være Congressens meest veldædige og vise Foranstaltning, der har udstrakt sin Omsorg for Marinen saavidt, at den troer at en Mand, der af Folket er valgt til at udøve saa mange af en Soverains Functioner, ikke er skicket til at give et Skib et Navn. Alle vore To- og Tredekkere skal kaldes efter Stater; Fregatter efter Floder, og Corvetter efter Byer. Saaledes er det at vort Skib har den Ære at blive kaldet, de forenede Staters Skib, the 'Poughkeepsie', istedetfor the Arrow, eller the Wasp, eller the Curlew, eller the Petrel, der ellers kunde have været Tilfældet. Men Congressens Visdom er aabenbar, thi denne Plan lærer os Søfolk Geographi.“

„Ja, Sir, ja, man kan paa den Maade opsamle lidt Lærdom for godt Kjøb. The Poughkeepsie, Captain —?“

„De forenede Staters Skib Poughkeepsie, 20 Kanoner, Captain Adam Mull, til Deres Tjeneste. Men Mr. Spike, De maa tillade mig at see Deres Papirer. Det er en Forretning efter min Smag, thi det kan udføres roligt uden Støi“

Spike betragtede sin nye Bekjendt noget mistroisk, men gik efter Skibspapirerne, uden tilshneladende at betænke sig. Alt var i den fuldkomneste Orden og Wallace var snart færdig med Udklæring, Manifest &c. Lædning.

gen var virkelig, idetmindste paa Papiret, af den simpleste og mindst sammensatte Charakter, da den ikke bestod af andet end otte hundrede Tønder Hvedemeel.

„Det tager sig altsammen meget godt ud paa Papiret, Mr. Spike,“ tilføjede Officieren. „Vi ville nu see hvorledes det seer ud i den sobre Virkelighed. Jeg seer at Deres Storluge er aaben, og jeg formoder at det ikke vil have nogen stor Vanskelighed at see Lasten.“

„Her er en Drappe. Sir, den vil strax bringe os ned paa Halvdækket; thi jeg har ikke noget egentligt Mellemdæk i dette Fartoi, da det er for lidet dertil.“

„Ligemeget, men det har en Last formoder jeg, og den kan indeholde Ladning. Bring mig dertil ad den korteste Vej, Mr. Spike; thi jeg er ikke nogen stor Beundrer af Uleilighed.“

Spike viiste nu Vej ned og Wallace fulgte ham, idet han lod Cadetten blive tilbage paa Dækket, denne havde snart indladt sig i Samtale med Enken og hendes smukke Niece. Brigantinens Halvdæk indeholdt som sædvanligt Vahreseil, Provisioner og Vand, medens en Mængde gammelt Seilbug var udspreidt over Ladningen, i Særdelshed under Lugerne, af hvilke der var to, foruden den der førte ned fra Skandsen.

„Hvedemeel til et Antal af otte hundrede Tønder,“ sagde Wallace, idet han stødte med Foden til en Tønde, der laae i Nærheden. „Det er en temmelig besynderlig

Ladning, at sende fra New-York til West-Key, min kjære Spike."

"Jeg formoder at De veed hvad West-Key er for et Sted, Sir; en lille bitte Ø, paa hvilken der neppe vorer saameget, som en Kartoffel."

"Ja, ja, Sir, jeg kjender Key-West meget godt, da jeg vel har været der et Douzin Gange. Alle Fødevarer, med Undtagelse af Skildpader blive indførte. Men Hvedemeel kan bringes ned ad Mississipp, langt billigere end det kan bringes fra New-York."

"Har Hr. Lieutenanten nogen Idee om hvad Uncle-Sams Gølf betale derfor i New-Orleans, kun for at holde Sjæl og Legem sammen paa de Slughalse?"

"Det kan være sandt, Sir, ganske sandt tør jeg nok sige, Mr. Spike. Har De ikke en Slags Stol, som man kan sidde paa, dette Deres Halvdæk er just ikke af de bekvemmeste Steder til at staae opreist. Jeg takker Dem Sir, jeg takker Dem af mit ganske Hjerte. Hvilken Masse gamle Seil De har spredt ud over Lasten, især under Rugerne!"

"Ja, da Skibet kun er lidt mere en baglastet, holder jeg Rugerne af, for at skaffe frisk Luft ned, og dersom disse Seil ikke vare lagt over, kunde Søstænket for-dærve Melet."

"Ja, en meget klog Forsigtighed. De troer altsaa at Uncle-Sams Gølf vil købe dette Hvedemeel, saasnart de erfarer at De lykkeligen har bragt det ind til Key-West?"

„Der kan ikke være noget mere sandsynligt, Sir. De veed hvorledes det er med vor Regjering — bestandig feil, hvad de saa gjøre! og jeg kan vise Dem Paragrapher i Breve, skrevne fra New-Orleans, som sige os, at Uncle-Sam betaler fem og halvfjerdsindstyve til firfjendstyve pro Cent mere for Hvedemeel end nogensomhelst anden.“

„Han maa være en rig gammel Knast for at være istand til at gjøre det, Spike.“

„Rig! ja det troer jeg han er. Veed De at han ifølge paalidelige Efterretninger, i dette velsignede Dieblif øder saameget som en halv Million om Dagen? Jeg tilstaaer at jeg nok har lyst til at sanke nogle af Bengene op, siden de blive spredt saa ødselt omkring.“

„En halv Million om Dagen! nu det er kun 182,000,000 per annum; det er kun en Bagatel, Spike, det er neppe værd at nævne blandt os Søfolk.“

„Det hedder saaledes i Aviserne, det kan jeg sværge paa, Hr. Lieutenant.“

„Ja, ja, og Aviserne vil ogsaa sværge derpaa, og de der forsynede Aviserne med Artikelen. Men ligemeget, vi have nu med dette Meel at gjøre. Vil De sælge os en Tonde eller to til vor Messe? jeg hørte Hovmesteren sige, at vi vilde mangle Hvedemeel i Løbet af en Uge eller saa.“

Spike lod til at være forlegen, dog ikke i den Grad at det kunde opvække Lieutenantens Mistanke.

„Jeg har aldrig solgt af min Ladning naar jeg var tilføes, saalænge jeg har faret og eiet Stib,“ svarede han, som om han var uvis om hvad han skulde gjøre. „Der-
som De vil betale den Priis, som jeg venter at faae i Gulden, og De vil tage ti Tønder, kunde vi maaskee gjøre en Handel ud af det. Jeg forlanger kun den Priis jeg venter at faae.“

„Og det er?“

„Ti Dollars Tønden. For Hundrede Sølv Dollars vil jeg bringe ti Tønder af det bedste Mærke, der kjendes i den vestlige Deel af Landet, ned i Deres Fartøi.“

„Dette er rigtignok en mere udstrakt Handel end jeg havde havt i Sinde; men vi vil tænke lidt derover.“

Wallace reiste sig nu ligegyldig og gik op paa Skanden, fulgt af Spike, der vedblev at paanøde ham Melet, som om det var ham magtpaaliggende at faae Penge. Men Lieutenanten betænkte sig paa at betale saa høi en Priis som ti Dollars, eller at tage saa stort et Quantum som ti Tønder.

„Naar Alt kommer til Alt er vor Messe ikke saa stor,“ sagde han ligegyldig. „Fire Lieutenanter, Lægen, Forvalteren, Masteren og en Mariner-Officier, der har De dem Alle. De vil selv kunde indsee, min kjære Spike, at det vil være umuligt for ni Menneſker, at fortære ti Tønder Meel, foruden den Mængde fortræffeligt Brød, vi have. De glemmer Brødet“

„Ikke i ringeste Maade, Mr. Wallace, siden det er

Deres Navn. Men saadant Meel, som mit, er ikke i mange Herrens Lider bleven seet i Gulden. Jeg burde i Grunden forlange tolv Dollars for det og paastaae at saadant et Skib, som Deres, burde tage tyve Tønder deraf, istedenfor ti."

"Jeg takker Dem, Sir, de ti vil være mere end tilstrækkeligt; med mindre Capitainen skulde mangle noget til sin Rahyt. Hvorledes gaaer det i Cadet-Messen, Mr. Archer — mangler De noget Meel?"

"Vi faae lidt af Skibets Forraad, som De veed er os tilladt, Sir, men vi have i den senere Tid ikke Naad til saa ofte at spise Budding, som vi havde før end vi sidst anløb Havana," svarede den leende Cadet. "Der er ikke een blandt os, der er istand til at betale en Bum-baad for at sætte ham iland, dersom vi skulde løbe derind igjen før end en Maaned er forløben. Jeg har aldrig kjendt et Sted som Havana. Man siger at Cadetternes Penge smelte to Gange saa hurtigt der, som Lieutenanternes."

"Det er altsaa tydeligt at De ikke vil tage nogen af de ti. Naar Alt kommer til Alt, Mr. Spike, frygter jeg for at vi ikke kan slutte nogen Handel, med mindre De vil samthyffe i at overlade mig to Tønder. Jeg vil vove at tage to til ti Dollars, uagtet det er en høj Priis."

"Jeg skulde ikke i et halvt Aar tilgive mig selv at have gjort saa slet en Handel, Lieutenant, vi vil altsaa ikke tale mere derom, om De saa synes."

„Her er en Dame der ønsker at tale et Par Ord med Dem, Mr. Wallace, førend vi gaae ombord igjen, dersom De ellers har Leilighed til at høre hende, eller dem — thi der er to,“ kaldt Archer ind.

I dette Dieblif nærmede Mrs. Budd sig, med værdig Anstand, medens Rose, lidt undseelig fulgte bagefter. Wallace var en heel Deel forundret over denne Anmodning, og Spike var næsten ligesaameget fortørnet. Mulford iagttog Sammenkomsten i Afstand langt mere interesseret angaaende dens Udfald, end han ønskede nogen skulde vide, især hans Foresatte. Hensigten var at faae Passage med Orlogsmanden.

„De er Officier paa Uncle-Sam Skibet,“ begyndte Mrs. Budd, der troede at hun saameget desto lettere vilde vinde sin Tilhørers Agtelse og Opmærksomhed, ved strax at vise ham hvor fortrolig hun var, endog med den moderne Sodialect.

„Jeg har den Ære, Madam! at høre til det Uncle-Sam Skib,“ svarede Wallace alvorlig, skjøndt han til samme Tid bukkede høfligt, idet han opmærksomt betragtede den yndige Pige i Baggrunden.

„Det har man sagt mig, Sir. Det er et yndigt Skib, Hr. Lieutenant! og jeg seer at det er fuldt tilraffet.“

For første Gang i sit Liv, eller idetmindste for første Gang siden hans første Krydstogt, saae Wallace ud, som om han ganske havde tabt sin Fatning, da han

aldeles ikke kunde forestille sig, hvad „fuldt tilrækket“ skulde betyde. Han saae derfor kun paa Enken, thi han svarede ikke.

„Mrs. Budd mener, at De har et fuldt taklet Skib,“ faldt Spise ind, da han gjerne vilde deeltage i Samtalen, „medens dette kun er en halv taklet Brig.“

„Oh, ja, ja! Damen har fuldkommen Ret, vi ere fuldt tilrækkede, ligesaa vore Jomfruer til vore Diebolte.“

„Det antog jeg rigtignok, Sir! saavidt man kan domme efter Eders Anfertouge og Stængevindegier,“ tilføiede Enken smilende. „Hvad mig angaaer, er der Intet i Naturen jeg beundrer saa meget, som et fuldt tilrækket Skib, med sine Seil ude af Ligene, og Under- og Merse-Gibouge skarp indbraste og Ræerne heelt rundt.“

„Ja Madam, det er netop som De siger, et fortryllende Syn. Vor Lille kom fuldvoren til Verden, med hele sin Reisning omhoug, netop som De der seer hende. Nogle Menneker hense Skibe til Kunst, men jeg troer De har fuldkommen Ret i at hense dem til Naturen.“

„Intet forekommer mig naturligere, Hr. Lieutenant! end et smukt Skib, der staaer paa sine Seil. Det er en Gjenstand der forædler Hjertet og gjør Forstanden blid.“

„Det skulde jeg mene, Madam!“ gjensvarede Wallace lidt spydigt, „naar man slutter fra Virkningen paa Dem selv.“

Denne uheldige Samtale frembragte en fuldkommen

Forandring i Roses Følelser, og hun ønskede ikke længer at ombytte the Swash med the Poughkeepsie. Hun saae, at man havde hendes Tante til bedste, og dette var en Omstændighed, der aldrig feilede at pirre enhver Nerve i hendes hele System. Hun havde været belavet paa at understøtte den tilsigtede Anmodning, nu var hun bestemt paa at modarbejde den.

„Ja, Sir,“ gjensvarede den trofkyldige Enke, „og gjør Forstanden blid. Maa jeg spørge Dem, Hr. Lieutenant! har De nogensinde krydset Capricorn?“

„Ikke mindre end sex Gange, tre paa Udreisen og tre paa Hjemreisen, veed De.“

„Og kom Neptun ombord til Dem, og blev De barberet?“

„Alt ifølge Kunstens Regler, Madam. Ragnekniven var næsten et Exempel paa hvad man i Poesien kalder, 'Tanter, alfor dybe for Taarer'.“

„Det maa have været herligt. Hvad mig angaaer, da er jeg næsten en Tilbeder af Neptun; men jeg forsinker Dem, thi udentviwl er deres Skib fuldkommen færdig til at roe væk og befordre Seil.“

„Tante, maa jeg sige Dem et Ord, før end De gaaer videre.“ kaldt Rose ind, paa hendes rolige, men temmelig hovmestererende Maade.

Tanten samtykkede, og saasnart Wallace var bleven ene, sølte han sig som en Mand, der er sluppen ud af Dværgsand, hvori enhver Bestræbelse for at hjælpe sig

ud, tvang ham endnu dybere ned. I dette Dieblisk praiede Skibet, og Lieutenanten tog i Hast Afsted med Spike, idet han vinkede til Cadetten at gaae foran, og fulgte derpaa efter ham ned i Fartøiet. Spike fulgte ham i egen Person til Faldrebet, og rakte ham Faldrebstouget med egen Haand. Wallace takkede ham for denne Høflighed, og raabte da Fartøiet forlod Briggens Side — „dersom vi „roe væk“, idet han lagde Vægt paa „roe“ for at stille til Enkens Feiltagelse, „kan De ogsaa roe væk; da det, at vi brase vort Mersseil fuldt, er et Signal til Dem at gjøre det samme.“

„Der gaaer han, og gaae med Gud,“ mumlede Spike, idet han forlod Faldrebet. „En prægtig Kjedel Gist vilde der være bleven kogt, dersom jeg havde overladt ham de to Tønder Hvedemeel.“

Orlogsmandens Fartøi var snart under Skibets Læ, hvor det udloshed sin Ladning, og blev strax efter heist op. I al den Tid Wallace havde været borte, forblev Capitain Mull og hans Officierer paa Hytten, hvor de væsentligst beskæftigede sig med at undersøge og afhandle the Swash's Forlijenester. Deres Officier var alligevel ikke saasnart kommen tilbage, førend der blev givet Ordre til at brase fuldt, da man forudsatte at the Poughkeepsie ikke vilde have noget mere at gjøre med Briggen. Wallace steg op paa Hytten og afslagde den sædvanlige Melding.

„Det er en beshynderlig Ladning at bringe til Key West, fra den atlantiske Kyst,“ bemærkede Capitainen efter-tænkstomt, som om denne Omstændighed vakte hans Mis-tanke. „Dog kan Mexicanerne neppe trænge til saadanne Forraad.“

„Saae De Hvedemelet, Wallace?“ spurgte Ræstcom-manderende, der godt kjendte sin Messesamkamerats Ege-gjældighed.

„Ja, Sir! og sølte det ogsaa. Den underste Deel af Briggens Last er fuld af Hvedemeel og intet andet.“

„Vend, Sir! og løb agten om Briggen, der er nu Blads nok,“ sagde Capitainen, „og jeg ønsker at passere det Fartoi saa klos, som muligt.“

Denne Manoeuvre blev udført. Corvetten havde ikke saasnart brast sit Store Mersseil fuldt, førend den skjød over Stævn og gav tilstrækkelig Plads for Brigantinen til at sætte Seil og fortsætte sin Cours. Spife benyttede sig alligevel ikke heraf; men han sendte flere Folk op paa Fortoppen, hvor det syntes de gjorde klar til at tage Bovenræerne og Bramstangen ned. Ikke saasnart havde Corvetten lagt Roret op, førend dette Skib passerede langs med Brigantinens Iuv Side, og holdt agten om den, tværs paa dens Cours. Medens dette foregik, blev Corvettens Seil levende og Muhl holdt en kort Samtale med Spife.

„Er der noget i Veien tilveirs?“ spurgte Orlogsmanden.

„Ja vel, jeg har skjoret Bramstangen, og anseer det for en god Leilighed til at faae den skiftet om med en anden.“

„Skal jeg sende Dem en Sommermand eller to, Mr. Spike?“

„Jeg takker Dem, Sir! jeg takker Dem af mit ganske Hjerte, men vi kan klare os uden dem. Det er en gammel Stang og det er paa høi Tid at en anden skulde staae i dens Sted. Man kan ikke vide, om man bliver jaget, og jeg kunde komme til at føle Savnet af et paalideligt Rundhøst.“

Capitain Mull smilede og lettede paa Huen, til Tegn paa at han sagde Farvel, da Samtalen endte; hvorefter the Poughkeepsie løb rumstjeds hen med en raft Fart, medens the Swash næsten laae ubevægelig. Fier ti Minutters Forløb vare de to Skibe mere end en Qvartmiil fjernede fra hinanden, og efter tyve Minutier vare de udenfor Kanonskuds Bidde.

Uagtet den naturlige og sædvanlige Maade, paa hvilken denne Adskillelse foregik, herskede der dog stor Mistillid ombord i begge Skibe, og en heel Deel flog Betænksomhed paa Spikes Side. Han vidste, at hver Fod Corvetten tilbagelagde i sin nuværende Cours, bragte den netop ligesaa langt i Læ, og hans egen Brig ligesaa meget ret til Luvart af den. Da the Swash's bedste Seilads, relativ betragtet, var flos bidevind, gav dette

Spise en stor Betryggelse, dersom Orlogsmanden skulde skifte Sind. Skjøndt hans Folk vare tilveirs og virkelig tog Bramstangen ned, var det kun for at tage den op igjen, da Stangen var udmærket god, og ligesaa sund, som den Dag den blev fældet.

„Jeg tænker ikke, Mr. Mulford!“ sagde Capitainen spydigt, „at Uncle-Sams Rikkerter ere gode nok til at opdage Forskjellen paa Træ, i to Miles Afstand, vi vil altjaa stole lidt længer paa den gamle Stang. Ja, ja, lad dem kun løbe for Veiret, vi skal nok finde en anden Bei, ad hvilken vi vil naae vor Havn.“

„Corvetten gaaer sønden om Cuba, Capitain Spise,“ svarede Styrmanden, „og jeg har forstaaet Dem saaledes, at De agtede at gaae den samme Bei.“

„Man kan forandre sine Beslutninger, uden at begaae noget Mord. Husk blot paa, Harry, hvor sædvanligt det er, at Folk forandre sine Beslutninger, jeg havde i Sinde at gaae mellem Cuba og Jamaica, men nu har jeg det ikke længer i Sinde. Vor Reise fra Montauf har været usædvanlig kort, og jeg har ogsaa Tid nok tilovers til at gaae sønden om Jamaica, dersom det skulde stikke mig.“

„Det vilde forlænge Reisen betydeligt, en Uge i det allermindste, Capitain Spise.“

„Om det nu ogsaa gjør det — jeg har en Uge at løbe paa, vi ere ni Dage i Forhaanden.“

„I Forhaanden for hvilket, Sir? Er der fastsat nogen særegen Tid for et Skib til at anløbe Key West?“

„Vær ikke qvindagtig og alt for nysgjerrig, Mulford. Jeg gaaer under forseglede Ordre og naar vi komme godt til Luvart af Jamaica vil det være tidnok at aabne dem.“

Spise var Mand for sit Ord. Saa snart han troede at Corvetten var langt nok i Lø, eller da dens Skrog ikke længer kunde sees, satte han Seil til og styrede bidevind, for at komme nærmere ind under Portorico. Længe førend det blev mørkt havde han tabt Corvetten af Sigte, hvorpaa han forandrede Cours til Sydvest, hvilket bragte ham i den ønskede Retning, eller til Luvart af Jamaica.

Medens dette Kneb var bleven udført ombord i the Molly Swash, vare Officiererne ombord i the Poughkeepsie ikke ganske tilfredse med deres egen Fremgangsmaade mod Brigantinen. Jo mere de grublede over denne Sag, jo mere urimeligt forekom det dem, at Spise virkelig skulde føre en Ladning Hvedemeel fra New York til Key West, i Haab om at afsætte den til de forenede Staters Contrahenter, og ydermere syntes han at være ude af sin Cours, ved at løbe igjennem Mona Passagen.

„Hans rette Cours skulde have været igjennem the Hole in the Wall, og saa ned langs med Nordsiden af Cuba, rumstjeds hen,“ bemærkede Næstcommanderende.

„Det undrer mig, at det ikke faldt Dig ind, Wallace! Du, der holder saa lidet af Uleilighed.“

„Det veed jeg godt nok, men vi magelige folk holde af at løbe for Vinden, og jeg vidste ikke andet end at det var efter Mr. Spikes Smag,“ svarede Stibs-Gentlemanen. „Efter min Mening er den Uvillie han viste, ved at ville overlade os noget af sit Meel, den meest mistænkelige Omstændighed i hele Affairen.“

Dette blev sagt paa Hytten i Capitainens Nærværelse, men noget affides, saa at den udviste Kahytsfamiliaritet nogenlunde kunde undskyldes. Man troede ikke at Capitain Mull hørte hvad der blev sagt, skjøndt han virkelig hørte det, hvilket kunde sees af den Bemærkning han strax efter gjorde.

„Jeg forstod Dem saaledes, Mr. Wallace!“ bemærkede Capitainen lidt tørt, „at De sagde, De selv havde seet Melet.“

„Jeg saae Meeltønderne, Sir! og de vare saa godt forfærdigede, som nogen Tønde der nogenfinde er bleven mærket. Men en Meeltønde kan have indeholdt andet end Hvedemeel.“

„Hvedemeel pleier gjerne at være synligt i Luggen. Vare Tønderne ganske rene?“

„Langt fra, Sir, der var Meel paa Staverne, lige som i enhver anden Ladning. Naar Alt kommer til Alt kan Manden være klogere end vi ansee ham for, og finde et godt Marked for sin Ladning.“

Capitain Mull syntes at grunde, hvilket var et Vink for hans Officierer til ikke at fortsætte Samtalen; men snarere til ogsaa at synes eftertænksumme. Efter en kort Pause bemærkede Capitainen roligt: „Godt mine Herrer, jeg formoder at han vil komme ned efter os, saasnart han har faaet sin nye Bramstang omhoug, og da kan vi holde skarpt Udkik med ham. Vi vil en Dag eller to holde frydsende paa Høiden af Cap St. Antonio, og vi vil uden tvivl da atter faae ham i Sigte. Jeg skulde nok ønske at faae en Bagning af hans Meel.“

Men Spike havde ikke i Sinde at give the Poughkeepsie den forønskede Leilighed. Som anført stod han Syd efter og lagde den østlige Ende af Jamaica forover, førend han holdt af, og løb, med en gunstig Vind og Strøm, Nordvest efter. Følgen var, at han ikke traf sammen med the Poughkeepsie, der holdt skarpt Udkik efter ham, i Nærheden af Cap St. Antonio og Den Pines, medens han løb langs med Yucatan Kysten. Af alle Verdens store maritime Lande, er Mexico det, som er lettest at blokere, med en overlegen Søstyrke. Ved at holde en passende Styrke imellem Key West og Havana, og en anden Escadre imellem Cap St. Antonio og Loggerhead Key, er hele Landet, med Undtagelse af Hondura-Bugten asspærret. Gulsen vilde rigtignok være aaben for Mexicanerne, dersom Escadren ikke holdtes længere inde, men det vilde være haabløst for ethvert Fartoi at komme ud i rum Sø, i Atlanterhavet. Den

Distance der skulde bevogtes, mellem Havana og Key West, er kun omtrent tredsindstyve Qvartmil; medens den i den anden Retning, ikke er meget større.

Medens the Swash gjorde den beskrevne Omvei om Jamaica, havde dens Capitain kun lidet Samqvem med Passagererne. Misforstaaelsen med Enken satte ham i ligesaa megen Forlegenhed som hende, og han ønskede meget, at Tiden vilde mildne hendes Fortørnelse. Rose vilde netop være ligesaameget i hans Magt om fjorten Dage, som hun var det den Dag. Denne Standsning i Capitainens Opmærksomheder, gav Fruentimrene mere Frihed, og de benyttede sig deraf, beshynderligt nok, som det forekom Mulford, til at pleie en forunderlig Slags Fortrolighed med Jack Tier. Dagen efter den delicate Samtale med Mrs. Budd, en Deel af hvilken Jack havde overhørt, blev Hovmestersmathen, med det raa Ydre, seet i fortrolig Samtale med den smukke Rose, og det var tydeligt nok, at Gjenstanden for deres Samtale, var af megen Interesse. Fra det Dieblif blev han, til Mulfords store Forundring, ikke alene en Fortrolig, men en Favorit. En mindre indbydende Gjenstand for tète à tètes og fortrolige Samtaler, tænkte den unge Mand, kunde ikke godt existere; men saaledes var det. Fruentimmers Luner ere ikke til at forklare, og ikke alene Rose og hendes Tante; men endog den trættekjære og mistroiske Biddy viste ved alle Leiligheder, ikke alene Venfskab, men Godhed og Agtelse for Jack.

„Du næsten faaer min Næse ud af Led, Du Jack Tier, med dem Damer,“ brummede Josh, Skibets Hovmester de jure om ikke nu de facto, „og jeg aldrig seet noget som dette, jeg tænker Du venter idetmindste ti Dollars af dem Passagerer, naar vi kommer ind. Men Du skal vide, Misser Jack, om Du behager, at en Hovmester er en Hovmester, og han ikke taale at man gjør Nar af ham, lige op i Ansigt.“

„Bah, bah! Joshua!“ svarede Jack godmodigt, „plag Dig ikke med saadanne Griller. For det første har Du ingen Næse, der kan komme ud af Led, eller om Du virkelig har en Næse, har den ingen Led. Det er naturligt for Menneſker, at de holde af deres egen Farve, og Damerne foretrække mig, fordi jeg er hvid.“

„Ikke saa ganske hvid endda,“ mumlede Josh; „jeg seet mange hvidere end Du. Men naar dem Damer holde saa meget af Dig, at dem give Dig ti Dollars, som jeg formoder, naar vi kommer ind, tænker jeg Du vil give de halve, eller sex Dollar, af dem Penge til din superieur Officier, som jeg er.“

„Kalder Du sex det Halve af ti, Joshua, min lærde Ven, hæ?“

„Nu da, jyv, dersom Du holder mere af det. Jeg ønsker just Halvdelen og det er just Halvdelen jeg mener at faae.“

„Og Halvdelen skal Du faae, Josh. Jeg ønsker

kun Du vilde sige mig, hvor vi vil være, naar vi komme ind."

"Hvorledes jeg vide det, hvide Mand? det kommer Skipper ved, bedre at spørge ham. Dersom han ikke giver Dig en i Næse og Mund, siger han Dig det, maaskee."

Da Jack Tier ikke fandt Smag i „En i Næse og Mund“, fulgte han ikke Josh's Raad. Men hans Samtykke i at give Hovmesteren Halvdelen af ti Eagle*, holdt Fred i Kahytten. Han var endog saa samvittighedsfuld med Hensyn til sit Løfte, at han endnu samme Dag gav Josh en halv Dollar, Penge han havde faaet af Rose, idet han sagde at han vilde stole paa Forsynet, med Hensyn til hans egen Halvpart af den ventede Douceur. Denne Gave satte Jack Tier i høi Gunst hos hans „superieure Officier“, og fra den Tid blev det overladt ham at udrette den hele sædvanlige Tjeneste i Damekahytten.

Med Hensyn til Skibet foresaldi intet mærkeligt, førend det havde passeret Loggerhead Key, og var kommen ind i Mexico Gulfen. Da gjorde rigtignok Spike en Foranstaltning, som høiligen forundrede Styrmanden. Den sidste blev nemlig beordret til, at bringe alle sine Raarter, Instrumenter &c., ind i Capitainens Kahyt, hvor det blev betydet ham de skulde forblive, indtil Briggen var kommen i Havn. Spike var kun en maadelig Na-

* En halv Eagle (Ørn) er en amerikansk Guldmynt af 5 Dollars Værdi.

vigateur, medens Mulford var det i en høiere Grad end sædvanligt. Saameget havde den Første virkelig været vant til at stole paa den Sidste, da de nærmede sig en fremmed Kyst, at han umuligen kunde have foretaget et Skridt, der ikke var afgjort forbryderisk, som vilde have forvoldet hans Styrmand mere Uro, end dette.

I Førstningen mistænkte Mulford naturligviis Spike, for at have i Sinde at anløbe en eller anden mexicansk Havn, ved saaledes at blænde Dinene, med Hensyn til Skibets Plads. Den styrede Cours befriede alligevel Styrmanden snart fra denne Frygt. Fra den østlige Spids af Yucatan strækker den mexicanske Kyst vester efter, og endog sønden for Vest, i en lang Afstand, hvorimod den Cours, som Spike styrede, var nordøstlig. Dette var at divergere fra den fjendtlige Kyst, istedenfor at nærme sig den, og denne Omstændighed lettede Mulfords Frygt betydeligt.

Heller ikke var Beslaglægningen af Styrmandens Instrumenter, Spikes eneste mistænkelige Handling. Han forandrede Briggens Malning aldeles, og gik endog saavidt i at maskere den, at han gjorde nogle Forandringer tilveirs. Alt dette skete medens Briggen med raske Fart fortsatte sin Cours, og det lod til, at Alt var bleven udført til Capitainens Tilfredshed, da Raabet: „Land i Sigte!“ paa eengang blev hørt. Landet viste sig at være en Klynge af lave, smaa Øer, tildeels Coral, tildeels Sand, der kunde vel være otte eller ti i Antal, og

den største frembød en Overflade, af ikke mere end nogle faa Acres. Mange af dem vare kun Holme, og paa en af de største i Klyngen, hævede sig et høit, smalt Fjrrtaarn, med den sædvanlige Bygning for Fjrrpasseren ved dets Basis. Forøvrigt var der intet synligt, med Undtagelse af Gulsens udstrakte blaa Vand. Det var et Sted, der havde en saa besynderlig Beliggenhed og Omgivelse, at Mulsford betragtede det med brændende Ønske om at vide, hvor han var, da Briggen styrede gjennem en Canal mellem to af Derne, ind i et rummeligt og fuldkommen sikkert Basin, som Øgruppen dannede, og lod Ankeret falde midt i det.

Femte Kapitel.

Det var henimod Aften da the Swash ankrede mellem de ovennævnte lave og smaa Der. Rose havde været paa Dækket, da Skibet nærmede sig denne besynderlige og eensomme Havn, og hun havde saavel lagt Mærke til Bevægelserne ombord, som Udseendet af Gjenstandene iland, med den Interesse, som det var rimeligt at hendes Stilling maatte vække. Hun saae det lette og behændige Skib glide igjennem den snævre og bugtede Passage, der førte ind i Havnen, Anfringen og den ro-

lige eensomme Scene der fulgte efter; det ene følgende efter det andet, som om det var overeensstemmende med Lov og Natur. Derpaa tiltraf Fyrtaarnet sig hendes Opmærksomhed, og da Solen var gaaet ned, fæstede hendes Blik sig paa Laternen, i Haab om at see det aarvaagne og varslende Fyr blinke der, for at advare Sømanden for de Farer, som omgav Stedet. Den ene Minut svandt alligevel efter den anden, og den sædvanlige Belhøning syntes at være forglemmt.

„Hvorfor brænder det Fyr ikke?“ spurgte Rose Mulford, da den unge Mand kom hen til hende, efter at have endt sine Forretninger med at fortoie Skibet, og at bringe Dækket i Orden. „Alle de Fyrtaarne vi have passeret, og det har været halvtredstindstyve, have viist et klart Lys paa denne Tid af Aftenen, undtagen dette.“

„Jeg kan ikke forklare det, heller ikke har jeg den ringeste Idee om hvor vi ere. Jeg har været tilveirs og der var intet andet at see, fjernt eller nær, end denne Klynge af lave Smaaber. Jeg troede et Dieblif at jeg saae et Punkt, som en fjern Seiler, her ud i Nordost, men jeg troer snarere det har været en Maage eller en anden Søfugl, der fløi i den Retning. Jeg sagde det til Capitainen, da jeg kom ned, og det lod til at han antog det for en Feiltagelse. Jeg har ogsaa opmærksomt holdt Blik med det Fyrtaarn, siden vi kom ind, men jeg har ikke opdaget det ringeste Tegn til levende Væsener i

eller ved det, det er i det Hele taget et meget beshynderligt Sted!"

"Som jeg frygter godt skicket til flette Handlinger, Harry?"

"Derom ville vi bedre kunne dømme imorgen. De idetmindste har en aarvaagen Ven, der hellere vil dø, end at der skulde tilføies Dem noget ondt. Jeg troer, at Spike er aldeles blottet for Grundsætninger, dog veed han hvorvidt han tør gaae, og han har tilbørlig Frygt for Loven. Men den Omstændighed, at der findes et ordentligt Fyrtaarn, og ikke et Menneske i Nærheden deraf, er noget saa ganske usædvanligt, at jeg ikke veed, hvad jeg skal tænke derom"

"Maaskee Fyroppasseren frygter for at lade sig see i the Swash's Nærværelse?"

"Det kan neppe være Tilfældet, thi der maa ofte løbe Skibe ind i denne Havn, dersom man ellers kan falde den saaledes. Men Spike er ligesaa bekymret over den Omstændighed, at Lamperne ikke ere tændte, som nogen af os kan være det. See, han er iværk med at roe ind, for at besøge Bygningen, ledsaget af to af sine ældste Ulke."

"Hvorfor kan vi ikke lette Anker og seile ud fra dette Sted, efterladende Spike iland?" spurgte Rose med mere Bestemthed og Mod end Overlæg.

"Af den simple Grund, at denne Handling vilde være Seroveri, om jeg endog kunde faae de øvrige af

Folkene til at adlyde mig, hvilket neppe vilde lykkes. Nei Rose, men alligevel kunde De, deres Tante og Bibdy gaae iland til disse Bygninger, og nægte at komme tilbage. Spike har ikke nogen Myndighed over sine Passagerer."

"Dog vilde han have Magt til at bringe os tilbage til hans Brig. See nu er han iland og gaaer lige op til Fyrtaarnet."

Mulford svarede ikke strax, men blev ved Roses Side, iagttagende Capitainens Bevægelser. Han var roet lige til Den med Bygningerne, en Distance der kun var nogle faa hundrede Fod, da Taarnet var bygget paa en flippeagtig Ø, der laae meget nær i Øgruppens Midtpunkt, sandsynligviis for at beskytte det mod Havets Rasen. Fyrtaarnet var alligevel, hvilket Mulford ikke havde undladt at meddele Rose sin Formodning om, ikke bleven bygget for at vejlede Skibe ind i Havnen; men for i Afstand at advare de Søfarende, om hele Øgruppens Beliggenhed.

Efter mindre end fem Minutters Forløb, efterat Spike var gaaet i Land, saae man ham oppe ved Laternen, iværk med at tænde dens Lamper. Meget kort Tid efter var Stedet glimrende oplyst, idet Reverberer, og alle andre Dele af Stedets Maskineri, udsorte deres Functioner ligesaa regelmæssigt, som om de bleve betjente af den sædvanlige Fyrpasser. Spike kom strax efter

ombord og Ankervagten blev opsat, hvorefter hver Mand søgte Hvile.

Ved Solens Opgang var Mulford paa Dækket; men han fandt at Spike var kommen ham i Forhaanden, han var atter gaaet iland, havde slukket Lamperne, og kom nu tilbage til Briggen.

„De havde Ret angaaende Deres Seiler igaar Aftes, Mr. Mulford,“ sagde Spike, idet han kom agterud. „Der er den, og vi vil have den paa Siden, for at ud- og indtage Ladning, paa den Tid Mandskabet har faaet deres Frokost.“

Da Spike pegede mod Fyrtaarnet, medens han talte, forandrede Styrmanden sin Stilling, og saae at en Skonnert kom rumstjeds ned mod Derne. Mulford begyndte nu at forstaae Bevæggrunden til Capitainens Fremgangsmaade, skjøndt en heel Deel endnu blev indhyllet i Hemmelighedens Slør. Han kunde ikke sige hvor Briggen befandt sig, heller ikke vidste han nøiagtigt, hvorfor der var truffen saa mange Foranstaltninger, for at afhænde en Ladning, saa simpel som Hvedemeel. Men den der kjendte Hemmeligheden gav ikke Andre Tid til at grunde over den; thi efter i en Fart at have nedsvælget sin Frokost paa Dækket, udstædte han saa mange Ordre til Styrmanden, at denne fik fuldt op at tage vare; derpaa gik han atter i Jollen og roede mod den Fremmede.

Rose kom snart efter op paa Dækket, og hun begyndte naturligviis at spørge om deres Stilling og Udsigter. Han tilstod, saavel som beklagede, sin Uvidenhed, da hans smukke Ledsagerskes Ansigt overgjødes af Rødme. Hun nærmede sig ivrig Vinduet i Spikes Lukas i Ruffet, derpaa pressede hun sin fyldige røde Underlæbe mod de Elfenbeens Overtænder, og stod et eneste Dieblif, som en yndig Statue, ubestemt, men tilskyndet af Mod. Den sidste Gegenstand vandt Seier, og Mulsford forbausedes virkelig, da han saa Rose gaae hen til Vinduet, række Armen ind og vende sig mod ham, idet hun overrakte ham hans egen Sertant. Paa Udreisen havde den unge Mand lært Rose at hjælpe ham, med at tage Klokkeslets Observationer, og hun var nu rede til at gjentage sin Praxis. Der blev ikke spildt et Dieblif i at udføre hendes Hensigt. Høiderne vare tagne, og Instrumentet blev atter sat paa sin Plads, uden at det blev bemærket af Mandsskabet, der var beskæftiget med at optage Tallier og andre Remedier, samt at gjøre de nødvendige Forberedelser til at udlosse Melet. Skjøndt Observationen ikke var taget med den største Nøiagtighed, svarede den dog til Hensigten. Mulsford vidste temmelig godt paa hvad Brede de var, da han havde holdt Bestik i Hovedet, siden de forlod Ducatan, og han sandt nu at deres Længde var omtrent 83 Grader vest for Greenwich. Efter at have forvissset sig herom, viste Kaartet, der laae aabent

paa Spikes Bord, ham, at Skibet var gaaet til Anfers indenfor Dry Tortugas Gruppen, eller ved den vestlige Ende af det velbekjendte, farlige og udstrakte Florida Rev. Han havde aldrig før været i denne Verdensdeel; men havde hørt og læst nok, til paa een Gang at føle sig overbevist om deres sande Stilling. Derne vare amerikanske, Fyrtaarnet var amerikansk, og Havnen hvor the Swash laae, var netop det Sted, paa hvilket Regjerings Opmærksomhed var henvendt, som en ydre Orlogs-havn, hvor Flaader kunde have Samlingsplads i den Verdensdeels tilkommende Krige. Han saa nu tydeligt nok Tegn paa, at der var et Rev af betydelig Udstrækning, i en kort Afstand sønden for Skibet, som dannede en Slags Søstjærm eller Mole, der beskyttede Havnen mod Seen fra Gulfsen, i den Retning. Dette Rev vidste han havde flere Miles Udstrækning.

Der var kun liden Tid til Grublerier, da Spike snart bragte den Fremmede paa Siden af Briggen. De to Skibe frembød øieblikkeligen en Scene fuld af Virksomhed, idet det ene udlossede, og det andet modtog Melet, ligesaa hurtigt, som det kunde heises op af the Swashes's Last, og færes ned paa Skonnertens Dæk. Mulsford havde alligevel benyttet et Kunstgreb, da den Fremmede løb ind i Havnen, hvilket nedkaldte et Anathema eller to over ham, fra Spike, saasnart de vare under fire Vine. Styrmanden havde nemlig heist Brig-

gens Flag, og dette nødte den Fremmede til enten at være paaafaldende uhøflig, eller ogsaa at besvare Complimenten. Følgelig havde han heist Spaniens gamle Flag. For saaledes at have afpresset Skonnerten sit National-Symbol blev Styrmanden, i et bekvemt Dieblisk, skarpt irettesat, skjøndt intet kunde være mere overbærende, end hans Chefs Dværsjel, da de først traf sammen.

Da Spise vendte tilbage til sit eget Skib, var han ledsaget af en mørkladen, velklædt og meget gentlemanmæssig Person, hvem han i sit meget ufuldkomne Spansk tiltalte som Don Wan, (Don Juan eller Johan), eller Sennor Montefalderon. Han fandt endog for godt at introducere den meget respectabelt udseende Fremmede for sin Styrmand, under den sidste Bencævnelse. Denne Fremmede talte godt Engelsk, dog med en fremmed Accent.

„Don Wan har kjøbt alt Melet, Mr. Mulsford, og har i Sinde at skibe det over til Cuba, uden at genere Toldvæsenet, formoder jeg; men det er en Sag, der aldeles ikke kommer os ved, veed De nok.“

Vinket og det listige Blik, der ledsagede denne Tale, syntes især at mishage Don Juan, der nu hilste paa Mose, med en Gentlemans Leilighed og Anstand, skjøndt hans Ansigt ikke forraadte liden Forundring. Mulsford fandt det besynderligt, at en Meelsmugler skulde være en saadan høflig Personage; men hans Tjenesteforretninger

af Mulford. Det var netop i det Dieblif, da Styrmanden kom tilbage, efter at have seet ned i Kahytten, paa den Side hvor the Swash laae. En hvid Skj steg i Beiret og et halvt Dousin af Skonnertens Mandskab løb efter Bøse, Kar og Bakker, i den Hensigt at fiske sig nok af Indholdet af den sønderlagne Tende, til at forsyne dem med et Maaltid. I Forseningen var der intet synligt, undtagen den hvide Skj, der fulgte paa Faldet, og de opsamlende Folk midt i den. Men ikke saasnart var Lusten bleven lidt klarere, førend Mulford saae en Gjenstand liggende midt i Forstyrrelsen, som han paa eengang gientjendte for at være en Krudtsoustage. Capitainen paa Skonnerten greb denne Oustage, kastede et fiffigt Blik til Mulford, og sprang ned i sit eget Skibs Laft, og medtog, hvad der udenfor al Tvivl var en væsentlig Deel af the Swash's egentlige Laft.

I det Dieblif Meestonden brast i Stykker, var Spise nede om Læ, i ivrig Samtale med sin spanske eller mexicanske Gjest; og Braget blev i en saadan Hast bortryddet, at det er sandsynligt, at han aldrig hørte Noget om denne Begivenhed. Hvad begge Skibes Mandskab angaaer, da lo de lidt mellem dem selv, over den Aabenbaring der var gjort, samt over Maaden paa hvilken den var fæet; men for gamle Søfolk, som dem, havde det meget lidt at betyde, enten Ladningen i Birkeligheden bestod af Hvedemeel eller Kanonkrud. Efter saa Minutters Forløb syntes Affairen at være glemt. Efter en

Times Forløb var the Swash udlosjet, og havde intet inde, undtagen nogle Blyflodse, som den brugte til Ballast, medens Skonnerten var fuldbladet til Lugerne. Spike sendte nu et Fartøi ud, med Ordre til at lade et Barpanker falde, omtrent hundrede Yards fra det Sted, hvor hans Brig laae. Skonnerten varpede op til hans Barpanker og lod sit eget Anker falde, og stak kun en lille Bugt ud af Louget, da det var død stille. I Regelen hersker Passatvinden ved the Dry Tortugas, og langs med Florida Kædet. Undertiden strækker denne Brise endog tværs over den udstrakte Mexico Gulf, idet den blæser hjem, som det kaldes, og naaer endog til Texas Kyster. Den er alligevel overalt underkastet hyppige Afbrydelser, da den varierer flere Streger i dens Retning, og ophører leilighedsviis aldeles. Det sidste var Tilfældet med Veirets Tilstand ved Middagstid paa denne Dag, eller da Skonnerten forhalede bort fra Briggen og laae for sit eget Anker.

„Mr. Mulford,” sagde Spike, „jeg holder ikke af Atmosfærens Tilstand. Seer De den ildagtige Stribe langs med den vestlige Horizont, godt, Sir! ligesom Solen kommer nærmere til den Stribe, vil vi faae det at føle, eller ogsaa forstaaer jeg mig ikke paa at bedømme Veiret.“

„De antager da ikke, Capitain Spike, at Solen vil være nærmere ved den ildagtige Stribe, som De kalder

den, naar den er ved at gaae ned, end den er det for Diebliffet?" svarede Styrmanden smilende.

"En Ting er jeg vis paa, unge Mand, og det er at gamle Hoveder ere bedre end unge. Hvad en Mand eensgang har seet, kan han vente at see igjen, naar han ledes af de samme Tegn. Lad Folkene gaae i Fartolet Sir, og for Varpankeret, som endnu er i det, ud, og lad det falde omtrent tre Streger for fra paa vor Bagbords Bøug."

Mulford havde stor Agtelse for Spise, som Sømand, i hvad han saa maatte troe om hans Grundfæiningen; Ordren blev folgelig adlydt. Dernæst fik Styrmanden Ordre at tage flere Ting ned fra Veiret, og at tage Bram- og Boven-Bram-Maaen til Dæks. Spise drev endog Forsigtigheden saavidt, at han lod Storseilet fire ned; paa denne Aarstid var det ellers sædvanligviis opgivet, med Gaffelen omhoug. Efter at dette var udført, syntes Capitainen at føle sig mere tilfreds, og gik ned, for i Forening med Sennor Montefalderon, at tage en Siesta. Mexicaneren, thi dette var virkelig Skonnerteierens Nationalcharakter, var kommen ham i Forkjøbet i denne Nydelse, og da de fleste af Folkene, under Dagens Hede havde lagt sig ned for at sove, nød Mulford snart en anden gunstig Leilighed, til at have en hemmelig Samtale med Rose.

"Harry," begyndte den Sidste, saasnart de vare ene; „jeg har meget at sige Dem. Medens De har været

fraværende, har jeg overhørt en Samtale, mellem denne spanske Herre og Spise, der viser, at den Sidste staaer i Handel med den anden, om at sælge Briggen. Spise opløstede sit Skib til Skyerne, medens Don Wan, som han kalder ham, klager over at Briggen er gammel, og ikke kan vare længe; hvortil Spise svarede: ja vistnok er den gammel, Sennor Montefalderon, men den vil holde saa længe, som Deres Krig vil vare, og under en dristig Capitain, kunde den indbringe Kjøbesummen hundrede Guld'. Hvilken Krig kan han mene, og hvortil leder en saadan Samtale?"

"Med Krigen mener de den, som nu føres mellem Amerika og Mexico, og de Penge, som skal indhøstes, skal plyndres paa Soen, fra vore Goffardiskibe. Derksom Don Juan Montefalderon virkelig staaer i Handel om at købe Briggen, saa er det for at omstabe den til en mexicansk Krydser, offentlig eller privat."

"Men dette vilde være Forræderi paa Spises Side!"

"Ikke mere end af forshyne Fienden med Krud, som han netop nylig har gjort. Jeg har overbeviist mig om Grunden hvorfor han saa nødig vilde overhales af Told-Dampskibet, saavelsom om Grunden hvorfor Told-Dampskibet saa gjerne vilde overhale os. Hver Lønde Hvedemeel indeholder en Foustage med Krud, og det er bleven solgt til denne Sennor Montefalderon, som udentviol er

en af den mexicanske Regjerings Officierer, og ingen Smugler."

"Jeg veed, at han har været i New-York, endnu i denne Sommer," vedblev Rose. "thi han talte om sit Besøg, og gjorde saadanne Bemærkninger, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at Spike ventede at finde ham her, netop paa denne Dag i Maaneden. Han udbetalte ogsaa Spike en stor Sum Penge i Doubloner, og bragte derpaa Boksen tilbage til sin Skonnert, efterat have viist Capitaenen, at der var nok tilbage til at betale Briggen, naar de blot kunde blive enige om Handelen."

"Ja, ja, det er nu Altsammen tydeligt nok. Spike har besluttet at vove Alt, for at skabe sig en Formue, og da han har forudseet, at det ikke vil staae i hans Magt, saasnart at komme tilbage til New-York i Sikkerhed, har han sat sine Hensigter med Dem og deres Formue i Forbindelse med Planen."

"Min Formue? den Ubetydelighed jeg eier, kan neppe fortjene Navn af Formue, Harry!"

"Det vilde være en Formue for Spike, Rose, og jeg vil være saa ærlig at indrømme, at det vilde være en Formue for mig. Jeg siger dette ganske aabenhjertig, thi jeg troer, at De har for gode Tanker om mig, til at formode, at jeg attraaer Deres Haand af nogen anden Grund end den inderlige Kjerlighed jeg nærer for Deres Person og Charakter; men en Sandhed kan ikke benægtes, fordi den kan forlede somme Menneſker til at mis-

tvivle om vore Bevæggrunde. Spise er fattig, ligesom jeg, og Briggen begynder ikke allene at blive gammel, men den har sat Penge til i det sidste Aar."

Mulford og Rose samtalede nu længe og fortroligt om deres Stilling og Udsigter. Styrmanden hverken forstørrede eller dulgte begges Færer; men udpegede ganske frimodigen den Fare han selv var udsat for, ved at være ombord i et Skib, der hjalp og understøttede Fjenden. Det blev besluttet, mellem dem, at de begge vilde forlade Briggen, saasnart en Leilighed tilbød sig, og Styrmanden gik endog saa vidt, at foreslaae at undkomme i en af Baadene, omendssjændt han, ved at gjøre dette Forsøg, kunde udsætte sig for den dobbelte Bestyldning af Mytteri og Tyveri. Ulykkeligvis havde hverken Rose, hendes Tante, Biddy eller Jack Tier seet Krudtfoustragen, og Ingen af dem kunde bevise den sande Charakter af Spikes Forbindelse med Skonnerten. Det var derfor uundgaeligt nødvendigt, uden at tage Hensyn til den Fare, der var forbunden med at boe i Lovens Hule, at gaar frem med den største Klogskab og Forsigtighed.

Denne Samtale mellem Harry og Rose foresaldt netop efter Dagens Arbeid, og varede en god Time. Begge havde de været for dybt interesserede i den omhandlede Gjenstand til at lægge Mærke til Himlen, men i det Dieblis de vilde til at skilles, gjorde Rose sin ledsager opmærksom paa det usædvanlige og truende Ud-

seende, som Skyerne paa den vestlige Horizont havde antaget. Det syntes som om en brændende Hede glødede der, bag et Dække af sorte Dunster, og hvad der gjorde det end mere mærkværdigt, var den Omstændighed, at en overordentlig Grad af Blidhed, herskede over hele den øvrige Deel af Himlen. Mulsford vidste neppe hvad han skulde tænke derom, da hans Erfaring ikke var saa stor, at den satte ham i Stand til at forklare dette fremmede og foruroligende Udseende. Han steg op paa en Kanon og saae sig et Dieblik om. Der laae Skonnerten, uden et levende Bæsen synligt ombord i den, og der stod Fyrtaarnet, mørkt i dets Forladthed og Gensomhed. Alene Søsuglene syntes at være levende og bevidste om, hvad der nærmede sig. De vare alle i Bevægelse og hvirvlede sig vildt om i Luften, der gjenlød af deres hæse Skrig. Den unge Mand sprang ned af Kanonen og raabte høit ned i Røghetsgangen paa Spike, hvorefter han sprang forud for at kalde Folkene op.

Det varede kun en Minut inden alle Søsolkene ombord i the Swash, lige fra Capitainen ned til Jack Tier, vare paa Dækket. Mulsford mødte Spike ved Røghetsdøren, og vegede mod den glødende Kolonne, der veltede sig ned mod Ankerpladsen, med en Hestighed og i en Retning, der aldrig kunde misforstaaes. Et eneste Dieblik stod den dristige Sømand forfærdet, betragtede Fienden, som En, der er sig sin Alsmægtighed bevidst, kunde formodes at ville fare tilbage for et Angreb, som

han forudsaae vilde vise sig at være uimodstaaeligt. Da begyndte hans medfødt Mod og meest af Alt, Virkningen af hans Opdragelse, at aabenbare sig i ham, og han blev paa eengang ikke alene Manden igjen, men den bestemte, øvede og snarraadige Befalingsmand.

„Kom agterud til Springet, Manne, —“ raabte han. „Hal ind paa Springet, Mr. Mulford! og bring Forstærken mod Vinden.“

Denne Ordre blev adlydt saaledes, som Søfolk adlyde, i Tilfælde hvor en pludselig og stor Rød er for Haanden, det vil sige, med Forstand, Behændighed og Kraft. Briggen var næsten svalet om i den forønskede Retning, da Tornadoen traf den. Det vil blive vanskeligt, ja maaskee umuligt, at give en tydelig og nøiagtig Beretning om hvad der paafulgte. Da de fleste af vore Læsere uden tvivl have følt hvor stor Vindens Magt er, naar den i pludselige og forbigaaende Stød blæser og presser i forskjellige Retninger, saa maa de kun forestille sig dens Magt forøget mange, mange Gange og dens rystende Strømme, saa at sige, gjort rasende, ved at møde Modstand, for at danne sig et Begreb om den rædsomme Styrke og frygtelige Ustadighed, hvormed den blæste i omtrent en Minut.

Uagtet Spikes forsigtige Forholdsregel betydeligen havde formindsket Faren, troede dog hver Mand paa the Swash's Dæk, at Briggen vilde forlise, da Vindstødet traf den. Den hev saa langt over paa den ene Side,

at Bandet styrte ind over Halsportene, der dannede ligesaamange smaa Cascader, og sproitede op gjennem Spyghatterne, som naar unge Hvaler blæse. Det var allene det vakkende i Tornadoens Styrke, der frelst Briggen. Som om skuffet i, ikke at kunne ødelægge sit udseete Offer ved eet Slag, ophorte Tornadoen dette Angreb, for, ligesom en erfaren Nævekæmper, ved en ny fortvilet Anstrengelse, at kæmpe Briggen, ved en ubetydelig Forandring i Retningen af den anvendte Kraft. Denne Forandring frelst the Swash. Den reiste sig og rullede endog over i den modsatte Retning, eller hvad man kunde kalde til Vovart, med Dækket fuldt af Vand. En Minut længer vedblev disse rystende velende Stød, og hvert af dem bragte Briggen til at bøje sig, som en Vidie for deres Magt, idet det ene løftede den op og det andet trykkede den ned, og derefter var Massen, eller den farligste Deel af Tornadoen forbi, skjøndt det vedblev at blæse haardt flere Minutter efter, bestandig i afbrudte Stød.

Medens Bygen stod haardest paa, havde Ingen hverken Leilighed eller Lust til, at lægge Mærke til andre Ting end dens Virkning paa Briggen. Havde een af dem været anderledes stemt, vilde Forsøget have været unyttigt, thi Stormen havde opspjlot Lufsten med Graade, og i Nærheden af Indløbene endog med Sand. Den sortgule, glødende Farve, frembød ogsaa et Slør, som intet mennefskeligt Die formaaede at gjenneintrænge. Da

Tornadoen alligevel traf over, og Kulingen astog, blev Luften igjen klar, og fem Minutter efter det Dieblis, da the Swash næsten var frænget heelt over paa Siden, og da dens Underraaenok fun var nogle saa Fod fra Vandet, var Alt stille og fredeligt rundt om den, saaledes, som man pleier at see Oceanet en stille Sommeraften. Først da var det, at de, der havde været i en saadan overhængende Fare, kunde aande frit, og see dem om. Ombord i the Swash var Alt i Orden, ikke et Raabelgarn var sprunget, ikke en Bolt havde givet sig. Epikes betimelige Forsigtighedsregel havde frelst hans Brig, og stor var hans Glæde derover.

Midt under Tornadoens infernalske Støi, vare Skrig blevne hørt op fra Kahytten, og saasnart Mulsford med Sømmelighed kunde forlade Dækket, sprang han ned for at erfare Marsjagen dertil. Han frygtede for, at nogle af Fruentimrene vare faldede ned i Læ, da Briggen frængede over, og at en Deel af Bagagen eller Meublerne var faldet over dem. I Kahytten fandt Styrmanden Sennor Montefalderon, der netop forlod sin Køie, rolig og fattet, som en Gentleman. Josh var struet ind i en Kroq, næsten graa af Angest, medens Jack Tier endnu laae paa Kahytsdækket, paa det Sted, hvor han sidst var trillet hen. Et Ord var tilstrækkeligt til at underrette Don Juan om at Bygen var ovre, og at Briggen var i Sikkerhed, da Mulsford bankede paa Døren

til Lukaset. Rose kom tilsynne, bleg, men rolig og ube-
skadiget.

„Er der Noget kommen til Skade?“ spurgte den unge Mand, der strax søgte sit Sind lettet, saasnart han saa, at den, der meest beskæftigede hans Tanker, var uskadt; „vi hørte Skrig fra Kahytten.“

„Min Tante og Biddy ere blevne forstrækkede,“ svarede Rose; „men Ingen af dem ere komne til Skade. Oh, Harry! hvilken frygtelig Ting er hændtes os? jeg hørte en Brølen af —“

„Det var en Tornado,“ afbrød Mulsford ivrig; „men den er forbi. Det var et af disse pludselige, men frygtelige Vindstød, som undertiden indtræffe indenfor Vende-kredsene, i hvilke Faren som oftest ligger i det første Stød. Dersom der Ingen er kommen til Skade her i Kahytten, er der i det Hele ingen Ulykke skeet.“

„Oh, Mr. Mulsford, kjære Mr. Mulsford!“ udbrode Enken, fra den Krog, til hvilken hun var bleven fulgt, og forstøttet af Biddy. „Oh, Mr. Mulsford, ere vi sunkne eller ikke?“

„Himlen være lovet, nei, min kjære Madam, skjøndt vi vare nærmere derved, end jeg nogensinde før har været det.“

„Ere vi kopsatte?“
„Heller ikke, Mrs. Budd! Briggen staaer saa opret som en Kirke.“

„Opret!“ gjentog Biddy, med hendes sædvanlige Udtale, „er det en Kirke, De mener, Hr. Styrmand, saa maa det vistnok være en presbyterianisk Kirke, thi de vakle bestandig.“

„Catholisk eller hollandsk, ingen Kirke i hele England staaer mere ret op og ned, end Briggen i dette Dieblis.“

„Kom bort fra mig, — kom bort fra mig, Biddy, at jeg kan komme til at reise mig op,“ sagde Enken med Værdighed. „Jeg seer, at Faren er overstaaet, og vi opsende vor Tak derfor, vi have den Trøst at vide, at vi have gjort vor Pligt. Det er vigtigt i alle slige Diebliske at være paa sin Post, og at foregaae med sit Exempel ved at vise Bestemthed og Klogskab.“

Da Mulsford saa, at Alt var vel i Rahyten, skyndte han sig op paa Dækket, fulgt af Sennor Montefalderon. Ligesom de kom op af Rahytsgangen, praiede Spise.

„Paa Bassen!“ raabte han, idet han selv stod oppe paa Rahytsskappen, og bevægede sig til begge Sider, som for at opfange et Glimt af en eller anden Gjenstand forude.

„Sir,“ lod Svaret tilbage fra den gamle Matros, der var iværk med at opklare Godset, paa det omhandlede Sted.

„Hvor paa Lag er Skonnerten? vi skulde have den ret forude, saadan som vi nu ligger, men gale mig, om jeg kan see saa meget som dens Mastetoppe.“

Bed denne Uttring sprang et Doufin af Mandſkabet op paa Kanonerne, eller andre Gjenſtande, for at ſee ud efter Skonnerten. Den gamle Matroſ forud havde alligevel den bedſte Leilighed; thi han ſteg op paa Rodenden af Bougſprydet, og gik ſaa langt ud ſom til Bradſpils-Støtterne, forat have en fuldkommen fri Udsigt forren for Briggen. Der ſtod han en halv Minut, idet han førſt ſaae paa den ene Side af Forſtagene og ſaa paa den anden, derpaa gav han et Tag i Burelinningen, tog ſig en ny Ekraa, og raabte med en Stemme, der næſten var ligesaa brølende ſom Stormen, de nylig havde havt:

„Skonnerten er ſunken ved ſit Anker, Sir, der vager dens Boie endnu, ſom om Intet var forefaldet, men hvad Skuden ſelv angaaer, da er der ikke ſaameget at ſee af den, ſom en blodig Maanoſ eller Toppen af en Stang!“

Det vil være let at forſtaa, at denne Nyhed ſiebliffeligen vækkede ſtor Sensation ombord i Briggen. Endog Sennor Montefalderon, der iøvrigt var en rolig og ſindig Gentleman, langt ophøiet over den ſtoiende Abſærd, der ſædvanlig ledsager de Perſoners Opførelſe, ſom give ſig af med en lignende Handel, var forvirret, thi for ham var Slaget virkelig meget føleligt. Enten han nu handlede for egen Regning, eller han var Agent for den mexicanſke Regjering, var Tabet noget nær det ſamme.

„Tom har ganske Ret,” sagde Spise, temmelig kolbt, naar man seer hen til Omstændighederne. „Eders Skonnert der, er sunken, Don Wan, det kan ethvert Menneske see. Den maa være kængret og fylbt, thi jeg saae, at de havde ladet Lugerne være aabne, da de formodentlig havde i Sinde at fuldende Bortstuvningen, efterat de havde hvilet dem.”

„Og hvad er der bleven af hele Besætningen, Don Esteban?” thi saaledes var Mexicaneren saa høflig at kalde sin Staldbroder. „Gre alle mine stakkels Landsmænd omkomne under denne ulykkelige Begivenhed?”

„Det frygter jeg at de ere, Don Wan, thi jeg seer ikke saa meget som et Hoved af Nogen der svømmer. Skibet laae saa nær ved hin Ø, at en maadelig Svømmer ikke vilde have Banskælighed ved at naae Stedet, men der er ikke et levende Væsen at see. Men spring i Fartøiet, Manne! vi vil roe hen til Stedet, Sennor! og undersøge det.”

Der vare to Fartøier i Vandet og begge laae paa Siden af Briggen. Det ene var the Swash's Jolle, et lille, men letroende Fartøi, medens det andet var meget større, forsynet med et Seil og saae ud til at være bygget til at modstaae Kuling og Sv. Saasnart Mulsford saae dette Fartøi, som Skonnerten havde paa Slæbetoug, da den kom ind i Havnen, var han fuldkommen overbeviist om, at det oprindeligen havde været

i Kyroppasserens Tjeneste. Da det var et almindeligt Onske hos dem, som befandt sig paa Skandsen, at komme Skonnerten til Hjælp, befalede Spike, at begge Baadene skulde bemannes, idet han selv sprang ned i Jollen, ledsaget af Don Juan Montefalderon, og lod Mulsford følge med det større Bartoi, i hvilket saa mange af Fruentimmerne, som havde Lust, kunne følge. Da Mrs. Budd troede sig forpligtet til at vise Activitet ved en saadan Leilighed, gik de Alle, Biddy inclusive, skjøndt Rose kun meget nødig var med i Partiet.

Med Boien til Veiviser fandt Spike det ikke vanskeligt at finde Stedet, hvor Skonnerten laae. Den havde ikke i ringeste Maade forandret Plads, da den ikke en Gang havde faaet Tid til at svaae om for Bygen; men den var sandsynligviis kænret ved det første Sted, syldt og sunken øieblikkeligt. Vandet var næsten saa klart som Vende Krebsenes rolige, milde Atmosphære, og det var næsten ligesaa let at skjælné Skibet og hele Taffelladsen, som om det havde ligget paa Strandsbredden. Det var sunket i den Stilling det løb fuldt af Vand, eller liggende over paa den ene Side, hvilken Stilling det endnu havde beholdt. Da Vandets Dybde kun var lidt over tre Favne, var den øverste Side kun nogle faa Tommer under Overfladen, og dets Raanoffer vilde have raget over Vandet, dersom de ikke ved Vandets Tryk havde brast sig selv henimod langskibs.

I Førfningen faaes intet Tegn til nogen af dem, der havde været ombord i den ullykkelige Skonnert, da den fank. Man vidfte at en og thve Menneffer var der ombord, Manden og Drengen der hørte til Fyhrtaarnet, iberegnet. Da Baaden langfomt bevægede fig over dette fergelige Brag, kom alligevel et rædsomt og rystende Skue tilfyne. Man faae to Legemer nogle faa Fod under Vandets Overflade, det ene omflynget af det andets Arme med Fortvivlelfens Greb. Manden der var omflynget, blev kun holdt nede ved det dødbringende Greb af hans Kammerat, hvis Opftigning var bleven fandfet derved, at hans Fod var bleven indviklet i noget af Taffelladsen. Det kunde ikke være længe fiden at Kampen var udftridt, thi da man førft fik Die paa de to Legemer, fank de langfomt ned mod Bunden. Det er fandfynligt at diſſe to Menneffer vare mere end een Gang ftegne op til Overfladen, under den rædsomme Kamp. Spife greb en Baadshage, og beftreæbte fig for at faae fat i Klæderne paa det nærmefte Legeme, men det lykkedes ikke, og begge fank livløſe og uden Bevægelfe ned paa Bunden. Da der ingen Haier var i Sigte, tilbød Mulford fig at dukke ned, og ftikke en Line paa et af diſſe ullykkelige Menneffer, hvem Don Juan ſtrar erklærede at være Skonnertens Capitain. Lidt Tid gif tabt ved at ſkaffe en Lodline fra Briggen, da Loddet blev firet ned ved Siden af de Drukuede. Forfynet med et andet Stykke af ſamme Slags Line, der vandrede med

et Løbesie paa den Line der var stikken paa Loddet, sprang Sthyrmanden overbord og dukkede meget behændig ned. Der udfordredes Mod og Fasthed for at dukke saa dybt ned i Vandet; men det lykkedes Harry, og han kom op med Legemerne, der steg op ved den ringeste Anstrængelse. Begge bleve tagne op i Baaden, og denne roede strax ind til Fyrtaarnet, der var nærmere og lettere at faae Udgang til, end Briggen.

Det er sandsynligt at et af disse ulykkelige Mennesker kunde være bleven gjenoplivet, ved en hensigtsmæssig Behandling; men det var ikke hans Skjebne, at denne skulde blive ham til Deel. Spike, der ikke kjendte Noget til saadanne Ting, paatog sig at lede Alt, og istedenfor at benytte sig af Varme og blide Midler, befalede han at Legemerne skulde rulles over en Tønde, og holdes op ved Benene, og tog sin Tilflugt til Midler, der kunde have ødelagt selv karste Mennesker, istedenfor at give dem tilbage til Livet, hvis Livsfunkte var indslumret, om ikke ganske udslukt.

To Timer senere da Mose sad i sit Lukas, blev hun Vidne til følgende Samtale paa Engelsk, et Sprog, som Montefalderson talte fuldkommen godt.

„Godt, Sennor,“ sagde Spike, „jeg haaber, at denne lille Hændelse ikke skal forhindre vor endelige Handel. De vil nu mangle Briggen til at træde i Stedet for Skonnerten.“

„Dg hvorledes skal jeg kunne betale Dem for Briggen, Sennor Spike, om jeg ogsaa vil kjøbe den?“

„Jeg tør nok sige, at der er fuldt op af Penge i Mexico. Skjøndt man siger, at Regjeringen er saa nølevoren med at betale, har jeg dog altid funden Dem punktlig, og er ikke bange for at have Tillid til Dem.“

„Men jeg har ikke længer Penge til at udbetale Dem Halvdelen forskudsvis, som det var Tilfældet med Krudtet, da jeg sidst var i New-York.“

„Pungen var ganske godt spækket med Doubloner, da jeg sidst saae den, Sennor.“

„Dg veed De, hvor den Pung er, og hvor der er en Anden, der indeholder ligesaa stor en Sum?“

Spike studsede og han grundede lidt i Tausshed inden han atter talte.

„Jeg havde forglemmt det,“ svarede han endelig; „alt Guldet maa være gaaet tilbunds med Skonnerten, tillige med Krudtet!“

„Dg de stakkels Folk!“

„Nu, hvad Folkene angaaer, Sennor, da kan man faae nok af dem, men Krud og Doubloner kan være vanskelige at finde, naar man meest mangler dem. Der-til vare Folkene nogle Stakler, overensstemmende med mine Begreber om, hvad en befaren Matros bør være, ellers vilde de aldrig havde ladet deres Skonnert endevende med dem, som de gjorde.“

„Vi vil tale om Pengene, Don Esteban, om De saa synes,” sagde Mexicaneren, noget fortrydelig.

„Af mit ganske Hjerte, Don Wan, intet er mig behageligere end Penge. Hvor mange Doubloner vil tilfalde mig, dersom jeg løfter Skonnerten op, og atter sætter Dem i Besiddelse af Deres Fartoi?”

„Kan det lade sig gjøre, Sennor?” spurgte Don Juan alvorlig.

„En Semand kan næsten udføre Alt saadant, Don Wan, naar De blot giver ham Tid og Midler. For Halvdelen af de Doubloner jeg kan finde i Braget, skal Arbeidet blive udført.”

„De skal faae dem,” svarede Don Juan rolig, meget forundret over, at Spise ansaae det nødvendigt at tilbyde ham nogen Deel af den Sum han kunde finde. „Hvad Krudtet angaaer, da formoder jeg, at det er gaaet tabt for mit Fædreland.”

„Udsees ikke, Don Wan. Hvedemelet er godt pakket omkring det, og jeg troer ikke, det vilde tage nogen Skade i en heel Maaned. Jeg skal ikke alene skaffe Dem Melet tilbage, som om der aldrig var forefaldet Noget; men jeg vil sætte fire af mine bedste Matroser ombord i Skonnerten, som vil bringe den i Havn for Dem, med langt større Sikkerhed end fyrgethye af de Folk, De havde. Min Styrmand er en udmærket Navigateur.”

Hermed var Handelen sluttet, hvoraf Rose havde hørt hvert Ord, og hun forsømte ikke, saasnart Leilighed dertil gaves, at meddele Mulford den hele Samtale. Den unge Mand hørte den med stor Interesse, idet han sagde Rose, at han vilde gjøre Alt hvad der stod i hans Magt for at lette Skonnerten, i det Haab, at der maatte tilbyde sig en Leilighed til at han kunde undkomme med den, han vilde da tage Rose og Tanten med. Hvad det angik at han skulde bringe den til en mexicansk Havn, da maatte de gjerne stole paa ham om de vilde. Ifølge dette Arrangement, blev der om Eftermiddagen givet Ordre til at begynde paa de nødvendige Forberedelser til Arbeidet, og der var allerede gjort betydelige Fremskridt med dem, paa den Tid the Swash's Mandskab blev beordret til at skeie ud for den Aften.

Efter at Solen var gaaet ned, begyndte atter Reactionen i Luftstrømmene, og det blæste haardt i nogle faa Timer af Natten. Genimod Morgen bedagede det sig alligevel, og da Solen atter steg op, havde den neppe nogensinde udgibt sine Straaler over en fredeligere og roligere Dag. Epife lod alle Mand kalde op, og lod dem strax gaae iværk med de vigtigste Arbeider, der var forhaanden.

For at gjøre Ekibet saa ryddeligt, som muligt, fik Jack Tier Ordre til at sætte Damerne i Land i Briggens Jolle; Sennor Montefalderon, en Mand med et dannet Væsen, hvilket vi paaftaae er meget hyppigt Tilfældet

med mexicanske Gentlemen, hvad end denne gode Republiks Undersaatters Mening for Dieblicket kan være, med Hensyn til denne Gjenstand, spurgte om Tilladelse til at følge Selskabet. Mulsford fandt en Leilighed til at bede Rose, isald de landede ved Fyrtaarnet, at recognoscere Stedet godt, for at forvisse sig om hvad Leilighed det kunde tilbyde, under et Forsøg paa at undkomme. De landede ved Fyrtaarnet, og Mrs. Budd, Rose og Biddy vare overmaade glade, ved at betræde terra firma, efter saalænge at have været indesluttede indenfor et Stibs snevre Grændser.

„Nu vel,“ sagde Jack Tier, da de gik op til Stedet, hvor Bygningen stod, „dette er et sørgeligt Sted for et Fyrtaarn, Miss Rose, og det undrer mig ikke, at Fyroppasseren og hans Bakskammerater ere knebne ud.“

„Det gjør mig meget ondt at sige,“ bemærkede Sennor Montefalderon, hvis Ansigt udtrykte den Bekymring han virkelig følte, „at Fyroppasseren og hans eneste Ledsager, en Dreng, vare ombord i Skonnerten, og ere omkomne i den, tilligemed saa mange af mine stakkels Landsmænd. Her ere Gravene som gjemme de to vi begravede igaar Aftes, efterat vi forgjeves havde bestræbt os for at bringe dem tilbage til Livet!“

„Hvilken en frygtelig Catastrophe har det ikke været, Sennor,“ sagde Rose, hvis yndige Ansigt tydeligen udtrykte den Rædsel og Sorg, hun saa naturligt maatte

føle; „thye Medmennesker overantvordede til Døden, uden at være forundte et eneste Dieblis til Bøn!“

„De føler for dem, Sennorita, — det er naturligt at De gjør det, og det er naturligt, at jeg, deres Landsmand og Anfører, ogsaa føler for dem. Jeg veed ikke hvilke Hensigter Gud har med mit ulykkelige Fædreland! Vi kan have grusomme og samvittighedsløse Mænd blandt os, Sennorita! men vi have Tusinder, der ere retfærdige, tappre og hæderlige.“

„Saaledes siger Mr. Mulsford mig, Sennor, og han har ofte været i Eders Havne paa Vestkysten.“

„Jeg kan godt lide den unge Mand, og hans og Eders Stilling ombord i Briggen sætter mig ikke lidet i Forundring,“ gjensvarede Mexicaneren, idet han lod Stemmen synke, saa at han ikke kunde høres af deres ledsagere, medens de gik lidt foran for Mrs. Budd og Biddy. „Sennor Spise er neppe værdig til at være hans Chef og Deres Formyndere.“

„Og dog finder De ham værdig til Deres Omgang og Tillid, Don Juan?“

Mexicaneren trak paa Skuldrene og smilede tvetydigt, dog paa en sørgmodig Maade. Det lod til, som han ikke ansaae det for klogt, at fortsætte denne Deel af Samtalen videre, da han slog ind paa en anden.

„Jeg kan godt lide Sennor Mulsford,“ begyndte han atter, „paa Grund af hans hele Adfærd og hans Grund

sætninger, saavidt jeg er istand til at domme om ham, efter saa kort et Bekjendtskab."

"Undskyld mig, Sennor," afbrød Rose ham hastig, „men De saae ham aldrig, førend De traf sammen med ham her?"

"Aldrig, jeg forstaaer Dem Sennorita, og kan lade den unge Mands Charakter vedersjæres fuldkommen Retfærdighed. Jeg er villig til at troe, at han ikke kjendte det Grinde hvori hans Skib nu er, ellers vilde jeg ikke have seet ham nu. Men det hvorfor jeg bedst kan lide ham er dette. Igaar Aftes under Stormen gif han og jeg en Timestid op og ned ad Dækket, vi talede om Mexico og denne Krig, der allerede har vliist sig saa ulukkelig for mit Fædreland, og som end mere kan blive det, da han fremsatte denne ædle Mening. — Mit Fædreland er mægtigere end Gders, Sennor Montefalderon, sagde han, og heri er det bleven mere begunstiget af Gud. De har lidt under ærgjerrige Regenter og under militaire Love, medens vi ere skredne frem under Fredens Betsignelse, begunstiget af det meest goddædige Forsyn. Hvad denne Krig angaaer, da kjender jeg kun lidt til den, skjendt jeg nok tør sige, at den mexicanske Regjering har havt Uret i nogle Ting, som den kunde have forhindret, og nogle, som den ikke kunde forhindre; men lad Retten være paa hvilken Side den vil, det smerter mig at see en Nation, der har taget saa fast et Standpunkt, til Gunst for Folkeregjering, trykket saa haardt af en

Anden, som ansees for at være saadanne Grundsætningers store Støtte. Amerika og Mexico ere Naboer, og burde være Venner, og medens jeg ikke dadler, eller kan dadle mit eget Fædeland, for at det forfølger Krigen med Kraft, vilde intet glæde mig mere, end at høre, at Freden var sluttet."

"Det ligner netop Harry Mulford," sagde Rose takfuld, saasnart hendes Vedsager havde ophørt at tale. "Jeg vilde ønske, Sennor, at der ikke blev noget Brug for dette Krudt, som nu ligger begravet i Søen."

Don Juan Montefalderon smilede, og syntes forundret over, at den smukke unge Skabning ved hans Side kjendte Meeltøndernes forræderiske Indhold. Han fandt det uidentvial usforklarligt, at Personer, som Rose og Mulford, tilskyndende stod i Forbindelse med en Mand, som Spise, men han var altfor godt opdraget, og for lidet istand til at fatte den rette Sammenhæng, til at fortsætte denne Samtale udover Betsedenhedens Grændser.

De vare nu ved Indgangen til Fyrtaarnet, hvor hele Selskabet traad ind i en Slags stum Orefrygt, som dets Stilhed og Ensomhed paabød. Ifølge Sennor Montefalderons Indbydelse stige de op til Lanternen, hvorfra de havde en viid og smuk Udsigt over det omgivende Hav. Fra dette ophøiede Standpunkt var Revet langt tydeligere, end nedfra, og Rose kunde see at mange af dets Klipper vare over Vandet, medens der tilskyndende var flere God Vand over en Mængde andre.

Rose betragtede det med længselsfulde Blikke, thi af nogle faa Bemærkninger, Mulsford havde ladet falde, troede hun, at han havde Haab om at undkomme blandt dets Kanaler og Coralrev.

Da de steg ned og gik igjennem Bygningerne, lagde Rose ogsaa Mærke til Forraadene, som Stedet tilbød. Der var Meel, Dre- og Svinekjød, og mange andre sædvanlige Fødemidler, saavel som Vand i en Cisterne, der opfangede det, som det flød ned fra Taget af Bygningen. Der var ogsaa nogle Fæde med Vand, da der paa disse Der ikke fandtes noget, der havde Lighed med en Rilde eller et Væld. Alle disse Ting lagde Rose noie Mærke til, og gjemte dem i sin Hukommelse, for siden at kunne drage Nytte deraf.

Sesfolkene vare imidlertid ikke ledige. Spise forhandlede med Briggen og fortoiede den for og agter, langs med Siden af Braget, førend Folkene holdt Frokost. Saasnart dette Maaltid var tilende, tog Spise og Styrmanden for Alvor fat paa Arbeidet. Mulsford førte et Sværanker ud paa den Side af Briggen, der vendte fra Skonnerten, og lod det falde i omtrent otte Favnes Afstand tværs for Skibet. Tallier bleve viste fra begge Briggens Mastetoppe til dette Ankers Kjetting, og der blev nu hevet i disse Tallier, indtil Skibet frængede mere end een Ränge, og Kjettingen var temmelig stiv. Andre Tallier bleve bragte op paa den modsatte Side og affkagede, saa at de hang klar til at anbringes paa

Skonnertens Master. Skonnertens Anker blev lettet i dets Beiereeb og Kjettingen viist ind igjennem the Swash's Rhyds. En anden Kjetting blev firet ned agter, saaledes at man, naar Skonnerten blev reist op, kunde være sikker paa at den vilde gaae under dens Kjel, en sex eller otte Fod fra Roret. Længer bleve sænkede ned om Mastetoppene, og Tallierne bleve hugne i dem. Disse foreløbige Arbeider medtog flere Timer, og da de vare udførte, holdt Mandstabet Middag.

Efterat Folkene havde skaffet, lod Spike en af Tallieløberne bringe til Bradspillet og den anden til Gangspillet, dog ikke førend de begge i Forveien vare godt dørhalte med Haandmagt; efter saa Minutters Forløb var Alt kommet til at bære saameget, at Matroserne, ligesom Spike, kunde danne sig noget Begreb om Sandsynligheden af, at hans Forstøtning og Tallier vilde holde. Nogle Forandringer bleve fundne nødvendige, for at fordele Spændingen, men i det Hele taget var Capitainen tilfreds med Arbeidet, og Folkene fik snart efter Ordre at hive paanh, bedst i Bradspillet.

Efter en halv Times Forløb begyndte Skonnertens Skrog, der hvilede med Rimningen paa Bunden af Vandet, at reise sig op paa Kjolen, og Toppene af Stærgerne at hæve sig over Vandet. Dette var den letteste Deel af Processen, da alt det, der udfordredes af Tallierne, var at reise den Masse op, som hvilede paa Sandet. Ved Hjælp af de lange Bægtstænger som Ma-

sterne udgjorde, gik Arbeidet saa raskt frem, at Spise, netop en Time efter at Folkene havde begyndt at hive, havde den Glæde at see Skonnerten staae paa ret Kjel, ved Siden af hans egen Brig, skjøndt endnu hvilende paa Bunden. Braget blev nu sikket med tilbørlig Forstøtning, for at det ikke igjen skulde kænre, hvorefter der blev givet Ordre til at hugge Tallierne i Længerne, der skulde bære det op til Overfladen. Disse Længer bestod i Skonnertens Ankerfjettinger, af hvilke den ene gik under Kjelen, medens Capitainen, hvad den Anden anbelanger, stolede paa Klydsenes Styrke, hvorigjennem denne, som ovenfor anført, var viist.

Da Alt saaledes var ordnet, mønstrede Spise sit Mandskab, og holdt en Tale til dem. Han sagde dem, at han var isærd med et Arbeid, der var udenfor deres sædvanlige Tjeneste, og at han vidste, de havde Ret til at vente extra Betaling for et saadant extra Arbeid. Skonnerten indeholdt Penge og dem vilde han have fat paa. Dersom det lykkedes ham, vilde deres Belønning blive en Doublon pr. Mand, hvilket var det samme som at fortjene mere end en Maanedes Hyre, ved fire og tyve Timers Arbeid. Dette var tilstrækkeligt, Folkene behøvede ikke at høre mere, de raabte Hurra for deres Chef, og gik til deres Arbeid saa muntre og tilfredse, som muligt.

Det vil være Læseren tydeligt, at det Arbeid, der først skulde udføres, var at løfte Skonnerten, hvis Last

var fuld af Meel og Krudt, op fra Havets Bund til dets Overflade. Som Skibet nu stod, var dets Dæk omtrent sex Fod under Vand, og enhver vil kunne forestaae at dets Vægt, saa længe det var nedsænket i et Fluidum af Vandets Tæthed, vilde være langt lettere at behandle, end naar det blev baaren af Luften. Tønderne vare for Exempel ikke meget tungere, end den Vandmasse de udfyldte, og hele Skibets Træværk var uden Modsigelse lettere end Elementet, hvori det var nedsunket. Hvad Vandet i Lasten angaaer, saa var det af samme Vægt, som Vandet, der omgav Skibet, og foruden Skibets Jern, dets Ballast og Rundholsterne, der var over Vandet, havde der ikke været meget der bidrog til at sænke Skonnerten. Ballasten, der udgjorde ti eller tolv Tons i Vægt, var virkelig den væsentligste Vanskelighed, og ene den foranledigede, at Spise nærede nogen Tvivl om, at Foretagendet vilde lykkes. Man kunde alligevel ikke forudsee Resultatet, førend man havde gjort et Forsøg, og der blev atter givet Ordre til at hive om.

Til Mandskabets usigelige Glæde blev Vægten funden let at overvinde, saalænge Skroget forblev under Vand. Mulsford med tre eller fire Mand til at hjælpe sig var nu ombord i Skonnerten, for at lette den ved at skaffe det andet Anker fra dens Boug, og at fæste forskjellige Gjenstande overbord, som fandtes paa Dækket. Paa denne Tid naaede Lønningen Vandets Overflade,

og paa denne Maade havde man vundet ligesaa meget, som man havde tabt ved at faae saameget af det lettere Træværk over Vandet. Det er alligevel en Selsølg, at Vægten tilio, ligesom Skibet hævedes, og især da den underste Deel af Rundholterne, Bougsprydet, Bommen, ic., fra at være flydende Gjenstande, overgik til ligesaamegen død Vægt, der skulde løstes.

Spise holdt et vaagent Die med sine Rundholter og den extra Forstøtning han havde givet dem. Han gik bestandig fra det ene Sted til det andet og sølte paa Vanter, Barduner og Hjælpebarduner, for at forviise sig om de bar ligemeget, ligesom han ogsaa undersøgte de øvrige anvendte Remedier. Mandskabet arbejdede muntert i eetvæk, idet de gik fra Vindebommene til Haandspaderne og omvendt. De sølte ogsaa, at Modstanden ved deres Arbeid forøgedes, jo mere det skred fremad, og nu fandt de det vanskeligere at vinde en Tomme, end det i Forstningen havde været at vinde en Fod. Det syntes virkelig, som om de hev deres eget Skib ned, istedetfor at hive det Andet op, og det varede ikke længe, førend de havde hevet the Swash flere Ringe over mod Braget. Mandskabets Spænding blev nu ikke alene meget stor, men meget truende. Hvert Hovedtoug, hver Bardun og Hjælpebardun stod saa tot, som en Jernstang og Kjettingen, der stod i Ankeret tværs for Briggen, var saa stiv, som om Fartsøiet havde redet for den i en Storm. En eller to varslende Skrændninger tilbeirs

vare ogsaa blevne hørte, og skjændt det ikke var andet end en Strop eller Længe, der sansede sig, idet Spændingen foregedes, tjente de dog til at minde Mandskabet om, at der kunde komme Farer fra den Kant. Saaledes var Sagernes Tilstand da Spise raabte: „Giv Bal!“ for at han kunde see, hvorledes det havde sig med Braget.

Omendskjændt der stod meget tilbage, for at gjøre Skonnerten flot, var der dog allerede udrettet en heel Deel. Dens Tilstand var følgende: Da den ingen Kakhysvinduer havde, var Bandet, da den kæntrade, løben ind i den gennem de fire Abninger, som dens Bygning frembød. Disse vare Kakhysnedgangen eller Kakhysdørene, Skyldet, Storlugen, eller den store Abning midtskibs, hvorigennem Ladningen ud- og indtages, og Forlugen, der forud svarer til Kakhysnedgangen agter, da den er Mandskabets Nedgang til Følselufaset. Hver af disse Luger eller Abninger, var forsynet med en Lugkarm, en stærk Ramme rundt om dens Rand. Disse Lugkarne hævede sig sex eller otte Tommer over Dækket, og svarede til den dobbelte Hensigt at styrke Skibet paa et Sted, der uden dem vilde være svagere end sædvanlig, og at forhindre det Vand der skyller ind paa Dækket, fra at løbe ned i Skibet. Saa snart altsaa disse Abninger eller deres Lugkarne kunde hæves op over Bandets Overflade, vilde al Fare, for at Skibet kunde

erholde noget videre Tiløb fra Oceanet, være forhindret. Det var selvfølgelig i denne Hensigt Spike havde anvendt de Anstrengelser, som nylig ere blevene anførte, skjøndt det kun tildeels var lykkedes. Skonnerten havde beindelig Spring, som det kaldes, det vil sige, dens For- og Agterende hævede sig næsten en Fod over dens Midte, naar den ingen Smrlastighed havde. Herved var For- og Agterenden først dukket op af Vandet, og det var den forøgede Bægt, der selvfølgelig var bragt op i Luften, der saa meget havde forøget Spændingen, og bragt Spike til at standse. Den forreste Deel af Dækket, saalangt som hen til Skylighet, var over Vandet, eller idetmindste i Flugt dermed, medens alt det øvrige af det var under Vand. I Nærheden af Storlugen var der adskillige Tommer Vand, der rigtignok var tilstrækkeligt til at det stod en Tomme over den øverste Rand af Lugkarmen. At hæve Kjolen denne Tomme, ved Hjælp af Tallierne, vidste Spike godt vilde koste ham mere Arbeid, og udsætte hans Skib for større Fare, end Alt hvad der hidtil var foretaget, og han standjede lidt inden han vovede at forsøge det.

Folkene bleve nu kaldte fra Briggen over i Skonnerten. Spike maalte nøiagtigt hvormegit der manglede, for at bringe Karmen af Storlugen over Vandet, da han vidste, at Pumpning og Dsning vilde være forgæves, inden dette var Tilfældet. Han fandt at der næsten manglede en Tomme, og vidste ikke ret hvorledes han

skulde hæve Skibet saameget. Mulsford raadede til endnu et Forsøg med Haandspader og Bomme; men dertil vilde Spise ikke laane Dren. Han troede, at der allerebe var saa stort et Tryk paa Briggens Master, som de kunde taale. Styrmanden foreslog derpaa at tage Storbommen ud af Skibet og at lette det ved at kappe Bogsprydet og Masterne bort. Dette havde Capitainen nok Lyst til; men han tvivlede om, at det vilde møde Don Bansk Bifald, der endnu var iland med Rose og hendes Tante, og, som rimeligviis nødigt vilde undvære disse Rundholter, for at faae sit Krudt affat igjen. Endelig faldt Lømmemanden paa en Idee, som blev antaget.

Denne Plan var meget simpel, skjøndt den var skarpsindig nok. Det vil erindres, at Vandet nu kun var istand til at trænge ned i Skibets Last, gennem Storlugen, da Karmene af alle de andre Luger var over dets Overflade. Lømmemanden foreslog derfor, at Storlugen, der havde været aflaget, da Tornadoen indtraf, men som fandtes paa Dækket, da Skibet blev hævet, nu skulde lægges over, efter at der først var lagt Bænk langs med Spunningen, og at Sprækkerne skulde tilstoppes, for saa godt som muligt at udelukke Vandet. Han troede, at to eller tre Mand kunde, ved at anvende Kalfatrejern, i ti Minutter gjøre Lugen saa tæt, at kun meget lidet Vand var istand til at trænge ind. Medens dette skete, vilde han bore saa mange Huller for og

agter, som han kunde, med et to Tomme Raver, gennem hvilke det Vand der var i Skibet, da vilde løbe ud. Spise glædede sig over dette Forslag og gav strax de nødvendige Ordre.

Man maa indrømme, at hvad the Molly Swash's Mandskab udrettede af det, der hørte til deres Haandtering, det udførte de med Kløgt og Duelighed. Ved nærværende Leilighed godtgjorde de den Fordring de havde paa denne Anbefaling, og vare baade active og flinke. Rugen var snart lagt over og nogenlunde godt kalfateret. Medens dette skeete gik Tømmermanden i et Fartoi hen til Skonnertens Boug, hvor en heel Planke var over Bandet, han valgte et Sted imellem to af Tømrene og borede et Hul, saa tæt ved Bandets Overflade, som han turde vove det. Da han alligevel ikke var tilfreds med eet Hul, borede han mange paa begge Sider, og baade for og agter. Med eet Ord, i Løbet af tyve Minutter var Skonnerten tappet, paa idetmindste tolv Steder, og Vandstraaler af to Tommers Diameter, sprang ud af begge Bougene, saavelsom af begge Læringerne.

Spise og Mulsford lagde Mærke til Virkningen. Der var ingen Tvivl om, at der endnu sneg sig noget Vand ind i Skibet, omkring Storlugen, men det var ganske tydeligt, at der flød endnu mere ud af det gennem de borede Huller. Efter nogen Tids nøiagtig Jagtagelse, var Spise overbevist om, at Skonnerten lang-

somt hævede sig, hvilket den uhyre Spænding, der hidrørte fra Briggen, bevirkede efterhaanden, som det sunkne Kartoi blev lettere. Efter en halv Times Forløb kunde der ikke længer være nogen Tvivl, da Hullerne, som vare borede mindre end en Tomme fra Vandet, nu vare rigelig to Tommer over det. Raveret blev igjen anbragt endnu nærmere ved Vandets Overflade, og efterhaanden, som nye Afløb bleve borede, bleve de, der viste sig ikke længer at være til nogen Nytte, omhyggeligen proppede.

Spise ansaae det nu for at være paa Tiden at see efter hvorledes Sagerne stod paa Dækket. Her saa han til sin Glæde at Lugkarmen virkelig havde hævet sig lidt over Vandet. Læseren maa ikke troe, at Skibet efter denne Stigning, og, som en Følge af det Vand, der var løben ud af det, nu havde saaet tilstrækkelig Gøne til at flyde af sig selv. Dette var langt fra at være Tilfældet; men Briggens stadige Tryk opefter, der efter de mekaniske Love bestandigt virkede til at bringe Skibet i Beiret, havde den Virkning at løfte Skonnerten, efterhaanden som den blev befriet fra den Vægt, der trykkede den ned mod Bunden.

Nu blev Lugen aflaget, da man fandt, at Vandet i Skonnertens Vast var sunket saa meget, at det næsten stod en Fod under den laveste Deel af Dækket. Henimod de to yderste Gænder af Skibet var dette Rum, paa Grund af Springet, nødvendigviis meget større. Der blev nu sendt Folk ned i Storlugen, for at slaae

paa Meeltønderne, efterat en enkelt Jolle (et Bippetoug) var bleven gjort klar til at heise dem op paa Dækket. Paa samme Tid blev der sat Skifter til Pumperne, skjøndt Spise endnu stolede paa at blive af med noget af Vandet, ved Hjælp af Raveret, da Lømmemanden vedblev at bore og proppe, saasnart der tilbød sig Leilighed, og de gamle Udløb bleve unyttige. Dette Middel vilde rigtignok snart ophøre, thi Vandets Høide i Lasten, var nu meget nær den samme, som Vandets udenfor Skibet. Man begyndte altsaa at øse baade for og agter.

Den næste væsentlige Fordeel Spise opnaaede, var ved at udlosse Lasten. Ved Solens Nedgang var flere end to hundrede Tønder rullede hen i Storlugen og vippet op paa Dækket, hvorfra omtrent Halvdelen af dem bleve sendte med Fyrbaaden til den nærmeste Ø, og de andre bleve bragte over paa Briggens Dæk. Disse sidste bleve placerede paa den Side der vendte fra Skonnerten, og hjalp til at bringe den paa ret Kjel. Der var vundet meget ved at blive disse Tønder qvit, da Vandet i Skonnerten netop sank ligesaameget, som det Num de havde indtaget, og Skibet blev paa een Gang befriet for Vægten af thye Tøns.

Strax efter Solens Nedgang kom Sennor Don Juan Montefalderon og hans Selskab tilbage ombord. De vare ifølge Rosens Anmodning forblevne paa Den til det sidste Dieblit; thi hun havde saa nøie som muligt

lagt Mærke til enhver Ting, for at forvise sig om der skulde findes noget Middel til at skjule sig, isald hendes Tante, hun selv og Biddy skulde forlade Briggen. Alle Derne vare alligevel for nøgne og for smaa, og hun var nødt til at vende tilbage til the Swash uden noget Haab fra den Kant.

Spise havde netop givet Folkene Ordre til at gaae til deres Aftensmaaltid, da Mexicaneren kom ombord. De gik begge ned paa Skonnertens Dæk, hvor de havde en lang, men hemmelig Samtale. Sennor Montefalderon var en koldblodig, rolig og forstandig Mand, og skjøndt han følte, som den vilde være tilbøielig til at føle, der nylig havde seet saamange Staldbrodre blive saa pludselig bortrevne, havde Catastrophen dog ikke i ringeste Maade gjort ham qvindaglig. Det er altsformegit en Vane hos det amerikanske Folk, at de modtage deres Indtryk fra Aviserne, der ofte hensynsløst og uvidende hentaste deres Artikler, ligesom gamle Kjerlinger fører deres Sladder. Med et Ord, de Meninger man saaledes erholder, have meget nær samme Værdi, som deres Tanker, der siges at tænke høit, og som udtale alle de Grovheder og trivielle Rygter, som hændelsesviis naae deres Øren. Paa denne Maade, frygte vi, at meget falske Begreber om vore Naboer i Mexico, ere komne i Omløb blandt os. Den Nation er en blandet Race, og har nødvendigviis en saadan Oprindelses forskjellige Charakteristik, og er uskyldigviis kun lidet paavirket af den

Rundstabs Indflydelse, som vistnok findes her. Skjøndt det er en Fjende, bør det alligevel indrømmes, at endog Mexico har sine retsfærdiggjørende Punkter. Angel-Saxere som vi ere, nære vi intet Ønske om, til ingen Nytte at illustrere det meget markerede Præg i den angelsaxiske Charakter, som tilskynder Moderstammen til at forkleine Alt, hvad der modsætter sig; men ville snarere adoptere noget af det ridderlige Galanteri, hvoraf saa meget der er ophøiet og anpriseligt, findes blandt Gammel-Spaniens Descendenter.

Sennor Montefalderon var med Liv og Sjæl hengiven det han kaldte sit Fædrelands Sag. Det var neppe muligt at bringe to Menneſter sammen, der bleve tilskyndede af mere tydelige Bevæggrunde, end Spise og denne Gentleman. Den Første handlede under den laveste og meest uværdige Naturs Indflydelse, medens den Sidste blev paavirket af de Høieste. Skjøndt Mexico kan have, og har svækket sin Sag, ved sin egen forræderiske Tro, Ustædighed, militaire Undertrykkelser og politiske Revolutioner, idet det især har givet Texanerne tilstrækkelig Retfærdiggjørelse for deres Opstand, var det ikke sandsynligt, at Don Juan Montefalderon saae Styrfen af alle de Beviisgrunde, som en Casuist af sædvanlig Snildhed vistnok kunde fremføre mod hans Fædreland; thi det er meget usædvanligt, nogetsteds at finde en Mand, der er villig til at indrømme, at hans Modstanders Stilling er god. Han saae i Dagens Begiven-

heder en Provinds bortvristet fra hans Nation, og da han i sin Bedømmelse af denne Gjenstand aldeles oversaa de talrige Leiligheder, ved hvilke hans egen vaklende Regjering havde givet deres mægtige Naboer tilstrækkelig Retsfærdiggjørelse, for ikke at sige Motiver, til selv at tage Loven i Hænderne og hjælpe sig selv tilrette, indbildte han sig, at Alt hvad der var hændet, var skeet ifølge en forudlagt Plan, istedenfor at betragte det for, hvad det egenligt var, alene et Resultat af politiske Begivenheder, som intet Menneſke kunde have forudseet, som intet Menneſke oprindeligt forestillede sig, eller som noget Menneſke kunde forhindre.

Don Juan forstod Spike fuldkommen, og bedømte ikke allene hans Charakter, men hans Brugbarhed rigtigt. Deres Bekjendtskab var ikke ganske nyt, skjøndt det altid havde været betegnet med den særegne Blanding af Forsigtighed og Tillid, der i Almindelighed karakteriserer Forbindelsen mellem Spitsbuben og den ærlige Mand, naar Omstændighederne gjør Forbindelsen nødvendig, men i en vis Grad fortroligt. De gik nu ved hinandens Side op og ned ad Dækket i en stiv Time, i hvilken Prisen paa Skibet, Midlerne, Betalingsmaaden og Overdragelsen blev fuldkommen aftalt mellem dem.

„Men hvad vil De gjøre med Deres Passagerer, Don Esteban?“ spurgte Mexicaneren spøgende, da de væsentligste Punkter vare ordnede. „Jeg føler især megen Interesse for den unge Dame, der er en fortryllende

Sennorita, og som har sagt mig, at hendes Tante lod hende gjøre denne Reise paa Grund af hendes Helbred. Hun seer altfor blomstrende ud til at mangle Helbred, og om det ogsaa var Tilfældet, er dette en besynderlig Reise for en Invalid."

"Jeg seer nok at De endnu slet ikke kjender den menneskelige Natur, Don Wan," svarede Spike, idet han lo og plirede med Dinene. "Da De og jeg ikke alene ere gode Venner, men hvad man kalder gamle Venner, vil jeg indvie Dem i Hemmeligheden ved denne Affaire, da jeg er overbevist om, at De ikke vil røbe den. Det er ganske rigtig, at den gamle Kone troer, at hendes Niece er brystsvag, og at man har anbefalet hende denne Reise, men Tosen er lige saa frisk, som hun er smuk."

"Hun maa da have en fortræffelig Constitution; thi det er sjældent, at jeg har seet saa fortryllende et ungt Fruentimmer. Men naar Tanten er ført bag Lyset i denne Henseende, hvordan har det sig da med Niesen?"

Spike gav ikke noget mundtligt Svar, men stlede kun til sin Kammerat og plirede.

"Jeg formoder, det er Deres Mening at ville tilkjendegive, at De ere i Forstaaelse med hinanden, Don Esteban," gjensvarede Sennor Montefalderon, som ikke holdt af Capitainens Væsen, og ønskede at afbryde Samtalen.

Spike meddeelte derpaa sin Kammerat i Fortrolighed, at han og Rose vare forlovede, skjøndt uden Tantens

Vidende, at han havde i Sinde at ægte Niesen, saasnart de naaede til en mericansk Havn med Briggen, og at det var en Overenskomst mellem dem at nedsætte sig der i Landet. Han tilføiede, at Affairen udfordrede Snildhed, og at hans tilkommende Kone havde Formue, og havde endnu mere i Vente, og han udbad sig Don Juans Hjælp, da Sagen nu nærmede sig en Crisis. Mexicaneren undgik at svare og Samtalen endte.

Maanen skinnede nu og vilde endnu to eller tre Timer kaste sit blege Lys over Scenen. Spike benyttede sig af denne Omstændighed til at forisætte Arbeidet med at lette Skomerten. En af de første Ting han nu foretog sig, var, at faae de Døde op, og at bringe dem ned i Baaden. Denne sørgelige Forretning medtog en Time, da Eigene bleve bragte i Land paa Den hvor Krudtet var, og der bleve de begravne i Sandet. Don Juan Montefalderon var tilstede ved denne Leilighed, og læste nogle Bønner over Gravene, ligesom han havde gjort om Morgenen over de To, som vare blevne begravede i Nærheden af Hyrtaarnet.

Medens denne sørgelige Forretning blev udført, blev Pumpning og Øsning forsat, under Mulsfords umiddelbare Tilsyn. Det vilde ikke være let, med fuldkommen Tydelighed, at beskrive de stridende Følelser, der nu havde bemestret sig the Swash's Styrmand. Han tvivlede ikke længer om Spikes Forræderi, og dersom det ikke havde været for Roses Skyld, vilde han ikke

et Dieblif have betænkt sig paa at gaae til Key Best med Fyrbaaden, for at indberette alt hvad der var foregaaet til Autoriteterne. Men der var ikke alene Rose at drage Omsorg for, men der var ogsaa Tanten, som det var langt vanskeligere at komme tilrette med. Mrs. Budd holdt rigtignok ikke længer Lysen for Spike, men i ethvert Tilfælde var hun ikke let at komme tilrette med, og især med Hensyn til Alt hvad der angik Søren. Dernæst lod den unge Mand sig mere eller mindre paa-virke af den besynderlige Indflydelse, som et smukt Skib ubestridelig udøver over dem der hører til det. Han holdt ikke af den Tanke at forlade the Swash i samme Dieblif, som han ikke vilde betænke sig paa at straffe dens Eier for hans mange Misgjerninger. Med eet Ord, Harry var altfor meget Somand til at han ikke skulde føle en dyb Uvillie for at vende sig imod sit Krydstogt eller sin Reise, ihvor meget end hans Forstand maatte fordømme begge.

Klokken var næsten ni, da Sennor Montefalderon og Spike kom tilbage, efterat have begravet de Døde. Ikke saasnart havde den Sidste sat Foden paa sit eget Skib, førend han saae, at een af Tallierne, der havde været brugt til at lette Skonnerten, var saa slækt, at det overbeviiste ham om, at Kartoiet nu flød af sig selv, skjøndt det for ydermere Sikkerhed vilde være rigtigst at lade Alt blive staaende til om Morgen. Efter saa-

ledes at have forvissset sig om begge Skibenes Tilstand, gav han den velkomne Ordre at skeie ud for denne Aften.

Sjette Kapitel.

Folkene havde nu Busterum. Af alt det Arbeid der falder i en Sømands Lod, bliver det at pumpe i Almindelighed anseet for det strengeste. De, som ere ansatte ved dette Arbeid, skifte hvert Minut, og denne Tjeneste kan ikkun holdes stadigt i Gang ved at have Skifter, der stadigen kan afløse hinanden. I nærværende Tilfælde blev the Swash's Mandskab rigtignok tilskyndet af Kjærligheden til Guld; men de vare alligevel meget glade, da Mulsford bød dem at skeie ud og gaae til Røis. Det var paa høi Tid at denne Ordre blev givet; thi Folkene vare ikke alene overordentlig udmattede; men det var saa langt over den sædvanlige Arbeidstid, at Maanens Lys alt for noget siden havde begyndt at blande sig med det lidet, der var tilbage fra den nedgaaende Sol. Alle vare glade ved at ophøre med Arbeidet, og to Minutter vare neppe forløbne, førend de

fleste af dem havde søgt Hvile og laae i dyb Søvn. Endog Spike og Mulford tog den Hvile de trængte til, og Koffen blev ene tilbage paa Dækket, for at passe paa om nogen væsentlig Forandring skulde foregaae med Beiret. Med et Ord, Alle, undtagen denne Lediggænger, vare udmattede af at pumpe og øse og Guldet havde endog mistet sin tryllende Magt, indtil Naturen var styrket ved Hvile.

Den Spænding, som var bleven frembragt ved de Scener, som Fruentimrene nylig havde gjennemgaaet, bevirkede, at ogsaa de sov sødt. Den dødlignende Stilhed der herskede i Skibet, bidrog til deres Ro, og Rose sov trygt, fra det første Dieblif hun lagde sit Hoved til Hvile paa Ruden, indtil henved Kloffen fire den næste Morgen. Den dybe Stilhed syntes varslende for den, der saa nylig havde været Vidne til den Stilhed, der gik forud for Tornadoen, og hun stod op. Paa den lave Brede og den varme Aarstid vare kun saa Klæder nødvendige, og efter saa Minutters Forløb var vor Heltinde paa Dækket. Her fandt hun, at den samme gravlignende Søvn beherskede Alt. Der var ikke et Vindpuft og Oceanet syntes at ligge i den dybeste Slummer. Spikes haarde Aandedræt kunde høres igjennem det aabne Vindue i hans Lukas, og dette var afgjort den eneste Lyd der kunde høres. Folkene, der laae spredte omkring paa Dækket, især fra Stormasten for

efter, syntes at være ligesaamange Træklodse, og fra Mulford hørtes intet Mandedrag.

Morgenens var hverken meget mørk, eller meget lys, da det var let at opdage Gjenstande i Nærheden, medens de, som vare i Afstand, nødvendigviis tabte sig i Mørket. Da Rose havde overbeviist sig herom gik hun saa langt som hen til Faldrebet, for at see om Koffen var paa sin Post. Hun saae ham ligge i Nærheden af Kabhyssen, i ligesaa dyb Søvn, som nogen af Mandskabet. Hun sølte at dette var urigtigt, og hun sølte sig urolig, skjendt hun ikke vidste hvorfor. Maaskee det var Bevidstheden om at hun var den eneste Person, der var vaagen og oppe paa denne Tid af Natten, i et Skib der var i en saadan Stilling, som the Swash, og i et Klima, hvor Orkaner syntes at være Luftens naturlige Afkom. En eller anden maatte vækkes, og hendes Smag, Følelser og Dømmekraft pegede alle paa Harry Mulford, som den Person der burde vækkes. Han sov sædvanligviis i Klæderne, Bendekredsens letteste Sommerdragt; og Vinduet i hans lille Lukas stod altid aabent for at indlade frisk Luft. Idet Rose bevægede sig lydløst hen til Stedet, lagde hun sin lille bløde Haand paa den unge Mands Arm, og han var i et Dieblis paa Benene. Han behøvede kun et Dieblis til at ryste Sønnen af sig, hvorpaa han forlod sit Lukas og gik ud til Rose paa Skandsen.

„Hvorfor er jeg bleven purre, Rose?“ spurgte den unge Mand, idet han afpassede sin Stemme efter den Stilhed der herskede rundt om ham, „og hvorfor har De kaldt mig?“

Rose forklarede Briggens Tilstand og de Følelser, der bevægede hende til at vække ham. Med en Dvindes Blidhed udtrykte hun nu sin Bekymring over at have berøvet Harry sin Ro; dersom hun et Dieblisk havde overveiet, kunde hun selv have holdt Vagt, og ladet ham nyde den Søvn, han vistnok maatte trænge til.

Men Mulford lo heraf; paastod, at han aldrig var bleven vækket i et lykkeligere Dieblisk, og vilde have svoret, dersom det ellers havde været passende, at en Minuts længere Søvn vilde have været for meget for ham. Efter disse første Forklaringer gjorde Mulford en Ronde paa Dækket, følte omhyggeligt hvormegen Kraft der gik paa Tallierne, og stødte atter til Rose for at underrette hende om at Alt var i Orden, og at han ikke engang troede det nødvendigt at purre Koffen. Den Sorte var i ingen Henseende en Lediggjænger, undtagen med Hensyn til at holde Vagt, og han havde trællet ligesaameget den foregaaende Dag, som nogen af Folkene, skjøndt det ikke var ved Pumperne.

En lang og halv fortrolig Samtale fandt nu Sted mellem Harry og Rose, de talte om Spise, Briggen og Ladningen, og om Capitains-Enkens Forblindelse. Det

var neppe muligt, at der skulde være saadan en Mangel paa Krudt i Havana, at en saa kostbar Smugling kunde være noget fordeelagtigt Foretagende, og Mulsford indrømmede, at han var overbevist om at Melet oprindeligen var bestemt til Mexico. Rose meddeelte ham den Samtale hun havde overhørt mellem Don Juan og Don Esteban, og Mulsford tvivlede ikke længer om at det var Spikes Hensigt at sælge Briggen til Fjenden. Hun hentydede ogsaa til hvad der var passeret mellem hende og den Fremmede.

Mulsford greb denne Leilighed til at berøre den Fortrolighed og Gunst som Jack Tier nød hos Rose. Han paastod endog at føle nogen Skinsyge i den Anledning, ihvorvel der kun var lidet hos en saadan Redbeiler, der kunde forurolige de fleste Menneſker. Rose lo, som de fleste Piger pleie at lee, naar Spørgsmaalet er om deres Magt over det andet Køn, og hun rystede sine rige Lokker, idet hun erklærede, at det var hendes Beslutning at smile til Jack ligetil Reisens Ende. Derpaa tilføiede hun, med en Qvindes Udelmodighed og Omhed, som om hun havde sagt for meget:

„Naar Alt kommer til Alt, Harry, veed De hvor meget jeg lovede Dem, endog inden vi aſſeilede, og hvormeget mere jeg senere har lovet Dem, og De har ingen reſſærdig Grund til at frygte endog Jack. Der er alligevel en anden Grund, der med Hensyn til dette

Punkt ganske bør berolige Deres Sjel. Jack er gift og hans Egtehalvdeel lever i dette Dieblif, hvilket han ikke selv har betænkt sig paa at vedgaae."

En hvislende Støi, et klart Lys og en lille Explosion, afbrød den halvt leende Pige, og Mulford vendte sig om, hurtig som Tanken, og saae, at en Raket var steget op i Luften, fra et Punkt, tæt under Briggens Boug. Han var endnu paa Veien hen til Bakken, da han i flere Miles Afstand saae Explosionen af en anden Raket, høit oppe i Luften. Han kjendte nok til Orlogsmændenes Skikke, til at føle sig overbevist om, at dette var et Signal og et Svar fra En i Regjeringens Tjeneste. Aldeles ikke bedrovet over, at the Swash's ulovlige Handel blev standset, før end den gik over i Fjendens Hænder, eller før end der var tilstødt Rose noget ondt, naaede Mulford betimeligt nok Bakken, til at besvare et Spørgsmaal, der strax efter blev opkastet i Skikkelse af en Praining. En Gig, der kun roedes af fire Mærer, med to Officierer agter, var tæt under Skibets Boug, og Styrmanden kunde næsten skjelne Ansigtet af den Officier, der spurgte ham. idet Dieblif han viste sit Hoved og Skulder over Lønningen:

"Hvad er det for Skibe?" spurgte den Fremmede, idet han talede i den myndige Tone, som den, der handler i Statens Ravn, dog ikke meget høiere end den sædvanlige Conversationstone.

„Amerikanſk og ſpanſk,“ var Svaret. „Denne Brig er en Amerikaner, Skonnerten, der ligger paa Siden, er ſpanſk, den kæntrede og ſank i Tornadoen, for omtrent ſex og tredive Timer ſiden, og vi have havt et drøit Stykke Arbeid, ved at forſøge paa at lette den op, efter at Stormen, der fulgte paa Tornadoen, havde blæſt ſin Pibe ud.“

„Ei, ei, ſaa det er Historien? Jeg vidſte ikke hvad jeg ſkulde tænke om at De ſaaledes laae Side om Side. Omkom der Noget ombord i Skonnerten?“

„Hver Sjæl, med Undtagelſe af Supercargoen, der hændelſesviis var herombord. Vi have i Eftermiddag begravet ſyatten Liig paa den mindſte af Kaierne, ſom De ſeer her tæt ved, og to igaar Morges tæt ved Fyrtaarnet. Men hvad er det for et Fartoi, og hvorfra kommer De, og med hvem gjør De Signaler?“

„Fartøiet er en Gig,“ ſvarede den Fremmede betænksomt, „og det hører til en af Uncle-Sams Krydſere, ſom er udenfor Revet, lidt mod Øſten, og vi ſignalifere med vor Chef. Men om De behager, Sir, vil jeg komme ombord til Dem.“

Mulford gik agterefter for at modtage den Fremmede ved Faldrebet, men blev befriet derfor, da han fandt, at Spike allerede var paa Skandsen. Derſom Orlogsmanden lagde Beſlag paa Briggen, kunde han glæde ſig derved, men ſaa ſtrænge vare hans Begreber om hans kaldsmæſſige Pligter mod det Fartoi, hvori

han var, at han ikke kunde overtale sig til at forraade det. Derjom nogen Ulykke skulde ramme det, eller skulde Rejsfærdigheden udøves, foretrak han, at det maatte stee under Spikes eget Tilsyn, og ikke under hans.

„Kald alle Mand op, Mr. Mulford,“ sagde Spike, da de mødtes. „Jeg seer en Stribe Dagslys i Øst, lad alle Mand komme op strax. Hvad er det for et fremmed Fartoi vi have paa Siden?“

Dette Spørgsmaal blev henvendt til de Fremmede, da Spike stod ved Faldrebstrappen da han fremsatte det, medens Styrmanden raable Mandskabet op. Officiieren saae nu, at han havde med en ny Person at gjøre, og idet han rakte Haanden ud efter Faldrebstouget, sagde han paa sin rolige og lette Maade:

„Deres Tjener, Sir! — vi ere Orlogsmænd, der høre til et af Uncle-Sams Fartøier, her udenfor, og ere netop komne herind for i al Høflighed at aflægge Dem et Besøg. Jeg sagde til En, som jeg antog for at være Eders Styrmand, at jeg vilde komme ombord til Dem.“

„Ei, ei, — kun En af Gangen, om De behager. Det er Krigstid, og jeg kan ikke tillade et armeret Baadsmandskab at komme ombord til mig om Natten, uden at kjende noget til dem. Kom selv op, om De behager, men befal Deres Mandskab at blive i Fartøiet. Kom her, mine Gutter, stil Eder op en halv Snees ved Faldrebet og hold Die med Mandskabet i det fremmede Fartoi.“

Disse Ordre havde ingen Indflydelse paa den kolde og betænksumme Lieutenant, der steg op af Briggens Side og strax efter stod paa Dækket. Neppe havde han og Spike seet hinanden, førend de begge studsede, som om de gjenkjendtes, og Lieutenanten sagde:

„Gi, ei, nu troer jeg at jeg kjender dette Skib, det er the Molly Swash, fra New-York, bestemt til Key-West og et Marked; og jeg har den Ære at see Capitain Stephen Spike igjen.“

Det var Mr. Wallace, Trediecommanderende paa Corvetten, som havde bordet Briggen i Mona Passagen, og det var for at undgaae den, at Spike var gaaet sønden om Jamaica. Mødet kom meget mal á propos; men det gik ikke an, at Skibets Capitain og Eier forraadte dette; Wallace blev tvertimod ønsket velkommen med megen Barm, ikke alene som en gammel Bekjendt, men som en meget behagelig Gjest. Naar Nogen havde seet de to, idet de gik agterud sammen, vilde de ikke have troet andet, end at Mødet var gjensidig tilfredsstillende, da det i enhver Henseende saae ud, som om der fandt et hjerteligt Bekjendtskab Sted imellem dem.

„Nu, det glæder mig at see Dem igjen, Capitain Spike,“ sagde Wallace, efter den første Hilsen, „om det saa kun var for at spørge, hvor De fløi hen, den Dag vi forlod Dem i Mona-Passagen? Vi saae Alle ud efter Dem, da vi ventede at De vilde komme ned mellem St. Domingo og Jamaica; men jeg troer neppe De var i

Nærheden af os om Natten. Vor Master troer, at De har dukket under som en And, og passeret os paa den Maade. Indlader De Dem nogensinde paa den Manoeuvre?"

„Nei, vi har holdt os oven Blande hele Tiden, Hr. Lieutenant," svarede Spike trohjertig, „og det er mere end man kan sige om den stakkels Djævel der ligger paa Siden af os. Jeg havde saa megen Frygt for Den Pines, at jeg løb rundt om Jamaica.“

De kunde have holdt Dem i tilbørlig Afstand fra Den Pine, og endda være gaaet norden om the Englishman," sagde Wallace ganske tørt. „Den D er alligevel en Slags Fuglestræmsel og vi have selv leet efter den, der er ikke noget om at den eksisterer. Men De synes at ligge let paa Bandet, hvad har De gjort med Deres Meel?"

„Skilt mig ved hver eneste Tønde De erindrer, at jeg var bestemt til Key West og et Marked. Nu, jeg fandt mit Marked her i amerikansk Farvand.“

„De har været heldig, Sir. Denne Stapelstad synes ikke ganske at være en kommerciel Stapelstad.“

„Tingen er, at Melet er bestemt til Havana, og jeg formoder det skal indskibes i Slavehandlere. Men jeg maa ikke vide Noget om alt det, det kan De nok tænke, Hr. Lieutenant. Naar jeg sælger mit Meel i amerikansk Farvand, til dobbelt Pris, saa kommer det ikke mig ved, hvad der senere bliver af det.“

„Ganſke viſt, med mindre det hændelſesviis ſkulde gaae over i Fjendens Hænder, og De er alt for god en Patriot til netop nu at handle med Mexico, det er jeg overbeviiſt om. Maa jeg ſpørge Dem, ſant det Meel tilligemed Skonnerten?“

„Hver enefte Lønde; men Don Wan dernede troer, at det meſte af det endnu kan bjerges, naar han bringer det iland paa en af diſſe Kaier for at tørres. Meel der er godt pakket gjennemvædes langſomt. De ſeer vi har noget af det paa Dækket.“

„Og maa jeg ſpørge Dem, Sir! Hvem er Don Wan? De veed nok at vi ere ſendte hertil for at ſee efter Dons og Donas.“

„Don Wan er en Kjøbmand fra Cuba, der handler med ſaadanne Artikler, ſom han mangler. Jeg traf paa ham her blandt Revener, hvor han ſtøvede omkring i Haab om at finde et Brag, har han ſagt mig, i den Tanke at kunne gjøre en fordeelagtig Handel paa den Maade, men da han erfarede, at jeg havde Hvedemeel, bleve vi enige om, at han ſkulde udloſſe mig paa denne Ankerplads, hvorefter jeg kunde ſeile med Ballaſt. Don Wan Montefalderon har betalt mig med klingende Mynt, og er en meget reſpectabel Mand.“

Wallace forlangte nu en Forklaring over Ulykken, til hvis enkelte Omſtændigheder han lyttede med en Sømands Interesſe. Han forelagde en Mængde Spørgsmaal, der alle havde Henſyn til det nautiſke ved Begi-

venheden, og da det nu var bleven lys Dag, undersøgte han med koldsmæssig Interesse, de Forholdsregler, der vare tagne ombord i the Swash, for at lette Braget. Skonnerten laae ikke dybere i Vandet, end da Folkene den foregaaende Aften bleve kaldte fra Arbeid, og Spike satte atter Mandskabet til at pumpe og øse, som det virksomste Middel til at forhindre dem i, uforsigtigen at give Drilogsgasterne nogen Oplysning.

Omtrent paa denne Tid kom Enken op paa Dækket, da Spike paa ny høfligen forestillede Lieutenanten for Passagererne. Han vidste rigtignok ikke hans Navn; men det havde ikke stort at betyde, da han slet og ret kaldte Officieren, Lieutenanten.

Mrs. Budd var meget glad over at finde en Leilighed til at udlosse, og hun udgjød snart en Beltalenhedsstrøm over den rolige og ufølsomme Wallace, der forbausede ham, uagtet den Prøve paa hendes Dygtighed, som han ved en tidligere Leilighed havde undsløet.

„Capitain Spike er af den Mening, Hr. Lieutenant, at vor Rast-Anker* her er fortræffelig, og jeg kjender Fordelen ved en god Rast-Ankerplads, thi min stakkels Mr. Budd var Somand, og lærte mig næsten ligesaa meget af sin ædle Haandtering, som han selv vidste.“

„Og han lærte Dem, Madam,“ sagde Wallace, idet han forbauset spilede Dinene heelt op, „at De skulde være meget nøieregnende med Rast-Ankerpladse!“

* Hermed vil Enken udtrykke: Ankerplads.

„Det gjorde han virkelig. Han pleiede at sige, at Rhede-istedenfor* aldrig vare saa gode til et saadant Diemed, som landlaasebde** Havne; thi Ankerne vilde vende tilbage hjem***, som han kaldte det; ja Rhede-istedenfor.“

„Ja, Madam,“ svarede Wallace, der i Begyndelsen saae heel forvirret ud, og, som om han var tilbøielig til at lee hende lige op i Dinene, men da han opfangede et Blik af Rose lod han det være. „Jeg mærker nok, at Mrs. Budd forstod hans Mening, han foretrak en Ankerplads, hvor han var godt beskyttet af Landet, og hvor der ikke var nogen Fare for at Ankerne skulde rippe, hvilket saa ofte er Tilfældet paa aabne Rhede.“

„Ja, saaledes er det! Det var netop hans Mening! Du kan ikke føle, Rose, hvor behageligt det er at tale med en Mand, der fuldkommen forstaaer saadanne Gjenstande! Min stakkels Mr. Budd affnyede Rhede-istedenfor, og kaldte dem altid vilde****.“

„Bilde, Tante?“ faldt Rose ind, da hun haabede

* Roadstead er en Rhed. Roads-instead, som Guden udtrykker sig er ordret oversat, Rhede-istedenfor, eller Konsens.

** Landlocked er en Havn, hvorfra Søen isthu kan sees over Land, dette falder Guden en landlaaset Havn.

*** The anchors is coming home: Ankeret ripper. Ordret oversat, Ankeret kommer hjem.

**** Savage og wild betyde begge vild, det sidste tillige, daarlig.

at standse Tanten ved sin Indblanden, „det er et besynderligt Ord at bruge om en Ankerplads!“

„Aldeles ikke, unge Dame,“ sagde Wallace alvorlig, der gives mange daarlige (wild) Ankerpladse, og vilde Ankerpladse ere ikke meget forskjellige fra vilde Dyr, da det er en Selvfølge, at begge ere vilde.“

„Jeg vidste nok, at jeg havde Ret!“ udbød Enken. Vilde Rast-Ankere have en vild Fødsel*, ligesom vilde Indianere. Oh, Oceaneis Sprog er, som min stakkels Mr. Budd pleiede at sige, Betsalenhed mildnet med almindelig Forstand!“

Wallace studsede atter, men hans Opmærksomhed blev netop i dette Dieblis henvendt paa andre Ting. Synet af Don Juan Montefalderon y Castro, der nu var kommen op paa Dækket, erindrede ham om sin Pligt, og idet han nærmede sig denne Herre, tilkjendegav han sin Bekymring over det store Tab han havde lidt. Efterat nogle faa høflige Ord vare verlede mellem Dem, gjorde Wallace en fiin Hentydning til Skonnertens Charakter.

„Under andre Omstændigheder,“ sagde han, „vilde det være min Pligt lidt omstændeligere at underrette mig om Deres Skibs Nationalitet, Sennor, thi vi ere i Krig med Mexicanerne, som De upaatvivlelig veed.“

„Ganske vist,“ svarede Don Juan, med usorandret

* Berth og birth udtaler næsten eens, det Første betynder Ankerplads, det Sidste Fødsel.

Mine og et meget høfligt Væsen, „skjøndt jeg ikke vilde være istand til at tilfredsstille Dem. Alt er sunken med Skonnerten og jeg har ikke saa meget, som et eneste Papir at kunne forevise Dem. Dersom De vil gjøre Skibet til Prijs under nærværende Omstændigheder, da staaer det vistnok i Deres Magt at gjøre det. Det er neppe værd at strides om nogle saa Lønder vaadt Hvedemeel.“

Wallace syntes nu at være lidt skamfuld, da den Andens sang froid havde blandet ham, og han skyndte sig at forandre Gjenstanden for Samtalen. Han udtrykte atter sin Bekymring over Don Juans Uheld, og han maatte gjentage de enkelte Omstændigheder ved Forliset, som om han sølte den dybeste Interesse for hvad han sagde; men der faldt ikke flere Vink om Skibets Rationalitet. Lieutenanten havde Takt nok til at skjelne, at Sennor Montefalderon var en Person af en ganske anden Kaliber, end Spike, og han viste ikke denne rolige Ironi, som dannede en saa væsentlig Deel af hans Charakter, imod denne nye Bekjendt. Han talte temmelig flydende Spa-sk, og der foresaldt nu en Samtale mellem de to, der i nogen Tid vedligeholdtes med Aand og den største Høflighed.

Denne Samtale mellem Wallace og Spanieren gav Spike lidt Ro til at overveie. Ligesom Dagen skred frem kom Krydsjeren tydeligere i Sigte, og det første han

gjorde, var at betragte den nøie. Den kunde vel have været tre Mile borte, men den nærmede sig med en laber Kuling, knap med to Miles Fart. Med mindre der var Nogen ombord, som var godt kjendt med Kanalerne ved Dry Tortugas, følte Skibe kun liden Frygt for at Skibet skulde komme meget nær ind til ham, men han vidste godt, at med den Slags Artilleri, som nylig var kommen i Brug i Krigsskibene, vilde han neppe være sikker, dersom Krydseren kunde komme ham nærmere, end en Kvartmils Afstand. Saa nær kunde Uncle-Sams Skib vistnok komme, uden at løbe nogen Fare for Grundene, og nærmere end den Afstand, var det rimeligt at det vilde komme i Løbet af Morgenens, dersom han vilde være saa høflig at vente efter det. Han besluttede derfor ikke at gøre sig skyldig i den Daarskab.

Arbeidet med at lense Skonnerten fortsattes imidlertid. Skjøndt Mulford oprigtigt ønskede, at Orlogsfartøiet kunde faae en nøiagtig Underretning om Briggens sande Charakter og Hensigter, kunde han ikke overtale sig til at være Angiver. For at undgaae Fristelsen til at blive det, beskæftigede han sig med at holde Folkene til Arbeidet, og aldrig før var Pumpning og Osning bleven vedligeholdt med en saadan Iver, som det nu var Tilfældet. Skonnerten flød snart efter af sig selv, og Tallierne hvorved den stod i Forbindelse med the Swash, bleve nedtagne. Flere end hundrede Tonder Meel vare endvidere bleve tagne op af det spanste

Fartois Last, og vare blevne lagt over paa Briggens Dæk, eller med Baad sendt ind til Kaaien. Dette frembragte en væsentlig Forandring i Skibets Gyne til at flyde, og hjalp til at Lensningen gif lettere fra Haanden. Pomperne vare stadigen i Gang, men to smaa Vandstrømme løb bestandig henimod Sphgatterne, og gjennem dem ud i Søen.

Endelig fik Mandsskabet Ordre til at steie ud og at holde Frokost. Dette syntes at vække Wallace, der paa en for ham selv meget behagelig Maade havde passaret med Rose, og syntes nødvendig at ville tage Afsted; men som nu mærkede at han forsømte sin Tjeneste. Han beordrede sit Mandskab ned i Giggen, og tog høfligt Afsted med Passagererne, hvorpaa han forlod Skibet. Giggen var kommen et lille Stykke bort fra the Swash, da Wallace reiste sig og ønskede at see Spike, med hvem han vilde tale et Afstedsord.

„Jeg kommer snart tilbage,“ sagde han, „og bringer Oder fyrgethve til halvhundrede flinke Gutter, der snart skal bringe Braget i Orden. Jeg er vis paa at min Chef vil samtykke heri, og at han med Glæde vil sende Oder to eller tre Baadsbesætninger.“

„Derjom jeg vil tillade det,“ mumlede Spike mellem Tænderne, „vil jeg være en stakkels elendig Kast-Anker-Djævel, det er det Hele.“

For Wallace udtrykte han alligevel sin hjertelige Taknemlighed; bad ham ikke at stynde sig for meget, da

det værste nu var overstaaet, og han havde endnu et langt Stykke at roe. Derfor kom han tilbage henimod Aften vilde det være mere end tidsnok. Wallace vinkede med Haanden og Gigen roede væk. Spike satte sig ned paa Ruffet, hvor han havde staaet, i to eller tre Minuter, hensunken i Grublerier. Da han steg ned paa Dækket var hans Beslutning fattet. Det første han gjorde, var at give Baadsmanden nogle hemmelige Ordre, Derefter trak han sig tilbage til Kahytten, hvorhen han strax lod Tier kalde.

„Jack,“ begyndte Capitainen, idet han kun gjorde liden Omsvøb med at aabne sit Hjerte, „Du og jeg ere gamle Skibskammerater, og burde være gamle Venner, skjøndt jeg troer, at Din Natur har undergaaet nogle Forandringer, siden vi sidst saaes. For thyve Aar siden var der ikke en Mand i Skibet, paa hvem jeg saa trygt kunde stole, som paa Jack Tier; nu synes Du ganske at have hengivet Dig til Fruentimrene. Dit Sind har forandret sig endnu mere end Dit Legeme.“

„Det er noget som Tiden gjør ved os Alle,“ gjen svarede Tier med Kulde. „Jeg er ikke hvad jeg pleiede at være, det tilstaaer jeg, og det er heller ikke I, for den Sags Skyld. Da jeg sidst saae Eder, ædle Capitain, var I en smuk Mand paa Fyrgethye, og kunde gaae tilveirs med enhver ung Knøs ombord i Briggen, men nu er I bleven lidt spær og ikke alt for adret.“

„Jeg! Der er ikke foregaaet den ringeste Forandring med mig i de sidste tredive Aar. Jeg byder Enhver Trods der kan overbevise mig om det modsatte. Men det hører ikke hjemme her, Du er intet ungt Fruentimmer, Jack, at jeg har nødig at prale af min Helbred og Skønhed for Dig. Jeg ønsker en Smule reel Tjeneste af Dig, og ønsker det paa gammeldags Maneer.“

Da Spike havde talt, stak han Tier en af de Doubloner i Haanden, som han havde modtaget af Sennor Montefalderon i Betaling for Krudtet. De Doubloner for hvilke der var saa megen Pumpning og Øsning i Gang, vare endnu under Band i Gulsen.

„Gi, ei, Sir,“ gjensvarede Jack smilende, idet han med et fiffigt Blik stak Guldet i Lommen, „dette har nogen Lighed med gamle Tider. Jeg begynder nu at kjende Capitain Spike, min gamle Chef igjen, og seer at han alligevel ligner sig mere selv end jeg havde troet. Hvad skal jeg gjøre for denne, Sir? tal reent ud, at jeg kan være vis paa at styre den rette Cours.“

„Oj, kun en Bagatel, Jack, Intet som vil opbryde det underste Lag i Din Forstand, gamle Skibskammerat, Du seer Briggens Tilstand, og veed at den, som den er, ikke er i en passende Stand for Damer.“

„Det havde i det Hele taget været bedre, Sir! om de aldrig vare komne ombord,“ svarede Jack, med et mørkt Afsyn.

Spise var forundret, men han var altformegget beskæftiget med sit Forehavende, til at dvæle ved Bagateller.

"Du veed hvad det er for en Slags Meel de har vippet ud af Skonnerten, og maa vide at Briggen snart vil være i den største Noorden. Jeg har ikke i Sinde at lade dem bringe en eneste Tønde deraf ned igjen i Laften; men det maa altsammen paa Dækket og ind paa Derne. Nu ønskede jeg at skaane mine Passagerer for den Gene dette maatte forarsage, og jeg har givet Baadsmanden Ordre at opslaae et Telt for dem, paa den største af disse Tortugas, og hvad jeg ønsker af Dig er, at Du skal samle Føde og Vand og andre Fruentimmerrariteter sammen, og gaae i Land med dem, og gjøre dem det saa hyggeligt, som muligt, for nogle faa Dage, eller til vi kan faae denne Skonnert ladt igjen og affendt."

Jack Tier saae paa sin Chef, som om han vilde giennemtrænge hans hemmeligste Tanker. En kort Pause fulgte, i hvilken Hovmesteren sad eftertænkfuld, derpaa opklarede hans Ansigt pludseligt, han knipsede med Tømmelfingeren til Doublonen og fangede den igjen i den hule Haand, da den dalede ned, og han udstødte det sædvanlige, "ei, ei, Sir!" med synlig Tilfredshed. Der foresaldt intet videre mellem disse to værdige Personer, der nu skiltes ad, Jack for at træffe sine Foranstaltninger, og Spise for at "spinde sit Garn", som han i sit stille Sind kaldte Operationen, for Mrs. Budd,

Rose og Biddy. Enken lyttede høfligen, skjøndt hun syntes halv uvillig, og halv rede til at samthkke. Rose modtog Forslaget med Glæde, da det indesluttede Liv paa Skibet faldt hende kjedeligt. Den største Hindring bestod i at overvinde de Vanskeligheder, som Tanten gjorde, da Biddy lod til at holde ligesaameget af Ideen, som Miss Rose. Hvad Hjertaarnet angik, da havde Mrs. Budd erklæret, at intet skulde formaae hende til at gaae derhen, thi hun tvivlede ikke om, at der meget snart vilde spøge, om der ikke allerede spøgede paa Stedet. I denne Mening blev hun understøttet af Biddy, og da denne Tro var bleven Spise bekjendt, var det at han foreslog Teltet.

„Er De vis paa, Capitain Spise, at det ikke er en øde Ø?“ spurgte Enken. „Jeg erindrer, at min stakkels Mr. Budd altid talte om øde Øer, som rædsomme Steder, og Steder, som ethvert Menneſke burde ſky.“

„Om det nu ogsaa er saa, lille Tante,“ sagde Rose ivrigt, „saa har vi jo Briggen her lige ved Haanden. Du vil ikke komme til at lide nogen af de Mangler, der følge med et saadant Sted. saalænge vore Benner kan forsyne os.“

„Og saadanne Benner, Miss Rose,“ udbrod Spise, i en for ham temmelig sentimental Tone, „Benner, der hellere selv vilde underkaſte ſig Hunger og Tørst, end at De ſkulde mangle det ringeſte.“

„Kom nu, Madam Budd,“ sagde Biddy paa hendes hjertelige Maade, „De maa erindre, at det er en D, og det er netop det, som gamle Irland altid har været, Gud velsigne det! Der ere de behageligste Opholdssteder.“

„Nu, jeg vil vove paa at sœie Dig og Biddy, min kjære Rosy,“ gjensvarede Enken, der dog nødig vilde give efter; „men Du maa erindre, at dersom jeg i det Hele taget finder at det er en øde D, vil jeg ikke for Alverden tilbringe Natten paa den.“

Ifølge denne Overenskomst blev Selskabet bragt iland. Baadsmanden havde allerede opreist et Slags Telt paa et passende Sted, hvortil han brugte nogle af de gamle Seil, der havde ligget over Meeltønderne, ikke alene til Vægge, men til et Tag af nogen Størrelse. Dette Telt var kunstigt nok indrettet. Foruden det lille Bærelse, der var aldeles indeluffet, var der en Slags Piazza eller aaben Veranda, som vilde sætte dens Beboere istand til at nyde Skygge i den frie Lust. Under denne Veranda var der en Lønde ferst Vand, samt to eller fire Skibsstole, hvilket altsammen var bleven sendt i Land med de Materialier hvoraf Teltet skulde dannes. Baaden var kommet og gaaet flere Gange, og da Distancen var kort, var den øde D snart ikke længer øde. Det nødvendige Forraad til at forsyne tre Gruentimmer i ligesaamange Dage havde rigtignok ikke meget at betyde, og var snart bragt iland; men Jack Tier havde

sørget for et rigeligere Forraad. Som en fortræffelig Kjøkkenmester havde han ikke forsømt noget af de Midler, som laae inden for hans Omraade, der kunde bidrage til at gjøre det hyggeligt for dem, der vare betroede hans særdeles Omhu. Længe førend Folkene skeiede ud for at holde Middag, var hele Arrangementet fuldendt, og Baadsmanden var færdig til at gaae ombord.

„Nu, mine Damer!“ sagde den barske gamle Ulf, „seer jeg, at jeg ikke kan udrette noget mere for Dem. Denneherfens D er nu næsten ligesaa beqvem som et Skib, der har pløiet det salte Hav i en Maaned, og jeg veed ikke hvorledes det skulde indrettes mere komfortabelt.“

Dette var kun ifølge Baadsmandens Begreber om Comfort; men Rose takkede ham paa sin indtagende Maade for hans Omsorg, medens Tanten indrømmede, at Tingene saae nogenlunde lovende ud, for et Sted, der næsten var en øde Ø. Efter saa Minutters Forløb vare næsten alle Folkene gaaede, og Den var ene i de tre Gruentimmers og deres stadige Ledsager Jack Tiers Besiddelse. Rose glædede sig ved det nye i hendes Stilling, skjøndt Den vistnok fortjente Navnet af en øde Ø. Der var ingen Skygge, undtagen den som Teltet og Berandaen afgav, skjøndt den Sidste havde en temmelig betydelig Udstrækning. Der var intet Vand undtagen det, der fandtes i Tønden og i Havet. Uf Grønt var der meget lidt paa denne Ø, og det var af den magreste

og groveste Slags, da det var en Sort langt, stridt Græs, med hist og her nogle saa forkrøblede Buske. Sandet var alligevel temmelig fast, især rundt om Strandbredden, og det var langt fra ubehageligt at gaae paa. Rose havde ingen Ahnelse derom, men en Uge tidligere vilde Stedet have været hende aldeles utaaleligt, paa Grund af Moskiter, Gallinippers og andre lignende Insecter af den plagende Familie; men Alt af den Slags var for Diebliffet forsvunden i Tornadoens Lufstrømninger. For at lade Spike vederfares Rejsfærdighed, maa vi tilføie, at han kjendte denne Omstændighed, ellers vilde han vistnok have betænkt sig paa at udsætte Fruentimmer for dette Steds sædvanlige Plagerier. Der var alligevel ikke bleven en Moskit eller noget af den Slags tilbage, da Alt var gaaet i Læ, i den Hvirvel, der var bleven saa ødelæggende for den mexicanske Skonnert.

„Dette Sted kan være meget godt, lille Tante, for en eller to Dage“ raabte Rose muntert, da hun kom tilbage, fra en kort Excursion, og tog Hatten af, der var indrettet til at beskytte hendes Ansigt mod et varmt Klimas Solstraaler, idet hun overlod det til Søvinden, der netop havde begyndt at lufte, at viste hendes blomstrende og straalende Kinder. „Her er det bedre end i Briggen, den usleste Stump Land er bedre end Briggen.“

„Siig ikke det, Rose — ikke dersom det er en øde Ø, min Kjære; og denne har en fortvivlet Lighed med

en øde Ø. Det gjør mig næsten ondt, at jeg har vovet mig ind paa den."

"Den vil ikke blive forladt af os, lille Tante, førend vi see en Leilighed til at gjøre det. Hvorfor skulde vi ikke bestræbe os for at komme ombord i hiint Skib, og vende tilbage til New-York med det; eller i det mindste overtale dets Capitain til at sætte os iland et eller andet Sted her i Nærheden, og saa kunde vi gaae hjem over Land. Din Helbred har aldrig forekommet mig bedre, end nu for Diebliffet, og hvad min angaaer, kjære Tante, da kan jeg forsikre Dig, at jeg er saa fuldkommen rask, som jeg nogenstinde i mit Liv har været det."

"Det hidrører altsammen fra denne Reise. Jeg vidste at den vilde have en velgjørende Indflydelse paa Dig, og det glæder mig at høre Dig tilstaae det. Biddy og jeg talte netop om Dig imorges, mit Barn, og vi vare begge enige om, at Du begyndte at ligne Dig selv igjen. Oh, Skibe, Brigger og Skonnerter, fuldt tilrakkede og halv tilrakkede, intet er bedre for pulmonariske Svagheder, og jeg besluttede at Du skulde tilføes, idet Dieblif jeg begyndte at blive urolig for Din Helbred."

Den gode Enke elskede Rose meget ømt, og hun var nødt til at tye til sit Kometørklæde for at afdørre Taarerne, da hun havde sluttet. Disse Taarer havde ligesaameget sit Udspring fra hendes tidligere Følelser af Frygt, som en nærværende Taknemlighedsfølelse. Rose saa dette, og hun satte sig ved Tantens Side, rørt, som

hun altid blev ved lignende Leiligheder, over dette Beviis paa hendes Slægtninges Kjærlighed. I dette Dieblif vilde endog Harry Mulsford have tabt en stor Deel i hendes kjærlige Følelser mod ham, dersom han blot havde saameget som smilet over en af hendes Tantes nautiske Absurditeter. I saadanne Diebliffe syntes Rose at være hendes Tantes Formhynder og Beskytter, og hun glemte endog de mangfoldige Grunde der var tilstede, for at ønske, at hun i sin Barndom var bleven sat under Ens Omsorg, der bedre var skiftet til dette Hverv, end hendes Onkels veltænkende Enke.

„Tak, lille Tante, tak, kjære Tante,“ sagde Rose, idet hun kyskede Onken kjærligt, „jeg veed, at Du mener det saa godt med mig, skjøndt Du tager lidt feil i at antage mig for syg. Jeg forsikkrer Dig, Kjære,“ idet hun klapper Tantens Kind og kjærtegner hende, som et spøgende Barn, „jeg har aldrig følt mig bedre og dersom jeg har været lungesottig, er jeg fuldkommen helbredet, og er nu rede til at vende tilbage til vort Hjem.“

„Gud være lovet derfor, Rosy. Under hans guddommelige Forsorg skyldte vi Søen Alt. Men dersom Du virkelig føler at Du er kommen Dig saameget, ønsker jeg ikke, at Du er længer ombord i et Skib, end høist nødvendigt. Vi skyldte Capitain Spike nogen Forbindtighed for hans Omsorg, og kan ikke paa en uheldig Maade forlade ham; men saasnart han er istand til at søge en Havn, vil jeg anmode ham om at gjøre det,

og vi kan tage hjem over Land; med mindre Briggen gaaer hjem."

"Jeg holder ikke af denne Brig, Tante, og nu vi eengang ere ude af den, skulde jeg ønske, at vi ikke vendte tilbage. Heller ikke holder jeg af Deres Capitain Spike, der forekommer mig at være Alt andet end en behagelig Gentleman."

"Det er fordi Du ikke er vant til Søen. Min stakkels Mr. Budd havde sine Lader, ligesaagodt som alle de Andre, det varer noget inden man bliver bekendt med dem. Saaledes ere alle Søfolk."

Rose bukkede uvilkaarligt sit Hoved; men saa dybt, at hendes forøgede naturlige Rødme blev skjult, idet hun svarede:

"Harry Mulford er ikke saaledes, lille Tante, og han er Semand ligesaa Jesen til Gudsaaen."

"Nu, jeg maa tilstaae, at der er Forskjel, skjøndt jeg nok tør paastaae, at Harry Dag for Dag vil komme meer og meer til at ligne alle de Andre. Til Slutningen vil han ligne Capitain Spike."

"Aldrig," sagde Rose bestemt.

"Du kan ikke vide det, Barn. Jeg kjendte ikke Din Onkel, da han var i Harrys Alder, thi jeg blev ikke ført førend han var Tredive, men meget ofte har han viist mig en eller anden slank og net Ungling, og sagt, saadan en Knøs var jeg netop i mit Tyvende, skjøndt der i det Dieblif han sagde det, ingen kunde

være hinanden mere ulig, end de to. Vi forandre os Alle med Aarene. Jeg for Exempel, var en Gang saa smækker, og næsten — ikke ganske Rosh; thi der findes kun saa der er det — men næsten ligesaa smuk, som Du selv."

"Ja, Tante, det har jeg hørt før," sagde Rose, idet hun sprang op for at forandre Samtalen; „men Harry Mulford vil aldrig blive som Stephen Spike. Jeg vilde ønske, at vi aldrig havde kjendt den Mand, kjære Tante."

„Det var altsammen Din egen Skyld, Barn. Han er en Fætter af Din intimeste Veninde, og hun bragte ham i vort Huus; og man kunde dog ikke fornærme Mary Mulford, ved at sige hende at vi ikke kunde lide hendes Fætter."

Rose lod til at være fortrydelig, og hun holdt sin lille Fod i Bevægelse, idet hun stødte til Seilet der dannede Væggen, ligesom unge Piger pleie at trampe i Jorden naar de ere fortrydelige. Men denne Skygge af Misfornøielse var snart forbi, og hendes Ansigt blev saa sagtmodigt, som den klare, blaa Luft, der dannede Himmelhvælvingen over hendes Hoved. Som for at bøde for hendes Følelsers Oprør, sthyggede hun Armene rundt om Tantens Hals, hvorefter hun forlod hende og gik langs med Strandbredden, grundende over sin nærværende Stilling, og over de bedste Midler til at unddrage sig Spikes Magt.

Der udfordres stor Fortrolighed med Skibe og med Søen, for at et Menneske kan lænke, læse og raisonnerer paa samme Maade ombord i et Skib, som man har været vant dertil i Land. Rose havde følt denne Forlegenhed i den sidste Maaned, i hvilken Tid hun neppe havde været istand til at handle overeensstemmende med hendes sande Charakter, da hun tillod sin Energi og tildeels sine Evner at blive inddragne i den Hvirvel, der var frembragt af Tummelen, Rnheden og de Scener som Skibet og Oceanet frembød. Men nu, da hun atter var paa Land, liden og nøgen, som Den var, der nu udgjorde hendes Verden, sandt hun No og Gensomhed til at overveie og beslutte. Hun var ikke uvidende om et Krigsskib, eller om det upassende for ubeskyttede Fruentimmer, at gaae ombord i et saadant; men Gentlemen af en håderlig Charakter, som Officiererne paa det Skib, der var i Sigte, kunde neppe mangle deres Stands Høielse, og Alt var at foretrække, for atter at underkaste sig Spikes Magt. Hun besluttede i sit stille Sind, at hun ikke frivilligen vilde gjøre dette. Vi vil forlade denne unge Pige der langsomt vandrer omkring denne Des Strandbred, grundende over Gjenstande som disse, medens vi vende tilbage til Skibene og Sømandene.

En frisk Brise blæste ind over Revet fra Gulsen, der bragte Corvetten stik i Læ af Brigantinen's Ankerplads. Dette var Grunden til, at den Første havde nærmet sig saa langsomt. Nu var Distancen mellem

Skibene saa lille, at en Hurtigseiler som Orlogsmanden, vilde snart have været istand til at være paa Siden af Goffardisartøierne, dersom det ikke var for de mellem-liggende Ders og de indviklede Løbs Skyld. Den var alligevel klos under Binden og det var tydeligt nok, at den agtede at løbe saa langt ind til Farerne, som Lod-det viste at det var sikkert, om den endog ikke vovede sig ind imellem dem.

Spike lagde Mærke til alle disse Bevægelser, og han tog sine Forholdsregler derefter. Pumpning og Osning havde været holdt i Gang siden det var bleven lyst, og næsten Halvdelen af Melet var taget op af Skonnertens Last. Dette Fartøi havde altsaa tilstræffelig Gvne til at flyde, og der var ikke længer nogen Frygt for at den vilde synke. Der var alligevel endnu en stor Masse Vand i den, da Røhytten næsten var halv fuld. Det var Spikes Hensigt at formindstke dette Vand saa tilstræffeligt, at han kunde stige ned i det Lukas, som Sennor Montefalderon havde benyttet, og bortsbringe Doublonerne, som ene vare istand til at holde ham i Nærheden af en saa farlig Nabo, som the Pough-keepsie. For den der kjendte Løbene over Revet og mellem Smaaverne, var det en let Sag at undslø, især da Binden saa heldigt havde bragt Krydseren i Læ. Spike frygtede meest en Bevægelse af Baadene mod ham, og han havde næsten fattet den Beslutning, hvis et saadant Foretagende blev iværksat, at forsøge paa at afflaae

det ved Hjælp af sine Kanoner. Kun en stor Deel Uvished om, at Mulford vilde samtykke i, at modsætte sig Landets erkjendte Autoriteter, saavelsom nogle Tvivl af en lignende Natur, med Hensyn til to eller tre af hans bedste Matroser, lod ham i nogen Tvivl angaaende denne Plan. Da der alligevel ikke blev udsat noget Fartoi fra Krydseren, blev det ikke nødvendigt at gribe til et saa fortviolet Middel, og Skonnertens Lensning blev uafbrudt fortsat. Saasnart som Baadsmanden kom tilbage fra Den, fik han tilligemed de Folk han havde med, Ordre til at lette Ankerne, af hvilke det vil erindres, at the Swash havde flere ude. Endog Mulford blev kort efter sat iværk med den samme Tjeneste, og denne flinke og active Sømand fuldbragte snart Arbeidet. Da Skonnerten havde et Anker i Bund, og nu flød uden Hjælp, havde the Swash kun fast ved den.

Saaledes stode Sagerne, da Folkene gik til Arbeid, efterat have holdt Middag. Paa denne Tid var Corvetten mindre end en halv Mil fra Bugten, da dens Fremgang var bleven væsentlig forsinket af Strømmen, som den havde ret imod sig. Spise indsaæ, at et eller andet Sammenstød snart maatte indtræffe, og han besluttede at tage Baadsmanden med sig, og stige ned i Skonnertens Kahyt, for at søge efter Guldet. Baadsmanden blev kaldt, og Sennor Montefalderon gjentog i denne Mands Nærværelse de Instructioner, som han troede det nødvendigt for Gventhyrerne at følge, for at sikre sig Pengene.

Da han vidste til hvor liden Nytte Laase vilde være ombord i et Skib, hvor Mandskabet var tilbøieligt til at plyndre ham, havde denne Herre sat mere Tillid til at skjule sin Skat, end til at sikkre den paa sædvanlig Maade. Da Forflaringen var bleven gjentaget, gik Spike og Baadsmanden ombord i Skonnerten, og efter at have aflædt sig, lavede de sig til at gaae ned i Kahyten. Capitainen standsede et Dieblisk for at see efter Corvetten, og for at undersøge Veirets Tilstand. Det er sandsynligt, at han har følt et eller andet nyt Indtryk under denne Undersøgelse, thi han raabte til Mulford, at han skulde gjøre Seilene løs, skodde Skjederne for og heise Forremersseil. Med eet Ord sørge for at Alt var klart til at kaste løs og gaae under Seil med Briggen paa et Dieblisks Varsel. Med denne Ordre forsvandt han i Skonnertens Kahytsnedgang.

Spike og hans Ledfager fandt Vandet i Kahyten meget dybere, end de havde troet. For at gjøre Kahyten bekvemmere, var Dækket i den blevet sænket langt dybere, end det sædvanligt er Tilfældet ombord i amerikanske Skibe, og dette bevirkede, at Vandet stod op under Armhulerne paa de to Mænd, der vare saa lave som vor Capitain og hans firrstaarne lille Baadsmand. Den Første brummede en heel Deel, da han overbeviste sig om denne Omstændighed, og talte noget om at Styrmanden var bedre skiftet til at søge paa et saadant Sted; men endte med den Bemærkning, at den der vilde

have et kildent Arbeid godt gjort, maatte selv udføre det.

Guldbjægerne famlede sig forsigtig frem i Kahytten i nogen Tid, idet de søgte efter en Skuffe, hvori man havde sagt dem at de vilde finde Nøglen til Sennor Montefalderens Lukas. Dette lykkedes endelig Spise, da han var langt bedre kjendt med Kahytter og deres Indretning end Baadsmanden.

„Her er den, Ben,“ sagde Capitainen, „nu en Dufning blandt Dons Kostbarheder. Dersom Du skulde plukke noget op der er værd at tale om, kan Du condemnere det som Bjergelsen, da jeg har i Sinde at kaste løs og forlade Braget, saasnart vi have sikket os Doublonerne.“

„Og hvad vil der blive af alt det sorte Meel, som ligger spredt omkring, Sir?“ spurgte Baadsmanden med et Grin.

„Det kan flytte sig selv. Min Overenskomst er sluttet, saasnart Doublonerne ere fundne. Dersom denne Don smukt vil give mig sin Deel af hvad der bliver tilbage, kan han maaskee kjøbe mig til at sende de Lønder vi have ombord i Briggen, iland et eller andet Sted i Mexico; men jeg ønsker at komme bort fra denne blodige Corvets Naboskab, saasnart som muligt.“

„Den gjør kun daarlig Gort mod Strømmen, Sir! men det kunde maaskee stikke den at sende sine Fartøier ind.“

„Fartøierne kunne være glade om de kom tilbage igjen,” mumlede Spike. „See saa, nu er Døren aaben, og vi kan begynde at fiske efter Pengene.”

En eller anden Gjenstand var ruslet mod Døren, da Skibet kæntrede, og det var temmelig vanskeligt at faae den aabnet. Endelig lyffedes det dem, og Spike vadede først ind i det lille Lukas. Her begyndte de at søle sig for under Vandet, med en meget utilstræffelig Belysning, for at søge om den skjulte Skat. Spike og hans Baadsmand vare lidt uenige med Hensyn til det Sted, der nylig var bleven beskrevet for dem, ligesom Folk pleie at være uenige endog i Beretninger om Ting, der ere skete lige for deres Dine. Medens de vare saaledes beskæftigede, trængte Lyden af en Kanon ind igjennem Røghedsdørene, lige til det Sted, hvor de opholdt sig.

„Ah! der har vi Begyndelsen!” udbrod Spike. „Det undrer mig, at den Nar har ventet saalænge.”

„Det var svært Skjts, Capitain Spike,” gjensvarede Baadsmanden, „og det lød for mine Dren, som om det var et skarpt Skud.”

„Ja, ja, jeg tør nok sige, at Du har Ret i begge Dele. De har nutildags saadanne Kanoner ombord i deres Corvetter, som man i gamle Dage kun var vant til at finde paa Linieskibenes underste Batterier, og hvad Kuglerne angaae, da betaler Uncle-Sam, og det er lettere at skjde saadan en Ringest ud af en Kanon, end det er at bære den.”

„Her troer jeg er een af Bøserne, Capitain Spike,“ sagde Baadsmanden, idet han duffede ned og kom op med Halvdelen af den attraaede Skat i Haanden. „Led George, jeg har hugget den, Sir, og den Anden kan ikke være langt borte.“

„Lang den over til mig,“ sagde Capitainen i en noget bydende Tone, „og duk ned efter den Anden.“

Da Baadsmanden adlød denne Ordre, hørtes endnu et Skud, og Spike troede, efter den Lyd han hørte, at en Kugle af svær Caliber var gaaet tæt forbi dem. Han raabte til Baadsmanden: „rap Dig min Gut, det lader til at Corvetten mener det for ramme Alvor.“ Men da Baadsmandens Hoved dengang var under Vand, gik Advarselen tabt. Karlen kom alligevel snart op igjen pustende som et Marsvin, der fra Dybet er steget op i Vandsskorpen.

„Lang den strax over til mig,“ sagde Spike, idet han udstrakte den ledige Haand, for at modtage Prisen, „vi have ingen Tid at spille.“

„Det er lettere sagt end gjort, Sir,“ svarede Baadsmanden, „der er gleden en Væske ned over Bøsen, som bekniber den haardt, jeg fik fat paa Halsen af Bøsen, og sled som en Hest, men jeg kunde ikke rokke den ud af Stedet.“

„Viis mig Stedet og lad mig faae et Tag i den. Der afhyrede han atter een af sine blodige Kanoner!“

Spike stak ned, og den lange Tid han var under Band, vidnede om hvor gridst han var paa sit Bytte. Endelig kom han op, men uden at have været heldigere end Kammeraten. Han havde faaet fat paa Bøsen, overbevist sig ved at føle uden paa den, at den indeholdt Doubloner, og havde af al Magt trukken i den, men den var ikke til at røkke. Baadsmanden foreslog nu at slaae et Krængestik med en Line om Bøsens Hals, der var lang nok til at dette kunde udføres og dernæst anvende deres forenede Kræfter. Spike samtykkede og Baadsmanden gav sig til at søge efter en Stump Line. I dette Dieblis lod Mulsford sig see i Kabytsnedgangen, for at melde, hvad Corvetten tog sig for. Han havde med Forsæt nolet, for at give Orlogsmanden saamegen Tid, som muligt, men han saae af Folkenes Diekast, at en længere Forhaling kunde vække Mistanke.

„I Kabytten!“ raabte Styrmanden.

„Hvad er der paafærde? — hvad er der paafærde, Sir? sig frem!“

„Har De hørt Skuddene, Capitain Spike?“

„Ja, ja, hver af de Brumbasser. Jeg haaber, at de ikke har gjort nogen Skade, Mr. Mulsford?“

„Endnu ikke, Sir! Skjøndt den sidste Kugle, og den var af svær Kaliber, gik lige over Skonnertens Dæk. Jeg har skoddet Merseskjoder for, og strakt Seilet, det er det der har sat dem i Bevægelse. Dersom jeg lod

det løbe igjen og stak Skjoderne op, troer jeg nok de vilde holde inde med Skjødningen."

"De maa ikke lade løbe, Sir! eller bjerger nogen-
sommelst Ting, men see til at Alt er klar til at kaste los
og gaae under Seil igjennem det sydlige Lob. Hvad
siger Du Ben, er Du klar til at hale?"

"Alt er klart, Sir," sagde Baadsmanden, idet han
atter kom op for at trække Beiret. "Nu, Sir, maa vi
begge hale med jevn og stadig Kraft."

De halede som sagt, men Stiffet smøiede sig af, og
begge duffede ned under Vand. I et Dieblis vare de
atter paa Benene, idet de pustede lidt og bandede dygtig.
Et andet Skud og en Raslen over Hovedet paa dem
bragte dem til at standse.

"Hvad har det at bethde, Mr. Mulsford?" spurgte
Spise, noget forbauset.

"Det bethder Sir, at Corvetten har skudt Toppen
af Skonnertens Fokkemast, og at Ruglen har revet en
Splint af Rodenden paa vor egen Storstang, det er det
Hele."

Skjøndt høiligen opirret over den kolde Maade
paa hvilken Styrmanden sparede, saae Spise, at han
kunde tabe Alt, dersom han var altfor vedholdende i at
sikke sig Resten af Doublonerne. Idet han paa sin
Viis lyste Velsignelse over Uncle-Sam og alle hans
Krydsere, i de meest energiske Udtryk, et Anathema, som

vi ikke ville gjentage, gav han i en barsk Tone Ben Ordre at skeie ud, og opgav sin sidste Hensigt. Efter en Minuts Forløb var han paa Dækket og paaflædt.

„Kast løs Gutter,“ raabte Capitainen, saasnart han igjen stod paa sin egen Brigs Dæk, „og gaae fire af Jer ned i det Fartoi. Vi have faaet Halvdelen af Eders Skat, Sennor Wan, men ere blevne drevne bort fra Resten af den, som I seer. Der er Bosen, naar vi faae Leilighed vil vi dele den og give Folkene deres Part. Mr. Mulford hold gaaende med Briggen mod det sydlige Løb, medens jeg gaaer iland efter Damerne. Jeg vil støde til Dem i Passagen.“

Dette sagde Spike, idet han tumlede ned i Fartøiet og blev nu roet iland. Skjøndt Mulford kastede mangt et ængstligt Blik imod den lille D, adlød han de givne Ordre, idet han for Smaaseil stod fra og til Landet, men arbejdede sig op mod den antydede Passage.

Paa den lille Des Strandbred mødte Spike Jack Tier.

„Kald strax paa Damerne,“ befalede Capitainen, „vi have ikke et Dieblisk at spille! thi den Karl vil snart give os sit glatte Lag, og hans Rugler ræfte nu en halv Qvartmiil paa den anden Side af os.“

„J vil ikke mere være istand til at bevæge Enken og hendes Pige, end J vil bevæge Den,“ svarede Jack laconisk.

„Hvorfor skulde jeg ikke bevæge dem? Have de i Sinde at døe her af Hunger og Tørst?“

„De tænkte kun lidt derpaa. Corvetten begyndte ikke saasnart at syre, førend Mrs. Budd fastede sig fladt ned paa Jorden i Teltet, og begyndte netop paa det samme Skraal, som I nok kan erindre hun gav os en Prøve af, den Aften Toldkrydseren syrede paa os. Biddy klampede paa Siden af hende, og for hvert Skud skrege de af fuld Hals, som om de troede, at de derved kunne skræmme Uncle Sams Folk fra at gøre deres Pligt.“

„Pligt! Du lille Overløber, kalder Du det at plage skikkelige Folk paa denne Maade, at gøre deres Pligt?“

„Nu vel, Capitain, jeg er ikke saa nøieregnende med et Ord eller to. Deres 'Frengangsmaade', om I synes bedre om det end Pligt, Sir.“

„Hvor er Rose? ligger hun ogsaa og skriger og skraaler?“

„Nei, Capitain Spike, nei, Miss Rose bestræber sig, som en smuk ung christen Dame, det hun er, at berolige og trøste sin Tante og Biddy; og rigtig fornuftig Tale hører hun dem.“

„Saa kan i det mindste hun gaae ombord i Briggen,“ udbrød Spike, pludselig oplivet og med et Ansigt hvis Udtryk Jack slet ikke holdt af.

„Jeg troer snarere at hun vil blive hos den gamle Dame,“ bemærkede Hovmestersmathen med noget Eftertryk.

„Gid Du maa være fordømt,“ raabte Spike glubst; „naar jeg vil vide Din Mening, skal jeg nok spørge derom. Dersom jeg kommer efter, at Du har sat ondt for mig hos det unge Fruentimmer, skal jeg kaste Dig overbord som Affaldet af en Hai.“

„Det vilde være ganske unødvendigt at sætte noget ondt for en Knøs paa Ser og Halvtreds, hos en ung Pige paa Ritten.“

„Selv Ser og Halvtreds.“

„Jeg er Tre og Halvtreds, det indrømmer jeg uden at vrænge Ansigt,“ gjensvarede Tier sagtmødig; „og Stephen Spike, I loggede Ser og Halvtreds Eders sidste Fødselsdag, eller ogsaa blev der falsk indført i Logbogen.“

Denne Samtale fandt ikke Sted i Overværelse af Baadsmandsskabet, men medens de to gik sammen henimod Teltet. De vare nu i Verandaen, som vi have kaldet den beskyttede Nabning i Fronten, og kunde høre Roses søde Stemme, medens hun i en lidt høiere Tone, end hun pleiede at bruge, formanede Tanten til at vise lidt mere Standhaftighed. Under saadanne Omstændigheder troede Spike det ikke raadeligt at fremsøre hvad han nærmest tænkte paa, men idet han pludselig vendte sig om mod Tier, rettede han et frygteligt Slag midt imellem begge hans Dine. Jack saae Faren og boiede sig bag over for at undgaae Slaget, som han vidste vilde

være farligt, da det kom fra en af den Tids bedste Bøgere. Slagets fulde Styrke blev undgaaet, skjøndt Jack fik nok af det til at kaste ham omkuld og give ham et Par blaa Vine. Spike standsede ikke for at rejse Hovmestersmathen op; thi en anden Kanon blev i dette Dieblig affyret, og Mrs. Budd og Biddy fornyede deres Skrig. Istedetfor at standse og sparke til den nedstrakte Tier, hvilket nylig havde været Capitainens Hensigt, gik han ind i Teltet.

En Scene, der var tilstrækkelig latterlig, aabnede sig for Spikes Syn, da han befandt sig lige overfor Damerne. Enken havde kastet sig ned paa Jorden og med begge Hænder greben sat i Seilduget, hvorpaa Teltet var opreist, og skreg af al Magt. Biddys Efterligning var ikke nøiagtig, thi hun havde sat sig i en magelig Stilling ved sin Herskerindes Side, men med Hensyn til Skrigene, overgik hun snarere sin Principal.

„Vi maae affted,“ raabte Spike, uden videre Indledning. „Drlogsmanden fyrrer, som om den skjød Minutskud i Anledning af vor Undergang, og jeg kan ikke vente længer.“

„Jeg rører mig ikke af Stedet,“ svarede Enken; „jeg kan ikke røre mig af Stedet, jeg vil blive skudt, naar jeg gaaer ud. Nei, nei, nei, jeg flytter mig ikke en Tomme.“

„Vi vil blive dræbt, vi vil blive dræbt!“ gjentog Biddy, „og et skjændigt Mord vil det blive af denne Drlogsmand.“

Capitainen indsaae det Unyttige i at gjøre Forestillinger i et saadant Dieblif, og maaskee han hemmeligen glædede sig derover; men vist er det, at han løstede Rose op i sin Arm og gif bort med hende, som om hun havde været et Barn paa to eller tre Aar. Rose skreg ikke, men hun stred af al Magt imod, skjøndt det var forgjæves. Capitainen havde allerede bragt hende Halvveien ned til Fartoiet, der en Minut senere vilde have modtaget Offeret, dersom ikke et haardt Slag paa Bagsiden af Spikes Hoved havde bevirket at han vaskede, og det lykkedes Rose at rive sig løs, medens han bestræbte sig for ikke at falde omkuld. I det han rasede vendte sig om mod sin Angriber, i hvem han troede at finde en af Baadsmandskabet, saae han Tier, der stod nogle faa Skridt fra ham, med en spændt Pistol rettet mod hans Bryst.

„Nærm Gder et eneste Skridt, og I er død, Skurk!“ raabte Jack med en Stemme der næsten var qvalt af Raseri.

Spike fremstødte en Ged, der er altfor opværende til at gjentage; men det var en saadan, som kun en gammel Ulk kunde tillade sig i sin bittreste Vredes Raseri. I dette mislige Dieblif, medens Rose var opfyldt af Indignation og saaret qvindelig Stoltthed, knap en Armslængde fra sin Fjende, og medens Fortrydelsens Rødme, der brændte paa hendes Kinder, forhøiede hendes

Skjenhed, bragte et nyt og stærkere Knald, fra en af Corvettens Kanoner, Alles Dine i Retningen mod den. Smældet af denne Kanon syntes at være dobbelt saa kraftigt, som de der havde forudgaaet det, og Bandstraaler af thyve Guds Hvide betegnede Retningen af det frygtelige Projectil, der blev udslynget af Kanonen. Corvetten havde virkelig affkudt en af disse uhyre Kanoner, som bærer Navn efter en udmærket fransk Ingenieur, men som mere passende skulde bære Navn efter den findrige Officier, som staaer i Spidsen for vor egen Stab, da de oprindelige skyldes hans Opfindsomhed, skjøndt de ere blevene noget forbedrede af deres europæiske Adoptivfader. Spite ahnede Sandheden; thi han havde hørt tale om disse „Pazans,“ som han kaldte dem, og han bemærkede den hølgende og hoppende Fremgang af den otte Tommer Bombe, som denne Kanon udsendte, med den Frygt, som en ukjendt Fare er skicket til at fremkalde. Da det ene Spring fulgte efter det andet og den ved hver Opstigning kom hans Brig nærmere og nærmere, og Tidsrummet mellem hver af dem paa en farlig Maade syntes at aftage, udstødte han den ene Ged efter den anden. Det sidste Hop Bomben gjorde paa Bandet, var omtrent et tusind Alen fra den Ø, paa hvilken hans Folk havde indbragt i det mindste halvandet Hundrede Foustager af hans falske Meel, derpaa fløi den, som af egen Tilskyndelse i en smuk og stadselig Bue midt ind i Centret af Tønderne, og sprang i det Dieblif den naaede

Jorden. Alle saae hvorledes Melet hvirvlede sig op i Luften, og strax efter exploderede alt Krudtet, som var paa Den. Et Hundrede Lønder bleve antændte, som ved et eneste Glimt og en hvid Røgsky udbredte sig og skjulede hele Den og Alt hvad der var i Nærheden af den.

Rose var forvirret, og heller ikke var Jack Tier i en bedre Sindstilstand, skjøndt han bestandig holdt Pistolen truende mod Spike. Men den Sidste var ikke længer farlig for nogen af de Tilstedeværende. Han erindrede at Stabler af disse Lønder belemrede hans Dæk, og han styrte til Baaden i assindig Hast, i det han befalede Folkene at roe paa Liv og Død. Efter mindre end fem Minuters Forløb var han paa Siden af the Swash og oppe paa dens Dæk. Hans første Ord var: styr hver Lønde af dette blodige Krudt overbord, mine Gutter. Overbord med det, Mr. Mulford, luk Porten op midtskibs, og styr saa meget ud af den, som muligt.

Forestillinger fra Sennor Montefalderens Side vilde være unyttige, om han ogsaa havde været tilbøielig til at gjøre dem; men sandt at sige var han lige saa beredvillig til at stille sig ved Krudtet, som nogen af de Andre, efter den Prøve han nylig havde seet paa Virkningen af Paixhans Kanoner.

Saaledes gaaer det altid med Menneffene. Havde to eller tre af hine Bomber først været fastede uden

Birkning, hvilket meget let kunde have været Tilfældet, under de forhaanden værende Omstændigheder, vilde ingen have brudt sig om den Fare de udsatte sig for, men den tilfældige Explosion, som var indtruffen, fremstillede et saa levende Maleri af Fare, skjult og sjern, som den virkelig var, at den bragte hele the Swash's Besætning til at anstrænge sig af yderste Magt.

Heller ikke var Skibet ganske uden Fare; tvertimod var det meget alvorligt udsat for at blive ødelagt, og tildeels netop paa den befrygtede Maade. Da Chefen paa Corvetten saae, at Epke lussede op gjennem en af de Passager, der var nærmest ved Nebet, og vilde bringe ham klar af Ogruppen, i en lang Afstand til Luvart af det eneste Punkt, hvor det var ham muligt at udføre den samme Hensigt, aabnede han for Alvor sin Ild paa ham, da han haabede at bortskyde et eller andet væsentlig Mundholt ombord i the Swash, førend den kunde komme ud af hans Skudvidde. De Courser som begge Skibene nu styrede, begunstigede et saadant Forsøg, skjøndt der kun var lidt Tid til at løbe paa. Medens the Swash var flos bidevind, var Corvetten nødt til at holde rumskjeds for at gaae klar af nogle Der, en Omstændighed der, medens den bragte Briggen tværs for Skibets Bredside, nødte det Sidste til at styre i en Retning, der divergerede fra den Jagedes Cours. Det var ifølge disse Omstændigheder at Corvetten fyrede for Alvor, og var snart indhyllet i Røgen af sin egen Ild.

Store og vigtige Forandringer ere, som allerede anført, foretagne ved alle mindre Krydserses Armering i de sidste saa Aar. For en halv Menneſkealder ſiden vilde et Skib af den Klasse — vi ſige ikke af den Størrelſe — der nu jagede Spike og hans Skib, ikke have havt det i ſin Magt, at beſkadige en Fjende, i den Afſtand diſſe to Skibe nu vare fra hinanden; men ſenere Forbedringer have gjort Skibe af denne nominale Styrke frygtelige paa næſten en Miils Afſtand, iſær ved Hjælp af deres Pairhans og deres hule Projectiler.

I nogen Tid medførte Retningen at Skuddene gik lige over Teltøen. Jack Tier og Roſe der begge med ſpændt Forventning iagttog Alt hvad der foregik, ſtod hele Tiden under aaben Himmel, tilſhyneladende uden at bryde ſig om ſig ſelv, ſaameget laae Briggens Sikkerhed dem paa Hjerte, uagtet alt hvad der var foregaaet. Roſe tænkte kun paa Harry Muſford og den Fare han var udsat for ved de ſpringende Bomber. Hendes lyſe Forſtand ſagde hende den ſtore Fare der var forbunden ved at have Meeltønderne paa Dækket, og hun kunde ikke andet end anſee den Maade paa hvilken Spike og hans Mandſkab kaſtede dem overbord, end ſom det hurtigſte Middel til at ſkilte ſig ved dem. Efter hvad der nylig var foregaaet mellem Jack Tier og hans Chef, var det ikke let at ſlutte ſig til den tydelige, ja umaadelige Interesſe, han følte for at Briggen ſkulde undſlippe. Dette var tydeligt af hans bevægede Anſigt, af hans Udtryk,

og derved, at han leilighedsviis lydeligt udtalte sine Ønsker for dens Frelse. Maaskee det ikke var mere end den Interesse, som Søfolk ere saa tilbøielige til at føle for det Skib hvormed de saa længe have faret, og som har været ham et Hjem, og af hvilket Mulford lagde saa meget for Dagen, i hans Kamp mellem Følelser og Samvittighed, imellem virkelig og falsk Bligt.

Hvad Spise og hans Mandskab angaae, da have vi allerede omtalt deres Anstrængelser for at blive af med Krudet. Bombe efter Bombe sprang, skjøndt ingen meget nær ved Briggen. Corvetten brugte sine Kanoner som i en Affaire. Omsider opdagede Officiererne paa Corvetten Kilden til en Feil ved deres Sigte, der temmelig ofte indtræffer for Sø-Artilleristen. De havde skudt Ricochetskud, saa at Projectilet hoppede over en meget regelmæssig Række af Smaasøer (smaa Bølger.) Da nu Projectilet slog i en skarp Vinkel mod Søernes Retning, maatte dets Bane naturligtviis afvige fra den rette Linie, og beskrive en regelmæssig Curve mod Slutningen af Banen; eller det vilde maaskee være rigtigere at sige, en uregelmæssig Krumning, thi Afvigningen forøges efterhaanden, som Projectilets Moment aftager.

Ikke saa snart opdagede Chefen paa Corvetten dette Factum, og det var let at spore Projectilernes Bane af deres Sprøiten i Bandet, og at see, saavelsom høre, deres Explosion, førend han befalede, at man skulde stille Kanonerne mere til Luvart, som et Middel til at modvirke

Afvigelsen fra den rette Linie. Dette Middel lykkedes tildeels, da de massive Kugler faldt meget nærmere ved Briggen, efter at man havde grebet til denne Forholdsregel. Efter at den nye Ordre var bleven udstedt, blev der i nogen Tid ikke affhyret nogen Bombe, og Spise og hans Mandskab begyndte at haabe, at dette frygtelige Projectil havde ophørt med sin Ødelæggelse. Folkene raabte Hurra, da de atter vare komne til Mæle, efter den Fare, som var forekommen dem saa frygtelig, var overstaaet, og man hørte Spise opmuntre dem til at udføre deres Pligt. Mulsford stod oppe paa Ruffet og varetog Briggens Manoeuvrer, da Capitainen, som et Beviis paa den Tillid han havde til sin Styrmands Dygtighed, havde anbetroet ham denne vigtige Post. Den smukke unge Mand havde netop jaget Briggen op i Vinden, for ved denne behændige Manoeuvre at løbe igjennem en af de vanskeligste Snævringer, og havde atter fuld Seil over samme Bug, stævnende ret ud i aabent Færvand, gennem en Kanal, i hvilken den nu kunde holde gaaende med godt fuld Seil. Alt syn'es nu at love et heldigt Udfald og Corvetten's massive Kugler naaede ikke længer end til en Afstand af hundrede Yards fra Briggen. Medens Søgerne stod saaledes udsnyede en af Fairhans igjen sin vrede Flamme og sit dumpe Brøl, man kunde aldrig tage seil af Kanonen. Dernæst kom dens Jernmasse, en Bombe, der nøiagtigt vilde have veiet otte og tredsindstyve Pund, dersom den ikke havde

havt en Udhuling, der kunde rumme et Bund Krudt. Dens Retning var, som sædvanlig ihdelig af dens Anslag mod Vandet, da den gjorde Spring af en halv Qvartmiils Længde fra Sø, til Sø. Af dens Retning saae Spike, at den vilde blive meget farlig for Briggen, og det Raab „pas paa Bomben,” forarsagede, at alt Arbeid standsede. Bomben berørte for sidste Gang Vandets Overflade i mindre end to hundrede Yards Afstand fra Briggen, hævede sig derpaa mørk og truende i sit rasende Spring, men exploderede i samme Dieblis. Fragmenterne af Jernet spredte sig paa begge Sider og forren for Briggen; tre eller fire Stykker faldt i Søen saa nær ved Skibet, at Vandet sproitede ind paa Dækket.

„Overbord med Resten af Krudtet!” raabte Spike. „Bær lidt af, Mr. Mulford, bær lidt af, Sir, De holder for høit.”

„Gi, ei, Sir!” svarede Styrmanden. „Roret er oppe!”

„Der kommer endnu en Bombe!” raabte Ben; men denne Gang ophorte Mandskabet ikke med deres Arbeid, for at see efter den. Hver Mand arbeidede, som om Liv og Død beroede paa hans enkelte Anstrængelse; Spike var den eneste der lagde Mærke til Bombens Retning. Springende og susende kom den gennem Lusten, idet den ved hvert Anslag kastede høie Vandstraaler i Lusten, tilsyneladende i samme Linie, som den Foregaaende, og

gjorde ogsaa sit Spring fra samme Sted, som den. : Enhver Gaand ombord i Briggen standsede, og hvert Die hævede sig ved den susende Storm man hørte nærme sig. Massen gik summende midt imellem Briggens Mast. Neppe syntes den at være passeret, førend et stærkt Ildglimt og en skarp Explosion paafulgte. Til Lykke for dem ombord i Briggen, førte den Fart, som Kanonen havde givet Projectilet, Stumperne bort fra dem, ligesom den i det foregaaende Tilfælde havde bragt dem forefter; ellers vilde saa iblandt Mandskabet have undgaaet Lemlæstelse eller Død. Denne Gnistren af Ild saa nær ved Krudtønderne, som endnu laae paa Dækket, bragte Folkene til at fornøye deres rasende Anstrængelser, og Lønde efter Lønde gik overbord, under de Raab der udstødtes for at opmuntre Mandskabet ved deres Arbeid.

„Luf, Mr. Mulford, luf hvad De kan, Sir!“ raabte Spite.

Intet Svar fulgte.

„Hører De, Mr. Mulford? luf hvad De kan, Sir.“

„Mr. Mulford er ikke her agter ude, Sir,“ raabte Manden der stod til Nors; „men Noret er i Lø, Sir.“

„Mr. Mulford ikke agter! Hvor er han da, Mand? siig ham, at jeg vil tale med ham.“

Der var ingen Mulford at finde. Der raabtes efter ham paa Dækket og nede om Lø, og Raabet blev gjentaget over hele Briggen, men ingen saa eller hørte

noget til den smukke Styrmand. I dette bevægede Øieblik ophørte Corvetten med at skide, og lod til at sætte sine Kanoner i faste Tailler.

Ottende Kapitel.

Vi vil nu lade Tiden rykke otte og fyrgetyve Timer frem. Den omløbende Vind og det Stille der fulgte efter Tornadoen, var forbi, og Pasatvinden blæste stadigt. Begge Skibene vare forsvundne, Briggen der førte an, havde lagt den vestligste Pynt af Revet forover og holdt for Vinden, begunstiget af Strømmen og med affirede Skjoder, hele tre Timer førend Corvetten kunde krydse op imod den Sidste, til et Punkt hvorfra den var istand til at gjøre det samme. Paa den Tid var the Swash fem og tyve Dvartmiil østligere, og følgelig kunde det overste af dens Seil netop skjælnes fra Corvettens Boovenbramræer. Den sidste fortsatte alligevel Jagten, og den Nat vedblev begge Skibene at krydse sig op langs med den sydlige Grændse af Florida-Revet, imod Pasaten; men begunstiget af en Strøm, der løb med en fire Miils Fart; Briggen var ude af Sigte til Luvert. Vor Fortælling medfører, at vi tabe begge disse Skibe af

Sigte for en Tid, for at vende tilbage til Øerne i Gul-
fen. Otte og fyrgetyhve Timer havde medført nogle For-
andringer i og omkring Havnen ved the Dry Tortuga.
Teltet stod endnu, og en lille klar Jld hvorpaa en Gryde
og en Kjedel kogte, ikke langt derfra, viiste at Teltet endnu
var beboet. Skonnerten red ogsaa for sine Ankere, om-
trent som da den blev forladt af Spike. Posen med
Doublonerne var alligevel bleven funden, og der laae
den, tilbunden; men ganske ubevogtet, i Seildugsveran-
daen af Rose Budds Bolig. Jack Tier gik forbi den
med tilsyneladende Ligeahydighed, som han vandrede frem
og tilbage mellem sit Spisekammer og Kjøkken, travl som
en Vi, medens han tilberedte Dagens Middagsmaaltid.
Denne Mand syntes alligevel at have Den ganske for sig
selv, da der foruden ham ikke var noget Menneſke syn-
ligt paa nogen Deel af den. Han nynnede sin Sang
med en knirkende contra-alt Stemme, og syntes at være
lykkelig i sin Gensomhed. Nu og da talede han høit
med sig selv, sandsynligviis fordi han ingen anden havde
at tale med. Vi ſkal meddele et af hans Recitativer,
der lød paa en meget uharmonisk Melodi, og hvis Ord
angik Soen; medens Hovmestersmathen rørte omkring i
en overordentlig vellugtende Ret, hvilken han havde sam-
menſat af de Ingredientſer, som han havde fundet i the
Swash's og den mexicanſke Skonnerts Stirritſer.

„Stephen Spike er en topmaalt Skurk!“ udbred
Jack, idet han lugtede til en Sløv fuld af sin Suppe

— „en topmaalt Skurk, kalder jeg ham. I hans Alder at tænke paa en saa smuk og behagelig ung Ting, som denne Rose Budd, og dertil at tænke paa at faae hende ved underfundige Midler, og ved at gjøre hendes sjantede gamle Tante til Nar. Det er forunderligt hvad somme gamle Tanter kan være sjantede! ganske forunderligt! Derjom jeg var ligesaa eensfoldig, som denne Mrs. Bud, vilde jeg aldrig sætte min Fod udenfor min egen Dørtærskel. Dog er Stephen Spike en topmaalt Skurk, det maa hans bedste Ven tilstaae! Godt, jeg gav ham et Nap paa Hovedet, som han ikke vil forglemme paa denne Reise. At tænke paa med egne Arme at bortføre denne smukke Rose Budd paa saa uanstændig en Maade! Dog har Manden sine gode Sider, naar man blot kunde glemme hans flette. Han er en udmærket Somand. Hvorledes han snoede Briggen til han lagde Rebet forover, efter den var kommen ud i aaben Sø; og hvorledes han holdt af for Vinden med Under- og Boven-Værseil, saasnart han var istand til at faae dem til at trække! Jeg sætter mit Liv paa, at han vil gjøre Uncle-Sams Manden kjed af det, førend han kan indhente ham. Stephen Spike har ikke sin Lige paa Jorden, naar det gjælder om at smøre Haser, og han bliver haardt jaget. Men han er en stor Skurk, en topmaalt Skurk! Jeg kan just ikke sige at jeg ønsker ham hængt, men jeg vilde før see ham hængt, end at han skulde faae den smukke Rose

i sin Magt. Hvad har han at gjøre med Piger paa nitten Aar? Dersom den Skurk er et Aar gammel, er han ogsaa sex og halvtreds. Jeg haaber, at Corvetten vil finde sin Overmand, og jeg troer det ogsaa. The Molly er en Hurtigseiler, og ikke saa let at indhente. Det vilde være stor Skade om saa herligt et Fartoi skulde blive snappet op, i sin blomstrende Alder, som man nok kan kalde det, og jeg haaber den vil narre denne blodige Corvet paa et eller andet blindt Skjær."

"Der er nu den anden Pose med Doubloner. Det lader til at Stephen ikke kunde faae fat paa den. Det er besynderligt nok, thi han er flink i at gramse Guld. Manden bærer sin Alder godt; men han er en Skurk! Jeg gad nok vide om det var ham eller Mulsford der luvede Briggen saa net i Vinden der ude i Snævringen. Det var godt gjort, og Stephen er en fuldkommen Seemand; men det siger han at Mulsford ogsaa er. En net ung Mand, den Mulsford, passer sig netop for Rose, og Rose for ham; vilde være Synd at skille dem ad. Kan ikke finde nogen Feil hos ham, undtagen at han har for megen Samvittighed. Der er saadant noget som at have for megen, saavel som for lidt Samvittighed. Mulsford har for megen og Spise for lidt. For ham at tænke paa at bortføre en Pige paa Nitten! jeg siger han er sex og halvtreds om han er een Dag. Hvor han pleiede at holde af denne Suppe; saasandt jeg har seet ham spise en Pot af den, har jeg seet ham spise et heelt Drehooved

deraf i mine Dage. Hvilken Appetit den Mand har naar han har havt en Dags haardt Arbeid. Der er meget at beundre og meget man maa holde af hos Stephen Spike; men han er en topmaalt Skurk. Jeg tør nok sige at han indbilder sig at være en slink, lystig Ungling igjen, en saadan, som jeg kan erindre ham; en Knøs paa Tyve, hvilket omtrent var hans Alder da jeg første Gang saae ham, saasom jeg den Gang selv kun var lidt over Femten. Spike var den Gang tæffelig, skjøndt jeg indrommer at han er en Skurk. Jeg seer ham staae for mig med sin mørkeblaa Troie, sine nette vide Beenklæder, begge af det fineste Klæde — alt for fiint for saadan en Skurk — men fiint var det, og godt klædte det ham.

Nu gjorde Tier et langt Ophold, i hvilken Tid han ikke talede, skjøndt han kan have tænkt meget. Han var imidlertid ikke ledig. Ivertimod gik han tre Gange frem og tilbage mellem Teltet og Ilden. Hver Gang han kom og gik saae han vist paa Posen med Doublonerne, dog standsede han ikke eller rørte ved den. Nogle Idee-Associationer, der stod i Forbindelse med Spikes frugtesløse Forsøg paa at saae den, maa have dannet den væsentligste Interesse hos dette besynderlige Væsen, da han hver Gang han gik forbi den, mumlede Capitainens Navn, skjøndt han ikke mere sagde noget tydeligt. Om sorgen for Middagsmaden bragte ham til at gaae frem og tilbage, og ved hans sidste Besøg i Teltet begyndte

han at dække et lille Bord, som var bleven hidbragt fra Briggen til Mrs. Budd og hendes Nieces Bequemmelighed, og som selgelig endnu fandtes paa Den. Det var medens han var saaledes beskæftiget, at Jack Tier atter begyndte sin Enetale.

„Jeg haaber, at disse Penge endnu kan gjøre et eller andet værdigt Menneſke godt. Det er mexicansk Guld, og det er Fjendens Guld, og kunde ifølge Loven blive condemneret, formoder jeg. Stephen længtes svarligen efter det; men han fik det ikke. Den Mand der dernæst forſøgte derpaa fik det let nok. Den Spike er en Skurk, og Guldet var alt for godt til ham. Han har ſlet ingen Samvittighed, naar han kan tænke paa en Pige paa nitten Aar! og ovenikøbet En, der er langt mere ſikket for hans Overmand. Den Tid har været, da Spike kunde gjøre Fordring paa en Pige, ſom Roſe Budd. Saameget vil jeg paaſtaa; men den Tid er forbi, og hvad der er mere, den vil aldrig vende tilbage. Jeg vilde holde mere af Mulford, naar han havde lidt mindre Samvittighed. Samvittighed kan paſſe ſig for Uncle Sams Skibe, men den er undertiden ikke paa ſin Plads ombord i et Goffardſkib. Hvad har man at gjøre med Samvittigheden, naar Dollars ſkal ſmugles ud, eller Tobak ſmugles iland? Jeg formoder, at jeg har omtrent ſaa megen Samvittighed, ſom det er nyttigt at have, og jeg har i mine Dage bragt Gods iland, til tyve tuſind Dollars Værdi, paa den ene eller den anden Maade,

ligesaa vist som jeg har ti Dollars Værdi iland. Men Spike driver sine Forretninger efter for stor en Maalestok, det har jeg sagt ham mange Gange. Jeg kunde have tilgivet ham Alt; undtagen dette Forsøg med Rose Budd; og han er altfor gammel til det; ikke at tale om Andres Rettigheder. Han er en topmaalt Skurk, og Ingen kan gøre ham til hverken meer eller mindre. Denne Suppe maa nu snart være færdig, og jeg vil heise Signal til at skaffe."

Dette Signal var et Flag, som var bleven bragt iland for dermed at gøre Signal til Briggen, og med hvilket Jack nu signaliserede til Skonnerten. Dersom Læseren vil vende Diet mod det sidstnævnte Skib, vil han finde de Gæster, hvem Spike ventede ved det Bord han havde dækket. Rose, hendes Tante og Biddy sadde alle under et Solseil, dannet af et Seil, paa Dækket af Skonnerten, der nu flød saa let paa Vandet, at det var tydeligt, at den var bleven meget lettet, siden vi sidst saae den. Dette var virkelig ogsaa Tilfældet, og den der havde været Redskabet til at frembringe denne Forandring kom nu tilsynne i Mulfords Skikkelse, da han var bleven underrettet om, at Jack Tiers Signal vaiede.

Fyrbaaden, i hvilken Spike havde landet for at søge Rose, laae paa Siden af Skonnerten, og forklarede tilstrækkeligen paa hvilken Maade Styrmanden havde forladt Briggen. Denne Baad havde været gjort fast agten for Briggen i den Hast man havde for at slippe bort

fra Corvettens Jld, og Mulford havde greben Leiligheden, under den Forbauselse og de rasende Anstrængelser, som Explosionen af den sidste Bombe frembragte, til at stige, fra sin Plads paa Ruffet, ned i Baaden, fappe Fangelinen og lade the Swash glide bort fra sig. Dette havde Skibet gjort med en glubende Fart, uden at han blev seet, da han var i Skjul af dets Agterspeil. Saasnart Styrmanden var i Baaden havde han grebet en Aare, og vriffet ind til en D, der knap var femten Yards borte, hvor Baaden blev skjult bag en Bakke, der dannede en lille Bugt. Alt dette skeete meget hurtigt, dette i Forening med den Forvirring der herskede ombord i the Swash, bevirkede at ingen opdagede Baaden eller Styrmanden. Dersom han alligevel var bleven seet, er der meget liden Sandsynlighed for at Spise vilde have forsinket sig, ved at forsøge paa at faae nogen af dem tilbage. Men han blev ikke seet, og det var i en Timestid den almindelige Mening ombord i the Swash, at dens Styrmand var bleven kastet overbord og dræbt af et Fragment af den Bombe, som tilsyneladende var sprungen om Drerne paa Mandskabet. Dog, da Rebet var lagt forover og Spise gjorde sine Forberedelser til at gaae ud i rum Sø, dreiede han bi og gav Ordre til at hale deres egen Jolle, som ogsaa flæbte agterud, op paa Siden, for at indsættes. Nu skimtede rigtignok Folkene nogle Glimt af Sandheden, da de saae nede i Hjørbaaden. Dog lod mange sig nøie med den

Tro, at Fangelinen kunde være skudt over af et Fragment af Bomben, og at Styrmanden var død, Bedrageriet og Forræderiet tro. Mulford var meget afholdt af Mandskabet, og han var høitaktet af Spike, paa Grund af hans Somandsdhgthighed og Redelighed, da denne sidste Egenskab netop er ligesaa nødvendig for en Mand af Capitainens Charakter, at finde hos dem, til hvem han sætter sin Lid, som for enhver anden Mand. Men Spikes Tanker, med Hensyn til Mulfords Forspinden, vare forskjellige fra Mandskabets. Han tilskrev den ene og alene Kjærlighed til Rose, skjøndt den, naar man vil være retfærdig, ligesaa meget maatte tilskrives den Beslutning, at han ikke længer vilde fare med en Mand, der saa aabenbart havde gjort sig skyldig i Forræderi. Mulford havde længe mistænkt Spike for at smugle, skjøndt han ikke havde noget direkte Beviis derpaa, men nu kunde han ikke tvivle om, at han ikke alene havde indladt sig paa at forshne Fjenden med Krigsfornødheder, men stod virkelig i Handel om at sælge Briggen til fjendtlig Krydser, og muligen overdrage sig selv og Mandskab med den.

Det er neppe nødvendigt at omtale den Modtagelse, Mulford modtog, da han naaede Teltøen. Han og Rose havde en lang, hemmelig Samtale, hvoraaf Resultatet var, at indlemme den smukke Styrmand i Hemmeligheden om hans yndige Vedsagerskes sande Følelser for ham. Hun havde modtaget ham med Taarer, og havde forraadt en

Bevægelse, der gav ham al Grund til Opmuntring, og nu nægtede hun ikke den Godhed hun følte for ham. I denne Sammenkomst tilsvor de hinanden deres gjen-
 sidige Kjærlighed. Rose tvivlede ikke om i sin Tid at
 erholde sin Lantes Samtykke, da alle hendes Fordomme
 vare til Gunst for Søen og Søfolk, og dersom Lanten
 ikke indvilligede, saa vilde hun snart være sin egen Herre,
 og have Frihed til, efter eget Godtbeholdende, at raade
 over sig selv og sin lille Formue. Men det var ikke
 rimeligt, at Mrs. Budd vilde lægge nogen Hindring i
 Veien for de unge Folks Ønsker, og den sande Grund til
 deres nærværende Frygt hidrørte alene fra Spise, hans
 Hensigter og hans velbekjendte Bedholdenhed. Mulsford
 var overbevist om, at Briggen vilde komme tilbage for
 at søge om de tilbageblevne Doubloner, saasnart han
 kunde komme klar af Corvetten, skjøndt han ikke var
 ganske uden Haab om at den Sidste, naar han fandt
 det umuligt at indhente den Jagede, ogsaa kunde vende
 tilbage, for at forvisse sig om, hvilke Opdagelser der
 kunde gøres i og om Skonnerten. Eksplosionen af
 Krudtet paa Den, maatte have sat Orlogsmanden i Be-
 siddelse af Hemmeligheden, om den sande Egenkab af
 det Meel, der havde udgjort Ladningen, og det havde
 uden tvivl vækket deres Mistanke om the Swash's For-
 retninger i Gulsen. Under alle Omstændigheder syntes
 det derfor ligesaa sandsynligt, at den ene af Parterne
 vilde vende tilbage til Stedet, som den anden.

Da alt dette randt Mulford i Tankerne, havde han ikke spildt nogen Tid med at fuldende sit eget Arrangement. Han følte, at han skyldte sit Fædreland en Forsoning, for den Deel han tilsyneladende havde taget i de sidste Begivenheder, og det faldt ham ind, at dersom han kunde bringe Skonnerten i seilbar Stand, og overgive den i Øvrighedens Hænder, vilde han faae Fred, og hans Charakter vilde blive tvættet. Ikke saasnart havde Rose fattet hans Planer og Bevæggrunde, førend hun gik ind paa dem, med hele sit Kjøns Iver og Kraft, thi den ene Time, der netop var forløben i fortrolig og aabenhjertig Meddelelse, fordoblede den Interesse hun følte for Mulford og Alt hvad der angik ham. Jack Tier var nyttig ombord i et Skib, ihvorvel hans Mangel paa Kræfter gjorde ham mindre skikket til Sømand. Hans sædvanlige Forretninger havde vistnok været i Rahytten, hvor hans Brugbarhed var hævet over al Tvivl; men nu var han Mulford til megen Nytte paa Skonnertens Dæk. De første to Dage var Mrs. Budd bleven tilbage paa Den for at passe Kjøkkenet, medens Mulford, ledsaget af Rose, Biddy og Jack Tier vare gaaede ud til Skonnerten, og havde atter sat Pumperne i Gang. Det var vel kun lidet Rose kunde udrette, eller forsøgte paa at udrette, ved dette anstrængende Arbeid, men da Pumperne vare smaa og godt indrettede, var Biddy og Jack til megen Nytte. Da den anden Dag var forløben, var Skonnerten lens; da Ladningen,

jom var i Skibet, saavelsom Dannelsen af dets Bund, bidrog betydeligt til at formindske den Vandmasse, der skulde bringes ud af det.

Da var det at Doublonerne, saavelsom Alt andet der befandt sig under Dækket faldt i Mulfords Hænder. Det var maaskee en Lykke at Skibet blev fuldkommen rensat ved denne Synkning, og de Gjenstande, som bleve bragte op paa Dækket for at tørres, bleve befundne i en saadan Tilstand, at de ikke generede dem der skulde flytte dem. Ved at lade Lugerne og Rahytsdørrene være aabne, tørrede den varme Passatvind, som gjennemstrømmede det Indre af Skibet, dette i en eneste Nat, og da Mulford den tredie Dags Morgen atter kom ombord i det, fandt han det i en Tilstand, der svarede til hans Hensigter. Ved denne Leilighed havde Mrs. Budd yttret det Ønske, at gaae ombord for at sørge for hendes fremtidige Bequemmelighed, og Jack blev tilbage paa Den, for at lave Middagsmad, hvilket vil forklare Sagerens sande Tilstand, saaledes som de ere blevne beskrevne i Begyndelsen af dette Kapitel.

Da de som arbeide, sædvanligviis længes efter deres Høde, var Jacks Signal langt fra at være uvelkomment for dem der vare ombord i Skonnerten. De gik i Baaden og bleve vriskede iland af Mulford, der paa Se-mandsvis kun brugte een Haand til at udføre dette Arbeid. Efter faa Minutters Forløb sad de Alle ved det

lille Bord, der var bragt ud i Teltverandaen, for at nyde Brisen.

„Forsaauidt er Alting godt,“ sagde Mulfjord, efterat hans Appetit i det væsentlige var tilfredsstillet; medens Rose oppillede Krummer og lod som om hun spiste, meest for at give sig Skin af at holde ham ved Selskab, et af de ringere Beviser paa de smaae Opmærksomheder, som hidrører fra Hengivenhed. „Forsaauidt er Alting godt. Seilene ere underslaaede og skjøndt de kunne være nyere og bedre, kan de dog svare til Hensigten. Det var et stort Held at finde noget der lignede et Stiel Vahre-Seil, ombord i et mexicansk Fartoi af den Størrelse. Saaledes som det nu er, have vi Storseil, Fok og Rhyver, og med disse Seil tænker jeg nok vi kan frydse os op til Key-West, i Løbet af fire og tyve Timer. Dersom jeg turde vove at gaae udenfor Revet, kunde vi endog gjøre det hurtigere, thi man har sagt mig, at Strømmen der løber med en fire Miils Fart; men jeg holder ikke af at vove mig udenfor med saa lille en Besætning. Vi maa lade os nøie med Strømmen her indenfor, og vi vil faae smukt Vand ved at holde i Lø af Klipperne. Jeg haaber kun at vi ikke vil faae Svande, naar vi komme længer fra Enden af Revet, og ind i den Bugt, som Rhyten danner.“

„Er der nogen Fare derved?“ spurgte Rose, hvis hurtige Fatteevne havde lært hende mange af disse Ting, siden hun havde lært Skibe at kende.

„Naar man seer hen til Formationen af Revet og Derne kan der være det, skjøndt jeg ikke af Erfaring kjender noget til, hvorledes Forholdene ere. Dette er mit første Besøg i dette Strog.“

„Ivande ere Ting af Betydninghed,“ sagde Mrs. Budd ind, „og min stakkels Mand kunde ikke udstaae dem. Ebbe og Flod ere meget gode, men Ivande ere ubehagelige.“

„Nu, lille Tante, jeg skulde mene, at Ivande undertiden kunne være ligesaa velkomne, som Ebbe og Flod. Det maa imidlertid meget beroe paa hvad Vei man ønsker at gaae.“

„Rose, Du forbauser mig! alt hvad Du har læst og alt hvad Du har hørt maa have viist Dig Forskiellen. Siger Du ikke, at en Mand flyder med Ebber, naar det gaaer ham godt, og 'falde Skibene ikke ned med Ebber' og 'banke de ikke Vinden' med Ebber? Og 'ebbe ikke Skibene' undertiden op til Vinden, som man kalder det, og har Du ikke lært, at det er en Fordeel at have Strømmen med Dig?“

„Det er altsammen meget sandt, Tante, men jeg kan ikke indsee hvorledes det kan gjøre Ivandene værre.“

„Fordi Ivandet er det modsatte af Strømmen. Naar Strømmen løber den ene Vei, løber Ivandet den anden, er det ikke saaledes, Harry Mulsford? De har aldrig hørt nogen flyde i Ivandet.“

„Det er hvad vi mene med Ivandet, Mrs. Budd,“ svarede den smukke Styrmand, glad ved at høre Roses Tante tiltale ham paa en saa venlig og fortrolig Maade, en Ting hun ikke havde gjort førend den Sammenkomst, der havde været en Følge af deres nærværende Stilling. „Skjøndt jeg stemmer overeens med Rose, i at ansee Ivandet for at være baade en god og slet Ting, og meget nær det samme som Strømmen, med Hensyn til hvilken Vei man agter at styre.“

„I forbause mig Begge! man har altid omtalt Ebbe og Flod gunstigt; men Ivande aldrig. Naar et Skib kommer paa Grund kan Floden bringe det af, det har jeg da hørt de tusinde Gange. Hvad sige saa Aviserne om Præsident — og Gouverneur — og Congressman —? Nu, at de Alle 'flyde med den offentlige Menings Ebbe', og det maa bethyde noget særdeles godt, da de Alle vedblive at være i deres Stilling. Nei, nei Harry, jeg vil indrømme, at De veed Noget, ja en heel Deel om Skibe, naar man seer hen til hvor ung De er, men der er noget De endnu maa lære om Ivande. Man maa lære saalænge man lever.“

Mulford taug og Rose greb Leiligheden til at forandre Samtalen.

„Jeg haaber, vi snart vil være istand til at forlade

* Af Delicateres mod de Individuer, som Mrs. Budd her nævner, udelade vi Navnene, da Personerne endnu ere i Live.

dette Sted," sagde hun, „thi jeg tilstaaer, at jeg nærer nogen Frygt for at Capitain Spike skal vende tilbage."

„Capitain Stephen Spike har storligen skuffet mig," bemærkede Tanten alvorlig. „Jeg veed ikke, at jeg nogensinde før i mine Dage er bleven skuffet af noget Menneske. Jeg vilde have sværget paa, at han var en ærlig, ligefrem, veltænkende Sømand, en Charakter som jeg elsker fremfor alle andre; men det har viist sig at være anderledes."

„Han er en Skurk," mumlede Jack Tier.

Mulford smilede, over hvilken af Talerne maa vi overlade det til Læseren at gjette: men han svarede Rose som han altid pleiede, bestemt, men med Glæde.

„Skonnerten er færdig, og dette maa være vort sidste Maaltid i Land," sagde han. „Vor Udrustning har ikke meget at betyde; men naar den kan hjælpe os ned til Key-West, forlanger jeg ikke mere. Hvad the Swash's Tilbagekomst angaaer, da anseer jeg den for afgjort. Med det Forspring den havde, var det let for den at slippe bort fra Corvetten, og Spike er ikke den Mand der nogensinde forlod en Doublon, naar han vidste hvor den var at finde."

„Stephen Spike er ligesom alle hans Medskabninger," bemærkede Jack Tier spidst. „Han har sine Feil, og han har sine Dyder."

„Dyd er et Udtryk, som det aldrig kunde falde mig ind at anvende om saadan en Mand," gjensvarede Mul-

ford, lidt forundret over Karlens Alvor. „Det er et omfattende Ord og tilkommer en ganske anden Slags Personer.“ Jack mumlede nogle uforstaaelige Ord og Samtalen tog atter en anden Retning.

Rose erkjendte sig nu hos Mulford om deres Udsigter til at naae Key-West. Han sagde hende at Afstanden var omtrent tredsindstyve Qvartmiil, og at deres Cours gik langs med den nordlige eller Inder siden af Florida Rev. Hele Distancen skulde tilbagelægges mod Passatvinden, der nu blæste en stiv Bramseils Kuling, dog kunde de, med Undtagelse af Ivandene, vente at blive begunstiget af Strømmen, der rigtignok ikke løb saa haardt indenfor, som udenfor Revet. Hvad det angik at manoevrere Skonnerten, da saa Mulford ikke nogen stor Vanskelighed deri; den var ikke stor og var hverken svær af Rundholter eller af Takkellads. Alt dens Stængegods havde Spike nedtaget, og der var Intet tilbage uden det simpleste og lettest haandteerlige Redskab. Et Fartoi som Skonnerten er let at styre, klos bidevind, og styrer sig næsten selv i smult Vand. Jack Tier kunde tage sit Torn til Roers, i alt Slags Veir, endog i rumfjæds Seilads, i hvilken Styringen falder vanskeligt, og Rose kunde lære at bruge Roerpinden og styre et saa lidet og simpelt taklet Fartois Bevægelser, i bidevind Seilads og i smult Vand. Mulford troede derfor, at der med Hensyn til Skonnertens Manoevrering, kun var

liden Grund til at frygte. Dersom Veiret vilde vedblive at være stadigt, tvivlede han ikke om at han i al Sikkerhed vilde landsætte hele Selskabet paa Key-West, i Løbet af de paafølgende fire og tyve Timer. Han vilde være nødt til at føre Smaa-seil, saavel paa Grund af den større Lethed i at haandtere dem, som paa Grund af den Omstændighed, at Skonnerten nu var let ballastet, og kunde ikke taale meget Seil. Han troede de gjorde bedst i jo før jo hellere at forlade Den, da det neppe vilde være længe førend man vilde see Briggen speide omkring Stedet. Alle disse Gjenstande bleve afhandlede medens Selskabet endnu sadde tilbords, og da de nogle faa Minutter derfter forlod det, var det for at bringe de Effecter som de agtede at medtage, ned til Baaden. Dette var snart gjort, da baade Jack Tier og Biddy viste sig at være meget nyttige, medens Rose med en Gazelles elastiske Fjed trippede frem og tilbage, idet hun bar lette Byrder. Efter en halv Times Forløb var Baaden færdig. „Her ligger endnu Rosen med Doublonerne,“ sagde Mulsford smilende. „Skal vi lade den blive tilbage, eller skal vi overgive den til Admiralitetsretten paa Key-West, og nedlægge Protest om Bjergelson?“

„Bedre at lade dem blive tilbage til Spike,“ sagde Jack ganske uventet. „Dersom han kommer tilbage og finder Doublonerne, kan han maaskee lade sig nøie dermed, og ikke see efter Skonnerten. Naar han derimod

savner Skibet, kan han troe at Pengene ere i det. Bedre at lade dem ligge til Stephen."

"Heri er jeg ikke enig med Dem, Tier!" sagde Rose, skjøndt hun saae saa venligt paa Hovmestersmathen, medens hun saaledes modsatte sig hans Mening, som om hun snarere ønskede at overtale end at tvinge. "Jeg er ikke ganske enig med Dem. Den spanske Kjøbmand tilhører disse Penge, og da vi tage hans Skib med os, for at overgive det til Autoriteterne paa Key-West, troer jeg ikke at vi have nogen Ret til at lade hans Guld blive liggende paa Strandbredden og forlade det."

Dette afgjorde Spørgsmaalet. Mulsford tog Rosen og bragte den til Baaden, uden at afvente Jacks Samtykke, medens hele Selskabet fulgte efter. Efter saa Minutters Forløb vare alle Personerne, og Alt hvad de førte med sig, ombord paa Skonnertens Dæk. Teltet, det gamle Smerting hvoraf det var dannet, Meublerne det indeholdt, og saadanne Artikler af Provisioner, som de ikke havde Brug for, lod de uden Sorg blive tilbage paa Den. Skonnerten havde flere Fade ferskt Vand, som bleve fundne i dens Last, og den havde ogsaa een eller to Tønder saltet Kjød, foruden adskillige andre delikate Fødevarer, der vare blevne anskaffede til Sennor Montefalderons eget Brug, og som ikke vare blevne beskadigede af Vandet. En Foustage fine Boston-Beskeiter var ogsaa blandt disse Fødevarer, hvoraf næsten Halv-

delen endnu vare spiselige. Disse lyndede Biddy meget og man saae hende sjeldent uden at hun bed paa en saadan. Mandstakets Brød var aldeles fordærvet. Men Jack havde forshnet sig rigelig med Brød da han sendte Provisioner iland, og der var endnu et hundrede Tønder Meel i Skonnertens Last. En af disse var bleven heiset op paa Skonnertens Dæk af Mulsford og aabnet. Det befskadigede Meel var let bortryddet, og der var tilstræffeligt tilbage i ubefkadiget Tilstand, til dermed at forshne Kjøffenet. Den deriværende Krudtfoustage blev uden Betænkning kastet overbord.

Saaledes forshnet ansaae Mulsford det nu for den rette Tid at forlade Ankerpladsen. Han havde hele Morgenens været befsæftiget med at lette Skonnertens Anker, et Arbeid, der, uagtet Alle var ham behjælpelig dermed, kostede ham megen Møie. Det var alligevel lyffedes ham, og Skonnerten red nu for et Barpanker, som han nemt kunde lette ved en Haandtallie. Der manglede altsaa nu kun at lette dette Barpanker og staae ud af Bugten, som Derne dannede. Da Baaden var udloffet og godt fortoiet agter, begyndte Styrmanden altsaa at gaae under Seil. For at strække Storjeilet blev han nødt til at kaste Klosset til Brødspillet, og paa denne Maade lyffedes det ham uden megen Vanskelighed. Ham, tilligemed Jack Tier og Biddy, lyffedes det at heise Rhyveren med Haandmagt, og Kjøffen var det let at tilfsætte. Det er en Selvfølge, at der ikke

blev rørt ved den, førend at Barpankeret var lettet. Da Jack Tier i enhver Henseende var istand til at varetage hvad der var at gjøre paa Bakken, sprang Mulford nu agterud og tog Roret, idet Rose fungerede som hans yndige Assistent paa Skandsen.

Der er ikke megen Vanskelighed ved at lette og gaae under Seil med en almindelig Skonnert; dens Seil sætte sig, naar de først ere heiste, saagodtsom af sig selv, kant, og de bevæge sig ifølge en naturlig Lov. Saaledes var det Tilfældet med den mexicanske Skonnert, der viste sig at være en Hurtigseiler og meget let at regjere. Det viste sig alligevel at den havde en amerikansk Bund, da den oprindelig var bygget i Chesapeake, og skjøndt den just ikke var, hvad man forstaaer ved en Baltimore-flipper, saa var dens Dannelse og Egenskaber dog saaledes, at den besad nogle af de væsentligste af dette Slags Fartøiers Dyder. Mexicanerne havde alligevel, som det gjerne er Tilfældet, naar en Fremmed faaer fat paa en amerikansk Skonnert, forkortet dens Master og formindsket dens Seil. Denne Omstændighed var snarere en Fordeel for Mulford, der ifald Skonnerten havde haft sin oprindelige Reisning, sandsynligvis vilde have haft mere at tage vare, end han kunde ønske.

Enhver Sjæl ombord, endog den hoffærdige Mrs. Budd, glædede sig over Skonnertens hurtige Seilads. Da Mulford nu havde faaet den under Seil, manoeuvrerede han den uden nogen Vanskelighed, idet han lod

den staae imod den Kanal, gjennem hvilken han havde i Sinde at gaae, med lidt affirede Skjoder, da han var nødt til at holde lidt af for at komme ind imellem Derne. Alt gik imidlertid godt og efter mindre end ti Minutters Forløb var Skibet klar af Kanalerne og i aabent Vand. Skjoderne bleve nu klos halede, og Skonnerten dreiet til Vinden. Ikke saasnart havde Mulford prøvet Fartøiet under denne Seilads, førend han fortroed at han havde gjort saa mange Præcautioner imod en Tiltagen i Kulingens Styrke. For at være beredt paa Alt, og under den Forudsætning, at han vilde have Fartøiet bedre under Commando, havde den unge Mand rebet Stor-seilet og lissset Bonnetterne fra Fokken og Rhyveren. Da Skonnerten nu viste sig at være stivere end han havde formodet, tænkte Styrmanden, som alle Somænd tænke, naar de see at deres Skibe ere istand til at udrette mere end de virkelig præstere. Da det alligevel var frist Kuling, besluttede han, ikke at stikke Rebet ud, og det Arbeid at lisse Bonnetterne til igjen, var altfor betydeligt, til at han nu kunde tænke derpaa.

Vi finde Alle Lettelse ved at komme i Bevægelse, naar vi føle os nedtrykte af Omstændighederne. Mulford havde hele denne Dag frygtet at the Swash atter skulde lade sig see; thi det var omtrent paa den Tid at Spike var istand til at være tilbage, dersom han var sluppen fra Corvetten, og han frygtede for, at Rose atter skulde falde i denne fortvivlede Mands Hænder. Heller

ikke ville vi tilregne den unge Mand andet end en naturlig Omhu for sig selv, naar vi sige, at han for sit eget Bedkommende ikke ahnede noget godt. Spise maatte være overbeviist om at hans Forretninger i Gulsen vare bekjendte; og den der aabenbart havde forladt sin Tjeneste, som hans Styrmand havde gjort, vilde upaatvivlelig blive betragtet som en Forræder mod hans Interesser, hvordan saa det Forhold vilde blive, hvori han kom til at staae til Landets Love. Det var sandsynligt, at det ikke vilde blive tilladt en saadan aabenbar Overtræder at fremstille sig for Landets Tribunal, for at retfærdiggjøre sig og anklage den egentlige Skyldige, dersom det stod i den Sidstes Magt at forhindre det. Den unge Styrmands Glæde var derfor stor, da han igjen var i Bevægelse, med et Fartoi under sine Fødder, der skjed en Gort, som beviste, at det endog vilde give the Swash noget at bestille, at indhente det, naar det gjalt en Beddefeilads.

Alle delede Mulfords Følelser da Skonnerten skjed raskt frem mellem Derne og kom ud i aaben Sø. Dens Kjølvand forlængede sig Favn for Favn, indtil det ikke længer kunde spores saa langt tilbage, som den sandede Strandbred, der nylig var bleven forladt. Efter endnu et Kvarteers Forløb, havde Skibet fjernet sig saa meget fra Land, at nogle af de mindste og laveste Der bleve uthdelige. Paa denne Tid vare Alle komne agterud, idet

Fruentimrene toge Plads paa Kahyttruffet, der i dette Skib som i the Swash bidrog til at forhøje Kahytten.

„Nu,“ udbød Mrs. Budd, der fandt den friske Søluft forfriskende saavelsom deres Fart opmuntrende, „dette er hvad jeg kalder maritimt, min kjære Rose. Dette er hvad der menes med de maritime Stater, hvorom vi læse saa meget, og, som man i Almindelighed ansee for at være saa vigtige. Vi ere nu i en maritim Stat, og jeg føler mig fuldkommen lykkelig efter alle vore Farer og Eventyr.“

„Ja, lille Tante! og det glæder mig at Du er lykkelig,“ svarede Rose med aabenbar Hengivenhed. „Vi ere nu befriede for denne affhyelige Spike, og tør haabe, at vi aldrig mere skal see hans Ansigt.“

„Stephen Spike har sine gode Sider, saavelsom enhver Anden,“ sagde Jack Tier kort.

„Jeg veed, at han er deres gamle Skibskammerat, Tier, og at De ikke kan glemme at De engang stod i Forhold til ham, og det gjør mig ondt, at jeg har sagt saameget imod ham,“ svarede Rose, idet hun endog mere ved Blik og Tone, end ved Ord, udtrykte sin Be-
fymring.

Jack blev formildet herved, og hans Følelser vare tydelige, skjøndt han ikke svarede, men mumlede kun, „han er en Skurk,“ Ord der hyppigen vare undslupne hans Læber i den sidste Dag eller to.

„Stephen Spike er en udmærket Sømand, og det har noget at bethyde, hos enhver Mand,“ bemærkede Capitaen Budds Enke. „Han lærte sin Haandtering af en Mand, der i enhver Henseende var skiftet til at undervise ham, og det er ikke til at undres over, at han blev flink. Troer De, Mr. Mulford, at De vil banke Vinden hele Distancen til Key-West?“

Det var ikke muligt at Nogen kunde see mere alvorlig ud, end Styrmanden, medens Enken bærede sig gjennem sine Søterminer. Rose havde lært ham at Erbødighed for Tanten skulde være en af Betingelserne for hendes egen Afgørelse, skjøndt Rose aldrig havde sagt et Ord til ham angaaende denne Gjenstand.

„Ja, Madam,“ svarede Styrmanden ærbødigt, „vi ere i Passagen og maa krydse os hver Tonne op til Luvart for at naae Key-West.“

„Til hvilken Laas er dette Sted Nøglen*, Rosy?“ spurgte Tanten i al Uskyldighed. „Jeg veed at Forter og Byer undertiden kaldes Nøgler, men de have altid en eller anden Slags Laas. Nu er Gibraltar Nøglen til Middelhavet, som Din Onkel vel de halvhundrede Gange har sagt mig; og jeg har været der og kan forstaae at det er saaledes; men jeg kan ikke vide til hvilken Laas denne West kan være Nøglen.“

„Det er aldeles ikke den Slags Nøgle, som her

* Key betyder baade en Kai og en Nøgle.

menes, lille Tante, men en ganske anden Ting. Den Nøgle her menes er en D."

"Og hvor kan nogen være saa tosset at kalde en D for en Nøgle?"

"Det Sted hvor Skibe udlosse deres Ladning kaldes undertiden en Kai," svarede Mulsford; "de Franske kalde det en quai og Hollænderne Kaie. Jeg formoder at det engelske Ord hidrører fra disse. Somænd have nu givet dette Navn til lave sandagtige Der der nogenledes see ud som Kaier eller Bærster. Key-West er kun en lav D."

"Der er altsaa ingen Laas til den, eller Noget til at lukke op," sagde Enken i den største Ufhyldighed.

"Det kunde maaskee hænde sig at den blev Nøglen til den mexicanske Bugt i en af disse Dage, Madam. Uncle-Sam opmaaler Revet, og jeg troer nok han har i Sinde at gjøre noget her. Naar Uncle-Sam for ramme vil Noget, er han istand til at udrette store Ting."

Mrs. Budd var tilfreds med denne Forklaring, skjøndt hun om Aftenen sagde til Biddy, at "Laase og Nøgler høre sammen, og at den Person der havde døbt Den til hvilken de gik, maatte have været meget svag i sin øverste Etage." Men disse Betragtninger over sine Medskabningers Forstand vare paa ingen Maade usædvanlige hos den værdige Enke, og vi kan ikke sige at hendes Bemærkninger gjorde noget særegent Indtryk paa hendes irlandske Pige.

Den mexicanske Skonnert teede sig imidlertid ganske til Mulfords Tilfredshed. Han ansaae den for at være lidt kildren i Bygerne, af hvilke de havde adskillige den Eftermiddag, men han sagde til Rose, der gik ind i sin Urolighed over den Maade, paa hvilken Fartøiet hev over paa Siden, „at den meget let frængele over til et vist Punkt, men at det var vanskeligt at tvinge den over det. Skibet trænger til mere Ballast, skjøndt jeg i det Hele taget finder den saa stiv, som man kunde vente det. Det glæder mig nu, at jeg rebede og formindskede Forsejlene, skjøndt det gjorde mig ondt i Begyndelsen vi kom ud, at jeg havde gjort det. Med denne Fart bør vi være ved Key-West i Morgenstunden.“

Men denne Fart vedblev ikke. Genimod Aften doede Kulingen næsten af til Stille, da den sidste Tornado lod til ganske at have forstyrret Passatvindens almindelige Stadighed. Da Solen duffede ned i Gulfsens brede Flammehav, var det ganske labert og Mulford nærmede ikke længer nogen Frygt for at Skibet skulde kæntré. Hans Bekymring indskrænkede sig nu til Sandsynligheden for at støde sammen med the Swash. Endnu var der intet i Sigte, hverken i Skikkelse af Land eller af en Seiler. Imellem Dry Tortugas Øerne og de nærmeste synlige Øer var der et aabent Farvand af en ti Miles Brede. Revet strækker sig tværs over det, men intetsteds ere Klipperne synlige over Vandets Overflade. Dybden paa dette Rev er meget forskjellig. Paa

nogle Steder kan et stort Skib løbe ind til, om ikke tværs over det, medens paa andre Steder en Mand kan vade flere Mile henad det. Der er een dyb og sikker Kanal, sikker for dem, som kjende den, gennem Midtpunktet af dette aabne Rum, og som undertiden benyttes af Skibe, der ønske at passere fra den ene Side til den anden, men det er altid bedre for dem, hvis Forretninger ikke kalde dem i den Retning, at holde sig i tilbørlig Afstand fra Klipperne, især om Natten.

Mulford havde samlet mange af de Veiledninger, der stod i Forbindelse med disse Kanaler og Navigationen i hiint Farvand, hos Spike og de andre Sofolk paa Briggen, medens de laae ved Tortugas. Saadanne Spørgsmaal og Svar ere sædvanlige nok ombord i Skibe, og da de i Almindelighed blive fremsatte og besvarede med Forstand, var det rimeligt, at en Mand med vor Styrmands almindelige Kundskab i sit Fag, vilde drage megen Nytte af denne Underretning. Ved Samtaler af denne Natur, og ved at raadsføre sig med Kaartet, hvilket Spike ikke affecterede at skjule, efter at Navnet paa deres Havn var bleven bekjendt, havde den unge Mand virkelig saavidt gjort sig til Herre over denne Gjenstand, at han havde et taaleligt nøiagtigt Begreb om Courserne, Distancerne og Revets almindelige Særegenheder. Da Solen gik ned troede han at være omtrent halvveis over det aabne Sted, og omtrent fem og tyve Qvartmiil ret til Luvart af den Havn, han havde

forladt. Dette var efter Omstændighederne godt avanceret, og Mulsford troede sig og sit Selskab godt klar af Spike, da der nu, da Natten faldede sit Slør over det rolige Hav, Intet var i Sigte.

Et meget fornuftigt Arrangement blev truffen med Hensyn til Bagten, der i denne vigtige Nat skulde opsættes ombord i den mexicanske Skonnert. Mrs. Budd havde stor Lyst til engang i sit Liv at gjøre Bagt, og efterat Selskabet havde spist til Aften, og denne Gjenstand, under Talens naturlige Løb, kom paa Bane, forefaldt følgende Dialog:

„Harry maa være træt,“ sagde Rose kjærligt, „og maa trænge til Søvn. Rulningen er saa fløv, og Beiret lader til at være saa stadigt, at jeg troer det var bedst for ham at gaae til Kois, som han kalder det,“ og Rose loe saa yndigt, at den smukke Styrmand ønskede, at hun vilde gjentage Ordene, „bedst at han gik til Kois nu, og vi kan kalde paa ham om vi skulde trænge til hans Raad eller Bistand. Jeg tør nok sige, at Jack Tier og jeg meget godt kunne varetage Skonnerten til Dagbrækningen.“

Mrs. Budd troede at det ikke vilde være mere end passende, for en Kone i hendes Alder, og med hendes Erfaring, at tilrettevise Niesen for hendes Letsindighed, og gjøre hende opmærksom paa den Uvidenhed hun havde lagt for Dagen.

„Du skulde være forsigtig, mit Barn, naar Du foreslaaer Noget, der skal udrettes paa et Skibsbord,“ bemærkede Tanten. „Der udfordres stor Erfaring og tilstrækkelig Kundskab om Taffelladsen, forat kunne meddele maritime Raad. Nu har Du, hvilket man, naar man seer hen til Din Alder og den korte Tid Du har været tilsoes, kunde vente, begaaet flere alvorlige Feiltagelser i hvad Du har foreslaaet. For det første skulde der altid være en Styrmand paa Dækket, hvilket jeg har hørt Din kjære afdøde Onkel sige mangfoldige Gange, og hvorledes kan der være en Styrmand paa Dækket naar Mr. Mulford gaaer til Kois, som Du foreslaaer, da Du seer at han er den eneste Styrmand vi have. Dernæst skulde Du aldrig lee over nogetsomhelst maritimt Udtryk, thi de ere saa at sige alle helliggjorte ved Storme og Farer. Jeg anseer det for at være meget rimeligt, at Harry er træet, og han maa stille vore Uhre*, som man kalder det, naar han gjør sit Arrangement for Natten, og da kan han hvile sig, som han pleier. Her er nu mit Uhr at begynde med, og jeg skal svare for, at det ikke gaaer meget feil, medens jeg nok tør vædde, at Dit, min kjære Rosy, ligesom de fleste Pigers Uhre, gaaer reent galt. Hvor er Deres Chronometer, Mr. Mulford, lad os see hvorledes dette mit fortræffelige Uhr, der engang tilhørte min stakkels afdøde Mr. Budd,

* To set the watches, at stille urene, betyder i Sprogets at opsætte Bagten.

stemmer med Deres, hvilket De har roest, som saa fortræffeligt."

Her havde Enken nu gjort sig skyldig i en Afvigelse fra Videnskaben og det nautiske Sprog, som den stakkels Mulford ikke kunde have ahnet, endog hos hende. At Mrs. Budd skulde forverle at opsætte Bagten, med at stille Uhrene, var ikke saa stor en Feiltagelse, at den, naar den kom fra hende, just skulde forbause En saa meget; men at hun skulde troe at finde, at et Chronometer, der var bestemt til at angive Tiden i Greenwich, skulde stemme med et Uhr, der var stillet efter Tiden i New-York, røbede en Grad af Uvidenhed, som den unge Styrmand frygtede for at Rose vilde lade gaae ud over ham, naar Feiltagelsen blev aabenbaret. Da Enken alligevel rakte sit Uhr frem for at sammenlignes, kunde han ikke undslaae sig ved at fremvise sit eget. Efter Mrs. Budds Uhr var Klokken over syv medens den efter hans eget, eller efter Greenwichs Tid, var lidt over tolv.

"Hvor forkeert dog Deres Uhr gaaer, Mr. Mulford," raabte den gode Dame, „uagtet Alt hvad De har sagt til dets Roes, det gaaer næsten fem Timer for fast, det erklærer jeg; og nu, min kjære Rose, indseer Du Nødvendigheden af at stille Uhrene, paa et Skibs Bord, hvilket skeer hver Aften, som min afdøde Mand saa ofte har sagt mig."

„Harry maa tage den han kalder Hundevagten

lille Tante," sagde Rose leende, skjøndt hun neppe vidste, hvorover hun lo.

"Uhret gaaer alligevel," tilføiede Enken, idet hun løstede det op til Dret. "Stil det nu, Mr. Mulford! saa vil vi stille Roses, skjøndt jeg er vis paa, at det om en halv Time vil vise galt igjen, og dog kan det aldrig vise saa forkeert som Deres."

Mulford var meget forlegen, men fik Mod ved at see paa Rose, der syntes at være endnu mere mystificeret end hendes Tante. For første Gang haabede han at Rose var uvidende i dette Punkt; thi det vilde smerte ham at komme til Kundskab om at hendes Ideer vare ligesaa forvirrede som Tantens.

"De maa erindre, Mrs. Budd! at mit Uhr er et Chronometer," sagde den unge Mand.

"Det veed jeg, og en Slags Uhre burde gaae bedst, det har jeg altid hørt. Min stakkels Mr. Budd havde to, og de vare saa store som Compasser, og de bleve solgte for flere hundrede Dollars efter hans beklagede Død."

"Det har været Box-Chronometere, men mit er et Lomme-Chronometer. Det er sandt, at Chronometernes Bestemmelse er, at have en meget stadig og nøiagtig Gang, og det have de i Almindelighed. Dette jeg har her vilde, dersom jeg ikke bestandig har det hos mig, ikke tabe ti Secunder hele Aaret rundt."

„Nei, nei, det synes slet ikke at tabe, Harry! det vinder kun,“ sagde Rose leende.

Mulford var nu, uagtet Alt hvad der var foregaaet ved en tidligere Leilighed, overbevist om, at den leende, klarøiede, lærjemme Pige der stod ved hans Side, ikke kjendte mere til Chronometerets Brug, end hendes usædvanlig dumme og uvidende Tante, og han følte sig paa engang befriet for al Forlegenhed. Skjøndt han, ligeoverfor Rose, ikke engang turde vove at synes, som han havde Mistillid til Mrs. Budds Forstand og Kundskab, generede han sig ikke for at lee Rose lige op i Dinene. Hos hende var der ingen Skinsyge med Hensyn til Dygtighed, da hendes hurtige Memme var ligesaa tydelig for Enhver, der kom i Berørelse med hende, som hendes Skjønhed.

„Rose Budd, jeg seer nok, at De ikke forstaaer Brugen af Chronometere,“ sagde Styrmanden bestemt, „uagtet Alt hvad jeg har fortalt Dem angaaende dem.“

„Det er for at vise Tiden, Harry Mulford, er det ikke?“

„Sandt nok, for at vise Tiden; men Tiden for en vis Meridian; jeg haaber De veed hvad en Meridian er?“

Rose saae vist paa sin Elsker, og hun saae meget elskværdig ud, thi hun rødmede let, skjøndt hendes Smil var lige saa aabent og venligt, som Frimodighed og Hengivenhed kunde gjøre det.

„En Meridian er et Punkt over vore Hoveder, det Sted hvor Solen befinder sig om Middagen,” sagde Rose noget usikker.

„Ganske rigtig, men i een Forstand betynder det ogsaa Længde.” Naar De drager en Linie fra den ene Pol til den anden, ligge alle de Steder, som den gjennemskjærer, i samme Meridian. Da Solen først lader sig see i Øst, følger det at den staaer tidligere op paa de Steder, der ligge mod Øst, end paa de der ligge længer mod Vest. Saaledes er det at Solen staaer omtrent fem Timer tidligere op ved Greenwich Observatorium, end her. Alle disse Forskjel ere regelmæssige og vi vide nøiagtigt hvorledes vi skal udmaale dem.

„Hvorledes kan det være, Harry? — det er kun et Par Dage siden De fortalte mig dette og dog har jeg glemt det.”

„Ganske simpelt. Da Jorden dreier sig rundt om sin Arel i fire og tyve Timer, og dens Omkreds er deelt i tre hundrede og tredsindstyve lige Dele, som kaldes Grader, behøve vi kun at dividere 24 i 360, for at vide hvormange af disse Grader der indeholdes i Forskjellen, som een Time frembringer. Der er netop 15 af dem, hvilket De kan finde ved at multiplicere 24 med 15. Det følger nu heraf at Solen netop staaer een Time tidligere op for hver femtende Længdegrad De kommer øster efter. Da vi nu vide Forskjellen for hver

Time, saa er det let nok at beregne den for Minutter og Secunder."

"Ja, ja!" sagde Rose ivrigt, "det indseer jeg Altsammen, bliv ved."

"Et Chronometer er ikke andet end et Uhr, der er forfærdiget med den største Omhyggelighed, saa at det ikke taber eller vinder mere end nogle faa Secunder i et heelt Aar. Dets hele Fortjeneste bestaaer i at det har en fuldkommen nøiagtig Gang."

"Jeg indseer alligevel ikke hvorledes det kan være andet end et meget godt Uhr."

"De vil see det om et Dieblit, Rose. Til det Diemed, hvilket De meget snart vil fatte, ere Bøger beregnede til visse Meridianer eller Længder, som til Greenwich og Paris, de som bruge Bøgerne der ere beregnede til Greenwich, faae deres Uhre stillede efter Greenwich Tid, og de som bruge dem der ere beregnede til Paris stille deres Uhre efter dette Observatoriums Tid. Da jeg sidst var i England havde jeg dette Uhr i Greenwich, og fik dets Stand opgivet paa Observatoriet. Det har bestandig siden angivet den Tid, og hvad De seer her er det sande Klokkeslet i Greenwich, naar det kun bliver rettet for nogle faa Secunder, som det kan have tabt eller vundet."

"Alt dette er tydeligt nok," sagde den høiligen interesserede Rose, "men hvortil nytter det?"

„At hjælpe Søfolk til at finde deres Længde paa Søen, og saaledes vide hvor de ere. Da Solen hvert Aar passerer saa langt norden og sønden for Æquator, er det let nok at finde Bredden, ved at maale dens Høide over Horizonten om Middagen, men Somænd havde i lang Tid megen Vanskelighed ved at finde Længden. Dette skeer ogsaa ved at observere de forskjellige Himmelleger, og med større Nøiagtighed end ved nogen anden Proces; men denne Tanke at maale Tiden er meget simpel, og saa let at udføre, at vi nu Alle bruge den.“

„Dog forstaaer jeg det endnu ikke,“ sagde Rose, idet hun saa den smukke Styrmand saa ivrigt og klogt ind i Dinene, at han følte at det var meget behageligt at lære hende andre Ting end at elske.

„Jeg vil forklare det. Da Uhret angiver Tiden i Greenwich, observere vi Solens Stilling for at forvisse os om det sande Klokkeslet, paa det Sted, hvor vi befinde os. Det er en ganske simpel Ting at finde det sande Klokkeslet ved at maale Solens Høide, og medens vi maale have vi En til at notere Tiden efter Chronometeret, for hver Observation vi tage. Ved at notere Timer, Minutter og Secunder efter Greenwich Tid, i det Dieblis vi observere her, have vi kun at addere eller subtrahere Tiden her paa Stevet fra Tiden i Greenwich, for at finde Længden.“

„Nu begynder jeg at forstaae det igjen,“ udbroød Rose, glad over den Tilvært i Kundskab hun nylig havde erhvervet sig. „Hvor smukt det er, og dog saa simpelt — men hvorfor glemmer jeg det?“

„Ganske simpelt og tillige fuldkommen nøiagtigt, naar Chronometeret er godt og Observationerne paalidelige. Det er sjældent at vi ere mere end to Mile ude af vort Bestik. Det gjælder kun at forvisse sig om Klokkeslettet paa det Sted, hvor man besinder sig, og dette lader sig, som sagt, let udføre, dernæst seer man paa Uhret for at faae Klokkeslettet i Greenwich, eller hvilken anden Meridian man har valgt, og saa beregner man Distancen øst eller vest for den Meridian ved Tidsforskjellen.“

Rose kunde have vedblevet at lytte til, hele Natten, thi hendes hurtige Memme lod hende let opfatte Principet, der ligger til Grund for denne nyttige Proces, skjøndt hun endnu var uvidende om nogle af Enkelthederne. Denne Gang besluttede hun at bevare i sin Huskommelse, hvad hun havde lært, skjøndt det er sandsynligt, at det, hvilket saa ofte er Tilfældet hos Qvinderne, gik tabt, ligesaa let, som det var erhvervet. Mulford var alligevel nødt til at forlade hende for at tage vare paa Skibet, førend han søgte Hvile paa et gammelt Seil paa Dækket, da det foreløbig var bleven besluttet at han skulde sove først, medens Kulingen var laaber, og at Jack Tier, understøttet af Fruentimmerne, skulde have

Førstevagt. Rose vilde derfor ikke forsinke Styrmanden, men lod ham gaae for at see til at Alt var i Orden, før end han gik til Hvile.

Mrs. Budd havde lyttet til Mulsfords anden Forflaring, over den sædvanlige Maade paa hvilken man fandt Skibets Længde, med al den Opmærksomhed, som hun formaaede, men det overgik langt hendes Evner at fatte den. Der gives Mennesker, som vænne sig til at tænke saa overfladisk, at det bliver dem en smertelig Proces, at forsøge paa at trænge ind i nogen af Naturens Hemmeligheder, og som bestandig, trætte og med Alfky vende sig bort fra saadanne Efterforskninger. Mange af disse Personer, maaskee de fleste, trænge kun til lidt Taalmodighed og Udholdenhed, for at kunne fatte alle de bekjendte Phænomener, men de ere ikke engang istand til at beherske de to nævnte Egenskaber saa meget, at de komme i Besiddelse af den Kundskab, de saa meget attraae. Mrs. Budd horte ikke engang til en Afdeling, der stod saa høit paa den intellectuelle Skale, som denne lade Klasse. Hendes Forstand var ikke istand til at opfatte Noget af nogensomhelst abstract Charakter, og formaaede kun at modtage de meest tydelige Indtryk, og disse opfattede hun endog som oftest forkeert. Styrmandens Forflaring var derfor ikke alene ufattelig for hende, men den forekom hende absurd og umulig.

„Min kjære Rose,” sagde den værdige Enke, saa snart hun saa Mulsford henstrakt paa Seilet, idet hun

tillige talede i en sagte og fortrolig Tone, til sin Niece, „hvad var det Harry fortalte Dig for lidt siden? Det lød for mig som gediegent Nonsense, og Mændene pleie at tale Nonsense til unge Piger, hvorefter jeg saa ofte har advaret Dig. Du maa aldrig lytte til deres Nonsense, Rosy, men erindre Din Katechismus og Dit Konfirmationsløfte, og være en god Pige.“

For hvor mange af de Skrøbelige og Feilende vise ikke hine Kirkeskikke sig at være en Stav og Støtte, naar deres egen sædvanlige Gyde til at staae imod vilde glippe dem; Rose saa alligevel Sagen saadan som den var, og svarede sølgelig:

„Men det var ikke noget af den Natur, lille Tante, og kun en Forklaring over den Maade paa hvilken man udfinder hvor Skibet er, naar man ikke har Land i Sigte, men er midt i Oceanet. Vi havde den samme Gjenstand paa Bane forleden Dag.“

„Og hvorledes fortalte Harry Dig denne Gang at det gik til, min Kjære?“

„Ved at finde Tidsforskjellen mellem to Steder, accurat som forrige Gang.“

„Men der er ingen Tidsforskjel, mit Barn, naar Uhrene gaar godt.“

„Jo der er lille Tante, da Solen staaer tidligere op paa et Sted end paa et andet.“

„Rosy, nu har Du lyttet til noget Nonsense! husk paa hvad jeg saa ofte har sagt Dig om unge Menneſker,

og deres Talemaade. Jeg indrømmer at Harry Mulford er en agtværdig Yngling, og har agtværdige Forbindelser, og siden I holde af hinanden, kan Du tage ham, af mit ganske Hjerte, saasnart han faaer et fuldt tilraktet Skib; thi jeg har besluttet, at min stakkels kjære Mands Niece aldrig skal ægte en Styrmand, ja ikke en Gang en Capitain, medmindre han har et fuldt tilraktet Skib at føre. Men tal ikke Nonsense med ham. Nonsense er og bliver Nonsense om ogsaa en forstandig Mand taler det. Hvad alt dette Stof angaaer om Tiden paa Dagen, saa kan Du jo see at det er Nonsense, da Solen kun staaer een Gang op i fire og tyve Timer, selgelig kan der jo ikke være to Tider, som Du kalder det."

"Men kjære Tante, det er ikke Middag i London, naar det er Middag i New-York."

"Slidder Gladder, Barn, Middag er Middag, og der er ikke mere to Middage end der er to Sole og to Tider. Sæt ikke Din Lid til hvad unge Mænd siger Dig Rose, dersom Du vil være sikker, om de endog sige Dig at Du er smuk."

Stakkels Rose sukkede og opgav i Fortvivlelse Forklaringen. Derpaa spillede et Smil om hendes yndige Mund. Det var ikke ad hendes Tante hun smilede, dette tillod hun sig aldrig, ihvorvel hun saae hvor svag hun var; hun smilede ved Grindringen om hvor ofte Mulford havde hentydet til hvor godt hun saae ud; thi Rose var et Fruentimmer og havde fine Svagheder saa

godt som en anden. Men Nødvendigheden af at handle snart forjog disse Tanker af hendes Sind og Rose søgte Jack Tier, for at tale med ham om deres nye Pligter.

Ikke saasnart havde Mulford lagt sit Hoved til Hvile paa det gamle Seil, førend han faldt i en dyb Søvn. Der laae han og sov den trætte Sømands Søvn, uden at vide hvad der omgav ham. Denne og de to foregaaende Dages uhyre Anstrængelser, thi han havde arbeidet ved Pumperne til langt ud paa Natten, indtil Skibet var lens, tyngede nu paa ham, og Naturen fordrede sin Ret. Dersom han havde været overladt til sig selv, var det rimeligt, at Styrmanden ikke vilde være vaagnet for længe efter Solens Opgang.

Det er nu nødvendigt at udvikle mere nøiagtigt saavel Skonnertens Tilstand, som dens Stilling. Efterat Mulford havde forladt Havnen, havde han staaet omtrent to Mile nordost over, hvorefter han havde stagvendt, og stod Syd over. Vinden var saaledes at den sidste Cours meget nær var stik Syd. Da han nærmede sig Revet fandt han at han var kommen nogle Qvartmiil østen for Derne, et Beviis paa at han avancerede godt, og at der ingen Strøm løb, som gjorde ham væsentlig Skade, om der endog ikke var en Strøm der begunstigede ham lidt. Derpaa vendte han og stod atter Nord efter, i hvilken Retning han holdt gaaende, indtil det næsten var Nat, hvorefter han igjen vendte. Rulningen var nu saa slow, at der ikke var Sandsynlighed for

at han paa ny vilde naae ind til Revet, førend Dagen brød frem; men da han havde givet Jack Tier Ordre i ethvert Tilfælde at purre ham Kloffen tolv, var han aldeles ubekymret. Paa den Tid Styrmanden lagde sig til Hvile, var Skonnerten altsaa fem og thye Qvartmiil til Luvart af Dry Tortugas, og nogle og thye Qvartmiil norden for Florida Revet, med laaber osthydoslig Brise. Saaledes var altsaa Skonnertens Stilling.

Hvad dens Tilstand angaaer da er den let beskrevet. Den havde kun de tre Seil. Storseil, Fok og Klyver underslaaet. Dens Stænger vare strogne, og alt Takkelladsen, der hørte til dem, var nedtaget. Storseilet var enkeltrebet og Bonnetterne vare lissede fra Fok og Klyver, hvilket allerede tidligere er anført. Dette var vel kun en ringe Seilføring, men Mulsford vidste, at det vilde gjøre Fartøiet lettere at regjere, i Tilfælde af Byger. Sædvanligviis pleiede Ostpassaten at herste med megen Stadighed paa denne Aarstid, idet den undertiden trak sig lidt sønden for Ost, som for Dieblikket, og det var i Almindelighed friskt Kuling. Men kort Tid før, og bestandig siden Tornadoen havde raset, havde Vinden været ustadig, da de gamle Luftstrømninger stødeviis syntes at gjenvinde deres Magt, og derpaa atter tabe den i Byger, modsatte Strømninger, ja endog i Stille.

Samtalen mellem Jack Tier og Rose var aaben og fortrolig.

„Vi maa fornemlig stole paa Eder,” sagde den Sidste, idet hun vendte sig for at see hen til det Sted hvor Mulsford laae, og sov saa trygt, som han nogen- sinde havde sovet. Harry er saa fatigueret, at jeg vilde skamme mig ved at vække ham et Dieblif tidligere end det er nødvendigt.“

„Ja, ja, saaledes er det altid med unge Fruentimmer, naar de laane en ung Mand Dren,” svarede Jack Tier uden Omsvøb; „saaledes er det, og saaledes vil det altid blive, frygter jeg. Ikke destomindre ere Mændene nogle Skurke.“

Rose blev slet ikke fornærmet over denne tydelige Allusion til den Magt, som Mulsford havde vunden over hendes Følelser. Det lod til at Jack var bleven saa fortrolig i Kahytten, at hans Kjøn tildeels var forglemt; og vistnok er det at hans seneste Tjenester ikke var det. Der var ingen Spørgsmaal om, at Rose Budd, hvis han ikke havde lagt sig derimellem, i dette Dieblif vilde have været Spikes Fange, og sandsynligviis Offeret for hans Henfigter, at tvinge hende til at ægte sig.

„Alle Menneſker ere ikke som Stephen Spike,” sagde Rose alvorlig, „og mindst af Alle kan Harry Mulsford henregnes til den Sort. Men vi maa tage vare paa Skonnerten hele Natten, og lade Harry hvile. Han onſtede at vækkes Klokken tolv, men vi kan let lade Timen glide forbi og ikke vække ham.“

„Saaledes bør man ikke behandle den commanderende Officier, Miss Rose. Hvad han siger maa stee.“

„Det veed jeg, Jack, i almindelige Tilfælde; men Harry gav denne Ordre for at vi ogsaa kunde faae Hvile, og ikke af nogen anden Grund. Og hvad skulde der forhindre os i at faae den? vi ere fire, og kan dele os i to Skifter, det ene Skifte kan sove medens det andet passer paa.“

„Ja, ja, og en smuk Vagt vilde det blive! Der er nu Madam Budd, hun er jo en heel Navigateur, og kjenner baade til at kovende og stagvende, og jeg tør nok sige at hun kunde vende med Skonnerten for at holde klar af Revet, skjøndt paa hvilken Maade Skuden vilde komme rundt, kunde bedst siges efter at det var skeet. Alt tage vare paa Skonnerten er ikke mere end jeg vilde paatage mig, selv om det skulde tage paa at blæse, og hvad angaaer Dem, Madam Budd og dette blæsende irlandske Gruentimmer, da vilde De ikke være bedre end ligesaamange Huusmødre iland.“

„Vi have Styrke, og vi have Mod, og vi kan hale, som De har seet. Jeg veed nu meget godt, hvad Bei jeg skal lægge Roret, og Biddy er ligesaa stærk som De selv, og kan hjælpe mig med Alt hvad jeg kan ønske. Dernæst kunne vi altid kalde paa Dem om vi trængte til Deres Hjælp. Ja vi kunne endog kalde paa Harry, om det virkelig skulde være nødvendigt, og jeg ønsker at

han ikke maa blive forstyrret førend denne Nødvendighed er tilstede."

Jack lod sig kun meget nødig overtale til at deeltage i denne Plan. Han paastod længe, at en Officier burde purre paa den Tid han havde bestemt, og erklærede at han aldrig vidste, at en saadan Ordre var bleven forsomt, enten det saa var i en Goffardimand, Raper eller Drlogsmand. Rose overvandt alligevel hans Betænkelseheder, og de tre Fruentimmer samledes for at træffe de endelige Foranstaltninger. Mrs. Budd der var en godmodig Kone gav med Glæde sit Samtykke, skjøndt Rose studsede lidt over det Raisonnements Natur, der ledsagede det.

"Du har fuldkommen Ret, min kjære Rose," sagde Tanten, "og det er meget let gjort. Jeg har længe ønsket at holde eet Uhr tilføes; kun eet Uhr, for at fuldende min maritime Dannelsje. Din stakkels Onkel pleiede at sige, giv min Kone kun eet Natuhr, og Du vil finde ligesaa god en Somand i hende, som Dit Hjerte kan ønske. Jeg er vis paa at jeg har havt Natuhre nok hos ham og hans Gigtsmerter; men det synes som det ikke var den Slags Uhre han meente. Jeg vidste i Sandhed ikke før denne Aften, at der var saa mange Uhre i denne Verden. Men dette er netop hvad jeg ønsker og netop hvad jeg har foresat mig at have. Dier skal commandere eet Uhr og jeg vil commandere

det andet. Jacks skal være Hundeuhret*, som man kalder det, og mit skal være Mellemuhret og vare til Morgen. Du skal være i Jacks Uhr, Rose, og Bidby skal være i mit. Du veed en heel Deel som Jack ikke veed, og Bidby kan udrette meget, som jeg er for svær til at udføre. Jeg holder ikke af at hale i Lougene, men naar det gjælder om at commandere, stikker jeg ikke op for nogen Capitains Enke i New-York."

Rose havde sine Tvivl med Hensyn til Tantens Dygtighed i at commandere; men hun gjorde en Dyd af Nødvendighed, og fuldendte Arrangementet uden at discutere videre derover. Hvad der bekymrede hende meest, var at skaffe Harry en Rats god No, da hun allerede følte en Qvindes Omhu, for at gjøre Livet hyggeligt og let for den Mand hun elskede. Og Rose elskede Harry Mulford varmt og oprigtigt. Dersom det afgjorte Fortrin med hvilket hun betragtede ham førend de seilede, ikke absolut var steget til Lidenkskab, havde den dog nærmet sig den saameget, at deres Sammenværen og paafølgende Hændelser vilde drive den dertil. Vi have ikke troet det nødvendigt, at meddele de Sammenkomster, der havde fundet Sted imellem den smukke Styrmand og den yndige Rose, i den Maaned de nu havde været samlede ombord, da vi have overladt det til Læseren at forestille sig Tingenes naturlige Gang, under saadanne Omstæn-

* Hundevagten, fra Kl. 12 til 4. om Natten

digheder. De havde alligevel ikke skjænket hinanden deres Tro førend den Gang da Harry havde stødt til hende paa Den, i et Dieblif da hun troede sig overladt til en Skjæbne, der næsten var ligesaa alvorlig som Døden. Rose havde seet Mulford forlade Briggen, havde iagttaget den Maade paa hvilken han var undkommet i næsten aandeløs Forbauselse, og sølte ved den brændende Glød der opvarmede hendes Hjerte, hvor kjær han var bleven hende, nu da hun sølte sig overbevist om, at han ikke kunde, ikke vilde forlade hende, skjøndt han satte sit Liv i Bove ved at blive tilbage. Sit Kjønns Instinct tro, var det nu hendes ivrigste Bestræbelse at lønne ham for denne Dpoffrelse, overeensstemmende med hendes Sjæls Blidhed og Sædvaner.

Da Mrs. Budd valgte at tage det hun behagede at falde „Mellemuhret“, og at overlade hendes „Hundehyr“ til Jack Tier og Rose, havde de to sidste først Tjeneste. Det er neppe nødvendigt at sige, at Capitains Enken gav alle Vagterne, saavel som enhver anden Ting i et Skib forkeerte Navne, men Planen var at dele Ratten i to lige Dele mellem quasi Søfolkene. Det blev snart saa stille at Jack forlod Koret, og gik hen og satte sig hos Rose paa Rahytsruffet, hvor de havde en lang fortrolig Samtale. Da Læseren i Fremtiden vil blive sat istand til at danne sig en rimelig Slutning om Gjenstanden for denne Samtale, vil vi ikke meddele ham noget af den her. Alt hvad der nu behøves at siges,

er, at Jack var den der talte meest, at hans foregaaende Liv var det væsentligste Thema, og at den frygtelige Stephen Spike, hvem de nu saa gjerne vilde undslippe, spillede en fremtrædende Rolle i de meddeelte Begivenheder. Samtalen varede indtil Tier, der passede Glasset, saae at dets Sand for sidste Gang var udløben, og forkyndte at det var Midnat. Dette var det Dieblif da Mulford skulde have været vækket; men da Mrs. Budd og Biddy Noon bleve vækkede istedenfor ham.

„Nu, kjære Tante,“ sagde Rose, idet hun forlod sin nye Tjeneste, „maa Du erindre ikke at vække Harry først! men at kalde paa Tier og mig. Det vilde have glædet Dit Hjerte at see hvor sødt han har sovet i al denne Tid. Jeg troer ikke at han har rørt sig af Stedet, siden han lagde sit Hoved til Hvile paa hiint Bundt Seil, og der ligger han endnu sovende som et spædt Barn!“

„Ja,“ gjensvarede Enken, „saaledes er det altid med de rette maritime Folk. Jeg har sovet langt tryggere i hele Hundehvret, end jeg nogensinde sov hjemme i min fortræffelige Seng. Men nu er det Dit Uhr nede, Rose, og imod Reglerne, at Du bliver paa Vækket, efter at Du er afloft. Det har jeg hørt de tusinde Gange.“

Rose havde ikke noget imod at lægge sig, og neppe hvilede hendes Hoved paa Pudsen, nede i Kabytten, før end hun faldt i en tryk Søvn. Jack fandt sig en

Plads mellem Mulsfords Seil og var snart i den samme Tilstand.

Naar vi skal tilstaae Sandheden var Mrs. Budd ikke saa ganske i sit Es i sin nye Stilling, i den første halve Time, som hun havde troet det vilde blive Tilfældet. Det var rigtignok Havblik, men Enken sølte sig betyngtet af Ansvarligheden og Nyheden i hendes Stilling. Atter og atter havde hun sagt, ja endog indbildt sig, at hun vilde glæde sig ved at udfylde den Plads, hun nu indtog, eller at have Commandoen paa Dækket i et „Mellemuhr.“

I dette Tilfælde, som i saa mange andre, svarede alligevel Virkeligheden ikke til Forudfølelsen. Hun vilde gjerne udrette Alt; men forstod ikke at udrette Noget. Hvad Biddy angaaer, da var hun næsten værre faren end hendes Frue. En Maanedes, eller for den Sags Skyld, et heelt Aars Erfaring, var ikke istand til for hende at afløre Mysterierne ved endog en Skonnerts Takkellads. Mrs. Budd havde sat hende ved Rattet, som hun kaldte det, skøndt Fartøiet intet Rat havde, da der blev styret med Rorpinden, som var over Dækket, som Kystfarerne bruge det. Da hun anviste hende denne Plads, sagde Enken, at hun skulde gjøre Spillopper* ved Rattet, idet hun overlod det til det forbausede irlandske

* Tricks Spillopper, i Søsproget, Afledning ved Roret.

Fruentimmers Indbildningskraft, at udfinde hvilke disse Spilopper skulde være. Da Biddy ikke kunde forviise sig om af hvilken Natur hendes Spilopper ved Rattet skulde være, lod hun sig nøie med Intet at gjøre, og det var maaskee det aller retteste, under nærværende Omstændigheder.

I de første fire Timer af Mrs. Budds Vagt, var der saa godt som Intet at udrette. I al denne Tid sov Rose i sin Køie, og Mulford og Jack Tier paa deres Seil, medens Biddy havde gjort Noget det Spilop, at lægge sig ned paa Dækket, og sov saa sødt, som om hun havde ligget i sit eget Lands Dun. Men der skulde være en Ende paa denne Rolighed. Det begyndte pludseligt at blæse. I Begyndelsen kom Brisen i afbrudte Pust, som hverken vare meget stærke eller meget varige. Dette bevægede Mrs. Budd til at vække Biddy. Lykkeligvis kunde Skonnerten, der ingen Topseil havde, ikke godt faae baf Seil, især da Skjoderne vandrede paa Løibomme, og det lykkedes Mrs. Budd og hendes Assistent meget godt at bevæge Noerpinden i den første Time disse Vindstød varede. Det er rigtignok sandt, at Noerpinden var surret fast, og det er ogsaa sandt, at Skonnerten løb i alle Directioner, da den virkelig havde støvnet alle Compassets Hovedstreger, under dens nuværende Ledning. Endelig blev Mrs. Budd urolig. Der kom saa haardt et Rast at Skonnerten frænge de saameget over, at Vandet løb ind af de læ Sphgatter.

Hun kaldte derfor selv paa Jack Tier, og sendte Biddh ned for at vække Rose. Efter et Dieblis Forløb vare disse Hjalpetropper paa Vækket. Det var i dette Dieblis stille, og Rose, der troede at hendes Tante var bleven forstræffet over Bagateller, paaastod at Harry skulde vedblive at sove. Han havde vendt sig een Gang den Nat, men ikke en eneste Gang havde han høvet sit Hoved fra Puden.

Saa snart Mrs. Budd havde saaet Forstærkning, begyndte hun at vinse omkring og uddele Ordre, saaledes som de vare, for at vise at hun var uforsædret. Jack Tier stod og gabede ved hendes Side, og for dog at bestille Noget, tog han sat paa Gangelinen af the Swash's Baad, der slæbte agten for Skonnerten, og bemærkede at en eller anden havde kastet den til med tre Halvstik. Dette var nok for Enken. Hun havde ofte hørt sige, at tre Halvstik havde forarsaget at Kongens Barkas gik tabt, og hun beskæftigede sig dieblisk med at raade Bod paa dette umaadelige Onde. Det faldt den gode Kone langt lettere at tale end at handle, hun havde, som man siger, fem Tømmefingere paa hver Haand, og idet hun løste det ene Halvstik, smøiede hun de to andre af. Et Vindstød traf atter Skonnerten i dette Dieblis, og Lampen af Gangelinen slap ud af Hænderne paa Enken, der saae det sidste Glimt af Baaden, da Skibet

skød over Stævn, idet den lille Følgesvend forsvandt i Rattens Mørke.

Jack var meget fortørnet over denne Hændelse, thi han havde forudseet Muligheden i endnu at maatte søge Tilflugt til denne Baad, for at slippe bort fra Spite. Ved at forlade Skonnerten og roe ind til Revet, kunde det blive muligt at slippe bort fra deres Følgesvenders Hænder, dersom alle andre Midler skulde faae dem feil. Da han stod ved Roerpinden lagde han Roret op og holdt saa langt ned i Rø, at han var vesten for Baaden, hvorpaa han kunde stagvende og faae den tilbage. Iffedestomindre blæste det nu langt haardere end han ønskede det; thi Skonnerten lod til at være meget kildren. Havde han havt Magt dertil vilde han have opgivet Fokken. Han bad Rose om at purre Mulford; men hun betænkte sig derpaa.

„Pur ham, pur Styrmanden, siger jeg,“ raabte Jack med en Stemme, der viste at det var hans ramme M-vor, „Disse Blaf komme haarde, kan jeg sige Dem, og de komme ogsaa hyppigt. Pur ham, pur ham strax. Miss Rose, thi det er paa Tide at stagvende, hvis vi vil have Baaden igjen. Siig ham ogsaa at han giver Fokken op, medens vi have levende — det var ret, pur ham med eet.“

Rose kaldte atter og rystede blidt hans Skulder. Harry var paa Benene i et Nu, og et flygtigt Dieblif

var nødvendigt, for at han kunde ryste Sønnen af sig, og komme ret til sin Samling. I dette Mellemrum hørte Styrmanden Jack Tiers pibende Stemme raabe: „Haardt i Læ, — giv op Fokken, rap Eder, op med den siger jeg!“

Binden kom farende og brølende, og Seilene slog haardt.

„Op med Fokken, siger jeg,“ raabte Jack Tier. „Hun flyver rundt som en Top, og vil om et Dieblisk falde af over den anden Boug. Rap Eder! rap Eder! det seer saa sort ud som Ratten, til Luvert.“

Mulford gjenvandt nu sin fulde Styrke. Han sprang hen til Fokkeskjøde, og raabte til de andre at de skulde hjælpe ham. De voldsomme Søer, som Kulingen frembragte, forhindrede ham i at gribe Skjødets saa hurtigt, som han ønskede, og Fartøiet snurrede rundt som en forfærket Ganger. I dette kritiske og farlige Dieblisk, da Skonnerten næsten ingen Fart havde, mødte en Byge Seilene, der stode i Skibets Plan, og krængede det over ligesom en Vidie bøier sig for Kulingen. Mrs. Budd og Biddy skreg som sædvanligt, og Jack brølede til hans Stemme syntes at være brusten: „los Fokkeskjøde!“ Mulford sprang et Skridt forefter for at udføre denne nødvendige Tjeneste, da den foregode Krængning sagde ham, at det var for seent. Binden hylede en Minut og Skonnerten gik rundt, idet Resten af dens Ladning

forstjød sig under Kuldsfeilingen, saaledes at Bunden næsten kom i Beiret.

Attende Kapitel.

Medens den Uindviiede troer at Skibet kuldseiler ved ethvert Vindpust, veed den øvede Semand alene naar Faren truer ham i denne særegne Stikkelse. Saaledes var det med Harry Mulsford, da den mexicanske Skonnert gik rundt, som fortalt i Slutningen af foregaaende Kapitel. Han følte ingen Uro, førend Faren virkelig var der. Da var der i Sandhed ingen, som saa fuldelig var overbevist om hvad Resultatet vilde blive, og han henvendte sin hele Anstrengelse paa at imødegaae Ulykken. Saalænge der var det mindste Haab om Held, formindskede han ikke i ringeste Grad sine Bestræbelser for at frelse Skibet, idet han næsten gjorde overmenneskelige Anstrængelser for at fæste Fokkefjøde løs, saa at Skonnerten kunde lettes for Trykket af dette ene Seil. Men ikke saasnart hørte han Tønderne i Lasten styrte over i Lø, og følte hvor meget Dækket inclinerede under hans Fødder, førend det var ham klart,

at Intet kunde frelse Skibet, han forlod derfor Skjødets op sprang hen for at hjælpe Rose. Det var paa den høie Tid; thi da hun havde fulgt ham til læ Kobrygge, vilde hun først blive naaet af Vandet, og vilde uden Redning være druknet, dersom Mulford ikke betimeligen var kommen hende til Hjælp. Fruentimmerne ere istand til at svømme bedre end Mændene, og gjøre det i de Verdensdele hvor Naturens Love ikke blive modarbejdede af de mennefskelige Bedtægter. Rose Budd havde alligevel faaet den vrang Opdragelse, som det civiliserede Samsund lade hendes Kjon blive til Deel, hun var altsaa aldeles ude af Stand til at hjælpe sig selv, i et Element, i hvilket det var det guddommelige Forsyns Hensigt, at hun skulde besidde de sædvanlige Midler til at hjælpe sig, som ethvert andet Væsen, der er begavet med animalsk Liv. Saaledes var det ikke med Mulford, han svømmede med Lethed og Kraft, og det faldt ham ikke vanskeligt at understøtte Rose, indtil Skonnerten havde indtaget sin ny Stilling, eller strax efter, at drage hende op paa dens Bund.

Ulykkeligvis var der ingen Dyrning, eller saa lidet at de der vare paa Skonnertens Bund ikke vare udsatte for nogen Fare, og Mulford havde ikke saasnart bragt hende, hvem han skattede langt høiere end sit eget Liv, i Sikkerhed idetmindste for Diebliffet, førend han tænkte paa at hjælpe sine andre Ulykkesfæller. Jack Tier havde halet sig op til Luvart ved Hjælp af Styrinen,

og han havde anvist Madam Budd at følge hans Exempel. Det var saa naturligt, endog for et Fruentimmer, i et saadant Dieblif, at gribe fat paa enhver Ting, der havde Lighed med et Loug, at Enken instinctmæssig adled, imedens Biddy i Klæng greb efter den første den bedste Ting der tilbød sig. Som en Følge af disse heldige Tilfældigheder lykkedes det Jack og Mrs. Budd at naae Skonnertens Laaring, og den Første kom virkelig op paa Bunden af Braget, hen til hvilket han var istand til at lade Enken flyde, der næsten vagede ligesaagodt paa Vandet som et Stykke Kork; hvilket rigtignok ogsaa var Tilfældet med Jack selv. Hele Agterdelen og Bougen var, som en Følge af Skibets Skarphed, under Vand, men skjøndt det var overskyllet, afgav det dog et Slags usikkert Godsfæste for dem der kunde naae det. Paa den anden Side var det Sted hvor Rose stod, eller Skibets Klakke, to eller tre Fod over Vandets Overflade, skjøndt det var glat og havde en skraa Dannelsse.

Det varede ikke mere end en halv Minut, fra det Dieblif da Mulford sprang Rose til Hjælp, indtil han havde hende oppe paa Skibets Bund. I den næste halve Minut havde han vadet ned paa Skibets Gilling, hvor Jack Tier raabte til ham, at han skulde hjælpe ham, og havde hjulpen Enken til at faae Godsfæste, hvorefter han vedblev at hjælpe hende til hun stod ved Roses Side. Da han havde efterladt den Sidste i Tantens Arme,

halv forvirret af Skræk og Glæde, skyndte han sig med at hde Biddy Hjelp. Det Loug, som det irske Fruentimmer havde grebet, var en løs Ende der var gjort fast i Skonnertens Storryst, for at holde et Griholt, og var tildeels halet indenbords for at holde det fri af Vandet. Biddy havde derfor ikke fundet det vanskeligt at hæve sig op til Røstet, og dersom hun havde ladet sig nøie med at holde sig fast i Louget, og lade saameget af Legemet være nedsunken i Vandet, at hun frit kunde drage Ande, vilde hun have været meget godt faren. Men som de fleste Mennesker der ikke forstaae at svømme, udtømte det gode Fruentimmer sine Kræfter i unyttige Bestræbelser for at gaae paa Vandets Overflade, som slet ikke var skabt til at understøtte hende. Uvede Folk kan i saadanne Stillinger ikke læres til at troe, at deres største Sikkerhed bestaaer i at lade saameget af deres Legeme, som muligt, være nedsunket i Vandet og kun at lade Næsen og Munden være fri for at kunne drage Ande. Men vi have endog seet Exempler, hvor Mennesker der vare i Fare for at drukne, syntes at troe, at det kunde være muligt for dem at kravle over Bølgerne, paa deres Hænder og Knæer. Den modsatte Fremgangsmaades Philosophi er saa simpel, at man skulde synes at ethvert Barn maatte kunne fatte den, dog er det sjeldent at finde En, der ikke er fortrolig med Vandet, og som pludselig bliver udsat for dets Farer, som ikke under den tilstedeværende Fares Indskydelse,

tager sin Tilflugt netop til de modsatte af de rette Midler, til at frelse ham eller hans Liv.

Det faldt Mulsford ikke vanskeligt at finde Bidby, hvis Udraab: „Mord! Hjælp! Jøssus!“ og andre lignende Raab, førte ham lige til Stedet, hvor hun ved sine vanvittige Bestræbelser gjorde sig al mulig Glid for at drukne sig. Idet han greb hende om Armen, bragte den unge kraftige Mand hende snart til at staa paa Benene, skjøndt hendes Skrig ikke ophørte, førend hendes Madmoder befalede hende at tie.

Da han saaledes havde befriet sit Selskab fra den øieblikkelige Fare, begyndte Mulsford at tænke paa Fremtiden. Han blev greben af en pludselig Forundring over at Skibet ikke strax sank, og et Dieblis var han ikke istand til at gjøre sig Rede for denne Omstændighed. Ved den foregaaende Leilighed var Skonnerten sunken, næsten i samme Dieblis, som den frængede over, men nu vagede den saa godt, at næsten hele Kjolen og hele Rimningen paa den ene Side var fri over Vandet. Da een af Storlugerne var taget af, og Dorene til Nedgangen til Kabytten og til Følkelukaset vare aabne, og alt dette var under Band, udfordredes der lidt Gftertante paa Mulsfords Side for at komme efter, af hvilke Omstændigheder deres Liv nu var afhængig. Styrmanden kom alligevel snart efter Sandheden, og det er ligesaa godt at vi paa vor Maade forklare det for Læseren,

for at han kan forstaae det ligesaa godt, som den unge Sømand.

Vindstødet eller Bygen havde truffet Skonnerten i det uheldigste Dieblif for dens Sikkerhed. Den havde netop mistet Farten idet den stagvendte, og da Skroget ikke skjød frem gjennem Vandet, virkede hele Rulingens Magt til at læntre den. Endnu een uheldig Omstændighed hidrørte fra Mangelen paa Fart. Roret der ene virker ved den Modstand det møder, naar Skibet skyder igjennem Vandet, var magtesløst, og det var umuligt at luge og derved formindske Vindens Tryk i Seilene, hvilket er det almindelige Middel man griber til med denne Slags Fartøier, i saadanne farlige Dieblifke. Som Følge af disse forenede Vanskeligheder, det at Lasten forstjød sig, Skibets Rankhed og Bygens Voldsomhed, var Skonnerten krænget saa meget over, at alle de tre aabne Udgange til dens Indre kom saa pludselig under Vand, hvor de forbleve, tvungne ved Trykket af Ladningen, der var ruslet ned i Læ. Dersom Vandet ikke fuldkommen havde dækket disse Abninger eller Luger, maatte Skonnerten i en Minut eller to være sunken, eller paa den Tid Mulford havde saaet alle sine ledsagere sikkert op paa Rimningen. Men de vare fuldkommen under Vand, og vedblev at være det, hvilken Omstændighed ene forhindrede Skibet i at synke, som følgende simple Forflaring vil vise.

Enhver der vil synke et Glas med Bunden i Veiret, ned i en Spand Vand, vil finde at Vandet ikke vil stige mere, end i det høieste en Tomme, inden i Glasset. Paa dette Punkt bliver det standset af Luftsens Tryk, som da den ikke er istand til at slippe ud, og er sammenpræstet i det snævre Rum, danner et Legeme, som det andet Fluidum ikke formaaer at gjenneutrænge. Det er ifølge dette simple og bekjendte Princip at Chemikeren indeslutter sine Gasarter i omvendte Glas, stillede paa Skiver, der ere let nedfunkne i Vand. Saaledes var det da at Skonnerten vedblev at flyde, skjøndt Bunden var i Veiret, og med tre aabne Indgange, gjennem hvilke Vandet kunde og virkelig trængte ind. En betydelig Mængde af Elementet var styrket ind i det Dieblifden kæntrede; men da det mødte den sammenpræssede og indespærrede Luft, var dets Fremgang bleven standset, og Braget vedblev at flyde, ved den Gyne til at vage, som var meddeelt det derved, at det indeholdt saa stor et Legeme af en Substant, der ikke var tungere end den atmosfæriske Luft. Efter at have deplaceret dets Vandvægt, blev der tilstræffelig Gyne tilbage til at flyde saameget, at Kjolen hævedes nogle faa Fod over Vandets Overflade.

Saasnart Mulsford havde forvisset sig ret om deres Stilling, meddeelte han den til sine Ulykkesfæller og opmuntrede dem til at haabe en tilfældig Frelse. Deres Stilling var rigtignok meget nær fortvivlet, om man

ogsaa indrømmede at Braget vilde vedblive at flyde, da de saagodtsom vare blottede for Føde og Drikke, og besad ingen Midler til at bevæge Skraaget gennem Vandet. De vare ogsaa afhængige af Kulingens og Søens Medlidenhed, og skulde det sætte op at blæse, vilde det snart blive umuligt for Mulford selv at holde Fodfæste paa Bragets Bund. Alt dette havde, ifølge den unge Mands kaldsmæssige Erfaring, som dunkle Skygger vandret forbi hans Sjel; men Vissheden om at Skibet ikke strax vilde synke, havde for saa vidt oplivet hans Geist, at han saa hen til den lyse Side af Fremtiden, ihvorvel det Glimt af Haab, der var, forekom ham svagt, naar Forstanden kastede et af sine strenge Blik henover det.

Det faldt Harry ikke vanskeligt at gjøre Rose deres hele Stilling fattelig. Hendes virksomme og klare Forstand forstod strax Aarsagen til deres nærværende Frelse, og de fleste af de Farer, som Tiden kunde medføre. Saaledes forholdt det sig ikke med Jack Tier, han var fattet, ja endog resigneret; men han kunde ikke indsee Grunden til at Skonnerten endnu flød.

„Jeg veed, at Røghtsdørene vare aabne,“ sagde han, „og om de ikke vare det, vilde det ikke have meget at betyde, siden Rugerne ikke ere falsatrede, og Vandet vil løbe ligesaa rask gennem dem, som gennem et Sold. Jeg frygter for, Mr. Mulford, at Braget om ikke lang Tid vil synke under vore Fødder, og maastee naar vi mindst ønske det.“

„Jeg siger Dig, at Braget vil flyde saalænge Luftten forbliver i dets Last,“ gjensvarede Styrmanden munter. „Seer Du ikke hvor godt det vager? et sikkert Tegn paa at der er en stor Mængde Luft i det. Saalænge den forbliver der, maa Skraaget flyde.“

„Jeg har altid troet,“ sagde Jack, der holdt fast ved sin Mening, „at det er Vandet der bringer Skibe til at flyde, og ikke Luftten, og at der, naar Vandet kommer paa den forkeerte Side af dem, kun er lidet Haab om at holde dem oppe.“

„Hvad er der bleven af Baaden?“ raabte pludselig Styrmanden. „Jeg har været saa meget beskæftiget, at jeg har glemt Baaden. I den Baad kunne vi endnu Alle naae til Key West, jeg seer Intet til Baaden!“

En dyb Taushed fulgte paa dette pludselige og uventede Spørgsmaal. Alle vidste at Baaden var borte, og Alle vidste at den var gaaet tabt ved Enkens Halsstarrighed og Ubehændighed; men der var Ingen, som fandt sig besejret til at forraade hende, i dette alvorfulde Dieblif. Mulsford forlod Kimmingen og vadede saa langt agterud, som Klogskaben tillod ham det, i det falske Haab, at Baaden endnu var der, fastgjort ved dens Fangeline til Skonnertens Hakkebræt, som han havde forladt den, men at man formedelst Mattens Mørke ikke kunde see den. Da han ikke fandt hvad han søgte, vendte han tilbage til Selskabet, idet han bestandig vandrede sin Forundring over dens uforklarlige Forsvinden.

Rose fortalte ham nu at Baaden var gaaet i Drift, en ti eller femten Minutter førend Ulykken indtraf, og at de netop vare iværk med at bestræbe sig for at faae den tilbage, da Bygen, som kæntrede Skonnerten, overfaldt dem.

„Og hvorfor kaldte Du ikke paa mig, Rose?“ spurgte Harry med lidt blid Behreidelse i Tønen. „Det maatte være nær ved min Tørn at have Bagt paa Dækket, og det vilde været bedre om jeg havde mistet en halv Time af min Søvn, end at vi skulde miste Baaden.“

Rose var nu nødt til at bekjende, at det var langt over den Tid han skulde kaldes, og at det svage Lys-skjær, der netop kom til Syne i Øst, var Dagens nære Frembrud. Denne Forklaring blev givet med Blidhed, men aabenhjertig, og Mulfords Hjerter sølte Glæde endog i dette Farens Dieblis, da han fattede Bevæggrunden hvorfor Rose ikke havde purret ham. Da Baaden nu var borte og der kun var lidet eller intet Haab om at faae den tilbage, blev der ikke talt mere om den; og Enken, som bestandig havde staaet som paa Maale, fandt Trost i at troe, at hendes Ubbehændighed var forglemt.

Det at være undslupne fra at drukne, da Skonnerten kæntrede, var i og for sig at være blevne befriede fra en saa overhængende Fare, at de, der nu sadde paa dens Bund, i nogen Tid ikke saae de virkelige Farer, som deres Stilling medførte. Den Ubhage-

lighed at være gjennemblødte var en Bagatel, som ikke var værd at tænke paa, og den lette Sommerflædning af Linned eller Bomuld, som de Alle bare, tørredes snart af Vinden. Kjøfen tilbød et temmeligt beqvemt Sæde, og hele Selskabet sad sig ned paa den, for at afvente Dagens Tilbagekomst, og da at kunne oversee hvad Haab deres Stilling kunde medføre. Medens de saaledes ventede, foresaldi en kort og afbrudt Samtale.

„Holdt Du nordpaa hele Natten?“ spurgte Mulford Jack Tier i en alvorlig Tone, thi han sølte sig alvorlig stemt, efterhaanden som Alt kom til at staae klarere for hans Sjæl. „Dersom det er Tilfældet maa vi være langt ude af Bragsøernes og Skildpadefangernes Streg. Hvorledes var Vinden og hvad lagde Du an, førend Ulykken hændtes?“

„Det var hele Tiden labert og i nogle Timer var det næsten Stille,“ svarede Jack i den samme Tone; „jeg sthyrede Nord, indtil jeg troede at vi var kommen altfor langt ud af vor Cours, og da vendte jeg. Jeg troer ikke at vi kunde være langt fra Revet, da Baaden slap fra os, og jeg formoder, at vi nu ere i Nærheden af den, thi jeg stagvendte for at træffe paa den, naar Skibet var kommet over den anden Boug.“

„Alt træffe paa Baaden! holdt Du da i Væ af den, da Du haabede at faae fat paa den ved at stagvende?“

„Ja jeg holdt godt i Læ; og jeg tænker at vi nu har Baaden her til Luvart, drivende tværs for vor Bøug.“

Dette var en vigtig Nyhed for Mulsford. Kunde han blot faae fat paa Baaden, vilde Sandsynligheden for at blive reddede, være forøget et hundrede Guld, ja vilde næsten stige til Visshed; hvorimod Bragets Drift, saalænge Vinden holdt sig sydlig og østlig, maatte være ud imod det aabne Hav, og selvfølgelig saameget længere fra Midlerne til Frelse. Passatvindens almindelige Retning i den Verdensdeel er Øst, og skulde den gaae om til sit sædvanlige Hjørne, vilde det ikke gavne dem meget; thi da Revet havde en sydvestlig Retning, kunde de neppe haabe at naae Dry Tortuga igjen, om endog Livet blev dem sparet saalænge, til de havde drevet denne Distance. Der kunde ogsaa være Strømme, om hvilke Mulsford ikke vidste Noget med Sikkerhed; de kunde sætte dem i enhver Retning, og dersom de virkelig eksisterede, hvilket man kunde være temmelig sikker paa, vilde deres Virkning paa Bragets Drift være kraftigere end Kulingens.

Styrmanden stirrede i den Retning, som Jack Tier havde udpeget, i Haab om at opdage Baaden igjennem Morgendæmringen, og han saae virkelig Noget, der forekom ham at kunne være den meget attraaede lille Baad. Dersom han ikke blev skuffet, var der al Grund til at haabe, at Fartøiet vilde drive saa nær ned til ham, at

han vilde være istand til at faae det tilbage ved at svømme. Denne glædelige Tidende blev meddeelt til Selskabet, der modtog den med Taknemlighed og Jubel. Men efterhaanden som Dagslyset brød frem, forsvandt dette Haab, da den Gjenstand som Mulford havde forværet med Baaden, mindre end tohundrede Yards fra Traget, viste sig at være en lille, lav, men bar Humpel af Revet, i over en halv Mills Afstand.

„Det er i det Mindste et Beviis paa at vi ikke ere langt fra Revet,“ raabte Mulford, der saavidt det stod i hans Magt, gjerne vilde opmuntre dem der omgav ham, og som virkelig følte en stor Trøst ved at befinde sig saa nær, endog ved dette isolerede Fragment af terra firma. „Dette Faktum er, næst efter at befinde os i Nærheden af Baaden, eller at træffe paa en Seiler, den Ting der meest maa tjene til at opmuntre os.“

„Ja, ja,“ sagde Jack mørk, „Baad eller ikke Baad, vil nu ikke gjøre nogen stor Forskjel. Der er nogle Kunder, som De kan være sikker paa vil tage alt det Malt De vil sende til deres Mølle.“

„Hvad er det der saaledes farer omkring Skibet?“ raabte Rose næsten i samme Dieblis, „hine mørke Stager der see saa spidse ud, see, der er fem eller sex af dem! og de bevæge sig som om de stode fast i Noget under Vandet som drog dem med sig.“

„Det er de Kunder, jeg mener, Miss Rose,“ svarede Jack i samme Tone som han først havde talt, „de ere

omtrent det samme paa Søen, som Sagførere iland, og synes at leve paa andre Folks Beføstning. Det er Haier."

"Og hist er virkelig Baaden!" tilsoiede Mulsford med et Suk, der meget lignede en Stønnen. Det var paa denne Tid bleven saa lyst, at Selskabet ikke alene vare istand til at see Finnerne paa et halvt Douzin Haier, der allerede snusede omkring Braget, hvilket næsten var en nødvendig Følge af at de vare i Nærheden af et Rev, paa de Høider, men de kunde virkelig see Baaden drive ned imod dem, i en Afstand, der vilde sætte Mulsford istand til at naae den ved at svømme, dog ikke saa nær, som han kunde have ønsket, endog under gunstigere Omstændigheder. Havde deres Nød været yderligere, eller havde Rose begyndt at lide af Hunger og Tørst, kunde Mulsford have gjort et Forsøg paa at gjenholde Baaden, skjøndt Haiernes Nærhed gjorde at der var langt større Sandsynlighed for at han vilde omkomme, end at det vilde lykkes ham; men da hun endnu befandt sig vel og ikke en Gang leed af Solens Hede paa den lave Brede, var han endnu ikke tilstrækkelig tilskyndet til et saadant fortvivlet Bovestykke. Der var altsaa intet Andet at gjøre for Selskabet, end at sidde paa Kjølen, og med længselsfulde Bine at stirre paa den lille Gjenstand, der flød forbi, og som, naar den en Gang havde været i deres Magt, saa let kunde have

frelst dem fra en Skjebne, der allerede begyndte at love en rædsom Fremtid. Saaledes forløb næsten en Time, førend Baaden omtrent var en halv Dvartmiil i Læ, i hvilken Tid neppe et Die var vendt fra den, eller et Ord blev talt.

„Det er mig ikke muligt nu at naae den,“ udbød Mulford endelig, idet han sukede dybt, som En, der er bleven overbevist om et stort og uerstatteligt Tab. „Om der ogsaa ingen Haier var, turde jeg neppe vove paa at svømme saa langt, medens Baaden paa samme Tid driver bort fra mig.“

„Jeg skulde aldrig give mit Samtykke til at Du gjorde Forsøget, Harry,“ sagde Rose med dæmpet Stemme, „om det ogsaa kun var halv saa langt.“

Nu indtraadte der atter en Pause.

„Vi har nu atter Dagslyset,“ begyndte Styrmanden paany efter et Par Minutters Forløb, „og kan rigtig overbevise os om vor Stilling. Der er ingen Seiler i Sigte og Vinden staaer stadig i sit gamle Hjørne. Dog troer jeg ikke at vi drive bort fra Revet. Her imod Syd kan Du see Brændinger, og det synes som om flere Klipper hæve sig over Vandet i den Retning. Jeg ved alligevel ikke om vor Stilling virkelig vilde være bedre, om vi befandt os paa dem, istedenfor at være paa dette flydende Brag.“

„Klipperne vil aldrig synke,“ sagde Jack Tier, med

saa meget Eftertryk, at det bragte Tilhørerne til at studse.

„Jeg troer ikke at dette Brag vil synke, førend vi slippe bort fra det, eller ikke bryder os om enten det synker eller flyder,“ svarede Mulford.

„Det veed jeg ikke, Mr. Mulford. De siger jo, at der er Intet andet der holder os oppe, end Luften i dets Last.“

„Vist nok; men den Luft vil være tilstræffelig, saalænge den forbliver der.“

„Og hvad kalder De dette her?“ gjensvarede Hovmestersmathen, idet han pegede paa Vandet i Nærheden af sig, hvori ingen Anden saa Noget, der var værd at lægge Mærke til.

Mulford lod sig alligevel ikke nøie med det flygtige Blik, men gik nærmere hen til det Sted hvor Tier stod. Da saa han i Sandhed det hvortil Hovmesteren hentydede, og det gjorde Indtryk paa ham, ihvorvel han ikke hittede noget. Hundreder af smaae Bobler hævede sig op til Vandets Overflade, ligesom man seer dem stige op fra Bunden af en Kilde. Disse Bobler seer man ofte i Indsøer og andre sammenlignelsesviis lave Bunde, men de sees sjældent i Oceanet. Styrmanden begreb ved første Diekast, at de han nu saa, vare frembragte af Luften, der slap ud af Skibets Last, rigtignok kun i smaae Masser ad Gangen, men i en bestandig tiltagende Proces. Vandets betydelige Tryk tvang Luften gjennem

Abninger der vare saa fine, at de under sædvanlige Omstændigheder vilde have været uigjennemtrængelige for dette, som de endnu vare det for det andet Fluidum, skjøndt de nu tillod det første at trænge igjennem. Det kunde medtage lang Tid, ved saadanne Midler at tvinge Luften ud af Skibets Indre; men Resultatet var ligesaa sikkert, som det kunde være langsomt. Da en stadig Dryppen kan hule en Steen, saa kunde den Magt der holdt Braget flydende blive udtømt derved, at de smaa Bobler bestandig steg op.

Skjøndt Mulford tilfulde sølte Bestaffenheden af denne nye Kilde til Fare, kan vi ikke sige, at den for Diebliffet gjorde synderlig Indtryk paa ham. Det forekom ham langt mere sandsynligt, at de maatte dø af Udmattelse, længe førend Braget ved denne langsomme Proces, tabte sin Gøne til at flyde, end at endog de stærkeste blandt dem kunde overleve et Tidspunkt, der laae saa langt i det Fjerne. Den ny Fare tabte altsaa, ifølge denne Anskuelse, de fleste af sine Rædsler, skjøndt den vistnok ikke bidrog saameget til at forøge den ubehagelige Sikkerhedsfølelse, som var tilbage, at de med Tryghed turde stole paa, ved dens Medvirkning at blive frelst, om de ogsaa i tilstrækkelig lang Tid skulde være i Stand til at modstaae Hunger. Mulford hensesant i nogen Tid i dybe Betragtninger.

„Jeg haaber at vi ikke ere ganske blottede for Føde,“ sagde Styrmanden endelig. „Det hænder undertiden at

Folk der ere tilføes, have lidt Beskøit i deres Lomme, især de der have Nattevagte. Den mindste Mundfuld er nu af den største Vigtighed."

Bed denne Yttring gav Alle sig isærd med at ransage. Resultatet blev, at hverken Mrs. Budd eller Rose havde det ringeste af spiselige Ting hos sig. Biddy fremdrog alligevel af sin Lomme en heel Beskøit, en stor Klasse fortræffelige Rosiner, som hun havde tillistet sig i Hørmesterens Forraad, og to Æbler, de Sidste var Resten af noget Frugt, som Spike en Maaned tidligere havde skaffet ombord fra New York. Mulford havde en halv Beskøit, hvoraf han pleiede at bide paa Bagten, og Jack fremdrog tilligemed en Rulle Tobak, to Apelsiner. Her var nu Alt hvad de eiede i Skikkelse af Føde og Drikkevarer, for fire Personer, og sandsynligviis for flere Dage. Vigtigheden af at opbevare det til lige Deling var saa indlysende, at Mulfords Forslag om at gjøre det, mødte almindeligt Bifald. Det Hele blev gjemt i Mrs. Budds Pose, og det blev overdraget hende at tage vare paa dette kostbare Forraad.

Det vil blive vanskeligere at afholde sig fra Føde i Begyndelsen, da vi ikke ere vant til at sævne den, end senere hen," sagde Styrmanden. „Vi ere nu stærke og det vil være klogere at faste, saalænge vi nogenlunde formaae det, idag, og tilfredsstille vor Hunger med en lille Ration henimod Aften, end at ødsle med vore ubehagelige Midler, paa en Tid, vi ere stærke. Vi kan være

fikker paa at Svaghed vil indfinde sig, dersom vi skal blive længe paa Braget."

"Har Du nogensinde lidt paa denne Maade, Harry?" spurgte Rose med Interesse.

"Ja, og det frygteligt, men det naadige Forsyn kom mig dengang til Hjælp, og det vil maaskee ikke svigte mig denne Gang. Sømanden er vant til at gaa med Livet i Hænderne, og leve paa Randen af Evigheden."

Denne Sandhed var saa indlysende, at den frembragte en tankesuld Tausshed. Tungsillige Blikke bleve fra Tid til anden kastede rundt paa Horizonten, for at søge en Seiler der kunde komme i Sigte, men forgjæves, ingen kom tilsynne og Dagen skred frem, uden at bringe den ringeste Udsigt til Frelse. Mulsford kunde see paa de nu næsten forsvundne Humpler, at de langsomt dreve langs med Revet, henimod Sydpst, da der uidentivt løb en sydvestlig Strøm. Det var alligevel ingen Fordeel at de vare i Nærheden af Revet, da Distancen endnu var saa stor, at det, endog for Styrmanden, vilde være en Umulighed at naae det. Heller ikke vilde han have været bedre faren, hvis han kunde have naaet et Sted paa Klipperne, hvor Bandet var saa lavt, at han kunde gaa der, da det vilde have været mindre at anbefale, at vade omkring paa saadant et Sted, end at flyde hvor han var.

Mangelen paa driffeligt Vand truede med at blive et stort Onde, heraf havde Selskabet paa Braget ikke en Draabe. Da Dagens Hede forenede sig med den eralte-

rede Tilstand hvori de befandt sig, følte de Alle Tørst, skjøndt ingen af dem knurrede. De vidste Alle saa godt, hvor aldeles de vare ethvert Middel berøvede til at tilfredsstille denne Trang, at Ingen af dem talte om denne Gjenstand. Det er en Sandhed at et Skibbrud aldrig har medført en saa fuldkommen Mangel paa alle de sædvanlige Midler til at hjælpe sig selv, som det var Tilfældet med dem. Ulykken var kommen saa pludseligt og saa fuldkommen, at ikke en eneste Gjenstand, undtagen de som de Lidende bar paa deres Legemer, var kommen til Syne. Masterne, Seilene, Takkelladsen, Vahre-Mundholterne, kort sagt Alt, hvad der hørte til Skibet var forsvunden og skjult for deres Syn, med Undtagelse af en Deel af Skibets Bund, der kunde være fyrgethve Fod lang og ti til femten Fod bred, indbefattende det, som var over Vand, paa begge Sider af Rjolen, skjøndt kun den ene af disse Sider var tilgængelig for Fruentimrene som et Sted til at bevæge sig paa. Havde Mulford kun havt saa meget som en Baadshage, vilde han have søgt det en Hjælp; thi ikke alene forøgedes Haiernes Antal; men de bleve mere dristige og svømmede saa nær ved Braget, at Mulford frygtede for, at een eller anden af de dristigste skulde gjøre en Anstrængelse for at angribe dem. Han havde rigtignok aldrig vidst, at nogen af denne Fiskeart forsøgte paa at forlade sit eget Element, under Forfølgelsen af sit Bytte, men noget saadant var bleven fortalt, og de der vare omkring Braget, svømmede

saa nær ved det, og syntes at være saa begjærlige efter at faae fat paa dem der vare paa det, at han virkelig kunde være undskyldt, om han troede at de kunde gribe til saa usædvanligt et Middel, for at opnaae deres Hensigt. Det er sandsynligt at de, ligesom alle andre Dyr, vare blevne dristige ved deres eget Antal, og handlede som i en Slags Samfund, der blev ledet af en eller anden af Naturens mange hemmelige Love, som endnu er undgaaet den menneskelige Skarpsindighed.

Saaledes forløb de første Timer af denne frygtelige Dag. Henimod Middag havde Mulford paastaet, at Fruentimmerne skulde dele en Apelsin mellem sig, og udjuge dens Saft for at lindre deres Tørst. Alle indrømmede at Virkningen var meget velgjørende, og Mrs. Budd paastod endog at Harry og Tier skulde tage en Deel af den tilbageblevne Appelsin, men de nægtede det begge standhaftigt. Mulford samtykkede i at modtage et lille Stykke af et af Æblerne, snarere i den Hensigt at væde sin Strube, end at stille sin Hunger, skjøndt det i en ringe Grad ogsaa frembragte den sidste Virkning. Jaak Tier afflog endog at modtage den Mundfuld Æble, da han sagde at Tobak svarede ligesaagodt til Hensigten, hvilket det virkelig ogsaa for Diebliffet kunde.

Det var nær ved Solnedgang da Hovmestersmathen kaldte Mulford til Side, og hviskede til ham at han havde noget at meddele ham hemmeligt. Styrmanden bad ham sige frem, da det ikke kunde høres af de Andre.

„Jeg har for været i Stillinger som denne,“ sagde Jack, „og man lærer Erfaring ved Erfaring. Jeg veed hvor grusomt det er for Følelserne, naar Haabet bliver skuffet i disse Tilfælde, og man skal derfor gaae frem med Forsigtighed. Men Mr. Mulford, der er en Seiler i Sigte, om der ellers er en Draabe Vand i Gulsen!“

„En Seiler, Jack! jeg haaber til Gud, at Du ikke bedrager Dig!“

„Gamle Dine ere sikkert Dine i saadanne Sager, Sir. Vær forsigtig og lad ikke Dvinderne mærke noget. De brænde af, ligesom Krudt, og, Gud hjælpe dem, have ikke mere Herredømme over sig selv, naar De en Gang slipper dem løs, end lige saa mange Flyvesjæt med en Flok Delfinere efter sig. See derhen, Sir, netop klar af det irske Fruentimmers Bonnet, ud for det Sted hvor Revet sidst saaes; dersom det ikke er en Seiler er mit Navn ikke Jack Tier.“

En Seiler var der, det var ganske sikkert, dog var den saa langt borte, at man ikke kunde forvisse sig om dens Charakter, skjøndt Mulford troede at det var en Raaseiler, der styrede Nord efter. Efter dens Stilling at dømme, maatte den være i en af Revets Kanaler, og ifølge dens Cours maatte den, om han ikke tog fejl, staae igjennem fra Hovedpassagen, langs med den sydlige Side af Klipperne, for at komme ud mod Nord. Alt dette var gunstigt, og i Begyndelsen sølte den unge Styrmand en saadan Hjerlebanker, som vi Alle føle,

naar vi modtage store og uventede gode Efterretninger. Dog bragte et Diebligs Eftertanke ham til at mindes, hvor lidet man kunde haabe af et saadant Skib. For det Første var Afstanden saa stor, at det var vanskeligt at see hvilken Vei den styrede. Dernæst var der Sandsynlighed for at den vilde passere i saa stor en Afstand, at det vilde være umuligt at opdage en Gjenstand, der var saa lav, som Braget, foruden det at den rimeligviis vilde passere det om Natten. Under alle disse Omstændigheder følte Mulford sig derfor overbeviist om, at der var meget lidet Sandsynlighed for at de vilde faae Hjælp fra den Kant, og han billigede fuldkommen Jack Tiers Bevæggrund til at tilbageholde det sædvanlige Udraab: „en Seiler i Sigte!“ da han gjorde denne Opdagelse. Dog kunde han ikke nægte sig den Glæde at meddele Rose den opmuntrende Efterretning, at der virkelig var en Seiler i Sigte. Hun kunde ikke raisonere over Omstændighederne, som han havde gjort, og kunde idetmindste tilbringe flere Timer i en comparativ Ulyksalighed, ved at troe at der var en synlig Udvei til Frelse.

Fruentimrene modtog Underretningen med meget forskjellige Grader af Haab. Rose var glad, hende forekom nu deres Frelse, som en Begivenhed der var saa sandsynlig, at Harry Mulford næsten fortroed at han havde vækket et Haab, som han selv frygtede for vilde blive skuffet. Mrs. Budds Høielser vare mere skjulte. Braget og hendes nærværende Stilling var saa fuldkommen i

Strid med alle hendes tidligere Ideer om Søen og dens Hændelser, at hun næsten var flaaet med Stumhed, og frygtede baade for at tale og at tænke. Biddy afveg fra begge sine Herskerinder, baade den unge og den gamle; det lod til at hun havde opgivet alt Haab, og hendes physiske Energi bukkede næsten under, for hendes dybe moralske Svaghed.

Fra den Tid Lyset vendte tilbage paa den Dag, havde Mulford troet, at dersom det skulde vise sig at Forsynet havde unddraget dem sin beskyttende Haand, vilde Biddy, der efter Udseende burde være den længst levende blandt Fruentimrene, være den første der sank under Lidelserne. Saaledes er Indflydelsen af de moralske Bevæggrunde paa det blot dyriske Væsen.

Rose saa Ratten sprede sit Mørke rundt om dem, midt i Oceanets høitidelige Dø, med en blandet Følelse af Grefrøgt og Haab. Hun havde bedet andægtigt og ofte i Løbet af den svundne Dag, og hendes Andagt havde bidraget til at berolige hendes Sjæl. En eller to Gange medens hun knælede med Hovedet bøiet mod Kjolen, havde hun hævet sine Bine til Harry med et bønligt Blik, som om hun vilde bede ham ydmyge sin stolte Mand, og tage Plads ved hendes Side, og bede Gud om den Frelse de saa høiligen trængte til, og som det virkelig meget alvorligt syntes at Gud alene kunde skjænke. Den unge Mand føiede hende ikke, thi hans faldsmæssige Stolthed, og hans Mandighed lagde sig som

Anstødssteen i Veien, for at forhindre ham i at give efter for hans hemmeligste Ønsker. Skjøndt Harry Mulford sjældent bad, var han dog langt fra at være vantro, eller den, der aldeles ikke tog Hensyn til sine Pligter og sin Skyldighed mod hans guddommelige Skaber; tvertimod var hans Hjerte mere tilbøieligt til Nidmyggelse og Underkastelse, end han lagde det for Dagen, og det af den Grund, at man havde lært ham at troe, at den angelsariske Somand ikke paakaldte Hercules ved enhver Vanstfeligheid eller Nød der ramte ham, hvilket var de italienske og romerske Somænds Skik; men han satte selv Skuldren mod Hjulet, i den Tillid at Hercules ikke vilde glemme at hjælpe den, der vidste at hjælpe sig selv. Men Harry fandt det meget vanstfeligt den Aften at modstaae Roses tause Raamindelse, da hun sidste Gang nedknælede ved Kjølen og vendte sit blide Die op til ham, som for endnu en Gang at bede ham tage Plads ved hendes Side. Han modstod alligevel, skjøndt han i sit stille Sind bad inderligt til Gud, at han vilde tage denne bittre Kalk bort fra den unge og uskyldige Skabning ved hans Side. Da denne Aftenandagt var endt blev hele Selfabet tankesfuldt og taust.

Det var nødvendigt at sove, og der blev truffen Foranstaltninger for at gjøre det, dersom det var muligt, med passende Hensyn til deres Sikkerhed. Mulford og Jack Tier skulde skiftes til at have Vdfig. Dette skeete for at intet Skib skulde passere useet i Nærheden af dem,

og for at der kunde blive lagt Mærke til enhver Veirforandring. Kulingen havde løiet af, og lod til at ville springe om, skjøndt den endnu stod i det gamle Hjørne eller maaskee lidt østligere. Bragets Drift var selgelig, forsaavidt den afgang af Luftstrømmene, nærmere i Linie med Revets Retning, og der var liden Grund til at frygte, at de vilde drive længere bort fra det om Natten. Skjøndt dette Rev virkelig ikke tilbød noget sikkert Sted, der var gunstigt for hans Selvfab, sølte Mulford det dog en Slags Trøst, at være vis paa, at det ikke var langt borte, maaskee under Indflydelsen af et svagt Haab, at en eller anden Bragsøger eller Skildpaddefanger endnu kunde tage dem op.

Bunden af Skonnerten og Selvfabets forladte Tilstand tilbød kun et meget simpelt Arrangement for Natten. Gruentimmerne lænede sig, saa godt de kunde, mod Rjolen, og søgte saaledes at faae lidt af den Hvile, de saa høiligen trængte til. Dagen havde naturligviis været varm, og den Contrast, som Solens Nedgang frembragte, var i Begyndelsen snarere behagelig end ubehagelig. Rose havde lyffeligviis, kort før Skibet kæntrede, kastet et Schawl over sine Skuldre og med dette paa var hun bleven frelst. Det var bleven tørret og tjente nu som et let Dække for hende selv og Tanten, og bidrog væsentlig til at gjøre dem det hyggeligt. Bidby var altfor haardfør til at behøve noget Schawl, og hun paastod at hun ikke en Gang vilde have brugt det, om hun ogsaa havde været

forsynet dermed. Den taalmodige og sagtomdige Maade, paa hvilken denne ydmyge men godhjertede Skabning underkastede sig sin Skjebne, og den Alvor, med hvilken hun havde bedet, at Miss Rose maatte faae hendes Mundfuld af den Deel Beskait, som hver modtog til Aftensmad, havde sat hende i høi Gunst hos Mulsford, og da han vidste hvor meget mere nødvendig Føde var for hendes robuste Legeme og Baner, end for Rose, var det lykkedes ham, uden at Fruentimmeret selv vidste det, at give hende en dobbelt Ration. Det var heller ikke til at undres over, at Biddy ikke opdagede dette lille Bedrageri til Gunst for hende; thi denne dobbelte Ration var kun en eneste Mundfuld. Mangelen paa Vand havde gjort sig langt mere følelig, end Mangelen paa Føde; thi til Dato havde Tøngsfiligheden, den exalterede Stemning og Frygten, forhindret Apetiten i at blive stærkt vækket, medens de samme Aarsager snarere havde bidraget til at forøge, end til at formindske Tørsten. Dog havde endnu Ingen klaget, i denne eller nogen anden Anledning, under den lange og trættende Dag, der var forløben.

Mulsford tog det første Udskid, i den Hensigt, om muligt, at faae lidt Sovn midt paa Natten, og at vende tilbage til sin Pligt, naar Morgenens nærmede sig. I de første Timer foresaldt der Intet, der kunde afvende hans Opmærksomhed fra at grunde over de sorgelige Omstændigheder ved deres Stilling. Det syntes som Alle rundt om ham havde begravet deres Bekymring i Sov-

nen, og ingen Lyd hørtes midt i det øde Ocean, undtagen Søens blide Squulpen mod Bragets luv Side. Nu fandt Mulsford et passende Dieblit til Bøn, og idet han sad paa Kjolen, anraabte han det guddommelige Forsyns Bistand, i en inderlig men stille Bøn til Gud, i det mindste at tage denne Prøvelse bort fra den unge og yndige Rose, om han ogsaa selv skulde omkomme. Det var den første Bøn, Mulsford i mange Maaneder havde opsendt, eller siden han havde stødt til the Swash, et Fartøi, i hvilket der ikke blev tænkt meget paa denne Pligt.

Faa Minuter efter at denne Bøn var endt, talte Biddy.

„Missus, Madam Budd, kjære Missus,“ hvisttede det irske Fruentimmer, halvt ængstlig for at forstyrre Rose, der laae langt fra hende. „Missus, kan De sove i en Time som denne?“

„Nei, Biddy, Søvn og jeg ere hinanden fremmede, og vil rimeligviis være det til Morgenens. Hvad har Du at sige?“

„Enhver Ting er bedre end mine egne Tanter, fjære Missus, og jeg vil saa gjerne tale med Dem. Ingen vil give os en eneste Draabe Vand, saalænge vi blive paa dette Sted.“

„Der er ingen uden Gud der kan give os det, stoffels Biddi, og kun han kan i sin naadige Medliden-

hed sige hvad det er hans Willie som skal ssee. Al! Biddy, jeg frygter at det var en usornustig og tankeløs Handling, jeg begif, ved at føre min stakkels Rose til et Sted, som dette. Dersom det kunde gøres om igjen, skulde alle Wall Streets Rigdomme ikke friste mig, til at gjøre mig skhldig i saa taabelig en Handling!"

Rose slyngede sin Arm om Tantens Hals, og dens blide Tryk forkyndte, hvor fuldkommen hun tilgav.

"Det gjør mig meget ondt for Miss Rose," tog Biddy atter Ordet, "og jeg lider saa meget mere ved at tænke hvor haardt det maa være, for en Skabning som hende, at savne en Sluk fersk Vand."

"Det er ikke haardere for mig at bære det, stakkels Biddy," svarede vor Heltindes blide Stemme, "end det er det for Dig selv."

"Er det da mig selv? Jeg er vis paa, at dersom jeg havde en Bægl godt fersk Vand af vor egen Post, og det er langt bedre end Chrotons, den bedste Dag Chrotons nogenfinde saae; men havde jeg en Bægl deraf, vilde jeg give Dem, Miss Rose, hver Draabe deraf, for at slukke Deres Tørst, det vilde jeg."

"Vand vilde netop nu være en stor Hjælp for os Alle, min fortræffelige Biddy," svarede Rose, "og jeg ønsker kun at vi havde et Glas fuldt af det Du nævnte, for at dele lige imellem os alle fem."

"Er det noget at dele? Da vilde det være imod at dele, at min Stemme vilde hæves, af den samme Grund at

Glasfjet ikke vilde rumme saa meget som De selv kunde drikke, Miss Rose."

"Dog vilde et Glas fuldt netop nu være en stor Velsignelse for os Alle," mumlede Mrs. Budd.

"Og er ikke Lammekjød en herlig Føde! Ah! havde jeg blot nu et godt lækkert Stykke fra mit eget Fødested Irland, og en Draabe Mælk for at hjælpe til at fkylle det ned! Det er kun saare lidt et Menneſte tænker paa ſaadanne Smaating, naar der er nok af dem; men naar der ſlet Intet er af dem, ligger de En mere paa Hjerte end Rigdom og Gæde."

"Det er ſandt Du ſiger, Biddy," gjensvarede Enken, "og det er en Fornøiſe at tale derom, om man ogſaa ikke kan nyde dem. Jeg har hele Eftermiddagen tænkt paa, Roſe, hvilken delicat Ret en god ſtegt Kalkun er, med Tranebærſauce, og det undrer mig nu, at jeg ikke har været mere taknemmelig for de mange Forſynet i min Levetid har ſtjænket mig. Min ſtakkels Mr. Budd holdt ſaa overordentligt meget af Lammekjød, og jeg var undertiden ſaa ſlet at lee ad ham derover, han havde da altid ſit Svar paa rede Haand, og det var, at man ikke har Gaar paa Søen. Hvor ſandt er ikke det, kjære Roſe, der findes virkelig ingen Gaar paa Søen!"

"Nei, lille Tante," ſvarede Roſe med en blid Stemme under Shawlet; "der findes ikke ſaadanne Dyr paa

Oceanet; men Gud er ligesaa fuldt med os her, som han vilde være det i New York."

En lang Taushed fulgte efter denne simple Bemærning af Styrmandens Elskede, og han haabede at denne Samtale, af hvilken hvert Ord gjennemborede hans Følelser, vilde ophøre. Men Naturen var stærkere end Betragtningerne hos Mrs. Budd og Biddy, og den Sidste tog atter fat paa Samtalen, efter et Dvarteers Taushed.

"Bed for mig, Missus," sagde hun klagende, "at jeg maa falde i Søvn. Et lille Blund vilde næsten gjøre En ligesaa godt, som en Vid Brød; jeg vil ikke sige saa godt som en Draabe Vand."

"Vær stille, Biddy, og vi vil bede for Dig," svarede Rose, som efter Tantens Mandedrag, troede at hun for en kort Tid glemte sine Lidelser i en afbrudt Søvn.

"Og jeg vil bede for Dem, Miss Rose, ja det vil jeg. Jeg skulde aldrig have forladt Irland, dersom jeg kunde have tænkt at der var en saadan Plet paa denne Jord, som et Sted hvor intet Vand kunde faaes."

Dette var det sidste, som Mulsford kunde høre af Biddys Klager, paa denne hans lange og angestfulde Vagt. Derpaa gav han sig især med et Arrangement, som i det Følgende skal blive forklaret, paa sit passende

Sted. Kloffen tolv, eller da han troede at Kloffen var tolv, kaldte han paa Jack Tier, der igjen purrede Styrmanden Kloffen fire.

„Det seer mørkt og truende ud,“ sagde Mulsford, da han var kommen paa Benene, og saae sig om, „skjøndt det lader til at der ikke er nogen Lust.“

„Det er dødstille, Styrmand, og Mørket kommer fra hin Sky, der lader til at ville bringe lidt Regn.“

„Regn! saa er Gud virkelig med os. Du har Ret, Jack, der maa falde Regn fra den Sky. Vi maa fange noget af den, om det kun er en Draabe for dermed at kjøle Roses forterrede Tunge.“

„Hvori? spurgte Tier mørk. Hun kan vride sine Klæder, naar Bygen er ovre, og paa den Maade faae en Draabe. Jeg seer ingen anden Maade.“

„Jeg har tænkt paa Alt, og tilbragt den største Deel af min Vagt med at gjøre Forberedelser.“

Mulsford viste derpaa Tier hvad han havde foretaget sig, under hans første Vagts lange og eensomme Timer. Det viste sig, at den unge Mand havde udhulet med sin Kniv, en lille Kende, langs med Skonnertens Bund, der begyndte to eller tre Fod fra Kjolen, nær ved det Sted, hvor Rose laae, derfra gik den et Stykke agterefter, følgende Skibets Løb, indtil han havde fundet et passende Sted, hvor han havde udhulet et lille Reservoir, til at modtage dette kostbare

Fluidum, dersom Forsynet skulde sende dem noget. Medens han gjorde dette var der ingen Tegn til Regn, men den unge Mand vidste, at kun en Byge kunde frelse dem fra Vanvid, om ikke fra Døden; og idet han tænkte paa Midler til at benytte en Regnbyge, om den skulde komme, havde han fundet paa denne Indretning. En Sømands store Kniv havde viist ham god Tjeneste, i at udføre dette Arbeid, til hvis Fuldendelse der nu kun manglede meget lidt, og det var at forstørre Vandbeholderen. Hullet var allerede dybt nok til at rumme en halv Pot, og det kunde meget let udvides til at rumme dobbelt saa meget.

Jack var ikke saasnart bleven bekjendt med hvad der var skeet, førend han fik sin Kniv frem, og begyndte at rive den ene Splint efter den anden ud af Planken, for at hjælpe til at forstørre Reservoiret. Dette kunde kun skee ved at skjære bort af Overfladen, thi Plankerne vare ikke tre Tommer tykke, og det mindste Hul gjennem Planken, vilde have foraarsaget at Luften hurtig var sluppen ud, og til at Braget var sunken. Der udfordredes ogsaa nogen Dommekraft for at vedligeholde Niveauet, og Mulford var mere end een Gang nødt til at lægge sig derimellem, for at forhindre sin Kammerat i at gjøre mere Skade end Gavn. Det lykkedes ham alligevel, og han havde virkelig gjort en Huulning, der kunde rumme mere end

en Pot Vand, da de første store Draaber faldt fra Himmelen. Denne Huulning var ikke et Hul, men en lang og efter Omstændighederne dyb Skure, der var saa nær vaterpas, at den kunde beholde den ovennævnte Portion Vand.

„Kjæreste Rose, reis Dig, og vær belavet paa at faae Drikke,” sagde Mulford, idet han varligen forstyrede sin Elskedes urolige Søvn. „Det er ifærd med at regne, og Gud er med os her, som han kunde være det paa Land.“

„Vand!“ udbrød Biddy, der ogsaa var bleven vaagen. „Hvilken velsignet Ting er ikke godt ferskt Vand, og vi bør Alle være taknemmelige over at der findes en saadan kostbar Gave i Verden.“

„Kom da,” sagde Mulford iilsomt, „det vil snart regne, jeg kan høre hvor det pladsfer paa Vandet. Kom Allesammen herhen og drik, da den barmhjertige Gud skjænker os Midlerne.“

Denne Opfordring blev ikke ubenyttet. Alle reiste sig hurtigt, og hver af dem mumlede Ordet Vand. Biddy havde mindre Selvbeherkselse end de Andre, og man hørte hende sige høit: „Oh! og drømte jeg ikke om Irlands velsignede Kilder og Bæld, og har jeg ikke druckten af dem Alle? men nu er det forbi, og jeg er vaagen og hvad har det hjulpen, jeg vilde dø for en eneste Draabe Vand.“

Den Draabe kom alligevel snart, og med den, den velsignede Lindring, som et saadant Gode medfører. Mulsford fik kun Tid til at forklare sit Arrangement, og at faae Selskabet til at knæle ned, langs med det lille Reservoir og Ledningen, som førte til det, da Regnen kom pladskende henad Søen, med en dyb susende Lyd. De opadvendte Ansigter og aabne Munde fangede strax nogle faa Draaber, for at kholne den fortørrede Tunge, da Regnen kom styrkende ned over dem i tusinde smaa Strømme. Der var ingen Luft, og kun Enden af en stor sort Sky, gled hen over Braget, paa hvilket Regnen kun faldt i en Minut. Men den faldt saaledes, som Regnen pleier at falde i de tropiske Egne, og i tilstrækkelig Mængde for at tilfredsstille deres vieblikkelige Trang. Hver Sjæl drak og sølte sig læsket, og da Alt var forbi, overthvede Mulsford sig om, at Beholderen endnu var saa fuld, som den kunde være uden at flyde over. De havde ikke vansmægtet saa længe, og heller ikke var det Quantum Vand de havde druckket saa stort, at det kunde have nogen skadelig Følge, skjøndt Tørsten i Almindelighed for Dieblisset var slukket. Det er sandsynligt at Kulden paa den Tid i Dagningen, som Skyen trak over dem, og den Omstændighed, at de Lidende vare gjenneblødte til Skindet, bidrog til denne Forandring.

„Oh! velsignede, velsignede Vand!“ udbrod Biddy, idet hun reiste sig op fra den knælende Stilling, „Ame-

rifa er, naar Alt kommer til Alt, ikke saa tørt et Land, som Nogle sige. Jeg har aldrig smagt bedre Vand, selv i Irland!"

Rose fremsagde sagte sine Taksigelser, i et mere passende Sprog. Nogle saa Udbrud undslap ogsaa Mrs. Budd, og Jack Tier havde ogsaa sine lovpripende Sentenser over det ferske Vands dyrebare Egenskaber.

Det lustedes mere op længer hen ad Dagen, og der begyndte at sætte Dyrning, der satte Braget i en Bevægelse, som man hidtil ikke havde følt. Mulford vidste at dette var et Tegn paa at det havde blæst i nogen Afstand fra dem, hvilket havde sat Søen i en Bevægelse, der udstrakte sig længer end Kulingen havde naaet. Da Nattens Dække, saa at sige, hævede sig Tomme for Tomme over det vandige Panorama, undersøgte den unge Styrmand Horizonten med den største Iver, i det Haab at faae et eller andet Karto i Sigte. Heller ikke blev hans Haab ganske skuffet. Den fremmede Seiler, som blev seet Dagen iforveien, var virkelig i Sigte, og hvad der er mere, saa nær at dens Skrog tydelig kunde sees. Det var en Raaseiler, der stod ud fra Revets adskilte Dele, som om den vilde søge Nord efter for at undgaae den Strøm, der var Gulfsstrømmen modsat.

Skibe der ere bestemte til Mobile, New-Orleans og andre Havne langs med Republikens Kyster i den

Deel af Oceanet, pleiede ofte at gjøre dette, og da den unge Styrmand først fik Die paa den skyggeagtige Contour af Skibet, troede han at det var en eller anden Baquet, eller Bomuldsflæber, der stævnede mod sin Havn paa den nordlige Kyst. Men saa Minutter efter bortdroges Sløret, og med det hans feile Slutning. En Sømand kunde ikke længer tage feil af dette Skib; dets Længde, dets brede og massive Reising med dets Rundholters Symetri, og den lange, lige Contour af Skroget, efterlod ingen Tvivl om at det var en Orlogsmænd, med Røierne ude af Finkenetterne. Mulsford forkyndte nu med Glæde sit Selstøb, at Skibet, som de saa tydeligt saae, i neppe et Kanonskuds Afstand fra dem, var den Corvet, der allerede var bleven dem en Slags Bekjendt.

„Dersom det kan lykkes os at gjøre vort Signal synligt for dem,“ raabte Mulsford, „saa vil Alt endnu blive godt. Kom Jack og hjælp mig at sprede dette Shawl, det eneste Flag vi kan vise.“

Moses Shawl var det Signal der blev udspredt. Tier og Mulsford stode paa Kjolen og holdt i de modsvarende Hjørner, idet de lod Ræsten af Shawlet vaie ud for Vinden. I næsten en Time holdt de To Armene udstrakte, og forsøgte alle mulige Midler for at gjøre deres Signal synligt. Men Vindens Retning var ulykkeligvis ret imod Corvetten, og isteden for at frem-

hvide en nogenlunde bred Overflade for deres Syn, som vare ombord i den, kunde det i det høieste have frembudt lidet mere end en slagrende, vaiende Linie.

Ligesom det dagedes mere, blev der sat flere og flere Seil til paa Corvetten. Den var løbet gjennem den Passage, i hvilken den havde ligget under Smaaseil, formedelsft Stille, den største Deel af Natten; men nu, efterat den havde tilsat alle sine Læseil, styrede den vester efter, med et Skibs statelige Bevægelse, der seiler for Vinden. Ikke saasnart var den kommen langt nok norden for Revet, førend den forandrede Cours, styrede lige bort fra Braget, og blev hurtig mindre og mindre tydelig for deres Dine, som flød paa det.

Mulford indsaae det haabløse i deres Stilling, med Hensyn til Hjælp fra dette Skib, han vedblev alligevel staaende paa Kjolen og vinkede og svaiede med Flaget paa alle de forskjellige Maader han kunde udfinde. Han vidste alligevel at Sandsynligheden for at de vilde blive seet, havde været tre Gange saa stor, dersom de havde været forren for, istedenfor agten for Skibet. Der er kun liden Anledning for Søfolk til at see agter ud, medens hundrede aarvaagne Dine i Almindelighed ere vendte forud, især naar de ere i Nærheden af Klipper og Skjær. Mrs. Budd græd som et Barn, da hun saae at Corvetten gled bort, og havde naaet en Afstand, der gjorde det umuligt at opdage en Gjenstand, der

flød saa lavt paa Vandet, som Braget. Biddy var ikke istand til at beherske sine Følelser, den stakkels Skabning raabte endog til det bortseilende Fartøis Mandskab, som om hendes Stemme havde havt Kraft til at gjøre sig tydelig, i en Afstand, der allerede oversteg to Mile. Det var kun ved Roses alvorlige Forestillinger, at den stakkels tro Skabning kunde beroliges.

„Hvorfor vil Du ikke komme os til Hjælp?“ raabte hun, saa heit det var hende muligt. „Her ere vi, hjælpeløse, som nyfødte Born, og Du seiler bort fra os i den modsatte Retning; tænker Du da slet ikke paa Missus, der vel er Semand, men ikke saadan En der kan seile paa et Brag, og stakkels Miss Rose, der fortryller og fryder Alles Dine. Kom blot og tag Miss Rose, og lad alle os andre blive tilbage, om Du vil; thi det er baade Synd og Skam at lade En som hende dø midt i Oceanet, som om hun ikke var bedre end en Gist. Vi vil ogsaa snart igjen føle Savnet af Vand, og det ovenikjøbet uden at have andet at see paa, end Vand rundt om os.“

„Det nytter ikke til noget“ sagde Harry sorgfuld, idet han steg ned fra Kjolen og lagde Shawlet fra sig. „De kan ikke see os, og Distancen er nu saa stor, at vi med Visshed kan sige at de aldrig vil see os. Der er kun et Haab tilbage. Det er tydeligt at vi blive sat frem og tilbage med Ebbe og Flod, og det er muligt

at naar vi blive i eller ved Passagen, kan der komme et andet Fartoi i Sigte, og vi kan være mere heldige. Den Betsignelse Regnen forskaffede os, er et Beviis paa, at vi ikke ere forglemte af det guddommelige Forsyn, og med en saadan Betsyner bør vi ikke fortvivle."

En særgelig og meget knap Frokost paafulgte. Hver Person fik een stor Mundsuld Brød, hvilket var Alt det, som Klogskab tillod Mulford at uddele. Han forsøgte alligevel paa et fromt Bedrageri, ved at lægge sin egen Portion ved Siden af Roses, i den Tro at hendes Styrke ikke saa godt kunde udholde Fasten, som hans egen. Men Roses omme Omhyggelighed lod sig ikke saaledes bedrage. Sluttende sig til hans Ønsker og Bevæggrunde, fra hendes egne, opdagede hun strax Bedrageriet, og paastod at hun ikke vilde modtage mere end hendes egen Portion.

Da denne Uddeling var færdig og det magre Maaltid nædt, var der ikke mere Brød tilbage end til et lignende knapt Maaltid. Med Hensyn til Vandet, hvis Mangel vistnok vilde føles, saasnart Solen fik sin fulde Kraft ved Middagstid, blev Shawlet udbredt over det, for saa meget som muligt at forhindre Fordampningen, og for tillige at forhindre det i at skille ud af den flade Beholder, ved Bragets Bevægelser; der nu betydelig forøgedes, ligesom Rulingen og Søen tiltog.

Mulford havde dernæst en ængstende Pligt at udføre. Hele den foregaaende Dag havde han seet Lusten slippe ud af Lasten, i en uophørlig Folge af smaa Bobler, der vare frygtelige, formedelst deres Mængde, om ikke for deres Størrelse. Styrmanden vidste, at dette uophørlige Tab af Bragets Gyne til at flyde, maatte nødvendigviis lede til deres Undergang, dersom der ingen Hjælp kom, og han havde mærket Vandlinien med sin Kniv paa Bunden af Skibet, Aftenen iforveien, førend det blev mørkt. Ikke saasnart erindrede han sig dette, efter at den første Times Exaltation i Dagbrækningen var overstaaet, førend han gik hen til de forskjellige Steder der saaledes vare mærkede, og saae med en Uro, der vilde være vanskelig at beskrive, at Braget virkelig var sunket flere Tommer dybere ned i Vandet i de sidste saa Timer. Dette var i Sandhed, paa en meget alvorlig Maade truende for deres Sikkerhed, da det satte en Grænse for deres Tilværelse, hvilket gjorde al Forsigtighed med Hensyn til Føde og Vand unyttig. Ifølge Styrmandens Beregning kunde Braget ikke flyde længer end otte og fyrgethyve Timer, dersom det skulde vedblive at miste Lusten lige saa stærkt, som det hidtil havde tabt den. Slemt som alt dette saae ud, var det dog bestemt at det skulde blive endnu meget alvorligere. Søens Bevægelse tiltog betydelig, idet den undertiden hævede Braget paa en

Maade, der meget foregæbe det farlige i deres Stilling. Det maa alligevel ikke forstaaes saaledes, at denne Bevægelse hidrørte fra den Vind der nu blæste; men fra hvad man i Kunstsproget kalder Grunddønning, eller den lange svære bølgeagtige Bevægelse, der bliver tilbage efter en Storm, der har udraset, eller fra en Storm der raser i et fjernere Strøg. Den Sø, som den nu herskende Ruling frembragte, var ingenlunde farlig, da Rebet afgav Læ, skjøndt den muligen kunde blive ubehagelig, naar den kom til at bryde paa den lav Side af Braget, saasnart dette var drevet tværs for den før omtalte Passage. Men de Farer, der hidrørte fra den svære Grunddønning, der nu begyndte at give Braget en betydelig Bevægelse, vil bedst kunne forstaaes, ved at fortælle Begivenhederne, som de foregik.

Harry havde forladt sine Mærker og taget Plads paa Kjølen ved Rosés Side, idet han med Utaalmodighed ventede paa hvilkensomhelst Vending Forsynet nu maatte give deres Stilling, da en heftig Slingring i Braget først drog hans Opmærksomhed hen til denne nye Omstændighed.

„Versom Noget er tørstig,“ bemærkede han roligt, „gjorde de bedst i at drikke nu, medens det kan lade sig gøre. To eller tre Overhalinger, som denne sidste, vil skylle alt Vandet bort af vort Reservoir.“

„Vand er en velsignet Ting,“ sagde Biddy, idet hendes Dine udtrykte Længsel, „og det vil være bedre at drikke det, end at lade det gaae tabt.“

„Saa drif da, for Himlens Skyld, min gode Pige, det er maaskee sidste Gang det tilbydes Eder.“

„Jeg vilde ikke drikke en eneste Draabe, dersom jeg vidste at Miss Rose var tørstig.“

„Jeg føler aldeles ikke Tørst,“ svarede Rose blidt, „og jeg har endog drukken mere Vand end jeg burde, med den Smule Føde jeg har nydt.“

„Spiis endnu en Mundfuld Brød, min Elskede,“ hviskede Harry i en saa bønfoldende Tone, at Rose med Taknemlighed indvilligede. „Drik, Biddy, og vi vil komme og dele med Dig, førend Vandet bliver spildt ved den tiltagende Bevægelse.“

Biddy gjorde som man ønskede, og hver knælede ned efter Tour og nød lidt af det vederqvægende Glum, dog lod de omtrent en halv Pægl blive tilbage i Beholderen, til Brug for dem hvis Læber atter for- tørredes.

„Vand er en velsignet Ting,“ gentog Biddy for tyvende Gang, „en velsignet, velsignet Ting er Vand!“

Et lille Strig udstødte Mrs. Budd og som pligtskyldigst blev gentaget af Biddy, afbrød den Sidstes Tale, og Alles Dine vendte sig mod Mulford, som for at affordre ham en Forflaring over den stønnende Lyd,

man havde hørt inden i Braget. Den unge Styrmand forstod det kun alt for godt. Bragets Slingren havde løftet en Deel af den aabne Luge op over Søens ujevne Overflade, og en stor Deel af den inden i Lasten indefluttede Luft var paa een Gang udsluppen. Vandet der trængte ind for at indtage det ledige Rum, havde frembragt denne Stønnen. Mulsford havde med sin Kniv gjort nye Mærker paa Skibets Bund, og han steg ned til dem, ængstlig, ja næsten sønderknust, for at bemærke Virkningen.

Denne Bragets ene Overhaling havde ladet saa meget Luft slippe ud, at det var sunken flere Tommer dybere ned i Vandet. Dog var den synlige Deel af den Blads, hvorpaa de flød, ikke reduceret i den Grad, at den tiltrak sig Øvinderens Opmærksomhed, og den unge Mand talte ikke noget derom. Han troede, at Jack Tier kjendte Tilværelsen af denne nye Kilde til Fare; men dersom dette var Tilfældet, efterlignede denne erfarne Sømand Styrmandens Tausshed, og gjorde ingen Hentydninger dertil. Saaledes hengik Dagen. Nu og da rullede Braget svært, og efterhaanden som mere Luft undslap, sank det, som en naturlig Følge, dybere og dybere. De smaa Bobler vedblev uophørlig at stige op, og Mulsford blev overthydet om at den næste Dag maatte afgjøre deres Skjebne. Med denne Anskuelse af deres Stilling, antog han at det ikke var nødvendigt, længer

at spare paa Føden, men opmuntrede Selskabet til at nyde hvad der var tilbage, ved Solens Nedgang. Der behøvedes kun liden Overtalelse, og da Natten atter indhyllede dem i Mørke, var der ikke en Mundfuld Føde eller en Draabe Vand tilbage, hvormed de kunde tilfredsstille den kommende Morgens Trang.

Det havde atter regnet en kort Tid, i Løbet af Eftermiddagen, og de havde fanget Vand nok til at slukke deres Tørst, og hvad der nu var af næsten lige saa stor Vigtighed for Fruentimrene, var at Solen havde skinneth tilstrækkeligt til at tørre deres Klæder, hvorved de vare satte istand til at sove uden de skjællende Dampe, der ellers kunde have forhindret det. Kulningen var betydelig aftaget, og Grunddhyningen var aldeles ophørt; men Mulford var overbevist om at denne Hjælp var kommen for seent, da der, saalange den varede, var udsluppen saa meget Lust, at han neppe turde haabe at Braget kunde flyde til Morgenens. Boblernes Opftigning var nu uophørlig, da Nabningerne gjennem hvilke de undslap, sandsynligviis vare blevne udvidede, som en naturlig Følge af Trykket og den stærke Arbeiden i Søen.

Da Mørket for anden Gang indhyllede dem, bemærkede Rose til Mulford, at det forekom hende at deres lille Verden ikke frembød saa stort et Rum, som da de første Gang indtog den. Styrmanden var alligevel saa lykkelig at undgaae en Forklaring, og da Bagten atter

blev opsat for Natten, lagde Qvinderne sig ned for at søge Hvile, mere ængstede af Frygt for den kommende Dags Hunger og Tørst, end af nogen egentlig Frygt, som saa let kunde have opstaaet fra den physiske Visshed at det Regeme, som ene forhindrede dem i at blive opslugte af Havet, ifkun kunde flyde nogle saa Timer længer. Denne Nat holdt Tier Udkik indtil Jupiter naaede Zenith, da Mulsford blev purret, for at holde Vagt til Dagen vendte tilbage.

Det maa forekomme paafaldende, at i det Hele Noget kunde sove under saadanne Omstændigheder, men vi blive i utrolig kort Tid vænnede til de heftigste Omverlinger og Ulykker, der forekomme os uudholdelige, naar vi see dem i Afstand, men tabe det Halve af deres Magt, naar de mødes og modstaaes med Standhastighed. Det sidste er maaskee et alt for ubetydeligt Ord, til at anvendes paa alle dem der vare paa Braget, ved den Leilighed hvorom vi skrive, skjøndt Ingen af dem forraadte Frygt, som blev besværlig. Om Mulsford er det ikke nødvendigt at tale; hans Udsærd havde været rolig, betænk som og fuld af mandig Omhu for Andre, ligesaa Ulykkens første Dieblis. At Rose nød den største Deel af hans Opmærksomhed var ganske naturligt; men han forsomte ingen væsentlig Pligt mod hendes Ledsagere. Rose selv nærede kun lidet Haab om at blive frelst. Hendes naturlige modige Charakter forhindrede alligevel

ethvert upassende Udbrud af Fortvivelse, og nu var det at Niesen blev den væsentligste Støtte for Tanten, da det Slægtskabsforhold, der hidtil havde funden Sted imellem dem blev fuldkommen omvendt. Mrs. Budd havde aldeles tabt sine ubetydelige Aandsejner. Nu hittede hun ikke en Stavelse om Skibe og deres Manoeuvrer. Hun havde i Begyndelsen viist sig lidt oplagt til at være trættekær og til at fortvivle; men Moses formildende og gudsfrygtige Samtale, vækkede en vis Grad af Bestemthed hos hende, og Banen udøvede snart sin Indflydelse, endog over hendes uvirksomme Sjæl. Biddy var en besynderlig Blanding af Mod, Fortvivelse, Dmmyghed og Hensyn paa Andre. Ikke en eneste Gang havde hun modtaget sin egen lille Ration af Føde, uden først at tilbyde den, og det i al Oprigtighed, til hendes Missus og Miss Rosy; dog overgik hendes Sukke og hendes Klager over legemlige Lidelser langt nogen af de Andre af Selskabet. Hvad Jack Tier angik da stod hans Opførsel paa en besynderlig Maade i Modsætning til hans Dre. Ingen vilde have troet, at Tiers lille, runde, fede Figur vilde have udviist synderlig mandig Resolution; men han havde lagt en Rolighed for Dagen, der enten vidnede om stort naturligt Mod, eller en Fasthed der hidrørte fra Fortrolighed med Farer. I dette Punkt i Særdeleshed betragtede endog Mulford hans Opførsel med Forundring, ikke ublandet med Agtelse.

„Du har havt en rolig Vagt, Jack?“ sagde Harry, da han blev vækket af den nævnte Person, og rigtig havde rystet Sønnen af sig. „Har Vinden staaet som den er, siden Solens Nedgang?“

„Ingenfomhelst Forandring, Sir. Det har blæst en Bramseils Ruling hele Vagten, og hvad der forundrer mig er, at der ikke er sat saa meget Sqvalp op, som kunde forstrække en Blag paa en Strandbred.“

„Vi maa selvfølgelig være i Nærheden af Revet. Jeg troer at de eneste Strømme vi føle, komme af Ebbe og Floed, og de sætte os frem og tilbage, istedenfor at føre os i nogen bestemt Retning.“

„Det er rimeligt nok, Sir, og det gjør min Mening om det jeg saae for en Time siden, saa meget mere sandsynligt“

„Hvad saae Du? i det naadige Forsyns Navn, Tier, spørg ikke med mig. Er der seet Noget i Nærheden?“

„Tal ikke til mig om Eders Vin og andre Drikkevarer,“ mumlede Biddy i Søvn. „Det er Vand der er en velsignet Ting, og jeg ønskede at jeg levede baade Nat og Dag ved den kjære Pumpe, der staaer i vor egen Gaard, det gjør jeg.“

„Fruentimmeret har paa denne Maade talt i Søvn den længste Tid af Vagten,“ bemærkede Jack foldt og maaffee lidt foragteligt. „Men Mr. Mulsford,

dersom mine Dine ikke har bedraget mig, saa ere vi igjen i Nærheden af Baaden. Passagen gjennem Revet har vi her klos ved os, paa vor bagbords Boug, som det kunde være, og Strømmen har paa en Maade trukken os ind i den."

"Skulde Forsynet have sendt den Baad til vor Frelse! hvorlænge er det siden Du saae den, Jack!"

"For ganske kort siden, Sir, og for den Sags Skyld troer jeg at jeg seer den endnu. See her, Sir, netop der hvor vi vilde have Jomfruerne i Jofferstet, dersom Fartøiet var paa ret Kjol, som det kunde være. Dersom det ikke er en Baad, saa er det en Klippe over Vand."

Mulford stirrede gennem Midnattens Mørke, og saae eller indbildte sig at see en Gjenstand, som virkelig kunde være en Baad. Den kunde heller ikke være langt borte, og han havde strax fattet en Beslutning med Hensyn til de Forholdsregler, han vilde tage. Skulde det virkelig vise sig at det var den Gjenstand han saa inderligt haabede, og Afstanden om Morgenens ikke viste sig at være alt for stor for menneskelige Kræfter, havde han besluttet at svømme efter den, skjøndt han satte sit Liv i Bove. Der var imidlertid indtil Dagen brød frem, intet Andet at gjøre, end at vente med Taalmodighed, og sætte sin Lid til Gud, ved i stille Bøn at anraabe om hans almægtige Bistand.

Mulford var ikke saasnart ene, efter at Tier havde thyet til det Sted, hvor han vilde hvile, førend han igjen undersøgte Bragets Tilstand. Ihvorvel hans Haab ikke havde været stort, fandt han dog Tilstanden endnu værre, end han havde frygtet. Der var en betydelig Deel Luft sluppen ud, og Skroget var naturligtviis sunken forholdsviis dybere i Vandet. Det Rum der endnu var over Vandet var bleven indskrænket til en Størrelse af sex eller syv Fod i denne Retning, og ti eller tolv Fod i den Anden. Dets Udstrækning var saaledes siden den foregaaende Aften blevet reduceret til mindre end Halvdelen, og der kunde ikke være nogen Tvivl om at Luften, som Følge af det forøgede Tryk, undslap i et Forhold der skred frem i en Slags arithmetisk Progression. Den unge Mand vidste, at hele Braget under disse særegne Omstandigheder kunde synke aldeles under Vandets Overflade, og dog besidde saa megen Gyne til at vage, at det endnu i nogen Tid kunde bære dem der vare paa det; men dette medførte den skrækkelige Nødvendighed, at Fruentimrene selv tildeels maatte være ned sunkne i Vandet.

Vor Styrmand kunde høre sit Hjerte banke, da han havde overbeviist sig om Bragets virkelige Tilstand, og den physiske Vished, der var om at det vilde synke, idetmindste til det omtalte Punkt, førend Solen kom til at kaste sin Glorie over det sidste Skue, som det vilde

blive de Vidende tilladt at tage over Dagens Lys. Det forekom ham at der ikke var et Dieblif at spille. Hift laae den mørke og formløse Gjenstand, der syntes at være Baaden, saavidt han troede i en Qvartmiils Afstand. Den vilde aldeles ikke have været synlig, dersom Søen ikke havde været fuldkommen smuld, og den der saae den ikke havde indtaget et saa lavt Standpunkt, som det Bunden af Braget frembød. Undertiden forsvandt den aldeles og derpaa kom den atter til Syn, som om den blev hævet af Grunddymningen. Denne sidste Omstændighed, overtydede Harry meer end noget andet om, at det han saae ikke var en Klippe; men en eller anden flydende Gjenstand. Saaledes opmuntret dvælede han ikke længer. Hvert Dieblif var kostbart og Alt kunde gaae tabt ved Bønselmodighed. Han holdt ikke af at det skulde have Udseende af at han havde forladt sine Ulykkesfæller, men skulde Foretagendet mislykkes ham, vilde Handlingen godtgjøre Bevæggrunden. Skulde det mislykkes ham, vilde de Tilbageblevne snart være ude af Stand til at bade ham, og være i en Tilstand, i hvilken fuldkommen Retsfærdiggjørelse vilde blive ham tildeel.

Harry afslagde de fleste af sine Klæder og beholdt kun Skjorte og et Par lette Sommerbeenklæder paa. Han kunde alligevel ikke forlade Braget, uden paa en Maade at tage Afshed med Rose. Under ingen Betin-

gelse vilde han vække hende; thi han vidste hvilken Qual hans Kamp vilde koste hende. Medens han knælede ned ved hendes Side opsendte han en kort Bøn, trykkede derpaa sine Læber mod hendes varme Kind og forlod hende. Rose mumlede i dette Dieblif hans Navn, men det var som de Usthyldige og Unge i deres Slummer forraade deres Hemmeligheder. Ingen af Selskabet vaagnede.

Det var et prøvelsesfuldt Dieblif, i hvilket Harry Mulford i Midnattens Mørke ene, uden et opmuntrende Dies, eller en bifaldende Stemmes Understøttelse, uden nogen anden Hjælp end hans egen kraftige Arm, og et hemmelighedsfuldt Forsyns ukjendte Hensigter, overgav sit Legeme til Havet. Han standsede et Dieblif, efter at han var vadet ned til et Sted paa Braget, hvor Vandet allerede naaede ham til Brystet, men det var ikke fordi han spaaede sig noget ondt. Han beregnede Sandsynlighederne og gjorde en fornuftig Brug af den Hjælp han kunde skaffe sig. Denne Dag havde der ikke været nogen Hai i Nærheden af Braget, men Pladsket i Vandet kunde snart bringe en heel Sværm tilbage. De snusede rimeligviis omkring Revet der i Nærheden. Styrmanden gjorde sig derfor megen Flid for ikke at gjøre Stoi. Hist laae den fjerne Gjenstand, og han havde den overet med en klar Stjerne, der omtrent manglede en Time inden den vilde synke under Hori-

zonten. Denne Stjerne var hans Fyrtaarn, og efterat have fremsagt en kort men inderlig Bøn, lod den unge Mand sig glide ud og forlod Braget, idet han svømmede let, men med Kraft.

Ende paa første Deel.

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Ætthundrede og ni og tredsindstyvende til ætthundrede og
to og halvfjerdsindstyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1856.

Cooper's

Samuel's Office

Journal of Originals

Published by the
to the

London

Printed by

1830

Jack Tier

eller

Florida Revet.

Erroman
af
James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk
ved
J. A. Meyer.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1856.

John L. Herr

eller

Florida Street

Coram

in

James Linnell Cooper.

Order for Goods

vs

J. M. Weller.

John L. Herr

Applicant.

W. L. Linnell & Co.

1856

Første Kapitel.

Det er sjældent at Mennesket føler sig opfordret til et i alle Henseender saa fortvivlet og frygteligt Foretagende, som det Harry Mulsford nu gav sig ud paa. Natten var rigtignok stjerneklar, og det var muligt at see Gjenstande nær ved, med temmelig Tydelighed; men dog var det Midnat, og denne Times Mørke hvilede over Soen, og meddeelte Foretagendets øvrige Træk sin høitidelige Hemmelighedsfuldhed og Dunkelhed. Dernæst var der den Uvisshed, om det i det Hele var Baaden, som han stræbte efter at naae, og dersom det ogsaa var den, kunde den drive ligesaa hurtig bort fra ham, som han kunde følge den. Den fuldkomne Overbeviisning om at Selskabet paa Braget, blandt hvilket Rose befandt sig, uundgaaeligt maatte omkomme, dersom der ikke kom hurtig Hjælp, ansporede ham ikke destomindre til at fort-

sætte, og den forbigaaende Følelse af Tvivl, der overkom den unge Styrmand, angaaende Klogskaben ved hans Foretagende, maatte vige for den levende Fornyelse af hans seneste Overbeviisning, da han var nogle faa Alen fra Braget. Han svømmede altsaa videre, rettende Diet mod den Stjerne, som ledede hans Cours, og holdende sit Sind saa roligt som muligt, for at hans Legems Anstrengelser kunde skee med saa meget mere Lethed.

Mulford var en fortræffelig Svømmer. Manglen paa Føde hindrede ham alligevel i at gjøre de kraftigste Anstrengelser; men endnu følte han dog ikke i høi Grad Savnet af Kræfter. Da han tilfulde følte, hvor nødvendigt det var, ikke at overanstrenges sig, naar han skulde svømme langt, sparede han i Begyndelsen paa Kræfterne, og bevægede sine Lemmer saa regelmæssigt og stadigt som muligt. Han bortødslede ingen af sine Kræfter og hans Fremgang stod i Forhold til den Klogskab han brugte. Paa denne Maade fortsatte han sin Cours i en tyve Minutter, da han begyndte at føle lidt af den Træthed, der pleier at ledsage en usforandret Brug af Musklernes paa en eensformig og vedholdende Maade. Fortrolig med alle sin Kunsts Hjælpemidler, vendte han sig et Dieblis om paa Ryggen, i den dobbelte Hensigt et Dieblis at hvile sine Arme, og om muligt at faae et Glimt af Braget, for at see hvor lang

Distance han havde lagt tilbage. Han kunde alligevel ikke med Klogskab svømme længe paa denne Maade, da Stjernen var nødvendig for at holde en lige Cours. Det er maaskee nødvendigt for nogle af vore Læsere at forklare, at skjøndt Havets Overflade kan være saa blankt som Glas, hvilket virkelig undertiden hænder, er det aldrig fri for de lange vedholdende Bevægelser, som er bekjendt under Navn af Grunddønning. Denne Dønning var ved nærværende Leilighed ikke meget stærk, men den var tilstrækkelig til, for Diebliffe, at stille vor unge Styrmand mellem to Vandbjerger, der i enhver Retning indskrænkede hans Synskreds, til en flirindsthye til hundrede Yards, dernæst hævedes han til Toppen af en Dønning, hvorved han blev sat istand til at see, saa langt hans Syn kunde naae, gjennem det dunkle Lys. Idet Mulford benyttede sig af denne Fordel, saa han tilbage, for at søge Braget, men forgjæves. Det kunde have været nede i Huulningen, medens han var paa Toppen af Søerne, eller det flød maaskee saa lavt, at det aldeles ikke kunde sees af ham, hvis Hoved netop var over Vandets Overflade. Et Dieblik følte den unge Mand sit Hjerte isne, da han indbildte sig at Braget allerede var sunken, men denne Tanke forsvandt, da han erindrede sig hvor langsomt Luften undslap, og han indsaar, at Catastrophen, ihvorvel den var uundgaaelig, endnu ikke kunde være indtruffen. Han ventede til

han atter blev løftet op paa en Dyrning, da han ved at træde Både, hævede Hovedet og Skuldrene heelt op over Havets Overflade, og anstrengte atter sine Dine forgjæves, for at faae et Glimt af Braget. Han kunde ikke see det. Styrmanden havde virkelig svømmet meget længer, end han havde troet, og var saa langt borte, at et saadant Forsøg var frugtesløst, han var godt femten hundrede Alen fjernet fra det Sted han havde forladt.

Skuffet i sine Forventninger, og i en ringe Grad modløs, vendte Mulsford sig og svømmede i Retningen mod den synkende Stjerne. Han saae nu ængstelig efter Baaden. Det var paa Tiden at den skulde komme tydeligere i Sigte, og en ny Ængstelse overkom ham, da han ikke kunde opdage noget Tegn til dens Nærhed. Da han efter at have taget tilbørligt Hensyn paa Vindens Retning vidste, at han styrede den rette Cours, svømmede den unge modige Mand videre. Han besluttede nu ikke at ville kjede sig ved frugtesløs Sogen, eller unyttige Sorger, men at vedblive at svømme en vis Tid, et tilstrækkeligt langt Tidsrum, til at bringe ham en betydelig Distance frem, førend han igjen saae efter den Gjenstand han søgte.

Endnu i thye Minutter kæmpede denne modige og stærke Ungling sig frem gjennem det øde Hav, midt i Midnattens Mørke og Tomhed. Han troede sig nu omtrent en Qvartmiil fra Braget, og Stjernen, som saa længe

havde tjent ham til Frytaarn, var nu nær ved Hori-
zonten. Han tog Kjending af et andet Himmellegeme,
der kunde tjene ham, naar hiint aldeles forsvandt, og
derpaa hævede han sig atter saa høit i Vandet, som
han kunde, for at see efter Baaden. Det var atter for-
gjæves, han var vis paa at der ingen Baad var i Nær-
heden, og den skrækkelige Frygt for, til ingen Nytte at
omkomme i det øde Hav, begyndte nu at bemestre sig
ham. Medens han saaledes saae sig om og vendte Di-
nene i alle Retninger, i Haab om at opfange et Glimt
af den meget forønskede Gjenstand, saae han to mørke
spidse Ting i Vandet, der lignede Stager, mindre end
thve Fod fra sig. Mulford kjendte dem ved første Die-
kast, og en kold Gysen gjennemsoer ham, da han gjen-
kjendte dem. Det var udenfor al Tvivl Tinnerne af en
uhyre stor Hai; et Dyr der ikke kunde maale mindre
end atten til thve Fod i Længden.

Det er neppe nødvendigt at sige, at da vor unge
Styrmand opdagede dette farlige Dyrs Nærhed, i den
Stilling, hvori han befandt sig, ansaae han sit Liv for
tabt. Han havde alligevel sin Kniv, og havde hørt
hvorledes den Behændige og Modige fik Bugt med
Haierne, og det ydermere i deres eget Element. I Be-
gyndelsen besluttede han at gjøre en fortvivlet Anstren-
gelse for at frelse sit Liv, førend han underkastede sig en
saa rædsom Skjebne, som den der nu truede ham, men

hans farlige Raboes Bevægelser bragte ham til at vente. Den kom ham ikke nærmere, men vedblev at svømme frem og tilbage i Vandets Overflorde, overeensstemmende med denne Fisks bekjendte Bane, som for at iagttage hans Bevægelser. Der var alligevel ingen Tid at spille. Vor unge Styrmand vendte sig atter om, og begyndte at svømme i Retningen mod den nedgaaende Stjerne, skjøndt han næsten var stivnet af Fortvivlelse. Endnu i ti Minutter kæmpede han sig frem, ihvorvel han begyndte at føle sig afkræftet, og bestandigt var han ledsaget af hine to mørke, skarpe, glinsende Finner. Det faldt ikke vanskeligt at vide Dyrets Stilling, og Mulsfords Dine vare oftere rettede mod hine Finner, end paa Stjernen foran ham. Ihvorvel det maa forekomme forunderligt, saa blev han dog vant til denne frygtelige Skabnings Nærhed, og fandt snart heri en Slags Trøst imod hans Stillings rædselsfulde Gensomhed. Sømænd havde fortalt ham Exempler paa, og han havde selv været Vidne til eet, i hvilket en Hai havde fulgt en svømmende Mand et langt Stykke Vej, og ikke tilføiet ham nogen Skade, enten fordi hans Mave var fuld, eller ogsaa paa Grund af den Frygt, som Naturen har nedlagt hos alle de ringere, for Skabningens høieste Dyr. Han begyndte at troe, at han var begunstiget paa denne Maade, og betragtede virkelig Haien, snarere som en venstabelig Rabo, end som en rovgjerrig Fjende. Paa denne Maade fulgtes de ad,

næsten femtenhundrede Alen, idet Finnerne undertiden glæde hid og did foran for Svømmeren, og undertiden var ude af Sigte bag ved ham, og satte ham i den frygteligste Tvivl om Fiskens Bevægelser, da Mulford pludselig følte noget haardt under sin Fod. I den Tanke at det var Haien, der stak ned for at gribe sit Bytte, undslap der ham et svagt Skrig. I det næste Dieblisk berørte begge hans Fødder den ukjendte Gjenstand, og han stod opreist, da Vandet ikke naaede ham høiere end til Livet. Da den unge Mand hurtigt fattede enhver Ting, der stod i Forbindelse med Seen, vidste han strax, at han var paa en Deel af Rebet, hvor Vandet var saa lavt at han kunde vade.

Mulford følte, at han ved det guddommelige Forsyns Styrelse havde undgaaet Døden. Hans Kræfter havde været nærved at svigte ham, da han saaledes, sig selv ubevidst, blev ført til et Sted, hvor hans Liv muligen endnu kunde blive forlænget nogle faa Timer eller Dage. Han havde nu Leilighed til at see sig om og at tænke hvad han dernæst skulde foretage sig. Sig selv næsten ubevidst, vendte han sig for at see efter sin frygtelige Fedsager, i hvis graadige Gab han for saa Secunder siden troede at han skulde offres. De to hornagtige Finner vare der endnu, glidende omkring over Vandet og forraabte deres frygtelige Giers ringeste Bevægelser. Styrmændene bemærkede, at de gik et kort Stykke

foran for ham, idet de bestrev næsten en Halvcirkel, og derpaa vendte de tilbage, hvor de udførte den samme Manoeuvre bag ved ham. Disse Bevægelser fortsattes uophørligt, og bestandigt paa hans høire Side. Herved blev han overbevist om, at Vandet var lavere paa hans venstre Side, og han vadede i den Retning, indtil han naaede en lille nøgen Klippe.

For en Tid idetmindste var han i Sikkerhed; det Coral Fragment paa hvilket Styrmanden nu stod, var uregelmæssigt i Dannelse; men kunde vel indeholde et hundrede Kvadrattod, og var saa lidet hævet over Vandets Overflade, at det ikke engang ved Dagsljuset var synligt i en Afstand af hundrede Yards. Mulford fandt alligevel at det var fuldkommen tørt, en vigtig Opdagelse for ham; thi ifølge en nøiagtig Beregning over Ebbe og Flod, som han havde gjort, siden de havde forladt Dry Tortugas, vidste han det maatte være nærved Høivande. Kunde han blot være i Sikkerhed paa denne lille nøgne Klippe, vilde han for Diebliffet føle sig lige saa rig, som den største Landeiendomsbesidder. Der var fastet en betydelig Mængde Sogræs op paa Klippen, og da næsten det meste af det var tørt, overthvede det den unge Sømand om, at Stedet saagodtsom altid var over Vand. Men skøndt det meste af Sogræsset var tørt, var der dog Dele som nylig var opskyllet, der endnu laae i, eller i Nærheden af Vandet, der gjorde en Und-

tagelse. Ved at beføle dette Tang, for at overbevise sig om Sammenhængen, fandt Mulford en lille Skalfis, og da han mærkede at den var frisk og let at aabne, nedslugte han den med et vansinægtende Menneſkes Begjærlighed. Aldrig havde Føde viist sig halv ſaa velgjørende for ham, ſom denne enefte Mundfuld af et meget velſmagende Skaldyr. Ved endvidere at føle ſig for, fandt han endnu flere af den ſamme Art, og indtog et næſten ligesaa ſtort Maaltid, ſom det under nærværende Omſtændigheder, efter Sandsynlighed var godt for ham. Taknemlig for Frelsen, men overmandet af Træthed, ordnede han hurtig et Leie af Søgræs, lagde en Deel af denne Plante over ſig for at blive varm, og ſaldt i en dyb Søvn, der varede flere Timer.

Mulford gjenvandt ikke ſin Bevidſthed, førend den opgaaende Sols Straaler ſaldt paa hans Dienlaag, og den oplivende Varme af det ſtore Lys gjød ſin velſignede Virkning over hans Legeme. I Forſtningen var hans Sind forvirret, og der udfordredes nogle Dieblikke til at bringe det Forbigangne tilbage i hans Grindring, og førend han ret kunde blive flog paa ſin Stilling. De kom alligevel, og den unge Mand gik til det høieſte Punkt af hans lille Beſiddelse, og ſaae ſig ængſtligt og ſkyndſomt om, for at ſøge Braget. Da han vidſte i hvilken Retning han havde ſvømmet, og ved Hjælp af Solens Stilling vidſte han i hvilken Deel af det nøgne Øde han

skulde søge den attraaede Gjenstand. Gud havde endnu ikke forladt dem! Braget var der, eller det vilde være rettere at sige, de, som det flydende Brag endnu forhindrede i at synke ned paa Gulsens Bund, vare der. Der var virkelig kun meget lidet af Skibets Bund over Vandet, maaskee et Rum af to eller tre Yards Udstrækning i det høieste, og det spillede endog i Vandstørpen. Inden to eller tre Timers Forløb maatte den lille Deel af Skroget, der endnu var over Vand, være sunken under, skjøndt der maaskee endnu kunde være saamegen Gvne tilbage til at flyde, saa at de der vare paa Braget kunde friste Livet Dagen over.

Braget flød der alligevel endnu, skjøndt den lille Deel der var over Vandet, ikke var synlig for Mulford. Han saa kun de fire Personer, og hvad der var mere, de saa ham. Dette var tydeligt deraf, at Jack Tier svingede med sin Hat, som om han raabte Hurra. Da Mulford gjengjældte dette Signal, blev Roses Shawl svinget i Luften paa en Maade, der ikke lod nogen Tvivl tilbage, om at han blev seet og kjendt. Forklaringen over denne tidlige Gjenkjendelse og Opdagelse af den unge Styrmand var meget simpel. Tier sov ikke da Harry forlod Braget, skjøndt han havde ladet som han sov, da han indsaae Vigtigheden af det Skridt den Anden foretog sig. Da Rose vaagnede, savnede sin Elsker, og fik at vide hvad der var foregaaet, forhindrede kun hans

opmuntrende Tale og Haab, hendes Hjerte i at briste. En kvalfuld Time var alligevel forløben, da Lyset var vendt tilbage og Mulsford ikke saaes. Den Fortvivlelse som bemægtigede sig vor Heltindes Hjerte blev efterfulgt af den Glæde, at opdage ham paa Klippen.

Det er neppe nødvendigt at sige, hvormeget begge Parter glædede sig ved at forviise sig om deres respective Stilling. Svagt, som Haabet var paa begge Sider om Sandsynligheden for deres Frelse, syntes dog de paafølgende to eller tre Minutter for Diebliffet at være en fridkommen Lyksalighed. Efter dette Glimt af uforudseet Glæde, vedblev Mulsford nøiagtig at undersøge de ham omgivende Gjenstande.

Braget var en stiv Qvartmiil fra Styrmandens Klippe; men meget nærmere ved Revet, end det havde været den foregaaende Nat. Dersom det blot kunde naae Bund paa Klipperne, tænkte den unge Mand, vilde det være en velsignet Omstændighed. Dette var ingen Umulighed, dog saa han, efter en halv Time at have lagt Mærke dertil, at Driften snarere var i Retningen af den tidnævnte aabne Passage, end imod de nærmeste Klipper. Dog bragte denne Drift hvert Minut Rose nærmere og nærmere til ham. Ved at see sig om fik den unge Mand alligevel Die paa Baaden. Den var et tusind Alen borte med aabent Vand mellem den og ham, den stod tilsyneladende paa Grund paa en Klippe, thi den

var længer indenfor Revet end han selv var det. Han maatte have passeret den i Mørket, og Baaden der var overladt til Vind og Strøm, var drevet ind til det Sted, hvor den nu laae.

Mulford jublede da han saae Baaden, og besluttede sig strax til at svømme ud for at søge den, saasnart han havde samlet sig lidt Forfriskning imellem Søgræsset. Ved at tage sin Klippe i Dieshyn ved Dagslyset, saae han, at den efter hans Skjon var fire Gange saa stor, nu det var Ebbe, og at der fandtes Vand i flere Huulninger paa den ujevne Overflade. I Forstningen troede han at dette var Søvand, som Flodtiden havde efterladt, men ved noiere Eftertanke huffede han paa Regnen, der var falden, og haabede det kunde være muligt at Indholdet af en af Hulhederne, der rummede en otte til tolv Potter af dette Fluidum, kunde vise sig at være drikkeligt. Idet han knælede ned ved Siden af det, forte han Læberne dertil med feberagtig Hast, og indsugede den lifligste Drik, der nogensinde var gaaet over hans Tunge. Efterat have slukket sin Tørst, der atter var begyndt at blive brændende, reiste han sig, med Hjertet opfyldt af Taknemmelighed; kunde han blot bringe Rose til denne lille og øde Ø, vilde den forekomme ham at være et jordist Paradiis. Mulford indtog nu et lidet, men naar Alt tages i Betragtning, tilstrækkeligt Maaltid, drak derpaa med Maade, og vendte dernæst sin hele Op-

mærksomhed mod Baaden, der endstjændt den nu stod fast paa Grund, snart kunde blive flot med den stigende Flod, og atter drive saa langt bort at han ikke kunde naae den. Det var først hans Hensigt at svømme lige imod den, men i det Øieblik han vilde gaae i Vandet, saae han med Rædsel Finnerne af idetmindste et Doussin Haier, der snusede omkring i det dybere Vand paa Revet, og næsten omringede ham. At styrte sig ud midt iblandt saadanne Fjender vilde være Galsskab, og han standsede for at overveie, og atter at see sig om. For første Gang denne Morgen gjennemspejdede han hele Horizonten, for at see om der var Noget i Sigte; thi hidtil havde hans Tanker været altfor meget beskæftigede med Rose og hendes Ledsagere, til at tænke paa andre Ting. I Nordvest saae han tydeligt de øverste Seil af et stort Skib, der stod bidevind Nordost efter. Da der i den Deel af Gulsen, som Coursen antydede, ikke var nogen Havn, hvortil det var rimeligt at et Skib af dette Slags kunde være bestemt, sluttede Mulsford sig strax til at det var Corvetten, der, efterat have undersøgt Smaasøerne ved Dry Tortugas, og funden dem at være forladte, nu enten frydsede sig op til Key West, eller igjen vilde gaae sønden om Revet, igjennem den Passage, hvorigjennem den den foregaaende Dag var kommen. Dette var meget opmuntrende, og kunde han blot komme

hen til Baaden og saae Selskabet bort fra Braget, før end det sank, var der nu den bedste Udsigt til endelig at frelse dem Alle.

J Syd troede Styrmanden ogsaa at see en Seiler. Det var sandsynligviis et meget mindre Fartoi, end Skibet i Nordvest, og i længer Afstand. Det kunde alligevel være Bovenseilene af et større Fartoi, der stod vester efter, langs med Revet, bestemt til New Orleans, eller til den nye og vigtige Havn, Point Isabel, eller det kunde være en Bragsøger, eller et andet Fartoi der gik igjennem Passagen. Saaledes som det var, saae det kun ud, som et Punkt i Horizonen, og var altfor langt borte, til at man kunde gjøre sig noget Haab om Hjælp fra det.

Da Mulsford saaledes havde gjort sig bekendt med Sagernes Tilstand rundt om sig, henvendte han for Alvor Opmærksomheden paa sine Pligter. Han var især bange for, at den tilbagevendende Flodtid skulde løse Baaden af Klippen, paa hvilken den stod, og at den vilde drive bort fra ham. Dernæst var der en frygtelig og bestandig tiltagende Fare for Braget, og den rædsomme og uundgaaelige Skjebne der trueede dem, som det bar, dersom der ikke kom betimelig Hjælp. Disse Tanker drev ham meget nær til Fortvivelse, og i enkelte Dieblkke følte han sig næsten rede til at styrte sig midt

ud mellem Haierne, og fægte sig frem til det attraaede Maal.

Men ved nøiere Eftertanke udfandt han et mindre farligt Middel til at naae Baaden. Haiernes Finner beskrev kun en Halvcirkel, hvilket ogsaa havde været Tilfældet med hans eneste Fedsager om Natten, og han troede, at det grunde Vand forhindrede dem i at gaa videre end de gjorde i sydstlig Retning, hvilket var den som Baaden laae i. Han vidste godt at en Hai behøvede saa dybt Vand, at den kunde dukke ned under sit Bytte, førend den gjorde sit Anløb, og at den i Almindelighed vendte sig om paa Ryggen og skjød opester, naar den gjorde sit graadige Bid. Dette hidrører derfra at dens Overkjaeve er meget længere end Underkjaeven, og Mulsford havde hørt, at det var en fysisk Nødvendighed ifølge dens Dannelses. Enten det nu var saa eller ikke, besluttede han at handle overeensstemmende med denne Theori, og gav sig strax til at vade langs med den Deel af Revet, som hans Fjender syntes nødig at ville nærme sig.

Dersom vor unge Styrmand havde haft hvilket-somhelst Baaben, der var større end hans Kniv, vilde han have haft mere Tillid til sit Held. Men da dette ikke var Tilfældet, drog han Kniven og besluttede at sælge sit Liv saa dyrt, som muligt, dersom en Fjende

skulde angribe ham. Ikke saasnart blev hans Skridt
 hørt i Vandet, førend alle Haierne satte sig i en vold-
 som Bevægelse, idet de fore ham forbi, undertiden ganske
 nær, som om de vidste at deres forventede Bytte var
 iværk med at undslippe. Dersom Vandet var bleven dy-
 bere, vilde Mulsford strax have vendt tilbage, thi et
 Sammenstød med en saadan Mængde, vilde have været
 den rene Undergang; men det dybnede ikke, tvertimod
 blev det igjen grundere, efter at en kort Distance var
 tilbagelagt; i hvilken det var gaaet ham op til Livet, og
 Mulsford vadede nu over en lang og bred Overflade af
 Klippen, lige imod Baaden, medens Vandet sjelden naaede
 ham over Knæerne, og nu og da neppe over Fødderne.
 Der var ingen fuldkommen tørre Klipper i Nærheden af
 ham, men der lod til at være betydelige Strækninger, der
 laae lige i Vandskorpen. Blandt det graadige Selskab
 som fulgte ham, troede Mulsford endog at gjenkjende de
 uhyre store Finner af hans gamle Ledfager, der paa en
 statelig Maade svømmede frem og tilbage i Brimmelen,
 som om den kun var en nysgjerrig Tilskuer af hans egne
 Bevægelser. Det var de mindre og sandsynligviis de
 yngre Haiere, der viiste sig meest haardnakkede og graa-
 dige. En eller to af disse gjorde nogle dristige Anløb
 mod Harry, som om de vare bestemte paa at ville have
 ham, hvad det saa skulde koste, men de vendte ufravige-

lig om, naar de fandt at det grunde Vand forhindrede deres sædvanlige Angrebsmaade.

Vor unge Styrmand avancerede kun langsomt, da han var nødt til at passe nøie paa sin Effortes Bevægelser. Undertiden maatte han vade til op under Armene, for at komme over snævre Steder, og derved naae Steder af Klippen, der næsten var tørre, og engang var han endog nødt til at svømme ti til femten Alen. Ikke destomindre avancerede han, og efter paa denne Maade at have arbeidet sig frem i en Time, befandt han sig i mindre end hundrede Yards Afstand fra Baaden, der laae paa Grund i Nærheden af en lav og bar Klippe, men adskilt fra den ved en Kanal, hvori der var dybt Vand, ind i hvilken alle Haierne styrtede i Masse, som om det var i den Hensigt at affkjære ham Veien. Mulford standsede nu for at drage Vand og overveie hvad han nu burde gjøre. Paa det Sted hvor han stod, var han fuldkommen sikker, vel stod han i Vand til op over Anklerne, men det lave Vand udstrakte sig vidt omkring ham paa alle Sider, med den eneste Undtagelse af Kanalen foran for ham. Han stod lige ved Randen af Kanalen, og kunde i det gjenemsigtige Vand see, at den var dyb nok til at et Skib af nogen Størrelse, kunde flyde i den.

Man maatte være bragt til Fortvivelse, for at vove sig ud mellem thye Haier, og saavidt var det endnu ikke

Kommen med Harry. Han havde havt saa meget at varetage paa Veien til det Punkt, hvor han nu stod, at han ikke havde havt Tid til at see efter Braget; men han vendte sig nu for at see efter denne, fremsfor Alt, magtpaaliggende Gjenstand. Han saae Shawlet slagre for Vinden, og det var ogsaa Alt hvad han kunde see. Det var lykkedes Tier at saae det til at vaie, som et Signal, for at tilkjendegive hvor han var; men Skonertens Skrog var sunket saa dybt i Vandet, at de der sadde paa dens Kjol, ikke engang vare synlige i den korte Distance, der adskilte dem fra Mulford. Opmuntret ved dette Signal, og oplivet ved det fornyede Haab om endnu at kunne frelse sine Vedsagere, vendte Harry sig mod Kanalen, halvveis bestemt paa hellere at udsætte sig for enhver Fare, end at tøve længer. I dette Dieblit gled alle Finnerne langs med Kanalen bort fra ham, og i den samme Retning. En eller anden Gjenstand drev alle Haierne bort, og den unge Styrmand lod sig ganske glide ud i Vandet, og svømmede med saa liden Stoi som muligt, henimod Baaden.

Det var en frygtelig Prøvelse; men Harry sølte at Alt beroede paa hans Held. Tilskyndet af Bevæggrunden, og styrket ved den Føde og det Vand han havde nydt for en Time siden, havde han aldrig før udviist saa megen Dygtighed og Kraft i Vandet. I en utrolig kort Tid var han halvveis over Kanalen, og svømmede endnu

med Kraft og uden at blive forhindret. Nogle saa Tag endnu bragte ham saa nær Baaden, at hans hele Sjæl opfyldtes af Haab, og han jublede af Henrykkelse. Dette uforsigtigtige men naturlige Udbrud, fremstødte saa nær ved Vandets Overflade, bragte alle Haierne mod ham, ligesom et Kobbel Hunde der fare løs paa den opstødte Ræv. Ligesaasnart Mulsford havde udstødt Skriget indsaae han ogsaa det taabelige deri, og uvilkaarligt vendte han Hovedet, for at see Virkningen deraf paa hans Fjender. Alle Finnerne glæde imod ham, en mørk Række af hurtige og glubende Fjender. Titusind Bajonetter fældede i en Linie, kunde ikke have været halv saa frygtelige, og den unge Mands Anstrengelser bleve næsten rasende. Men stærk som han var og færdig i sin Kunst, saa er dog et Menneskes Bevægelse i Vandet intet, i Sammenligning med en stærk og glubende Fisk. Mulsford saae hine Finner komme farende som en Storm, og havde netop opgivet alt Haab, og sølte sig rystet af Skræk, da hans Fod berørte Klippen. Idet han gav Legemet et Sæt fremad, stød han sig ved denne ene Anstrengelse idetmindste et Douzin Fod henimod Baaden, og ind paa grundere Vand. Saasnart han fik Fodsætte, vendte han sig om for at see bag ved sig. Vandet syntes at være levende af bar Finner, idet hvert Par glæde frem og tilbage, ligesom Bulldoggen springer foran for Drens Mule. I dette Dieblis gled en lysfarvet Gjenstand forbi

den unge Mand, saa nær at den næsten berørte ham. Det var en Hai der havde vendt sig paa Ryggen, for at gribe sit Bytte, og var kun bleven hindret i at det lykkedes, derved at dens Cours blev forandret, ved at tørne mod en glat Klippe, over hvilken den var nødt til at gjøre sit Anløb. Den Fart hvormed den kom ansættende, i Forening med Klippens Skraaning, tvang denne frygtelige Angribers Hoved og det halve af Kroppen op over Vandet, og gav det tilsigtede Slagtoffer Leilighed til at see hvilken Skjebne han var undsluppen. Mulford undgik alligevel denne Fjst uden stor Vanskelighed, og et Dieblis efter kastede han sig ind i Baaden, paa hvis Bund han laae stonnende af de voldsomme Anstængelser, og ude af Stand til at bevæge sig, under den Reaction der nu overkom hans hele System.

Styrmanden laae i flere Minutter paa Bunden af Baaden, udmattet og ude af Stand til at reise sig; i den Tid opsendte han, med den inderligste Andagt, Taksigelser til Gud for sin Frelse, og tænkte dernæst paa de Forholdsregler, han skulde tage, for at komme sine Venner til Undsætning. Baaden var temmelig stor, den var ogsaa godt udstyret, en Mast med Seil, laae tilligemed Marerne, langs med Døfterne. Klippen var til Livart af Braget, og da han fandt Livskræfterne saameget vendt tilbage, at han kunde reise sig og see sig om, havde han i sit stille Sind lagt Planen til sin Fremgangsmaade.

Blandt andre Ting han saae, medens han endnu laae paa Bunden af Baaden, var et Bandanker, som han vidste indeholdt ferskt Vand, og en Brødsæk. Dette var Provisioner, som Mandskabet altid forsynede sig med, naar de vare i Baadstjeneste, og disse Artikler vare blevene tilbage hvor han nu saae dem, i den Skjyding, da Briggen forlod Smaaøerne.

Harry reiste sig, saasnart han mærkede at Kræfterne vendte tilbage. Idet han med Foden stødte til Bandankeret og med Haanden befølte Brødsækken, overbeviste han sig om at den ene indeholdt Vand og den anden Brød. Dette var en umaadelig Hjælp, thi paa denne Tid maatte Selskabets Lidelser paa Braget have fordoblet deres Styrke. Derpaa reiste Styrmanden Masten og satte Sprydet i Seilet, da han vidste at det sidste vilde blive seet slagre i Vinden, af dem der vare paa Braget, og glæde deres Hjerter. Efter at denne betænksomme Handling var udført, undersøgte han Baadens Stilling. Den var endnu paa Grund, da den var kommen paa med Floden; men Vandet var allerede steget flere Tommer, og da han stillede sig paa Relingen, saa at Baaden frængede over, og stagebe med en Mare, fik han den snart ud paa dybt Vand. Der manglede kun at hale Skjødet og lægge Roret midtskibs, for at staae igjennem Kanalen, med en Fart der lovede en hurtig Befrielse for hans Benner, og fremfor Alle, Rose.

Mulford foer forbi alle Klipper og Skjær, fulgt af hele Hai-Selskabet, de løb foran og agten for ham, samt paa begge Sider, som om de nødigt vilde opgive deres Bytte, endog nu, da de ikke vare istand til at gjøre ham nogen Skade. Det var ikke saa ganske let at manoeuvrere Baaden i den snævre og bugtede Kanal, uden nogen anden Veiledning for Courserne end Diet, og det udfordrede Styrmandens Opmærksomhed at holde klar af Klippernes skarpe Vinkler, i den Grad, at han ikke engang kunde faste Blikket til Siden, for at see efter det slagrende Shawl, der nu udgjorde Bragets staaende Signal. Endelig skjød Baaden gjennem Revets sidste Passage, og kom ud i aabent Vand. Mulford vidste at han maatte komme ud idetmindste en halv Qvartmiil i Læ af den Gjenstand han søgte, og uden endog at hæve Hovedet, halede han Skjødets Klos, lagde Roret i Læ og luffede tæt til Vinden. Da, og først da, vovede han at see sig om.

Hjertet sad Styrmanden i Halsen, da han bemærkede Bragets nærværende Tilstand. Det var for det første ret til Luvert af ham, og syntes at være ganske under Vand. Han saae Shawlet vaie som før, thi Tier havde fastgjort det ene Hjørne i Knaphullet paa sin Trøie, og det andet til Biddys Klæder, idet han overlod den øvrige Deel, som kunde kaldes Flugten, til i enkelte Diebliske at stige næsten lodret op i Luften, saa at det

blev synligt i nogen Afstand. Han saa ogsaa Hoveder og Legemer af dem der vare paa Skonnertens Bund, men det forekom ham som om de stod i, eller paa Vandet. Afstanden kan have bidraget lidt til denne Skuffelse, men der kunde ikke være nogen Tvivl om, at der var sluppen saa megen Lust ud af Skibets Last, at det kunde være sunken under Vandets Overflade. Det var virkelig paa den høie Tid, at komme de Vidende til Undsætning.

Uagtet Baaden seilede udmærket godt og manoevrerede fortræffeligt, kunde disse Egenskaber ikke tilfredsstille Mulfords Iver for at komme afsted. Efter at have strakt tilstrækkelig langt Nordost efter, for at ligge Braget op, stagvendte den unge Mand, og havde den Tilfredsstillelse at see, at hver Fod han nu avancerede, var i lige Linie mod Nøse. Det var først da han vendte, at han saa, at alle Finnerne vare forsvundne. Han tvivlede ikke om at de havde forladt ham, for at søge til Braget, der frembød et større og lettere tilgængeligt Bytte. Dette forøgede hans feberagtige Længsel efter at komme frem, da Baaden i hans Dine syntes at slæbe sig frem, medens den i Virkeligheden efterlod sig et Kjølvand, fuldt af Iwande og smaa Malstrømme. Vinden var stadig; men det forekom Mulford at Strømmen satte Baaden i Læ, skjøndt dette neppe kunde have været Tilfældet, da Braget, det eneste Mærke hvorefter han kunde bedømme

sin Fremgang, idetmindste vilde have drevet lige saa meget som Baaden. Endelig, efter at det havde forekommet Mulsford en Tvivl, skjøndt der i Virkeligheden kun var forløben en Snees Minutter, kom han i Nærheden af det længe eftertragtede Fængsel, og fik et nøiagtigt Overblik over Tilstanden af Braget, og dem der vare paa det. Skonnertens Skrog var virkelig sunket heelt under Vand, og det Selskab det bar, stode allerede i Vand til Knæerne. Dette var i sig selv nedslaaende nok, men Nærværelsen af Gaierne, der flokkedes om Stedet, gjorde den hele Scene frygtelig. Det forekom bestandig den unge Styrmand, som om han kom forsilbig for at frelse Rose fra en Fare, der var rædsommere end at drukne, thi hans Baad drev saa meget i Læ, at han blev nødt til igjen at stagvende. Da han foer forbi Braget, raabte han for at opmuntre sine Benner, at de endnu i fem Minutter maatte være ved godt Mod, da vilde han være istand til at naae dem. Rose udstrakte sine Arme bøn-faldende, og de Skrig som afpressedes Mrs. Budd og Biddy, efterhaanden som Gaierne kom nærmere og nærmere, forkyndte hvor uhyre den Fare var hvori de befandt sig, og Vigtigheden af ikke af spille et Dieblis.

Mulsford passede Afstanden med en Sømands øvede Øie, og Baaden gik igjennem Vinden som en Top, hvor-efter den holdt af, og Seilet fyldte over den anden Boug. Nu saae den unge Sømand, med en Glæde, der overgik

al Beskrivelse, at han stævne de til Luvart af det flagrende Schavl, imod hvilket hans lille Fartoi allerede skjød med Vilens Hurtighed. Han troede sidenest, at ene det flagrende Schavl havde forhindret de rovgjerrige Gist i at angribe dem paa Braget; thi skjøndt Vandet maaskee ikke havde tilstrækkelig Dybde, til at deres sædvanlige Angrebsmaade kunde iværksættes, var det ikke sagt at saa glubende Dyr altid vilde afvente en saadan beqvem Feilighed. Men Baaden var snart midt imellem Finnerne, spredende dem til alle Sider; og Mulsford løsfede Skjødets, lagde Roret ned, og sprang forud for at gribe Roses udstrakte Arme.

Det kan have været Tilfælde, eller det kan have været Resultatet af Dydighed og Interesse for vor Heltinde; men vist er det, at Baadens Bug naaede Braget neiagtig paa det Sted, hvor Rose stod, og hendes Haand var den første Gjenstand, som den unge Mand berørte.

„Tag først min Tante,“ sagde Rose, idet hun modsatte sig Mulsfords Bestræbelser for at løfte hende over i Baaden; „hun er i høi Grad forfærdet og kan neppe holde sig opreist.“

Skjøndt to, der vare saa lette og behændige som Rose, kunde have været draget ind i Baaden, medens denne Proces foregik med Enken, spildte Mulsford ingen Tid med at gjøre Forestillinger; men gjorde som man havde ønsket. Efter at have givet Tier Ordre til at

holde fast i Fangelinen, greb han med sin fulde Styrke Mrs. Budds Arme, og ved Roses og Biddys Bistand, fik han hende sikkert ind i Baaden, over dens Boug. Rose ventede nu ikke paa Hjælp; men fulgte sin Tante med en Jil, der bevisste at Frygten laante hende Styrke, til Trods for hendes lange Fasten. Dernæst kom Biddy, skjøndt kluntet og ikke uden stor Besvær, og Jack Tier fulgte hende, ligesaa snart han kunde. Da Baaden ikke længer standsedes af Fangelinen, drev den naturligviis bort fra Stedet, og Skonnertens Skrog, der blev befriet fra fire Menneffers Vægt, hævede sig igjen saa nær op til Vandets Overflade, at en lille Stribe af dens Kjel kom op over Vandet. Der kunde ikke gives noget bedre Beviis paa den ubethdelige Gyne der endnu holdt den oppe, og paa hvor betimelig den Hjælp var, som Mulford bragte. Dersom Baaden var forbleven endnu en halv Time længer i Nærheden af Skonnerten, vilde man have funden at Skroget langsomt var sunken og tabt af Synne, idet det rimeligviis Tomme for Tomme var sunken ned paa Havets Bund.

Paa denne Tid var Solen godt oppe og den Varme der fulgte med Dags- og Nars-Tiden, saavel som Stedets Bredegrad, udgjød sig velgjørende over de Lidende. Der var et gammelt Seil i Baaden, hvori Selskabet tørrede deres Lemmer og Fodder, der vare blevne følesløse, efter saa længe at have været i Vandet. Derpaa frem-

tog Styrmanden Sækken og aabnede den for at skaffe Brød. Hver fik en lille Portion, og ved nærmere Efter-
syn fandt Styrmanden at den ogsaa indeholdt et Stykke
kogt Drefjød. Heraf gav han ogsaa enhver et forholds-
mæssigt stort Stykke, idet han selv tog et større, da han
ikke behøvede at være saa forsigtig. Selskabet leed ikke
nær saa meget af Hunger, som af Tørst. Ingen af dem
havde fastet i saa lang Tid, at de vare blevene afkræftede,
eller til at gjøre et ordentligt Maaltid farligt for dem;
men Tørsten havde været haardest at drages med. Dette
tilfjendegav Biddy meget snart.

„Styrmanden er god,“ sagde hun, „og Brødet sma-
ger sødt og forfriskende; men Vand er en velsignet Ting.
Kan De ikke give os een Draabe af det Vand, der fal-
der fra Himlen, Mr. Mulford, thi dette Søvand er ikke
til nogen Nytte, uden til at drukne christne Mennesker i.“

I et Dieblisk havde Styrmanden aabnet Vandankeret,
og fyldt et Blikmaal, der næsten altid findes i en Baad.
Biddy sagde ikke meer; men hendes Dine bad saa vel-
talende, at Rose ønskede, at den tro Skabning maatte
drikke først. Gen Mundfuld blev nedsvælget med Be-
gierlighed, og derpaa fulgte et Skrig, der vidnede om
feilslaget Haab. Vandet var salt og var bleven lagt i
Baaden som Ballast. Det andet Anker blev prøvet med
samme Held.

„Det er frygteligt ikke at have en eneste Draabe

Band, " mumlede Rose, "og denne Føde gjør det mere nødvendigt end nogensinde."

"Taalmodighed, Taalmodighed, kjereste Rose, Taalmodighed endnu i ti Minutter, og I skulle Alle faae Eders Tørst slukket," svarede den unge Styrmand, idet han fyldte Seilet og holdt af med Baaden, medens han talte. "Der er, Gud være lovet, Band paa Klippen, hvorhen jeg først svømmede, og vi vil sikke os det før end denne Dags Solhede lader det fordampe."

Dette Budskab beroligede deres Længsel, der lede af en Tørst, som det feilslagne Haab gjorde dobbelt haard at bære; og Baaden fortsatte sin Cours mod Klippen. Da han tilbagelagde denne Vei, der nu formedelsf Bragets Drift var bleven forkortet over Halvdelen, gjenkaldte Mulford sig den piinlige Scene, han havde gennemgaaet den foregaaende Nat. Som det ofte hænder sig, gyste han i det Dieblif ved Grindringen om Ting, som en fortvivlet Beslutning havde sat ham istand til at imødegaae med Fasthed. Han troede endnu at Intet uden det ivrige Ønske at frelse Rose, kunde have bragt ham gjennem denne Provelse med det Held, som ledsagede hans Kamp. Den kjere Skabning, der sad ved Siden af ham, ønskede en Forklaring over hvad der var foregaaet, og hun bøjede sit Hoved og græd, ligesaa meget af Sorg som af Glæde, da Indbildningskraften foremalede hende den Elskedes Stilling, midt i det øde

Har med en frygtelig Følgesvend, og det altsammen midt i den dybe Nat.

Men det var nu forbi. Der laae Klippen, den velsignede Klippe, paa hvilken Mulford saa tilfældig var stødt, tæt foran for dem, og strax efter stode de Alle paa den. Styrmanden tog Vand-Maalet, løb til det lille Reservoir, og vendte tilbage med en vederqvægende Drik til dem Alle.

„Vand er en velsignet, ja en velsignet Ting!“ udbrød Biddy, der denne Gang fandt den Hjælp, hun trængte efter, og tusind Gange velsignet være De, Mr. Mulford, der aldrig har gjort os andet end godt.

Roses Dine udtalte en endnu mere ophøiet Lovtale over den unge Mand, og endog Mrs. Budd havde noget smigrende og taknemmeligt at sige ham. Jack Tier var taus, men han brugte sine Dine godt, hvilket vi nu ville faae at see.

„Vi have allesammen været saa meget beskæftigede med vore egne Affairer,“ bemærkede Hovmestersmathen, „at vi kun har lagt lidet Mærke til vort Naboskab. Derfor det ikke er Briggen, Mr. Mulford, som løber gjennem denne samme Passage, med Under- og Boven-Væsel, saa kjender jeg heller ikke the Molly Swash, naar jeg seer hende!“

„Briggen!“ udbrød Styrmanden, der for første Gang Tier. 2. D.

Gang i flere Timer erindrede sig de Seilere, han havde seet i Dagbrækningen. „Kan det være muligt, at det Fartoi jeg opdagede i Syd, skulde være Briggen?“

„See, og døm selv, Sir. Der kommer den, som en Beddeløber, og dersom den fortsætter sin nærværende Cours, maa den passere os i mindre end en Qvartmiils Distance, dersom vi forblive hvor vi ere.“

Mulford stirrede ligesom alle de andre. Det var ganske vist the Swash, der kom ned for Veiret og med Pres af Seil. Den kunde endnu være een eller halvanden Miil borte; men med den Fart den løb, vilde denne Distance snart være tilbagelagt. Der var ingen Tvivl om at den løb gennem Passagen, i den Hensigt at gaae til Dry Tortugas, for at see efter Skonnerten, da Spike nærrede det Haab at være undsluppen sin Forsølger paa Kysten af Cuba. Styrmanden saae nu efter Skibet i Nordvest, hvilket han antog for at være Corvetten. Skibet var vendt og stod klos bidevind Sydester. Det var endnu langt borte, idetmindste tre eller fire Mile, men den Forandring der var foregaaet i dets Stilling, siden det sidst saaes, viiste at det var et stort Skib. Den Gang var Skroget heelt under Horizonen, hvorimod det nu var saa nær at man kunde opdage et langt, lige Skrog, under Seilene.

„Det er neppe muligt at Spike ikke skulde see dette Skib her i Nord,“ bemærkede Mulford til Tier, der

tilligemed ham havde betragtet Skibet. „De holde i Almindelighed godt Udkik ombord i the Swash, og nu burde det netop være bedre end nogenfinde. Spike er ikke skjodesløs, naar der er noget alvorligt paafærde.“

„Han er en Skurk!“ mumlede Jack Tier.

Styrmanden betragtede sin Kammerat med nogen Forundring. Jack var i Almindelighed en Personage med et meget intetsigende Udvortes, og man vilde neppe standse for at see paa ham anden Gang, med mindre det skulde være for hans Trindheds Skyld og hans smaae vraltende Been. Men nu forekom det Styrmanden, at der yttrede sig Følelser hos ham, der virkelig meddeelte hans Ydre noget mere Anseelse og Værdighed. Hans Ansigt udtrykte Mishag, og der var noget ved hans Dæse, som Mulsford ikke ret kunde udtyde. Da Rose alligevel havde meddeelt ham den Scene, der foresaldt paa Den, i det Dieblig Spike forlod den, troede Styrmanden at Jack endnu sølte noget af den Brede, som det var rimeligt at et saadant Sammenstød vilde frembringe. Fra det Udtryk Jacks Ansigt i det Dieblig fremviiste, var det ham iøienfaldende, at Spike ikke kunde føle sig saa fuldkommen sikker, dersom Hændelsen skulde give det i den Førstes Magt at tilføie ham noget ondt.

Det var nu nødvendigt at fatte en Beslutning om de Forholdsregler, man vilde tage. Sækken indeholdt

tilstrækkelige Provisioner til at underholde Selvfabet i flere Dage, og der var endnu omtrent fire Potter Vand i Klippens Huulning. Dette sidste blev fyldt paa et af Vandankerne, efter at det salte Vand var udtømt. Da Vand alligevel var en Hovednødvendighed paa denne Brede, ansaae Mulsford det ikke for klogt at gaae under Seil med et lille Quantum, og han begyndte derfor, ledsaget af Jack Tier, at søge paa de omliggende Klipper. Det lykkedes dem at fordoble deres Forraad af Vand, og de samlede en Deel Skalfisk, som Fruentimmerne fandt overordentlig velsmagende og forfriskende. Med Hensyn til Hunger og Tørst, var der virkelig ingen af dem der leed for Diebliffet. Ved med Skjonsomhed nu og da at indsuge lidt Vand, og beholde det lidt i Munden førend de sank det, vare de blevne befriede fra den sidste piinlige Følelse, og med Hensyn til Føde, da var der endog mere end de strengt taget behøvede, og den var ydermere af en meget god Qualitet. Det er sandsynligt, at det, at staae i Vand i flere Timer, hvilket Rose, hendes Tante og Biddy havde været nødtie til at gjøre, havde bidraget til at formindste Smerten, som Tørsten medfører, skjøndt de Alle havde lidt en Deel deraf, især medens Solen skinnede.

Det varede en halv Time inden Mulsford og Tier havde samlet Vandet. Ved denne Tid var Brigantinen saa nær, at dens Skrog tydeligen kunde sees. Det var

høi Tid til at tage en Beslutning. Skibet var blevet
 opgivet da Baaden naaede Klippen, og Baaden selv laae
 paa Siden af den sidste, paa den modsatte Side af
 Briggen, og hvor ingen Deel af den kunde sees af dem
 ombord i the Swash, med Undtagelse af Masten. Under
 disse Omstændigheder troede Mulford det derfor klogeest,
 at de forbleve hvor de vare, og lode Skibet passere
 forbi, førend de forsøgte paa at fortsætte til Ray West,
 deres tilsigtede Tilflugtssted. For at gjøre dette var det
 alligevel nødvendigt, at lade hele Selskabet lægge sig
 ned, saaledes at de skjultes af Klippens Ujævnheder, da
 det nu var meget tydeligt, at Briggen vilde passere dem
 i mindre end en halv Quartmils Afstand. Det var ikke
 sandsynligt at de hidtil vare blevene seete, og ved at an-
 vende tilbørlig Forsigtighed steg Sandsynligheden for, at
 Spise ganske vilde oversee dem, næsten til Visshed.

De nødvendige Foranstaltninger vare snart truffne,
 Baadens Mast blev lagt, Selskabet anbragt i deres Skjul,
 og Fruentimmerne fandt et beqvemt Leie i Vahreseilet,
 hvor de kunde nyde lidt uforstyrret Søvn, efter den ræd-
 somme Nat og Morgen de havde tilbragt. Endog Jæf
 Tier lagde sig ned for at faae et Blund, den nyttigste
 Maade hvorpaa han kunde anvende et Par Timer, den
 Tid Mulford havde angivet, som Bestemmelse for deres
 Ophold paa det Sted, hvor de nu vare.

Narvaagenhed faldt i Styrmandens Lod, og han

indtog sin Stilling, skjult, som alle de Andre, saa at han kunde holde Die med sit gamle Skibs Bevægelser. Efter omtrent tyve Minutters Forløb var Briggen ganske nær, saa nær at Mulsford ikke alene saae Folskene ombord i den, der viiste sig i Taffeladsen, men han troede at han kunde gientjende Personerne. Endnu var der ikke indtruffen nogen Forandring; men netop som den kom tvers for Klippen, begyndte den at bjerge sine Læseil, og det med en Jilsfærdighed, som det pleier at være Tilfældet ombord i et Skib, hvor der er en pludselig Mod for Haanden. Vor unge Mand blev i Forstningen lidt foruroliget, da han troede at de kunde være opdaget; men han blev snart bevæget til at troe, at Brigantinenes Mandskab netop havde begyndt at fatte Mistanke til Skibets Character i Nord. Dette Skib havde hele Tiden nærmet sig og var nu kun i en tre Miles Afstand. Det var ikke nogen ganske let Sag at bedømme hvad den Fremmede var for et Slags Skib, skjøndt dens Rærs Symetri og Brede næsten satte det uden for al Tvivl, at det var en Orlogsmænd. Skjøndt Spike ikke kunde vente at møde sin gamle Bekjendt her, efter den Jagt han saa nylig havde ledet den paa, langs med den modsatte Kyst, kunde og vilde han have sin Tvivl, og Mulsford troede at det var hans Hensigt at dreie til, og gaae klos om den nordre Huk af Revet, og benytte sig af den Fordeel Vinden vilde give ham over den Fremmede.

Derfom dette virkelig ſkeete, kunde det udfætte Baaden for at blive ſeet; thi Briggen vilde paſſere den i mindre end et tusind Alens Afſtand, og paa den Side af Klippen paa hvilken den laae. Det var alligevel for ſeent til at forſøge paa en Forandring, da Synet af menneſkelige Væſener, paa et ſaadant Sted, ganſke viſt vilde drage Briggens Kikkert paa dem, og Kikkerterne vilde paa en Gang ſige Spike hvem de vare. Der var altsaa ikke andet tilbage, end ſaa taalmodigt ſom muligt at vente paa Udfaldet.

Nogle ſaa Minutter hævede al Tvivl. Briggen dreiede ſaa floſ om Revet, ſom den turde vove det, og ganſke kort efter laae Baaden blottet for Alles Dine ombord i den. Briggen var nu ſaa nær, at Mulford tydeligt ſaae Baadsmanden gaae op paa Ruffet, hvor Spike ſtod med ſin Kikkert og underſøgte Skibet, og gjorde ham opmærkſom paa Baaden, der laae ved Siden af Klippen. I ſamme Dieblik blev Kikkerten rettet paa Stedet, og Bevægelſerne ombord i Briggen forraadte ſtrar for Mulford at Baaden var bleven gienkjendt. Der blev hjerget Seil ombord i Briggen, og man ſaae at Folkene gjorde klar til at ſire Hækjollen i Vandet, medens Alt forkyndte at Skibet var iværk med at dreie til. Der blev nu intet Dieblik at ſpilde og Mulford gjorde ſtrar Alarm. Ikke ſaasnart havde Selskabet reist ſig og vare

komne til Syne, før end Mandsskabet paa the Swash gav tre Hurraraab. Ved Hjælp af Rifferten havde Spife uidentivl gjenkjendt dem, og han havde meddeelt Mandsskabet dette Factum, for at anspore deres Anstrængelser. Dette gav dem paa Klippen en forøget Activitet; og de skyndte sig det bedste de kunde i Baaden, og gik snarest muligt under Seil.

Det var langt lettere at udføre alt hvad der er beskrevet, end at beslutte sig til de fremtidige Forholdsregler. Dersom Flygtningerne stak ud i aaben Sø, kunde de være sikke paa at blive tagne, og deres eneste Haab bestod i at forblive paa Rebet. Dersom der kunde findes Kanaler for Baaden, var der stor Sandsynlighed for at de kunde undkomme, da Skonnertens Baad seilede meget hurtigere end Briggens Jolle, kunde roe, ihvorvel Mulford vidste at den var veltroende. Men Morgenens Erfaring havde sagt Styrmanden, at Klippen paa mange Steder hævede sig for nær op til Overfladen, til at Baaden, ihvorvel den var lille, kunde passere over den, og han maatte for en stor Deel stole paa Lykken. Bort seilede han alligevel, idet han stod langs ad en snever Kanal, gjennem hvilken Vinden netop tillod ham at styre, nu og da med spillende Seil.

Paa denne Tid havde the Swash faaet sin Jolle i Vandet, med fire kraftige Karle ved Roderne og Spife i egen Person til Roers. Vor unge Styrmand gav Tier

Post i Bougen, for at udpege det dybeste Vand, og holdt
 nu godt fuldt Seil, for at gøre bedre Fart. Rask Fart
 skjød han, men det var i en Retning, som snart bragte
 ham ud i aabent Vand, i Hovedpassagen gennem Revet,
 hvorved Spise blev et langt Stykke agterud. Den Sidste
 reiste sig nu op i Baaden og gjorde et Signal med Hat-
 ten, hvilket godt blev forstaaet af Baadsmanden, der
 strax køvendte med Briggen, red Koffehals under, for at
 jage, og dreiede ind i Passagen, saasnart han kunde komme
 rundt om Revet. Mulford indsaae at det ikke kunde gaae
 an at han vovede sig langt fra Klipperne, da Briggen
 løb dobbelt saa stærk Fart som han, skjøndt den ikke
 kunde ligge Vinden saa nær som Baaden kunde det.
 Men the Swash havde sine Kanoner, og det var sand-
 synligt at de vilde blive brugte, hellere end at han skulde
 undkomme. Da han derfor var i to hundrede Yards
 Afstand fra Revet, stagvendte han. Den nye Cours bragte
 Flygtningerne i en næsten ret Vinkel med den Cours
 Spise styrede, der holdt lige paa, som om han vidste at
 et Sammenstød tidligere eller sildigere maatte indtræffe.
 Det lod til at Strømmen satte gennem Passagen; thi
 da Mulfords Baad atter naaede Revet, var han betydelig
 til Luvart af den Kanal, ud af hvilken den var kommen,
 og ligeover for en Unden, ind i hvilken han meget be-
 leiligt kunde løbe. Styrmanden styrede altsaa blindt
 væk ind i denne nye Kanal da han indsaae at det i et

hvert Tilfælde var nødvendigt, at komme ud af Kanon-
fluds Distance fra Briggen. Den kunde i det mindste
ikke følge ham ind mellem Klipperne, i hvad Fremgang
end Spike kunde gøre med sin Jolle.

Saaledes som Sagerne stod, var det ikke rimeligt
at Spike vilde være meget heldig. Han blev nødt til
at afvige fra sin Cours, for at komme ind i Hoved-
Passagen, paa det Sted hvor Mulsford netop havde gjort
det samme, og roe langs med Revet til Luvert, for at
komme ind i den ny Kanal, i hvilken Baaden han for-
fulgte nu var kommen ind. Dette bragte ham ikke alene
igjen agterud, men et langt Stykke agterud, saameget
mere, som han var nødt til at gøre den beskrevne Om-
vei. Han vedblev alligevel at jage med den samme Iver,
som en Jagthund der har faaet Die paa Bildtet.

Mulsfords Baad syntes at flyve, og løb langt stær-
kere Fart end Spike's. Directionen af den Kanal den
var i, bragte den temmelig klos til Vinden, men Vandet
var ganske smult, og det lykkedes vor Styrmand at holde
fuldt Seil, og tillige at holde Fartøiet tæt op til den luv
Side af Klipperne. I Løbet af ti Minutter vare Flygt-
ningene en fuld Quartmiil borte fra Briggen, der ikke
var istand til at følge dem; men holdt gaaende fra og
til Landet i Hovedpassagen, og ventede paa Udsalget.
En Tid troede Mulsford, at Passagen atter vilde bringe
ham ud i aabent Vand, paa den nordlige Side af Revet,

og mere end en Qvartmiil østen for det Punkt, hvor den brede Kanal, i hvilken the Swash nu laae, begyndte; men en tilfældig Omstændighed forhindrede ham i at staae langt nok ind, for at overbevise sig herom. Denne Omstændighed var følgende:

Ved paa den bestrevne Maade at løbe halvanden Qvartmiil over Revet, havde Mulsford sjernet sig næsten en halv Qvartmiil fra Spike's Baad. Han var nu udenfor Kanonskuds Afstand fra Briggen, eller i det mindste saa langt at han ikke kunde naaes af Kartesker, det eneste Skarp han frygtede for, og saa langt til Lu- vart, at han holdt Udkik efter enhver Abning mod Syd, som han troede kunde sætte ham istand til at løbe dybere ind iblandt den Masse af Rev, blandt hvilke han antog det for lettest at undkomme, og at trætte sin Forsølgers Jolleroere. To eller tre af disse Passager frem- bød et Indløb, idet han passerede forbi dem; men det forekom ham at de saae saa grunde ud, at han frygtede for at Baaden ikke kunde flyde igjennem dem, og heri havde han Ret. Endelig kom han til En der syntes lige og fri for Hindringer, saavidt man kunde see, og gjennem hvilken han kunde løbe med affiret Skjøde. Han lagde altsaa Roret ned, vendte og stod Syd efter med en brændende Fart.

Derksom Spike havde fulgt ham, omseilet Grunden og igjen holdt af i den samme Kanal, hvori den jagede

Baad nu var, vilde alt Haab om Held paa een Gang
være gaaet tabt. Han forsøgte det derfor ikke, men idet
han stød ind i en af de Kanaler, som Mulford havde
kastet Brag paa, forfartede han Distancen imellem dem
næsten en halv Quartmil. Dette var let nok for ham
at udføre, da det var lettere for ham at roe næsten retop
imod Vinden, end at have den tværs paa Bougen. Som
Følge af denne Gjenvej, skar Spike virkelig ind i Mul-
fords nye Kanal, netop som den Sidste havde klaret
Mundingen af den Abning, gjennem hvilken han iværk-
satte sin Hensigt. *og* Det er neppe nødvendigt at sige, at de to Baade
maatte i nogle faa Minutter have været ganske nær ved
hinanden, saa nær passerede virkelig. Flygtningene deres
Forsølgere, at det vilde have været let for dem at tale
sammen, dersom de havde havt Lykt dertil. Der blev
alligevel ikke verket et Ord, men Mulford fortsatte sin
Course, og lod Spike blive omtrent hundreden Yards
agterud. Dette var et prøvelsesfuldt Dieblif for den
Sidste, og Djævelen fristede ham til Hevn. Han havde
ikke begivet sig paa denne Expedition uden at være be-
væbnet, men tre eller fire ladebe Musketter laae agterud
i Jollen. Han betragtede sine Folk og saae at de ikke
kunde holde meget længe ud at roe, som de havde roet.
Dernæst betragtede han Mulfords Baad, og saae at den
løb med en Fart, der aller snart vilde give den en halv

Qvartmiils Forspring. Han greb en Mustet og hævede
 den til Skulderen, ja han var iværk med at tage Sigte
 paa Mulford, da Rose, der bevogtede hans Bevægelser,
 fastede sig foran Harry, og om hun ogsaa ikke virkelig
 frelste hans Liv, forhindrede hun idetmindste Spike i at
 forgribe sig paa det, denne Gang. I Løbet af de føl-
 gende ti Minutter havde Flygtningene igjen vunden saa
 meget fra deres Forfølgere, at de Sidste begyndte at
 indsee, at deres Bestræbelser vare frugtesløse. Spike
 mumlede nogle faa bittre Forbandelser, og gav Folkene
 Ordre at holde paa Alarnerne.

„Det er en Lykke for den Landstryger,“ tilføiede
 han, „at Rosen fastede sig imellem os; thi ellers vilde
 hans Grog være standset for bestandig. Jeg har længe
 havt Mistanke til ham, men havde jeg været vis i min
 Sag, vilde Gulffstrømmen have gjemt hans Legeme, den
 første mørke Nat, vi vare sammen i den. Hold paa
 Alarnerne, Gutter, hold paa Alarnerne, jeg frygter for at
 Skurken vil slippe os ud af Hænderne, naar Alt kommer
 til Alt.“

Folkene adlød, og derpaa vendte de for første Gang
 Hovederne, for at see efter dem, som de saa ivrigen for-
 fulgte. Den anden Baad var næsten en halv Qvartmiil
 borte fra dem, og den var atter gaaet overstag. Denne
 sidste Omstændighed bragte Spike til at røe langsomt
 væk, for at søge en anden fort Passage, ad hvilken han

kunde afffiære Flygtningene, men ingen saadan Mahning frembød sig.

„Ved George! der gaaer han overstag igjen!“ udbød Spike. „Hal ud, Gutter, hal ud, seige Dag; thi dersom han er indesluttet, kan han ikke undgaae os!“

Staffels Mulford var virkelig indesluttet, og kunde ikke finde noget Udløb hvorigjennem han kunde komme. Han stagvendte to eller tre Gange, og han korendte adskillige Gange, men Rev eller Klipper, der hævede sig over Vandets Overflade paa alle Sider, standsede hans Cours. Sandheden kunde ikke skjules; efter alle hans Bestræbelser, og saa gode Udsigter til Held, var ikke alene nu hans videre Fremgang affsaaren, men det samme var Tilfældet med hans Retraite. Passagen var ikke bred nok til at han turde haabe at kunne passere forbi sine Forsølgere, og den unge Mand kom til den Overbeviisning, at han gjorde klogest i at underkaste sig sin Skjebne med Værdighed. For sit eget Vedkommende nærrede han intet Haab, dertil kjendte hans Spikes Character for godt; men han frygtede ikke nogen stor siebliffelig Fare for sine Vedsagere. Spike nærrede en raa, dyrist Betundring for Rose; men hendes forventede Formue, der troedes at være større end det virkelig var Tilfældet, var en Slags Borgen for, at han ikke med sin fri Villie vilde bringe sig selv i en Stilling, som kunde forhindre ham i Muligheden af at nyde den. Besynderlige, flygtige

og noget forvirrede Tanker fløi igjennem Harry Mulfords Sind, medens han opgav sit Seil, og ventede til hans Overvinder kom for at sætte sig i Besiddelse af Baaden og ham selv. Dette skeete roligt og med meget faa Ord fra Spikes Side.

Mulford vilde have syntes bedre om Sagernes Udseende, dersom hans gamle Chef havde forbandet ham og yttret andre Tegn paa det Raseri, der brændte i hans inderste Sjæl. Men tværtimod, Stephen Spike havde aldrig forekommet mere rolig, eller med mere Herredømme over sig selv. Han smilede og hilste Mrs. Budd, som om intet ubehageligt var forefaldet, og gjorde vittige og tilshneladende godmodige Gentydninger til den haarde Jagt. Fruentimmerne bleve førte bag Lyset ved denne Udfærd, og haabede, at naar Alt kom til Alt, vilde det værste blive, at de vendte tilbage til deres gamle Stilling ombord i the Swash. Dette var i alle Tilfælde bedre end deres rædsomme Stilling paa Braget, saa at Forandringen ikke forekom dem saa frygtelig.

„Hvad er der bleven af Skonnerten, Mr. Mulford?“ spurgte Spike, da Baadene begyndte at gaa ned ad Kanalen, for at vende tilbage til Briggen, idet to af the Swash's Folk havde taget Plads i den erobrede Baad, tilligemed deres Chef, medens de andre to bleve slæbte af Baaden der seilede. „Jeg seer, at De har den Baad

her, som vi brugte da vi laae paa Siden af den, og jeg formoder at De veed noget om Skibet selv." "Den kuldseilede med os i en Byge," svarede Styrmanden, „og vi forlod først Braget i Morges."

„Kuldseilede! — hm — Det var vistnok en haard Skjebne og vidner om slet Sømandskab. Jeg har nu seilet med alle Slags Fartøier i fyrgethye, eller idetmindste fem og tredive Aar, og har endnu aldrig kuldseilet med nogen af dem. Klar der forud til at holde an ved den Klippe!"

En enligstaaende Top af Korallerne hævede sig to eller tre Fod op over Vandet, tæt ved Kanalen, og det var den Klippe hvortil Spike hentydede. Den var kun en halviredsfindsthye Fod i Diameter og af en oval Dannelsse, hævende sig over den sædvanlige Flodtid, hvilket var tydeligt af dens Udseende. Det er neppe nødvendigt at sige, at den ikke indeholdt andet særskilt Vand, end det, som tilfældigviis faldt paa dens Overflade; men da denne Overflade var meget jevn, gjemte den kun lidet af den Regn, der faldt paa den. Vaaden var snart paa Siden af Klippen, hvor den blev holdt an af de to Matroser.

„Mr. Mulford, behag at stige op her," sagde Spike, idet han selv gik hen til Klippen. „Jeg har et Ord at sige Dem, førend vi igjen komme ombord i the Molly." Mulford samtykkede taus, da han ventede at Spike havde i Sinde at flaae ham ihjel, og da han ønskede

at den blodige Daad skulde stee paa en Maade, der var saa lidt rædsom for Rose, som Omstændighederne vilde tillade det. Men Spike havde intet saadant i Sinde. Han tænkte paa en mere grusom Hævn, og han havde godt overveiet denne Hævn, og sørget for at beskytte sig med nogle af Lovens Spidsfindigheder og Kunstgreb. Hans legale Betingelser vare vel ikke fuldkommen nøiagtige og rigtige, men han stolede ikke destomindre paa deres Eghed.

„Hør en Gang, Mr. Mulford,“ sagde Spike i en skarp Tone, saasnart de begge stod paa Klippen, „De er løben bort fra min Brig, hvorved De har viist, at De ikke finder Behag i den, og jeg har ikke lyst til at holde en Mand tilbage, som ønsker at forlade mig. Her er De, Sir, paa terrum firm, som de Lærde kalde det, og De har min fuldkomne Tilladelse til at blive her. Jeg ønsker Dem en god Morgen, Sir, og jeg skal ikke forsomme at anmelde, saasnart jeg kommer i Havn, at De har forladt Briggen af egen fri Villie.“

„De vil da ikke være saa grusom at forlade mig paa denne nøgne Klippe, Capitain Spike, og det uden en Mundfuld Føde og en Draabe Vand.“

„Vand er en velsignet Ting!“ udbød Biddy. „Tænk ikke paa at forlade Herren uden Vand.“

„De forlod mig, Sir, uden Føde eller Vand, og

De kan selv forsyne Deres Klippe; ja, Sir, De forlod mig under Gjendens Ild, og det er noget som ikke kunde falde en rejskaffen Mand ind. Staa klar til at gaae under Seil, Gutter, og dersom han byder sig til at gaae i Baaden, saa stød ham bort med Baadshagerne.

Spise var nu bleven opbragt, og han steg atter i Baaden, uden at opdage at Rose havde forladt den. Let til Fods og af en bestemt Charakter, var den unge, yndige Pige, der ved de eralterede Følelser, og med det belgende Haar, maaskee var smukkere end nogenfinde, sprungen op paa Klippen, medens Spise steg ned i Baadens Forende, og da han vendte sig om, efter at have gjort Seilet los, fandt han, at han drev bort fra det Væsen, der var Gjenstanden for alle hans Bestræbelser. Mulsford, der troede at Rose skulde forlades ligesaa vel som han, modtog den ædle Pige i sine Arme, skjøndt han var rede til paa sine Knæ at bønfaalde Spise om at vende tilbage, og idelmindste tage hende med. Men Spise trængte ikke til nogen Anmodning i den Retning. Han vendte af egen Drift tilbage, og havde netop naaet Klippen, da Knaldet af en Kanon vendte Alles Dine paa Briggen.

The Swash var igjen løbet ud af Passagen, og krydsede sig saa klos op til Revet, som den turde vove, med et Signal vaiende. Alle Søfolkene forstod strax Grunden til dette Vink. Den fremmede Seiler havde

nærmet sig for meget, og Enhver kunde see at det var Corvetten. Spike saae et Dieblisk tvivlende paa Rose. Men Mulford løftede den Elskede op i sine Arme, bragte hende til Siden af Klippen og steg ned i Baaden.

Spike holdt med skinsyg Marvaagenhed Die med den unge Mands Bevægelser, og ikke saasnart var Rose bragt til sit Sæde, førend han gjorde et bethdningsfuldt Tegn til Styrmanden, at forlade Baaden.

„Det hverken kan eller vil jeg gjøre frivilligt, Capitain Spike,“ svarede Harry med Rolighed. „Det vilde paa en Maade være det samme som at gjøre mig skyldig i Selvmord.“

Bed et Tegn kom to af Folkene Capitainen til Hjælp. Medens den Sidste holdt Rose paa sin Plads, stød Matrojerne Harry over paa Klippen. Dersom Mulford vilde have modsat sig, vilde de to Mand vanskeligen have kunnet faae ham ud af Baaden; men han vidste at der var flere i Baghaanden, og frygtede for at der under Spikes opirrede Tilstand kunde blive udgydt Blod i Roses Nærværelse. Medens han derfor ikke selv vilde være Skyld i sin Undergang, vilde han ikke indlade sig paa en Modstand, som ikke alene var høist uovelig, men unyttig. Følgen var, at Baadene fortsatte deres Cours og lod ham blive ene tilbage paa Klippen.

Det var maaskee en Lykke for Rose at hun faldt i Asmagt. Hendes Tilstand beskæftigede hendes Tante og

Biddy, og Spike blev sat istand til at naae sin Brig uden nogen videre Afbrydelse. Rose var endnu næsten bevidstløs da hun blev bragt ombord, medens hendes to qvindelige Ledsgagere vare saa forvirrede og ulykkelige, at ingen af dem kunde have givet en fornustlig og tydelig Beretning, om hvad der nylig var forefaldet. Dette var alligevel ikke Tilfældet med Tier. Dette besynderlige Væsen lagde Mærke til Alt hvad der foregik, medens han sad i Bougen af Baaden, fjernet fra den Forvirring, som herskede agterud i den, og tilskyndende usorøret deraf.

Medens Fyhrbaaden seilede tilbage med Selstabet mod Briggen, og havde the Swash's Jolle paa Slæbetoug, lagde Jack, saa godt som hans lave Stilling vilde tillade det, nøie Mærke til Kanalerne i den Deel af Revet. Han forsøgte paa i Indbildningen at danne sig et Kaart over Stedet; thi fra det Dieblif Mulsford saaledes var bleven forladt, havde den lille Karl fattet den alvorlige Beslutning at komme ham til Hjælp. Hvorledes det skulde iværksættes var alligevel noget, som han endnu ikke vidste, og da de naaede Briggens Side, var Tiers Sind snarere opfyldt af gode Hensigter, end af nogen nyttig Kundskab, der kunde sætte ham istand til at udføre dem.

Med Hensyn til de to Skibe, da kom Spike ikke et Dieblif for tidligt ombord i sit. The Pough keepsie,

thi nu var man vis paa at den Fremmede i Nord var Corvetten, var paa Kanonstuds Afstand, og nær nok, til ved Hjælp af Rikfterterne, at overbevise sig om det Fartøis Charakter, som den nu havde stødt til. Heldigviis for Briggen, laae den i den oftnævnte Kanal, og gjennem hvilken baade den og dens nærværende Forsølger saa nylig vare komne, paa deres Vei Nord efter. Dette bragte den til Luvart, saaledes som Vinden nu stod, med en reen Passage foran sig. Der blev nu ikke spildt et Dieblit; ikke saasnart vare Fruentimmerne nede, førend der blev sat Seil til paa Briggen, og den begyndte at frydse sig gjennem Passagen, med lange og korte Slag, efter Omstændighederne. Den blev naturligviis jaget, og det haardt, da Forskjellen imellem de to Skibes Seillads ikke var tilstræffelig stor, til at det var afgjort, at Brigantinen skulde undslippe; medens den uomtvistelig var indenfor Skudvidde af hine frygtelige Baaben, som Orlogsmanden betjente sig af.

Men Spike besluttede sig snart til, ikke at overlade saa delicat et Punkt, som hans egen og hans Skibs Sikkerhed, til at blive afgjort blot ved Overlegenhed i Seillads. Han var ligesaa godt kjendt med Florida Revet, alle dets Farer, Bøininger og Klipper, som med Indløbet til New Yorks Havn. Foruden dets større Kanaler, af hvilke der er tre eller fire, gjennem hvilke store Skibe kunne gaae, havde det mange andre, der kun kunde

benyttet af Skibe med mindre Dybgaaende. Briggen var rigtignok ikke tom, men den var godt ballastet, og den kunde afbenytte Passager, giennem hvilke the Pough keepsie ikke turde vove sig. En af disse mindre Kanaler laae beqvemt til at fremme Spikes Flugt, og efter at Kampen havde varet henved en Time, lod han Briggen løbe ind i den. Denne Passage frembød en fortere Vej til Rørets Sydside, end Hovedkanalen, og da Korvetten formodentlig indsaae det Unyttige i at forfølge, under saadanne Omstændigheder, korendte den, holdt atter ned giennem Hovedkanalen, og kom netop ved Solens Nedgang ud i aabent Vand, i Nærheden af det Sted, hvor Skonnerten var sunken.

Andet Kapitel.

Spike havde slet ikke til Hensigt atter at gaae senden for Florida Røvet, før end hans Forretninger krævede det. Den tabte Pung med Doubloner stod ham bestandig i Hovedet, og ikke saasuart holdt the Pongh keepsie af, før end han bjergede Seil og holdt gaaende i den bugtede og snævre Kanal, idet han snarere tabte end

vandt i Fremgang, skjøndt han gjorde sig al mulig Flid for, at dette Kunstgreb ikke skulde blive seet. Da the Pough keepsie var saa langt nordlig, at Spise med Sikkerhed kunde gjøre det, hjærgede han alle Seilene paa nær de underste, og fulgte langsomt i samme Retning. Da Corvetten havde sine Bovenseil til, forblev den synlig for Folkene ombord i the Swash, længe efter at denne var tabt af Sigte af dem i Corvetten. Benyttende sig af denne Omstændighed, løb Spise atter ind i Hovedkanalen, noget førend det var blevet mørkt, og udsøgte sig der en sikker Ankerplads, som han godt kjendte; et Sted, hvor der havde samlet sig en tilstræffelig Mængde Sand over Korallerne, til at afgive god Holdebund, og hvor et Skib næsten var indesluttet, skjøndt det ifølge Revets Dannelselse altid var til Luvert af en Kanal, gennem hvilken den kunde gaae ud. Her gik han til Ankers for at vente til Morgenens, inden han vovede sig længer Nord paa.

Hele denne rædsomme Dag var Rose forbleven i Røgheden, utrokelig, næsten afmægtig, og taledes ikke et Ord. Nu følte hun hvor fuldkommen utilstræffelig en saa svag Sjæl, som hendes Tantes, var til at indgyde Trøst, i en Ulykke som hendes egen. Ikke destomindre skaffede Mrs. Budds, saavel som den tro Skabning Biddys kjærliche Omhyggelighed, hende nogen Trøst, og Fornuft og Resignation begyndte langsomt at udøve deres Ind-

flydelse. Dog stod det rædsomme Billede af Harry, døende Tomme for Tomme, forladt paa en øde Klippe midt i Havet, bestandig for hendes Tanker, indtil hendes Følelser en eller to Gange vaklede paa Vanvidets Rand. Børnen bragte alligevel sin sædvanlige Trøst, og vi troe ikke at vi overdrive, naar vi sige at Rose tilbragte mere end Halvdelen af denne frygtelige Eftermiddag paa sine Knæ.

Hvad Jack Lier angik, da blev han modtaget ombord i Briggen ganske som om Intet var forefaldet. Spise gik atter og atter forbi ham, uden endog et vredt Blik, eller et fornærmende Ord, og Hovmestersmathen gik rolig til sine Forretninger, uden at møde hverken Bebreidelse eller Hindring. Den eneste Hentydning, der blev gjort til hans seneste Gventyr, skete i en Samtale, som i Anledning af denne Gjenstand forefaldt i Kabyssen. Deeltagerne vare Jack selv, Josh, Hovmesteren, og Simon, Koffen.

„Det undrer mig hvor Du strøget om paa det Her, Jack, med dem Gruentimmer?“ spurgte Josh efter at have smagt paa Suppen, for at prøve hvor nær den var ved at være færdig. „Jeg tænker, der er ikke stor Morsskab ved at stryge omkring dem Klipper i en Baad, thi en anden Orkan kan komme naar man mindst venter ham.“ „Ah!“ sagde Jack cavallieragtig, „der kommer ligesaa lidt to Orkaner i een Maaned, som to Kugler træffe i eet Hul. Vi har været paa Skildpaddesangst, det er

det Hele. Jeg vilde ønske at vi havde i Dine Kjedler, Kof, nogle af de Dyr, vi traf paa under vort Krydstog."

"Ønsker vi havde, Master Hovmester, af mit ganske Hjerte," svarede den fede, glindsende Kabys-Potentat. "Men her en Gang, Jack, kan Du sige mig, hvad blev der af vor unge Styrmand? Nogle sige at han blev dræbt paa dem Dry-Tortugas, og Nogle sige at han stroisfede omkring i den Baad, Du havde, med dem unge Fruentimmer, hvad?"

"Ja, Gutter," svarede Jack sørgmodig. "J maa nok spørge om hvad der blev af ham!"

"Du veed, hvorfor Du ikke kan sige? Hvad det nytte til at have Hemmelighed for Benner."

"Ere J hans Benner, Gutter? Føle J Eder virkelig istand til at lange en stakkels Sjel, der føler sig i stor Vaande, en hjælpsom Haand?"

"Hvorfor ikke?" sagde Josh i en bebreidende Tone. "Misser Mulford være den bedste Styrmand denne Brig nogensinde har havt; og jeg veed ikke hvorfor Captain Spike vil være af med ham."

"Fordi han er en Skurk!" gjensvarede Tier mellem sine sammenknugede Tænder. "Veed Du hvad det betyder paa Engelsk, Master Josh; og kan Du og Koffen her, der begge Nar ud og Nar ind have seilet med Manden, sige om mine Ord ere sande eller ikke?"

"Det er ligesom man tager dem. Overeensstemmende

med nogle Regler, er Stephen Spise ikke nogen meget ærlig Mand, men overensstemmende med andre, er han ligesaa god som et andet Menneske."

"Ja deri stikker det netop," faldt Simon bifaldende ind. "Hele Sagen ligger i den Mening."

"Kalder I det rigtigt at forlade et Menneske for at dø af Hunger og Tørst, paa en nogen Klippe midt i Oceanet?"

"Hvem gjør det?"

"Den Skurk som er Capitain paa denne Brig, og det altsammen fordi han tænker, at unge Dine og blomstrende Kinder foretrække unge Dine og blomstrende Kinder for hans graa Skjæg og gamle Glugger."

"Det slemt, det meget slemt," sagde Josh, idet han rystede paa Hovedet, en Maade hvorpaa han pleiede at udtrykke sin Misfornøielse, hvori Simon deeltog; thi det forekom disse to glindsende og velnærede Betjente, at ingen Forbrydelse i deres Dine kunde være saa alvorlig, at den kunde retfærdiggjøre en saadan Straf. "Det uhyre slemt, og Capitainen burde vide bedre end saa. Jeg lader aldrig en Muus dø af Hunger, naar jeg fanger ham i Brødkamret. Det er dog en Slags retfærdig Straf; men jeg gjør det aldrig. Naar Muus æde mit Brød, synes det rigtig at sige Muus at han har nok, og at han ikke maa spise meer i en Uge eller en Maaned, men det er altfor grusomt for mig, og jeg gjør det aldrig;

nei, jeg kaste den lille Djævel overbord og la'er ham drufne som en Gentleman."

"Ja — a," drævede Simon med en philanthropist Betoning, "det den bedste Maade, hvad godt kan der være ved at plage en Medskabning? Naar Misser Mulsford løb bort, hvorfor saa ikke indføre ham i Logbog, som løben, og stoppe hans Hyre; men hvad godt kan det være for noget Menneske at ham sulste ihjel? Det er nu min Mening, Gentlemen, og det er, at det er værre at dø af Hunger end af Choleric. Choleric dræber, det veed jeg, og det gjør ogsaa Hunger; men af de to giv mig Choleric først; kommer jeg mig af den, lad dem saa prøve Hunger om de kan."

"Det glæder mig at høre Eder tale saaledes, mine Gutter," faldt Jack ind; "og jeg haaber at I vil være mig behjælpelig i en Plan jeg har lagt, til at bringe Styrmanden ud af denne Knibe. Som en Ven af Stephen Spiske vilde jeg gjøre det; thi det maatte være en skrækkelig Ting at dø, med Jaadant et Mord paa sin Samvittighed. Her slæbes nu agtenfor Briggen den Baad, som vi fiskede op ved Byhrttaarnet, og der findes Alt i den, der gjør den istand til at tilbagelægge en lang Vej, hvilket jeg veed estersom jeg har seilet med den, og min Mening er denne; da vi forlod Mr. Mulsford, lagde jeg Mærke til Retningen og Afstanden af den Klippe, han er paa, forstaaer I, og troer nok at jeg kunde finde til-

bage til den igjen. J seer at Briggen nu atter løber langsomt Nord paa, og om kort Tid vil vi være i Nærheden af den Klippe. Vi, Kok og Hovmestere, vil blive satte til at holde Ankervagt, dersom Briggen stopper op, hvilket jeg hørte Capitainen sige til den spanske Gentleman, at han troede den vilde; vi kan da tage Baaden, som vil blive i Vandet, og foretage en lille Jagt efter Styrmanden."

De to Sorte betragtede Tier alvorligt, derpaa vendte de Hovederne for at see paa hinanden. Ideen forekom dem begge ligesaa dristig som ny, men begge saae alvorlige Bamskeligheder i den. Endelig paatog Josh sig, som det passede sig for hans høiere Stilling, at udvikle de Bamskeligheder, som fremstillede sig for ham.

"Det aldrig gaae an!" udbød Hovmesteren, „vi vil gjerne tjene Styrmand, som er en god Gentleman, og saa net en ung Mand, som nogensinde sang ud: „Haardt i Væ!" men vi maa tænke en lille Smule paa Nummer een, eller for den Sags Skyld ogsaa paa Nummer to, da Simon ligesaa godt vilde blive indviklet, som jeg. Dersom Capitain Spike en Gang vidste at vi havde laant Haand til en saadan Spads, vilde han aldrig overse det. Jeg kender ham godt, og det er at sige saa meget, som behøves at siges om nogen Mands Charakter. Du skal aldrig fange mig i at løbe i hans Gab; vilde hellere flaaes med en Hai, uden nogen Kniv. Nei,

nei, jeg kjender ham godt. Dernæst kommer en anden og meget stor Hindring, og det er at Briggen skulder baade Simon og mig Benge. Halvtredsindsthye Dollars til hver af os, dersom den skulder os en Cent. Troer Du nu for Alvor, Jack, at to couleurt Gentleman, som vi, kan bortkaste vor Formue, ligesom to Sønner af en Yorker Kjøbmand, der den foregaaende Dag har arvet hundrede tusind Dollars?"

"Der er i det Hele taget slet ingen Anledning til at løbe bort, eller til at miste Eders Hyre."

"Hvorledes vil Du da saae Styrmand bort? Kan han gaae bort paa Vand? om han kan det, saa lad ham gaae uden os. Misser Mulford er meget god Gentleman, men ikke god nok til at narre Simon og mig for halvtredsindsthye Dollars hver."

"Du vil ikke høre mit Forslag, Josh, og saa vil Du heller aldrig kunde vide hvad jeg mener."

"Godt, kom, siig ham netop som Du formoder ham. Hør nu til, Simon, saa at aldrig et Ord gaaer tabt."

"Min Plan er at tage Baaden naar vi gaae til Ankers, og jeg veed at vi skal ankre, og gaae for at finde Klippen og bringe Mr. Mulford derfra; saa kan vi komme tilbage til Briggen og selv gaae ombord, og lade Styrmanden sejle bort med Baaden. Ifølge denne Plan vil der Ingen løbe bort og Ingen vil miste sin Hyre."

„Men det tager Tid, og en Ankerbagt varer kun to Timer, om jeg ogsaa forudsætter at han sætter os alle tre paa den samme Bagt.“

„Det veed Du at Spike i Almindelighed gjør.“ Lad Roffen og Hovmesterne tage Hundebagt, siger han gjerne, det vil give Folkene en bedre Luur.“

„Ja, han siger saa, Josh,“ kaldt Simon ind, „næsten hver Gang vi komme til Ankers.“

„Det veed jeg han gjør, og formoder han vil sige det samme i Aften, om han gaar til Ankers. Men en to Timers Bagt kan ikke være lang nok til at gjøre Alt hvad Du har i Sinde, og tænk da blot for et Øieblik om Capitainen skulde komme paa Dækket og præle: paa Bakkten!“ og finde os alle borte; jeg vilde hellere stikke i Dit Skind, Jack, end i denne Brig, i saadan en Forlegenhed. Jeg kjender Capitain Spike godt; jeg har tre Gange forsøgt at løbe selv, og hver Gang har han bragt mig op med et Rundtørn; saa at jeg nu omstunder aldrig mere tænker paa saadant et Project.“

„Men jeg har ikke i Sinde at forlade Bakkten uden at der er En, der kan svare paa en Praining. Nei, alt hvad jeg ønsker er en Kammerat; thi jeg har ikke Lust til at gaae ene ud til Revet ved Midnat. Dersom den ene af Eder vil gaae med mig, kan den Anden blive og svare naar Capitainen præler, om han virkelig skulde komme paa Dækket paa vor Bagt, hvilket ikke er meget

rimeligt. Naar hans Hoved en Gang hviler paa Buden, efter en Dags haardt Arbejde, pleier han ikke at løste det igjen, med mindre han bliver kaldet, eller en Byge kommer paa. Dersom Du kjender Capitain Spike godt, Josh, saa kjender jeg ham endnu bedre."

"Godt, Jack, dette her er en ny Idee, seer Du, og man maa have Tid til at tænke over den. Dersom Simon eller jeg lader os hverve til denne Rejse, saa er det af Godhed for Mr. Mulsford, og hverken for hans eller Dine Penge."

Dette var al den Opmuntring, Jack Tier kunde erholde med Hensyn til sit Project ved denne Leilighed, saavel fra hans Kammerat Hovmesteren, som fra Koffen. Disse Sorte vare villige nok til at komme en uskyldig og brav Mand til Hjælp, og frelse ham fra den grusomme Død, som Spike havde idømt sin Sthyrmand; men ingen af dem tabte sin egen Sikkerhed og Interesse af Syne. De lovede alligevel Tier ikke at forraade ham, og han satte fuldkommen Lid til deres Løfte. Jack var temmelig vis paa, at Harry var en langt større Favourit i og i Nærheden af Kabysjen, end Capitainen. Denne Følelse stode han paa, og han vilde gjerne asvente Begivenhedernes Gang, inden han tog nogen afgjørende Beslutning, med Hensyn til hans egen Fremgangsmaade.

Sammenkomsten i Kabysjen fandt Sted omtrent en halv Time forend Briggen gik til Ankers for Ratten.

Lier, der ofte hjalp til ved saadanne Leiligheder, gik tilveirs for at hjælpe at beslaae Boven-Bramseilet, paa hvilket den ene Beslaaseising var gaaet los, og fra Raaen havde han en fortraffelig Leilighed til at tage Revet i Diesyn, Skibets Stilling og den omtrentlige Væling af den Klippe, paa hvilken stakkels Mulford var opoffret til en rædsom Død. Denne Leilighed blev meget forøget derved, at Spike præiede ham, medens han laae paa Raaen, og gav ham Ordre til at holde godt Udkik med Corvetten, og til samme Tid forvise sig om nogen Baad roede omkring, for at overraske dem om Natten. Da Jack modtog denne Ordre, svarede han med et muntert: „Ei ei, Sir,“ og idet han stod op paa Raaen, slyngede han en Arm om Stangen, og vedblev længe at speide omhyggeligt. Ordren om at see ud efter Baade, vilde have været en tilstræffelig Undskyldning, for at han var bleven paa Raaen saa længe det var lyst.

Det faldt ikke Jack vanskeligt at finde the Pough keepsie, der allerede var giennem Passagen og ikke længer synlig fra Dækket. Den lod til at staae Nord-vest efter for Smaaseil, som om den ikke havde noget at haste efter. Dette meldte han paa sædvanlig Maade til Spike, der syntes tilfreds og svarede i en hjertelig Tone, som om der slet intet var foresaldet mellem ham og Hovmestersmathen.

„Meget vel, Jack! brave Jack! see nu godt ud efter

Baade; det vil endnu være lyst nok dertil i en halv Time," raabte Spike. „Derfor der er nogen af dem ude, vil Du finde dem roende ned ad Kanalen, eller maaskee de vil forfarte Veien, ved at forsøge paa at roe tværs over Revet. Hold godt og stadigt Udkik efter dem, min Gut."

„Gi, ei, Sir; jeg skal gjøre hvad jeg kan med blotte Dine," svarede Jack, „men det vilde være endnu bedre, Sir, om De vilde sende mig en Rikkert op ved dette Signalsald. Forsynet med en Rikkert kunde man tale med nogen Bestemthed."

Det lod til at Spike syntes om denne Idee, og han sendte strax en Rikkert tilveirs med Signalsaldet. Saaledes forsynet steg Jack saa langt ned, som til Sahlingen, hvor han sad sig ned og begyndte at see sig om. Medens han var saaledes beskæftiget, blev de sædvanlige Forholdsregler for Natten udførte nede paa Skibet, der blev klarat op paa Dækket, og Folkene fik Ordre at skaffe, førend Ankervagten blev opsat og Mandskabet var gaaet til Rois. Ingen lagde Mærke til Tiers Bevægelser, — da Spike var gaaet ind i sit Lukas, — undtagen Josh og Simon. Disse to vare endnu i Kabyssen, og omhandlede hvad Jack saa nylig havde meddeelt dem; nu og da pleiede een af dem at stifte Hovedet ud af Døren, for at see tilveirs, og saasnart hans Observationer

vare tilende, trak han det tilbage og rystede betænksomt paa det.

Lier sad i god Mag, og da han havde hvilet sin Riffert mod et af Hovedtougene, saa han kunde svinge den til alle Sider, kunde han beqvemt anstille de nøiagtigste Jagttagelser. Det første Jack gjorde var at undersøge Kanalen meget omhyggeligt, for at forvisse sig om at der ingen Baade var i den, hvorefter han med megen Iver vendte Rifferten mod Revet, næsten uden Haab om at see noget til Mulsford. Briggen var virkelig gaaet til Ankers, næsten tre Mile fra den forladte Styrmands enlige Klippe, og ihvorvel Lier var begunstiget af sit høie Standpunkt, turde han dog neppe vente at opdage en saa lille og lav Gjenstand, som Klippen, i saa stor en Afstand. Rifferten var ifkedestomindre usædvanlig god. Den var bleven foræret Spike af En, der var meget omhyggelig i Valget af saadanne Gjenstande, og som tilfældigviis skylvde Capitainen en stor Forbindtlighed. Da Spike vidste hvor nødvendigt et godt Udkik var, med Hensyn til Baadene, havde han bragt dette udmærkede Instrument, hvormed han ellers var meget farrig, fra sit Lukas, og havde sendt det tilveirs, for at Jack paa bedst mulige Maade kunde udføre den Tjeneste, der var overdraget ham. Det var altsaa ved Hjælp af denne Riffert, at det var lykkedes den lille Karl, der sad som fastnaglet

til the Swash's Forrestænge-Sahlingshorn, at gjøre sine vigtige Opdagelser.

Jack studsede virkelig ligesaa snart han forvissede sig om hvor tydeligt og nær han saae Gjenstandene gennem Rifferten. Skjøndt Maagerne, der skjed forbi Glasset, vare en Mil borte, syntes de at være saa nær, at de kunne berøres med Haanden, og ikke alene deres Fjederes Farve; men deres Dannelsse kunde sees. Saaledes var det ogsaa med Oceanets Overflade, paa hvilket de smaa Kruisinger, der satte Vandet paa Revet i Bevægelse, kunde sees hæve og synke sig i en længere Afstand, end en af the Poughkeepsies sværeste Kanoner kunde række. Møgne Klipper, lave og svagt tegnede, som de vare, kunde ogsaa sees hist og her i dette Panorama. Endelig troede Tier at han fik Die paa en Klippe, som han gjenkjendte. Den var fjern, men kunde sees fra hans ophoiede Standpunkt. Ved atter at see, blev han overbevist om at han havde Ret; og nu sporede han tydeligt den sidste Kanal, gennem hvilken de havde forsøgt at undkomme fra Spise, eller den i hvilken Baaden var bleven taget. Da han, ved langsomt at bevæge Rifferten fulgte langs med den, fandt han virkelig Klippen, paa hvilken Mulsford var bleven efterladt. Den havde en eiendommelig Dannelsse, Størrelse og Høide over Vandet, og i Forbindelse med Kanalen, der var let nok at kjende

paa Vandets Farve, og endnu lettere fra den høie Station han indtog, end om han havde været i den, kunde han ikke tage feil. Den lille Karls Hjerte bankede heftigt, da han langsomt lod Rifferten glide hen over Overfladen, ængstlig søgende efter Styrmandens Stikkelse. Han var ikke synlig. Det næste og mere omhyggelige Overblik gennem Rifferten gjorde det vist, at Klippen var forladt.

Omendstjondt Enhver, efter lidt noiere Østertanke, maatte have været overbevist om, at Mulford ikke skulde søges paa dette Sted, saalænge efter at han var bleven forladt der, sølte Jack Tier sig dog smertelig skuffet, da han ikke fandt ham der. Et Dieblisk efter begyndte han at raisonnere over Sagen, og hans Haab oplivedes. Den Klippe, hvorpaa Styrmanden var bleven forladt, var jevn, og kunde ikke gjemme noget ferskt Vand, som var bleven tilbage efter den sidste Regnbyge. Jack erindrede ogsaa at der hverken var Tang eller Skalskiff paa den. Spikes yderste Ondskab kunde, forisagt, ikke have udvalgt et Sted til sit Offers Fordømmelse, der var bedre stikket dertil, end dette. Nu havde Tier hørt Harry meddele Rose, hvorledes han den samme Morgen havde vadet og svømmet omkring paa Revet, og det faldt ham strax ind, at den unge Mand havde altfor megen Energie og Mod, til hjælplos og fløv at forblive og omkomme paa en nogen Klippe, naar der i det mindste kunde være en

Mulighed i at forlænge Tilværelsen, om ikke til at frelse den. Dette bevægede Jack Tier til at lade Rifferten glide langsomt hen over Vandet, og langs med den hele Række af synlige Klipper, som han kunde finde i Nærheden deraf. I lang Tid søgte han forgæves, da Distancen ikke alene gjorde en saadan Undersøgelse besværlig, men smertefuld for Diet. Da Jack endelig i Fortvivlelse var ved at opgive Sagen, og saae gennem Rifferten paa Gjenstande, der laae nærmere ved Briggen, ligesaameget for at saae et almindeligt Overblik over Revets Baadskanaler, som i Haab om at finde Mulsford, fik han Die paa en Gjenstand, der bevægede sig i Vandet. Han saae den kun et Øieblik, idet Rifferten gled forbi den; men det var ham indlysende, at det var Noget som havde Liv, og som bevægede sig. Da han med megen Omhyggelighed atter eftersaae det samme Sted, fandt han igjen, efter en lang Søgning, det han saa ængstligt ledte efter. Han overbeviste sig nu om at han ikke havde taget feil, det var ganske vist en Mand, der vadede langs med det lave Vand paa Revet, og gik i Vand til op paa Livet; det maatte altsaa være Mulsford.

Omstændighederne bidrog til at Jacks Undersøgelse lykkedes. Solen var nær ved at gaae ned, men en Strøm af gyldent Lys udbredte sig over Vandet, og oplyste især den Deel, som Riffertglasset omfattede. Det syntes da, at Harry, i sine Bestræbelser for at undfshe

fra Klippen, og komme nærmere til Manden af Hovedkanalen, hvor Sandsynligheden for at han vilde blive seet og hjulpen, vilde være tifold større end paa hans Klippe, var gaaet Syd efter, ved at følge det nøgne Rev og de lave Steder, og var virkelig kommen Briggen mere end een Mil nærmere, end han vilde have været, om han var forbleven paa Klippen. Denne Forandring havde medtaget flere Timer, og den unge Mand havde uden tvivl benyttet dem efter bedste Evne.

Jack iagttog den Skikkelse, der langsomt vadede videre frem, med en Interesse, som han hidtil aldrig havde følt for noget menneskeligt Væsens Bevægelse. Det var vanskeligt at afgjøre, om Mulford saae Briggen eller ikke. Den var næsten to Mile borte fra ham, og nu da dens Seil vare beslaaede, var der kun lidet at see af den i den Afstand. I Førstningen troede Jack virkelig, at den unge Mand bestræbte sig for at komme nærmere til den, skjøndt det vilde være forgjeves at haabe, at Spiske atter skulde optage ham. Det var alligevel rimeligere at slutte, at den unge Mand bestræbte sig for at naae Manden af Passagen, hvor en stor Deel af Klipperne var over Vand, og hen i hvis Nærhed det alt var lykkedes ham at naae. Engang saae Jack at Styrmanden var nødt til at svømme, og han tabte ham for en Tid af Sigte. Hans Skikkelse kom alligevel atter tilsyn, og derpaa steg den langsomt op af Vandet, og stod opreist paa en nogen Klippe af

nogen Omfang. Jack aandede nu friere, thi Mulford var nu lige ved Munden af Kanalen, og kunde let naaes af Baaden, dersom det lykkedes at overtale Josh eller Simon til at forsøge paa at komme ham til Hjælp.

Jack Tier troede først at Mulford var knælet ned for at opsende sin Tak til Forsynet; men da han atter betragtede ham, blev han overthydet om, at Harry drak af en af de smaa Vandpytte, som den sidste Regnbølge havde efterladt. Da den unge Mand reiste sig, efter at have druffet, gik han omkring paa Stedet og boiede sig nu og da, et Tegn paa, at han opsamlede Skalfisk til Aftensmad. Paa eengang styrtede Mulford frem og Jack tabte ham af Syne i Rifferten. Da Jack atter fandt ham, var han iværk med at vende en lille Skildpadde, og gav sig strax med Kniven isærd med Dyret. Dersom Jack selv havde været i Fare for at dø af Hunger, og havde funden saa rigelig og velsmagende Føde, som denne, kunde han neppe være bleven gladere. Thset begyndte nu mærkeligt at svinde; men dog kunde Harrys Bevægelser endnu skjælnes. Efterat Skildpadden var dræbt og tilberedt, idetmindste tilstrækkeligt for Styrmandens Hensigter, samlede han Tang og Plankestumper, Bræder og Træstykker, som var dreven op paa Klipperne. Er det muligt, tænkte Jack, at han er saa omstændelig, at han ikke kan spise den Skildpadde raa, vil han virkelig vove at antænde en Ild, eller har han Midlerne dertil? Mul-

ford var alligevel saa omstændelig, han vovede at antænde en Ild, og han besad Midlerne dertil, han havde nemlig en lille Øske, som sluttede godt, hvori der var Svovlstikker, og som han bestandig bar hos sig. Tier saae ham længe beskæftige sig med en lille Stabel, han havde opreist, men nu faldt Mørket saa stærkt paa, at han frygtede for at han snart ganske vilde tabe Gjenstanden for sin Interesse af Øyne. Pludselig glimtede der et Lys, og Stablen udsendte en klar Flamme. Mulford gik fra og til, for at samle Materialier til at vedligeholde sin Ild, og var snart beskæftiget med at fuge sin Skildpadde. Alt dette saae og forstod Tier, da Lyset af Flammerne kom i rette Tid, for at træde istedenfor det svundne Dagslys.

Efter et Dieblis Forløb faldt det ikke Tier vanskeligt, med blotte Øine at see den Ild, Mulford havde antændt, den lyste straalende paa det eensomme Sted, og Hovmesteren frygtede meget at den vilde sees fra Dækket, at det vilde blive meldt til Spise, og endelig lede til Harrys Undergang. Det lod alligevel til, at Styrmanden var ufølsom for denne Fare, thi nu og da kastede han Dyrger af tørt Søgræs paa Ilden, saa at Flammerne blussede høit op i Luften. Det faldt nu Tier ind, at den unge Mand havde en dobbelt Hensigt med at antænde denne Ild, der ikke alene vilde svare til Hensigten med hans Kofferi; men tjene som et Rødsignal, for enhver

der maaite passere forbi. Skjøndt Corvetten var fjernere end Briggen, var den dog i Nærheden, og den kunde muligen sende Hjælp. Saaledes var Sagernes Tilstand, da Jack pludselig blev praïet fra Dækket. Det var Spikes Stemme, og den lød kort og hurtig op til ham.

„Paa Forrestængesahling! Hvad bestiller Du saalænge deroppe, Master Jack Tier?“ spurgte Spike.

„Holder Udkik efter Baadene fra Corvetten, som I befalede mig, Sir,“ svarede Jack ganske rolig.

„Seer Du nogen af dem, min Gut? er Farvandet klart forude, eller ikke?“

„Det bliver nu saa mørkt, Sir, at jeg ikke kan see længer; medens Dagslyset varede var der ingen Baade i Sigte.“

„Kom ned, min Gut, kom ned, jeg har noget at bruge Dig til hernede. Corvetten er langt nok Nord paa, og vi vil hverken høre eller see noget til den i Nat. Kom ned, Jack, siger jeg, kom ned.“

Jack adlød, og efter at have sikket Rifferten, begyndte han at entre ned. Han var snart nede ved Mersæt, og her standsede han for atter at see ud. Ilden var endnu synlig, skinnende ligesom en Fakkell paa Vandets Overflade. Jack var bedrøvet over at see den, skjøndt han endnu engang forvissede sig om dens Retning fra Briggen, for at han kunde vide hvor han skulde finde Stedet, naar han skulde til at opsoge det. Da Jack var

kommen ned i Fokkevantet, standsede han igjen for at see efter sit Øhr, men nu var det forsvunden, da det var under hans Synsline. Ved at stige to eller tre Bevlinger høiere op, kom det atter til Syn, og da han kom saa langt ned som før, var det forsvunden. Da han stolede paa at der Ingen paa den Tid vilde have Anledning til at gaae tilveirs, steg han nu ned paa Dækket og gik agterud med Rifferten.

Spise og Sennor Montefalderon vare i Ruffet, forresten var der Ingen tilstede paa Skandsen. Folkene spiste deres Aftensmad, og Josh og Simon vare beskæftigede i Kabyssen. Fruentimrene havde valgt at blive i Kabytten, hvor Spise var meget godt tilfreds med at forlade dem.

„Kom denne Vej, Jack,“ sagde Capitainen i den godmodigste Tone, „jeg har et Ord at sige Dig. Stif Rifferten ind gennem mit Vindue, og kom herhen.“

Dier adlød.

„Du kan altsaa ikke see nogen Baad imod Nord, hæ, Jack! Intet i Sigte i den Kant?“

„Intet der ligner en Baad, Sir.“

„Ja, ja, jeg tør nok sige, at der er fuldt op af Vand og nogle Klipper. Florida Revet mangler ikke nogen af begge Dele, for dem der veed at søge det ene og styre klar af de andre. Hør engang, Jack, Du fik altsaa Skonnerten let fra Dry Tortugas og gik iværk med at

trydse op til Key West, da hun bildte sig ind at være en Skildpadde og kopssejede, er det saaledes min Mand?"

„Skonnerten kopssejede med os, det er vistnok, Sir, og vi vare alle nærved at drukne paa dens Bund.“

„Ingen Haier paa den Brede og Længde, hæ, Jack?"

„Overflødighed af dem, Sir, og jeg troede engang at de vilde have taget os allesammen. Vi havde i flere Timer mere end tyve Par Finner i Sigte.“

„J kunde neppe have forshnet de Herrer med en Arm eller et Been hver. Men hvor var Baaden i al den Tid, jeg formoder, at J havde Fyrbaaden paa Slæbetoug?"

„Den havde været paa Slæbetoug, Sir; men Madam Budd snakkede saameget Dictionaire til Fangelinen, at den ragede i Drift.“

„Og dog sandt jeg Jer Alle i den.“

„Meget sandt, Sir. Mr. Mulford svømmede næsten en Qvartmiil for at naae Klipperne, og sandt Baaden paa Grund paa en af dem. Saasnart han fik Baaden gik han under Seil og afhentede os. Vi havde Grund til at takke Gud fordi han kunde gjøre det.“

Spise saae mørk og tankefuld ud. Han mumlede Ordene „svømmede“ og „Klipperne“, men var alt for forsigtig til at lade noget Udtryk undslippe, der kunde forraade for den mexicanske Officier, hvad der meest be-

skæftigede hans Sind. Han blev alligevel taus i næsten en Minut, og Jack indsaae, at han havde vækket farlige Rilder til Mistanke i Capitainens Bryst.

„Godt, Jack!“ vedblev Capitainen efter Pausen, „kan Du sige os noget om Doublonerne? Jeg ventede naturligvis at finde dem i Baaden, men der var ingen at see. I pumpede neppe Skonnerten lens, uden at overhale dens Kistebænke, og fandt Doublonerne.“

„Vi fandt dem ganske vist, og havde dem i Land med os i Teltet, lige til det Dieblif vi sejlede.“

„Da I toge dem med ombord i Skonnerten, høl jeg sætter mit Liv paa, at Doublonerne ikke bleve glemte.“

Nei, det gjorde de ganske vist ikke, Sir; men vi tog dem med os ombord i Skonnerten, og de gik ned med hende, da hun til Slutningen sank.“

Altter en Pause, under hvilken Sennor Montefalderon og Capitain Spike verlede bethydningsfulde Blikke.

„Troer Du Jack, at Du kunde finde det Sted hvor Skonnerten sank?“

„Jeg kunde komme temmelig nær ved det, Sir, skjøndt ikke nøiagtig paa selve Stedet. Vandet efterlader intet Mærke over et sunken Skibs Grav.“

„Dersom Du kunde bringe os i Nærheden deraf, kunde vi finde det ved at drægge efter det. Doublonerne ere nok nogen Uleilighed værd; og det vilde være

større Fordeel for os at faae dem tilbage, end vi kunde have af den længste Reise."

"Det vilde det i Sandhed, Don Esteban," bemærkede Mexicaneren, "og mit stakkels Fødeland taaler ikke at bære store Tab. Dersom Sennor Jack Tier kan finde Braget, og vi faae Pengene tilbage, skal ti af disse Doubloner være hans Belønning, skjøndt jeg tager dem fra min egen Part, der vil være betydelig formindsket."

"Du hører Jack at her er en Leilighed til at gjøre Dig en Formue! Du siger at Du har faret med mig i gamle Dage — og gamle Dage vare gode Dage, for dem der foer med denne Brig, skjøndt Tiderne har forandret sig; men dersom Du foer med mig i gamle Dage, maa Du erindre, at Alt hvad der kom i Berørelse med Briggen blev forvandlet til Guld."

"Jeg haaber Capitain Spike, at I ikke tvivler om, at jeg har faret med Briggen, ikke alene i gamle Dage men i gode Dage."

Jack syntes faaret ved dette Spørgsmaal og Spike lod til at tvivle. Den sidste betragtede den lille, runde, snurrigt udseende Figur, der stod for ham, som om han bestræbte sig for at gjenkjende ham, og da han havde gjort det, foer han med Haanden over Panden, som om han bestræbte sig for at tilbagekalde forbigangne Ting, ved at forjage de nærværende.

„De vil altsaa vise os Stedet, hvor min ulykke-
 Skonnert sank, Sennor Jack Tier?“ spurgte Mexicaneren.

„Al mit ganske Hjerte, Sennor, dersom den er til
 at finde. Jeg troer jeg kan bringe Dem paa en Gabel-
 længdes Afstand nær Stedet, skjøndt Hunger, Tørst,
 Haier og Frygt for at drukne pleie, ved saadan en Lei-
 lighed, at holde En fra at holde skarpt Udkik.“

„Paa hvilken Dybde troer Du at Fartøiet ligger,
 Jack?“ spurgte Capitainen.

„Derom veed jeg ikke mere end I selv, Sir. Den
 sank omtrent en Gabellængde fra Revet, imod hvilket den
 dengang drev ind, og dersom den var vedbleven at flyde
 en Time længer, kunde den have stødt paa Grund paa
 Klipperne.“

„Det er bedre som det er, naar vi blot kan finde
 den ved at dræge. Dersom den stod paa Klipperne
 kunde vi ikke gjøre andet med den, end at hugge den
 op, og saa vilde efter al Sandsynlighed Doublonerne
 gaae tabt. Veed Du imidlertid Jack, hvor den Slyn-
 gel af Styrmand jeg havde, har bortsluvet Pengene?“

„Da vi forlod Den bragte jeg dem selv ned til
 Baaden, og det var en tung Byrde. Ligesaa vist som De
 staaer der, Sennor, var jeg ikke nødt til at bære dem
 paa mine Skuldre. Da de bleve tagne op af Baaden
 bragte Mr. Mulsford dem ned, og jeg hørte ham sige til

Miss Rose, at han havde lagt dem ind i en af Riste-bænkene over Speilbjeskerne."

"Hvor vi nok skal finde dem, Don Wan. Den gamle Brig har Lykken med sig, naar der er Spørgsmaal om Doubloner, og det har den altid haft saalænge jeg har ført den. Kald paa Hovmesteren og Koffen, Jack, at vi kan faae opsat Ankervagten for Natten. Folkene ere udhulte, efter at have baret saa meget omkring ved dette Rev, og jeg vil imorgen have Brug for alle deres Kræfter. Det er bedst at I Lediggængere tage Hundevagten, at Folkene kan faae en længere Luur."

"Ja, ja, Sir, det skal vi nok, Josh og Simon kan tage Vagt Klokken tolv, og jeg skal løse dem af Klokken to, hvorved Folkene vil faae al den Hvile, de behøve, da jeg godt kan holde ud i fire Timer. Jeg kan ligesaagodt gjøre Ankervagt, som nogen Mand ombord i Briggen, Capitain Spife."

"Det kan Du, Jack, og bedre end nogle af dem. Hvordan jeg vender og dreier Dig, min trinde Knøs, saa er Du den snurrigste Ting der nogenfinde laae paa en Bovenbramraa."

Jack blev maaskee lidt fornærmet over Spikes Compliment, men det fortrød ham vistnok ikke at finde ham saa godmodig, efter alt hvad der var foregaaet. Han forlod nu Capitainen og hans mexicanske Ledfager, som det lod i fortrolig Samtale sammen, medens han selv

gik ned, og tog med saa megen Naturlighed fat paa sine sædvanlige Forretninger, som om han aldrig havde forladt Briggen. I Kabytten fandt han naturligviis Dvinderne, Rose neppe løstende Ansigtet fra Shavlet, som laae paa hendes Køie. Jack gav sig noget at bestille i en Kistebænk, der stod nær ved hendes Køie, indtil han fik Leilighed til useet af Tanten og Biddy at røre ved Rose. Den stakkels ulykkelige Pige hævede sit blege Ansigt, og saae med et næsten tomt Blik paa Jack, som for at bede om en Forklaring. Haabet er vistnok ved en af Forsynets kjærligste Foranstaltninger, en af de sidste Velsignelser der forlader os. Det er sandsynligt, at den Gave er skjænket os, for at opmuntre os, til at stole paa det sidste Dieblisks store Forsoning; thi uden at have denne naturlige Raadegave at støtte sig til, vilde Fortvivlelse blive Millioners Løb, om hvem der er Grund til at troe, at de høste Nytte af denne guddommelige Raade. Der kunde neppe siges at være noget der lignede Haab, i det Blik Rose nu kastede paa Jack; men det var ængstligt og spørgende.

Hovmesteren boiede sit Hoved, saa at hans Ansigt kom tæt til Roses, og hviskede: „Der er Haab, Miss Rose; men forraad mig ikke.“

Disse Ord lød som en Velsignelse for vor Heltinde, og de frembragte en diebliffelig og stor Omveltning i hendes Følelser. Da hun imidlertid havde Herredømme

over sig selv, bleve hendes Spørgsmaal snarere udtrykte ved Blik, da hun ikke engang turde fremsætte dem ved at hviske. Jack sagde ikke meer for Diebliffet, men kort efter kaldte han Rose, hvis Dine ikke veeg fra ham, ind i Hovedkahytten, der var ledig. Det var saameget behageligere at sove i et lystigt Lukas paa Dækket, at Sennor Montefalderon for en stor Deel havde opgivet Brugen af Kahytten, og lod sig sjelden see i den, undtagen ved Maaltiderne, da han havde taget Mulfords forladte Lukas i Besiddelse. Josh var i Kabysen, hvor han tilbragte sin meste Tid, og der var Ingen som kunde forstyrre Roses og Jacks Sammenkomst.

„Han er. Gud være lovet! i Sikkerhed, Miss Rose,“ hviskede Jack. „I det mindste sikker for Diebliffet, han har baade Føde og Vand, og Ild til at varme sig ved for Matten.“

Rose kunde ikke andet end forstaae, hvem der blev hentydet til, skjøndt hendes Hoved blev saa svimmelt under den piinlige Forvirring, der herskede i det. Hun trykkede begge sine Hænder mod Tindingerne og hendes Dine udtrykte tusinde Spørgsmaal. Jack rakte hende betænksomt et Glas Vand, førend han fortsatte. Saasnart han fandt hende lidt mere fattet, fortalte han Omstændighederne, der stod i Forbindelse med hans Opdagelse af Mulford, nøiagtig som de vare foresaldne.

„Han er nu paa en stor Klippe, ja en lille Ø, hvor han er sikker for Oceanet, medmindre det vil blæse en Orkan,“ sluttede Jack, „har ferskt Vand og frisk Skilpadde ovenikøbet. En Mand kunde leve en Maaned paa en saadan Skilpadde, som jeg saae Mr. Mulford skjære i Stykker i Aften.“

„Er der ingen Maade paa hvilken han kan frelses fra den Stilling, hvori han er, Jack? Om et Aar eller to vil jeg have Lov til at raade mig selv, og have Penge nok til at handle efter eget Godtbefindende, sæt mig kun istand til at tage Mr. Mulford bort fra hin Klippe, og jeg vil dele alt hvad jeg eier paa denne Jord, med Dem, fjære Jack.“

„Ja, saaledes er det med hele Kjønnet,“ mumlede Tier, „lad dem kun engang skjænke en Mand deres Kjærlighed, og han bliver dem kjærere end Perler og Rubiner. Men De kender mig, Miss Rose, og veed hvorfor og hvor gjerne jeg vilde tjene Dem. Min Historie og mine Følelser ere ligesaa meget Deres Hemmelighed, som Deres Historie og Deres Følelser er min. Vi vil ro sammen om vi ikke ro saa meget haardt. Hør nu paa mig, Miss Rose, og jeg vil indvie Dem i Hemmeligheden af min Plan, til at hjælpe Mr. Mulford ud af Kniben.“

Jack meddeelte nu hvad han havde i Sinde at udrette om Natten. Spike havde af egen Tilskyndelse over-

draget ham og hans to Forbundsfæller Simon og Josh, at have Tilshyn med Briggen fra Midnat til Morgenens. Dersom han kunde overtale En af disse til at ledsage ham, var det hans Hensigt at tage Fyrbaaden, der laae agten for Briggen, og flynde sig det bedste de kunde hen til det Sted, hvor Mulford opholdt sig. Dersom Vinden blev staaende, som den nu var, vilde der, ifølge hans Beregning, kun lidt over en Time behøves for at naae Klippen, og lidt længer Tid for at vende tilbage. Skulde Brisen aftage, hvilket der ikke var megen Sandsynlighed for, siden Østpassaten nu igjen herskede, troede Jack at han og Josh kunde tilbagelægge Distansen ved Hjælp af Marerne, i omtrent dobbelt saa lang Tid. Dersom baade Josh og Simon skulde nægte at følge ham, troede han, at han ene vilde være istand til at komme Styrmanden til Hjælp, dersom Vinden ellers vilde blive staaende, da han stolede paa Mulfords Hjælp i at komme tilbage til Briggen.

„De har dog ikke i Sinde at komme her tilbage med Mulford, naar De først engang har frelst ham fra Klippen?“ udbød Rose.

„Nu, De veed hvorledes det er fat med mig, Miss Rose,“ svarede Jack. „Mine Forretninger er her ombord i the Swash, og dem maa jeg passe. Intet skal friste mig til at opgive Briggen saalænge den flyder, og visse

Folk flyde med den, medmindre det skulde være en saadan Ting, som den der foresaldt paa den smule D ved Dry Tortugas. Ah! han er en Skurk! Men dersom jeg kommer tilbage, vil det kun være for igjen at antage min egen passende Stilling, og ikke for at bringe Mr. Mulford ind i Lovens Gab. Han skal kun bringe mig tilbage til Molly her, og saa kan han skynde sig det bedste han formaaer til Key-West. Efter en halv Times Seilads vil han være udenfor al Fare; saameget mere, som jeg hændelsesviis veed, hvilken Cours Spise vil styre imorgen tidlig."

"Jeg vil gaae med Dem, Jack," sagde Rose mildt, men i en afgjort Tone.

"De, Miss Rose! Men hvorledes kan det forundre mig? Det ligner det hele Kjen, naar det har givet efter for dets Lidenstabs. Ja, Qvinden vil vedblive at være Qvinde enten man sætter hende paa en nogen Klippe, eller man sætter hende i sit Selskabsværelse, flædt i Silke og Atlast. Hvor langt anderledes er det ikke med Mændene! de ere en kort Tid forgabede, og derpaa vende de sig til et nyt Ansigt. Man kan sige at Mændene ere Skurke!"

"Mulford ikke, Jack, nei, Harry Mulford ikke! et mere trofast eller ædelt Hjerte har aldrig flaaet i et Mennekses Bryst, og De og jeg vilde for drukne sammen, end at han ikke skulde blive taget bort fra Klippen."

„Som De vil,” svarede Jack noget tankesfuld. „Det var maaskee ligesaagodt at De forlod Briggen for bestandig. Spike begynder at blive rasende, og De vil være sikkere hos den unge Sthrmænd, end hos saa gammel og stor en Skurk. Ja De skal gaa med mig, Miss Rose, og om baade Josh og Simon skulde undslaae sig, saa gaa vi to ene.“

„Med Dem, Jack, men ikke med Mr. Mulsford; jeg kan ikke forlade min Tante, heller ikke kan jeg forlade the Swash ene i Selskab med dens Sthrmænd. Hvad Spike angaaer, da foragter jeg ham alt for meget, til at jeg skulde frygte ham. Han maa snart søge en eller anden Havn, og paa det første Sted han anløber, forlade vi ham. Han tør ikke holde os tilbage, nei han kan ikke, og jeg frygter ham ikke. Vi vil frelse Harry! men jeg bliver hos min Tante.“

„Vi vil see, Miss Rose, vi vil see,” sagde Tier smilende. „Maaskee en smuk ung Mand, som Mr. Mulsford, vil have bedre Held med at overtale Dem, end en gammel Karl, som jeg. Dersom det ikke lykkes ham, vil det være hans egen Skyld.“

Saaledes tænkte Jack Tier, da han dømte om Dvindeerne, som han havde funden dem; men saaledes tænkte Rose Budd ikke. Samtalen endte nu, og Begges Tanker vare beskjæftigede med den alvorlige Forretning der laae for dem.

Skibets Tjeneste gif sin sædvanlige Gang. Natten lod til at blive skyfuld, men ikke meget mørk, da det var Maanestkin. Da Spike gav Ordre til at opsætte Ankervagten, var han meget omhyggelig for at skaane sit Mandskab saa meget, som muligt; thi den næste Dag vilde rimeligviis medføre stor Anstrengelse for dem. Han havde i Sinde at faae Skonnerten op igjen, dersom det var muligt, og skjøndt han ikke kunde pumpe den ud, saa at den kunde flyde, kunde han dog skaffe saameget Vand ud af den, at han kunde sættes istand til at komme til Doublonerne. Ristebænkens Beliggenhed var bekendt, og saasnart Kahytten var tilstrækkelig befriet fra Vand, til at sætte En istand til at bevæge sig omkring i den, tvivlede Spike ikke om at det vilde være ham muligt at komme til Guldet. Med hans Hjælpemidler og Opfindsomhed udfordrede Sagen efter hans Mening kun Arbeid og Tid. Han tvivlede ikke om, at otte og fyrgethyve Timers haardt Arbeid, vilde være tilstrækkeligt til alt hvad han onskede.

Da Stephen Spike opsatte Ankervagten, tænkte han derfor lige saa meget paa den Dag imorgen, som paa det nærværende Dieblis. Don Juan tilbød sig at blive paa Dækket til Midnat, og da han var ligesaa godt skikket til at gjøre Anstrig, som enhver Anden, blev Tilbuddet modtaget. Josh og Simon skulde afløse Mexicaneren og holde Udkik i to Timer, da Jack skulde afløse

dem, og forblive paa Dækket indtil Dagslyset vendte tilbage, da skulde han purre Capitainen. Dette Arrangement forarsagede at Tier strax gik til Røis, idet han bad Kloffen om at purre sig, en halv Time førend hans Vagt skulde begynde. Den halve Time havde Jack i Sinde at anvende til at øve sin Veltalenhed, i at bestræbe sig for at overtale, enten Josh eller Simon til at følge med. Kloffen otte herskede der dyb Ro i hele Skibet, Sennor Montefalderon vandrede ene paa Skandsen, medens Spikes dybe Aandedrag hortes igjennem det aabne Vindue paa hans Lukas, et Vindue, som det vil være rigtigst at meddele den blinde, aabnedes ind imod Skibet og ikke ud imod Søen.

I fire eenfomme Timer vandrede Mexicaneren paa det fremmede Dæk, idet han kun hvilede sig nogle faa Dieblkke ad Gangen, naar han var træt af at gaa. Troer Læseren at en Mand, der var i denne Stilling, ikke havde fuldt op af Beskæftigelse for sine Tanker? Don Juan Montefalderon var Soldat og en tapper Cavalier, og kun Fædrelandskjærlighed havde bevæget ham til at paatage sig den nærværende Tjeneste. Ikke den Patriotisme der seer hen til politisk Forfremmelse, gennem den Popularitet, der er kjøbt ved de vulgaire Bifaldsraab, som ledsager Baabenhed, endog naar den er usortjent, eller den Patriotisme, der bevæger Menneſker, der have forfjertset deres Charakter, til at bestræbe sig

for at oprette foregaaende Misgjerninger, ved de korteste og ubetænksomste Midler, eller den Patriotisme, som raaber: „Vort Fædeland retfærdiggjør vore Feil,“ uden at have Agtelse for Gud og hans evige Love, der aldrig blive forglemte uden at medføre den fortjente Straf; men den Fædrelandstjærlighed der vil forsvare sit Hjem og sin Arne, sine Altere og sine Fædres Grave, fra Voldsmandens ubarmhertige Skridt. Vi vil ikke driste os til at sige hvorvidt denne Gentleman gik ind paa det fortjenstfulde i Striden mellem de to Republikker, som ingen af den europæiske Jalousies Kunstgreb, nogensinde kan skjule for Sandhedens Domstol, thi hos ham var Sagerne gaaet udenfor det Punkt, da Mennesket føler det nødvendige i at raisonnere, og da, maaskee, dersom en saadan Sindstilstand nogensinde kan forsvares, han fandt sin fuldkomne Retfærdiggjørelse i Følelsen. Han havde reist, og kjendte Livet af Erfaring og ikke af Traditioner og Bøger. Han havde derfor aldrig troet, at hans Landsmænd kunde marschere til Washington, eller endog til Sabine; men han havde haabet noget bedre end det der senere foresaldt. De krigeriske Egenstaber hos Amerikanerne i Norden, som han pleiede at kalde dem, der kalde sig selv, par excellence, Amerikanere, et Navn, som Skjebnen har bestemt dem at beholde, og til at hæve høit paa Nationalmagtens og Nationalfortrinnet's Skala, medmindre de falde for deres egne Hænder, havde taget

ham ved Overraskelse, ligesom de har taget Alle, undtagen dem der kjendte Landet godt, og som forstod dets Folk. Kun lidet havde han forestillet sig, at det lille, vidtspredte Corps af Regulaire, der figurerede i Amerikas blaa Bøger, Almanakker og Armeeregistre, som en sex til syvtusind Mand, spredte langs med Grændser af et tusind Miles Udstrækning, kunde paa et Bink af Gouvernementet svulme op til Millioner af Angribende, Mænd, der vare istand til at føre Krigen til hans egne Staters Hovedsteder, tusinder af Mile fra deres egne Boliger, og lige frygtelige formedelst deres Styrke, deres Tapperhed og deres Færdighed i Brugen af Vaaben, som for deres Antal. Han saae hvad der maaskee ret velfortjent er kaldet den amerikanske Charakteers Prælen, retfærdiggjort ved deres Daad, og Marscher, Erobringer og Seire, der, hvis den nøgne Sandhed ene skulde fylde Historiens Pagina, i virkelig Møie og Farer langt vilde overgaae den berømte Passage over Alperne under Napoleon, og de Bedrifter, der fulgte efter den.

Don Juan Montefalderon var en alvorlig og tænksom Mand af ægte gammelspanskt Blod. Han havde maaskee noget af den spanske Charakteers Exaltation ved sig, en ædel Ridderligheds Svulst i Grunden, og under dens Indflydelse kan han have nærret alt for høie Tanker om Mexico og dets Sønner; men han var ikke den, der lukkede Dinene for Sandheden. Han saae tydeligt,

at hans Lands nordlige Naboer var en frygtelig og dristig Race, og at af al den Bagvaskelse, som Skinsyge og europæisk Hovmodighed havde dnyget paa dem, var den, at de af Temperament ikke vare militaire, den meest absurde af dem alle. Ivertimod var han selv, skjøndt han ahnede ondt, bleven forbauset over deres Seires Hurtighed og Mangfoldighed, i de saa Maaneder der vare forløbne, siden Fjendtlighederne var udbrudt. Alt dette var ydermere bleven udført, ikke af uordentlige og barbariske Horder, der i et andet Land søgte den Overflødighed, som savnedes i deres Hjem, men ifølge System og Regelmæssighed, af Mænd, der ved denne Leilighed havde ombyttet Plougjernet med Sværdet, idet de havde forladt Overflødighed, for at imødegaae Anstrængelser, Hunger og Fær. Sennor Montefalderon saae, med eet Ord, alle de Onder, der omgav hans eget Land, og forudsaae andre af en endnu alvorligere Charakter, der trueede det i Fremtiden. Over saadanne Gjenstande grublede han, medens han gik, og bittere fandt han denne alvorfulde og eensomme Vagts Timer. Skjøndt han var en Mericaner, kunde han føle; skjøndt han var en erklæret Fjende af denne vor gode Republik, havde han sine Grundsætninger, sin Kjærlighed og sin Retfærdighedsfølelse. Stridens Fortjenester maa nu være, hvilke de ville, og vi have ikke i Sinde at nægte, at vor Trods har været stor, saa skulde Retfærdighedsfølelsen dog sige ethvert

Menneske, at hvad der kan være patriotisk hos en Amerikaner, vil ikke saa ganske være det samme hos en Mericaner, og at vi bør have Agtelse for Andres Domme, hvilket vi selv saa meget prale af. Det var endelig Midnat, og efter at have kaldt paa Koffen og Hovmesteren, blev den ulhykkelige Mand afløst og søgte sit Leie, for at det samme Maleri af nationale Ulykker, hvorover han vaagen havde grundet med saa dyb Tungsindighed, ligesaa sorgeligt kunde fremstille sig for ham i Drømme.

Josh's og Simons Vagt var rolig, og blev ikke afbrudt, førend det var Tid at purre Jack. Disse to havde alligevel udrettet en Ting, der var af nogen Vigtighed for Tier, det var ifølge et Løfte givet af Josh, og hvorfor Tier havde givet en Daler paa Haanden. De havde nemlig halet Fyrbaaden op paa Siden, fra den Plads, den indtog agter, og det med saa megen Barsomhed, at Ingen havde hørt det. Den laae altsaa ved Storroftet, da Jack kom paa Dækket, rede til at modtage ham, hvad Dieblisk det maatte behage ham at gaae ned i den.

Saa Minutter efter at Jack var kommen paa Dækket, listede Rose og Biddy sig ud af Kabhytten, den Sidste bærende en Kurv fyldt med Brød og koldt Kjøkken, og der manglede ikke adskillige smaa Delicæsser, saadanne som Dvindehænder tilberede, og i dette Tilfælde en Dvindes Omhed havde skaffet tilveie. Hele Selskabet mødtes i Kabysen, et Sted, der var saa langt fjernet fra Luk-

aferne agter, at de ikke kunde blive overhorte. Her fornyede Jack atter sit Forsøg paa at overtale enten Josh eller Simon til at gaae med Baaden, men forgjæves. Negrene havde overveiet Sagen paa deres Bagt, og de vare komne til den Slutning, at Foretagendet var altsfor uovelsigt.

„Jeg siger Dig, Jack, Du kjender ikke Capitain Spike saa godt som jeg gjør,“ sagde Josh i Talens Løb. „Rei Du kjender ham slet ikke saa godt som jeg gjør. Dersom han mærke at nogen har forladt denne Brig i denne Nat, der vil komme Ulykke! Det er ikke godt at forsøge paa at løbe; jeg løben tre Gange og Simon han løb to Gange. Hvad Godt kom deraf, vi blev fanget, og her er vi, ligesaa fast som nogensinde. Jeg kjender Capten Spike og har ikke Lyst til tiere at komme for Bougen af ham.“

„Ja, det er ogsaa min Mening,“ faldt Koffen ind. „Vi ønske Dig godt, Jack, og vi ønske Miss Rose godt, og Mr. Mulsford godt; men vi kan paa ingen Maade løbe for Bougen, som Josh siger. Det er ogsaa min Mening.“

„Godt, dersom I have taget en saadan Beslutning, saa formoder jeg at det ikke er til at tænke paa at rokke den,“ sagde Jack. „I ethvert Tilfælde vil I give os en Haand, ved at besvare enhver Praining, der maatte komme agterfra paa min Bagt, og at tie med vort Forehavende.“

Der er en anden Ting I kunde udrette for os, som vilde være meget gavnligt. Dersom Capitain Spike skulde savne Baaden, og lægge nogen Snare for at fange os, kunde I tænde denne lille Lanterne, og hænge den ud over Briggens Boug, hvor det ikke er rimeligt, at han vil see den, for at vi kan vide, at der er noget i Veien, og holde os i tilbørlig Afstand fra Briggen "

"Vistnok," sagde Josh, der af ganste Hjerte gik ind paa Affairen, forsaavidt det angik gode Ønsker for dens Held, medens han til samme Tid med megen Omhyggelighed sørgede for sin egen Rygs Sikkerhed. "Ganste vist vil vi gjøre alt det, og vi forlange ingen Tak. Det er meget let at svare paa en Praining, eller at tænde en Lanterne og hænge den ud over Bougen, og dersom Capiten Spike ønsker at vide hvem der har gjort det, lad ham saa udfinde det."

Nu lo begge Regrene saa hjerteligt, og brød sig saa lidet om at undertvinge deres Lystighed, at Rose skjælvende for at Støien skulde vække Spike. Tilvante Lyd udøve alligevel sjældent nogen Virkning paa den Sovendes Øren, og det tunge Aandedrag fra Lukaset fulgte efter de Sortes Lystighed, saasnart den sidste ophørte. Jack forkyndte nu at han var færdig til at gaae. Lidt Omhyggelighed og nogle Foranstaltninger vare nødvendige, for at komme ned i Baaden uden ringeste Støi, især med Hensyn til Biddy. Det lykkedes alligevel, ved de Sortes

Bistand, der fastede Jangelinen løs, da Jack satte af fra Briggen, og lod Fartøiet drive et godt Stykke agterud, førend han vovede paa at gjøre Seilet løs.

„Jeg kjender Spike godt,“ sagde Jack, til Svar paa en Mindelse fra den utaalmodige Rose i Anledning af Opholdet. „Et eneste Slag af det Seil vilde vække ham, naar Briggen ligger til Ankers, hvorimod han vil vedblive at sove, under en regelmæssig Salut af svært Skjts. Gamle Stephen har skarpe Øren, og det er bedst at tage sig i Agt for dem. Om en Minut vil vi sætte vort Seil til og styre vor Cours.“

Allt skeete som Jack havde ønsket, og Baaden fjernede sig fra Briggen, uden at blive hørt eller opdaget. Det blæste en Bramseils Kuling, og Jack havde ikke saasnart faaet Seil paa Baaden, førend han skjød en Gart, der snart vilde have ladet Spikes Jolle et langt Stykke agterud, om den ogsaa havde været besat med hans bedste Jollerøere. Hovedtingen var, at styre den rette Cours, skjøndt Vindens Retning var en god Rettesnor. Ved at holde Vinden tværs, troede Jack at han styrede mod Mulfords Klippe. I en Time, eller endog i kortere Tid, troede han at naae den, og han blev ligesaa meget ledet af Tiden i sine Beregninger, som af noget andet Mærke. Førend han havde forladt Briggen, var han gaaet nogle Bevlinger op i Fokkevantet, for at tage en Peiling af Mulfords Klippe; men Ilden var ikke længer synlig. Da

der ingen Stjerner vare synlige, var Coursen lidt usikker; men Jack var Navigateur nok til at vide, at ved at holde sig i den luv Side af Kanalen, gik han den rette Vej, og at han løb størst Fare for at feile, ved at løbe over den.

Der var saa meget af Rebet over Vandet, at det ikke var vanskeligt at styre en Baad langs med dets Rand. Mørket gjorde det rigtignok lidt usikkert, hvor nær de løb til Klipperne, men Jack forsikrede Rose, at han i det Hele ikke havde Vanskelighed ved at finde Vej.

„Disse Passatvinde ere næsten ligesaa gode som Kompasfer,“ sagde han, „og Klipperne ere endnu bedre, naar vi kan holde os flos til dem, uden at løbe paa dem. Jeg kjender ikke nøiagtigt det Steds Afstand, som vi søge, fra Briggen, men jeg antog den for at være omtrent to Mile, saaledes som jeg saae det fra Veiret. Denne Baad vil nu løbe de to Mil i en Time, med denne Brise, og i saadant smult Vand.“

„Jeg vilde ønske at De havde seet Ilden igjen, før vi forlod Briggen,“ sagde Rose, der var altfor ængstelig for Resultatet, til at hun ikke af en eller anden Grund skulde føle Uro.

„Styrmanden sover og Ilden er udbændt, det er Forklaringen. Desuden er der ikke Overflødighed af Brændsel paa et Sted, som det Mr. Mulsford nu beboer. Naar vi komme nærmere til Stedet skal jeg holde Udkif

efter Emmerne, der kan tjene os til Thy for at føre os i Havn."

"Mr. Mulsford vil blive fortryllet ved at see os, nu vi bringe ham Vand," udbrød Biddy. "Vand er en velsignet Ting, og det maa være et haardt Hjerte, der ikke føler Taknemlighed, ved at have fuldt op af fersk Vand."

"Styrmanden har fuldt op af Føde og Drikke, hvor han er," sagde Jack. "Jeg vil svare for begge Omstændigheder. Jeg saae ham vende en Skildpadde ligesaa tydeligt, som om jeg havde staaet ved Siden af ham, og jeg saae ham drikke af et Gul i Klippen, ligesaa hjerteligt, som en Dreng nogensinde sugede Sivthullet paa et Malassfad."

"Men Distancen var saa stor, Jack, at jeg neppe kan troe De har kunnet opdage saa smaa Gjenstande."

"Jeg gjorde mine Slutninger efter Bevægelserne. Jeg saae Manden og jeg saae Bevægelserne, og jeg vidste hvad de sidste havde at betyde. Det er vel sandt at jeg ikke turde sværge paa at det var en Skildpadde, skjøndt jeg saae noget paa Klippen, som jeg, ifølge den Maade hvorpaa det blev behandlet, vidste maatte være en Skildpadde. Derpaa saae jeg Styrmanden knæle og bukke Hovedet lavt ned, og da vidste jeg at han drak."

"Maaskee han bad," sagde Rose høitidelig.

„Han ikke. Somænd ere ikke tilbøielige til at bede, Miss Rose, ikke saa tilbøielige, som de burde være det. Det er Qvindernes Sag at bede, Mændenes at arbeide. Mr. Mulford er ikke værre end mange Andre, men jeg troer ikke at han er meget hengiven til Bøn.“

Rose svarede ikke herpaa, men Biddy antog sig Sagen, og medens Baaden stød rask over Stævn, fortsatte hun Samtalen.

„Desto større Skam er det for ham,“ sagde det irske Gruentimmer, „og Miss Rose og Missus og endog jeg have bedet for ham, som om han kunde være vor egen Broder. Det er sjældent at jeg beder om noget for en Kjætter, men jeg kunde ikke glemme en smuk ung Mand, som Mr. Mulford, hvem Miss Rose holder saa meget af, og som er i saadan en ulykkelig Stilling. Han bør skamme sig over at prale af at han er for stolt til at bede.“

„Harry har aldrig pralet af noget saa usfelt,“ sagde Rose mildt, „heller ikke vide vi om han ikke har bedet for os, saavelsom for sig selv. Det kan altsammen være en Feiltagelse af Jack.“

„Ja,“ svarede Jack roligt, „det kan, naar Alt kommer til Alt, være en Feiltagelse, thi jeg saae Sthyrmanden i halvanden Miils Afstand og gjennem en Rikkert; Ingen kan være sikker paa Nogenting i saadan en Afstand.

Glem saa alt dette, min gode Biddy, og bring Mr. Mulford alle de gode Ting, De har stuvet ned i den Kuro, som om han var en Pave."

"Det var bedre, om vi lod denne Gjenstand fare," bemærkede Rose rolig.

"Alt for at behage Dem, Miss Rose, skjøndt Religionen er en Sag, det ikke vilde skade mig nu og da at tale om. Det er mange Aar siden at jeg havde Tid og Leilighed til at lade mine Tanker dvæle ved hellige Ting. Ligesiden jeg forlod min Moders Side har min Sjæl ligesaa meget som mit Legeme, været en Vandrer."

"Stakkels Jack, jeg forstaaer og tager Deel i Deres Lidelser; men der vil komme en bedre Tid, da De kan vende tilbage til Deres Ungdoms Baner og Deres Kirkes Skikke."

"Det veed jeg ikke, Miss Rose, det veed jeg ikke," svarede Tier, idet han støttede Albuen af sin korte Arm paa det tilshneladende endnu kortere Been, og bøiede Hovedet saa dybt, at han lænede Ansigtet paa den hule Haand, i en Stilling, i hvilken det lod til, at hans Grindring fremmanede bittre Lidelser. "Barndom og Ustyd vende aldrig tilbage til os i denne Verden, hvad Graven vil, det skal vi lære i Fremtiden."

"Ustydighed kan vende tilbage hos alle dem, som angre, Jack; og det Hjerte der tilskynder Dem til at ud-

ove Handlinger, der ere saa ædelmodige, som den der nu beskæftiger Dem, maa endnu indeholde nogen god Sæd."

"Dersom Jack kun vil gaae til en Præst og skrifte, naar han kan finde en Fader, vil det gjøre hans Sjæl godt," sagde Biddy, der var rørt over det beshynderlige lille Væsens Sjælslidelser.

Men Nødvendigheden af at styre Baaden, bragte snart dens Dvarteermester til at hæve Hovedet, og til at passe sin Tjeneste. Kulingen kom undertiden med Rast, og i saadanne Dieblkke saa Jack at Fyrbaadens store Seil fordrede Opmærksomhed, en Omstændighed der bevægede ham til at afryste sin Melankoli, og henvende sin Opmærksomhed udelukkende paa den Forretning han havde for. Rose havde dyb Medfølelse for Jack Tier, thi hun kjendte hans Historie, hans Oprindelse, hans Ungdomshændelser, og de velbegrundede Aarsager til hans Sønderknuselse og Anger. For hende havde Jack ikke skjult noget, da Roses blide Medlidenhed var en Balsam for de Saar, som havde blødt i mange og bittere Aar. Vort Sprogs store Digter, den største maaskee, som nogen sinde levede, med Undtagelse af de begejstrede Skribenter af det gamle Testamente, og gamle Homer og Dante, har erindret os om, at den lille Skarnbasse, naar den udaander sit Liv, kan føle en Smerte, ligesaa stor, som naar en Kæmpe døer. Saaledes er det ogsaa med Mo-

ralen. Ydmygelse, Glendighed, Fattigdom og Synd, kan alle, og bidrage alle til at nedstemme Tonen i vor moralske Tilværelse; men det Princip, der af Naturen er plantet, kan kun af Naturen oprykkes med Rod. Det eksisterer saalænge som vi eksisterer, og om det for en Tid slumrer under Omstændighedernes Tryk, saa ligger det kun i Moralsystemet, som Algernet eller Castanien i Jorden, afventende sin Tid og Aarstid, for at spire, og sætte Knud og blomstre. Skulde den Tid aldrig komme, er det ikke fordi Groet ikke er der, men fordi det er forsoemt. Saaledes var det med det besynderlige Væsen, hvis Følelser vi nylig have omtalt. Det Udele var tidlig bleven indplantet i ham, og det var bleven pleiet med Omhed og Omhu, indtil han egensindig og ledet af Lidenkab, havde vendt sig fra sine Ungdoms og Barndoms Forbindelser, for at hænge sig ved Spise, en Forbindelse der havde gjort ham til hvad han var. Førend vi slutte vor Fortælling, ville vi faae Leilighed til at forklare det.

„Vi har løbet vor Time, Miss Rose,“ sagde Jack, idet han brød den Taushed, under hvilken Baaden havde tilbagelagt en lang Strækning; „vi har løbet vor Time, og bør være nær ved Klippen, som vi søge; men Morgen er saa mørk, at jeg frygter for, at vi vil have Bæmsfelighed ved at finde den. Vi maae passe ikke at løbe forbi den, og vi maa derfor holde nærmere ind til

Revet og mindste Seil, at vi kan være sikker paa ikke at begaae en saadan Feil."

Rose bad sin Vedsager ikke at undlade nogensomhelst Forsigtighed, da det vilde være frygteligt, om deres Søgen skulde være forgjæves, efter at have udsat sig for saa megen Fare.

"Harry sover maaskee paa Tanget, hvorum De talte," tilføiede hun; "og Faren for at løbe forbi ham vil i det Tilfælde, blive meget forøget. Hvilket mørkt og frygteligt Sted er ikke dette, paa hvilket et menneskeligt Væsen er forladt! Jeg frygter, Jack, at vi ere komne længer frem, end vi formode, og har allerede passeret Klippen."

"Det haaber jeg ikke, Miss Rose, der forekom mig at være gode to Miil til det Sted hvor jeg saae ham, og det skal være en hurtigseilende Baad, der tilbagelægger to Miil i Timen."

"Vi vide ikke Tiden, Jack, og ere nødie til at gjette os til den, saavelsom til Distancen. Hvor overordentligt mørkt det er!"

I een Henseende var det ikke mørkt, skjøndt Roses Frygt formodentlig bevægede hende til at forstørre ethvert Onde. Skyerne forringede rigtignok Maanelshet; men der var dog endnu nok af dette, til at man var istand til at see de omgivende Gjenstande, og især til at

nydeliggjøre Charakteren af den Gensomhed, der herskede over Stedet.

Revets Nærhed, der dannede en luv Kyst for Baaden, gjorde, at der ikke var saa meget som en Dyrning paa Vandet, uagtet Kulingens Stadighed og Styrke, der nu havde blæst i næsten fire og tyve Timer. Den samme Kuling i aabent Vand, vilde have reist Sø nok, til at et Skib vilde have følt den, hvorimod Fyhrbaaden, hvor den nu befandt sig, neppe hævede sig eller sank i den Bevægelse, som var i den Deel af Kanalen den nu passerede.

„Dette er en god Baad, og en velseilende Baad,“ bemærkede Jack Tier, efter at have luvet høiere op i flere Minutter, for at forvisse sig om Revets Nærhed; og den kunde bringe os alle i god Sikkerhed til Key-West, eller tilbage til Dry Tortugas, dersom vi vare tilbøjede at prøve en af Delene.“

„Jeg kan ikke forlade min Tante,“ sagde Rose hurtig, „vi vilde altsaa ikke engang tænke paa noget saadant.“

„Nei, det kunde aldrig gaae an, at forlade Missus,“ sagde Bidy, „hun var paa Braget med os, og følte Mangelen af Vand, ligesaameget som vi selv.“

„Vi tre have vistnok gjennefgaaet meget sammen,“ gjensvarede Jack, „og det bør gjøre os til Venner for Livstid.“

„Det stoler jeg paa, det vil; Jack, jeg haaber, naar vi vende tilbage til New-York, at see Dem iblandt os, fortoiet, som De vilde kalde det, for Deres øvrige Dage under min Tantes Tag, eller under mit eget, dersom jeg nogenfinde skulde faae et.“

„Nei, Miss Rose, mine Forretninger ere med the Swash og dens Capitain. Jeg vil hænge ved begge, nu jeg atter har fundet dem, indtil de atter forlade mig. En Mands Pligt er hans Pligt, og en Qvindes Pligt er hendes Pligt.“

„De synes at ligne Briggen og dens Capitain, Jack Tier,“ bemærkede Biddy, „og det nytter ikke at modsiges saadant noget. Hvad der skal komme, maa komme. I hvordan saa alt er, saa er Capitain Spike en mægtig, stor Sømand.“

„Han er en Skurk,“ mumlede Jack.

„Der!“ raabte Rose næsten aandeløs, „der er ganske vist en Klippe over Vand. Flyv ikke saa hurtig forbi den, Jack; men lad os standse og undersøge den.“

„Der er vistnok en Klippe, og en stor en er det,“ svarede Tier. „Vi vil løbe paa Siden af den og see, hvoraf den er dannet. Biddy skal være Bavian*, medens De, Miss Rose, og jeg undersøge.“

Jack havde jaget Baaden i Vinden og skjød op klos

* Benævnelser paa den, der holder Vagt i en Baad.

langs med Revet, endog medens han talede. Selskabet fandt det ikke vanskeligt at lande, da Randen af Klippen tillod Baaden at ligge klos paa Siden af den, og dens Overflade var jevn og tør. Jack havde givet Seilet op, og han bragte Fangelinen i Vand, og gjorde den forsvaerligt fast til et Fragment af en Steen, der dannede et paalideligt Anker. Foruden denne Forsigtighedsregel fik Biddy en Hjælpefangeline, som hun skulde holde i Hænderne, og hun fik Ordre til ikke at slippe den, saalænge hendes Fedsagere vare borte. Da disse Foranstaltninger vare tilendebragte, begyndte Rose og Jack en hurtig Undersøgelse af Stedet.

Nogle faa Minutter vare tilstræffelige til at give vore Gventhrere et taaleligt nøiagtigt Begreb, om det Steds almindelige Udseende, hvorpaa de vare landede. Det var en betydelig Deel af Revet, som sædvanligviis var over Vand, og hvorpaa der endog var nogle Fragmenter af Jord eller Sand, i hvilket groede nogle lave Buske. Af disse sidste var der alligevel meget faa, heller ikke var der mange Steder med Sand. Drivtræ og Søgræs laae i betydelige Masser omkring dets Rand, og paa enkelte Steder var der ophobet store Stakke deraf paa selve Klippen, af den Sø som foregaaende Storme havde reist. Heller ikke varede det længe før Jack opdagede en Skildpadde, som havde været oppe paa en lille Sandbanke formodentlig for at lægge Æg. Nagtet

de Forretninger der skøftelsatte Jack, var der nok af Jægeren i ham, til at vende Dyret, skjøndt han kunde kommet i Forlegenhed, hvis man havde spurgt ham om i hvad Hensigt han gjorde det. Herefter fulgte Jack Rose, saa hurtig, som hans forte Been vilde tillade det, da vor Heltinde ivrigt skjødte sig frem, skjøndt næsten uden Haab, for at forvisse sig om Mulsford var der.

„Jeg frygter for at dette ikke er Klippen,“ sagde Rose næsten aandeløs af hendes Jld, da Jack havde indhentet hende. „Jeg seer intet til ham, og vi har næsten overfaret hele Stedet.“

„Meget sandt, Miss Rose,“ svarede hendes Ledsager, der var bleven i godt Humeur over Gangsten af Skildpadden; „men der er andre Klipper foruden denne. Ha! hvad var det hist henne?“ tilføiede Jack, idet han pegede med Fingeren, „her, mere imod Briggen. Saa sandt jeg er en Synder, var der noget der blussede som en Jld.“

„Dersom der er Jld, maae det være den Harry har tændt; lad os strax gaae hen til Stedet.“

Jack førte an og vistnok naaede han snart et Sted, hvor Emmerne af en betydelig Jld døde hen paa Klippen. Vinden havde sandsynligviis forarsaget, at en Brand blussede op for et Dieblif, hvilket var den Gjenstand Liers Die havde opfanget. Der var nu ingen Tvivl om at de havde fundet det Sted, hvor Styrmanden havde kogt sin Aftensmad og tændt sit Fyhr, skjøndt

han selv ikke var i Nærheden deraf. Rundt om disse Gimmer var der alle Tegn til at Mulsford havde holdt sit Aftensmaaltid, til hvilket Jack havde seet Tilberedelserne. Den største Part af Skildpadden laae i dens Skæl, og Stabler af tørt Træ og Sogræs var lagt i Nærheden, rede til at bruges. Et Skibs Bramraa, med næsten hele sin Takkellads, laae med den ene Noe forfulst tæt ved Jlden, eller der hvor Jlden havde været, Træet havde brændt indtil Flammen var udslukket, af Mangel paa Næring af omgivende Træ. I den tilstødende Hob var der en Mængde Stumper af Granebræder, og to eller tre smukke Planter af samme Træsort. Følge den Mængde af lignende Material der saaledes var sammenhobet, sluttede Jack at et eller andet Skib med Trælast var strandet til Luvart, og at de omliggende Klipper vare blevne opfyldte af Ladningen. Der finder hyppigt Strandinger Sted paa Florida-Revet, og der kan ofte gjøres Indsamlinger af denne Sort paa en eller anden Deel af det.

„Jeg veed intet bedre Middel til at faae fat paa Styrmanden, Miss Rose, end ved at faste noget af dette tørre Tang og noget af Bragtræet paa Jlden,“ sagde Jack, efter at han havde gennemført Stedet tilstrækkeligt, for at forviise sig om dets Tilstand. „Der er Overflødighed paa Ammunition, og der gaaer et heelt glat Lag.“ Det faldt ikke Jack vanskeligt at iværksætte sin Hen-

sigt. Efter saa Minutters Forløb lykkedes det ham at faae Ilden til at flamme, og derpaa nærmede han den med saadanne Brænde og Brædestumper, som bedst svarede til hans Niemed. Flammerne steg efterhaanden, og da Tier havde draget Bramraaen over Stablen, og sat adskillige Plankestumper paa Ende langs med den, var det Hele rede til at bryde ud i lys Flamme. Ihjet spredte sig tværs over Klippen i en lang Afstand, og hele Stedet, der nylig var saa mørkt, blev nu oplivet af Ildens straalende Glands.

„Der har vi et Fjhr, der næsten maa kunde sees ombord!“ sagde Jack, der glædede sig over sit Held. „Dersom Styrmanden er et Sted paa denne Brede, vil han snart tørne ud.“

„Jeg seer intet til ham,“ svarede Rose i en sorgmodig Tone. „Han kan dog vistnok ikke have forladt Klippen, Jack, netop som vi komme for at frelse ham!“

Rose og hendes Lebsager havde vendt Ansigterne fra Ilden, for at see i den modsatte Retning efter ham de søgte. Uset af dem nærmede en menneskelig Skikkelse sig hurtig til Ilden, fra et Punkt paa dens anden Side. Den nærmede sig, derpaa betænkte den sig, hvorefter den styrtede frem med hurtige Skridt; denne Lyd bragte de To til at vende sig om, og i det næste Dieblis knugede Mulsford Rose til sit Hjerte.

Tredie Kapitel.

De to Partier, der saa uventet var stødt sammen paa denne nøgne og isolerede Klippe, havde snart meddeelt hinanden deres Historie. Harry bekræftede alt hvad Jack havde anført, med Hensyn til hans Fremgangsmaade, og Rose havde kun lidet at tilføie, undtagen hvormeget hendes Hengivenhed havde bragt hende til at vove for hans Skyld. Kort sagt, ti Minutter vare tilstrækkelige til at gjøre hinanden fuldkommen bekendt med deres gjensidige Bevægelser. Derpaa var Tier saa betænksom at trække sig tilbage til Baaden, under det Paaskud at gjøre den klar, for at Alt kunde være paa rede Haand til Afreisen; men ligesaa meget for at lade de Elfskende nyde de ti eller femten Minutter i usforstyrret Samtale, som af nogen anden Grund.

Det var en besynderlig Scene Klippen nu frembød. Paa denne Tid brændte Ilden ikke alene klart men heftigt, idet den spredte sit klare Lys fjernt og nær. Under dens meest straalende Lys stod Harry og Rose, begge smilende og lykkelige, glade ved at være sammen, og for Diebliffet glemmende Alt, undtagen deres nærværende Lykksalighed. Aldrig havde Rose seet saa elskelig ud, som under disse Omstændigheder. Hendes Ansigt var oplivet af hine Bølelser, der saa nylig vare overgaaede fra For-

tvivlelse til Glæde, en Tilstand der altid laaner Skjønheden den største Fortryllelse, og Indigheder der stedse forekom blide og qvindelige, syntes nu ophøiede til en lysende Fuldkommenhed, som bedst kunne lignedes med det Begreb vi danne os om Englene. De milde, straalende, rene og floge blaa Dine, Kinderne der glødede af Lyksalighed, Smilet der saa let blev fremkaldt, og var saa fuldt af Omhed, og det rige Haar der var bleven vædet af Solusten, hver enkelt Deel, og Alt tilsammen, laante maaskee endnu mere Glæds af det eiendommelige Lys, under hvilket det var fremstillet. Alle de Farer Harry havde været udsat for, Manglen paa Klæder, og et Ansigt der ikke havde følt Nagetniven i de sidste sex og tredive Timer, maatte vige tilbage for den Lyksalighed han følte. Da han forlod Braget havde han afkastet sin Hue og sin lette Sommertrøie, for at de ikke skulde være ham til Hinder i at svømme, men begge Dele havde han faaet tilbage, da han kom med Baaden for at modtage sine Venner. I denne simple Søndagsdragt stod han der Haand i Haand med Rose, ligesom Ilden, med hvert et Klædningsstykke saa reent og hvidt, som Havvandet kunde gjøre det, men Alt røbende Tegn paa den nhlig overstandne Prøvelser. Hans smukke Ansigt forraadte den Kjerlighed han nærede for den uforsagte og tilbødte Pige, der havde været saa meget for hans Skyld, og en Maler kunde have ønsket at opfange det Udtryk

af brændende, mandig Beundring, som glødede i hans Ansigt, og svarede saa godt til den blide Sympathi og qvindelige Omhed, den mødte i Roses

Baggrunden af dette Maleri var Corallrevets vide, jerne Overflade, med dets ydre Omgivelse af det mørke Hav. Ved Siden af Kanalen saaes alligevel Baaden, der allerede var svaiet; Biddy var endnu paa Klippen og betragtede venligt de Elskende ved Ilden, medens Jack, der holdt Fangelinen, begyndte at vise Tegn til lidt Utaalmodighed over Opholdet.

„De vil blive staaende der en Time, holdende hinanden i Hænderne og betragtede hinandens Ansigter,“ mumlede den lille runde Hovmestersmath, der var bekymret for at komme paa Bei tilbage til Briggen, „medmindre man praier dem. Capitain Spike vil ikke være i det bedste Humeur til at modtage dem eller mig, der som han erfarer hvilken Tour vi have gjort heromkring.“

„Lad dem være, lad dem være, Jacky,“ svarede den godmodige og venlige irlandste Kvinde. „De ere i dette Dieblis saa lykkelige, og det fryder mine Dine at see dem.“

„Ja, de ere lykkelige nok for Diebliffet, jeg haaber kun at det maa vare ved.“

„Vare ved! hvad skulde der være i Beien for? Miss Rose er saa god og saa smuk, og hun har Formue oveniisøbet, og Styrmanden er saa net en ung

Mand. Tænk, Jack, at saadanne Bæfener skulle savne den velsignede Gave, ferskt Vand, og det i saa lang Tid. Det er vistnok Forsynet og ikke vi selv der vaager over os. Konger paa deres Troner kunne vistnok ikke være saa lykkelige, som de ere i dette Dieblisk."

"Mændene ere nogle Skurke!" brummede Jack, "og Qvinderne ere desto større Daarer naar de sætte Liid til dem."

"Ikke saadan en smuk ung Mand, som vor Sthyrmand, Jack, han ikke. Sthyrmanden paa det Skib med hvilket jeg kom fra Liverpool for ti Aar siden, var nu rigtignok en Skurk. Han misundte os vore Kartofler og vort Brød, og han misundte os hver Draabe Vand, vi drak. Kald ham en Skurk, om De vil, Jack, men brug aldrig saa haardt et Navn om en Mand, som Mr. Mulford."

"Jeg ønsker ham ikke andet end alt godt, og netop af den Grund maa vi gjøre en Ende paa at han staaer og seer den unge Pige saa kjerligt ind i Dinene. Liden staaer ikke stille, Biddy, for at føie de Elskendes Ønsker, og Stephen Spike er ikke til at spøge med. Holløi, Sthyrmand! det er paa høie Tid at komme under Seil."

Med dette Raab foer Harry og Rose sammen, da de bleve mindede om de kostbare Diebliske, de spildte. Medbringende en god Deel af Skildpadden, gik de ned til Kartøiet, hvori de snart tog Plads, gjorde Seilet løs

og gav sig paa Bei. Styrmanden var i nogle Diebliske saa beskæftiget med Rose, at han ikke gav Agt paa Coursen; men en Mand med hans Erfaring, kunde ikke længe gjøre sig skyldig i en saadan Forsømmelse, og han vendte sig pludselig om til Tier, der styrede, for at gjøre ham opmærksom paa Coursen.

„Hvorledes er det, Jack!“ raabte Mulsford, „Du styrer den forkeerte Bei.“

„Nei, jeg gjør ikke, Sir, vi styrer saa lige paa Briggen, som det er muligt. Denne Vind er os gunstig baade frem og tilbage, og det er en Lykke at den er det, thi det vil være meget nær Daggrø, naar vi komme paa Siden af den. De vil idetmindste have en halv Times Mørke nodig, for at komme godt klar af the Swash, ivald den skulde gaae under Seil for at forfølge Dem.“

„Lige efter Briggen! hvad have vi med Briggen at bestille? Vor Cours gaaer til Key West, med mindre det skulde være bedre at løbe for Vinden ned til Dry Tortugas igjen, og see ud efter Corvetten. Pligten og maaskee min egen Sikkerhed, byder mig at meddele Capitain Mull hvad Spike har i Sinde med the Swash, og efter Alt hvad der er foregaaet, skal jeg ikke et Dieblisk betænke mig paa at sige ham det. Giv mig Roret, Jack, og lad os strax kovende.“

„Aldrig, Styrmand, aldrig. Jeg maa tilbage til

Briggen; Miss Rose der veed, at min Bligt byder mig at følge Stephen Spike, og ham alene."

"Og jeg maa vende tilbage til min Tante, Harry," faldt Rose ind. "Du veed, at det ikke kan gaae an at jeg forlader min Tante."

"Jeg er altsaa bleven bragt bort fra Klippen, for igjen at blive overgivet til Spikes Barmhjerthighed!"

Hans Tone vidnede snarere om Forundring end Fortrydelse, hvilket strax bevægede Rose til at meddele den unge Mand hele deres Plan.

"Aldrig, Harry, aldrig," sagde hun i en bestemt Tone. "Vi have i Sinde at vende tilbage til Briggen, saa kan Du derefter undfly med Baaden. Jack Tier troer, at dette kan lade sig gjøre uden stor Fare, dersom vi bruge den fornødne Forsigtighed og ikke spille for megen Tid. Jeg vilde paa ingen Maade samtykke i, at Du igjen faldt i Spikes Hænder, nei, Harry, Døden vilde være at foretrække derfor!"

"Og jeg vil under ingen Betingelse samtykke i, at Du, Rose, atter falder i Hænderne paa Spike," svarede den unge Mand, "nu vi vide hans Hensigter, vilde en saadan Handling næsten være ugudelig."

"Husk paa min Tante, kjære Harry. Hvorledes vilde hendes Stilling være, naar hun vaagner og seer sig forladt af sin Niece og Biddy, af mig hvem hun har

pleiet og vaaget over fra Barndommen af, og hvem hun elsker saa inderlig."

"Jeg vil ikke fragaae, at Du skylder Din Lante Forbindtligheder, Rose, og har Pligter at opfylde mod hende, under sædvanlige Omstændigheder. Men disse ere ikke sædvanlige Omstændigheder, og det vilde være at løbe lige ind i Ulykken, ja næsten at trodse Forsynet, dersom Du atter faldt i Hænderne paa den Skurk, nu Du en Gang er sluppen ud af dem."

"Spise er en Skurk!" mumlede Jack.

"Og dersom jeg forlod Missus, vilde det være en Synd, som ingen Præst saa let kunde overse," faldt Biddy ind. "Da Miss Rose sagde mig, at hun havde i Sinde at gjøre denne Reise i Baaden med Jack Tier, bad jeg om Tilladelse til at gaae med, for at jeg kunde være hende til Nytte, og sørge for at der var Vand nok; men jeg fortjente ikke at det skulde gaae mig godt, dersom jeg havde tænkt paa at forlade Missus."

"Vi kan da løbe paa Siden af Briggen og sætte Jack og Biddy ombord paa den," sagde Mulford, efter et Dieblisk at have tænkt over hvad der var bleven sagt, "og saa kan Du og jeg efter bedste Evne skynde os til Key-West, hvor der snart vil tilbyde sig Leilighed til at udsende Gouvernementsfartøier efter the Swash. Paa denne Maade kan vi ikke alene faae vore Benner ud af Løvens Gab, men tillige selv holde os fri deraf."

„Overvei et Dieblif, Harry,“ sagde Rose med sagte Stemme, men ikke uden Omhed i Tonen; „det vilde ikke passe sig for mig at gaae ene bort med Dig i Baaden.“

„Ikke naar Du har erklæret Dig villig til at vandre gjennem den vide Verden med mig, Rose, med mig, og ene med mig?“

„Ikke en Gang da, Harry; jeg veed, at Du vil tænke anderledes herom, naar Din ædle Natur har havt Tid til at raadføre sig med Dit Hjerte i denne Anledning.“

„Jeg kan ikkun svare Dig med Dine egne Ord, Rose — aldrig. Dersom Du vender tilbage til the Swash, gaaer jeg ombord med Dig, trods Spise og al hans Ondskab. Jeg veed, at Folkene ikke nære nogen Uvillie mod mig, og maaskee jeg ved Bistand af Sennor Montefalderon, og nogle faa Venner blandt Mandsskabet, kan samle en Styrke, der vil forhindre at jeg bliver fastet overbord.“

Rose brød ud i Taarer, og der forløb flere Minutter i hvilke Mulsford med Omhed bestræbte sig for at stille hende tilfreds. Saasnart vor Heltinde atter gjen- vandt sin Selvbeherfskelse, begyndte hun at afhandle Sagen med ham med mere Koldblodighed. I en halv Time blev alt hvad Følelse, Hengivenhed, Delicatesse, eller Mistillid til Spise, som hver af Parterne var istand til at anføre, fremhævet, og Mulsford begyndte saa smaat at vinde Terrain, da hans Beviisgrunde virkelig vare de

rigtigste. Rose sølte sig forvirret, da hun virkelig meget nødig vilde forlade sin Tante, endog med en saa retfærdiggjørende Bevæggrund; men især frympede hun sig for det Skin, hun vilde have imod sig, ved ene i en Baad, og saa godt som i aaben Sø, at gaae bort med Mulford. Havde hun elsket Harry mindre, vilde hendes Betænkkeligheder maaskee have været mindre virksomme; men Bevidstheden om hendes Hengivenheds Styrke, saavel som den faste Beslutning at blive hans Kone, saasnart hun med den Sømmelighed, der passede sig for hendes Kjon, var istand til at række ham sin Haand, hidrog til at forhindre hende i at give efter for den unge Mands Overtalelser. Med Hensyn til Tanten, da fremstillede Styrmanden Sagen saaledes, at det var tydeligt for Alle i Baaden, at Rose maatte opgive denne Grund til Modstand. Spise kunde ikke vinde noget ved at behandle Mrs. Budd slet, og han vilde sandsynligviis sege at blive hende qvit paa den letteste Maade, saasnart han saae sig istand dertil. Dette var saa tydeligt for Alle, at Rose snart indrømmede denne Sandsynlighed. Men der var endnu den Betænkkelighed at gaae ene bort i Baaden med Styrmanden. Denne Deel af Sagen var vanskeligere at overkomme end den anden; og dette robede Mulford ogsaa ved den Ubehændighed, hvormed han udførte den. Endelig blev Discussionen tilendebragt derved, at Jack Tier pludselig sagde:

„Hist er Briggen, og vi styre saa lige mod den, som om den var Polen og denne Baads Kjøel var Compasset. Jeg seer hvorledes det hænger sammen, Miss Rose, og naar Alt kommer til Alt maa jeg være den der giver efter. Jeg formoder, at der vil gives en eller anden Leilighed for mig til at komme ombord igjen i Briggen, og derpaa vil jeg stole. Naar De ikke vil gaae ene med Styrmændene, formoder jeg at De ikke vil undslaae Dem, naar jeg følger med.“

„Vil De ledsage os, Jack! det er mere end jeg havde haabet. Ja, Harry, naar Jack vil følge med, vil jeg med Hensyn til min Tante stole paa Biddy, og gaae med Dig til Key-West, for at slippe bort fra Spike.“

Dette blev sagt saa hurtigt og uventet, at det fuldkommen overraskede Mulford. Da han neppe troede hvad han havde hørt, var den unge Mand i Begyndelsen tilbøielig til at føle sig fornærmet, skjøndt han efter et Diebligs Østertanke indsaar at han burde glæde sig, hvordan Udfaldet saa maatte blive.

„Mere end jeg havde haabet!“ kunde han ikke afholde sig fra at gjentage med nogen Bitterhed; „er Jack Tier da af saa megen Vigtighed, at man anseer hans Selskab at foretrække for mit.“

„Ths, Harry!“ sagde Rose, idet hun lagde sin Haand paa Mulfords Arm, for at give Anmodningen mere Østertryk. „Tal ikke saadan. Du kjender ikke Omstændig-

heberne, en anden Gang skal Du faae dem at vide; men nu ikke. Lad det være nok for Diebliffet, at jeg lover at ledsage Dig, dersom Jack vil følge med."

"Ja, ja, Miss Rose, jeg vil følge med, da jeg ikke seer nogen anden Udvei til at rive Sammet ud af Uvens Klør. Naar Alt kommer til Alt, er det maaskee det klogeste jeg kan gjøre; men tilbage til the Swash maa og vil jeg, Krud eller ikke Krud, Forræderi eller ikke Forræderi, ved den første Leilighed. Ja, til the Molly hører jeg og til the Molly vil jeg vende tilbage. Da De vil gaae paa dette nye Krydstogt, Miss Rose, er det en Lykke at jeg huffede paa at bede Biddy om at samle et Bundt Klæder sammen til Dem. Denne Pose indeholder et Skifte eller to, og det kan De alt sammen takke min Omsorg for. Deres Pige sagde: Miss Rose vil komme tilbage med os, Jack, og hvad kan det hjælpe at kramme Klæderne sammen for nogle faa Timers Seillads i en Baad; men jeg kjendte det menneskelige Hjerte bedre, og forudsaae at naar Styrmanden atter flampede paa Siden af Dem, vilde De ikke føle Lykt til saa snart at skilles fra ham."

"Jeg takker Dem, Jack, for den Omhu, De har viist for mig; dog vilde nogle Penge have været et væsentligt Gode. Der er lidt Guld i min Pung, men det er kun meget lidt, og jeg frygter for at Du ikke er bedre

faren, Harry. Det kan blive ubehageligt for os ikke at have Penge, naar vi komme til Key-West."

"Vi vil ikke være aldeles bloittede. Jeg forlod rigtignok Briggen uden at have saameget som en Cent hos mig; men jeg laante et Douzin Doubloner af Sennor Montefalderons Pose, og dem har jeg lykkeligviis i min Lomme. Alt hvad jeg eier i denne Verden ligger i en Bung med halve Eagles, tilsammen noget over hundrede, hvilke jeg efterlod i en Kiste i mit Lukas ombord i Briggen."

"Dem vil De ogsaa finde i Posen, som indeholder Miss Roses Klæder," sagde Jack ganske rolig.

"Finde hvilket, Jack, dog ikke mine Penge?"

"Jo, hver en eneste af dem. Spise opbrød Deres Kiste i Eftermiddags, og lod mig holde Redskaberne medens han gjorde det. Han fandt Bungen og overhalede den, et hundrede og syv halve, elleve kvart og een fuld-voren Eagle, var Tallet. Da han havde udført dette Stykke Arbeid, lagde han Alt tilbage igjen, efter at han havde givet mig den fuldvorne Eagle, som min Deel af Rovet, og befalede mig ikke at tale noget om hvad jeg havde seet. Jeg sagde intet, men jeg gjorde et godt Stykke Arbeid; thi medens han spiste Aftensmad, confiskerede jeg Bungen, som man siger, og De vil finde den der blandt Miss Roses Klæder, med den fuldvorne Gentleman paa sin rette Plads igjen."

„Dette er ikke alene at være ærlig, Jack, men betænkksom,” raabte Mulford hjertelig. „Halvdelen af disse Penge skal derfor ogsaa være Dine.”

„Jeg takker Dem, Sir, men jeg vil ikke røre en Gent af dem. De bleve suurt fortjente, Mr. Mulford, det veed jeg; thi mine egne Hænder have smertet alt for meget af Tjære, til at jeg ikke skulde vide, at Sømanden træller for sine Penge som en Hest.”

„Og dog vilde det ikke være at forøde dem som et Wæl, Jack, at give Dig en Deel af dem. Men der vil nok gives Leilighed til at tale derom. Det er et Tegn til at vi begynde at vende tilbage til Livets Anliggender, Rose, at vi begynde at føle Interesse for Penge: Hvor lidet tænkte vi paa Doubloner eller halve Eagles for nogle faa Timer siden, medens vi vare paa Braget!”

„Det var Vand, vi den Gang tænkte paa,” bemærkede Biddy, „Guld er godt paa Markedet eller i Byerne, eller til at sende tilbage til Irland, for at gjøre det lidt godt for et Menneſtes gamle Fader og Moder; men Vand er en velfignet Ting paa et Brag!”

„Briggen kommer nu ganske tydeligt i Sigte, og det var bedst Du lod mig faae Roret, Jack. Det er paa Tiden, at vi tænke paa den Maade, paa hvilken vi vil nærme os Briggen, og hvorledes vi skal bære os ad, naar vi ere paa Siden af den.”

Dette laae saa tydeligt for Dagen, at Enhver følte sig tilbøielig til at glemme alt andet, for at lede de næste tyve Minutters Foretagender, med den fornødne Klogskab og Forsigtighed. Da Mulford tog Roret kom Briggen tydeligt i Sigte, skjøndt den endnu saae lidt fjern og taaget ud. Den kunde den Gang være en halv Miil borte, og vilde aldeles ikke have været synlig i den Afstand, og med den Belysning, naar det ikke var fordi der ingen Baggrund var, som kunde opsluge dens Omrids. Da der var Styr bagved den, over hvilke Maanen spredte sine Straaler, kunde man alligevel skjelne dens Contour, og Minut efter Minut blev den mere og mere synlig, indtil den var saa tydelig, at det mindede Styrmanden om de omtalte nødvendige Forberedelser.

Hier meddeelte nu Styrmanden den Maade, paa hvilken han foreslog at nærme sig den. Briggen laae opsvaiet for Passaten, da Strømmen havde meget liden Indflydelse paa den, i den Bugt af Kevet, hvor den laae. Da Vinden omtrent var Ostsydost, vendte Briggens Agterspeil mod Vestnordvest, medens Baaden kom ned gennem Passagen fra en Retning, der var meget nær Nord fra Briggen; som en Selsfølge var Vinden netop fri nok til at lægge Cours. Jacks Plan var at gaae til Luvart af Briggen, og naar de vare komne for Bougen af den, at opgive Seilet og drive ned til den; han ventede da at komme paa Siden af den ved Goffe-

røstet, hvor han agtede at hjælpe Biddy op og selv følge efter, da han formodede at Mulford igjen vilde gaae under Seil, og bortføre sin Dame. Denne Plan syntes Mulford ikke om, da den efter hans Anskuelse ikke var sømandsmæssig, og han fremførte En istedenfor den, der ikke alene var sømandsmæssig, men i enhver Henseende bedre. Istedenfor at passere til Luvart, havde Mulford i Sinde at nærme sig Briggen fra læ Side, og lægge til under den aabne Bougport; han vilde da løse Skjodet og opgive Seilet, naar Baaden var saa nær, at den kunde naae sin Bestemmelse, uden Seilets Medvirkning.

Jack Tier indsaae, at hans Foresattes Plan var den bedste, og var med den største Belvillie redebon til, efter bedste Evne, at hjælpe til at udføre den. Da Baaden seilede udmærket godt, var der kun Tid til at forklare hvert enkelt Individ hans eller hendes Deel i de kritiske Bevægelser, som nu forestod, førend det afgjørende Dieblisk nærmede sig; nu blev hver enkelt af Selstabet stille og ængstlig, idet de mere lagde Mærke til Begebenhedernes Gang, end de omtalte dem.

Det er neppe nødvendigt at anføre, at Mulford godt forstod at seile med en Baad. Han sad med Skjodet i Haanden, og det lille Fartoi skjed op under Briggens læ Laaring. Jack stod klar ved Girotouget. Styrmændens Blik foer hen over Skibets Skrog, for om mu-

ligt at forviſſe ſig om hvem der var paa Dækket; men der var ikke noget Tegn til Liv at ſee ombord i den. Denne Stilhed gjorde Mulford mere miſtænkelig og ængſtlig, thi han frygtede at man havde lagt ham en Snare. Han havde i det mindſte ventet at ſee et af de Sortes Hoveder titte frem over Lønningen; men intet menneſkeligt Væſen var at ſee. Det var alligevel for ſeent til at betænke ſig, og Skjødets blev ſaa ſmaat affiret, medens Jack til ſamme Tid halede op i Givtouget; Vanskeligheden beſtod i at Seilet ikke ſkulde komme til at flaae, og Lyden naae Spikes Dren. Da Mulford brugte den ſørſte Forſigtighed, og i Forveien havde givet Jack den fornødne Underretning, blev dette vigtige Punkt heldig udført. Derpaa lagde Styrmanden Roret i Læ, og Baaden ſkjød op under Briggens Læ Boug. Jack var klar til at tage fat i en af Slingrebardunerne, og et Dieblik efter var Baaden floſ op under den forønfkede Port, og blev holdt ſtøt i denne Stilling. Mulford gik forud i Fartøiet for at kaſte et Blik ind paa Dækket. Intet var ſynligt, ſkjøndt han hørte de Sortes tunge Andedrag, der begge vare ſaldne i en tryk Sovn paa et Seil, ſom de havde ſpredt ud paa Bakkens.

Styrmanden hviſkede at Biddh ſkulde komme hen til Porten. Dette gjorde det irſke Gruentimmer ſtrar, efter i Forveien at have kysſet Roſe og taget Afſked med hende. Tier kom ogſaa hen til Porten, gjennem

hvilkens han frøb ind, for at komme ind paa Dækket, og hjælpe Biddy, der naturligviis var usikkert til at krybe gennem en Abning, som denne. Det var netop lykkedes ham, da hele Selskabet blev bestyrtet, ja nogle af dem endog næsten forstenede, ved en Braining fra Skandsen, der lød i Spikes velbekjendte dybe Tone.

„Sei, der forude!“ raabte Capitainen. Da han ikke fik noget Svar, gjentog han det strax i det kortere hurtigere Raab: „Paa Bassen!“

„Sir!“ svarede Jack Tier, der nu var kommen til sin Samling.

„Hvem har Udfik paa Bassen?“

„Det har jeg, Sir, Jack Tier. I veed, Sir, at jeg skulde have Vagt fra Klokken to til Dagbrækning.“

„Ja, ja, nu erindrer jeg det. Hvorledes rider Briggen for sit Anker?“

„Saa støt som en Kirke, Sir. Den har ikke giret mere paa hele Vagten, end om den havde været fortoiet for og agter.“

„Staaer Binden endnu som hidtil?“

„Ingen Forandring, Sir. Saa stadig en Forsatvind, som nogenfinde blæste.“

„Hvem er det der snorker saadan der forude?“

„De to Niggere, Sir. De have slængt sig paa Dækket og sover med en sex Mills Fart. Der er intet, som kan overgaae en Niggers Snorken.“

„Jeg troede ogsaa jeg hørte nogen hvistte høit; men jeg formoder det var halvt i Dromme, det hænder mig ofte nuomstunder. Jack!“

„Sir.“

„Gaae til Ranjonsfadet og bring mig et Maal fersk Vand, mine Kjedler ere hede af den megen Tænken.“

Jack gjorde som der var befaleet, og stod snart under Rufsdaeffet hos Spike, der var kommen ud af sit Lukas, heed og urolig, skjøndt han ikke selv vidste hvorover. Capitainen drak en halv Pot i eet Drag.

„Det er forfriskende,“ sagde han, idet han leverede Blikmaalet tilbage, „og jeg føler at det har tjolet mig. Hvor langt er der til Daggry, Jack?“

Jeg tænker to Timer, Sir. Der blev overgivet mig den Ordre at have alle Mand purret naar det var lys Dag.“

„Ja, det er rigtigt. Vi maa have vort Anker let og være under Seil, saasnart det er lyst nok dertil. Doubloner kunne smelte, ligesaa godt som Hvedemeel, og naar man i det Hele vil tage vare paa dem, er det ligesaa godt at man gjør det strax.“

„Jeg skal nok purre ud saasnart det er Dag. Jeg haaber alligevel, Kapitain Spike, at jeg, der saa længe har faret med Eder, tør tage mig den Frihed at sige Eder en Ting, og det er denne, paa godt paa the Pough

keepsie, som rimeligviis vil være i Hælene paa Eder, naar I mindst venter det."

„Mener Du det, Jack? Godt, jeg takker Dig for det Vink, gamle Dreng; men jeg frygter kun lidt for den Skude. Vi har prøvet vore Been sammen, og jeg troer nok at Briggen har de Længste."

Da Capitainen sagde dette, gæbede han som en Hund, og gik ind i sit Lukas. Jack nølede lidt paa Skandsen, da han ventede paa at høre ham gaae til Rejs, hvor paa han gjorde et Tegn til Biddy, der var kommen saa langt agterud, som til Kabysen, hvor hun havde skjult sig, at hun saa stille som muligt skulde gaae ned i Kabhytten. Efter en eller to Minutters Forløb gik han forud, idet han sang med en sagte pibende Stemme, hvilket han ofte pleiede, og nærmede sig langsomt Bassen. Mulford begyndte netop at troe, at Karlen havde skiftet Sind, og havde i Sinde at blive ved Briggen, da Hovmestersmathens lille runde Figur viiste sig i Borten, og derefter steg lydløs ned paa en af Tosterne. Jack gik derpaa hen i Bougen og kastede Fangelinen løs, da Baadens Stævn faldt langsomt af under Vindens Tryk, paa den Deel af Mast og Seil, der hævede sig op over the Swash's Skrog. Næsten i samme Dieblik kastede Styrmanden den agterste Fangeline løs, og Baaden var fri. Der udfordredes nogen Omhyggelighed for at sætte Seilet til, uden at det slog. Det skeete alligevel førend

Brisen fik rigtig fat paa Baaden, og Alting var da sikkert. Efter en halv Minuts Forløb fyldte Seilet og Baaden foer afsted, idet den løb hurtig forren for Briggen. Da den snart var langt nok borte, lagde Mulford Roret op og korendte, hvorefter han styrede Nord paa; han løb nu med en brændende Fart for Vinden, som syntes at tage til med en Styrke, der lod til at ville bryde al Forfølgning Trods. Briggen laae imidlertid i sin Ro og Gensomhed, og ikke et Menneſſe rørte sig ombord i den, medens Alle, med Undtagelse af Biddy, vare fuldkommen uvidende om hvad der nyligt var passeret paa Siden af den. Efter ti Minutters Seillads, med affiret Skjøde, begyndte the Swash atter at see uhydelig og taageagtig ud; og atter efter andre ti Minutters Forløb, blev dens Skrog, Rundholter og Alt, opslugt af Rattens Mørke.

Mulford og Rose følte nu noget der lignede den Sikkerhed, uden hvilken Følelse Lyksalighed selv kun er en smertelig Følelse, da den gjør Ahnelsen om det Onde endnu mere smertelig, ved Farens Størrelse. Der sad de nu sammen agter i Baaden, da Jack Tier havde taget Plads i Bougen, for at holde Udkik efter Klipper. Det varede ikke længe førend Rose lænede sit Hoved til Harrys Skulder, og førend en Time var forløben, var hun falden i en sød Søvn, i denne Stilling, da den unge Mand omhyggelig havde tildækket hende med et stort

Schawl, det samme som var bleven brugt paa Braget. Jack varetog sin Post i Stilhed, siddende med Armene overkors og Hænderne stukken ind paa Brystet, under sin Erøie, paa Sømandsviis, et Billed paa nautisk Narvaagenhed. Det var noget efter at Rose var falden i Søvn at dette besynderlige Væsen talte for første Gang.

„Bær lidt af, Styrmand,“ sagde han, „bær lidt af, en halv Streg, eller saa. Hun har løbet som en Veddeløber, siden vi forlod Briggen; og hist er den første Stribe af Dagslyset.“

„Efter den Tid vi have løben,“ bemærkede Mulford, „skulde jeg troe at vi maa være nær ved den nordre Side af Revet.“

„Ja, Sir, det kan De stole paa. Her er en Klippe klos ved, som vi løbe rask ind paa, netop her paa vor luv Boug; det forekommer mig at være det Sted, hvor De landede efter Svømningen, og hvor vi havde bortstuvet os da Stephen Spike opdagede os og gjorde Jagt.“

„Det forundrer mig meget, Jack, at Du med saa megen Vedhængenhed kan slutte Dig til en Mand med Spikes Charakter. Det er nu tydeligt for os Alle at han er en stor Slynge, og Du er dog en ærlig Karl.“

„Elsker De den unge Qvinde der, som hviler i Deres Arm, og som De siger at De vil ægte?“

„Det er et besynderligt Spørgsmaal; men det er let besvaret. Høiere end mit Liv, Jack!“

„Hvorledes kan det da være, da der er saa mange andre unge Mænd i Verden, som hun kunde finde lige-saa meget Behag i, som i Dem.“

„Det kan være at Ingen elsker hende saa høit, og det har hun havt Skarpsindighed nok til at opdage.“

„Rimeligviis. Saaledes er det ogsaa med mig og Stephen Spike. Jeg finder Smag i en Mand, hvem andre Mennesker foragte og fordømme. Hvorfor jeg hænger ved ham, er min Hemmelighed; men hænge ved ham gjør jeg og vil jeg gjøre.“

„Dette er ganske forunderligt efter den Afsærd Du vilste paa Den, og efter Din Opførsel i Nat. Men jeg skal ikke indblande mig i Din Hemmelighed; men lade den være Din egen Sag. Er det den Klippe Du talte om, som vi nu passerer?“

„Den samme, og der er Stedet hvor vi vare skjulte da de opdagede os fra Briggen, og en Cabellængde eller lidt længer herfra maa Bræget af Mexicaneren ligge.“

„Hvad er det der hæver sig over Vandet derhenne, Jack, paa vor luv Boug?“

„Jeg seer hvad De mener, Sir, det seer ud som et Rundhøit. Ved George, der er to af dem, og de synes at være Skonnertens Master.“

Mulford blev snart overthdet om at Toppene af to Master virkelig ragede op over Vandet, i mindre end et

hundrede Vards Afstand fra Baaden. Efter at have udløben en tilstræffelig lang Distance, for at faae Plads dertil, lagde Styrmanden Roret ned og stagvendte. Seilets Flagen, og den lille Bevægelse der fulgte med at skifte Skjødets, vækkede Rose, der strax blev underrettet om Opdagelsen. Saasnart de havde vendt, stævnede Baaden op imod Masterne, og laae snart ved een af dem, da Jack Tier havde taget fat i Stængevantene, efterat Mulford havde løst Skjødets og luffet op til Stedet. Paa denne Tid var det tiltagende Dagslys stærkt nok til at gjøre Gjenstandene tydelige i nær Afstand, og Mulford nærede ikke længer nogen Tvivl om, at de to Mastetoppe var den ulykkelige mexicanske Skonnerts.

„Nu, blandt Alt hvad jeg tidligere har seet,“ udbrød Tier, „har jeg aldrig før seet Magen til dette. Da vi forlod dette Fartoi, Sir, vil De erindre at der næsten var vendt op og ned paa det, og det var saa nær kæntrret rundt, at de øverste Lugkarme var under Vand, og nu staaer den saa ret op og ned, som om den var sat i Dof. Det gaaer ud over min Navigation, Mr. Mulford, og det forekommer mig som Trolddom.“

„Det er vistnok et meget beshynderligt Tilfælde, Jack, og jeg har forsøgt paa at komme efter Marsagen.“

„Har det lykkedes Dig, Harry?“ spurgte Rose, der nu var lysvaagen og ligesaa forundret som de andre.

„Det maa være gaaet saaledes til. Braget blev

forladt af os lidt udenfor, og til Luvar af dette Sted. Skonnertens Master viste følgerig ned mod Læ, og da den drev herind, har de først stødt paa en skraa nedadgaaende Klippe, og da de lidt efter lidt ere blevene skubbede op ad den, have de virket som Løstestænger til at reise Skroget, indtil Lasten har forskudt sig tilbage til sit oprindelige Leie, der pludselig har bevirket at Skibet har reist sig igjen."

"Ja, ja, Sir," svarede Jack, „alt dette kunde have hændt sig, dersom den havde været over Vand, eller en Deel af den over Vand, men De vil erindre, Styrmand, at den sank strax efter at vi forlod den."

„Ikke ganske, Braget sank ikke hurtigere ned, efter at vi havde forladt det, end det tidligere havde gjort. Det vedblev at synke Tomme efter Tomme, ligesom Luf-ten undslap, og ikke hurtigere, efter at vi havde tabt det af Syne, end tidligere, nei, ikke engang saa hurtigt, da Vandet blev tættere, jo længer det kom ned. Hvad der taler meest mod min Theori er det Factum, at efter at Skroget var under Vandets Overflade, Vinden da ikke kunde virke paa det. Dette er sandt i een Henseende, men ikke i en anden. Søerne, eller Vandets Tryk, der er frembragt af Kulingen, kunde i nogen Tid vedblive at virke paa Skroget, efter at vi havde tabt det af Syne. Men Strømmen har sat Fartøiet herind, og da Skroget

bestandig flod, behøvedes der kun liden Kraft for at reise det. Naar Klippen skraanede nedester og var slibrig, seer jeg ikke nogen stor Vanskelighed fra den Side, og Tønderne kan have ligget saaledes, at en Ubethdelighed vilde bringe dem til at rulle tilbage igjen, da den ene vilde give den anden Leilighed til at følge efter. Hvad Ballasten angaaer, da er jeg overbevist om, at den ikke kunde forskyde sig, da den var stuvet med megen Omhyggelighed. Da Skibet reiste sig, bevægede Luften sig endnu i det, og saasnart Vandet tillod det, slap den ud igjennem Lugerne, og Skibet sank da, som en naturlig Folge. Denne Lust maa, ved sin Bevægelse gjennem Vandet have bidraget til at reise Skroget op."

Dette var under de forhaandenværende Omstændigheder, den eneste Forklaring, Mulsford kunde tænke sig, enten den nu var rigtig eller ei. Der laae alligevel Skonnerter, paa fem eller sex Favnes Dybde, med begge Stængerne og Toppene af Masterne over Vand, saa ret op og ned, som om den stod i Dok. Det kan altsammen have foregaaet saaledes, som Styrmanden troede, eller det usædvanlige Tilfælde kan have været bevirket, ved en eller anden af de hemmelighedsfulde Marsager, der gjør enhver Efterforskning unyttig, da den virkende Kraft er skjult for Gransterens Die.

"Du siger Jack at Spike har i Sinde at komme og see efter dette Brag, i Haab om at faae Doublonerne,

som det indeholder?" sagde Mulford, da Baaden endnu havde ligget en eller to Minutter ved Mastetoppen.

„Ja, ja, Sir, det er hans Hensigt, Sir, og han vil komme ordentlig i Røg, saasnart han tårner ud, hvilket omtrent er paa denne Tid, og finder at jeg er borte; thi jeg skulde lodse ham til Stedet.“

„Nu behøver han ingen Lods. Det vil ikke være muligt at komme her i Nærheden, uden at see Masterne. Men denne Opdagelse bringer mig næsten til at forandre min Plan. Hvad siger Du, Rose? Vi har nu naaet den nordlige Side af Revet, og vi maa nu dreie Kios til Vinden, dersom vi have i Sinde at krydse op til Key West. Der er alligevel en moralsk Vished om, at Corvetten er et eller andet Sted i Nærheden af Dry Tortugas, og dette kan langt hurtigere naaes, da det er i Læ. Vi kunne ved Middagstid være nede ved Fyrtaarnet, medens det er tvivlsomt om vi kunne naae Byen før imorgentidlig. Jeg ønskede meget at tale med Chefen paa the Poughkeepsie.“

„Ja, for at lade ham vide, hvor han kan træffe the Molly Swash og den forræberske Skipper, Stephen Spike,“ raabte Jack Tier. „Men det er ligemeget, Styrmand, lad dem komme, baade the Molly og hendes Skipper have hurtige Been. Stephen Spike vil nok vise dem hvorledes man skal tee sig i Revets Kanaler.“

„Det forbauser mig, Jack, at Dine Følelser tale for Din gamle Capitain, medens Du af al Magt hjælper til at krydse hans nærmeste Ønsker.“

„Han er en Skurk!“ mumlede Jack, „en topmaalt Skurk er Stephen Spike!“

„Naar han er en Skurk hvorfor lægger Du da saa tydeligt det Ønske for Dagen, at frie ham for Lovens Hænder? Lad ham blive taget og straffet, som hans Forbrydelser fortjener.“

„Alle Mænd ere Skurke.“ mumlede Jack endnu. „Hør engang, Mr. Mulsford, jeg har faret længere end De med Briggen, og jeg har kjendt den i dens tæffeligeste og bedste Dage, da den var ung og blomstrende, og elffelig for Diet, som den unge Skabning ved Deres Side, og det vilde gaae mig til Hjerte, om noget skulde tilstøde den. Dernæst har jeg ogsaa kjendt Stephen i lang Tid, og gamle Skibskammerater satte tidligere eller senere Godhed for hinanden. Jeg siger Dem nu aabent og ærligt, Mr. Mulsford, Capitain Adam Muls skal aldrig gjøre Stephen Spike til sin Fange, dersom jeg kan forhindre det.“

Styrmanden lo over denne Grille; men Rose længtes med Utaalmødighed efter at forandre Samtalen, og det lykkedes hende at faae den dreiet hen til Spørgsmaalet om, hvilken Cours de helst skulde styre. Mulsford havde flere fortræffelige Grunde, der talte for det Ønske

at styre ned til Verne, og med Undtagelse af en Gæste, forelagde han alle disse Grunde for sin Forlovede. Den skjulte Grund var, som det i Almindelighed er Tilfældet, naar der er Marsag til at skjule noget, den vigtigste af dem Alle, men herom vogtede han sig godt for at sige noget. Resultatet var et Samtykke fra Roses Side, hvis Indvilligelse mere grundede sig paa Indflydelsen af een særegen Betragtning, end paa alle de andre tilsammen. Denne ene var følgende: Harry havde gjort hende opmærksom paa, hvor vigtigt det var for ham, at han, jo før jo hellere, fremstillede sig for at aflære Briggens Charakter og Foretagender, for at ikke hans egen Opførsel, ved hans egen Stilling ombord i den, skulde for Alvor blive draget i Tvivl.

Saa snart Sagen var afgjort, fik Jack Ordre at kaste los, Skjødets blev halet og Baaden styrede atter Cours. Ikke saasnart følte Baaden sig fri, førend den foer afsted med Fuglens Hurtighed, ligesom om den var sig bevidst, at den var bestemt til sit rette Hjem. En Time senere holdt Selskabet Frokost. Under dette Maaltid udpegede Jack Tier et hvidt Punkt i sydostlig Retning, hvilket han antog for at være Briggen, der kom igjennem Passagen paa Veien til Braget.

„Eigemeget,“ svarede Styrmanden, „Skjøndt vi kan see den, kan den ikke see os. Den Fordeel er der dog

ved at være lille, Rose, om den ogsaa forhindrer os i at gjøre Motion paa Dækket." Snart efter opdagede Mulford en fjern Seiler i Nordvest, hvilken han haabede vilde vise sig at være the Poughkeepsie. Den saae kun ud, som et Punkt, men dens Beliggenhed var omtrent der, hvor han havde ventet at finde Corveiten. De to Skibe vare saa langt fra hinanden, at det ene ikke kunde sees fra det andet, og der var kun lidet Haab om, at the Poughkeepsie vilde opdage Spike ved hans Arbeid med Braget; men Styrmanden troede fuldt og fast at Skibet vilde søge ind paa Ankerpladsen mellem Derne, for at forvisse sig om hvad der var bleven af Skonnerten. Dersom den ikke gik derind, turde man med Visshed haabe at den vilde sende et Fartoi derind.

Selskabet fra Brigantinen havde holdt ned for Vinden, i mere end to Dimer, førend de fik Fyrtaarnet i Sigte, der netop nu begyndte at hæve sig over Soen. Dette gav dem et Maal til at styre efter, da Mulford hidtil ganske havde veiledet sig efter Solen, Vindens og Revets Retning. Nu havde han sin Havn i Sigte, da det var hans Hensigt at tage Fyropasserboligen i Besiddelse, og forblive der til en gunstig Leilighed tilbød sig, til at bringe Rose til Key-West. Den unge Mand havde ogsaa en anden vigtig Hensigt i Kikkerten, som det

vil blive tidsnok at anføre, naar vi have naaet Diebliffet til dens Jværfættelse.

Thyrbaaden, der nu løb rumfjæds for en frisk Pas-satvind, kunde neppe gjøre mindre end ni Miils Fart i Bagten. Den flinke Baad løb derfor, omtrent Kloffen elleve igjennem en af de snævre Kanaler mellem Smaa-ørerne, og kom ind i Havnen. Efter faa Minutters Forløb stod alle tre Gventhrere paa det lille Bærst, hvor Thyrfolkene pleiede at lande. Rose gik til Huset, medens Harry og Jack bleve tilbage for at sikke Baaden. Til denne Hensigt var der bleven indrettet et lille Slæbested eller en Beding, og da Baaden var halet op paa den, laae den saa godt, at den ikke alene var i Sikkerhed, men den var ydermere skjult for alles Syn, undtagen dem der stod lige over den.

„Dette er en hypperlig Plads for Baaden, Jack,“ bemærkede Styrmanden, da den var halet ind paa det nævnte Sted, „og naar Masten er lagt, vilde en Forbi-passerende ikke troe at der laae noget Fartoi. Hvem kan vide hvad Leilighed der kan blive for at skjule den, og jeg vil gjøre som jeg har sagt.“

For en tilfældig Lurer, kunde det, at Harry lagde Masten, have forekommet, som han var paavirket af en umotiveret Jndskyldelse; men en hemmelig Mistanke om Jacks Hensigter, var hans virkelige Bevæggrund, og da han lagde Mast, Spryd og Seil ned paa Tofterne, be-

sluttede han i sit stille Sind at flytte det altsammen til et andet Sted, saasnart der vilde tilbyde sig en Leilighed, hvorved han ubemærket kunde gjøre det. Han og Jack fulgte nu efter Rose til Huset.

Derne bleve fundne forladte og ubeboede. Ikke et mennefskeligt Væsen var gaaet ind i Huset, siden Rose forlod det, den Aften hun var bleven saa længe i Land, i Selskab med hendes Tante og Sennor Montefalderon. Dette vidste vor Heltinde af den Omstændighed, at hun fandt den ydre Dør lukket, netop saaledes, som hun med egne Hænder havde udført dette. I Førstningen blev baade Harry og Rose grebne af Rædsel og Rædsel, da de erindrede deres Skjebne, der saa nyligt havde beboet dette Sted, men dette forsvandt lidt efter lidt og begge fandt sig snart mere hjemme. Jack eftersaae ganske koldblodig Kistebænkene, som han kaldte Stedets Skuffer og Skabe, og gjorde Tilberedelser til at koge et meget delikat Maaltid, i hvilket Callipash og Callipee skulde være de vigtigste Ingredienser. De nødvendige Krydderier var det ikke vanskeligt at finde paa Stedet, da Skildpadde var en sædvanlig Ret der, og det varede ikke længe, førend Dampene, der kunde have pirret en Aldermans Appetit opfyldte Kjøkkenet. Det lykkedes ogsaa Rose at finde en reen Borddug, Tallerkener, Glas, Terrin, Skeer og Knive, med eet Ord, Alt hvad der var nødvendigt, til at dække et simpelt, men velforsynet Bord. Medens alt dette fore-

gik, tog Harry nogle Medestænger og gik hen til et gunstigt beliggende Sted mellem Klipperne. Efter tyve Minutters Forløb vendte han tilbage, med en smuk Ret af de delicateste smaa Fisk, som gaae under det meget upoetiske Navn: „Svinefisk“, hvilket hidrører derfra, at de, naar de blive dragne op af deres naturlige Element, give en Lyd fra sig, der ikke er ulig Svinets Grynten. Det manglede nu Intet til at skaffe dem et hyggeligt, ja man kunde endog sige et epicuræisk Maaltid, og Jack bad de Gæstende om at have en Times Taalmodighed, han lovede dem da Retter, som endog New-York ikke kunde forsyne dem med.

Harry og Rose fjernede sig først for at henvende lidt Opmærksomhed paa deres Klæbedragt, hvorefter de mødtes for at gjøre en lille Spadseretour. Strymanden havde funden nogle Stageknive og havde befriet sig for det lange Skjæg; han havde ogsaa lagt Beslag paa en Skjorte og andre smaa Udbedringer paa sin Klæbedragt, der hidrog til at give ham Udseende af et saadant Væsen som han virkelig var, en ung Smand med et meget gentlemanmæssigt Udseende. Rose havde ikke været i den Nødvendighed, at tage sin Tilflugt til fremmed Giendom, thi endt der fandtes en stor Deel Fruentimmerklæder i Boligen. Som man senere erfoer, boede der i Almindelighed en Familie; men største Delen af den var taget i et Besøg til Key West, den Gang Manden og Drengen,

som bleve tilbage, vare faldne i Hænderne paa Mexicanerne, og havde mistet Livet paa den tidligere omtalte Maade.

Medens de spadserede sammen, aabnede Harry sit Sind for Rose angaaende den Gjenstand, der laae ham nærmest paa Hjerte, og som havde været Aarsagen til dette andet Besøg til Dry Tortugas Øerne. Ved Lieutenant Wallaces forskjellige Besøg paa Briggen, havde the Poughkeepsies Fartøisbesætning havt adskillige Samtaler med the Swash's Folk. Dette foresalder sædvanligt ved saadanne Leiligheder, og skjøndt Spike havde bestræbt sig for at forhindre det, da hans Brig laae i Bugten, var det dog ikke lykkedes ham ganske. Saadanne Samtaler vare i Almindelighed skjemsomme og undertiden vittige, og Talen, fra hvilken af Siderne den end indledes, begynder gjerne med „Skibskammerat“, skjøndt de Samtalende aldrig have seet hinanden førend den Sammenkomst. Ved et af disse Besøg, blev der hentydet til Ladningen, og „den smukke Løs der agter“, blev omtalt som en Deel af the Swash's Ladning. Til Svar paa denne Bemærkning, havde the Poughkeepsies Vittighedsjæger sagt til Briggens Mandskab: „J gjorde bedre i at sende hende ombord til os, thi vi have en ordentlig tiltaklet Capellan ombord, som maaskee en eller anden Dag vil blive Biskop, og vi kan faae hende spleset sammen med en af vore unge Officierer.“ Denne Bemærk-

ning havde foranlediget, at the Mollys Matros havde spurgt, om en Corvet virkelig havde saadant et Stykke Marinelurus ombord, som en Capellan, hvorpaa det blev forklaret, at den Geistlige egentlig ikke hørte til the Poughkeepsie, men skulde sættes ombord i en Fregat, saasnart de traf sammen med En, som han nævnte ved Navn. Dette havde Mulsford overhørt altsammen, og han erindrede det paa en Tid, da det kunde være til Nytte. I den Stilling han og Rose vare, følte han at det vilde være klogt og passende, at de snart bleve forenede, og hans nærværende Niemed var at overtale sin Vedsagerste til de samme Ansøelser. Han tvivlede ikke paa at Corvetten vilde komme ind om ikke ret lang Tid, maaskee endnu den samme Dag, og han troede at det vilde være en let Sag at overtale Capellanen til at foretage Ceremonien. Amerika er et Land, hvor man med den største Lethed kan gifte sig, og hvor man i denne Henseende finder de færrest mulige Hindringer, og det gjør os ondt at maatte tilføie, at det samme er Tilfældet med Skilsmisse. Der bliver ikke Lyst fra Prædikestolen, ikke læst Kongebrev, Forældrenes Samtykke er ikke engang nødvendigt, og Folk der have naaet den Alder, at de kan handle efter eget Godtbefindende, hvilken med Hensyn til Qvinderne og Egtetab virkelig er en meget ung Alder, kan, naar de finde forgodt, gifte sig, saagodt som uden nogensomhelst Ceremoni. Der var derfor in-

gen lovmæssig Forhindring for det Skridt, Mulsford ønskede at gjøre, og den væsentligste, om ikke den eneste Bønselighed vilde hidrøre fra Rose. Han haabede alligevel, og ikke uden Grund, at han vilde faae Bugt med hendes Skrupler, da den Sag han havde at fremstille virkelig var af den Natur, at den berettigede ham til at blive hørt med den største Opmærksomhed.

For det første havde Mrs. Budd samtykket i Forbindelsen, og Meningen var, at de unge Folk skulde forenes i den første Havn, i hvilken en Geistlig af deres egen Troesbekjendelse kunde findes, og førend de naaede hjem. Dette havde været Tantens eget Project; thi svag og eenfoldig som hun var, besad Enken dog en Kvindes Følelse for det Sømmelige. Det forekom hende at det vilde være mere respectabelt for hende, at gjøre den lange Reise de havde for, ledsaget af en Neveu og Ugetemand, end kun at være ledsaget af sin Nieces Forlovede. Hun havde jo rigtignok aldrig forudsat et Bryllup i et Fyrstaarn, og under de Omstændigheder, i hvilke Rose nu befandt sig, dog vilde det være mere anseeligt, at hendes Niece skulde forlade Derne, som Harrys Kone, end som hans Forlovede. Dernæst frygtede Mulsford bestandig for Spise. I hiin fjerne Deel af Verden, næsten udenfor Selfabets Grændser, var det ikke let at forudsige, hvilke Paaastande han maatte fremkomme med, i det Tilfælde, at han skulde træffe dem der. Bevæbnet med en Huskonds

Myndighed, kunde Mulford i ethvert saadant Tilfælde mødstaae ham med langt større Udsigter til Held, end naar han kun fremtraadte i Egenskab af Elsker.

Rose lyttede til disse Bevæggrunde, der bleve fremsatte med Iver og ikke uden Veltalenhed, som en Pige i hendes Alder, og med hendes Opdragelse, vilde være tilbøielig til at lytte til en begunstiget Elsker. Hun var altfor oprigtig til at vilde nægte sin egen Hengivenhed, hvilken de sidste faa Dages Begivenheder i en meget høi Grad havde forøget, saa tilbøielig er vor Omhed til at forøges, til Gunst for dem, for hvem vi føle Bekymring, og hendes gode Forstand sagde hende, at største Delen af Harrys Betragtninger fortjente at overveies. Som hans Kone vilde hendes Stilling upaatvivlelig være langt mindre tvetydig og upassende, end medens hun bar sit Pigenavn, og blev erkjendt for at være ugift, og der kunde endnu medgaae flere Uger inden den Bligt, der bandt hende til Tanten, vilde føre hende længer Nord paa. Men, naar Alt kom til Alt, var det dog egentlig snarere den inderlige Kjærlighed, Harry havde vaakt hos Rose, som gik af med Seieren, hvilket vistnok ogsaa vilde have været Tilfældet hos ethvert andet Fruentimmer, end Fornuftslutningernes Styrke. Han elskede hende oprigtigt, og det gjorde ham veltalende, naar han talte om Kjærlighed; da Sympathie, i Et og Alt, var hans store Allierede. Da de ifølge Jacks Anmodning kom tilbage

til Huset, forkyndte han dem, at Skildpaddesuppen var færdig, og de vare ved Tilbagekomsten enige om, at Capellanen paa the Poughkeepsie skulde forene dem, naar Skibet kom ind, og den Geistlige vilde samtykke i at udføre Ceremonien.

„Det vilde være ubehageligt, ja det vilde være sorgeligt, Harry, dersom han skulde afflaae det,“ sagde den rødmeende Rose, medens de gik langsomt tilbage til Huset og havde mere Lyst til at forlænge Samtalen, end til at deeltage i Jack Tiers overflødige Maaltid. Dette kunde alligevel ikke andet end være velkomment for en ung, kraftfuld Mand, som Mulford, der i de sidste otte og fyrgethve Timer havde levet paa smal Kost. Da han derfor satte sig ved Bordet, over hvilket en sneehvid Dug var bredet, forsynet med dampende og lifligt lugtende Retter, kan man ikke forundre sig, naar vi sige, at det var med et Velbehag, der hidrører fra en af vor Naturs store Nødvendigheder.

Sancho nedkalder Betsignelse over den Mand, der opfandt Sovnen. Det vilde have været mere retfærdigt at have ønsket dette Gode over Opfinderen af at spise Skildpaddesuppe. Den Trætte falder, saa at sige, mod sit Vidende, undertiden mod sin Villie og ofte mod sin Interessse i Sovn, medens mangt et Menneſke er hung- rigt, uden at besidde Midlerne til at tilfredsstille sin Appetit, og føle endnu oftere daglig Hunger, uden at

have Skildpaddesuppe. Visse Folk tilskrive denne delicate Sammensætning en eller anden opfindsom Londonner-Alderman, men jeg troer ikke rigtig herpaa. En Aldermans Kløgt bliver upaatvivlelig let vækket og sat i Virksomhed med Hensyn til dette Punkt, men vor egen Erfaring bringer os til at troe, at Bendekredsene sædvanligviis sende deres Opfindelser til Jordens mindre frugtbare Egne, tilligemed deres Producter. Vi tvivle ikke om at dersom Sandheden kom for Dagen, vilde det findes, at Skildpaddesuppe oprindeligt blev opfunden netop af et saadant værdigt Subject, som Jack Tier, som, idet han fyldte sine Kjedler, har benyttet sig af alle de Krydderier, paa hvilke han kunde faae sat, for at kildre sin Capitains Appetit, og har forsøgt paa en Slags Regentpunsch, og, som en Følge heraf er denne saa ofte og høit anpriiste Ret bleven opfunden. Det er beshynderligt, at man i Paris, Sædet for Gastronomie, sjældent, om nogenfinde, hører eller seer noget til denne Ret, medens den i London næsten findes i ligesaa stor Overflødighed, som i en af vore større commercielle Byer; men saaledes er det, og vi kunne ikke sige at vi misunde en Kok hans palés og soufflets, og hans à la dit og à la dat, men som aldrig besad Skildpaddesuppens Belsugt.

„Paa min Tre, Jack, Du har gjort Dig berømt ved Din Middags- eller Aftensmad, hvilken af Delene

Du nu vil kalde den," sagde Mulford oprømt, da han tog Blads ved Bordet, efter at have sørget for en Stol til Rose. „Det lader til at her ikke mangler noget; men her er godt Skibsbrod, endog Kartofler, og andre smaa Delicater, foruden Skildpaddesuppen og Fiske. Disse gode Fyrfolk synes i alle Tilfælde at have levet meget komfortabelt.“

„Hvorfor skulde de ikke det, Styrmand?" sagde Jack, idet han begyndte at øse Suppen op. „Alt leve paa en af disse Der er det samme, som at være tilføes. Alting bliver indtaget som i et Skib, der skal paa en lang Rejse, og dernæst maa Revet altid forsyne med Fisk og Skildpadder. Jeg har temmelig noie overhalet Kistebænkene, og funden Forraad nok til at forsyne os en heel Maaned. The, Sukker, Kaffe, Brød, Pickles, Kartofler, Æg, og alle andre smaa Nødder.“

„De stakkels Folk som eie disse Forraad, vil blive bedrøvede nok, naar de komme tilbage, og erfare Grunden til at vi ere blevene i uforstyrret Besiddelse af deres Eiendom," sagde Rose. „Vi maa udfinde et eller andet Middel til at betale dem for de Artikler, som vi bruge, Harry.“

„Det er let nok gjort, Miss Rose. Læg en halv Eagle i Thepotten eller i en Kruffe, og De kan være vis paa, at Folkene vil finde den, naar de komme tilbage. Der er Intet lettere end at betale sin Gjæld, naar man

har Willie og Gvne dertil. Stephen Spikes værste Fjende maa endog tilstaae, at hans Brig aldrig forlader Havn med uafgjorte Regninger. Stephen har sine Feil, ligesom andre Dødelige; men han har ogsaa sine gode Sider."

"Bestandig rosende Spike, min gode Jack," sagde Styrmanden, lidt fortørnet over den Haardnaffethed, hvormed Hovmestersmathen hang ved sin gamle Skibskammerat. "Jeg troede, at Du havde faret længe nok med ham, for at lære ham at kjende, og til at ønske, at Du aldrig mere maatte sætte Din Fod i hans Kahyt."

"Hvorfor ikke, Styrmand, et Skib er et Skib og man kan endog komme til at lide dets Feil, naar man med heelt Skind har gennemgaaet Storme og Byger i det. Jeg holder af the Swash og det er ligesaa vist at jeg holder af dens Capitain."

"Og dermed mener Du, at Du vil gaae ombord i den Gne, og vil fare med den Anden, saasnart som det er Dig muligt."

"Det gjør jeg, Mr. Mulford, og jeg lægger ikke Skjul derpaa. De veed, at jeg kom hertil imod mit Ønske."

"Godt, Jack, der er Ingen, der vil forsøge paa at holde Control over hvad Du foretager Dig, men Du skal være Din egen Herre. Som den, der kjender mere til Loven end Du, og mere

endog end Stephen Spike, føler jeg det alligevel for Bligt at sige Dig, at han er indviklet i en forræderisk Handel med Kjenden, og at han, og alle dem, der frivilligen blive hos ham, og kjende dette Faktum, kan komme til at dingle i Galgen derfor."

"Saa vil jeg dingle derfor," gjensvarede Jack, vranten.

"Der stikker noget Haardnaffethed i dette, og man kunde maaffee bringe Dig paa bedre Tanker. Jeg skulder Dig uendelig megen Forbindelighed, Jack, det vil jeg altid være rede til at indrømme. Derjom Du ikke var seilet med Baaden, kunde jeg have omkommet paa Klippen; thi ene Gud veed om noget Skib i Forbiseiling vilde have seet mig. De fleste af dem, der gaae igjennem den Passage, holde sig til den vestre Side af Revet, som man siger, paa Grund af at der er dybere Vand paa den Side af Kanalen, og Sandsynligheden for at en Mand skulde kunne sees paa en Klippe, fra Skibe i en eller to Miles Afstand, vilde virkelig være meget ringe. Dig skulder jeg mit Liv, Jack, og jeg er stolt af at indrømme det."

"De skulder Miss Rose det, Styrmand, der opmuntrede mig til Foretagendet og deeltog i det med mig,"

"Hende skulder jeg mere end Livet," svarede Harry, idet han saae paa sin Elskede, der glædede sig over den Naade, paa hvilken han betragtede hende; „men endog

hun vilde, uagtet alle hendes Ønsker for at frelse mig, være hjælpeløs uden Din Kyndighed i at styre Baaden. Jeg skylder altsaa Din Godhed at jeg er samlet med Rose i dette Dieblisk; thi uden Dig kunde hun ikke være kommen."

"Det vil jeg ikke fragaae, Sthyrmand; tag endnu en Portion Suppe, Miss Rosy, en Bægl af den vilde ikke kunde skade et spædt Barn. Jeg vil ikke fragaae det, Mr. Mulsford. — Naar jeg skal dømme efter den Maade paa hvilken De har faaet Hast paa den første Talletken, er De istand til at spise endnu En, og her er den. — Jeg kan ikke fragaae det, og alt hvad jeg kan tilføie er, at jeg hjertelig gjerne vil tjene Dem."

"Jeg takker Dig, Jack; men alt dette bidrager til at jeg ønsker at være Dig til Nytte, nu, da det staaer i min Magt. Jeg ønsker at Du skulde blive hos mig, og ikke vende tilbage til the Swash. Saa snart jeg kommer til New-York vil jeg bygge eller kjøbe et Skib, og Bladsen som Hovmester derombord skal altid staae Dig aaben."

"Jeg takker Dem, Sthyrmand, jeg takker Dem af mit ganste Hjerte. Det er godt at vide, at der staaer En en Havn aaben i Læ, og skjøndt jeg for Dieblisset ikke kan modtage Deres Tilbud, kan den Dag komme, da jeg med Glæde vil gjøre det."

„Derjom Du holder mere af at leve i Land, skal vort Huus altid staae Dig aabent. Det skulde glæde mig at lade saa flink en Knøs blive tilbage i mit Hjem, hver Gang jeg gik tilsoes. Der er hundrede Ting, hvori Du kunde være til Nytte, og fuldtvel fortjene Dit Brød, saa at Du ikke behøvede at gruble over, at Du spiste en Lediggjængers Brød.“

„Jeg takker Dem, jeg takker Dem. Styrmand,“ raabte Jack, idet han med Bagen af sin Haand strog en Laare af Diet; „jeg takker Dem, Sir, af mit inderste Hjerter. Den Tid kan komme; men nu ikke. Mine Papirer ere understrevne for denne Rejse. Stephen Spiske har en Strikke om min Hals, som De selv siger, og det er nødvendigt for mig at være hos ham, for at tage vare paa den. Vi have Alle vort Kald og vore Pligter, og disse ere mine. Jeg hænger ved the Molly og dens Capitain, indtil begge ere ude af denne Knibe, eller begge ere condemnerede. Jeg kjender Intet til noget Forræderi, men derjom Loven fordrer et andet Offer, maae jeg staae min Risico.“

Mulford forundrede sig over denne Jacks Standhaftighed, i hvad han ansaae for en meget slet Sag, og han forundrede sig næsten ligesaameget over at Rose ikke understøttede ham i hans Bestræbelser for at overtale Hovmesteren til ikke at være saa taabelig, at gjøre sig Glid for at komme tilbage til Briggen. Rose gjorde det

alligevel ikke, da hun hele Tiden sad taus og nød sit Maaltid, skjøndt hun nu og da kastede Blikke, der røbede stor Interesse, til begge de Talende. Under disse Sageres Tilstand opgav Styrmanden sit Forsøg ved denne Leilighed; men han havde i Sinde at vende tilbage igjen til denne Gjenstand, naar han havde haft en privat Samtale med sin Elskede.

Uagtet den nye meddeelte lille Uenighed, var det et lykkeligt saavel som et delikat Maaltid. Styrmanden lod Suppen vederfares Retfærdighed, ligesom og Fiskene med det upoetiske Navn, og Rose spiste mere end hun havde nydt i de sidste tre Dage. Den tilvante Disciplin forbød Jack at tage Plads ved Bordet, skjøndt han baade af Rose og Harry blev opfordret dertil; men han hjalp sig til Indholdet af Terrinen, ved et lille Sidebord, og hans Appetit gjorde ikke hans Kogekunst Skam. Den lille Knægt glædede sig over den Roes der faldt Retterne til Deel, og for Diebliffet var Søen, dens Farer, Tornados, Brag og Strømninger, altsammen glemt over den Sikkerhed og Velbehag, hvormed de nød dette velsmagende Maaltid.

„Folk i Land vide ikke, hvorledes Søfolk undertiden leve,“ sagde Jack, idet han holdt en stor Skeefuld Suppe færdig til at løbe ned i en temmelig stor Mund.

„Eller hvorledes de undertiden vansmægte,“ svarede

Rose. „Hust paa vor Stilling for mindre end otte og fyrgetyve Timer siden!“

„Det er altsammen meget sandt, Miss Rose, og dog seer De nu hvorledes Skildpaddefuppe mander os op. Kunde De have Lyst til et Glas Viin, Styrmand?“

„Overmaade meget, Jack, ovenpaa en saa kraftig Suppe, men vi faae det ikke, fordi vi onske os det.“

„Det vil vi faae at see, Sir. Jeg kalder denne for en Glaske af Noget, der har megen Lighed med Viin.“

„Jeg troer saa sandt, det er Claret. Nu, hvem skulde troe, at Fyrfolkene havde Smag for Claret.“

„Jeg har selv tænkt derover, Mr. Mulford, og jeg formoder, at en af Uncle Sams Officierer har bragt Binen til denne Deel af Verden. Formodentlig har en Deel af dem været her paa Opmaaling sidste Winter. Det lader til at de komme her i den kolde Aarstid og foretage deres Indstjæringer og maale deres Distancer, og gaae hjem i den varme Tid for, saa at sige, at udarbejde deres Kaart i Skyggen.“

„Det er rimeligt nok, Jack, men ihvordan den saa er kommen, vil vi smage den.“

Mulford trak Broppen op af dette milde og vel-smagende Fluidum, og hjalp baade sine Ledsagere og sig selv dertil. I denne Tidsalder af moralsk tour de force, tør man neppe htre noget gunstigt om en Drif,

der kun bærer Navn af Wiin, eller anprise Glasfens Dan-
 nelse. Det er virkelig Overdrivelsens æra. Intet bliver
 behandlet paa den gammeldags, naturlige og sædvanlige
 Maade. Dyd er ikke længer Dyd, medmindre den gaaer
 paa Styler, og da Synder blive indskrænkede til „Over-
 trædelser mod Guds Lov“ vilde den Glendige være for-
 voven, der vilde fordrifte sig til at indskrænke Selskabets
 Herredømme ved nogen saa snæver Dogma. Et Menneske
 kan være saa afholden som en Gneboer, og ingen troer
 derpaa, medmindre han „underskriver Løftet“, og har han
 underskrevet Løftet kan han drikke sig fuld i enhver Kro, og
 dog bliver han udraabi for et Mirakel af Udruelig-
 hed. Moralens Kjendetegn ligger ikke længer i Misbru-
 gen af Forslynets Gaver, men i deres Brug; Bønner
 holdes ikke længer i Kabinettet, men paa Gadehjørnerne,
 og Gøddædighed (ikke den at give Almisse) er bleven saa
 alvorlig i Beviisførelsen af dens Natur, at man kan
 være temmelig sikker paa at den „begynder hjemme,“ og
 at den ender hvor den begynder. Endog den Kunst,
 Falskhed, er kommen i Veiret, ved de store Fremfribt,
 som Alle gjøre ved den, og Mange bevise deres Uerger-
 righeds Styrke, ved at fortælle ti Løgne, hvor deres
 Fædre ville have ladet sig nøie med at fortælle En.
 Denne Kunst har gjort en ganske overordentlig Fremgang
 i den sidste Fjerdedeel af et Aarhundrede, da den tragter
 efter en Magt, som forhen kun indrømmedes Sandhed,

indtil den, der vinder sit daglige Brød ved den, føler en saadan Foragt for den snigende Usling, der gjør Forretninger efter en lille Maalestok, som det er bekjendt, at den der slagter Tusinder i Felten, nærer mod ham, der i et langt Liv kun dræber en eneste Mand.

Skjøndt vi udsætte vor Helt og Heltindes Character for at lide Skade, skal vi dog aabenhjertig bekræfte det Factum, at baade Harry og Rose nød af Bourdeaux-Vinen, en meget god Bouteille Medoc, der hændelsesviis var bleven forglemmt af Uncle Sams Folk, i Lobet af den foregaaende Vinter, dersom ellers Jack Diers Slutning var rigtig. Et Glas var tilstræffeligt for Rose, medens Sthyrmanden og Jack næsten tømte den halve Glasfe. De sad nu og nød den Sikkerhed og Overflødighed, der var fulgt efter deres sidste Farer, lykkelige i deres Tryghed, indbyrdes lykkelige, og lykkelige med Hensyn til Udsigterne til en lys Fremtid. Der var Intet til Hinder for deres Ophold paa Dry Tortugas. Stedet var rigeligt forsynet med Alt, hvad de behøvede i flere Maaneder, og Harry bragte sin Forlovede til at rødme, da han hvilede til hende, at dersom Capellanen skulde komme, vilde det glæde ham at tilbringe Hvedebrødsdagene, der hvor de nu vare.

„Jeg kunde passe Thyret,“ tilføiede han smilende, „hvilket ikke alene vilde være en Beskæftigelse, men en nyttig Beskæftigelse, Du kunde gennemlæse alle disse

Bøger fra Begyndelsen til Enden, og Jack kunde forshue os med Giff. Skulde Du imidlertid have Lyst til at gjøre Dig en Motion, Hovmester, saa snart efter Maaltidet?"

„Enhver Ting, der kan være til Nytte,“ svarede Jack muntert.

„Gjør mig da den Tjeneste at gaae op til Lanternen i Taarnet, og see ud efter Corvetten. Dersom den er i Sigte vil Du finde den her i Nord, og medens Du er deroppe, kunde Du ligesaagodt see hele Horizonten rundt. Der hænger Tyroppasserens Riffert, der kan hjælpe paa Dit Syn, naar Du gaaer ud paa Omgangen uden for Lanterne.“

Jack adlød gjerne og idet han tog Rifferten gik han til den anden Bygning. Mulford havde et dobbelt Omsorg med at give Hovmesteren denne Commission. Han ønskede virkelig at forvisse sig om the Poughkeepsie skulde være i Sigte i Nærheden af Verne og sølte netop selv den Lyst til at bevæge sig, der gjerne indfinder sig hos den der nylig har indtaget et overflødigt Maaltid, medens han ogsaa ønskede atter at have en hemmelig Samtale med Rose.

En betydelig Deel af den Tid Jack var borte, og han blev næsten en Time oppe i Taarnet, samtalede vore Elskende, som Elskende ere meget tilbøielige til at samtale, det vil sige, om dem selv, deres Hølelser og deres

Udsigter. Mulford meddeelte Rose sine Haab og Frygt, medens han besøgte hendes Tantes Huus, førend deres Afreise, og paa hvilken Maade hans Mistanke først var bleven vækket, angaaende Spikes Hensigter, forsaavidt som de stod i Forbindelse med en Beundring for hans gamle Skippers Niece, og muligen ogsaa med den lille Formue, som det var bekjendt at hun eiede, men ikke i Forbindelse med det dristige Project, til hvilket han havde taget sin Tilflugt. Om den Plan der slutteligen blev iværksat, havde den unge Styrmand aldrig haft nogen Ahnelse, førend han modtog den uventede Ordre der er anført i denne Fortællings første Kapitel, at forberede Briggen til at modtage Mrs. Budd og hendes ledsagere. Harry tilstod sin Skinsyge paa en Yngling, hvem han frygtede langt mere, end han nogensinde havde frygtet for Spike, og hvis tilsyneladende Gunst hos Rose, og virkelige Gunst hos Tanten, havde forvoldet ham mange søvnløse Nætter.

Dernæst talede de om Fremtiden, der forekom dem fuld af Blomster. Forskjellige vare de Projecter, som bleve fremsatte, discuterede og forfastede mellem dem, forfastede, næsten ligesaa hurtigt som de bleve foreslaaede. Harry skulde have et Skib ligesaa hurtigt som et kunde forskaffes for Roses Midler, og hans Forlovede samtykkede leende i at gjøre en Reise med sin Mand til Europa.

„Det undrer mig, kjære Rose, at min Fattigdom aldrig har fremstillet sig som en Hindring i vor Forening,” sagde Harry, der var inderlig rørt over den rundhaandede Maade, paa hvilken hans Forlovede disponerede over hendes Formue til Gunst for ham; „men hverken Du eller Mrs. Budd har nogenfinde syntes at tænke paa den For skjæl der i denne Heenseende er imellem os.”

„Hvad er den Bagatel jeg eier, Harry, i Sammenligning med Dit Værd? Min Tante som Du siger, har endog tænkt, at jeg vilde vinde ved Byttet.”

„Jeg føler mig virkelig Mrs. Budd tusind Gange forbunden —”

„Tante Budd. Du maa vænne Dig til at sige, min Tante Budd, Mr. Harry Mulsford, dersom Du agter at leve i Fred med hendes uværdige Niece.”

„Tante Budd, altsaa,” gjensvarede Harry leende, thi Latteren var paa rede Haand den Aften. „Tante Budd, naar Du ønsker det, jeg kan ikke have noget imod at kalde nogen af Dine Slægtninge Onkel eller Tante.”

„Jeg troer, at vi nu ere saa fortrolige, at jeg tør gjøre Dig et Spørgsmaal eller to, Harry, der angaae min Tante,” vedblev Rose, idet hun kastede stjaalne Blik over Skulderen, som om hun frygtede for at blive overhørt. „Du veed hvor meget hun holder af at tale om Søen, og at anbringe nautiske Talemaader.”

„Ja, det maa man nok have lagt Mærke til, Rose," svarede den unge Mand, idet han saae op paa Bæggen, for ikke at nødes til at see den hyndige Skabning, der sad for ham, ind i Vinene. „Mrs. Budd har en særegen Smag i den Henseende."

„Stig mig nu, Harry, det vil sige, svar mig oprigtig, jeg troer, at hun ikke altid taler rigtigt, gjør hun?"

„Nu, nei, ikke ganske, — det vil sige, ikke altid fuldkommen rigtigt, — der er kun faa Mennesker, veed Du nok, som tale fuldkommen correct."

Rose var et Dieblisk taus og forlegen, hvorefter hun fortsatte Samtalen.

„Men Tante kjender ikke saameget til Søen og Skibe som hun selv troer?"

„Maaskee ikke. Vi overvurdere Alle vore Fuldkommenheder. Jeg tør nok sige, at endog jeg ikke er saa god en Sømand, som jeg indbilder mig at være."

„Endog Spise indrømmer at Du er, hvad han kalder en hypperlig Sømand. Men det er ikke let for et Fruentimmer at erhverve en nøiagtig Kundskab om de fremmede og undertiden selsomme Udtryk, som i Sømand betjene Gder af."

„Visseligen ikke, og af den Grund ønskede jeg helst at Du aldrig skulde forsøge derpaa, Rose. Vi Havets raa Sønner ville foretrække at høre vore Koner gjøre

flere Smaaummerter, for at de skulde fryde som en gammel Ulf."

„Mr. Mulsford! fryder Mrs. Budd som en gammel Ulf?"

„Kjæreste Rose, jeg tænkte ikke paa Din Tante, men paa Dig. Paa Dig, som Du er, quindelig, aandfuld og elskelig, baade i Skikkelse og Charakter, en Brydelse for Oceanet, begejstret af dets Sprog og dets Ideer."

Det var sandsynligt, at Rose ikke var utilfreds over denne Hentydning til hende selv; thi der spillede et Smil om hendes yndige Mund, og hun saa slet ikke vred ud. Efter en anden kort Pause fortsatte hun atter Samtalen.

„Min Tante forstod ikke ganske tydeligt Din Forklaring om Tidsforskjellen og Længden, heller ikke er jeg vis paa at jeg selv gjorde det."

„Du forstod det langt bedre, end Mrs. Budd, Rose. Fruentimrene ere i det Hele saa lidet vante til at tænke over slike Gjenstande, at det ikke er saa forunderligt, at de undertiden blive forvirrede. Jeg ønskede alligevel at Din Tante kunde overtales til at blive mere forsigtig i Fremmedes Nærverelse, med Hensyn til Talemaader som hun ikke forstaaer."

„Jeg frygtede for at det var saaledes, Harry," svarede Rose, med sagte Stemme, som om hun ikke en Gang ønskede at han skulde kjende hendes Tankers fulde Udstrækning angaaende denne Gjenstand; „men min Tantes

Hjerte er fortræffeligt, skjøndt hun nu og da kan tage fejl. Jeg skylder hende meget, om ikke hele min Opdragelse, saa dog Helbred og omhyggelig Pleie fra min Barndom, og flere vise og qvindelige Raad, end Du maa skee troer, siden jeg forlod Skolen. Det er mig i Sandhed ubegribeligt, hvorledes hun kan lade sig narre af Spise; thi med Hensyn til Alt hvad der horer til Helbred, er hun i Allmindelighed baade skarpsindig og fløgtig."

"Spise er mere rænkfuld, end han synes at være for en overfladist Jagttager. Ved mit første Bekjendskab med ham antog jeg ham for en ligefrem, modig, men vel-tænkende Semand, der holdt af vovelige Reiser og affindige Speculationer, en Slags ustyldig Bovehals; men jeg har lært ham bedre at kjende. Hans Midler ere noget nær reducerede til denne Brig, og den bliver gammel og kan ikke længe vedblive at gjøre Tjeneste. Hans Hensigter ere nu tydelige nok. Ved at faae Dig i sin Magt, haabede han at tvinge Dig til et Ægteskab, i hvilket Tilfælde Din og Din Tantes Formue vilde bidrage til at forbedre hans."

"Han kunde have dræbt mig, men jeg havde aldrig ægtet ham," gjensvarede Rose med Fasthed. "Er det ikke Jack der kommer ned fra Hyrtaarnet?"

"Jo det er. Jeg finder denne Karls Hengivenhed

for Spike ganske beshynderlig, Rose. Kan Du i nogen Henseende fatte den?"

Det lod til som Rose først havde i Sinde at svare. Hendes Læber skiltes ad, som om hun vilde tale og lukkede sig igjen, da hun kastede Blikket mod den aabne Dør, som om hun ventede, at Hovmesterens lille trinde Skikkelse skulde vise sig paa Dørtærskelen, hvilket holdt hendes Tunge bunden. En kort Stund forløb alligevel førend Jack virkelig kom, og da Rose mærkede, at Harry med Nysgjerrighed ventede hendes Svar, sagde hun skyndsomt, — „det kan være Had og ikke Hengivenhed.“

Dieblikket efter traad Jack ind i Værelset, han havde været over en Time borte, og kom ikke tilbage, førend Solen var ved at gaae ned i et Flammehav."

„Nu, Jack, hvad Nyt bringer Du fra the Pough-keepsie?" spurgte Strymanden. „Du har været længe nok borte, til at kunne have udrettet Dit Grinde for- svarligt. Er det afgjort, at vi ikke skal see noget til Orlogsmanden i Aften?"

„J hvad De end seer, saa raader jeg Dem til at holde Dem skjult, og at være paa Deres Post," svarede Jack undvigende.

„Jeg frygter kun lidet for noget af Uncle Sams Skibe. En ligesvem Historie og et ærligt Hjerte vil klare Alt hos en velvillig Tilhører. Vi have ikke været deel-

Jack Tier. 2. D. 1792, 1810, 1811, 1812, 1813, 1814, 1815, 1816, 1817, 1818, 1819, 1820, 1821, 1822, 1823, 1824, 1825, 1826, 1827, 1828, 1829, 1830, 1831, 1832, 1833, 1834, 1835, 1836, 1837, 1838, 1839, 1840, 1841, 1842, 1843, 1844, 1845, 1846, 1847, 1848, 1849, 1850, 1851, 1852, 1853, 1854, 1855, 1856, 1857, 1858, 1859, 1860, 1861, 1862, 1863, 1864, 1865, 1866, 1867, 1868, 1869, 1870, 1871, 1872, 1873, 1874, 1875, 1876, 1877, 1878, 1879, 1880, 1881, 1882, 1883, 1884, 1885, 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904, 1905, 1906, 1907, 1908, 1909, 1910, 1911, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918, 1919, 1920, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938, 1939, 1940, 1941, 1942, 1943, 1944, 1945, 1946, 1947, 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 2680, 2681, 2682, 2683, 2684, 2685, 2686, 2687, 2688, 2689, 2690, 2691, 2692, 2693, 2694, 2695, 2696, 2697, 2698, 2699, 2700, 2701, 2702, 2703, 2704, 2705, 2706, 2707, 2708, 2709, 2710, 2711, 2712, 2713, 2714, 2715, 2716, 2717, 2718, 2719, 2720, 2721, 2722, 2723, 2724, 2725, 2726, 2727, 2728, 2729, 2730, 2731, 2732, 2733, 2734, 2735, 2736, 2737, 2738, 2739, 2740, 2741, 2742, 2743, 2744, 2745, 2746, 2747, 2748, 2749, 2750, 2751, 2752, 2753, 2754, 2755, 2756, 2757, 2758, 2759, 2760, 2761, 2762, 2763, 2764, 2765, 2766, 2767, 2768, 2769, 2770, 2771, 2772, 2773, 2774, 2775, 2776, 2777, 2778, 2779, 2780, 2781, 2782, 2783, 2784, 2785, 2786, 2787, 2788, 2789, 2790, 2791, 2792, 2793, 2794, 2795, 2796, 2797, 2798, 2799, 2800, 2801, 2802, 2803, 2804, 2805, 2806, 2807, 2808, 2809, 2810, 2811, 2812, 2813, 2814, 2815, 2816, 2817, 2818, 2819, 2820, 2821, 2822, 2823, 2824, 2825, 2826, 2827, 2828, 2829, 2830, 2831, 2832, 2833, 2834, 2835, 2836, 2837, 2838, 2839, 2840, 2841, 2842, 2843, 2844, 2845, 2846, 2847, 2848, 2849, 2850, 2851, 2852, 2853, 2854, 2855, 2856, 2857, 2858, 2859, 2860, 2861, 2862, 2863, 2864, 2865, 2866, 2867, 2868, 2869, 2870, 2871, 2872, 2873, 2874, 2875, 2876, 2877, 2878, 2879, 2880, 2881, 2882, 2883, 2884, 2885, 2886, 2887, 2888, 2889, 2890, 2891, 2892, 2893, 2894, 2895, 2896, 2897, 2898, 2899, 2900, 2901, 2902, 2903, 2904, 2905, 2906, 2907, 2908, 2909, 2910, 2911, 2912, 2913, 2914, 2915, 2916, 2917, 2918, 2919, 2920, 2921, 2922, 2923, 2924, 2925, 2926, 2927, 2928, 2929, 2930, 2931, 2932, 2933, 2934, 2935, 2936, 2937, 2938, 2939, 2940, 2941, 2942, 2943, 2944, 2945, 2946, 2947, 2948, 2949, 2950, 2951, 2952, 2953, 2954, 2955, 2956, 2957, 2958, 2959, 2960, 2961, 2962, 2963, 2964, 2965, 2966, 2967, 2968, 2969, 2970, 2971, 2972, 2973, 2974, 2975, 2976, 2977, 2978, 2979, 2980, 2981, 2982, 2983, 2984, 2985, 2986, 2987, 2988, 2989, 2990, 2991, 2992, 2993, 2994, 2995, 2996, 2997, 2998, 2999, 3000, 3001, 3002, 3003, 3004, 3005, 3006, 3007, 3008, 3009, 3010, 3011, 3012, 3013, 3014, 3015, 3016, 3017, 3018, 3019, 3020, 3021, 3022, 3023, 3024, 3025, 3026, 3027, 3028, 3029, 3030, 3031, 3032, 3033, 3034, 3035, 3036, 3037, 3038, 3039, 3040, 3041, 3042, 3043, 3044, 3045, 3046, 3047, 3048, 3049, 3050, 3051, 3052, 3053, 3054, 3055, 3056, 3057, 3058, 3059, 3060, 3061, 3062, 3063, 3064, 3065, 3066, 3067, 3068, 3069, 3070, 3071, 3072, 3073, 3074, 3075, 3076, 3077, 3078, 3079, 3080, 3081, 3082, 3083, 3084, 3085, 3086, 3087, 3088, 3089, 3090, 3091, 3092, 3093, 3094, 3095, 3096, 3097, 3098, 3099, 3100, 3101, 3102, 3103, 3104, 3105, 3106, 3107, 3108, 3109, 3110, 3111, 3112, 3113, 3114, 3115, 3116, 3117, 3118, 3119, 3120, 3121, 3122, 3123, 3124, 3125, 3126, 3127, 3128, 3129, 3130, 3131, 3132, 3133, 3134, 3135, 3136, 3137, 3138, 3139, 3140, 3141, 3142, 3143, 3144, 3145, 3146, 3147, 3148, 3149, 3150, 3151, 3152, 3153, 3154, 3155, 3156, 3157, 3158, 3159, 3160, 3161, 3162, 3163, 3164, 3165, 3166, 3167, 3168, 3169, 3170, 3171, 3172, 3173, 3174, 3175, 3176, 3177, 3178, 3179, 3180, 3181, 3182, 3183, 3184, 3185, 3186, 3187, 3188, 3189, 3190, 3191, 3192, 3193, 3194, 3195, 3196, 3197, 3198, 3199, 3200, 3201, 3202, 3203, 3204, 3205, 3206, 3207, 3208, 3209, 3210, 3211, 3212, 3213, 3214, 3215, 3216, 3217, 3218, 3219, 3220, 3221, 3222, 3223, 3224, 3225, 3226, 3227, 3228, 3229, 3230, 3231, 3232, 3233, 3234, 3235, 3236, 3237, 3238, 3239, 3240, 3241, 3242, 3243, 3244, 3245, 3246, 3247, 3248, 3249, 3250, 3251, 3252, 3253, 3254, 3255, 3256, 3257, 3258, 3259, 3260, 3261, 3262, 3263, 3264, 3265, 3266, 3267, 3268, 3269, 3270, 3271, 3272, 3273, 3274, 3275, 3276, 3277, 3278, 3279, 3280, 3281, 3282, 3283, 3284, 3285, 3286, 3287, 3288, 3289, 3290, 3291, 3292, 3293, 3294, 3295, 3296, 3297, 3298, 3299, 3300, 3301, 3302, 3303, 3304, 3305, 3306, 3307, 3308, 3309, 3310, 3311, 3312, 3313, 3314, 3315, 3316, 3317, 3318, 3319, 3320, 3321, 3322, 3323, 3324, 3325, 3326, 3327, 3328, 3329, 3330, 3331, 3332, 3333, 3334, 3335, 3336, 3337, 3338, 3339, 3340, 3341, 3342, 3343, 3344, 3345, 3346, 3347, 3348, 3349, 3350, 3351, 3352, 3353, 3354, 3355, 3356, 3357, 3358, 3359, 3360, 3361, 3362, 3363, 3364, 3365, 3366, 3367, 3368, 3369, 3370, 3371, 3372, 3373, 3374, 3375, 3376, 3377, 3378, 3379, 3380, 3381, 3382, 3383, 3384, 3385, 3386, 3387, 3388, 3389, 3390, 3391, 3392, 3393, 3394, 3395, 3396, 3397, 3398, 3399, 3400, 3401, 3402, 3403, 3404, 3405, 3406, 3407, 3408, 3409, 3410, 3411, 3412, 3413, 3414, 3415, 3416, 3417, 3418, 3419, 3420, 3421, 3422, 3423, 3424, 3425, 3426, 3427, 3428, 3429, 3430, 3431, 3432, 3433, 3434, 3435, 3436, 3437, 3438, 3439, 3440, 3441, 3442, 3443, 3444, 3445, 3446, 3447, 3448, 3449, 3450, 3451, 3452, 3453, 3454, 3455, 3456, 3457, 3458, 3459, 3460, 3461, 3462, 3463, 3464, 3465, 3466, 3467, 3468, 3469, 3470, 3471, 3472, 3473, 3474, 3475, 3476, 3477, 3478, 3479, 3480, 3481, 3482, 3483, 3484, 3485, 3486, 3487, 3488, 3489, 3490, 3491, 3492, 3493, 3494, 3495, 3496, 3497, 3498, 3499, 3500, 3501, 3502, 3503, 3504, 3505, 3506, 3507, 3508, 3509, 3510, 3511, 3512, 3513, 3514, 3515, 3516, 3517, 3518, 3519, 3520, 3521, 3522, 3523, 3524, 3525, 3526, 3527, 3528, 3529, 3530, 3531, 3532, 3533, 3534, 3535, 3536, 3537, 3538, 3539, 3540, 3541, 3542, 3543, 3544, 3545, 3546, 3547, 3548, 3549, 3550, 3551, 3552, 3553, 3554, 3555, 3556, 3557, 3558, 3559, 3560, 3561, 3562, 3563, 3564, 3565, 3566, 3567, 3568, 3569, 3570, 3571, 3572, 3573, 3574, 3575, 3576, 3577, 3578, 3579, 3580, 3581, 3582, 3583, 3584, 3585, 3586, 3587, 3588, 3589, 3590, 3591, 3592, 3593, 3594, 3595, 3596, 3597, 3598, 3599, 3600, 3601, 3602, 3603, 3604, 3605, 3606, 3607, 3608, 3609, 3610, 3611, 3612, 3613, 3614, 3615, 3616, 3617, 3618, 3619, 3620, 3621, 3622, 3623, 3624, 3625, 3626, 3627, 3628, 3629, 3630, 3631, 3632, 3633, 3634, 3635, 3636, 3637, 3638, 3639, 3640, 3641, 3642, 3643, 3644, 3645, 3646, 3647, 3648, 3649, 3650, 3651, 3652, 3653, 3654, 3655, 3656, 3657, 3658, 3659, 3660, 3661, 3662, 3663, 3664, 3665, 3666, 3667, 3668, 3669, 3670, 3671, 3672, 3673, 3674, 3675, 3676, 3677, 3678, 3679, 3680, 3681, 3682, 3683, 3684, 3685, 3686, 3687, 3688, 3689, 3690, 3691, 3692, 3693, 3694, 3695, 3696, 3697, 3698, 3699, 3700, 3701, 3702, 3703, 3704, 3705, 3706, 3707, 3708, 3709, 3710, 3711, 3712, 3713, 3714, 3715, 3716, 3717, 3718, 3719, 3720, 3721, 3722, 3723, 3724, 3725, 3726, 3727, 3728, 3729, 3730, 3731, 3732, 3733, 3734, 3735, 3736, 3737, 3738, 3739, 3740, 3741, 3742, 3743, 3744, 3745, 3746, 3747, 3748, 3749, 3750, 3751, 3752, 3753, 3754, 3755, 3756, 3757, 3758, 3759, 3760, 3761, 3762,

agtige i Spises Forræderier, og kan ikke kræves til Regnskab for dem."

"Følg mit Raad, Styrmand, og overlød Dem ikke ved at præge enhver Skib De faaer at see. Uncle-Sams Folk ere ikke altid ved Haanden, for at hjælpe Dem. Veed De ikke at denne D vil i lang Tid være hellig for Søfolk?"

"Hvorfor det, Jack? Den har ingen Ulykke gjort, skjøndt Andre kan have udøvet skjendige Handlinger i Nærheden af den."

"Jo af de druknede Menneſker ligge mindre end hundrede Yards fra dette Sted, og Søfolk nærme sig aldrig nykastede Grave, naar de kan finde et andet Sted at lye til."

"Du taler i Gaader, Jack, og dersom jeg ikke vidste, at Du var meget maadeholden, kunde jeg falde paa at troe, at Du havde tilbragt den Tid Du har været borte, i Selskab med en Glasſe Brændeviin."

"Dette vil forklare min Mening," ſagde Jack, idet han medens han talede, laconisk pegede paa en Gjenstand, tilſyneladende i nogen Afſtand, ſom man kunde ſee udenfor.

Døren paa Huſet ſtod paa viid Gab, for at indlade den friſke Luſt. Den vendte ud imod Havnen mellem Derne, og i det Dieblik Styrmanden vendte ſit Blik mod den, ſik han Noſken af en Jagerbom, med Seilet

nedhalet og slagrende for Vinden, i Sigte. „The Pough-keepsie!“ udbød Mulsford glad, da han saa alle sine Haab realiserede, medens Rose rødmede lige op til Dine. Derpaa fulgte en Pause, i hvilken Mulsford gik til Side, idet han holdt sin Forlovede i Baggrunden, og saa meget som muligt ude af Syne. Skibet nærmede sig hurtigt og strax efter kunde de Alle see, at det var the Swash.

Fjerde Kapitel.

Et Dieblisks flaaende Forbauselse fulgte efter den Stund, da Harry og Rose først forvissede sig om det Skibs sande Charakter, der var løben ind i Dry Tortugas Havn. Derpaa vendte den Første sig om til Jack Tier, og affordrede ham, i heftig Brede, en Forklaring over hans tilshyneladende Forræderi.

„Skurk,“ raabte han, „har Du med Forsæt begaaet det Forræderi? Saa Du ikke Briggen, og kjendte Du den ikke?“

„Eh, Harry — kjære Harry,” henvendte Rose. „Jeg sætter mit Liv i Pant paa, at Jack ikke har været trøst.”

„Hvorfor har han da ikke ladet os vide, at Briggen kom? I mere end en Time har han været paa Udkik, og her kommer den fuldkommen bag paa os. Du kan være forsikket om Rose, at han har seet Briggen nærme sig, og havde tidligere kunnet advare os.”

„Ja, ja, dæng kun paa, Styrmand,” sagde Jack rolig, og saavidt man kunde mærke, hverken fortrydelig eller ydmyget, over disse Mishagshyttringer; „min Nys er vant dertil. Derfor jeg ikke vidste hvad det var at faa haarde Rap over Knoklerne, var jeg kun en ung Hovmester. Men hvad denne Begivenhed angaaer, saa vil lidt Estertanke sige Dem, at jeg ingen Dadel fortjener.”

„Giv os da Din Forklaring; thi uden den stoler jeg ikke længer paa Dig.”

„Godt, Sir, hvad vilde det have hjulpen til, om jeg havde sagt Dem at Briggen stod her ind imod. Den kom farende ned som en Veddeløber, og det var umuligt for Dem at undkomme. Med den Kuling vi nu have, vilde Briggen løbe dobbelt saa stærk Fart som Baaden, og at forsøge paa at undslippe vilde have været Daarskab.”

„Det veed jeg dog ikke, Knekt,” svarede Styrmanden. „Baaden kunde have søgt de mindre Passager paa Re-

vet, hvor Briggen ikke kunde løbe ind, eller den kunde have flakket omkring mellem disse Smaasøer, til det var bleven Nat, og da undkommet i Mørket."

„Det tænkte jeg altsammen paa, Mr. Mulford, men det var for seent. Da jeg først gik tilveirs, kom jeg ud paa den vestre Side af Lanternen, og satte mig ned for at see ud efter Corvetten, som De havde bedt mig om, Sir. Godt, der speidede jeg ved Hjælp af Rifferten, Horizonten rundt i det meste af en Time, medens jeg undertiden troede at jeg saae den, og derpaa opgav jeg den igjen, thi indtil dette Dieblif er jeg ikke sikker paa, at der ikke er en Seiler her i Vest, der staaer bidevind op imod Gyrtæoret; men dersom der er en, er den for langt borte til at man kan vide noget bestemt om den. Godt, Sir, der sad jeg og saae efter the Poughkeepsie i næsten en Time, da jeg tænkte at jeg vilde gaae om paa den anden Side af Lanternen, for at see ud til Luvert. Hjertel sat mig i Halsen, det kan jeg sige Dem, Miss Rose, da jeg saae Briggen, og jeg var baade glad og bedrøvet. Glad paa mine egne Begne og bedrøvet paa Deres. Der var den alligevel, og det kunde ikke forhindres, mindre end en halv Mil fra dette Sted, og kommende herved, som om den i det Hele taget kastede Foragt paa at røre ved Vandet. Hvad kunde jeg nu gjøre? der var ikke Tid til at saae Baaden ud, Mr. Mulford, og at saae Masten reist, førend vi kunde naaes

af en Skraasæk, og Stephen Spike vilde ikke have sparet den, for igjen at faae Dem i sin Magt."

"Du kan stole paa, at Alt dette er sandt, Harry!" sagde Rose alvorlig. "Jeg kjenner Jack godt, og kan svare for hans Trost. Han ønsker at vende tilbage til Briggen, hvorhen han troer, at hans Pligt kalder ham, men han vil aldrig med sin gode Billie forraade os, mindst af Alle mig. Taler jeg, som jeg bør, Jack?"

"Saa sandt som Bibelen, Miss Rose, og Mr. Mulford vil nok komme over denne Byge, saasnart han har tænkt over Tingene, som han bør. Der er min Haand, Strymand, for at vise, at jeg ikke bærer noget Nag."

"Jeg tager den, Jack, thi efter alt hvad Du har gjort for os, maa jeg troe, at Du er ærlig. Tilgiv min Hefstighed, der om den var lidt urimelig, dog var naturlig, under nærværende Omstændigheder. Jeg anseer nu vor Stilling for at være forvivlet, og at vi snart Alle vil være ombord igjen i Briggen, thi Spike vil neppe tænke paa at forlade mig igjen paa en D, der er forsynet og udstyret, som denne."

"Det er ikke saa afgjort, Sir, at De i det Hele falder i hans Hænder," sagde Jack. "Folkene fra Briggen vil ikke komme her med deres egen gode Billie, det kan De stole paa, thi Matroser holde ikke af Grave. Spike er kommen herind efter Skonnertens Rjetting, som han lod gaae overbord, da han gik under Seil for at

løbe fra Corvetten, da han sidst var her. Nei, nei, han troer at vi krydse op til Key-West i dette Dieblis, om han idethese har savnet os: Det er muligt, at han troer, at Baaden tilfældigviis er raget i Drift, og at han slet ikke har nogen Tanke om, at vi have forladt Briggen."

"Det er umuligt, Jack. Troer Du at han er uvidende om at Rose savnes?"

"Det er jeg vis paa, Styrmand, dersom Mrs. Budd har læst det Brev rigtigt igjennem, som Miss Rose efterlod hende, og Biddy har adlydt Ordres. Dersom de har fulgt Instructionerne, troer man, at Miss Rose er i sit Lukas, sørgende over en ung Mand, der er forladt paa en nøgen Klippe, og at Jack Tier, da han har spist noget, som han ikke kunde taale, er i sin Køie. Husk paa, at Spike ikke vil være tilbøielig til at see ind i Miss Roses Lukas, eller i min Køie, for at see, om det altsammen er sandt. Koffen og Josh ere begge indvieede i min Hemmelighed, og veed at jeg har i Sinde at komme tilbage, og naar mit Onde er ovre, behøver jeg kun at vende tilbage til min Tjeneste, som enhver anden af Besætningen. Efter min Beregning troer Spike at baade Miss Rose og jeg ere ombord i the Molly i dette Dieblis."

"Og Baaden, hvad kan han troe, der er bleven af Baaden?"

„Baaden er vistnok den eneste Sandsynlighed der er imod os. Men Baaden laae i sin Fangeline, og et saadant Fartoi kan der undertiden tilstøde et eller andet. Dernæst vilde vi to være de sidste han vilde mistænke for at være gaaet bort med Baaden. Der er Mrs. Budd og Biddy, som et Slags Borgen for at Miss Rose er ombord, og hvad Jack Tier angaaer, da er han altfor ubetydelig en Person, til netop nu for Diebliffet at beskæftige Capitainens Tanker. Han vil sandsynligviis mynstre Mandskabet forude, naar han erfarer at Baaden er borte; men jeg troer, at han hverken vil genere Kahytten eller Luksjerne.“

Musford indrømmede, at dette var muligt, skjøndt det neppe forekom ham sandsynligt. Tingenes nærværende Stilling stod alligevel ikke til at forandre, og de henvendte nu Alle deres Opmærksomhed paa Briggen, og paa deres Manoevrer, som vare ombord i den. Jack Tier havde lukket den ydre Dør paa Guset, saasnart the Swash kom i Sigte, gjennem den, og lyffeligviis var ingen af Vinduerne paa den Side af Bygningen blevene aabnede. Luften kom ind til Luvart, hvilket var paa den høire Side af Boligen, saa at det var muligt at have det hyggeligt, og dog lade Fronten, der vendte mod Skibet, beholde sit øde Udseende. Briggen var allerede gaaet til Ankers, og havde sat begge sine Fartøier i Vandet. Jollen blev halet op paa Siden, klar til hvilken som helst

Tjeneste, der maatte udfordres af den, medens Storbadden strax var bleven bemanded, og var allerede iværk med at lette Ankeret og indhale Rjettingen, til hvilken Lier havde hentydet. Alt dette bidrog meget til at formindske Mulsfords og Roses Uro, da det beviste, at Spise ikke var kommen til Dry Tortugas for at søge efter dem, som de begge saa ganske naturligt i Begyndelsen havde troet. Det kunde maaskee vise sig at hans eneste Niemed var at faae Anker og Rjetting, i den Hensigt at bruge dem for at lette det ulykkelige Skib, der nu anden Gang var gaaet tilbunds.

„Jeg ønskede endnu at høre Din Forklaring over et andet Punkt,“ sagde Styrmanden, efter at Alle tre i nogen Tid havde lagt Mærke til Bevægelserne ombord i, og omkring the Swash. „Har Du virkelig i Sinde at gaae ombord i Briggen?“

„Dersom det kan lade sig gjøre, Styrmand. Min Reise med Dem og Miss Rose er tilende. Man kan sige, at jeg har indskibet mig til Key West og et Marked, og Markedet er funden i denne Havn.“

„De vil dog vel neppe forlade os endnu, Jack?“ sagde Rose i en Tone og med et Gstertryk, som var hendes Forlovede paasaldende, skjøndt han paa ingen Maade kunde gjøre sig Rede for nogen af Delene. At Rose ikke ønskede at være ene med ham paa dette eensomme Sted, var naturligt nok, eller kunde snarere tilskrives Op-

dragelse og hendes Kjens særegne Begreber; men han kunde ikke forstaae hvorfor Nærværelsen af en Person, som Jack Tier, skulde tillægges saa megen Vigtighed. Der var jo rigtignok kun lidet Balg, under nærværende Omstændigheder; men det forekom Mulford, at Rose havde viist den samme besynderlige Forkjærlighed, da der havde været noget nærmere at vælge. Der var alligevel i dette Dieblif ikke megen Tid til at tænke over denne Gjenstand.

„De vil neppe forlade os endnu, Jack?“ sagde Rose, paa den beskrevne Maade.

„Nu, eller aldrig, Miss Rose. Naar Briggen en Gang kommer bort fra denne Ankerplads, uden mig, faaer jeg den maaskee aldrig mere at see igjen. Dens Tid er snart udløben; thi Træ og Jern kan ikke holde sammen for bestandig, ikke mere end Kjød og Blod. Betragt hvormange Aar jeg har været beskæftiget med at jage hende op, og hvor haardt det vilde være at miste det, som har kostet mig saa mange besværlige Dage og søvnløse Nætter at finde.“

Rose sagde ikke mere. Om hun ikke var overtydet, var hun bragt til Taushed, medens det var overladt Harry at falde i Forundring eller Eftertanke, ligesom det behagede ham. Begge faldt fra denne Gjenstand, for at iagttage Folkene paa Briggen. Ankeret var nu let og Kjettingen blev halet ind paa Briggen, ved Hjælp af en

Trosser, der var stukken paa Bugten. Arbeidet gik raskest fra Haanden, og Mulsford bemærkede til Rose, at han ikke troede, det var Spikes Hensigt, at forblive længe ved Tortugas, saa meget mere, som Briggen red med kort Lamp til Bedings. Denne Mening blev bekræftet en halv Time senere, da man saa Taklerne blive huggede i Storbaaden, og den blev indsat, saasnart som Skonner-tens Rjetting og Anker vare bragte i Sikkerhed.

Jack Tier iagttog enhver Bevægelse med øiensynlig Uro. Hans Frygt for at Spike vilde saa Alt hvad han ønskede, og være afsted, førend han kunde komme ombord i Briggen, foregedes hvert Dieblif, og han betænkte sig ikke paa at yttre den Hensigt, at han i hvad det saa gjaldt, vilde tage Baaden og løbe paa Siden af the Swash, hellere end at blive ladet tilbage.

„Du tænker ikke over hvad Du siger, Jack,“ svarede Harry; „medmindre det er Din Hensigt at forraade os. Hvorledes kunde Du lade Dig see i Baaden, paa dette Sted, uden at det vilde blive bekjendt, at vi ere her i Nærheden.“

„Det er slet ingen Følge, Styrmand,“ svarede Jack. „Forudsat at jeg gaaer paa Siden af Briggen, og tilstaaer for Capitainen, at jeg forrige Nat tog Baaden, i det Haab at finde Dem; men da det mislykkedes mig styrede jeg til denne Havn, for at søge Proviant og Vand. Han troer, at Miss Rose i dette Dieblif er ombord i

Briggen, og efter min Mening vilde han troe mig paa mit Ord, skjælde mig dygtig ud, og ikke tænke videre derover."

"Det kan aldrig gaae an, Jack," indvendte Rose siebliffelig, „det vilde forvolde Harrys Uldergang, da Spike ikke vilde troe, at De ikke havde fundet ham, uden at undersøge dette Huus."

"Hvad har de for med Jollen, Mr. Mulford?" spurgte Jack, hvis Die ikke et eneste Dieblif veeg fra Briggen. „Det begynder at blive saa mørkt, at man knap kan see Baaden, men det synes som om Folkene gaae i Jollen."

"Det gjør de, og der gaaer en Lanterne ned i den. Og det er Spike selv, der i dette Dieblif gaaer ned af Briggens Side."

"De kan kun medbringe en Lanterne for at undersøge dette Huus," udbød Rose. „O, Harry! Du er foren!"

"Jeg troer snarere at Lanternen er til Gyrlaarnet," svarede Mulford, hvis Koldblodighed i dette prøvelsesfulde Dieblif, ikke forlod ham. „Spike kan ønske, at Gyret brænder, thi Du kan erindre, at han engang før har holdt det tændt, efter at Gyroppasseren var borte. Han kunde ikke seile førend Maanen er oppe, og paa hans Kryds tilbage til Braget kan Gyret være ham

gavnligt, for at han kan vide Afstand og Retning fra Revet."

"Der komme de," hvidskede Rose, halv aandeløs af Frygt. "Baaden har forladt Briggen, og kommer lige herind!"

Dette var Altsammen ganske i sin Rigtighed. Da Jollen var sat af med to Mand til at roe den, kom den lige ind til Bærstet, udenfor Huset, og imellem det Lømmers, hvor Baaden laae ret godt i Skjul, under en Slags Bro. Mulsford vilde ikke forlade Bærstet; men han eftersaae om Døren var godt aflukket, for saavidt som muligt at sikre sig. Der sad to Personer agter i Jollen; men det var ikke let, i det tiltagende Tussmørke, at skjelne hvem det var. Man vidste alligevel at den ene var Spike, og man formodede at den Anden maatte være Don Juan Montefalderon, af den Omstændighed, at han indtog Gressædet. Efter tre Minutters Forløb, da Baaden naaede ind til Bærstet, var denne Opgave løst. Den blev strax forløst og alle fire Mand forlod den. Nu kunde man tydelig see Spike, ved Hjælp af Lanterne, som han selv bar. Han uddeelte nogle Ordre i hans sædvanlige bydende og høie Tone, hvorefter han forlod Bærstet, gaaende ved Siden af Sennor Montefalderon. De to sidste kom hen til Huset i et Skridts Afstand fra Døren, hvor de standsede, og satte derved dem der var indenfor, ikke alene i stand til at see deres

Figur, og Udtrykket i deres Ansigter; men til at høre Alt hvad der blev sagt, og dette sidste saameget mere, som Spise aldeles ikke tænkte paa, at det var nødvendigt, at holde sin kraftige Stemme indenfor Maadeholdenhedens Skranke.

„Det er neppe Umagen værd for Dem, Don Wan, at gaae op i Tjyrtaarnet,“ sagde Spise. „Dette er, naar Alt kommer til Alt, et fiddet og smudsig Sted, og det baader ikke Klæderne synderligt, at komme i Berørelse med Olien. Her Bill, tag Lanteren og fyld en Kande med Olie, at vi kan gaae op og fylde Lamperne og gjøre dem klar til at tændes. Nap Jer, Gutter, jeg skal være i Hælene paa Eder, inden I naae Lanteren. Vær forsigtig med Lyset i Nærheden af Olien, en Smand bør være omhyggelig for at et Tjyrtaarn ikke bliver ødelagt.“

„Hvad troer De at vinde ved at tænde Tjyret, Don Gteban?“ spurgte Mexicaneren, da Matroserne vare forfundne i Taarnet, og havde taget deres egen Lanterne med sig.

„Det er det klogeste at holde Tingene i sin sædvanlige Orden her paa dette Sted, Don Wan, hvorved unyttig Mistanke vil blive forhindret. Desuden strækker Briggen i Nat under vor Opfyndning ind imod Revet, og Tjyret vil da være til megen Nytte. De veed, at jeg

har Mangel paa Officierer, jeg kan altsaa trænge til enhver Hjælp jeg kan faae i andre Retninger."

Naar jeg skal være oprigtig, Don Esteban, da bedrøber det mig inderligt at De har saa stor Mangel paa Officierer, og jeg opgiver ikke Haabet om at de vil hente Styrmanden tilbage, hvem jeg hører De har forladt paa en nogen Klippe. Han var en vakker ung Knøs, Senior Epife, og Deres Fremfærd mod ham kunde maaskee i Tidens Løb blive Dem en slem Paaminder."

Karlen løb sin Vej, og jeg tog ham paa Ordet, Don Wan. Jeg behøver ikke at tage en Deserteur tilbage, naar det ikke behager mig."

„Vi bør Alle vogte os for at være Marsagen til at et Medmenneske mister Livet. Dette vil blive den fortryllende unge Piges Død, der er ham saa inderlig hengiven; medmindre De giver efter og viser Medlidenhed."

„Qvinderne have ømme Blikke men seige Hjerter," svarede Epife ligegyldig, skjøndt Mulsford, af Udtrykket i hans Tone, var overbevist om, at bitre Følelser laae skjulte under hans Væsens affecterede Ligegyldighed; „der er kun Gaa der døer af Kjærlighed."

„Den unge Dame har ikke været paa Dækket hele Dagen igjennem, og det irske Gruentimmer har sagt mig, at hun ikke bestiller andet end at drikke Vand, det er et sikkert Tegns paa en stærk Feber."

„Ja, ja, hun holder sig i sit Lukas, om De vil, Don Ban, men hun skal ikke gjøre mig til Nar, med saadanne Kneb. Jeg maa alligevel gaae op og see til Kamperne, og De vil finde Gravene, som De søger, bag ved Huset, omtrent i tredive Skridts Afstand fra det, huffer De nok. Det er et meget smukt lille Kors De der har lavet, Sennor, og det vil være til Gode for Skonertsskipperens Sjæl, om De planter det ved Hovedet af Graven.“

„Jeg gjør mig ikke nogen anden Forhaabning om dette hellige Symbol, Don Esteban, svarede Mexicaneren med Mildhed, end at det skal tjene til at underrette dem, som komme her efter os, om at der hviler en Christen under dette Sand.“

De skiltes nu ad, idet Spise styndte sig til Tårnet, medens Don Juan Montefalderon gik om paa den anden Side af Bygningen, for at søge Gravene. Mulford ventede et Dieblif, indtil Spise var kommen langt nok op af Trapperne i det høie Tårn, da han tog Roses Arm, aabnede den bageste Dør paa Bygningen, og gik dristig hen mod Mexicaneren. Don Juan var ifærd med at drive den spidse Ende af Korset ned i Sandet, ved Hovedet af sine Landsmænds Grav, da Mulford og hans skjælvende Pedsagerske naaede hen til Stedet. Skjøndt det var bleven Aften, var det dog ikke saa mørkt, at man ei kunde gjenkjende hinanden i en ringe

Afstand. Sennor Montefalderon studsede ved dette pludselige og uventede Syn, da Mulsford nævnte hans Navn; men da han først gjenkjendte Harrys Stemme, og dernæst hans og hans Lebsfagerstes Personer, blev snarere Forundring end Skræk den fremherskende Følelse. Uagtet den Første af disse Følelseres Styrke, hilste han sieblikkelig det unge Par med den høflige Velhed, der udmærkede hans Væsen, hvilket besad meget af en Castilianers Høflighed, maaskee blandet med Sydamerikanerens større Vøielighed.

„Er det virkelig Dem?“ udbrød Don Juan, „stuffer mine Dine mig ikke? Uden deres Vidnesbyrd, kunde jeg alligevel neppe troe, at det kan være Dem, af hvem jeg troede den Gne var ombord i Briggen, og den Anden vansmægtede paa en nogen Klippe.“

„Jeg kjender Deres venlige Sindelag mod os, Don Juan,“ sagde Mulsford, „og det er af den Grund at jeg nu betroer mig til Dem. Jeg blev bragt bort fra Klippen ved Hjælp af Baaden, som De uidentviol har savnet, og det er dette blide Væsen, der har været Midlet til at frelse mit Liv. Hende og Jack Tier, som er hift henne under Skyggen af Huset, er det at jeg skylder, at jeg ikke er bleven et Offer for Spikes Grusomhed.“

„Nu fatter jeg hele Sagen, Don Henriquez. Jack Tier har sthyret Baaden for Sennoritaen, og de, som man

fortalte os vare saa syge, at de ikke kunne komme op paa Dækket, have virkelig været borte fra Briggen."

"Saaledes er det, Sennor, og jeg ønsker ikke at skjule det for Dem. Vi maa altsaa formode at Spise ikke har erfaret Rosés og Jack Liers Gravværelse fra Briggen."

"Det troer jeg ikke han har, Sennor. Han har en eller to Gange hentydet til Dem begge, som om De vare nede om Læ; men det var vistnok det bedste, om De trak Dem ind under Boligens Skygge, for at Skindet fra Lanterneen ikke skal røbe for dem der ere i Taarnet, at jeg ikke er ene."

Der er kun lidet at frygte fra den Kant, Den Juan, da de, som staae i Nærheden af Lyset, ikke godt kunne see dem som ere i Mørket. Desuden ere de høit oppe i Lusten, medens vi staae paa Jorden, hvilket meget vil bidrage til at her er mørkt nede. Vi kan alligevel trække os tilbage, da jeg har nogle saa Spørgsmaal at gjøre Dem, der ligesaagodt kan fremsættes i fuldkommen Sikkerhed, som hvor der er noget at vove."

De gif nu Alle tre henimod Huset, Rose gif endog indenfor Døren, Skøndt Harry forblev udenfor, for at iagttage deres Bevægelser, som vare i Tårnetaarnet. Her afgav Sennor Montefalderon en meget detailleret Forklaring om, hvad der var foregaaet ombord i Briggen, efter Daggrø, og den samme Dags Morgen. Ifølge

hans Beretning om Sagen havde Spise sammenkaldt Mandſkabet for at faae en Forklaring over, hvorledes Baaden var gaaet tabt. Tier blev ved denne Leilighed ikke adſpurgt, da man antog, at han var gaaet ned og var gaaet til Rejs, efter at have været mere end den halve Nat paa Udkik. Da Ingen kunde eller vilde afgive en Forklaring, over den Maade, paa hvilken Fartøiet var forſvunden, fik Joſh Ordre at gaae ned og og ſpørge Jack derom. Enten det nu var fordi han var ſig bevidſt at være deelagtig i Jacks Flugt, og fordi han frygtede for Følgerne, eller det var af medfødt Godmodighed, og det Ønſte at begunſtige de Elſkende, indrømmede den Sorte nu, at Jack havde tilſtaaet for ham, at Baaden var ſluppen bort fra ham, medens han beſtræbte ſig for at ſkifte Tørnene af dens Fangeline, fra en Klampe, hvor den ikke burde være tilkaſtet, over paa dens rette Plads. Dette ſkeete, iſølge Joſh's Historie, tidligt paa Jacks Vagt, og var ikke bleven meldt, da Baaden egentlig ikke hørte til Briggen, og tjente ſnarere til at belemre, end til at være den til nogen Nytte. Styrmanden beundrede Negerens Liſt, da Don Juan fortalte denne Deel af Historien, der ſatte ham i den Stilling, at vælte hele Skylden over paa Jacks Ubehændighed, i Tilfælde af en Opdagelſe, medens det bevirkede, at Flygtningene fik bedre Tid til at undkomme. Reſultatet var, at Spise, ſom

sædvanlig, udstødte nogle hjertelige Forhandelser over Jack Liers Ubehændighed, og syntes derpaa at glemme Alt, denne Sag angaaende. Det er sandsynligt at han satte det, at Jack afholdt sig fra at lade sig see paa Dækket, og hans foregivne Upasselighed, i Forbindelse med hans Forseelse, med Hensyn til Baaden. Fra det Dieblis lod det til, at Capitainen ikke brød sig videre om denne Gjenstand, da Baaden, som anført, virkelig snarere havde været til Besvær end til Nytte.

At Rose under disse Omstændigheder forblev i sit Lukas, var saa ganske naturligt, at Sennor Montefalderon var fuldkommen ført bag Lyset, og saavidt man kunde dømme fra Spikes Rolighed i dette Punkt, var der ingen Spørgsmaal om, at det samme var Tilfældet med ham. Biddy lod sig see paa Dækket, skjøndt Enken ikke gjorde det, og det irske Fruentimmer rystede ængstligt paa Hovedet, naar nogen spurgte til hendes unge Mistres, idet hun gav de Tilstedeværende Grund til at troe, at den Sidste var meget slet.

Med Hensyn til Briggen og dens Bevægelser, havde Spike faaet den let, saasnart det var lyst nok til at styre Cours, og var løben gjennem Passagen. Det er sandsynligt at Baaden var bleven seet; thi Noget, der var bleven antaget for en lille Seiler, var netop i et enkelt Dieblis kommen tilsyne, og derpaa forsvandt det igjen. Denne lille Seiler blev opdaget, dersom den i det Hele

blev opdaget, i Retningen mod Dry Tortugas, men saa fuldkommen slumrede al Mistanke hos dem der befandt sig paa the Swash's Skandse, at hverken Spike eller Mexicaneren havde den ringeste Ahnelse om hvad det var. Da det blev meldt til Spike, svarede han, at det sandsynligviis var en eller anden lille Bragsøger, af hvilke mange flakkede omkring paa Revet, og tilføiede leende, skjøndt paa en Maade der godtgjorde, hvorlidet han i det Hele tænkte alvorligt paa denne Gjenstand, „hvem kan vide, om ikke Fyrbaaden er falden i deres Hænder, og de have sat Seil paa den; dersom det er Tilfældet, giver jeg mit Ord for at Skrog, Rundholster, Taffellads, Seil og Ladning, alt til Hobe, bliver opslugt af Bjerge-lønnen.“

Da Briggen kom ud af Passagen ved høi Ihs Dag, bleve Toppene af Skonnertens Master naturligviis seete. Dette bevægede Spike til at dreie bi, fire et Fartoi i Vandet, og gaae hen for i egen Person at undersøge Bragets Tilstand. Det vil nu være klart at Jacks Nærværelse meget godt kunde undværes. Undersøgelsen tilligemed Opklodning og Beregninger, der stod i Forbindelse med at lette Braget, medtog flere Timer. Da Spike var færdig hermed, gif han atter ombord, heiste Fartoiet op og holdt af mod Dry Tortugas. Sennor Montefalderon bekræftede Migtigheden af Jack Tiers Formodninger, med Hensyn til dette uventede Besøg. Briggen var ene kom-

men for den omtalte Rjettings og for Anferets Skyld, og da den havde bragt dem i Sikkerhed, var det Spikes Hensigt at gaae under Seil og igjen krydse op til Bragget, saasnart Maanen stod op. Hvad Corvetten angik, da troede han, at den havde opgivet ham; thi nu maatte den være kommen til den Overbeviisning, at den ikke kunde gjøre Briggen noget, saalænge som den Sidste holdt sig i Nærheden af Revet, og at den bestandig løb Fare for at forlise, medens den opholdt sig saa nær ved Farerne.

Førend Sennor Montefalderon havde udtømt alt hvad han havde at meddele, blev han afbrudt af Jack Tier, der fremkom med et ganske besynderligt Forslag. Det var Jacks inderligste Ønske at komme ombord i the Swash, og han bad nu Mexicaneren om at lade Mulford tage Jollen og vriffe ham ombord i Briggen, og vende tilbage til Den, førend Spike og hans Ledjegere kom ned fra Lanterne i Fyrtaarnet. Den lille Karl paastod at der var tilstrækkelig Tid til at udføre dette, da de Tre der vare oppe ved Lanterne, endnu ikke havde fyldt Lamperne med den nødvendige Olie, til at de kunde brænde hele Natten, et Arbeid, der sædvanlig medtog en Time for den virkelige Fyroppasser. Fem eller sex Minutter vilde være tilstrækkelige for ham, og dersom Noget skulde see ham passere over Briggens Side, vilde det være ham en let Sag at bevise, at han

var gaaet iland med Jollen. Der var Ingen der lagde saa nøie Mærke til, hvad der foregik, at de vare istand til at modsige ham, og hvad Spike og Fiskene, som vare med ham, angik, vilde de sandsynligviis aldrig høre noget derom.

Don Juan Montefalderon blev forbauset over Jacks dristige Plan; men afflog den reentud. Han ansaae den altfor vovelig, hvorimod han foreslog følgende Plan. Maanen vilde ikke staae op førend henimod Kloffen elleve, og det var endnu flere Timer før den Tid de skulde seile. Naar han kom tilbage til Briggen, vilde han tage sin Overtjole med sig, og selv vrikke Jollen iland, da han var meget godt vant til at bevæge en Jolle paa denne Maade, under det Paaskud, at han ønskede at tilbringe endnu en Time ved sine Landsmænds Grave. Efter denne Times Forløb vilde han tage Jack med, skjult under Overtjolen, noget der ikke vilde falde vanskeligt i Mørket, især da der ikke vilde være Andre paa Dækket, end en Mand eller to, til at holde Ankervagt. Jack Tier maatte altsaa lade sig nøie med dette Arrangement.

En femten til tyve Minutter forløb endnu, i hvilket Mellemrum Mexicaneren igjen hentydede til sit Fædreland, og hans Sorg over dets beklagelsesværdige Tilstand. Slagene den 8de og 9de Mai, to Slag, der bør og vil kaste en stærkere Glands over den lille Armee, som vandt

dem, saavel som over den neppe dannede og i nogle Henseender neppe øvede Tjeneste, hvortil de hørte, nylig havde holdt. Don Juan fremsførte disse Begivenheder uden Forbehold, og indrømmede aabenhjertig, at Lykken havde begunstiget det svagere Parti. Han tilskrev de underordnede amerikanske Officierers store Overlegenhed Seiren, da det var velbekendt, at der i den nordlige Republiks Tjeneste, som han kaldte Amerikanerne, vare Mænd, som regelmæssigen vare blevene opdragne paa Militair-Academiet, og som vare midaldrende og tjente som Capitainer og undertiden som Lieutenanter; Mænd, som i mange Henseender vare stikgede til at commandere Regimentter og Brigader, da de vare blevene holdte i dette Lands lave Stillinger, ved den Seendragtighed, hvormed Avancement finder Sted i en Armee, som dette Lands.

Don Juan Montejalderon var maastee ikke tilstrækkelig kyndig med Hensyn til denne Gjenstand, ellers kunde han have tilføiet, at naar Leiligheden tilbøder sig til at lade disse Herrer naae det Avancement, som de saa ærligt og taalmodigt have fortjent, blive de altfor ofte forsømte for at udvide den vulgaire politiske Bestyrelses Cirkel. Han vidste ikke, at naar et nyt Dragonregiment, der var af en varig Charakter, og for Fremtiden skulde være forenet med Armeen, blev oprettet, man da, isteden for at stjænke Udnævnelserne til dem, som virkelig havde fortjent dem ved lange Savn og tro

Tjeneste, med en eller to Undtagelser, gav dem til Fremme.

Ingen Regjering spørger meer med sin Armeé og sin Marine, end vor egen. Saa gnieragtig behandler den herskende Aand i Washington den Hæder, som saa retfærdigen er fortjent af de Militaire, at vi have Flaader, der endnu commanderes af Capitainer, og Armeér af Officierer, hvis regelmæssige Tjeneste det vilde være at commandere Brigader. Verden opbygges ved Synet af Styrker, der i Antal, saavel som i enhver anden militair Henseende, ere tilstrækkelige til at udgjøre en af Napoleons *corps de armée*, anført af En, hvis militaire Charge vilde stille ham i Spidsen for en Brigade, og ovenikøbet anført med Dygtighed. Her, hvor der tilbyder sig en saa gunstig Leilighed til at føie et eller to Regimenter til Armeéns gamle permanente Styrke, og saaledes indgyde nyt Liv i det tilfidesatte Haab, bliver Leiligheden forsonet, og Belederne skal erholdes, ved at overskylde, istedenfor ved en ædelmodig Agtelse for de Tappres Interesser, der have udrettet saa meget for det amerikanske Ravnens Cre, og ulukkeligvis saa lidet for dem selv. Nationens Extra-Patrioter, og de danne en Legion, der er stor nok til at træde hele Montezuma Hof under Fødder, sige os, at Belønningen for de andre Patrioter under Sierra Madres Skygger, skal bestaae i deres Medborgeres Kjærlighed og Bifald, i det Dieblif de give et

haandgribeligt Beviis paa Værdien af denne Hæder, og paa den populære Bifalds Ustabighed, ved paa Grund af et uagtsomt Udtryk i et Brev, at pege paa den tappre Soldat, der paa vor egen Tid troede, at dette Lands Tropper kunde maale sig med de bedste Regimenter i England og at de i Slag, i aaben Mark, kunde seire over Europas Stoltthed. Al! al! det er Sandhed, saavel om Nationer, som om Mennesker, i deres simpleste og tidligste Selskabsformer, at der ere „Hemmeligheder i alle Familier“, og at det ikke vil gavne os mere at dvæle ved vore egne, end det vilde opbygge os at blotte Mexico's.

Samtalen mellem Sennor Montefalderon og Mulford var interessant, som den altid havde været, naar den Første talte om sit ulhykkelige Fædreland. Angaaende Slagene i Mai Maaned var han oprigtig, og tilstod sin dybe Admiring og Sorg. Han havde ventet sig mere af den Styrke, der var samlet ved Rio Grande, skjøndt han, da han forstod den nordlige Charakter, bedre end de fleste af hans Landsmænd, ikke var bleven saa overrasket, som Massen af hans Landsmænd.

„Ikke destomindre, Don Henriques,“ sluttede han, da Spikes Stemme netop nu hørtes, idet han steg ned af Trapperne i Tjyrtaarnet, „ikke destomindre, Don Henriques, er der en Ting, som Eders Folk, tappre, energiske og kraftige, som jeg indrømmer dem at være, vilde gjøre vel

i at erindre, og det er dette — ingen Nation, saa talrig som vor, kan blive eller blev nogensinde overvunden, uden ved politiske Combinationers Styrke. I en vis selskabelig Tilstand, kan en Regjering blive omveltet, eller en Hovedstad blive taget, og drage et heelt Land med sig, men det er ikke rimeligt, at vor Tilstand er saaledes, at den vil medføre et saadant Resultat. Vi ere af en Race der er forskjellig fra Angelsaxerne, og det vil ikke være let at sammensmelte os med deres, eller fuldkommen at underkue os. I de Dele af Landet, hvor Befolkningen er lille, vil udentviol den spanske Race med Tiden blive opslugt, og Eders Herredomme blive oprettet; men Aarhundreders Krige vilde være nødvendige, for ganske at udslete vore Skikke, vort Sprog og vor Religion, af den befolkede Deel af Mexico."

Det kunde være godt for nogle af os at tænke over disse Ting, da Don Juans Meninger, ifølge vor Anskuelse, opfordrer enhver klog og betænksem Mand til Eftertanke.

Da Spike kom ned til Fyrtaarnets Dør, trak Harry, Rose og Jack Tier sig ind i Boligen. Capitainens Stemme høstes strax efter at praeie Mexicaneren, og de fulgtes ad ned til Bærstet, idet den Første pralede af sit Held med at faae Fyret til at brænde brillant. Brillant var det virkelig, saa brillant, at det vakte Frygt hos Mulsford angaaende Baaden. Lyset fra Fyrlanternen udbredte sig

over Bærftet, og han kunde see Baaden fra det Bindue ved hvilket han stod, medens Spike stod næsten lige over for det, og ventede paa at Folkene skulde gjøre hans egen Jolle klar. Capitainen vendte rigtignok Ryggen mod den farlige Gjenstand, og Broens Planker var tildeels mellem ham og den; men den største Fare blev egentlig afvendt derved, at Spike med saa megen Iver omhandlede en eller anden Gjenstand med Don Juan, at hans Dine ikke vege fra denne Herres Ansigt. En Minut derefter vare de Alle i Jollen, der hurtigt roede til Briggen.

Don Juan Montefalderon blev ikke længe borte. Ti Minutter vare tilstrækkelige for ham til at naae the Swash, tage Overbojen og ene vende tilbage til Den, da der Ingen ombord i Briggen folte Lyst til at deeltage i de Bonner, som man troede at han vilde bestaa sig med. Hvad Mandskabet ombord i Briggen angik, da var det ikke sandsynligt, at en eneste af dem vilde lade sig overtale til at følge ham til Gravene, paa den Tid af Dagen; de vare desuden, sagde han til Mulsford, Alle, med Undtagelse af Josh, gaaede til Kois, for at faae dem en lille Luur, førend de skulde gaae under Seil. Hovmesteren var, som den største Lediggjænger i Skibet, sat paa Udkik. Alt dette var særdeles gunstigt for Jack Tiers Hensigter, da Josh allerede var indviet i Hemmeligheden om hans Graværelse, og rimeligviis ikke

vilde forraade hans Tilbagekomst. Efter en kort Beraadslagning kom man overeens om at vente en halv Time, eller maaskee en Time, for at Folkene kunde falde desto tryggere i Søvn, da foreslog Don Juan at vende tilbage til Briggen med sin nye Ledfager.

De næste tredive eller fyrgethve Minutter forløb under almindelig Samtale. Ved denne Leilighed talende Sennor Montefalderon mere aabenhjertig, end ved tidligere Leilighed. Han lagde ikke Skjul paa hvor meget han foragtede Spise, og hvor ubehagelig den Forbindelse var ham, som han var nødt til at vedligeholde, og hvilken han kun underkastede sig af en Slags Pligtsfølelse. De Penge, som man vidste vare i Skonnerten, var af et langt større Beløb, end man havde troet, og hver eneste Dollar var i det Dieblis saa vigtige for Mexico, at han ikke kunde bekvemme sig til at forlade dem, og han erklærede, at hvis dette ikke var Tilfældet, vilde han strax forlade Briggen og dele Skjebne med Harry og Rose. Han ønskede med største Forekommenhed det unge Par al mulig Lykke, og hentydede med Tiinhed og Beskedenhed paa, at han formodede at de, under nærværende Omstændigheder, vilde blive forenede, saasnart de kunde naae til et Sted, hvor Egteffabs-Ceremonien kunde blive fuldbgyrdet. Dette blev fremført med den størst mulige Tiinhed, og med saa megen Delicattesse, at det ikke kunde saare Nogens Følelser, og paa en Maade der snarere

tilkjendegav en Forventning, end et faderligt Raad, hvilket det dog virkelig havde til Hensigt. Harry glædede sig over denne hans mexicanske Vens Formodning — den loyaleste Amerikaner kan endnu have en oprigtig Ven af mexicansk Fødsel, og med mexicanske Følelser — da det ikke alene begunstigede hans hemmelige Ønsker, men tillige hans hemmelige Haab.

Paa den fastsatte Tid tog Don Juan Montefalderon og Jack Tier Afsked med de To, de forlode. Det forekom Harry besynderligt, at Rose saa nødig stiltes fra den lille Hovmester; men Tier havde besluttet at benytte sig af denne fortræffelige Leilighed, til at komme tilbage til Briggen. De gik selgelig, og de, som paa Strandbredden lyttede med ængstlig Forventning efter Jollens ringeste Bevægelser, havde Grund til at troe, at Jack var bleven indsmuglet, uden at blive opdaget. De hørte fra Strandbredden den velbekjendte Lyd, da Maren blev lagt ind i Baaden, og Mulsford sagde at Josh's Stemme kunde skjælnes, da han besvarede Don Juans Tiltale. Ingen Støi eller høi Tale blev hørt, hvilket vistnok vilde have lydt fra Spise, dersom han havde opdaget det Bedrageri der var begaaet mod ham.

Harry og Rose vare nu ene. Den Første foreslog at den Sidste skulde tage et af de smaa Soveværelser i Besiddelse, som i Almindelighed findes i amerikanske Huse, af Fjhrboligens ydmyge Charakter, medens han vilde

holde Vagt, indtil Briggen var asseilet; thi førend Spike virkelig var borte, vovede han ikke at overgive sig til Sønnen; men der var ikke nogen tilstrækkelig Grund til, at Rose ikke skulde bestræbe sig for, at raade Bod paa det Onde, som den afbrudte Ro af en Nat, som den hun havde tilbragt i Baaden, medfører. Ifølge denne Overeenskomst tog altsaa vor Heltinde det lille Bærelse i Besiddelse, hvor hun paaflædt fastede sig paa Sengen, medens Mulford gik ud i det Fri, som det virksomste Middel til at hjælpe ham at holde Dinene aabne.

Klokken var nu noget over ti, og før elleve stod Maanen ikke op. Styrmanden vidste altsaa at han ikke vilde faae en lang Vagt, førend Spike vilde forlade Nabolaget, en Omstændighed, der i det Mindste vilde skaffe ham en stor Lættelse. Saalænge som denne samvittighedsløse og nu næsten fortvivlede Mand forblev i Roses Nærhed, følte han at hun ikke kunde være sikker, og da han vandrede frem og tilbage paa Sandet paa Dens Yderside, for at være udenfor Fyhrets Belhysning, vare hans Dine neppe et Dieblis bortvendte fra the Swash, saa utaalmodigt og ængstligt ventede han paa Tegn til en eller anden Bevægelse ombord i den.

Maanen stod op, og Mulford hørte de velbekjendte Slag paa Forlugen, der forudgaaer Raabet: „Alle Mand op!“ ombord i en Goffardimand. „Alle Mand op, til Velning!“ fulgte derpaa, og efter mindre end fem Minut-

ters Forløb, forkyndte Støien ombord i Briggen, at Folkene lattede Anker. Det var nu bleven saa lyst, at Styrmanden ansaae det for klogest, at vende tilbage til Huset, at han kunde skjule sig i dets Skygge. Han vilde ikke vække Rose, skjøndt han vidste at hun vilde see the Swash's Afreise med ligesaa stor Glæde, som han selv. Han vilde helst vente med at tale til hende, indtil han med det samme kunde forkynde hende fuldkommen Sikkerhed. Da Rose vidste at Jack Tier ikke vilde undlade at meddele Mrs. Budd Alt, angaaende hendes Stilling og Udsigter, var hun fuldkommen rolig med Hensyn til Tanten. At Jack efter saa længe at have fulgt hende, nu havde forladt hende, havde smertet vor Heltinde paa en Maade, som vi for Diebliffet ikke kan forklare; men gaae vilde han, da han sandsynligviis følte sig overbevist om, at der ikke længer var nogen Nødvendighed for at han blev hos de Elskende, for at overtale Rose til at fly Spise.

Det varede ikke længe forend the Swash havde hebet sit Anker hjem, og Briggen saaes snart efter med Mersseilet baa, medens Ankeret blev fattet og kippet. Da dette var skeet, bleve Ræerne ombraste og Mersseilet fyldte. Det blæste netop saa frisk en Kuling, at et saadant Fartoi kunde føre sine fulde Seil, klos under Vinden, og afsted løb det lette og behændige Fartoi, som en Veddeløber, der gjør sin daglige Motion. Der var

naturlighviis flere Passager, gjennem hvilke et Fartoi kunde forlade Øgruppen, da Nogle vare større og Nogle mindre; men Alle havde de tilstræffelig Dybde, for en Brigantin af the Mollys Dybgaaende. Da Spike havde besluttet ikke uden Nødvendighed at tage en Tomme i Distancen, lussede han klos op til Vinden, og bestræbte sig for at gaae til Luvart af Fyhrlaarnet. For at iværksætte dette, maatte han gjøre to korte Slag inde i Havnen, hvilket bragte ham langt nok nordligt og østligt, for at udføre sin Hensigt. Medens dette skeete, gik Styrmanden, der fuldkommen forstod denne Manoeuvre, hen til den Side af Laarnet, som var lige over for den, paa hvilken Boligen laae, for bedre at kunne see Skibet, naar det stod tilsoes. For at gjøre dette, var det alligevel nødvendigt for den unge Mand, at passere en bred maanelys Stribe; men som Følge af den Activitet der herskede blandt Mandskabet ombord i Briggen, stolede han paa at han ikke skulde blive seet. Det vil sees, at Mulsford her gjorde Regning uden Bert; thi da Skibet kom nærmere, opdagede han sex eller otte Personer paa the Swash's Kanoner, eller i dens Takellads, der ivrigen gesticulerede, og syntes at pege paa det Sted, hvor han stod. Da Briggen kom ret tværs for Fyhrlaarnet, kunde den ikke være mere end et hundrede Yards Afstand fra det, og da han frygtede for at hans Person

skulde blive fuldkommen udsat, hvilket den saa uforvarende og uventet var begyndt at blive, trykkede Styrmanden sig tæt op til Muren af Fyhrtårnet, og forholdt sig saa roligt som muligt i denne Stilling. Denne Bevægelse var bleven seet af en eneste Matros ombord i the Swash, og det var hændelsesviis een af de Folk, som havde været i Land med Spike for et Par Timer siden. Hans Navn var Barlow.

„Capitain Spike!“ raabte Barlow, der skjød Godset op paa Bakken, og selgelig var nødt til at raabe høit, for at blive hørt af Alle ombord, „der staaer en Mand hist henne ved Foden af Tårnet.“

Maanen skinnede nu klart frem gennem en Abning mellem Skjerne; Mulford var sig den Fare bevidst, som han var udsat for, og holdt sig saa ubevægelig, som Tårnet selv, op til dets Muur. Raabet havde bragt hele Besætningen over i Læ, og deres Hoveder vare alle synlige over Relingen. Spike sprang ud i Læ Storroft, hvor han kunde see frit ud, og hvor Mulford saae og gjenkjendte ham, endog bedre end hans egen Person blev seet og gjenkjendt. Briggen skjød imidlertid over Stærn.

„En Mand, Barlow!“ udbød Spike, som En der er lidt forvirret over det han saae at høre, udtrykker sin Forundring. „En Mand, det kan aldrig være Tilfældet. Du veed jo at der ikke er en Sjæl i Fyhrtårnet.“

„Der staaer han, Sir, med Ryggen mod Tårnet

og Ansigtet denne Bei. Hans mørke Figur er tydelig nok at see mod den hvidtede Muur. Enten han nu er levende eller død, Sir, saa er det Styrmanden."

"Levende kan han ikke være," svarede Spike, skjøndt han strax nedslugte de Ord der skulde fulgt efter.

Et almindeligt Udraab viiste nu, at hver Sjæl havde gjenkjendt Styrmanden, hvis Figur, Høide, Paaklædning, ja endog Ansigtstræk, nu vare temmelig tydelige. Den faste Stilling, Skiffelsens ubevægelige, en Statu lignende Strengthed, og alle de bekjendte Omstændigheder med Hensyn til Harrys Skjebne, frembragte tilsammentagen det almindelige og fælleds Indtryk paa de overtroiske Søfolk, at det de saae, kun var en nylig Afdøds Gjenfærd. Endog Spike var ikke fri for dette Bedrag, og hans Knæ rystede under ham, der hvor han stod i Rostet paa det Skib, han i saamangen en Storm havde tumlet, som en Top. Hos ham var Illusionen alligevel hverken absolut eller varig. Den næste Tanke sagde ham at det neppe kunde være saaledes, og nu fik han sit Mæle igjen. Briggen var nu meget nær tværs for det Sted hvor Harry stod.

"Du Josh!" raabte Spike med en Tordenstemme, høit nok til at bringe Mrs. Budd og Biddy til at fare sammen, nede i Lukafet.

"Gud hjælpe os Alle!" udbrød Negeren, "hvad

mon det næste vil blive, som vi faae at see ombord i dette Skib! Her er jeg, Sir."

"Tag Fuglebøssen ud af mit Lufaf, begge Løbene ere ladede med Kugler; jeg vil gjøre et Forsøg, thiendi Kuglerne kun ere af Blø."

En almindelig Mishagsnyttning undslap Folkene, medens Josh adlød Ordren. "Det er til ingen Nytte." "De kan aldrig faare noget af det Slags." "Der vil hændes Briggen en eller anden Ulykke," og "Det er Styrmandens Aand, og Aander kan ikke saares med Blø eller Jern." Dette var den Slags Bemærkninger, som Matroserne gjorde i det korte Mellemrum fra Ordren blev givet om Fuglebøssen, til den var iværksat.

"Der er den, Capitain Spike," sagde Josh, idet han langebde Bøssen ud mellem Hovedtougene; "men De vil ikke mere fryde den Ting, end en af vore egne Carro-nader vilde sprænge Gibraltar i Luften."

Spike havde nu taget en fast Beslutning, hans Lø-ber og Tænder vare sammenpressede, da han tog Bøssen og spændte Hanen. Derpaa praiede han. Da Alt hvad der foregik, saa at sige skeere paa een Gang, var Brig-gen endog i dette Dieblif lidt over tværs for den ube-værgelige Styrmand, og omtrent firsindstyve Yards fra ham.

"Sei der, ved Fyhrtaarnet!" raabte Spike. "Levende eller Død, svar, eller jeg fyrer!"

Der fulgte intet Svar, og der saaes ingen Bevæ-

gelse paa den mørke Skikkelse, som nu var tydelig synlig, og meget fremtrædende i det klare Maaenskin, mod den hvide Muur. Spike tog Sigte og fyrede.

Opmærksomheden var saa spændt hos Alle ombord i the Swash, at en Bliren med Diet næsten vilde være bleven seet, i den maanelyse Nat, dersom Harry havde forraadt denne lille menneffelige Svaghed ved Glimtet og Knaaldet. Ruglen blev flaaet flad mod Bygningens Stene, mindre end en Fod fra Styrmandens Legeme, men han rørte sig ikke af Stedet. Alt berøede nu, som han vidste, paa hans fuldkomne Ubevægelighed, og han havde saa meget Herredomme over sig selv, at han forblev fast, som om han var af Steen.

„Der kan man see, hvorledes det hænger sammen — der er intet Liv i det Væsen!“ sagde En. „Jeg vidste hvad Udsaldet vilde blive,“ tilføiede en Anden. „Intet uden Solv, og støbt netop i det Viemed, vil være istand til at fælde det,“ vedblev en Tredie. Men Spike brød sig ikke noget derom. Denne Gang havde han besluttet at sigte bedre, og han gjorde det med den største Omhu. Dog netop som han trykkede af, berørte Don Juan Montefalderon hans Albu, Bøssen gik af, og der stod den ubevægelige Skikkelse endnu, som naglet fast til Taarnet. Spike vendte sig om i Brede, for at bebreide sin mexicanske Ven, at han havde forstyrret hans Sigte, da Knaaldet af en besvarende Musket kom tilbage, som et

Echo. Alles Dine vendtes mod Skiffelsen, men den bevægede sig ikke. Derpaa hørtes den susende Lyd af en Kugle, der foer ind mellem Taffelladsen, og saldt lidt til Vuart af Briggen. Nu forsvandt ethvert Hoved ned under Relingen. Endog Spike var saa forbausset, at han sprang ind paa Dækket, og for et Dieblif var der ikke et Menneſke at ſee over Briggens Reling. Derpaa ſattede Spike ſig og ſprang op paa en Kanon. Hans første Blik var mod Fyhrtaarnet, der nu var paa Skibets læ Vaaring; men Stedet, hvor Muſfords Skiffelse nylig var bleven ſeet, fremviiste intet uden de kalſkede Stenes ſkinnende Hvidhed.

Det vil ikke forundre Læſeren, at alle diſſe Begivenheder frembragte et beſynderligt og dybt Indtryk ombord i the Molly Swaſh. De ſaa, ſom kunde have været iſtand til at kaſte lidt Lys over Sagen, vare tauſe, medens den Deel af Mandſkabet, ſom levede i Mørke, fuldt og faſt troede at den myrdede Styrmands Aand havde beſøgt dem, for at hævne alle de Uretſærdigheder, ſom havde været udøvet mod dens kjødelige Deel. Søſolks Overtro er i Almindelighed ſtor. Alle de der vare ombord i the Molly vare ydermere Ulke af den gamle Skole, ſaa at ſige Folk af en foregaaende Generation, og Sømænd, ſom havde indſuget deres Begreber i den tidligſte Deel af Aarhundredet, da den fremadſtræbende Aand var mindre virkſom end nutildags.

Spise selv kan maaskee have havt andre Tanker, og troet at han havde seet sit tilsigtede Offers levende Stikkelse, dersom dette overordentlige og spøgelseagtige Echo ikke var fulgt efter hans sidste Skud. Der var intet synligt at opdage hvorfra det sidste Skud kunde være kommet, og den hele Begivenhed havde fuldkommen forvirret ham. Den Beslutning at dreie til, saasnart han var igjennem Passagen, fire Zollen i Vandet og gaae iland, hvilken han strax havde fattet, saasnart han fandt at hans første Skud havde feilet, opgav han pludseligt, og han gav Ordre til at ride Fokkehals under; strax efter befalede han, ikke uden at hans Stemme skjælvende lidt, idet han saae at Stikkelsen var forsvunden, at der skulde sættes Alt til hvad trække kunde. Fokkene vare ikke jense i at efterkomme denne Ordre, og efter ti Minutters Forløb var the Swash en Qvartmiil fra Fyhrtaarnet, staaende Nordost efter, under Pres af Seil, og med tiltagende Kuling.

Men vi maa vende tilbage til Derne. Harry havde fra Begyndelsen seet, at Alt ahang af at han holdt sig fuldkommen ubevægelig. Da Briggens Folk tildeels vare i Skygge, kunde han ikke vide hvor fuldkommen han selv var udsat, som Følge af at Alt var saa lyst omkring ham, og han havde i Begyndelsen haabet at blive antaget for Noget, der havde Lighed med en menneskelig Stikkelse. Hans Nerver bleve rigtignok prøvede ved

Brugen af Fuglebøssen, men de vilste sig at svare til Nødvendigheden ved denne Leilighed. Men da et besvarende Skud kom bag fra, eller fra den modsatte Side af Den, styrtede han om paa den anden Side af Taarnet, ligesaa meget forbauset og slaaet af Forundring, som enhver Anden der hørte det. Det var denne hurtige Bevægelse der forarsagede at hans Flugt ikke blev opdaget, da alle Folkene ombord i Briggen netop i dette Dieblif dukkede ned under det Opstaaende.

Da Fjhrtaarnet nu var imellem Styrmanden og Briggen, var der ikke længer nogen Grund for ham til at skjule sig. Hans første Tanke var Rose, og det maa vel forekomme besynderligt, i nogen Tid indbildte han sig at hun havde funden en Muffet i Boligen, og at hun havde affhyret den for at hjælpe ham til at undkomme. Begivenhederne vare foregaaede i saadan en Hast, at der ikke var Tid til med Rolighed at overveie Nogeting, og det er ikke til at forundres over, at nogen Overdrivelse blandede sig med de første Formodninger om Alt dette.

Da Harry naaede Husets Dør, blev han derfor ikke forundret over at finde Rose staaende i den, og stirre paa den hurtig bortseilende Brigantine. Han saa endog efter Muffetten, som han ventede at see ligge ved hendes Fødder, eller lænet mod Bygningens Muur. Rose var alligevel aldeles ubevæbnet, og saa afhængig af ham med

Hensyn til Understøttelse, som da han for en eller to Timer siden skiltes fra hende.

„Hvor sandt Du den Musket, Rose, og hvor har Du gjort af den?“ spurgte Harry, saasnart han havde overseet ethvert Sted, hvor han troede det rimeligt at finde et saadant Redskab.

„Musket, Harry! Jeg har ingen Musket havt, skjøndt jeg blev vækket af en sød Søvn, ved Lyden af Skydevaaben her i Nærheden.“

„Er det muligt? jeg havde uforsigtigen voiet mig om paa den anden Side af Fjehetaarnet, medens Maanen var bag Skyer, og da de pludselig skiltes ad, forraadte dens Lys mig for dem ombord i Briggen. Spike skød to Gange paa mig, uden at skade mig, da til min Forbauselse et besvarende Skud blev hørt fra Den, og hvad der er mere, Geværret var skarpladt, thi jeg hørte Kuglen hvine, da den foer imod Briggen.“

„Og Du troede at jeg havde affhyret Musketten?“

„Hvem ellers kunde jeg troe havde gjort det? Det var rigtignok ikke meget rimeligt, at Du skulde have foretaget Dig saadan noget, det indrømmer jeg, min Elskede; men der er ikke andre end os to her.“

„Det maa være Jack Tier,“ afbrød Rose pludselig.

„Det er umuligt, da han har forladt os.“

„Man kan aldrig vide det. Jack vidste hvor meget jeg ønskede at holde ham tilbage hos os, og han er saa

egenfindig og fuld af Planer, at det kan være lykkedes ham at forlade Briggen, lige saa listig, som han kom ombord i den."

"Derfom Jack Tier virkelig er her paa Den, maa jeg ansee ham for en Herremester."

"Eh!" afbrød Rose, "hvad er det for en Stoi i Retningen mod Bærstet? Det lyder som om en Alar blev lagt ind i et Fartoi."

Mulford hørte denne velbekjendte Lyd, saavel som hans Ledsagerste, og fulgt af Rose, gik han hurtig gennem Huset, og kom ud ved Fronten, der vendte mod Bærstet. Maanen skinnede endnu klart, og Hemmeligheden ved det svarende Skud blev øieblikkeligen opklaret. En stor Baad, der i det mindste blev roet af ti Alarer, kom netop ind til Enden af Bærstet, og den Maade paa hvilken Alarerne blev lagt ind, underrettede Styrmanden om at Besætningen var Orlogsgaster. Han gik hurtig frem for at møde dem.

Tre Officierer steg først op af Baaden. Guldbræmmerne om Huerne viiste strax at de hørte til Skandsen, et Factum som Maanelystet gjorde tydeligt, skøndt det ikke var stærkt nok til at gjøre Ansigterne kjendelige. Da Mulford alligevel vedblev at gaae imod Officiererne, hilste de ham.

"Jeg seer at De atter har saaet Fjhyret under Seil,"

bemærkede Anføreren for Selskabet. „Sidste Nat var der saa mørkt som Grebus i Gders Lanterne.“

„Tghroppasseren og hans Assistent ere begge druknede,“ svarede Mulsford. „Lamperne ere i Aften blevne tændte af Folkene i den Brig, som netop nu seiler ud.“

„Maa jeg spørge Dem, Sir. hvad er det for en Brig?“

„The Molly Swash, fra New York, et Fartoi, hvortil jeg nylig selv hørte; men som jeg har forladt paa Grund af dens mislige Foretagender.“

„The Molly Swash, Stephen Spife Skipper og Eier, bestemt til Key West og et Marked, med en Ladning, der bestaaer af otte hundrede Tønder Hvedemeel, som er af en saa levende og fængbar Dvalitet, at det exploderer ligesom Krud! Jeg maa bede Hr. Styrmanden undskyldte, at jeg ikke tidligere gjenkjendte Dem. Har De glemt the Pough keepsie, Capitain Muls, og dens langtrækkende Pairhans?“

„Jeg bør ogsaa bede Dem undskyldte mig, Mr. Wallace, fordi jeg ikke tidligere gjenkjendte Dem; men det er vanskeligt at skjelne i Maanefskinnet. Det glæder mig at see Dem, Sir, og jeg haaber nu at der ved min Bistand skal blive lagt Stop paa Briggen.“

„Hvorledes, Hr. Styrmand, vil De vende Dem mod Deres Stib?“ sagde Wallace, tilskyndet af den Høielse,

der giver alle loyale Menneſter Afſmag for ethvert Slags Forræderi, „Semanden burde elſte endog ſit Skibs Planker.“

„Jeg forſtaaer Dem fuldkomment, Mr. Wallace, og jeg tilſtaaer, at jeg i lang Tid blev holdt fængſlet til Laxheden, ved de Begreber hvortil De hentyder. Men naar De har hørt min Forklaring, frygter jeg ikke i ringeſte Maade for Deres Dom.“

Mulford førte dem nu ind i Huſet, hvorhen Roſe allerede havde begivet ſig, og hvor hun havde tændt Lys, og havde truffet andre qvindelige Arrangements til at modtage ſine Gæſter. Ifølge Harrys Anmodning var noget af Suppen ſat over Ilden, for at varmes til Selſkabet, og vor Heltinde gjorde ogſaa Forberedelser til at opvarte dem med en Kop Thee. Medens hun var ſaaledes beſkæftiget, meddeelte Mulford hele Historien om hans Forbindelse med Briggen, den Uvillie der paatvang ſig ham ved at forlade den, Forklaringen om Spikes Forræderi, hans egen Deſertion, om det kunde kaldes ſaaledes, Skonnertens Forliis, om den Maade paa hvilken han var bleven forladt paa Klippen, og endelig hvorledes det var gaaet til, at han var bleven frelſt fra den. Det var næſten ikke muligt at meddele alt dette, og ganſke at undgaae at hentyde til Spikes Planer angaaende Roſe, eller det Forhold hvori den unge Mand ſelv ſtod til hende. Skjøndt Mulford berørte diſſe Punkter med den ſtorſte Delicateſſe, var det dog ſom en Se-

mand taler til Somænd, og han kunde ikke ganske af-
lægge sin Stands Aabenhjertighed. Iland leve Menneſtene
i deres egen huſlige Cirkels Enſomhed, og deres Hem-
meligheder, thi Tanker ere Hemmeligheder, ere „Familie-
hemmeligheder,“ om hvilke det er bleven et Ordsprog at
ſige, at der, endog i den bedſte Deel af Samfundet, al-
tid ere nogle. Inden Skibsborde, eller i Feldten, er det
en ganske anden Sag. Den nære Forbindelse i hvilken
Menneſtene ere bragte til hinanden, den Nødvendighed
der er tilſtede, for at aabne Hjertet og udvekle Følelſerne,
vinder med Tiden Indflydelse over den hele Character,
og en vis Grad af Aabenhjertighed og Eigefremhed træ-
der iſtedenfor den Forbeholdenhed og Barsomhed, der
under et forſkjelligt Opdragelſeſſyſtem kunde være bleven
tilſkyndet hos det ſamme Individ. Men Muſford var
af Naturen ſaavelſom ved hans Opdragelſe paa Søen
ligefrem, og de der ved denne Leilighed omgav ham, vare
indtagne for alle hans Onſker og Planer, med Henſyn
til Roſe, ja endog med Henſyn til hans Haab om at
træffe paa the Pough keepsies Capellan, da hans hele
Hiſtorie var bleven fortalt. Den Omſtændighed at Roſe
den meeſte Tid var iſyſſeſat i et andet Værelſe, havde
bidraget til at gjøre Forklaringen ſaa meget lettere, og
ſparede hende mangan en Rødme. Hvad Orlogsgaſterne
angik, da lyttede de til Hiſtorien med mandig Inter-eſſe
og ædel Medfølelſe.

„Det har glædet mig at høre Eders Forklaring, Hr. Styrmand,“ sagde Wallace hjertelig, saasnart Harry havde endt, „og her er min Haand, som et Beviis paa at jeg bisalder Deres Fremgangsmaade. Jeg tilstaaer at jeg afftyer en Vendeftaabe, eller en Forræder mod det Skib han farer med, Broder Hollins“ — idet han saae paa den ældre af hans to ledsagere, hvoraf den ene var den Cadet, som tidligere havde ledsaget ham ombord i the Swash — „og det glæder mig at finde at vor Ben Mulsford her ikke er nogen af Delene. Man kan ikke andet end billige, at en ærefjær Somand forlader sit Skib, under saadanne Omstændigheder.“

„Det glæder mig at De indrømmer dette, Wallace,“ svarede Hollins godmodig, og med et mildt og velvilligt Udtryk i hans meget rolige og tankefulde Ansigt. „Eders Messe er ligesaa heterodox, som nogen jeg før har faret med, med Hensyn til vore Pligter i denne Retning.“

„Jeg anseer det for en Somands Pligt, min ærværdige og fjære Sir, at blive sit Skib tro.“

Denne Maade, paa hvilken „Skibets Gentleman“ tiltalede, var en Skib han brugte i Messelufaset, og en Spas han som gammel Skibskammerat tillod sig, thi de To havde længe faret sammen i andre Skibe, og den forkyndte strax Harry, at han netop saae den Capellan for sig, som han med saa megen Vengstlighed havde ventet. Den „ærværdige og fjære Sir“ smilede over sin

Bens Jøer, noget hvortil han var godt vant; men han svarede med en Alvor og en Fasthed, som han formodentlig ansaae for at passe sig for hans hellige Kalb.

Det vil være rigtigst her at anmærke, at den ærværdige Mr. Hollins ikke var en af disse profane Capellaner, der pleiede at gjøre Marinen og Landet Skam eller en Lægmand, der var tillagt en saadan Titel, for at han kunde faae Løn og blive en god Selskabsbroder for Capitainen, ved Bordet og ved Lystigheder iland. Hine Dage ere forbi, og Kirkens Tjenere ere virkelig nu ansatte paa Skibene, for at sørge for de stakkels Matrosers Sjæle, der saalænge have været behandlet af Andre, og have behandlet dem selv, som om de Alle tilhøbe vare Bæsenere uden Sjæle. I denne Henseende er Verden virkelig skreden fremad, skjøndt naar de Vise og de Gode see sig om, kunne de føle mere Grund til at forbauses, ved at betragte hvad den en Gang var, end til at glæde sig over hvad den virkelig er. Men Intelligentsen er vistnok forøget hos Hoben, om ikke i dens særegne Fordeling, og Menneffene vil ikke nu finde sig i Misbrug, som de i Mands Minde have fundet sig i. Med Hensyn til de mere intelligente Udnævnelser paa en Orlogsmænd, Chefen undtagen, thi vi forudsætte at den der styrer det Hele, bør besidde den største Duelighed, men med Hensyn til hvad der i Almindelighed ansees for at være de mere intelligente Udnævnelser paa en Orlogsmænd,

mand, Lægen og Capellanen, erindre vi godt de Meninger, der for flere Aar siden yttredes for os af to Officerer af den høieste Rang, der er kjendt i Tjenesten. „Da jeg først traadte ind i Tjenesten,“ sagde en af disse gamle Benbow's, „og der var Anledning til at amputere et Been, og der var Spørgsmaal om man skulde tye til Lommermanden eller til Lægen, gid Djæveln maatte gale ham, vilde jeg først have forsøgt Lommermanden; thi jeg var temmelig sikker paa, at han rimeligviis vilde have skilt sig bedst ved det Stykke Arbeid.“ „I gamle Dage,“ sagde den Anden, „opstod der, saasnart en Capellan blev ansat paa et Skib, strax det Spørgsmaal, om Messen skulde omvende Capellanen, eller Capellanen Messen; og Messen var gjerne den der fik Overmagten.“ Der var kun liden Overdrivelse i nogen af disse Meninger. Men lykkeligviis er alt dette forandret betydelig til det Bedre, og Marinens Læger ere nødvendigviis Mænd af Opdragelse og Erfaring; i mange Tilfælde findes der Mænd med store Talenter blandt dem; medens Capellanerne kan udrette noget bedre end at spille Backgammon, spise Terapins, naar de ere i hvad man kan kalde Terapin-Havne, og drikke Brændeviin og Vand, eller reen Bob Smith*.

„Det er en stor Feiltagelse, Wallace, at indbilde

* I Tjenestens guldne Dage, da Robert Smith saalænge var Marinelegetaar, gik Skibs-Bistuen under denne besjendte Sobriquet.

sig, at en Mand skylder enten sit Skib eller sit Fædreland sine høieste Pligter," bemærkede den ærværdige Mr. Hollins rolig. „Vi skyld Alle Gud den høieste Lydighed, og hvad der kommer i Strid med denne Pligt, maa vi undgaae, som en Overtrædelse af hans Love, og selgelig som Synd.“

„De sætter mig i Forundring, ærværdige og kjære Sir! jeg erindrer aldrig før at have hørt Dem fremsætte saadanne Meninger, der kunde fortolkes saaledes, at man kunde være utro mod sit Flag.“

„Fordi Meningen kunde underkastes en feil Udtydning. Dog gaaer jeg ikke saavidt, som mange af mine Venner, med Hensyn til denne Gjenstand. Dersom Decatur virkelig nogensinde har sagt: Bort Fædeland, Ret eller Uret, sagde han hvad der kunde være sandt nok, i visse Tilfælde, og med de rimelige Indskrænkninger, som det sandsynligviis var hans Hensigt skulde ledsage Meningen; men dersom han meente det, som et absolut og wingende Princip, da var det ikke muligt at være i større Bildfarelse. I denne sidste Mening vilde, og kunde ofte i ældre Tider, en saadan Regel have retfærdiggjort Afgudsdyrkelse; ja det er i sig selv en Slags Afgudsdyrkelse, siden det sætter Fædrelandet før Gud. Matroser ere ikke altid istand til at gjøre de rette Distinctioner i saadanne Sager, men Skandsen burde kunde det, uærværdige og kjære Sir.“

Wallace lo, og derpaa ledede han Samtalen over paa Gjenstande der bedre passede sig for dem.

„Jeg har forstaaet Dem saaledes, Mr. Mulsford,“ bemærkede han, „at the Swash, ifølge Deres Mening, er gaaet hen for anden Gang at forsøge paa at løste den uslykkelige mexicanske Skonnert op fra Havets Dyb?“

„Fra den Klippe paa hvilken den ligger. Under nærværende Omstændigheder, troer jeg neppe han vilde være kommet herhen, for Kjettingen og Ankerets Skyld, med mindre han havde en saadan Hensigt. Vi vide ydermere at dette var hans Hensigt da vi forlod Briggen.“

„Og De er istand til at bringe os lige til Stedet hvor Braget ligger?“

„Uden Vanskelighed. Dens Master ere tildeels over Vand, og vi laae ved dem med vort Fartoi endnu denne Nat, eller rettere sagt, denne Morgen.“

„Forsaaavidt er Alt i Orden. Der vil blive taget tilbørligt Hensyn til Deres Opførsel i hele denne Affaire, og det vil ikke feile at Capitain Mull vil fremstille den i sit rette Lys for Regjeringen.“

„Hvor er Corvetten, Sir? Jeg holdt ængstlig Udskif efter den i Aftes, men det lykkedes mig ikke at opdage den, heller ikke var Jack Tier, den lille Karl jeg har omtalt, heldigere, Skjøndt jeg sendte ham op til Lanterne i Fjhrtaarnet, netop i det Diemed.“

„Skibet er her ude i Nordvest, en sex Mile borte,

eller saa omtrent. Ved Solens Nedgang maa den have været lidt længer borte. Vi have formodet at the Swash vilde komme tilbage hertil, og have lagt en Snare for den, hvorved vi meget nær havde fanget den levende."

"Hvori bestaaer den Snare De mener, Sir; det er forøvrigt langt lettere sagt end udført, at fange Stephen Spike levende."

"Det var vor Plan at fange ham med vore Fartøier. Med the Pough keepsies store Dybgaaende, og Deres Brigs hurtige Seillads, vide vi af Erfaring, at en regelmæssig Jagt omkring dette Rev vilde være meget vanskelig at udføre; det var derfor nødvendigt at finde paa andre Midler, for at faae fat paa ham. Igaar Eftermiddags udsatte vi tre Fartøier, bemandede dem og gik under Seil med dem alle tre, krydsende op mod Passaten. Hvert Fartøi styrede sin Cours, den ene til den vestlige Ende af Revet, den anden i en østligere Retning, medens jeg kom denne Vej, for at see ind til Dry Tortugas. Spike vil være meget heldig om han ikke møder vort tredje Fartøi, under Commando af Femtecommanderende, dersom han bliver staaende længe over den Boug, over hvilken han forlod dette Sted. Lad ham alligevel forsøge sin Lykke. Saasnart jeg saa Lamperne brænde i Lanteren, skyndte jeg mig det bedste jeg kunde herhen, og fik Briggen i Sigte netop i det Øieblik den gjorde

Seil los. Derpaa bjergede jeg mine Seil og roede ind. Havde vi vedblevet at seile, troer jeg næsten at vi med denne Brise kunde have indhentet Skurken."

"Det vilde have været umuligt, Sir. Saa snart han havde faaet Die paa Deres Seil, vilde han have været borte i en anden Retning, og den Brig synes virkelig at flyve, naar den er tvungen til at skynde sig. De har gjort det Klogeste De kunde gjøre, thi De havde dog ikke naaet ham. Saaledes som det er, har han aldeles ikke seet Dem, og vil altsaa være mindre paa sin Post, ved det næste Besøg fra Corvetten."

"Ikke seet mig! Hvorfor skød han da to Gange paa os med Musketten, Sir; jeg begriber kun ikke, hvorfor han ikke brugte en af sine Carronader."

"Undskyld mig, Mr. Wallace, hine to Skud vare tiltænkte mig; men nu forstaaer jeg fuldkomment, hvorfor De besvarede dem."

"Besvarede dem! ja i Sandhed, hvem vilde ikke besvare en saadan Salut med Skud for Skud, naar han havde Leilighed dertil. Jeg troede ganske vist at han skød paa os, og da jeg havde en Musket staaende hos mig, affyrede jeg den til Gjengjæld, og endog Capellanen her vil indrømme, at det var at gjengjelde ondt med godt. Men forklar Deres Mening."

Mulford udviklede nu omstændeligt de Begivenheder, der stod i Forbindelse med at han kom ud i Maaneshyet,

ved Goden af Fyhrtaarnet. At han ikke tog feil med Hensyn til hvem Ruglerne vare tiltænkte, var ham tydeligt nok af de Ord der tydeligt bleve verlede mellem Folkene paa the Swash, saavel som af den Omstændighed, at begge Ruglerne traf Taarnets Stene, ganske nær ved ham. Denne Meddelelse forklarede Alting ganske tydeligt for Wallace, der nu fuldkommen forstod Aarsagen og Bevæggrunden til begge Døle.

Kloffen var nu henved elleve, og Rose havde forberedt Aftensmaden. *The Pough keepsies* Gentleman robede stor Interessé for den hebeagtige Skikkelse, der sørgede for deres Mangler. Da Dagen skulde brede, tilbød Cadetten sin Hjælp; men hans Foresatte befalede ham at sende en eller to Mand op fra Værstet, hvor Fartøjsfolkene hvilede sig eller sov efter deres Kryds. Disse Folk var der ogsaa bleven tænkt paa, og en stor Skaal med rygende Suppe blev bragt til dem, af en af deres Kammerater.

Aftensmaaltidet var lige saa muntret, som det var fortræffeligt. Wallaces tørre Lune, Capellanens blide Intelligents, Harrys gode Forstand, og Roses aandsfulde Tale, bidrog hver paa sin Maade til at gjøre Maaltidet mindeværdigt i mere end een Henseende. Latteren blev let fremkaldt ved Bordet, og Kloffen var tolv førend Selskabet tænkte paa at bryde op.

Dispositionerne for Natten vare snart tagne. Rose

vendte tilbage til sit lille Bærelse, hvor hun nu trængt og uden Fare kunde sove. Herrerne beredte sig saa godt, som Omstændighederne tillod det, et Leie, da hver af dem fandt noget at hvile paa, som altid var at foretrække for en Plante. Mandskabet, der vare haardsjøre og vant til at tage tiltakke med simpel Leilighed, nød deres gode Lykke i fuldt Maal. Det var seent inden de vare færdige med at „spinde deres Garn“ og „knække deres Indfald,“ forsamlede om Skildpaddesuppen, og den Rande Grog, som fulgte efter den. Kloffen halv eet sov de alligevel Alle til Hobe.

Mulford var den Første der var paa Benene, den følgende Morgen. Han forlod Huset i det Dieblis Solen stod op, og da han opdagede at „Kysten var klar“ for Gaier, aflastede han sin lette Klædning og styrtede sig i Vandet. Forfrisket ved denne Nydelse, vendte han tilbage mod Bygningen, da han mødte Capellanen, der kom for at søge ham. Denne Herre, en virkelig gudsfrygtig og meget betænkksom Mand, havde den foregaaende Aften, med megen Interesse, hørt vor unge Styrmands Beretning, og det jeilede ikke at han havde lagt Mærke til Hentydningerne til ham selv, ihvorvel de vare lette og delicate. Han indsaar strax det passende i at vie et Par, der var i en saadan Stilling, og søgte nu Harry i den Hensigt at bringe denne onskelige Handling istand, ved at tilkjendegive sin fuldkomne Beredvillighed til at

udføre den. Det er neppe nødvendigt at sige, at der kun behøvedes faa Ord til at overtale den unge Mand til at sœie hans Dnsster, og med Hensyn til Rose, da havde han skiftet hende en kort Note i det samme Die-med, hvilken han troede rimeligviis vilde bringe hende paa samme Tanker.

En Time senere var Officiererne, Harry og Rose forsamlede i hvad man kunde kalde Byrboligens Stadsestue. Den ærværdige Mr. Hollins havde hverken Bræstetjole, Krave eller Messesjærf; men han havde, hvad der var langt bedre, han havde Følelse og Gudsfrøgt; Bønnen bogen bar han altid hos sig, og han læste Egtteffabs-Ceremonien med en Høitidelighed, der meddeelte sig til alle de Andre. Ringen var den samme, som havde været brugt ved Roses Forældres Vielse, og som hun sædvanligviis bar, skjøndt ikke paa den venstre Haand. Kort sagt, Harry og Rose bleve saa fast og lovmæssigt forenede, paa denne øde og næsten ubekjendte Ø, som om det var skeet for Alteret i Trinitatis selv, med en Biskop til at udføre den hellige Handling og en Legion Tedsagere. Efter de Lykønskninger, som fulgte Ceremonien, satte hele Selskabet sig til Frokostbordet.

Hadde Aftensmaaltidet været behageligt, var Frokosten det ikke mindre. Rose var, som det skiftede sig for en Brud, undseelig og rødmede hyppigt, skjøndt hun ikke kunde andet end føle, hvor meget mere respectabel

hendes Stilling blev under Harrys Beskyttelse, som hans Kone, end den havde været medens hun kun var hans Forlovede. Den meest delicate Opsørsel fra Selskabets Side, befriede hende alligevel snart fra Forlegenheden, og Frokosten endtes uden der var Anledning til et eneste ubehageligt Dieblif.

„Corvetten staaer ind imod Fyhrtaarnet, Sir,” meldte Qvarteermesteren paa Fartøiet, da Selskabet endnu nede ved Bordet, som om de ugerne vilde ende saa behageligt et Maaltid. „Fra den Tid Disigheden forsvandt, har vi seet den, Sir, lige ned til Portene og Jomfruerne.”

„I det Tilfælde, Sam, kan den ikke være langt borte,” svarede Wallace. „Ja der affyrer den en Kanon, der i dette Dieblif bethder saa meget, som at sige: Hvad er der blevet af alle Fartøierne?” Løb ned og affyr en Musket; maaskee kan de høre det, da vi jo ere til Evvart af den.”

Signalet blev givet og forstaaet. Et Qvarteer derefter begyndte the Pough keepsie at mindste Seil. Derpaa gik Wallace i Fartøiet og lagde sig midt i en af Passagerne, idet han gav Signal til Corvetten at den skulde holde gaaende. Atter andre ti Minutter efter kom det herlige Skib ind i Havnen, passerede det endnu brændende Fyhr, med Merseffjoder netop opstufne, og da den havde gjort en graties Tildreining for meget smaa Seil,

løb den i Vinden, meget nær paa det Sted hvor the Swash havde ligget, for kun saa Timer siden, og lod Ankeret falde.

Femte Kapitel.

Overtroen synes at være Følgen af en Tilværelse, i hvilken saa meget ligger i Skygge, medens saa lidet virkelig er kjendt. Vore vidtrækkende Tanker streife over de skabte Ting's uhyre Marker, uden en Gang at trænge ind i den hemmelige Aarsag til et Blads, eller Græsstraas Tilværelse. Vi ere istand til at analysere Alt hvad vi have faaet i vor Smeltedigel, sige dets Sammensætning og Hensigt, afgive en videnskabelig Forklaring over dets Dannelse, forsaavidt det staaer i Forbindelse med secondaire Kjendsgjerninger, dets Forhold og dets Nytte; men i Et og Alt er der en forborgen naturlig Aarsag, der byder al vor Efterforsken Trods, og siger os at vi kun ere Menneſker. Dette er netop lige saa sandt i moralsk, som i physiske Henseende, da intet levende Væsen er istand til at opnaae den Tro, der er nødvendig til deres Frelse, uden den guddommelige Aands sær-

egne Bistand, og endog ved dens mægtige Understøttelse, fortrøstende sig blindt hen til Alt hvad der staaer i Forbindelse med det Tilkommende, hvilket man har lært os at troe, er evigt, til „det væsentlige af Ting vi haabe, og Vidnesbyrdet om de useete Ting.“ Med eet Ord, denne vor jordiske Prøvelse var bestemt for forgængelige Væsener, med Hensyn til vor nuværende Tilværelse, idet der er langt mere, som vi maa slutte os til, end som vi forstaae.

Uvidenhed og Overtro staae bestandig i et nært og endog mathematisk Forhold til hinanden. Graderne i den Ene ere regulerede efter Graderne i den Anden. Den der veed mindst troer meest; medens den der har seet meest, uden Forstand til at fatte hvad han har seet, føler maaskee den stærkeste Tilbøielighed til at henføre hine Ting, som for ham ere Mysterier, til det Overnaturlige og Vidunderlige. Matrosen har fra umindelige Tider været mere tilbøielig, end Folk af hans Klasse i Land, til at være underkastede denne Svaghed, der sandsynligviis er bleven forøget ved den Omstændighed, at de bestandig og føleligt leve udsat for en Magt, der i lige høi Grad true Deres Liv og Deres Formue, uden at de nogensinde er istand til at tvinge den.

Spise var, for en Sømand af hans Klasse og Dragelse, ikke særdeles meget hengiven til den Svaghed, hvortil vi nylig have sigtet. Ikke destomindre var han

ikke fuldkommen fri for den, og de seneste Begivenheder bidrog saa meget mere til at gjøre ham tilbøielig til at lade en Følelse faae Indpas, der ligesom Synden selv, lettest er istand til at indsnige sig i Dieblikke, i hvilke vi ere i en høi Grad moralsk svage, og gjennem de Aabninger, som foregaaende Overtrædelser have efterladt sig. Da hans Brig stod ud fra Fyhrret, gik Capitainen meget forvirret, og ude af Stand til at gjøre sig Rede for hvad der nylig var foregaaet, op og ned ad Dækket. The Pough keepsies Fartøi var aldeles skjult af Den, og da der ikke var nogen tydelig Levæggrund til at ønske at vende tilbage, for at komme efter Sandheden, faldt denne Tanke slet ikke Smugleren ind. Det var i Sandhed saa langt fra hans Tanker, at det, i hans brændende Ønske om saa hurtigt, som muligt, at komme længer og længer bort fra det Sted, hvor saadanne bejnderlige Hændelser vare foregaaede, forekom ham at the Molly kun gjorde halv saa megen Fart, som den pleiede.

Hvad Mandskabet angik, da behøvedes der intet Argument for at faae dem til at troe, at der nylig var foregaaet noget Overnaturligt for deres Line. Det var dem Alle bekjendt, at Mulford var bleven ladet tilbage paa en nøgen Klippe, en tredive Qvartmiil fra det Sted, og det var ikke let at fatte hvorledes han nu kunde være paa Dry Tortugas, plantet, saa at sige, med Forsæt op imod Taarnet, som et Maleri der var bleven udhængt

i det klare Maanelys, for at blive beskuet af hans Kammerater ombord i Briggen.

Mærke vare de Historier, som den Nat bleve fortalte blandt dem, af hvilke mange angik deres Lidelser, som vare blevene forladte paa øde Øer, og alle grændsede mere eller mindre til det Overnaturlige. Mandskabet satte Baadens Forspinden i Forbindelse med Synet af Styrmanden, skjøndt de logiske Slutninger vilde være bleven, at Legemet, der behøvede Planker for at bære det, neppe kunde sættes i Klasse med Noget der hørte til Aandeverdenen. Ledene i en Beviisførelse bliver der alligevel sjelden taget Hensyn til, hos de Uærde og Udannede, der, hvor det angaaer det Vidunderlige, gjøre Spring i deres Slutninger, ligesaa meget, som Politikerne finde et Udtryk af Almeenaanden i de saa Individers forberedte Meninger, som tale for dem, idet de fuldkommen ringeagte Millioners modsigende Tausked. Medens Folkene først sammenlignede deres Meninger om det der forekom dem saa overordentligt, stødte Sennor Montefalderon til Capitainen, paa hans Vandring, og indlød sig paa en Samtale angaaende de Begivenheder, som havde ledsaget deres Afreise fra Dry Tortugas. I denne Samtale beholdt Don Juan paa en beundringsværdig Maade sin Selvbeherfskelse, samt vedligeholdte sit Ansigt Rolighed, og forhindrede virkelig derved nogen Mistanke

om, at han var i Besiddelse af nogen Kundskab om Sagen, som ikke var fælleds for dem begge.

„De forlod Havnen med besvaret Salut,“ begyndte Mexicaneren, med en let fremmed Accent, netop tilstrækkelig til at vise, at han ikke talte sit Modersmaal; „Salut og Contrasalut.“

„Kalder De det en Salut, Don Wan? For mig lød det infernalske Skud mere som et Echo, end nogen anden Ting.“

„Og hvad tilskriver De det da, Don Esteban?“

„Gid jeg kunde besvare dette Spørgsmaal. Jeg ønsker undertiden at jeg ikke havde efterladt min Styrmand paa hin nøgne Klippe.“

„Det er endnu tidnok at raade Bod paa den sidste Uretfærdighed; vi vil komme nogle faa Mil nær det Sted, hvor Sennor Enrique blev efterladt, og jeg kan tage Jollen med to Mand, for at gaae ind og sege ham, medens De er i Arbeid med Braget.“

„Troer De det muligt at han endnu kan være der?“ spurgte Spise, idet han saae pludselig og vist paa sin Ledfager, medens hans Sjæl var stærkt oprørt af Had og Frygt. „Dersom han er der, hvem og hvad var det da, som vi alle tydelig saae ved Foden af Fjhrtaarnet?“

„Hvorledes skulde han have kunnet forlade Klippen? han var blotet for Føde og Vand, og intet Menneske i

sin fulde Kraft kunde svømme denne Distance. Jeg indseer ikke ved hvilke Midler han kunde komme her "

„Med mindre en eller anden Bragsøger eller Skildpaddefanger har truffen ham og taget ham med. Ja, ja, Don Wan, saa megen Sandsynlighed til Frelse overlod jeg ham dog i det mindste. Der er Ingen der kan sige at jeg myrdede min Styrmand.“

„Det er mig ikke vitterligt, Don Esteban, at noget Menneſke har sagt noget saa haardt om Dem. Dog have vi, medens vi have været her, ikke seet hverken nogen Bragsøger eller Skildpaddefanger, og det forringer den fortræffelige Sandsynlighed De overlod Don Enrique.“

„Det behøves slet ikke, Sennor, at være saa omstændelig,“ brummede Spike noget fortrædelig. „Jeg siger at Sandsynligheden var god nok, naar De betænker hvor mange af disse Dævre af Bragsøgere der snuse omkring disse Rev. Lad blot denne Brig løbe sig fast paa en Klippe, og de vil myldre frem som Haier rundt om os, hver med sin Bug aaben for Bjergeløn. Men dette hører hverken hjemme her eller der; men hvad der forundrer mig er det, vi saae ved Fjhrtaarnet for en halv Time siden, og Musketten der blev affyret imod os; jeg veed at det ikke var Skikkelsen ved Fjhrtaarnet der fyrede; thi mine Dine vare fra først til sidst hæftede paa ham, og han havde ingen Baaben. De var længe paa

Den, og maa have vidst om Enhroppasseren var der eller ikke, Don Wan?"

"Enhroppasseren var der, Don Esteban, men han var i sin Grav."

"Ja, ja, een veed jeg nok druknede, og blev begravet med de Andre; der kunde alligevel have været flere end een. Saae De ikke nogle af de Folk, der vare gaaede til Key West, inde i eller omkring Huset, Don Wan?"

"Ingen. Dersom Nogen har forladt Tortugas, for at gaae til Key West, i de sidste Dage, er ikke En af dem endnu kommen tilbage."

"Det tænkte jeg nok, nei det kan ikke være nogen af dem. Dernæst saa jeg hans Ansigt saa tydeligt, som jeg nogenfinde har seet det i Maaneskin. Hvad er Deres Mening om at see de Døde vandre omkring paa Jorden, Don Wan?"

"At jeg aldrig selv har seet noget saadant, Don Esteban, og kjender selvgelig intet dertil."

"Det tænkte jeg nok; jeg kan neppe troe derpaa. Det kan være en Advarsel om aldrig mere at komme til Dry Tortugas; og jeg maa sige at jeg ikke føler stor Efst til at vende tilbage til dette Sted, efter Alt hvad her er foregaaet. Vi vil gaae til Braget, fiske Doubloernerne op og sætte Cours for Ducatan. Naar vi først have naaet en af Eders Havne, tvivler jeg ikke om at

the Mollys Dyder vil gjøre sig gjældende og at vi snart ville komme overeens om Prisen."

"Hvad kunde vi bruge Briggen til, Don Esteban, om vi ogsaa havde den klar til at stikke til Søes?"

"Det er et besynderligt Spørgsmaal at gjøre i Krigstid! Giv mig et Fartøi, som the Molly, med tredsindsthye til firfindsthye Mand ombord i den, i en Krig, som denne, og den skulde ikke indbringe mindre end en halv Million, i ringere end et Aar."

"Kunde vi engagere Dem til at føre den, Don Esteban?"

"Det vilde blive et kildent Stykke Arbeid, Don Wan. Men vi vil see. Der er ingen der veed hvad han vil, førend han er prøvet. Det er Fordelen man maa see paa. Man kan aldrig vide det! Ha! ha! ha! Don Wan, det er en besynderlig Verden vi leve i, ja en besynderlig Verden."

"Vi leve i besynderlige Tider, Don Esteban, hvilket mit stakkels Fødelands Stilling beviser. Men lad os tale om denne Gjenstand i lidt mere Fortrolighed."

Det var et besynderligt Skue, at see en hæderlig Mand, der var fuld af Iver, af den reneste Slags, til Gunst for hans eget Fædreland, sondere en Forræder, med Hensyn til de Vilkaar, under hvilke han kunde lade sig overtale til at tilseie dem, der kunde gjøre Fordring paa hans Trostøb, al den Skade der stod i hans Magt.

Noget lignende seer man alligevel ofte, da vore egne specielle Diemed altfor ofte gjør os blinde for de Forbindligheder vi skulde Moraliteten, saa vidt at vi ikke blive Redskabet til at udføre endog det, som vi ansee for at være godt, ved tvivlsomme Midler. Men Sennor Montefalderon havde steds det for Die, at være Mexico til Nytte, maaskee lidt for stærkt blandet med en Mands Ensker, der var født nær ved Solen, om at hægne den virkelige eller indbildte Uret der var tilføiet ham.

Medens denne Dialog forefaldt mellem Spike og hans Passageer, idet de gik frem og tilbage paa Dækket, forefaldt der mindre end tyve God fra dem, i Kabysen, en Anden, der næsten var lige saa karakteristisk, da Simon, Koffen og Josh, Hovmesteren, vare de Talende. Da det var Hemmeligheder de afhandlede, skete det for lukkede Døre, skjøndt Faa havde Lykt til at møde Rogen, Tidtet og Dampen i deres snævre Uslukke, med mindre de bleve drevne derhen af Hunger.

„Hvad Du tænke om denne Ting, Josh?“ spurgte Simon, hvis Bandedeen besad Rasens bekjendte Tæthed, der ikke tillod de indre Ideer at slippe ud, eller ydre Ideer at slippe saa let ind, som hos de fleste andre Mennesker. „Vor unge Styrmand var uden al Modsigelse ved Fyhrtaarnet; og hvorledes kan han da ogsaa være paa den Klippe hist henne?“

„Det er umuligt,“ svarede Josh, „derfor siger jeg at det ikke er sandt. Jeg formoder at Du veed, at hvad der er umuligt er ikke sandt, Simon. Ingen kan være histude og hernede paa samme Tid. Det er umuligt, Simon. Men det jeg nu vil sige Dig vil forklare hele Banskkeligheden, og det viser den couleuerte Mands virkelige Overlegenhed over den hvide Poperlation. Læg nu Mærke til mine Ord, Kof, og vær fuld af Beuntning! Jack Tier kom tilbage med den mexicanske Gentle'm, paa min Ankervagt, denne samme Nat! Du seer for det første at Alting skeer paa Riggervagt.“

Nu grinede begge de mørkhudede Personer af Hjertens Grund, ja de lo ligesaa hjerteligt, som man kan forestille sig at en Magistratsperson eller en Kirkens Tjener vilde lee, den første Gang han saae en Clown paa en Circus. En Negers Eystighed maa have sit frie Løb, tiltrods for Spøgelsjer og andet lignende, og det faldt hverken Hovmesteren eller Koffen ind, at yttre en Stavelse, førend de havde leet sig mæt. Derpaa kom Koffen med sin Bemærkning

„Hvorledes Jack Tier kommen tilbage? forklar den Banskkelighed, Josh,“ sagde Simon.

„Gik ikke Jack bort med Miss Rose og Styrmand, i Baaden, som ragede i Drift, mens Jack havde Vagt paa Dækket, som Du veed?“

Nu lo Negerne igjen, da deres Indbildningskraft

tilfældigviis paa samme Tid havde foremalet dem Mystificationen om Baaden; da Biddy i Fortrolighed havde fortalt Josh, paa hvilken Maade Selskabet var vendt tilbage til Briggen, medens han og Simon sov; hvilket Faktum Hovmesteren allerede havde meddeelt Koffen. For disse to Bæfener, der vare af en Naturklasse, som var forskjellig fra Alt rundt om dem, og hvis simple Sædvaner neppe, med Hensyn til Intelligents, sætte dem i Klasse med de ringeste blandt hvide Mennesker, havde alle disse Omstændigheder en Slags hemmelighedsfuld Forbindelse, gjennem hvilken den Absurditet, at Capitainen indbildte sig at en Baad var gaaet i Drift, der virkelig var borttaget ved Menneskehænder, tydeligen fremskinnede, endog for deres ringe Faaiteevner. De lo sølgelig af fuld Hals, og da de vare færdige dermed, toge de atter fat paa denne Gjenstand, med fornyet Interesse.

„Godt, hvorledes Alt dette forklarer denne Banffelighed?“ gjentog Simon.

„Retop paa denne Maade, Kof,“ gjensvarede Hovmesteren med nogen Værdighed. „Jeg formoder Du veed, at Alt beroer paa Forstand. Naar Mr. Mulsford bliver taget væk fra Klippen, af Miss Rose og Jack Tier, ved Hjælp af Baad, og de komme Allesammen herhen, og Jack Tier saa komme ombord og fortælle Biddy Alting, og Biddy saa fortælle Josh, og Josh fortælle Kof, hvor

Kan Du saa forundre Dig den ringeste Smule, Du sorte Djævel?"

„Er det det Hele!" udbrod Simon.

„Det er netop det Hele, det er hver eneste Smule, siger jeg Dig."

Nu udbrod Simon i saadan en Latter, at det endog bevægede Spise til at skyde Kabyssdøren til Side og vise sit barske Ansigt i det sorte Hul, for at spørge om Marsagen.

„Hvad betyder denne Tumult?" spurgte Kapitanen, saa meget mere ophidset, som han følte at Tingene havde naaet et Punkt, der ikke tillod ham selv at lee. „Troer I at I ere ved the Hook eller ved the Five Points?"

The Hook og the Five Points ere to Steder paa et indviet Territorium, indenfor den gode By Manhattan's Grændser, der begynde at blive berømte for deres Kjeltringestreger og Orgier. De mangle i Grunden intet, uden at der skal udnævnes en Gouverneur, for at haandhæve deres Principer, i Forbindelse med en Amnesti for nogle af deres ulykkelige Børn, for at gøre dem begge klassiske. Dersom vi vedblive at gøre meget større Fremskridt i politisk Logik, og i samme Retning, som den i hvilken vi allerede ere saa langt fremskredne, vil sandsynligviis ingen af dem længe savne denne Forherligelse. De dydige Borgere kunne votere for begge

Enemærker, ligesaa godt som de dydige Borgere kunne votere for Anti-Rente-Distrikterne, og Voteringer indeholde Essentsen af alle saadanne Principer, saavel som af deres Forherligelse.

„Bilder J Eder ind at J ere ved the Hook eller ved the Five Points?“ spurgte Spiske opbragt.

„Gud, nei, Sir!“ svarede Simon, leende af ganske Hjerte ved hver Pause. „Lee kun lille Smule af Gjenfærd — det er det Hele, Sir.“

„Lee over et Gjenfærd! er det en Gjenstand at lee ad? Tag Dig i Agt, Du sorte Slyngel, at han ikke besøger Dig her i Din Kabys, naar Du mindst venter det.“

„Jeg bryder mig kun lidt om ham,“ gjensvarede Simon, idet han lo endnu stærkere end før. „Saadan et Spøgelse skulde ikke en Gang ffræmme et lille Barn“

„Saadant et Spøgelse? Og hvad veed Du, meer end enhver Anden, om dette Spøgelse?“

„Nu, jeg saae ham, Capten Spiske, og hvad man seer, det kjender man.“

„Du saae en Skikkelse, der ligesaa meget lignede min forrige Styrmand, Mr. Mulford, som den ene Pulvert i denne Brig ligner den anden.“

„Ja, Sir, ham lig nok, — maa sige det — saa overmaade lig, kunde ikke see nogen Forffjel.“

Da Simon sluttede denne Bemærkning, brød han atter ud i en Skoggerlatter, i hvilken Josh af al Magt

deeltog. Den uindviiede Læser maa ikke forestille sig disse to Sortes Latter, som meget stoiende. Deres pludselige Udbrud af Lystighed kunde faae Luften til at klinge, ved enkelte Leiligheder; men paa en Tid, som denne, gav de kun deres Munterhed Lust, ved Lyd som kom fra deres Brysts Dyb. Et Glimt af Mistanke om at disse Sorte vidste en eller anden Ting, som det kunde være gavnligt for ham at vide, foer gjennem Spikes Sind; men han blev forhindret i at gjøre nærmere Efterforskning, ved en Bemærkning af Don Juan, der antydede, at saadanne Personers Lystighed aldrig havde noget at betyde, idet han tillige yttrede det Dnske, at fortsætte den langt vigtigere Samtale, som de havde begyndt. Efter at Capitainen havde advaret de Sorte, om at være lidt mere maadeholdende i deres Lystighed, lukkede han Døren for dem, og begyndte atter sin Vandring frem og tilbage paa Skandsen. Saasnart de Sorte vare overladte til sig selv, brast de atter i Latter, men dog med saa megen Maadehold, at de beholdt den for dem selv i Kabyssen.

„Capten Spike troer det et Spøgelse!“ udbrod Simon med Foragt.

„Gad vide om han kunde finde Forskjel, naar han faae en rigtig Geist,“ svarede Josh. „At see et rigtigt Spøgelse er ligesaa meget værd, som at see to af denne Slags.“

Simons Dine spillede sig nu op, som et Bar Sause-

fskaale, og de fkinneved ved Lampens Lys paa hans Kammerat, som to sorte Rugler af sammentrængt Nysgjerrighed, blandet med Rædsel.

„Du nogenfinde seet ham, Josh?“ spurgte han, idet han skottede over begge Skuldrene, som for at overbevise sig om at han ikke selv saae „ham“.

„Hvorledes, troer Du at jeg har levet saa længe, Simon, og aldrig skulde have seet saadan Noget? Jeg saae tre af the Maria Schessingtons Mandskab, som druknede da deres Baad kæntrede, medens de laae ved Gibraltar, lige saa tydeligt, som jeg seer Dig nu. Da —“

Men det er ikke nødvendigt at gjentage Josh's Erfaring i denne Retning, hvormed han vedblev at underholde og forfærde Simon, i den paafølgende halve Time. Dette er netop Forskjellen mellem Uvidenhed og Kundskab. Medens Spise selv, og enhver af Briggens Matroser, storligen tvivlede om den Skiffelses jordiske Charakter, som de havde seet ved Foden af Fjhrtaarnet, lo disse Regere over deres Forblindelse, fordi de tilfældigviis vare indviede i Hemmeligheden om Mulsfords Flugt fra Klippen, og om hans Nærværelse paa Dry Tortugas. Men naar den samme overtroiske Følelse angik Omstændigheder, hvorom de ikke besad nøiagtig Kundskab, vilde de netop være ligesaa afhængige og hjælpeløse, som alle de Andre, og endog endnu mere, da deres tidligere Vaner og Meninger gjorde dem mere lettroende.

Det var bleven Midnat inden nogen af the Swash's Mandskab søgte Ro for den Nat. Capitainen maatte erindre dem om, at den paafølgende vilde blive en meget travl og anstrængende Dag, førend han kunde faae dem til at forlade Dækket; og da de gik ned, var det for at fortsætte Samtalen, om det de havde seet ved Dry Tortugas. Det lod til at være den fremherskende Mening blandt Folkene, at den sidste Begivenhed varslende the Swash noget Ondt, og ihvorvel de fleste af disse Folk havde faret længe med Briggen, og vare blevene den meget hengivne, vilde dog største Parten af dem have deserteret fra den, inden næste Morgen, dersom den denne Nat var løben i Havn. Men Anstrængelse og Vidunder frembragte endelig deres Virkning, og der var ligesaa roligt i Skibet, som sædvanligt paa den Time af Natten. Spike lagde sig paaflædt, hvilket han bestandig havde gjort, siden Mulford havde forladt ham; og Briggen vedblev at frydse sig op mod Passaten. Man fandt nu at Fjrhret var til overmaade stor Nytte, da det antydede Revets Beliggenhed, skjøndt det gradviis sank ned mod den vestlige Horizont, indtil det henimod Morgen aldeles tabtes af Syne under den.

Paa denne Tid kom Spike paa Dækket igjen, hvor hans Dine for første Gang siden Sammenkomsten den Morgen, da Harry og Rose undkom, saldt paa Jack Tier. Den lille trinde Karl stod paa Kobryggen, med Armene

overfors, paa Sømandsviis, saa rolig og fattet, som om der ikke var foregaaet Noget, der paa nogen Maade kunde gjøre Sammenstødet med Capitainen af en tvivlsom Charakter. Spike gik tæt hen til Hovmesteren, hvem han paa en foragtlende Maade betragtede fra Øverst til Nederst, førend han tiltalede ham.

„Saa det har endelig behaget Dig, Master Tier,“ begyndte han omsider, „at tørne ud, hvad? Jeg haaber at den Dags Skyldighed Du har forglemt, vil hjælpe til at betale for Fyhrbaaden. hvilken, saavidt jeg har forstaaet, Du ogsaa har ladet gaae tabt for mig.“

„Hvad har en stor, flodset Baad at betyde, som Briggen hverken kunde sætte ind, eller slæbe,“ svarede Jack koldblodig, idet han vendte sig om, uden at forandre Armenes Stilling, et Tegn paa Eigehedsdighed, der rimeligviis vilde have hjulpen til at føre Capitainen bag Øret, om han ogsaa virkelig havde havt Mistanke om, at der var andet i Veien med Baaden, end det omhandlede formodede Tilfælde. „Derksom I havde havt Baaden agterude, Capitain Spike, vilde der dog være bleven givet Ordre til at fappe den fra os, den første Gang I seilede for Vinden.“

„Man kan ikke vide det, Jack, den Baad kunde maaskee være os til megen Nytte, medens vi ere i Arbeid med Braget. Du tørnede ikke en Gang ud igaar Morges for, som Du lovede mig, at underrette mig om

hvor det Fartøi laae; men overlod det til os selv at finde det."

"Jeg behøvede ikke at sige Eder noget derom, Sir, da Mastetopperne kunde sees over Vandet. Saa snart jeg hørte det, vendte jeg, og sov et Stræk over den anden Boug. Man kan ikke være paa Sygelisten og gjøre Tjeneste paa en og samme Tid."

Spike betragtede den lille Karl skarpt, men han gjorde ikke flere Betydninger til at han ikke havde gjort Tjeneste, eller at han ikke havde fungeret som Lods, da Briggen gik igjennem Passagen, for at søge Skonnertens Vrag. Tingen var at han selv havde opdaget Mastetopperne, netop som han vilde give Ordre til at kalde paa Jack, da han havde ladet ham blive i Reien saa længe som muligt, efter at han havde havt Vagt, overeensstemmende med en vedtagen Skif, som Søfolk sjelden bryde. Da han først en Gang var bleven beskæftiget med Vraget, glemte Capitainen snart Jack, der kun havde lidet at bestille med Nogen ombord, undtagen det, som Spike kaldte Damernes Messe.

"Kom agterud, Jack," sagde Capitainen efter en lang Pause, under hvilken han havde staaet og betragtet den lille Hovmester, som om han studerede hans Person, og gjennem den hans Charakter. "Kom agterud til Ruffet, jeg har Lyst til at catechisere Dig en Smule."

"Catechisere!" gjentog Tier med dæmpet Stemme,

idet han fulgte Capitainen til det anførte Sted. „Det er længe siden jeg har gjort noget af den Slags.“

„Ja, kom herhen,“ sagde Capitainen, idet han sad sig i Mag paa Ristebænken, medens Jack stod tæt ved ham, med Armene endnu foldede, og hans lille runde Skikkelse saa ubevægelig, under Briggens livlige Stampen mod Ræsesøen, som en af dens Bullerter. „Du forstaaer godt at gjøre et kort og et langt Been, Jack, hvorvel de ere noget lave.“

„Det er intet Under, Capitain Spike; af de sidste tyve Aar har jeg neppe tilbragt eet iland, og hvad jeg gjorde før den Tid, kan der ingen bedre sige end I, siden vi foer sammen i fulde tyve Aar.“

„Du siger saa. Jack, skjøndt jeg ikke erindrer Dig saa godt, som Du synes at erindre mig. Gjør Du ikke Tiden altfor lang?“

„Ikke en Dag, Sir. Ti gode og lykkelige Aar foer vi sammen, Capitain Spike; og hele den Tid i denne samme —“

„Tys — tys — Mand, tys! Du behøver ikke at fortælle Alle og Enhver the Mollys Alder. Jeg kunde ønske at sælge den en eller anden Dag, og saa vil dens store Erfaring ikke være nogen Ubefaling. Du burde huske paa at the Molly er et Fruentimmer, og Damerne holde ikke af at høre noget om deres Alder, efter det fem og tyvende Aar.“

Jack svarede ikke; men han lod Armene synke ned i deres naturlige Stilling, idet han syntes at vente paa hvad Capitainen havde at sige, efter at han havde taget sig en frisk Skraa af sin Daase.

„Dersom Du var med mig ombord i Briggen, Jack, den Tid Du omtaler,“ vedblev Spike efter en anden lang og tankesuld Pause, „maa Du kunde huske mange Smaa-ting, som jeg ikke onsker skulle blive bekjendte; især saalænge Mrs. Budd og hendes smukke Niece ere herombord.“

„Jeg forstaaer Gder, Capitain Spike. Damerne skal ikke faae mere at vide af mig, end de allerede veed.“

„Tak for det, Jack — jeg takker af mit ganste Hjerte. Folk der har faret sammen som vi, bør være gode Venner, og det vil Du finde mig at være, naar Du kun seiler under det rette Flag, min gode Mand.“

I det Dieblis længtes Jack efter at lade Capitainen vide, hvor haardnakket han den samme Nat havde paa- staaet at støde til sit Skib, og det ydermere paa en Tid, da Briggen kom i Banrygte. Men dette kunde han ikke gjøre, uden at forraade de Elskendes Hemmelighed, han valgte derfor at tie.

„Det er ikke nødvendigt at fortælle Alt hvad man veed, og Kabysjen er et slemt Sladderhul. Kabysnheder ere fattige Nyheder; det formoder jeg Du veed, Jack.“

„Jeg har hørt noget saadant ombord i vore Orlogs- mænd. Det er et Sted hvor Underofficererne samles og

tale og ryge, ombord i Uncle Sams Skibe, og hvad man hører paa et saadant Sted, formoder jeg er omtrent det samme, som Alvis-Stof."

"Ja, ja, det er det, det er Noget man ikke skal tænke videre paa, en halv Time efter at det er sagt. Her har Du en Doublon, Jack; det er alene for gamle Tidens Skylb. Siig mig nu, min lille Mand, hvorledes gaaer det Damerne? Begynder Miss Rose ikke at faae Bugt med Sorgen over Styrmanden? Skal vi ikke snart have den Fornoielse at see hende paa Dækket?"

"Jeg kan ikke svare for unge Pigers Sind og Indbildninger, Capitain Spike. De ere vanskelige at blive flog paa, og jeg holder ikke af at blande mig i Ting, som jeg ikke forstaaer."

"Bah, bah, Mand, det maa Du komme over. Du kunde være mig til stor Nytte, Jack, i en meget delicat Affaire; thi Du veed hvorledes det er med Fruentimmerne; de maa behandles ligesom man vilde behandle denne Brig mellem Brændinger. Rose især, er saa kilden som et Æol."

"Stephen Spike" sagde Jack høitideligt, men i saa lav en Tone, at det fuldkommen forandrede hans sædvanlig skurrende og skraldende Stemme, til en blid om ikke velklingende Lyd. "Tænker I aldrig paa et Liv efter dette? Eders Dage ere næsten udløbne; nogle faa Aar, ja maaskee nogle faa Uger eller Dage, og Eders Time-

glas vil være udrunden, og Evigheden vil begynde. Tænker I aldrig paa et Liv efter dette?"

Spise foer sammen, idet han skarpt betragtede Jack, derpaa tørrede han Sveden af sit Ansigt, og begyndte at gaae hurtig op og ned ad Dækket, idet han mumlede for sig selv: „Dette har været en høist fordømmelig Nat! Først Styrmanden, og nu denne! Gale mig, naar jeg ikke troede det var en Røst fra Graven! Gravene! kunne de ikke gemme dem der tilhøre dem, eller har Klipperne og Bølgerne ingen Grave?"

Hvad mere der løb rundt i Capitainens Sind, maa forblive en Hemmelighed, thi han beholdt det hos sig selv; heller ikke tog han videre Notits af sin Led-sager. Da Jack mærkede at man ikke tog videre Hensyn paa ham, gik han rolig ned og til Køis, hvilken han kun temporairt havde forladt.

Da det dagedes var the Swash atter i Nærheden af Braget. Der blev mindsket Seil, og Briggen stod saa langt ind, som det var passende for Capitainens Hensigter, og den blev dreiet bi, saa nær ved Mastetop-pene, at man ved at fire Jollen i Vandet kunde føre en Trosse ind til Fokkemasten, og Briggen blev haleet klos til Siden af Braget. Revets Retning paa dette Sted dannede et Læ, og Vandet var tilstrækkelig smult, til at iværksætte deres Hensigt.

Dette skeete strax efter Solens Dpgang, og Spise

kaldte nu alle Mand op, og begyndte for Alvor paa sine Operationer. Ved da han sidst var der, at lodde omhyggeligt rundt om Skonnerten, havde han til sin fuldkomne Tilfredshed forvissnet sig om dens Stilling. Den laae paa en Banke paa Revet, i en saadan Stilling, at dens Boug laae i en Slags Kløft, medens Agterenden var flere Fod nærmere ved Overfladen, end den modsatte Deel. Denne sidste Omstændighed var endog tydelig af Masternes Stilling, da den agterste Mast, som var den laveste, var flere Fod over Vandet, medens Fokkemasten var aldeles under Vand, og kun Forstangen var synlig. Ifølge disse Omstændigheder havde Spike lagt Grunden, til praktisk at løse sit foreliggende Problem.

Han nærede ikke det ringeste Haab om at faae Skonnerten flot igjen; Alt hvad Spike og Sennor Montefalderon nu tragtede efter, var at faae Doublonerne, hvilket den Første troede kunde skee paa følgende Maade. Han vidste at hvad Thyngden angik, vilde Braget være lettest at haandtere, saalænge det var under Vand. Han vidste ogsaa at den ene Ende kunde løstes, ved en sammenlignelsesviis ringe Anstrængelse, saa længe som den Anden hvilede paa Klippen. Under disse Omstændigheder foreslog han derfor, kun at slaae Længer om den agterste Deel af Skonnerten, saa nær ved Agterstævnen, som det med Sikkerhed kunde lade sig gjøre, og at hæve den Deel af Skibet op til Overfladen, hvorved Skibets største

Bøgt vilde vedblive at hvile paa Bougen. Forstjellen mellem den Kraft, som vilde udfordres til at iværksætte dette, og den der behøvedes til at have hele Braget, vilde være lig med den Forstjæl i Kraft, der behøvedes for at reise en Træstamme, hvis ene Ende hvilede paa Jorden, og den der udfordredes til at løfte det hele Legeme op i Armene, og vende det i Luften. Naar Agterenden først en Gang var over Vandet, vilde det være let at komme til Bøjen med Doublonerne, hvilken Jact Tier havde lagt i en Kistebænk over Speilbjælkerne.

Det første var at fikke Briggen paa en passende Maade, for at den kunde taale det nødvendige Tryk. Dette skeete noget nær paa samme Maade, som den der er beskrevet, da Skonnerten skulde lettes ved Dry Tortugas. Et Anker blev bragt tværs ud til Luvart, og Tallier anbragt som før, fra Masterne til Ankerfjættingen. Derpaa blev Bugten af den Kjetting, som bragtes fra Tortuga, bragt under Skonnertens Kjel, og Takler fra Briggens Goffe. og Stormast bleve huggede i den og halede tot. Spise efterfaae nu med megen Omhyggelighed hele Forstøtningen, Ankertougene, og de mekaniske Kræfter han havde anbragt, idet han lod hale bedre tot paa et Sted, og opgaae paa et Andet, for at bringe the Molly i den bedst mulige Stillings, for at iværksætte Arbeidet. Herpaa gav han Ordre til at Mandskabet skulde

staae ud med Arbeidet, for at holde Middag, hvortil det var paa høi Tid.

Medens Stephen Spise var saaledes beskæftiget med Braget, blev der ikke forsømt noget paa Tortugas. The Pough keepsie var ikke saasnart kommen til Ankers, førend Wallace gik ombord og afgav sin Rapport. Capitain Mull sendte derpaa Bud efter Mulford, med hvem han havde en lang Sammenkomst. Denne Officier begyndte at blive graa, og selvfølgelig havde han erhvervet sig Erfaring. I Begyndelsen var det Harry tydeligt, at han blev anseet for frivilligen at have indladt sig i en ulovlig Handel; men at han havde forladt den, for at forfølge fjærere Interesser i en anden Retning. Det varede noget, inden Corvettens Chef kunde fratræde denne Mening, skjøndt den efterhaanden maatte vige for Styrmandens ærlige Væsen, og det mandige, ligefremme og retfærdige i hans Følelser. Maaskee Rose ogsaa bidrog noget til at tilveiebringe denne gunstige Forandring.

Wallace forsømte ikke at underrette om, at man kunde faae Skildpaddesuppe iland; og mange vare de Gjæster, som vor Helteinde maatte forshyne med denne behagelige Sammensætning, i Løbet af Formiddagen. Jack Tier havde viist saa megen Dygtighed i at tilberede denne Ret, at dens Berømmelse snart udbredte sig til Kahytten, og Capitainen lod sig bevæge til at gaae iland, for at over-

thde sig om Rhygtet var falskt eller ikke. Besøgene vare virkelig saa hyppige, at Wallace var saa betænksom at sende en af Messe-Betjentene ind til Fyhrboligen, for at befrie Rose fra den Tjeneste, der maatte begynde at falde hende besværlig. Hun modtog Besøg, som Brud, paa en ny, og snarere ubehagelig Maade, og ifølge heraf faldt det „Skibets Gentleman“ ind, at sende Rosten af Skildpadden ombord i Skibet, for overeensstemmende med Kunstens Regler, at blive tilberedt af en regelmæssig Kok.

Efter at have kildret sin Gane med en Skaal Suppe, og nydt en halv Times Samtale med Rose, lod Capitain Mull Harry kalde til en endelig Raadslagning, angaaende deres fremtidige Foretagender. Chefen paa the Pough keepsie var nu kommen i en bedre Forstaaelse med sin ny Bekjendt, var mere tilbøielig til at troe ham, og lytte til hans Vink og Raad, end han ved den foregaaende Sammenkomst havde været. Wallace var, i sin Egenkab af „Skibets Gentleman“, tilstede, da han ellers intet havde at gjøre, medens hans Overmand, Næstcommanderende, arbejdede som en Hest, idet han udførte sin daglige Tjeneste ombord i Skibet.

Ved denne Raadslagning kom begge Parter til at forstaae hinandens Hensigter og Charakter. Det varede længe inden Capitain Mull kunde fatte Tillid; men naar han gjorde det, var det som en Sømand, eller af hans

ganske Hjerte. Da han endelig var overbevist om, at han havde at gøre med en ung Mand af Vre, og som var sit Flag tro, raadsførte han sig aabent med vor Styrmand, spurgte om hans Raad, og lod sig, med Hensyn til sin endelige Beslutning, meget paavirke af de Meninger, som Harry med Bæfedenhed fremførte, men dog hævdede ved solide Argumenter og Grunde, som enhver Semand kunde fatte.

Mulford kjendte Spikes Planer, fra dennes egne Meddelelser til Sennor Montefalderon. Da han en Gang var bekendt med sin gamle Chefs Hensigter, var det ham en let Sag at beregne den Tid det vilde udfordre, at iværksætte dem, med de Midler der fandtes ombord i the Swash. „Førend henimod Morgenens,” sagde han, „vil Briggen ikke kunne have krydset sig op til det Sted, hvor Braget ligger. Spike vil vente til det bliver lyst, inden han begynder sine Operationer, og der vil medgaae flere Timer til at fortoie Briggen og til at bringe Ankerne ud, ved hvilke han vil forstøtte sine Master. Dernæst skal han anbringe Længer og hugge Taklerne, og han kan tildeels have hævet Skroget før det atter bliver Nat. Mere end dette kan han umuligt udrette, og det skulde ikke forundre mig, om han ikke kom videre, end til at have Alting klart, for at kunne begynde at hive ind paa Taklerne imorgen, og udsætte det øvrige Arbeid til næste Dag fremfor at have den svære Spæn.

ding paa sine Mundholster hele Natten over. Han har alligevel ikke Kraft nok, til at fortsætte et saa anstrængende Arbeid langt ud paa Natten, og, Capitain Mull, De kan med fuldkommen Tryghed gjøre Regning paa, at han iovermorgen, ved Solens Opgang, vil findes paa Siden af Braget, efter al Sandsynlighed med Ankerne i Bund, og fast ved Braget. Ved tilbørligt at passe Tiden til Deres Ankomst, vil der intet være lettere end at faae ham under Deres Kanoner, og er han en Gang under dem, maa Briggen overgive sig. Da De for saa Dage siden jagede den ud af denne Havn, kunde De have taget den, dersom De ti Minutier længer havde kunnet holdt den paa Skudvidde af hine frygtelige Bombekanoner."

"De raader mig altsaa til ikke strax at seile herfra?" sagde Mull.

"Det vil være tidsnok at lette seent paa Eftermiddagen, og da at holde gaaende for Smaaseil. Ti Timer ville være tilstrækkelige til at krydse op til den Passage, og det vil ikke være floget at komme for tidligt, heller ikke troer jeg at det er Deres Ønske, at opholde Dem i Nærheden af Revet, medens det er mørkt."

Capitain Mull indrømmede alt dette, og hele Planen til deres Fremgangsmaade blev lagt med Østertanke og Forstand. Det var nødvendigt for Mulford at gaae ombord i Corvetten, for at fungere som Løds, da der ellers ikke var Noget ombord, som nøiagtigt vidste hvor

de skulde finde Braget, og the Pough keepsies Chef var saa høflig, at tilbyde det unge Par en gjæstfri Modtagelse i et af hans egen Kahyts Lukaser. Dette Tilbud modtog Mulford med Taknemlighed, da de vare komne overeens om, at Skibet skulde sætte dem iland paa Key West, saasnart som deres forehavende Tjeneste var udført. Rose følte saa megen Bekymring for sin Tante, at ethvert andet Arrangement neppe vilde have beroliget hendes Frygt.

Ifølge dette Arrangement laae the Pough keepsie rolig til Ankers, til henimod Solens Nedgang. I dette Mellemrum var dets Fartøier ude i alle Retninger. En-deel af Officiererne besøgte den Ø hvor Krudtet var exploderet, og Den hvor Teltet endnu stod, som var blevet opreist til Brug for Gruentimrene. Med Hensyn til Den hvor Tjyrboligen stod, da forhindrede Capitain Mull at den blev overfyldt paa en Maade, der kunde være ubehagelig for Rose, hvilket ellers let kunde være bleven Tilfældet. De saa Officierer, som alligevel landede der, syntes forbausede over Brudens frimodige Ege-fremhed og Skjønhed, og der opstod hos dem Alle en mandig Interesse for hendes Velfærd, der meget skyldtes Fredicocommanderendes og Capellanens Beretninger. Om-trent Klokken fem gik hun, ledsaget af Harry, ombord i Corvetten, og blev heist over paa den Maade, som er sædvanlig paa Orlogsmænd, naar der ingen Faldrebs-

trappe er ude. Rose blev strax anvist sit Lukas, hvor hun fandt enhver Bequemmelighed, der var nødvendig for et hyggeligt, men lille Lukas.

Det var seent paa Eftermiddagen, da Baadsmanden og hans Mather peb: „Alle Mand op til Letning!“ Harry skyndte sig til sin yndige Bruds Lukas, da han gjerne vilde vise hende en Orlogsmands Bevægelser ved en saadan Leilighed. Ihvorvel Rose, i de sidste faa Uger, havde seet meget af Oceanet og af et Skib, fandt hun dog nu, at hun endnu havde meget at lære, og at der var mange Punkter, hvori en Orlogsmand udmærkede sig fremfor en Goffardimand.

The Pough keepsie var i Bygning. Antal af Kanoner og Rang, kun en Corvet; men den var af samme Dimensioner, som de ældre Fregatter, da den omtrent maalte et tusind Tons. De Fregatter om hvilke vi læse for et halvt Arhundrede siden, vare sjeldent saa store som denne, skjøndt de vare af en forskjellig Bygning, da de havde et ordentligt Batteri, eller et armeret Dæk, der var fuldkommen dækket, med et Andet over det, og paa dettes Skandse og Bak var der ogsaa Kanoner af mindre Caliber. Ivertimod alt dette havde the Pough keepsie kun eet armeret Dæk, og kun thye Kanoner paa dette. Disse Stykker vare alligevel af ualmindelig svær Caliber, da deres Projectil veiede to og tredive Pund, med Undtagelse af deres Pairhans, eller Columbiads, hvis

Projectiler vare to Gange saa vægtige. Skibets Besætning bestod af to hundrede Sjæle, og dets Rundholter, Ankere og øvrige Eqpipering, svarede til en let Fregats.

I en anden vigtig Henseende afveeg the Pough keepsie fra de corvethbyggede Skibe, som vare saa meget lignede i Begyndelsen af Aarhundredet; et Slags Fartøier, som vare adopterede efter de Franske, der har lært Verden saa meget, med Hensyn til Søvidenskabene, og som efterat have bygget nogle af de bedste Skibe, som flød paa Havet, har staaet tilbage i at vide hvorledes de skulde manøvrere dem, dog ikke altid deri. Medens the Pough keepsie ikke havde noget Dæk over Kanonerne, havde den en Hytte og en Bakke. I den første var der Kahytter og Bequemmeligheder for Capainen, et Arrangement, som var nødvendigt for et Skib af denne Construction, der havde saa mange Officiere og saa stor en Besætning. Uden dette vilde man ikke have tilstrækkelig Plads for den Sidste. I den forreste Kahyt var der en Kanon paa hver Side, og der var en meget net og rummelig agterste Kahyt, mellem Side-lukaserne, hvilket i Almindelighed er Tilfældet i Skibe som Fregatter, og op til Tredekkere. Medens vi tale om Construction kan vi ligesaa godt forklare, at i Søsproget siger man, Skibe med enkelt Dæk, Todækkere og Tredekkere, ikke efter Antallet af de Dæk, som de virkelig have, men efter det Antal af Kanondæk de have, eller

de Dæk, som ere fuldt armerede. Saaledes har en Fre-
gat fire Dæk, nemlig: øverste Dæk, Batteriesdækket, Ban-
jerne og Mellemdækket; men den bliver kaldet et Skib
med et enkelt Dæk, ifølge den Omstændighed, at kun et
af disse Dæk har et fuldt Lag Kanoner; Lodækkeren har
to af disse fuldtarmerede Dæk, og Tredækkeren Tre, skjøndt
Lodækkeren i Virkeligheden har fem og Tredækkeren sex
Dæk. Idet vi bede om Undskyldning for denne lille
Udskeielse, hvilken vi haabe vil være til Nytte for en
Deel af vore Læsere, vende vi tilbage til Fortællingen.

Harry ledsagede Rose til the Pough keepsies
Hytte, hvor hun bedst kunde nyde Skuet af den Opera-
tion, at bringe et saa stort Skib under Seil, paa Orlogs-
maneer. Detaillen ved Arbeidet var naturligviis Myste-
rier, og Rose kjendte ikke mere til den Proces, ved hvilken
Anterkjettingen blev ført hen til Gangspillet, nemlig ved
den Indretning, som kaldes en Cabellaring, end om hun
ikke havde været tilstede. Hun saae to hundrede Men-
nesker fordeelte omkring paa Skibet, Nogle ved Spillet,
Nogle paa Bakken, Nogle til Veirs og Andre i Kulen,
og hun horte Ordren: „Hiv om!“ Dernæst begyndte den
sfingrende Pibe den lystige Melodi af „Den Pige jeg for-
lod,” egentlig mere af en Bane hos Piberen, end af Sorg
over de Piger der var efterladte paa Dry Tortugas,
hvilket Mulford nok kunde forstaae af Officierernes Smil,
og de Blikke, som de kastede til Rose. Hvad den Sidste

vedkom, da kjendte hun ikke noget til denne Vise, og var ganske uvidende om den Slags Hentydning, som Officiererne paa Skandsen troede den kunde have til hendes egen Stilling.

Den fuldkomne Ro der herskede i Skibet, var især Rose paafaldende; da Capitain Mull selv var en rolig Mand, var det hans Villie at der ogsaa skulde være roligt i Skibet. Næstcommanderende var ikke nogen støiende Officier, og efter disse To rettede Alle sig ombord. Et simpelt „Alt er klar, Sir,“ meldt af Næstcommanderende til Capitainen, i den sædvanlige Tone, besvaret med „Meget vel, Sir let Ankeret,“ i den samme Tone, satte Alt i Bevægelse. „Hiv om,“ fulgte strax derpaa, og den hele Scene gjorde et ganske eget Indtryk paa Rose. Bibens sfingrende og opmuntrende Lyd, Mandskabet, som gik rundt med Vindebommene, trampede Tæften i Dækket, Skibets Bevægelse, der netop kunde mærkes, idet det skjed op imod Ankeret, og nu de Raab der vexledes mellem Wallace, der stod imellem Judasørene, som commanderende Officier paa Batten, (Trediecommanderendes Post naar Capitainen ikke selv har Raaberen, hvilket meget sjældent er Tilfældet) og Næstcommanderende agter, bidrog Alt i Forening til at frembringe denne Virkning. Kun nogle faa Minutter vare forløbne fra det Øieblik der blev commanderet „hiv om,“ førend Wallace raabte

„fortstagsviis!“ Derefter fulgte: „hiv Bal,“ og Foltene gik fra Spillet.

Nu fulgte Seilenes Til sætning. Det skeete ikke her som i en Goffardimand, at et Seil faldt ad Gangen, men alle Seilene faldt fra Ræerne paa een Gang. Derefter bleve Merssestjoder skoddet for, og alle tre Mersseil heiste paa een Gang. Ræerne bleve indbraste, og Foltene gik igjen til Vindebommene. Atter efter to Minuters Forløb lod Raabet: „Ankeret er op og ned!“ nu vedblev Mandskabet at hive om i Spillet, indtil Ankerstokken var fri over Vandet, hvorefter der blev heven Bal og sat Stoppere paa. Ratten, der iforveien var afstaket, blev hugget, og Biben henvendte Opmærksomheden paa en anden Gjenstand, den nemlig, at Ankeret blev fattet. Alt dette skeete i kortere Tid end vi have brugt til at nedskrive det, og kun i lidt længere Tid, end Læseren har brugt til at gjenneamlæse hvad vi her have skrevet.

The Pough keepsie var nu let, Ankeret var fattet og fippet, og Corvetten blev liggende paa sin Plads i Basinet, ene af den Grund, at Ræerne paa Storreisningen vare indbraste paa den modsatte Side af den, paa hvilken Ræerne paa For- og Kryds-Reisningen vare indbraste, hvorved Bindens Virkning i Seilene modvirkedes. Det manglede nu kun at fylde Storemersseil, ved at brase om og skjærpe Agter, hvorved den store Masse begyndte at skyde Fart gennem Vandet. Derefter blev

Klyveren og Mesanen tilsat. De to yndigste Ting vi kjende, er en indtagende Dame af høi Stand, som træder ind i, eller forlader et Selskabsværelse, i Særdeleshed det sidste, og en Orlogsmænd, der med en Bramseils Ruling forlader sin Ankerplads, uden at der er presserende Hastværk tilstede. Ved nærværende Leilighed havde Capitain Mull ikke Hast, og Skibet løb ud til Luvart af Ryhrtæarnet, ligesom the Swash havde gjort, den foregaaende Nat, for tre Mersseil, Klyver og Mesan, med de mindre Seil løs, og Underseilene hængende i Givtounge og Gaardinger.

Der er i de senere Aar sagt meget om den mangelfulde Construction ved Marinens lettere Krydsere, og der er ført Klage over at de ikke kunne seile, som amerikanske Krydsere burde seile, og pleiede at seile, i ældre Tider. Vi troe at der har været nogen Grund til disse Klager, skjøndt Ondet er bleven betydeligt overdrevent, og vi troe at det nogenlunde kan forklæres, endog i de Tilfælde, i hvilke Dadlen ikke er ganske uretfærdig. Et let og skarphygget Skibs Anning bliver let forandret, og Officiere, der gjerne ville have saa meget som muligt at raade over, sætte ofte Skibe af denne Klasse for meget til Vands. Denne Slags Krydsere have som oftest for svære Rundholter, for stor Besætning og for mange Provisioner; følgerig ere de for dybgaaende. Vi erindre et Tilfælde i hvilket et af disse kildne Skibe, en halvtaklet Brig,

blev beflydt for at den havde tabt sin gode Seillads. Den mistede sin Fokkeraa, og nu seilede den som en Her, indtil den fik en ny Naa. Dersom man vilde undersøge Omstændighederne saaledes, som de burde undersøges, vilde man finde at endog de saa meget bagtalte Corvetter paa ti Kanoner, vare mere end almindelig gode Skibe. The St. Louis, the Vincennes, the Concord, the Fairfield, the Boston og the Falmouth, ere Exempler paa hvad vi mene. Med Hensyn til the Warren og the Lexington troe vi, at ingen betænkksom Mand nogen- sinde hertes yttre en Stavelse om dem, der ikke betegnede dem som gode Fartøier. Men the Pough keepsie var et ganske forskjelligt Fartøi, fra nogen af Corvetterne paa ti Kanoner. Den var i alle Henseender et godt Skib, og som Jack udtrykte sig, „en god Ganger.“ Den strængeste nautiske Kritikus kunde neppe have fundet en Feil ved den, saaledes, som den løb ud mellem Derne, den omtalte Aften, under den Seilføring som er beskrevet. Den hele Scene maatte virkelig gjøre Indtryk, og havde en særegen maritim Charakter.

De sinaa adspredte, lave, sandagtige og ubeboede Øer, var det eneste Land der var i Sigte, alt Andet var det ubegrænsede Havs Øde. Det eenligstaaende Fjhr hævede sig, som et Vandmonument, som om det stod der i den Hensigt at meddele Skuet sin Charakter. Capitain Hull havde ladet dets Lamper fyldes og tændes, af samme

Marsag, som Spise havde gjort det, og den matte Stjerne det fremviste, strebes saa at sige med Solen, om sin Tilværelse, medens den Glands, som den nedgaaende Sol efterlod sig, gradviis aftog og endelig forsvandt. Hvad Skibet angaaer da saa dets Skrog, som det er sædvanligt hos Krigsskibe, mørkt, glindsende og yndigt ud. Seilene stod i en blid Contrast til Skrogets Farve, og de frembød den Forskjellighed og Afvigelse fra rette Linier, der ansees for at være nødvendig hos noget fulbendt. De Seil som vare tilsatte fremviste deres hele Symetri, ved deres Kantsætning, deres Strækning, og den Brede, der udmærker Orlogsmanden; medens de som vare gjort los, uden at være tilsatte, flagrede og bugnede i alle Skernes Former, hvilket vi saa ofte see hos lette Seil, der ere losgjorte fra Ræerne, i en frisk Brise. Ifølge disse Omstændigheder saa Skibet ud, som det var i Neglige, men det var en saadan Neglige, der betegner en Mand eller en Kvinde af Verden. Dette Neglige-Udseende blev forøget derved, at Røerne blevne pebne ned, hvorved Finkenetsklæderne kom til at hænge løse, og med et skjedesløst, men dog hensigtsmæssigt Præg.

Da de vare en halv Qvartmiil fra Derne blev Storemersseil brast baf. Saasnart Skibet havde tabt Farten, blev to eller tre Fartøier, som havde flæbt agterud, med hver sin Bavian, halede op paa Siden, eller Laaringen, hvor de bleve heiste op paa deres Blads.

Alt skeete paa eengang, og i Løbet af et Par Minutter. Saasnart dette var udført, blev Storemersseil atter brast fuldt og Skibet fortsatte sin Cours.

Capitain Mull havde ikke for Skik at raadsføre sig meget med sine Officierer. Dersom det er flogt at have en Mængde Raadgivere, var det hans Mening at dette ikke var Tilfældet ombord i en Orlogsmænd. Det heder sig at Napoleon har sagt, at een flet General er bedre end to Gode, hvilket skal betyde saameget som, at eet Hoved for en Armee, om det endog er af en ringere Dvalitet, er bedre end et Hydra af Salomonner og Cæsarer. Capitain Mull havde noget nær de samme Ansættelser, da han sjelden besvarede sine Underordnede med andet end Ordre. Han blandede sig meget lidet i Næstcommanderendes Affairer, skjøndt han paasaar, at han udførte sin Pligt. Skibets Gentleman kunde spøge saameget han lystede, saalænge han valgte Tid og Sted med Discretion; men i Capitainens Nærværelse taalt ingen Spøg, medmindre det var efter Middagsbordet, og i hans egen Rahyt. Endog der var det ikke ganske den samme Slags Spøg, som daglig, for ikke at sige hver Time, fandt Sted i Cadetmessen.

Medens Capitain Mull havde hørt alt hvad Mulford havde sagt ham og endog havde opmuntret Wallace til at fremkomme med sin Mening, var han alligevel ganske paa det rene med de Forholdsregler, han ved nærværende

Keilighed vilde følge. Efter at have hørt Alt hvad Harry
 havde at meddele, gjorde han sine egne Beregninger, med
 Hensyn til Tiden og Distancen, og besluttede ganske rolig
 at føre fuld Seil paa Corvetten, i de paafølgende fire
 Timer. Dette valgte han, som det sikreste Middel til at
 komme op til Luvart, medens han var istand dertil, da
 han altid kunde mindske Seil, om det skulde findes for-
 nødent. Thyret tjente ham til, med næsten mathematisk
 Visshed at vise ham, hvor langt han var fra Revet. Det
 kunde sees saa og saa mange Mil tilføes, hver Mil blev
 bestemt ved saa mange Fods Høide, og naar han havde
 maalt Høiden, var han vis paa Afstanden fra den blin-
 kende Gjenstand, saalænge det kunde sees fra Hytten.
 Det var ham ogsaa til Gavn for at underrette om Re-
 vets Retning, skjøndt Captain Munn, ganske forskjelligt fra
 Spike, havde besluttet at gjøre et Stræk over mod Nord-
 ost, indtil han næsten havde seilet Thyret af Sigte, og
 derefter at staae Sydost over, da han troede at det sidste
 Stræk vilde bringe ham til Revet, næsten saa langt til
 Luvart, som han ønskede at komme. Som Følge af
 denne Plan bleve Underseilene tilsatte og Skjoderne ha-
 lede, saasnart, som Fartøierne vare heiste, og the Pough-
 keepsie løb nu med en ti Miles Fart. Saasnart Alt
 dette var udført blev Bagten opsat, og fra den Tid af,
 og hele Natten igjennem, frembød Skibet Intet uden den
 rolige Maade, paa hvilken den sædvanlige Tjeneste gader

ombord i en velordnet Orlogsmand tilføes, fra Solen gaaer ned til den staaer op. Idet vi overlade det gode Skib til at fortsætte sin Cours med Hurtighed og Sikkerhed, maa vi nu vende tilbage til the Swash.

Capitain Spike havde fundet det en langt vanskeligere Sag, at fortoie Briggen ved denne Leilighed, end da han forrige Gang forsøgte paa at hæve Skonnerten. Den Gang skulde han løfte hele Skonnertens Skrog, alt saa var det ikke magtpaaliggende, om the Swash laae nogle Fod forren eller agten for den, saameget mere som Skonnerten, saasnart den var hævet saameget, at den ikke længer var i Berørelse med Bunden, vilde svinge sig hen i Bæretaklernes lodrette Stilling. Men nu skulde dens ene Ende, nemlig dens Boug, forblive fast paa det Sted hvor den laae, og det var af Vigtighed at forsikre sig om, at Taklerne bleve placerede saaledes, at Masterne kom til at lide saa lidt som muligt, medens Taklerne virkede ret over Agterdelen af Skroget, som skulde løstes. I dette Punkt viste der sig større Vanskelighed for Spike, end han havde forudseet. Endog efterat han havde begyndt at hive i Taklerne, brugte han mere end Halvdelen af den øvrige Deel af Dagen, til at rette de Feil, der vare indløbne ved Forberedelserne, og til at anbringe en forøget Forstøtning paa Masterne.

I een Henseende havde Spike, fra Begyndelsen af, lagt en god Plan. Briggens Master havde betydeligt

Hæld agterover, og ved at bringe the Swash's Forstævn i Retning imod Skonnerten, vendte han dette Forhold om, saa at det blev til hans Fordeel. Som en Følge af, at Briggen var saaledes fortoiet, virkede Kraften, der nødvendigviis ledede forefter, næsten i Linie med Masterne, hvorved disse var langt bedre istand til at bære den. Nagtet denne Fordeel, blev det alligevel befundet raadeligt, at opsatte Bagstag, og at forstøtte Rundholterne paa enhver mulig Maade. Timer medgik til at udføre disse preliminaire, eller rettere sagt, secondaire Foranstaltninger.

Klokken var over fem om Eftermiddagen, da the Swash's Mandskab begyndte at hive ind paa Taklerne, efter at de sidste Rettelser vare foretagne. Efter en Deel Snagen og efter at Stropper og Surringen havde sanset sig, fandt man at Alt stod godt, og Arbeidet fortsattes. Efter ti Minutters Forløb fandt Spise, at han nu bar Skonnertens Vægt, jaavidt som han i det Hele skulde blive nødt til at bære den, indtil Agterenden hævedes over Vandets Overflade, og han følte sig temmelig sikker paa at faae fat paa Doublonerne. Videre havde han ikke i Sinde at drive sit Forsøg, da Sennor Montesalderon havde opgivet Tanken om at gjenerholde Fortoiet, nu, da saa meget af Ladningen var gaaet tabt. Størstedelen af Krudtet var exploderet, og det der var tilbage

i Skroget, maatte nu være beskadiget af Fugtighed, om ikke aldeles opløst. Dette var idetmindste Don Juans Raisonnement.

Da det var nødvendigt, at anvende den største Forsigtighed, var man meget omhyggelig med at fordele Kræfterne, ved verelviis at hive ind i Gangspillet og Bradspillet, og undertiden i begge paa een Gang. Da det man vandt, kun var i Tommerviis, blev Forstøtningen efterseet, og man fandt at den Spænding, som Masterne vare udsatte for, langt overgik den de leed, da Skonner-ten første Gang blev hævet. Dette hidrørte alene fra den Retning, i hvilken Kræften virkede, og fra den Omstændighed, at Ankeret, der var lagt ud tværs for Briggen, ikke var til saa megen Nytte, som ved foregaaende Leilighed, da det ikke laae saa nær i lige Linie med Talsernes Retning. Spise begyndte at frygte for sine Master, og dette saa meget mere, som Binden begyndte at skage sig lidt nordlig, og Veiret saae noget uroligt ud. Skulde der begynde at sætte Dønning ind i den Bugt af Revet, i hvilken Briggen laae, vilde der, ved den Bevægelse denne vilde medføre, være den yderste Fare for at disse væsentlige Rundholter vilde knækkles, om ikke rives aldeles ud af Skibet. Det var derfor nødvendigt at anvende den yderste Forsigtighed for at afvende dette Onde.

Capitainen skjødte sin Baadsmand, der nu virkelig fungerede som Styrmand, Opfindelsen af den Plan, som nu blev fulgt. To af Skibets største Bahre-Rundholter bleve førte ud over Siden af Briggen, og deres Toppe surrede til Ledene i Rjettingen, hvori Braget hang, en paa hver Side af Skonnerten. Støbte Jernklodse og Rugler bleve surrede til Rodenderne af disse Rundholter, hvilken Vægt bragte dem til at synke tilbunds. Da Rundholterne havde en større Længde end der behøvedes, for at naae Klippen, laae de nødvendigviis i en skraa Retning, der blev mindre og mindre, for hver Tomme Bragets Agterskib hævedes, og dannede saaledes Støtter for Skonnertens Skrog.

Spise glædede sig over denne Plans heldige Udfald, hvorom han overbeviste sig ved et eneste Forsøg paa at hive. Efter at have faaet disse Rundholter til at støtte godt paa Rodenderne, gav han endog Ordre til at opgaae lidt paa Taklerne, og fandt at han virkelig kunde befrie Briggen fra Spændingen, ved at lade Braget hvile ganske paa disse Støtter. Dette bidrog meget til at formindste den Bekymring, som den sig nærmende Nat medførte, og det gjorde den Nødvendighed overflødig, uafbrudt at fortsætte Arbeidet, indtil det tilsigtede Niemed var opnaaet.

The Swash's Mandskab vare netop blevne over.

tydede om den trøstelige Omstændighed, der nylig er bleven meddeelt, da the Poughkeepsie løb ud fra Verne ved Dry Tortugas. De ansaae sig for lykkelige, ved saaledes at have forhindret en af de frygteligste Farer, der kunde møde dem, i det selvsamme Dieblik, da den bedst lagte Plan til deres Ødelæggelse, var isærd med at iværksættes. I denne Henseende lignede de Millioner af deres Medskabninger, der svæve over Evighedens uhyre Afgrund, ganske ubevidste om det Falds ubodelige Charakter, der saa snart vil indtræffe. Spite var, som vi nylig have sagt, inderlig glad over sit Værk, og saasnart det var fuldført, gjorde han, meget tilfreds, Sennor Montefalderon opmærksom derpaa.

„Ingen Londonner Kunstner har nogensinde forfærdiget et Vær nettere Been, Don Wan.“ raabte Capitainen, efter at have forklaret Støtternes Indretning. „Der staaer hun i en Vinkel af halvtredstindstyve Grader, med to saa gode Lemmer under sig, som noget Menneske kan ønske. Jeg kunde nu kaste Alting løs, og lade Braget blive i hvad de kalde statu quo, hvilket jeg formoder, skal betyde, paa dets Been, ligesom en Statue. Hættebrættet er ikke ti Tommer under Vandets Overflade, og naar vi igjen har hevet en halv Time, vil vi kunne see Speilet.“

„Det lader til at Gders Værk, med at faae den ene Ende af Skibet hævet op, er en snild Opfindelse,

Don Esteban," gjensvarede Mexicaneren; „men er De ganske sikker paa at Doublonerne er i det?"

Dette Spørgsmaal blev opkastet, fordi Agenten for en Regjering, hos hvilken Penge meget hyppigt klæbede fast, idet de gik fra Haand til Haand, naturligviis var mistænkelig, og han fandt det vanskeligt at troe, at Mulford, Jack Tier og endog Biddy, ikke under alle Omstændigheder skulde have seet paa egen Interesse.

„Posen blev lagt i een af Kistebænkene, over Speilbjelkerne, førend Skonnerten kængrede," gjensvarede Capitainen, „som Jack Tier har sagt mig; dersom det er Tilfældet, er den der endnu. Ikke engang Haierne vil røre ved Guldet, Don Wan."

„Vilde det ikke være rigtigt at kalde Jack, og høre hans Beretning om Sagen endnu engang, da vi nu synes at være vore Dusters Eldorado saa nær?"

Spike samtykkede og Jack blev kaldt hen paa Skandjen. Den lille Karl havde neppe ladet sig see den hele Dag, og han kom nu langsomt og nølende agterud.

„Jeg antager at Du ikke har taget feil med Hensyn til disse Doubloner, Master Tier?" sagde Spike. „Du veed at de ere i een af Kistebænkene over Speilbjelkerne?"

Jack stod op paa Bundstykket af en af Kanonerne, og saae over Relingen, idet han betragtede de Foranstaltninger man havde truffen med Braget. Skonnertens Hækkebræt kom virkelig tilsyne, i Huulningen mellem Dyn-

ningerne, som rullede over det. Hovmesteren opfangede saaledes igjen et Blik af det Fartoi, ombord i hvilket han havde seet saamegen Fare, og han rystede paa Hovedet, og syntes at tænke paa alt andet end det Spørgsmaal, der nylig var gjort ham.

„Nu, det var om Guldet,“ sagde Spike utaalmelig. „Synet af det Fartoi har bragt mig til at tænke paa andet end paa Guld, Capitain Spike,“ svarede Jack alvorlig, „og det vilde være godt for alle os Søfolk, om vi tænkte mindre paa Guld og mere paa de Farer, vi udsætte os for. I Timer og atter i Timer svævede jeg over Evighedens Rand, paa Bunden af den Skonnert, Don Wan, idet mit Liv saa at sige svævede paa nogle faa Luftbobler.“

„Hvad har alt det med Guldet at gjøre? Har Du bedraget mig med Hensyn til den Kistebænk, Du lille Slynge?“

„Nei, Sir, jeg har ikke bedraget Eder, nei, Capitain Spike, nei. Posen er i den øverste Kistebænk om Styrbord. Der laae jeg den med min egen Haand, og der vil I finde den, dersom I vil hugge Skandsedækket igjennem paa det Sted jeg vil vise Eder.“

Denne Underretning syntes at give hele Capitainens medfødte Begjerlighed ny Energie, han kaldte Folkene fra Aftensmaaltidet, og befalede igjen at begynde paa at hive. Mandskabet blev underrettet om at de nu hev for

Doublonerne, og de gif muntre og tilfredse til Vindbomme og Haandspader, uagtet Solen var gaaet ned.

Alle Spikes Foranstaltninger svarede fortræffeligt til den forehavende Hensigt. Skonnertens Agterdeel hævedes lidt efter lidt, og ved hver Stigning drog Rodenderne af Støtterne sig nærmere mod den lodrette Linie, idet de bleve drevne af den Vægt, der var befæstet til dem, og Rundholterne udgjorde solide Støtter, til at sikke Alt hvad der blev vundet ved Hivningen. Efter et Ovar-teers Forløb var Haffebrættet fem eller sex Fod over Vandet.

Derpaa gav Spike Ordre til at hive Bal, og lod lidt efter lidt opgaae paa Taklerne, for at forviise sig om at Støtterne endnu vilde gjøre Tjeneste. Forsøget lykkedes, og Braget stod i opret Stilling, baaret ganske af de to Rundholter. Da disse nu meget nær stode lodrette, vare de istand til at bære en meget tung Byrde, og Spike ønskede saa meget, at befrie Briggen fra den Spænding, den havde været udsat for, at han overhalede og udhuggede Taklerne, idet han stolede paa at Støtterne skulde gjøre deres Tjeneste. Baadsmanden vovede at gjøre Indvending mod denne Lillid, men Guldet laae Capitainen nu saa nær, at han hverken horte eller svarede denne Indvending. Lommermanden fik Ordre til at gaae over paa Braget, med sit Redskab, medens Spike, Sennor Montefalderon, og to Mand til at roe,

gik i Jollen, for at varetage Arbeidets Fremgang. Jack Tier fik Ordre til at staae i Røstet, og saa nær, som muligt, at udpege det Sted, hvor Lømmemanden skulde hugge Hul.

Da Alt var færdigt, gav Spise Ordre til at tage fat, og Spaanerne begyndte at flyve omkring. Ved Hjælp af Saugen og Dren blev der snart gjort et Hul i Dækket, saa stort at to eller tre Mand ad Gangen kunde komme derigjennem, og man begyndte at søge efter den meget attraaede Kistebænk. Paa denne Tid var det ganske mørkt, og en Lanterne blev sendt over fra Briggen, for at sætte de Søgende istand til at see. Spise havde skudt Jollen klos op til Hullet, hvor den blev holdt an af Golkene, medens Capitainen stak Lanternen og Hovedet ind i Abningen, for at recognoscere.

„Ja, det er altsammen rigtigt!“ raabte Capitainen fra hans snevre Abning, „jeg kan netop see Laaget paa den Kistebænk, som Jack mener, og vi skal snart faae fat paa det vi lede efter. Det er ligesaagodt, Lømmemand, at Du tager Klæderne af og gaaer derind, jeg skal vise Dig Stedet, hvor Du skal finde Kistebænken. Du er vel vis paa, Jack, at det var den Styrbords.“

„Ja, ja, Sir, den styrbords Kistebænk og ingen anden.“

Lømmemanden var snart inde i Hullet, ligesaa nogen som da han kom til Verden. Det var et mørkt

Sted for et Menneske at stige ned i, paa den Tid af Aftenen, thi Lyset fra Lanternen havde ikke meget at betyde, og den meste Tid var den beskyyget, ifølge den Maade paa hvilken Spike var nødt til at holde den.

„Pas paa og faae godt Fodfæste, Lømmemand,“ sagde Capitainen i en venligere Tone end sædvanlig. „førend Du slipper med Hænderne; men Du kan formodentlig svømme?“

„Nei Sir, ikke et eneste Tag, jeg har aldrig kunnet komme ud af det i Vandet.“

„Saa maa Du være desto mere forsigtig, havde jeg vidst det, vilde jeg have sendt en anden Mand ned; men pas paa at Du har Fodfæste. Bedre til venstre, Mand, bedre til venstre. Der er Laaget paa Kistebænken, Du har fat paa det, hvorfor aabner Du ikke?“

„Det er qvælnet ud af Vandet, Sir, og jeg maa have et Huggejern eller et eller andet Redskab af den Slags. Vær saa god at sige til een af Folkene, at de lange mig et Huggejern fra min Kiste, et godt stærkt et vil være tjenligst.“

Denne Ordre blev givet, og under det Ophold den forarsagede, opmuntrede Spike Lømmemanden til at være koldblodig, og for Alting passe paa at holde Fodfæste. Hans egen Begjerlighed efter at komme i Besiddelse af Guldets var saa stor, at han holdt Hovedet inde i Hullet, og affaar derved fuldkommen Manden, som var

indenfor, fra at have Communication med den ydre Verden.

„Hvad er der i Veien med Dig?“ spurgte Spife, lidt barsk. „Du ryster, og dog kan Vandet ikke være foldt paa denne Brede. Nei, saavidt jeg kan føle med Haanden, har det netop en behagelig Barime.“

„Det er ikke Vandet, Capitain Spife ... jeg vilde onste de kom med Huggejernet. Hørte De ikke noget, Sir? jeg er vis paa at jeg hørte noget.“

„Høre, hvad skulde her være at høre? medmindre der er nogle Gist inde, der fare omkring for at slippe ud af Skibets Løst.“

„Jeg er vis paa at jeg hørte Noget der lignede et Suk, Capitain Spife. Jeg kan ikke arbejde, Sir. Jeg er ikke til nogen Nytte her, lad mig komme ud, Sir, og send en Mand ned, der kan svømme.“

Spife udstødte en frygtelig Forbandelse mod den stakkels Tommermand, som vi ikke finde det passende at gjentage, derpaa lod han Lyset fra Lanteren falde lige paa Mandens Ansigt. Det rystende Legeme, det blege Ansigt og det hele Ydre, der røbede en til Vanvid grændsende Rædsel, forbausede saavel som foruroligede ham.

„Hvad feiler Dig, Mand?“ sagde Capitainen med Tordenroft. „Bring Huggejernet ind under Laaget, eller jeg styrter Dig i Vandet. Der er intet her, hverken dødt eller levende, som kan gjøre Dig nogen Skade.“

„Suffet Sir — jeg hører det igjen, lad mig komme ud, Capitain Spife.“

Denne Gang hørte Spife selv noget, som endog han antog for et Suf. Det kom tilshneladende fra Skibets Dyb, og var tilstræffeligt tydeligt og hørligt. Hvorvel han var forbauset, stak han Skuldbrene inden for Abningen, som for at trodse den D mon, der plagede ham, her mødte han Tømmermanden, der bestræbte sig for at komme ud. I den Kamp der fulgte p a blev Lanterne tabt i Vandet, og de halv affindige Kæmpende fortsatte Striden i Mørket. Suffet blev gjentaget, og nu foer Sandheden som et Lyn gjennem Begges Sind.

„Støtterne! Støtterne!“ udbrod Tømmermanden indenfor. „Støtterne!“ gjentog Spife, der trak sig tilbage til Baaden, og raabte til sine Folk, „kast Altting los fra Braget!“ Den ene Støttes Rubben blev nu hørt tydeligere end nogenfinde, og den nederste Ende gled ud imod Siden, og ikke agterud, som man havde frygtet, og lod Braget synke langsomt til Bunden. Et gjennemtrængende Skrig opsteeg fra det snævre Rum indenfor, derp a hørtes Vandets Gurglen i Abningen, hvorefter ingen anden Lyd kunde opdages, end den eensformige og stadige Skulpen af Gulsens Søer over Nlevets Klipper.

Denne Hændelse gjorde et dybt Indtryk. Ulykken syntes at følge Briggen, og de fleste af Folkene satte

denne Begivenhed i Forbindelse med den foregaaende Rats usædvanlige Syn. Endog Sennor Montefalderon var tilbøielig til at opgive Doublonerne, og han bad Spike om at skynde sig det bedste han kunde til Ducatan, for at søge en venstkabelig Havn. Capitainen vaskede; men Gjerrighed var altfor stærk en Lidenstabs hos ham, til saa let at lade sig rive bort fra Gjenstanden derfor, og han nægtede at opgive sit Forsæt.

Da Braget var aldeles fri fra Briggen, da det sank for tredie Gang, led den ingen Skade ved denne Leilighed. Ved at fornye Surringerne, vilde Alting være istand til at begynde Arbeidet forfra, og dette havde Spike besluttet at forsøge om Morgen. Folkene vare altfor fatiguerede, det var for mørkt til at tænke paa at fortsætte Arbeidet den Aften; og det var et stort Spørgsmaal, om man kunde have faaet Mandskabet til at arbejde. Der blev altsaa givet Ordre til at alle Mand skulde gaae til Kois, da Capitainen afloste af Don Juan og denne af Jack Tier, skulde gjøre Nattevagt.

„Dette er en sorgelig Hændelse, Don Esteban,“ bemærkede Mexicaneren, da han og Spike gik op og ned ad Skandsen, førend den sidste gik til Kois; „en sorgelig Hændelse! Min stakkels Skonnert synes at være forladt af sin Skytshelgen. Og saa Eders stakkels Lømermand!“

Ja han var brav nok med en Saug eller en Dre," svarede Spike gabende; „men vi blive vante til saadant Noget tilføes. Det er ikke meer eller mindre end en Tommermand, der er gaaet bort. God Nat, Sennor Don Wan; i Morgenstunden vil vi igjen see at faae fat paa Guldet."

Sjette Kapitel.

Spike laae i en fast Søvn i sin Koi, tidlig den næste Morgen, førend Dagslyset vendte tilbage, da han pludselig foer op, gned sine Dine og sprang op paa Dækket, som en Mand der er bleven forfærdet. Han havde hørt, eller troede at have hørt, et Skrig. En Røst, som han engang kjendte godt, og i hvilken han havde funden Behag, syntes at raabe ham lige ind i Øret. I Forstningen havde han med Forundring lyttet til dens Ord, fortryllet, som Fuglen af Slangen, da Tonerne tilbagekaldte Scener og Personer, der engang havde besiddet et stort Herredømme over hans raae Følelser. Pludselig blev Stemmen haardere og den sagde:

„Stephen Spife, vaagn op! Timen er nær, og Dine Fiender er Dig nærmere end Du troer. Vaagn op, Stephen, vaagn op!”

Da Capitainen var kommen paa Benene, og havde duffet Hovedet ned i et Gad Vand, der stod rede til ham i Lufaset, kunde han, om det gjaldt hans Liv, ikke have sagt, om han havde drømt eller været vaagen, om det han havde hørt var Resultatet af en feberagtig Indbildning, eller af Naturens Love. Raabet forfulgte ham hele Morgenens, eller indtil vigtige Begivenheder saaledes beffæstigede ham, at de drog hans udeelte Opmærksomhed ene hen til dem.

Det var endnu ikke Dag. Folkene laae endnu i dyb Sovn, slangede omkring paa Dækket, thi de undgik det lille og bestuvede Folselufaf, i det varme Klima, og det var tilshneladende Nattens roligste Time. Spife gik frem og tilbage, for at see efter den Mand der havde Ankervagt. Det fandtes at være Jack Tier, der stod i Nærheden af Kabysen, med Armene foldet, som sædvanligt, tilshneladende ventende paa de første Tegn til den sig nærmende Dag, der begyndte at blive synlig i HORIZONTEN. Capitainen var ikke saa fuldkommen godt stemt mod Hovmestersmathen; men Jack havde, paa en ubegrikelig Maade, faaet et Herredomme over sin Chef, der var meget usædvanligt, for enhver Underordnet, ombord i the Swash, at erholde. Spife havde havt mere Agtelse

for Mulfords Mening, end for nogen anden Styrmands, han havde havt i sin Tjeneste, men dette var en Afgtelse, der skyldtes en høiere Dannelse, Manerer og Herkomst. Hvorimod det Herredømme, som lille Jack havde vundet, var aldeles uforklarlig. Han vilde i sine hemmeligste Tanker nødig indromme det for sig selv, skjøndt han havde begyndt at føle det ved enhver Leilighed, i hvilken de kom i Berørelse, og underkastede sig det, som en Ting, der ikke kunde undgaaes.

„Jack Tier,“ sagde Capitainen, der nu atter besøgte sig under fire Dine med den Anden, og gjerne vilde vide hans Mening om det Punkt, der plagede ham, skjøndt han ikke vidste hvorfor; „Jack Tier, svar mig paa en Ting. Troer Du, at det var Skikkelsen af en død eller levende Mand, vi saae ved Foden af Fyrtaarnet.“

„Man seer aldrig de Døde læne sig til Murene paa den Maade, Stephen Spike,“ svarede Jack koldblodig, uden endog at forandre sine Armes foldede Stilling. „Hvad I saae var en levende Mand, og I vilde gjøre vel i at vogte Eder for ham. Harry Mulford er ikke Eders Ven, og der er god Grund dertil.“

„Harry Mulford, og levende! Hvorledes kan det være, Jack? Du kender den Havn, i hvilken han selv valgte at løbe ind.“

„Jeg kender den Klippe paa hvilken I valgte at forlade ham, Capitain Spike.“

„Naar det er saa, hvorledes kunde han da være levende og paa Dry Tortugas. Det er umuligt!“

„Det er saaledes. I saae Harry Mulsford levende, sund og karff, og rede til at forselge Eder til Galgen. Tag Eder altsaa i Agt for ham; og tag Eder i Agt for hans smukke Kone!“

„Kone? Karlen har ingen Kone, han har altid anført at han var Ungkarl!“

„Manden er gift, og jeg beder Eder tage Eder i Agt for hans smukke Kone. Ogsaa hun vil være et Vidne imod Jer.“

„Dette vil altsaa blive en Nyhed for Rose Budd. Det skal idetmindste glæde mig at fortælle hende det.“

„Det vil ikke være nogen Nyhed for Rose Budd, hun var nærværende ved Vielsen, og vil aldeles ikke blive overrasket. Rose elsker Harry alt for høit, til at hun skulde lade ham gifte sig, uden at være tilstede ved Brylluppet.“

„Du taler ganske besynderligt, Jack! Hvad betyder alt dette? Jeg er Capitain paa dette Skib, og vil ikke lade mig drive Gjæk med, siig mig Din Mening reent ud, Karl.“

„Min Mening er simpel nok, og let fortalt. Rose Budd er Harry Mulsfords Kone.“

„Du drømmer, Karl, eller ogsaa har Du lyst til at drive Gjæk med mig!“

„Det kan være at det er en Drøm; men den vil vise sig at være sand. Dersom de have fundet Corvetten, the Poughkeepsie, hvorefter jeg nu ikke tvivler, saa er Mulford og Rose Mand og Kone.“

„Nar! Du veed ikke hvad Du siger! Rose er i dette Dieblif i sin Røbe, hjertesyg over at den unge Mand foretrak at leve paa Florida Kysten, for at fare med the Molly!“

„Rose er ikke i sin Røbe, hverken syg eller karsk, heller ikke er hun ombord i denne Brig. Hun gik bort med Fyrbaaden, for at frelse sin Elsker fra den nøgne Klippe, og det lykkedes hende godt at udføre det. Gud var med hende, Stephen Spike, og det mislykkedes sjældent for et Menneske, der har en saadan Ven, til at hjælpe sig.“

Spike blev forbauset over denne Tale, og ikke mindre over den koldblodige og tillidsfulde Maade, paa hvilken den blev fremsat. Jack talte rigtignok paa en vis dogmatisk og orakelagtig Maade, der kunde have forringet hans Myndighed over en Person, paa hvem han havde mindre Indflydelse; men det forringede ikke i mindste Grad sin Virkning paa Spike. Det gjorde tværtimod Capitainen tilbøielig til, at sætte en blind Tro til hvad han hørte, og det saa meget mere, som de Omstændigheder, der bleve meddeelte, i sig selv næsten syntes umulige. Der forløb en halv Minut, inden han tilstræk-

feligen havde fattet sig, for at kunne fortsætte Samtalen.

„Fyrbaaden!“ gjentog Spike derpaa langsomt. „Men, Knekt, Du sagde mig jo at Fyrbaaden var raget i Drift, idet den var sluppen Dig ud af Hænderne!“

„Det gjorde den, Sir,“ svarede Jack ganske rolig, „siden jeg selv kastede Fangelinen løs, og hvad der er endnu mere, gik med den.“

„Du! det er umuligt. Du staaer og lyver for mig. Dersom Du var gaaet bort med Baaden, hvorledes kunde Du da nu være her? Nei, nei, det er en ussel Lagn, og Rose er nede!“

„Gaae ned og see i hendes Lukas, og lad Ederø egne Dine overbevise Eder.“

Spike gjorde hvad der blev foreslaaet. Han gik ned, tog en Lampe, som altid var tændt, og gik uden videre Ceremoni lige til Roses Lukas, hvor han snart overbeviste sig om at Fuglen virkelig var floien. En frygtelig Forbandelse, der udstødtes med en saadan Styrke, at den vækkede Mrs. Budd og Biddy, fulgte efter denne Opdagelse. Da han havde besluttet ikke at gjøre Noget halvt, rev han Døren op til Enkens Lukas, og forvissede sig om, at den Person han søgte, ikke var der. Nu fulgte en rasende Strøm af Eder og Forbandelser, der besvaredes med de sædvanlige Skrig. Midt under denne voldsomme Scene, blev der alligevel opkastet Spørgs-

maal og givet Svar, der ikke alene tjente til at bringe Capitainen til Kundskab om, at Jack ikke havde sagt ham andet, end hvad der var sandt, men til at gjøre en Ende paa Alt hvad der kunde ligne en venfskabelig Forstaaelse, mellem ham og Enken efter hans gamle Skipper. Indtil denne Forklaring, havde Skiuet været vedligeholdet mellem dem, men fra dette Dieblif maatte nødvendigviis endog ethvert Tegn paa Høflighed ophøre. Spise var aldrig særdeles fin i Selskab med Fruentimmer, men nu tilfidesatte han ganske denne Fordring. Hans Forbittrelse var saa stor, at han aldeles forglemte sig selv, og lod nedregne Skjældsord over baade Mrs. Budd og Biddy, som paa ingen Maade kunde undskyldes, og som det vilde være upassende her at gjentage. Svag og eenfoldig, som Enken var, manglede hun dog ikke Mod, og ved denne Feilighed var hun ikke tilbøielig til, i Taushed at underkaste sig alle disse ufortjente Fornærmelser. Biddy fulgte som sædvanligt sin Hersterindes Exempel, og den ordrige Strid blev ført af disse To, med en ganske respectabel Livlighed.

„Jeg kjenner Dem — nu kjenner jeg Dem!“ ifreg Enken, lige saa høit, som hun kunde, „og De kan ikke længer bedrage mig, uværdige. Søn af Neptun, som De er. De duer ikke til at være simpel Matros og vilde blive indført i Rullen, som Halvbefare, af enhver Gentle-

man ombord i et Stib. De, en fuld tilrækket Semand! nei De er ikke engang en halv tilrækket, Sir, det siger jeg Dem lige i Deres Dine."

"Ja, og det er ikke det halve af hvad man kunde sige om En som Dem!" faldt Biddy ind, medens hendes Madmoder standsede for at trække Veiret. "Og De vilde have Miss Rose til Kone, medens Biddy Noon vilde være meget for god til Dem! Vi kjende Dem og veed Alt om Dem, og kan fortælle Deres Historie complet, lige fra den Dag De blev født, til dette Dieblis, og vi vil ikke finde et eneste Ord at sige til Gunst for Dem, i hele den Tid — og en kostelig Alder er det ovenikjøbet, for en Gentleman at ville ægte den smukke unge Miss Rose! Och! jeg agter Dem ikke værd at see paa, saa hæslig er De!"

"Og De forsøgte paa at overtale mig til at troe, at De var en Ven af min stakkels kjære Mr. Budd, hvis Sko De var uværdig til at røre ved, og som baade havde Hjerter og Aand for den ædle Stand, som De vanærer," faldt Enken ind, saasnart Biddy gav hende Leilighed, derved at hendes Tales Strøm standsede, for at vrænge Ansigt, idet hun udtalte Ordet, hæslig. "Jeg troer nu at De kopsatte de stakkels Mexicanere, for at faae fat paa deres Penge, og saasnart vi kastankre paa en Rebe, vil jeg gaae iland og anklage Dem for Mord, det vil jeg."

„Gjør det fjære Missus, og jeg vil være Deres Borgen, det vil jeg, og gjøre min Gød paa Alt hvad der er fteet, og mere til. Och! De er en Usling, at ønske at blive Miss Roses Mand, og hun, saa ung og smuk og De saa gammel og hæsli!“

„Kom, kom, Stephen Spike, staae ikke der og klamres med Qvinder, naar I og Eders Brig, og Alt hvad I eier, er i Fare,“ raabte Jack Tier fra Agtertrappen. „Dagen er brudt frem, og hvad der er meget værre for Eder, Eders farligste Fiende er kommen med den.“

Spike var næsten sorteblaa af Raseri, og færdig til at bryde ud i de grueligste Forbandelser, men ifølge denne Advarsel sprang han op ad Trappen, og var i et Dieblis paa Dækket. I Førstningen følte han stor Tilbeielighed til at lade sin Hævn gaae ud over Tier, men til Lykke for den Sidste, faldt Capitainens Vine, saasnart han havde sat sin Fod paa Dækket, paa the Poughkeepsie, der den Gang var mindre end en halv Miil fra the Swash, strækkende ind imod Revet, skjøndt den rigtignok var en god halv Miil i Læ. Dette Syn forjog alle andre Tanker fra hans Sjæl, og Capitainen paa the Swash viste sig i den eneste Stikkelse, hvori han kunde siges at være respectabel, nemlig som Sømand. Næsten instinktmæssigt raabte han alle Mand op, derpaa anvendte han en kort Minut til at overfsue sin Stilling.

Det var virkelig paa Tiden, at the Swash kom i Bervægelse. Der laae den med tre Ankere i Bund, Skonnertens indbefattet, alle de den eiede, med Undtagelse af Dagligankeret og et Varpanker, med Taklerne tilveirs, klar til at slaae paa Braget, og al den Extraforstotning som var anbragt paa Masterne. Corvetten havde den samme Seilføring, som da den forlod Dry Tortugas, eller de tre Mersseil Rhyver og Mesan, men de fleste af dens andre Seil vare los, endog til Bovenbramsseil og Jager, skjøndt de ved Hjælp af det løbende Redskab, vare halede klos op til Ræerne. Med eet Ord, enhver Semand vilde ved et Diekast vide, at Skibet kun ventede paa et passende Dieblik for at sprede sine Vinger, og den vilde da flyve gjennem Vandet med en brændende Fart. Veiret saae noget smudset ud, Kulingen tiltog gradviis og det truede med at blæse haardt op ad Dagen.

„Hug ud, hug ud!“ raabte Spise til Baadsmanden, der var den første der kom paa Dækket. „Den blodige Corvet er i Hælene paa os, og der er ikke et Dieblik at give bort. Vi maa stikke Ankrene fra os og lade dem ligge. Hug ud, og kast los, For og Agter, Gutter.“

Dette lykkedes efter nogle faa Minutters fortvivlet Anstrængelse. Intet Menneſke arbeider som Søfolk, naar disse have Hastværk, da deres Anstrængelser gaae ud

paa at modvirke Bygger, og at undgaae Forlegenheder, af den meest paatrængende Charakter. Saaledes var det ogsaa nu med Mandskabet paa the Swash. Ankerfjetingernes Klirren varede kun en Minut, saasnart der var heret ud, lod man Lampen løbe ud af Klykset, eller lod den gaae overbord fra et andet Sted paa Briggen. Herved var Skibet strax fri fra Bunden; men der stod meget tilbage, førend man kunde sætte den i Bevægelse.

„Løb væk med Udhaleren!“ raabte Spike igjen, idet han paa samme Tid, med egen Haand, fastede Givougene paa Storseilet løs. „Klyveren løs!“

Alt skeete i et Nu, og the Swash skød bort fra den stakkels Tømmermands Grav, med den Ro og Lethed i sine Bevægelser, som var eiendommelig for alle dens Evolutioner. Dernæst lod man Mersseilet falde, hvorefter Bramskjoder blev skoddet for, Seilet heist og Fokkehals redet under. Der kom snart Liv i the Molly, og den dandsede paa Søerne, der mødte den med mere Styrke, som den gled ud fra det Læ, Revet dannede, og kom ud i det mere oprørte Hav. Fra det Dieblif Spike gav sin første Ordre, indtil alle hans Seil vare tilsatte, var der netop forløben syv Minutter.

The Poughkeepsie, med sit langt overlegne Mandskab, var imidlertid ikke ledig. Skjøndt Frivagtsquarteret ikke blev forstyrret, stagvendte den, og stod ud fra Revet,

i en Linie paralel med Briggens Cours, og omtrent i en halv Qvartmiils Afstand fra den. Derpaa tilsatte den Seil, Underhalse vare redne under i Vendingen. Spise vidste, at det var til hans Fordeel, at gjøre korte Slag med Briggen; thi den var saa hurtig i sine Bevægelser, at han troede den kunde gaae over Stag i halv saa lang Tid, som der vilde udfordres for et Skib af the Poughkeepsies Længde. „Klar til at vende!“ raabte han derfor, da han var mindre end en Qvartmil fra Revet. „Roer i Læ!“ Rundt dreiede the Molly, som en Top, og havde fuldt Seil over den anden Boug, i ringere Tid end en Minut. Corveittens Bevægelser vare mere statelige og noget mere betænsomme. Dog stag-vendte den smukt, og baade Spise og Baadsmanden rystede paa Hovedet, da de saae den komme til Vinden, med bugnende Seil og spillende Skjoder.

„Den Karl vil sthyde en Cabellængde op i Vendingen!“ udbrod Spise. „Han vil nok blive vor Overmand i dette Spil; Hold af, min Gut, hold af mod Passagen. Vi maa hellere løbe over Revet, end at stole paa vor hurtige Seillads i aabent Vand.“

Briggen holdt altsaa af, der blev firet paa Skjoderne og taget et Tag i luv Braser, for at sthyre den ny Cours. Da Vinden var stadig var det muligt at strække gennem Passagen, med godt fuld Seil, skjøndt Rulingen, der begyndte at tiltage mere end Spise ønskede, lod til at ville trække sig mere

syndstlig, efterhaanden som Dagen skred frem. Denne var ikke destomindre the Swash's bedste Seilads, og Alle ombord nærrede det bedste Haab om at undgaae deres Førfølger, dersom de kunde vedligeholde denne Fart. Indtil denne Følelse begyndte at udbrede sig ombord i Briggen, saaes ikke et Ansigt paa dens Dæk, der ikke forraadte den største Engstlighed; men nu begyndte Noget, som lignede barske Smil, at vise sig paa Mandskabets Ansigter, da deres Fartoi snarere syntes at flyve, end at skide sig gjennem Vandet, henimod Indløbet til den Kanal, hvortil der saa ofte er hentydet i denne Fortælling.

Paa den anden Side seilede the Poughkeepsie hypperligt, og blev udmærket godt manoevreret. Alle Mand vare nu paa Dækket, og Næstcommanderende havde taget Raaberen. Capitain Mull var en Mand, der vaagede over Orden, og en dygtig Officier. Alt hvad han foretog sig skete overeensstemmende med Reglerne, og systematiskt. I det Øieblik the Swash skulde til at løbe ind i Passagen, blev der slaaet Klar-Skib. Ikke saasnart havde Mandskabet mødt ved de Læ, eller bagbords Kanoner, førend disse blev sat i løse Tallier og gjort klar til at bruges. Paa Grund af at hans Skib var længer i Læ, og den Omstændighed at han altid skjed saa meget op i Vendingen, vidste Capitain Mull, at han ikke vilde tabe meget ved at luffe op i

Vinden, eller gjøre et halvt Slag, medens han kunde vinde Alt ved et eneste velrettet Skud.

Striden begyndte med at Corvetten affyrede sin luv Bougkanon med enkelt Skarp, paa the Swash. Ingen Skade skete, skjøndt Briggens Fokkeraa paa et Haar nær var bleven rammet. Dette Experiment blev tre Gange gjentaget, uden at endog et Kabelgarn blev overskudt, skjøndt Wallace selv havde stillet Kanonen. Men en Kugle kan komme Maalet meget nær, uden at gjøre nogen Skade. Dette var Tilfældet ved denne Leilighed, og „Skibets Gentleman“ var ikke lidet ydmyget over dette Resultat. Menneffene ansee saa ofte Held som et Kjendtegn paa Fortjeneste, at kun saa af dem dvæle, for at undersøge Grundene til at en Ting ikke lykkes, skjøndt det hyppigen findes, at Foretagender lykkes, naar de største Misgreb ere begaaede. Capitain Mull besluttede nu at løbe i Vinden, da hans Skib var længer i Læ end han ønskede. Der blev givet Ordre til Officiererne paa Batteriet, at passe det rette Dieblik, og Roret blev lagt i Læ. Ligesom Skibet dreiede til Vinden, blev hver Kanon affyret, efterhaanden som den kom til at bære, indtil den sidste var affyret. Derpaa blev Skibets Cours forandret, idet der blev støttet med Roret, forend Farten var tabt, og Corvetten faldt igjen af til Cours.

Alt dette skete i saa kort et Tidsrum, at the Poughkeepsie ikke tabte det ringeste, medens the Swash led

betydelig Skade. Kanonerne vare stillede efter Briggens Rundholter og Seil, da Capitain Mull kun ønskede at tage den Jagede, og den Udsættelse de forarsagede tilveirs, var saaledes, at Spise og hans Mandskab i Begyndelsen troede, at hele Rejsningen vilde komme ned over Hovedet paa dem. En Kugle overfjød alle Briggens Iuv Forrestængevant, og vilde rimeligviis have bragt Stangen til at falde, dersom ikke en Anden, der fulgte strax efter, havde skudt dette Rundholt midt over, hvorved Stangen med Alt hvad der var oven for den, naturligviis styrtede ned. Af Stormasten var næsten dens halve Tykkelse bortskudt, og Kloen var bortskudt af Gafelen. Fokkeraaen var skudt midt over, og meget af den vigtigere Deel af Takkelladsen var sønderskudt, paa forskjellige Steder i Skibet.

Under saadanne Omstændigheder var Flugt umulig, med mindre en eller anden overordentlig ydre Hjælp kunde opnaaes. Dette indsaae Spise strax og han greb til det eneste Middel der stod tilbage, og som muligen endnu kunde frelse ham. Kanonerne udsphede endnu deres Røg og Flamme, da han gav Ordre til at lægge Roret haardt op. Det Løb i hvilket Skibene befandt sig, var ikke saa bredt at han jo turde haabe, at kunne løbe tværs over det, og løbe ind i en Canal mellem Klipperne, der laae gunstigt for saadant et Foretagende, førend Corvetten kunde indhente ham. Hvorhen den Ka-

nal førte, hvad Dybde der var i den, eller om det ikke var en cul de sac, hvori der var grundt Vand, var Altsammen noget hvorom Spise var uvidende. Omstændighederne tillod imidlertid intet andet Valg.

Til Lykke for Udførelsen af Spises forehavende Plan, var Intet af det der var faldet ned fra Beiret gaaet overbord, saa at det kunde genere Briggens Bevægelse. Forud saae den især ud som et Brag, da Fokkeraaen var falden heelt ned, saa at den belemlrede Bassen, medens Forstangen og de dertil hørende Rundholter og Takkellads, hang tæt ovenover den. Dog var der Intet faldet ud over Skibets Side, saa at det hang i Vandet, og Briggen lystrede Roret som sædvanligt. Den løb altsaa mod den nysomtalte Abning i Revers Side, dreven rask frem ved Trykket af den stive Kuling i dens Seil, der endnu frembød tilstrækkelig Overflade for Kulingens Virkning. Istedensfor at holde af for at følge, holdt the Poughkeepsie Luven, og i det Dieblif the Swash løb ind i den ukjendte Passage, som den blindthen styrkede sig ind i, var Corvetten omtrent et tusind Alen til Luvert, og tværs for dens Agterspeil. Intet vilde nu have været lettere for Capitain Muss, end at ødelægge den Jagede; men Mennefskelighe-den hindrede ham i at slyde. Han vidste, at dens Bane maatte være kort, og han ventede fuldt og fast at see den gaae til Ankers; det vilde da være ham en let Sag

at tage den i Besiddelse, ved Hjælp af hans Fartøier. I denne Forventning mindskede han endog Seil, idet han lod Bramseilene løbe og opgav Underseilene. Paa denne Tid havde Kulingen tiltaget saa meget, at han tænkte paa at tage et Reeb ind, og det Skridt han nu havde gjort, havde et dobbelt Niemed til Hensigt.

Til Alles Forundring ombord i Corvetten, holdt Briggen gaaende, indtil den var en fuld Dvartmiil borte, idet den indviklede sig mere og mere mellem denne Masse af Rev, uden at der tilstødte den noget. Dette bevægede Capitain Mull til at give Ordre til at fæste nogle Bomber efter ham, som et Vink om at gaae til Ankers. Medens Kanonerne bleve gjort klar, holdt Spiske dristig gaaende, da han vidste, det var Livet om at gjøre, og da han begyndte at føle et svagt Haab, idet han fjernede sig længer og længer fra sine Forsølgere, og han ikke mødte nogen Hindring fra Klipperne. Endog Mandflabet, der havde begyndt at knurre over, hvad der forekom dem var at vove for meget, deeltog i en ringe Grad i den samme Følelse, og begyndte at udføre den Ordre de havde faaet, at forsøge paa at faae Storbaaden sat i Vandet, med nogen Udsigt til Held. For den Tid kunde Arbeidet i det Hele taget neppe siges at være i Gang, men to eller tre af de ældre Matroser mandede sig nu op, og der blev gjort Foranstaltninger, som lovede et heldigt Udfald. Men det var ikke nogen let Sag, at sætte

Storbaaden ud, paa en Brigantine, der havde mistet sin Fokkeraa, og ingen Rær havde paa Storreisningen. En Ladebom blev i Almindelighed brugt til at lette Agterenden af Baaden; men en Ladebom vilde nu være unyttig Agter, uden en tilsvarende For. Medens disse Ting bleve debatterede under Baadsmandens Overopsyn, og Spise stod mellem Judasorene, for at varstoe Roergængerer, affyrede Corvetten den første Bombe. Den farlige Masse kom susende hen over dem i the Swash, der holdt Hovederne i Veiret og Vinene fæstede paa den mørke Gjenstand. Projectilet gik en god Qvartmiil i Læ hvor den sprang. Dette første Skud blev egentlig kun givet for at advare Capitainen om, hvorlænge han turde blive under Corvettens Skjts, og for at minde ham om at dreie bi. Det næste Skud fulgte strax efter. Projectilet saaes at ricochettere i lige Linie med Briggen, idet det gjorde Spring paa en halv Qvartmiils Længde. Det berørte Vandet omtrent halvtredsfindstue Yards agtenfor Briggen, gik lige over dens Dæk, gjennem dens Storfeil og en Deel af dens nedhængende Taffellads forude, og sprang omtrent et hundrede Yards forren for Briggen. Som det i Almindelighed er Tilfældet med saadanne Projectiler, spredte Stumperne sig til Siderne, eller gik videre frem, drevne af den oprindelige fremdrivende Kraft.

Virksomheden af dette sidste Skud, paa the Swash's Mandskab, var siebliffelig og dyb. De svage Glimt af Haab forsvandt paa engang, og en levende Bevidsthed om deres fortvivlede Stilling paatvang sig dem Alle. Storbaaden blev glemt, og efter et Dieblifs Raadslagning gik hele Mandskabet, med Baadsmanden i Spidsen, hen paa Bakken, og forestillede deres Chef hvor uforsvarligt det var, at holde længer ved, under saa vovelige Omstændigheder, der truede deres Liv paa saa mange forskjellige Maader. Spike hørte paa dem med Dine, der gnistrede af Raseri. Han befalede dem med Tordenstemme at gaae tilbage til deres Pligt, idet han slog sig paa Brystet, hvor man vidste han, skjult under Trøien, bar revolverende Pistoler, med en Mine, der kun kunde have een Betydning.

Det er et besynderligt Herredømme, Mennesket undertiden erholder over deres Medmennesker, ved Hjælp af Charakter, Vaner, Commando, Lydighed og ved at imponere. Spike holdt strængt over Disciplinen, da han stode paa den og en hoi Hæder, for den ubegrænsede Tvang han ofte fandt det nødvendigt at udøve over sit Mandskab. Ved nærværende Leilighed var hans Folk i hoieste Grad urolige, men Vanen til Underkastelse og Lydighed mod deres Anfører, modvirkede Følelsen og holdt dem i Uvished. I retslig Henseende vare de sig den Stillings Natur, hvori de vare beskæftigede, fuldkommen

bevidst, og vilde meget nødig forsøge Skindet af deres Forbrydelse; men de fleste af dem vare blevne hjulpede ud af saamange alvorlige Vanskeligheder, ved foregaaende Leiligheder, ved Capitainens Koldblodighed, Mandskraft og Snarraadighed, at en svag Straale af Haab skinnede dunkelt hos hver af de gamle raa Ulke. Som en Følge af disse forskjellige Marsager, frafaldt de deres Indsigelser, idetmindste for Diebliffet, og det lod, som de vilde vende tilbage til deres Pligt, skjøndt paa en tvær og egensindig Maade.

Det var imidlertid lettere at forsøge paa at sætte Storbaaden ud, end at iværksætte det. Dette beviste Forsøget snart, og Spise opgav endog Forsøget. Han gav Ordre til at fire Jollen i Vandet, hale den op paa Siden, og gjøre den klar til at modtage Mandskabet, ved at forsyne den med sinde Quantiteter af Proviant og Vand. Imidlertid soer Briggen ned i Ræ, mellem Klipper og Brændinger, uden nogen anden Veiledning, end den, som de synlige Farer frembød. Spise vidste ikke mere, hvor han gik hen, end den ringeste Mand i Skibet. Hans eneste Hiemed var at slippe bort fra sine Forsølgere og at frelse sin Hals for Strikken. Han forsøgede den Fare for Straf, for hvilken han virkelig udsatte sig, thi han kjendte bedst sine Forbrydelsers Udstrækning og Bessaffenhed, af hvilke de Faa, der ere meddeelte Ræseren, vare langt fra at være de alvorligste i moralsk Henseende,

af dem han havde begaaet, medens de kunde have været de meest fremtrædende, betragtede igjennem de internationale Loves Statuter.

Omtrent paa denne Tid gif Sennor Montefalderon forud, for at tale med Spife. Denne Gentlemans rolige Opførsel, hans ligefremme og koldblodige Udfærd, tydede paa en Samvittighed, der ikke saae nogen særegen Grund til Frygt. Han ønskede at undgaae Fangenskab, for at han kunde vedblive at tjene sit Fædreland; men der var ikke nogen anden Frygt som besværede ham.

„Har De i Sinde at stole paa Jollen, Don Esteban?“ spurgte Mexicaneren roligt. „Dersom det er Tilfældet, antager De den da ikke for lille til at rumme os Alle, saamange vi ere?“

Spife svarede med undertrykt Stemme. „Tal sagtere, Don Wan,“ sagde han. „Baaden vilde være betydelig overlastet, med alle Mand i den, især imellem Brændingerne, og med den Ruling vi have; men vi kan lade nogle af dem blive tilbage.“

„Briggen maa tidligere eller senere tørne paa Klipperne, Don Esteban; og naar den gjør det, vil den slaas i Stykker, i ringere Tid end en Time.“

„Jeg venter hvert Dieblif at høre den tørne, Sennor, det Dieblif den gjør det, maa vi afsted. Jeg holdt i nogen Tid Die med Corvetten, da jeg ventede at see

den sende sine Sideskibe og Giggene ombord til os. De maa holde Dem i Nærheden. Don Wan, men De skal ikke tale noget om vor Flugt."

Spike vendte nu Mexicaneren Ryggen, idet han saae ængstelig forud, ønskende at komme saa langt som muligt ind paa Revet med Briggen, hvilken han lodsede med megen Dygtighed og Koldblodighed. Sennor Montefalderon forlod ham. Med en Gentlemans Ridderlighed og Betænkksomhed, gik han ned, for at søge Mrs. Budd og Biddy. Et Vink var dem nok, og efter at have samlet nogle faa Nødvendighedsartikler, vare de efter tre Minutters Forløb nede i Jollen. Dette havde Spike ikke seet, ellers kunde han have forhindret det. Hans Dine veeg ikke fra Kanalen forude. Det havde oprindeligt været hans Hensigt at flygte med Jollen, saasnart Briggen stødte, idet han ikke alene vilde overlade Don Wan, med Mrs. Budd og Biddy, men største Delen af Mandskabet til deres Skjebne. Baadsmanden og tre af de dygtigste Matroser havde faaet hemmelige Ordre, og det var bethudet dem, at de samvittighedsfuldt skulde bevare Hemmeligheden, da de stode i den Tro, at deres egen personlige Sikkerhed kunde staae i Forbindelse med Planens heldige Udsald.

Intet er saa smittende, som Kundskaben om en overhængende Fare. Der udfordres ikke alene stor naturlig Nervestyrke, men megen tilvant Fasthed, til at

forblive ubevæget, naar en pludselig Skræk har greben dem, der omgiver os. Tilvant Agtelse havde forhindret Mandſkabet i at lægge Hindringer i Veien for Mexicane-rens Foretagender, der ikke alene uhindret gik ned i Jollen med sine qvindelige Ledſagere, men han tog ogsaa den lille Pung med Doubloner med ſig, der faldt ham til Deel, da Skonnerten første Gang blev lettet. Joſh og Jaak Tier hjalp med at faae Mrs. Budd og Biddh over Skibets Side, og begge toge Plads i Jollen, ſaa ſnart denne fromme Handling var udført. Dette tjente til et Vink for Andre, ſom vare i Nærheden, og Mand efter Mand forlod ſit Arbeid, og ſtjal ſig ned i Jollen, indtil hvert et levende Væſen var forſvunden fra the Swaſh's Dæk, undtagen Spike ſelv. Manden ved Rattet havde været den ſidſte der forlod ſin Poſt, og han havde heller ikke gjort det, derſom Baadsmanden, hvis Favorit han var, ikke havde givet ham et Signal.

Det er viſtmø, at det var et hemmeligt Onſke hos the Swaſh's Mandſkab, der nu vare ſammenſtuede i et Fartoi, ikke ſtort nok til med Sikkerhed at rumme flere end Halvdelen, at ſætte af fra Briggens Side og overlade dens Fører og Gier til ſin Skjebne. Alt var alligevel foregaaet i ſaadan en Haſt, og Begivenhederne fulgte ſaa hurtigt efter hinanden, at der kun var liden Tid til Raadſlagning. Banen holdt hver af dem paa

deres Plads, skjøndt Synet af deres Omgivelser vare stærke Motiver til at sørge for deres egen Sikkerhed.

Nagtet den Tid, som er nødvendig til at fortælle de foregaaende Begivenheder, var der ikke forløben et Dvar-teer, fra det Dieblis the Swash løb ind i den ube-kjendte Kanal mellem Klipperne, til den stødte. Ikke saasnart var Roret bleven forladt, førend den dreiede til, og Spise, der var uvidende om Aarsagen, var iværk med at udstøde en Forbandelse over Styringen, da Briggen blev fastet med Bredsiden mod et skarpt kantet Klippeleie. Heldigviis for Jollen, og Alle der vare i den, kom den i Læ, under Skibets Tildreining, og der var endnu tilstrækkeligt dybt Vand omkring dem, til at forhindre Søerne i at bryde. Brændinger var der alligevel i Tusindviis, paa begge Sider, og Matroserne vidste at deres Stilling næsten var fortvivlet farlig, uden at der behøvedes Skibbrud til at forøge Faren.

Stormen selv var neppe mere støiende og brø-lende end Spise, da han bemærkede hvorledes Folkene havde opført sig. Først troede han, at det var deres Plan at overlade ham til sin Skjebne; men da han soer ned til Læ Faldreeb, forsikkrede Don Juan Montefalderon ham om, at der ikke eksisterede en saadan Hensigt, og at han ikke vilde tillade at Baaden blev fastet løs, førend Capitainen var nede i den. Denne lille Opsættelse gav

Spise et Dieblif til at sørge for hans Deel af Doublo-
nerne, og han styrkede hen til sit Lukas, for at sikke sig
den og hans Sextant.

Briggens Knagen mod Corallerne forkyndte en hur-
tig Søndersplitten, medens dens Fører var saaledes be-
skjæftiget. Saa voldsomme vare nogle af de Stød, med
hvilke den hug ned mod det haarde Leie, hvorimod den
nu knustes, at Spise ventede at see den splittes ad, me-
dens han endnu stod paa dens Dæk. Tømmernes Kn-
agen sagde ham, at Alt var ude med the Swash, heller
ikke var han kommen længer forefter med sin Prise, end
til Galdrebet, førend han tydeligt saa, at Skibet var
brækket midt over, og at dets Planker aabnede sig paa
en Maade, der truede med at det vilde skilles ad i to
Dele. Uagtet alle disse varslende Beviser paa at the
Mollys Minutter vare talte, og den Fare han udsatte sig
for, at blive forladt af sine Folk, standsede Spise et
Dieblif inden han gik over Skibets Side, for at tage et
hurtigt Overblik over Revet. Det var hans Hensigt at
saa et almindeligt Begreb om Brændingernes Beliggen-
hed, for at kunne undgaae dem. Da meget af det vi i
det Følgende vil føle Interesse for, staaer i Forbindelse
med disse særegne Farer, er det lige saa godt at vi for-
klare deres Charakter, tilligemed nogle saa andre Punkter
af en lignende Natur.

Briggen var stødt paa Grund, en god halv Mil indenfor den Passage, i hvilken den var løben ind, og som virkelig endte paa det Sted, hvor den var stødt. The Poughkeepsie holdt gaaende med Smaaslag i Hovedkanalen, med sine Kartoier udsatte, og det var tydeligt, at den gjorde klar til at tage Briggen ved Hjælp af dem. Brændingerne gjorde Oceanets Overflade hvidt, i alle Retninger rundt om Braget, saavidt Øiet kunde række, med Undtagelse af To. Den Passage, i hvilken the Poughkeepsie holdt gaaende, var naturligviis fri for dem, og omtrent halvanden Dvartmil mod Nord saae Spike, at han vilde være i aabent Vand, eller fuldkommen paa den nordre Side af Revet, naar han blot kunde naae derhen. Den største Fare vilde være i Passagen, der førte mellem Brændinger paa alle Sider, og muligen mellem Klipper, der vare saa nær ved Overfladen, at de formelig vilde spærre Veien. I een Henseende vare Brændingerne alligevel til Nytte. Ved at undgaae dem, saa meget, som muligt, og ved at holde der, hvor Søen ikke brød, vilde Baaden løbe i Revets Kanaler, og følgelig vilde den være i desto mere Sikkerhed. Ihvorvel Undersøgelsen var kort, thi den varede ikke en Minut, var Resultatet deraf dog at forskaffe Spike en Slags Plan, og da han gik over Briggens Side og kom ned i Baaden, var det med den Beslutning,

at arbejde sig ud igjennem Revet, til dets nordre Rand, saa hurtigt som muligt, og derpaa at løbe det saa nær som muligt, paa hans Flugt til Dry Tortugas.

Syvende Kapitel.

Det var paa den høie Tid, at Capitain Spike kom ned i Jollen. Folkene vare blevene utaalmelige og ængstlige i høieste Grad, og Sennor Montefalderons Myndighed over dem astog mere og mere. De hørte, hvorledes Lømrerne sønderreves, og Knuusningen mod Coralbunden, endog tydeligere end Capitainen selv, og frygtede for at Briggen vilde stilles ad, medens de laae paa Siden af den, og knuse dem mellem dens Ruiner. Dernæst faldt Graaden, der brød over Briggens lav Side, som en tæt Regn ned over dem, og de vare alle-rede saa vaade, som om de havde været udsat for en heftig Regnbyge. Det var derfor en Lykke for Spike, at han steg ned i Baaden, som han gjorde, thi en Minuts længere Dvælen, havde medført hans Undergang.

Spise følte sit Hjerte isne, da han saae sig om, og overbeviste sig om Jollens Tilstand. Agtersædet hvor han steg ned, var saa bestuvet, at han neppe fandt Plads til at saae Gudsæste; da det var hans Hensigt at styre, fik Jack Ordre til at gaae hen i Bougen, for at han kunde komme til at sidde, Tofterne vare fuldt besatte, og tre eller fire af Folkene havde taget Plads i Bunden af det lille Fartoi, for at være saameget som muligt ude af Veien, saavel som for at være klar til at øse. Folkene følte saa meget Vigtigheden af denne sidste Tjeneste, at de næsten Alle havde forsynet sig med et eller andet Kar til denne Hensigt. Om at roe kunde der aldeles ikke være Tale, da der ikke var Plads til at bevæge Armene. Jollen stak hydermere alt for dybt, til at udføre dette i saa høi en Sø. Ialt atten Personer vare sammenknugede i dette lille Fartoi, der i Magsveir vilde have været tilstræffelig ladet, med fire Mand ved Rorerne, og ligesaamange paa Agtersædet, og maaskee Gen i Bougen, for at den ikke skulde ligge for meget paa Hælen. Den indeholdt, med andre Ord, i levende Fragt, to Gange den Vægt, som det vilde have været anseet for klogt, at give saadant et Fartoi, ved en sædvanlig Leilighed som ind til eller ud fra en Havn. Foruden de menneskelige Væsener, som her er anført, var der en heel Deel Bagage, da næsten hvert enkelt Individ havde

været saa forsynlig, at medtage nogle Klædningsstykker. Levnetsmidler og Vand var ikke af nogen Betydning, da der ikke var medtaget mere end det, der kunde være tilstrækkeligt for Capitainen og de fire Mand, med hvem det havde været hans Hensigt at forlade Briggen. Hele denne Ladning bevirkede, at Jollen var sat meget til Vands, og alle Søfolkene i den nærede den største Frygt for, at den aldeles ikke vilde være istand til at flyde, naar den kom ud, og ikke længer havde Læ af Revet. Prøve det maatte den alligevel, og Spise gav nødigt og ikke uden at betænke sig, den endelige Ordre til at sætte af.

Jollen havde et Ruggerseil, som det er sædvanligt for saadanne Fartøier at have, og saasnart Vinden faldte det, blev Spise overbevist om, at hans nærværende Foretagende var et af de farligste, hvori han endnu havde deeltaget. Det var alt det, at Baaden kunde modstaae Kastene, men dette tog han ikke saa meget Hensyn paa, da han løb for Vinden, og der var kun liden Fare for, at Jollen skulde fuldseile, med en saadan Vægt inde. Det var ogsaa fordeelagtigt at have god Fart, for at forhindre Søerne fra at bryde ind i Baaden, skjøndt Kulingens Hastighed neppe overgaaer Søens, naar det blæser haardt. Da Jollen var kommen klar af Briggen, og begyndte at føle Kulingens og Søens forenede Kraft,

fandt følgende korte Samtale Sted mellem Baadsmanden og Spike.

„Jeg tør ikke vende Dinene fra Brændingerne forude,“ begyndte Capitainen, „og maa stole paa Dig, Strand, for at faae Underretning om, hvad Orlogsmanden foretager sig. Hvad bestiller Corvetten for Diebliffet?“

„Den er netop isærd med at rebe sine Mersseil, Sir. Alle tre ere paa Rand, og Skibet ligger paa en Maabe hi.“

„Og dets Fartøier?“

„Jeg seer ingen, Sir, — jo, jo, der komme de i en Flaade ud fra Siden af den! der er fire af dem, Sir, og alle komme de ned for Vinden, med et revet Luggerseil ud til hver Side.“

Dette var en frygtelig Sandhed. Eventyrerne vare endnu ikke mere end en Cabellængde fra Briggen, og de befandt sig saa fuldkommen omgivne af Brændinger, at de vare nødsagede til at sætte igjennem dem. Intet Menneſke, ved sine fulde Fem, vilde nogensinde være kommet til et saadant Sted, undtagen under de meest tvingende Omstændigheder, og det var med en Slags Fortvivlelse, at Folkene i Jollen nu saae deres lille Fartoi styrte sig igjennem Fraaden.

Men Spike forsonde ingen Forsigtighedsregel, som Erfaring eller Dygtighed kunde indgive ham. Han

havde valgt sit Sted med Koldblodighed og Dømmekraft. Naar Jollen hævede sig paa Søen, saae han speidende forud, og ved at tage en betimelig Gier, fandt han en Slags Kanal, hvor der var dybt nok til at de kunde løbe over Klipperne, og hvor Brændingerne vare mindre farlige, end paa de grundere Steder. Gjennemfarten varede omtrent en Minut, men den havde saa megen Betydning, at neppe et Individ aandede, førend den var udført. Ingen menneftelig Dygtighed kunde forhindre, at Vandet skyllede ind over Tollegangen, og da Faren var overstaaet, var Jollen en Trediedeel fuld af Vand. Der var hverken Tid eller Plads til at standse, men det lille Fartoi vedblev at fare afsted, med Relingen næsten i Vandet, da der kom et haardt Kast, der trueede med at rive Masten ud af det. Alle Mand øfede, og endog Biddh brugte sine Hænder, for at hjælpe til med at faae Vandet ud.

„Der er ingen Tid til at betænke sig, Gutter,“ sagde Spise barst. „Alt maa fastes overbord, undtagen Føde og Vand. Bort med det, og det med en Fart.“

Det var et Beviis paa hvor fuldkommen alle Folkene vare blevne foruroligede, ved dette første Forsøg paa at gaae igjennem Brændingerne, at ikke en Mand holdt sin Haand tilbage et eneste Dieblik, men Alle fastede de uden Betænkning overbord, enhver Gjenstand de havde bragt med sig, og som de havde haabet at redde.

Biddy stilte sig ved Ratskæffen, og da Sennor Montefalderon følte Exemplets Nødvendighed, overgav han en lille Skrivepult, han sad med paa Kærne, til Søen. Alle Doublonerne bleve tilbage, sikke i en Kistebank, hvor Capitain Spike havde deponeret dem ved Siden af hans egne.

„Hvad Nyt agter, Baadsmand?“ spurgte Capitainen, saasnart denne overhængende Fare var overstaaet, da han virkelig var bange for et Dieblif at vende Opmærksomheden bort fra Farene forude. „Hvorledes gaaer det med Orlogsfartøierne?“

„De løbe samlede ned mod Braget, dog synes et af Fartøierne at skjære ud af Linien, som om den vilde i vort Kjølvand. Det er vanskeligt at sige, Sir; thi de ere endnu et godt Stykke til Luvert af Braget.“

„Dg the Molly, Strand?“

„Nu, Sir, the Molly synes at skynde sig med at fyller ad; saavidt jeg kan see er den brækket i to Stykker, agten for Jøkkeroftet, og kan ikke holde sammen i mange Minutter.“

Bed denne Underreining drog Spike et dybt Suk, og alle Matroserne kastede sorgmodige Blikke paa den Gjenstand, de saa hurtigt fjernede sig fra. Man kunde ikke sige at Jollen seilede meget hurtigt, naar man seer hen til Kulingens Styrke, der nu var en halv Storm, thi dertil stak den altfor dybt; men den fjernede sig saa

hurtigt fra Braget, at Gjenstandene paa det allerede begyndte at blive uthdelige. Det var tydeligt for Enhver, at den, ligesom en overlæsset Hest, havde mere at føre med sig, end den godt kunde bære, og afhængige, som Somænd ere, af deres Foresattes Dømmekraft og Ordre, endog i den største Nød, indsaae den mindst erfarne blandt dem, at Sandsynligheden for at de ikke skulde drukne, var af en meget tvivlsom Natur. Folkene betragtede hinanden, som om de vilde udtrykke deres Følelser, og Diebliffet syntes gunstigt for Spise, til at holde en fortrolig og hemmelig Samtale med sin gamle Ulf; men der var ogsaa mere fraadende Vand forude, og det var nødvendigt at passere igjennem det, da der ingen synlig Nabning var til at undgaae det. Han opsatte altsaa sin Hensigt til denne Fare var overstaaet.

Ved denne Leilighed var der ikke nogen Anledning for Spise, til at vælge et Sted, til at sætte igjennem Brændingen, da Stedet i det hele ikke var af den farligste Slags. Læseren vil forstaae, at Baadens Frelse i det fraadende Vand, i det hele taget ikke var afhængig af den Omstændighed, at Klipperne rundt om laae saa nær ved Søens Overflade, at Elementet ikke kunde sættes i bethdeligt Oprør, og deraf, at den var nær ved den læ Side af Revet. Havde Brændingerne været af den Størrelse, som dem man seer hvor det dybe Oceans rullende Søer først møde luv Siden af Rev eller Klipper,

kunde et Fartøi af den Størrelse, og saa dybt ladet, umulig have passeret den første Række af fraadende Vand, uden at fylde. Saaledes, som det var, vare de Brændinger den havde at kæmpe med tilstræffelig frygtelige, og de medførte den Vished, at Baaden hvert Dieblif var i den største Fare for at tørne mod Bunden. Steder som dem, over hvilke Mulsford havde vadet paa Revet, medens det var stille, vilde nu have været farlige for den stærkeste Mand, da de menneskelige Kræfter vilde være utilstrækkelige, til længer at modstaae endog saadanne Søers Styrke, som skyllede hen over disse grunde Steder.

„Pas paa!“ raabte Spike, da Baaden igjen styrte sig ind i det fraadende Vand. „Hold ved med at øse, hold ved Gutter.“

Folkene øsede og Faren var næsten ligesaa hurtig overstaaet, som man var kommen ind i den. Noget der lignede et Hurraraab, undslap Spikes Strube, da han saae dybt Vand rundt om sig, og han troede at han nu kunde spore en Kanal, der vilde bringe ham heelt uden for Revet. Det blev alligevel standset, da det kun var halv udstødt, ved en Melding fra Baadsmanden, der sad paa en af de midterste Toster, med Armene foldede over Brystet, og Dinene fæstede paa Briggen og Baadene.

„Der gaaer the Mollys Master, Sir! De fulgtes begge ad, det var et Par Rundholter, saa gode som nogensinde har været plantet i et Kjølsvin, førend disse Bomber foer ind gjennem vor Reisning.“

Glædesudbruddet gik over til en Slags Stønnen, medens en Mumlen, der udtryffede Sorg, lod sig høre over hele Baaden.

„Hvad Nyt fra Orlogsmanden, Baadsmand? Holde de endnu ned paa Braget?“

„Nei, Sir, de synes at opgive det, og have lagt Alarerne ud, for at roe tilbage til deres Skib; det vil medtage dem en ordentlig Tid. Det ene Laaringsfartøi, der vinder en halv Qvartmiil op til Luvert i Timen, imod saadan en Sø og Ruling, maa baade blive godt roet og jhyret. Den ene af dem, Sir, synes alligevel at holde gaaende.“

Spise vovede nu at see sig om, idet han overlod Roret til en paalidelig Mand. For at gjøre dette, var han nødt til at skifte Plads med den Mand, han havde udpeget til at komme agterud, hvorved han kom hen paa Toften ved Siden af Baadsmanden, og endnu en eller to af hans Fortrolige. Her fandt en hvissende Samtale Sted, der varede adskillige Minutter, og det lod til at Spise gav disse Følf Instructioner.

Paa denne Tid var Jollen over en Qvartmiil fra Braget, alle Orlogsfartøierne, undtagen eet, havde firet

deres Seil ned, og roede langsomt, og under store Anstrængelser, tilbage til Skibet, medens det Fartøi der holdt gaaende, øiensynligt styrede Cours efter Jollen, istedenfor at staae imod Braget. Briggen splittedes saa hurtigt ad, at der var stor Sandsynlighed for, at der om nogle saa Minutter intet vilde være tilbage af den. Hvad Jollen angaaer, da tog den ikke meget Sø ind, naar den var ude af det fraadende Vand, dog maatte Folkene, der sadde i dens Bund, øse uophørligt. Det forekom Spike, at saalænge de forblev paa Revet, og kunde holde klar af Brændingerne, hvilket sidste rigtignok var et meget vanskeligt Arbeid, vilde de være meget bedre fjerne, end naar de kom i dybt Vand, hvor Dyrningen og Søernes Braad, truede et saa lille og dybtlastet Fartøi med den alvorligste Fare. Saaledes som det nu var, kunde Baaden ikkun holdes læns derved, at to eller tre Mand bestandig øsede, og dog var der som oftest en eller to Fod Vand i den.

Josch og Simon havde sat sig sammen, med den Slags Afhængighed og Underkastelse, hvormed den amerikanske Neger afholder sig fra at blande sig mere med de Hvide, end det kunde synes passende. De vare knugede ud til den ene Ende af en Toste, af et Par firfkaarne Ulke, der netop var to af dem, med hvilke Spike havde raadført sig. Under denne Toste var en anden Fortrolig henstuvet, der ogsaa havde faaet sine Instruc-

tioner. Disse Folk havde faret længe med the Swash, og da de fra Tid til anden vare blevne opsamlede i forskjellige Havne, ligesom Briggen havde manglet Folk, vare de næsten af ligesaa mange Nationer, som de vare Individuer. Spike havde ved Bane og Myndighed skaffet sig et stort Herredømme over dem, og hans Bink bleve nu modtagne, som en Slags Lov. Saasnart Conferencen var tilende, vendte Capitainen tilbage til Roret.

En Minut forløb, i hvilken Tid Capitainen med den største Omhyggelighed undersøgte Revet forude, og Sagernes Tilstand agterud. Forud var der meer fragende Vand, det sidste inden de kom klar af Revet, og agterud var det nu afgjort at Laaringsfartøiet, der holdt gaaende gjennem de Farer, som Stedet frembød, jagede Jollen. Spike tvivlede ikke om at Mulford var i det, og denne Tanke forbittrede endog hans nærværende uhykelige Stilling. Men det afgjørende Dieblif var forhaanden. Det fragende Vand forud var endnu langt frygteligere end noget af det de hidtil havde passeret, og den dristigste af dem betragtede det med Rædsel. Spike gav Baadsmanden et Bink, og begyndte at iværksætte sit gruelige Forsæt.

„Sei Du, Josh!“ sagde Capitainen i den hørende Tone, som Alle ombord i et Skib er saa fortrolig med, „tag den Hvilser ind, der flæber udenbords!“

Josh lænede sig ud over Relingen, og meldte at der ikke var nogen Hviler ude. Herpaa fulgte en Forbandelse, der ogsaa har en fortrolig Lyd for dem der færdes paa Søen, og den Sorte fik Ordre atter at see efter. Denne Gang lænede Negeren sig, som man havde ventet, med Hovedet og Overkroppen heelt ud over Siden af Jollen, for at see efter det, som ikke sandtes der, da to af Folkene under Tøsten, kastede hans Been ud efter Kroppen. Da Josh mærkede at han gik overbord, fikreg han, med en forvirret Bevidsthed om hvad der foregik, og Spise raabte til Simon at han skulde gribe sin Kammerat. Kokken boiede sig forover for at adlyde, da der fra dem under Tøsten, skeete et lignende Angreb paa hans Been, og han styrte hovedfulds efter Josh. En af de yngre Matroser, der ikke var indviet i Hemmeligheden, sprang op for at hjælpe Simon, der greb hans udstrakte Haand, og den ædelmodige Karl blev ligeledes styrtet hovedfulds ud af Jollen.

Alt dette skeete i kortere Tid end ti Secunder, og saa uventet og naturligt, at ikke en Sjæl, uden dem der kjendte Hemmeligheden, havde den ringeste Mistanke om, at det var andet end reen Hændelse. Der var naturligviis kommet noget Vand ind i Jollen ved denne Leilighed, men den blev snart øst lens. Offrene for denne nederdrægtige Sammensværgelse forsvandt, indbyrdes kæmpende, midt i Revets oprørte Vand, og deelte, som Følge

af den Maade paa hvilken de anvendte deres Kræfter, saa meget desto hurtigere den sælleds Skjebne.

Jollen var nu befriet fra omtrent fem hundrede Pund, af den Bægt den bar, da Simon alene veiede to hundrede, og den unge Matros var en stor, stærk Karl. Den menneskelige Egenkærlighed bliver, i Dieblikke hvor en overhængende Fare er forhaanden, saa stor, at vi maa frygte for at de fleste af dem der vare tilbage, nærede en hemmelig Glæde over den Nytte, Tabet af deres Medskabninger forskaffede dem. Sennor Montefalderon sad paa den agterste Tofte, med Benene ind i Agtersædet, og vendte sørgelig Ryggen til Regnene, og han troede fuldt og fast, at alt hvad der var skeet, havde været ganske tilfældigt.

„Lad os fire Seilet ned, Don Esteban,“ sagde han ivrigt, „og bjerger de stakkels Folk.“

Noget der havde megen Lighed med et foragteligt Griin, viiste sig paa Capitainens mørke Ansigt, men det gik snart over til en bifaldende Mine.

„Godt,“ sagde han hurtig, „spring forud, Don Wan, og fir Seilet ned, — klar ved Værerne, Gutter!“

Uden at betænke sig, steg den høihjerte Mexicaner op paa Tosten, og begyndte at skynde sig forefter, idet han støttede Hænderne paa Folkenes Hoveder. Han kom saa langt som til den anden Toste, eller forbi de fleste af de Sammensvorne, da Benene bleve revne fra ham

bagfra. Nu ahnede han Sammenhængen, og idet han greb to Mand foran for sig, der ikke kjendte noget til Spikes nedrige Plan, bestræbte han sig for at frelse sig, ved at holde fast i deres Trøier. Da disse Folk søgte sig saaledes angrebne, greb de i samme Hensigt fat i Andre, og en rædsom Kamp opfyldte den Deel af Fartøiet. I dette frygtelige Dieblif styrtede Jollen ind i det fraadende Vand, og indtog saa meget deraf, at den var nær ved at synke, da den tillige girede saa voldsomt, at den luvede saameget til, at Seilet blev bakt. Denne sidste Omstændighed frelst den sandsynligviis, ihvorvel Faren for Dieblifket var frygtelig. Enhver der befandt sig i Midten af Jollen, var bleven rasende, ved de Færers Mængde og Beskaffenhed, som nu vare forhaanden, og Folkene der laae i Bunden af Jollen, reiste sig nu i deres fulde Kraft under de Ræmpende, og alle de der stode opreiste styrtede omkuld, idet den Ene trak den Anden overbord, hvilken hele Operation blev bethdelig fremsthyndet af dem, som vare underst i Baaden, indtil ikke mindre end Fem vare borte. Spike lagde Roret op, Jollen saldt af, gled bort fra Stedet, og naaede i næste Dieblif den nordlige Rand af Revet, der var saa steil, som en Muur. Der var nu et Dieblif i hvilket de, som vare tilbage, kunde drage Nænde, og turde see sig om. De sidste af Mandskabet vare styrtede ud paa saa grundt Vand, at det var med Nød og Neppe at Baaden

undgik at blive sønderflaaet mod Corallerne. Dersom den ikke saa pludselig var bleven befriet for en Vægt af henved tusind Bund, er det sandsynligt at denne Ulykke vilde være skeet, da det Vand der var kommen ind, hidrog saameget til at thyge den ned. Disse Offres Kamp ophørte alligevel i det Dieblis de vare komne overbord. Da de fandt Bund under deres Fødder, slap de hinanden, i det affindige Haab at forlænge deres Liv ved at vade. To eller tre af dem udstrakte Armene og raabte til Spise, at han skulde vende om og tage dem op. Denne rædsomme Scene varede alligevel kun nogle Diebliske; thi Søerne berøvede den ene efter den anden Godfæste, og drev dem bestandig hen mod Randen af Revet, og skylede dem sluttelig ud i dybt Vand. Ingen menneskelig Kraft vilde sætte dem istand til at svømme tilbage til Klipperne, naar de først en Gang vare i Lø af dem, imod saa svær en Sø og saadan en Ruling, og de stakkels Ulykkelige forsvandt en efter anden, efterhaanden, som deres Kræfter bleve udtømte, i Gulsens Dyb.

Der var ikke bleven yttret et Ord medens denne frygtelige Scene foregik, og ikke et Ord blev yttret i lang Tid derefter. Glimt af vild Tilfredshed havde viist sig paa Baadsmandens og hans Medfærdiges Ansigter, da de først havde forvissat sig om deres lastefulde Hensigters Held; men de forandrede sig snart til Rædsel, da de saae de druknende Kammeraters Kamp. Dog var den menneske-

lige Egenfjærlighed stærk hos dem Alle, og der var ingen af dem saa uvidende, at de jo indsaae, hvor meget mere Sandsynlighed der nu var for at Jollen kunde frelse dem, end da de forlod Braget. Naar man regnede alle de otte Mands Bægt, som vare druknede, vilde det udgjøre ligesaa meget, som om Jollen var bleven befriet fra Lyngden af en stor Dæ, og det Vand der nu kom ind, blev meget hurtigt øst ud igjen. Jollen var derfor ikke alene bedre istand til at modstaae Søerne, men den seilede langt bedre end tidligere. Der var alligevel endnu ti Personer i den, der satte den mere til Vands, end det var tjenligt, og et saa lidet Fartøis Seillads blev nødvendigtviis meget forringet, ved den mindste Afvigelse fra den Anning, paa hvilken den seilede eller roede bedst. Men Spikes Hensigter vare endnu ikke fuldsorte.

I al denne Tid havde Orlogsmandens Sidesartøi sthyrtet sig som vanvittig gjennem Brændingerne, jagende Jollen, der forsøgte at undkomme. Mulsford var virkelig ombord i den, og Wallace, der nu var hans trofaste Ven, commanderede den. Den Sidste ønskede at gribe en Forræder, den Første at frelse sin grædende Bruds Tante. Begge troede at de turde følge, der hvor Spike vovede at føre an. Dette Raisonnement vidnede alligevel mere om Dristighed, end Dømmekraft, da Sidesartøiet var større, og stak dobbelt saa dybt i Vandet, som Jollen. Fulgte gjorde den alligevel, og teede sig meget

bedre i det fraadende Vand, end det lille Fartøi den forfulgte; men var nødvendigviis langt mere udsat for den Fare at støde paa Corallerne, over hvilke den foer næsten lige saa hurtigt, som selve Søerne; dog var det hidtil gaaet heldigt, og ingen af dem der vare i den, tænkte synderlig paa Faren. Dette Fartøi havde ti Mær, og var en hypperlig Søbaad; der var fire bevæbnede Marinere i den, foruden dens Mandskab; men den førte dem Alle gjennem Brændingerne, og tog paa Grund af dens Sgætbords Høide, og Fartøiets gode Egenskaber, neppe en Draabe Vand ind. Vi kan ligesaa godt her anføre, at the Pough keepsie havde stikken fine Reeb ud, og forraadte Capitain Mulls Utaalmødighed efter at føre Seil for at jage, og affyrede Kanoner for at hans Fartøier skulde rappe sig at komme tilbage. Disse Signaler bestræbte de tre roende Fartøier sig for at efterleve; men Wallace var kommen saa langt i Væ, at han gjorde fornøftigst i at fortsætte den Cours han havde valgt.

Mistres Budd og Biddy havde med stum Rædsel seet den Strid, i hvilken Sennor Montefalderon var kommen. Begge havde efter Sædvane skreget, skjøndt neppe nogen af dem ahnede det rette Sammenhæng. Men Spikes ødelæggende Hensigter strakte sig ligesaa godt til dem, som til de Andre han allerede havde omkommet. Baaden var nu i dybt Vand, og da den løb langs med Revets Rand, vare Søerne langt større og

deres Braad meget mere truende for Vaaden. Dette vilde ikke have været Tilfældet, dersom Klipperne havde dannet et Ræ, men det gjorde de ikke, da de løb altfor nær i Retning med Passaten, til at forhindre Søerne, der reiste sig en Qvartmiil eller saa i Nabningen, fra at sende deres Dønning lige ind til Revet. Det var egentlig denne Dønning, der forårsagede den Række fraadende Vand langs med Corallernes nordlige Grændse, som skyllede hen over Klipperne med en Slags diagonal Kraft, og hvor den selvsølgelig brød. Paa mange Steder vilde det ikke have været muligt for en Baad at gaae igjennem dem.

En anden Betragtning bevægede Spise til at fortsætte. Corvettens Fartoi havde lidt efter lidt halet ind paa ham; men siden Jollen var bleven befriet fra Vægten af ikke færre end otte Mand, var Forstjellen i deres Sejlsads betydelig aflaget. Orlogsmandens Fartoi nærmede sig; men paa ingen Maade saa hurtigt, som det tidligere havde gjort. Jollen var nu kommen paa en saadan Alnning, at nogle saa hundrede Punds Vægt kunde frembringe en overmaade vigtig Forandring til dens Fordeel, og denne Forandring havde Capitainen besluttet at tilveiebringe. Paa denne Tid var Orlogsfartoiet kommet ud i dybt Vand, saavelsom han selv, sikker for alle de Farer, som hidrørte fra Revet, og den var mindre end et tusind Alen agten for ham. I det

Hele taget vandt den, men saa langsomt, at der udfordredes det skarpeste Die for at overbevise sig derom.

„Madame Budd,“ sagde Spike i en hykkelft Tone, „vi ere i stor Fare, og jeg maa bede Dem skifte Plads. Baaden ligger altfor meget paa Hælen, nu vi ere komne ud i dybt Vand, og Deres Vægt midtskibs, vilde være os langt tjenligere. Vær saa god at give Baadsmanden Deres Haand, og han vil hjælpe Dem at stige fra Tofte til Tofte, indtil De naaer den rette Plads, hvorhen Biddh skal følge Dem.“

Mrs. Budd havde rigtignok været Dievidne til den frygtelige Kamp, i hvilken saa Mange vare gaaede overbord; men hendes Fætteevne var saa fløv, og hun var saa lidet skiftet til at have Mistanke om Noget, der var halv saa frygteligt, som Sandheden, at hun ikke betænkte sig paa at adlyde. Hun var aldeles forfærdet over den rædselsfulde Scene der omgav hende, da Gulsens rasende Søer, der seete fra et saa lille Fartøi, gjorde et dybt Indtryk paa hende; dog kunde man af hendes Mine og Sprog mærke, at hun endnu dvælede ved sit paatagne Væsen, der frembød en besynderlig Blanding af indgroet Svaghed og stærk, naturlig, qvindelig Hengivenhed.

„Sikkerlig, Capitain Spike,“ sagde hun, idet hun reiste sig, „et Fartøi bør aldrig gaae paa Hælen, og jeg er fuldkommen rede til at ballaste Baaden. Vi have seet saadanne frygtelige Begivenheder idag, at Alle skulde

laane Haand til at bestræbe sig for at komme let, og at afvende at komme uklar. Bring mig kun til min stakkels kjære Rosh, Capitain Spike, og Alt hvad der er foregaaet mellem os, skal være glemt. Dette er ikke et Dieblif, i hvilket man bør bære Nag, og jeg tilgiver Dem Alt af ganske Hjerter. Vor ulykkelige Ven Mr. Montefalderons Skjebne skulde lære os Medlidenhed, og bringe os til at være forberedte paa et brat Endeligt."

Medens den gode Kone holdt denne Tale, hvilken hun fremsagde paa en høitidelig, orakelmæssig Maade, nærmede hun sig langsomt det Sæde, som Folkene havde forberedt til hende, midt i Baaden, understøttet med den største Omhu og Opmærksomhed af Baadsmanden, og en Anden af Spikes Fortrolige. Da de vare komne til den anden Løste agterfra, og hun skulde til at indtage sit Sæde, kastede Baadsmanden et Blik agterud, og Spike lagde Roret ned. Baaden luffede og duvede naturligviis, og Mrs. Budd vilde sandsynligviis være gaaet overbord i Læ, blot ved denne pludselige og voldsomme Forandring, om den heftige Bevægelse, hun saaledes var kommen i, ikke var bleven forøget af de to Mænds Arme, der holdt begge hendes Hænder. Hun sank dybt ned i Vandet; thi hun var i Forhold til sin Størrelse et meget vægtigt Fruentimmer. De blev imidlertid ikke strax af med hende. Det er sandsynligt, at det ulykkelige Fruentimmer, endog i det frygtelige Dieblif, ikke ahnede Sand-

heden; thi hun greb Baadsmandens Haand, som med en Struestik, og medens hun saaledes blev slæbt langs med den sydende Søes Overflade, skreg hun høit at Spike skulde redde hende. Blandt Alle, der endnu vare blevne et Offer for Capitainens egenfjerlige Dufte, at frelse sig selv, var dette det første Tilfælde, i hvilket man havde hørt Nogen yttre en Lyd, efter at de vare faldne overbord. Hendes Bønner slog endog de raa Væsener, der omgav hende, ligesom ogsaa Biddys kraftige Udraab „frels Missus!“ bidrog til at gjøre denne Scene endnu mere rædsom.

„Slip hendes Haand,“ sagde Spike bebreidende, „hun vil synke Baaden ved hendes Anstrængelser, kast hende los strax! Kap hendes Fingre over, hvis hun ikke vil slippe!“

Saa snart denne dyriske Ordre blev givet, og det i en glubsk utaalmelig Tone, hørte man ikke mere til Biddy. Den hele Sandhed stod nu tydelig for hende, og hun var, i stum Fortvivelse Vidne til denne frygtelige Scene. Kampen varede ikke længe. Baadsmanden foer med sin Kniv tværs over Haandleddet paa den Haand, der havde grebet hans, et Skrig blev hørt, og Baaden styrtede ned i Huulningen mellem Søerne, efterladende den stakkels Mrs. Budds Legeme i Kamp med det oprørte Hav, omringet af dets Skum og Graade. Dette var det sidste, man nogensinde saa til den ulykkelige Enke.

„Baaden har vundet meget ved den sidste Udlosning af dens Ladning,“ sagde Spike til Baadsmanden, en Minut efter at de vare blevene den kæmpende Rone quit, „den er meget mere levende paa Roret, og er kommen nærmere paa sin rette Amning. Naar vi kan bringe den rigtig dertil, frygter jeg ikke for Orlogsmanden; thi Jollen er et af de meest hurtigseilende Fartøier, der nogenfinde flød paa Vandet.“

„Der behøves nu kun meget lidt, Sir, for at bringe den paa sin rette Amning.“

„Ja vi maa skille os ved mere af Ladningen. Kom, mit gode Gruentimmer,“ sagde han, idet han vendte sig til Biddy, med hvem han ikke ansaae det Umagen værd, at gjøre mange Omstændigheder, „nu er det Deres Tour. Det er et Lyendes Pligt at følge sin Madmoder.“

„Jeg vidste det maatte blive saaledes,“ sagde Biddy sagtnodig. „Naar De ikke havde nogen Medlidenhed med Missus, kunde jeg heller ikke gjøre mig Haab om at De vilde have det med mig. Men De vil dog ikke tage Livet af en christen Kvinde, uden at give hende saa meget, som en Minut, til at fremsige sin Bøn?“

„Ja, bed væk,“ svarede Spike med tør og haard Stemme, thi besynderligt nok, forarsagede det irske Gruentimmers underdanige Lydighed, der var saa forskjellig fra den Modstand han havde ventet hos hende, at han nodigere end hidtil paa denne frygtelige Dag, vilde skride til

Udførelsen. Da Biddy knælede ned paa Bunden af Agtersædet, saae Spike tilbage, i den dobbelte Hensigt at undgaae det smertelige Syn for hans Fødder, og for at overbevise sig om Forsølgernes Fremgang. De Sidste vandt endnu, skjøndt meget langsomt, og Capitainen begyndte at tvivle om, at han i det Hele kunde undgaae en saadan Fjende. Hans Forbrydelser vare alligevel for store, til at han kunde rede sig ud deraf, og han maatte ønske at blive Biddy qvit, om ikke af anden Grund, saa for at lukke hendes Mund. Spike troede endog at hans Forsølgere maatte have noget Begreb om hvad der var foregaaet. Det var tydeligt at der var en Bevægelse i Corvettens Fartoi, og to Skikkelser, som det ikke nu faldt ham vanskeligt at gjenkjennde, som Wallace og Mulsford, stod paa Fartoiets Pligt, eller forren for Fokken. Den Første syntes at have en Muffet i Haanden, og den Anden en Riffert. Den sidste Omstændighed mindede ham om, at alt hvad der nu skeete, vilde skee i Vidners Overværelse. Det var alligevel altfor seent til at trække sig tilbage, og Capitainen vendte sig for at see efter det irske Fruentimmer.

Biddy reiste sig fra sin knælende Stilling, i samme Dieblis, som Spike vendte sine Bine fra Forsølgernes. Baadsmanden og en anden Indviet vare rede til at kaste den stakkels Skabning overbord, saasnart deres Anfører

gav Signalet. Slagtofferet saae og fattede Arrangementet, og hun talede inderligt og bønligt til sine Mordere.

„Der behøves ingen Vold!“ sagde Biddy i en rolig Tone, men med et bedrøvet Ansigt, „jeg veed at det nu er min Tour, og jeg vil frelse Eders Sjæle fra Byrden af en Deel af denne store Synd. Gud og hans hellige Søn, og Jesu velsignede Moder have Barmhertighed med mig, isald det er Uret; men jeg vil langt hellere springe i Vandet, uden at Mændenes raæ Hænder skulde røre ved mig, end at det frygtelige Syn med Misfus, skulde gjentages. Vandet er en farlig Ting, undertiden have vi for lidt af det, og undertiden mere end vi behøve —“

„Rap Dem, rap Dem, gode Kone,“ afbrød Baadsmanden utaalmelig. „De maa ud af Jollen, og jo hurtigere det skeer, desto bedre er det for os Alle.“

„Misund ikke en stakkels Dodelig en Minut i det sidste Dieblik,“ svarede Biddy. „Jeg skal ikke længe være Dem til Besvær, og saa er der ikke mere at sige om den Ting.“

Den stakkels Skabning begav sig derpaa hen til Jollens Laaring, uden at Nogen rørte ved hende; der sad hun sig, med Benene udenbords, medens hun hvilede paa Relingen. Et Dieblik offrede hun til at ordne sine Klæder med qvindelig Sømmelighed, og derpaa betragtede hun med stirrende Dine og blege Kinder det skum-

mende Kjølvand, der betegnede Jollens hurtige Fart. Søens Huulninger syntes hende mindre frygtelige, end deres skumklædte Toppe, og hun ventede til Baaden skulde stige ned i den næste.

„Gud tilgive Eder Alle denne Daad, ligesom jeg tilgiver Eder!“ sagde Biddy med Alvor, og idet hun høiede Legemet forover, sank hun ned i Evighedens Dyh. Skjøndt Alle anstrængte deres Dine, saae ingen af dem, med Undtagelse af Jack Tier, Biddy Noon mere. Heller ikke saae Jack meget. Han saae alligevel et flygtigt Glimt af en Arm, paa Toppen af en Sø, men Baadens Bevægelse var for hurtig og Havet for oprørt til at see andet.

Efter denne Begivenhed fulgte der en lang Pause. Biddys rolige Hengivelse i sin Skjebne, havde gjort mere Indtryk paa hendes Mordere, end deres fortvivlede, men unyttige Kamp, som gik forud for hende. Saaledes er det altid med Menneſkene; naar de finde Modstand, gjør Dæmonen inden i dem, dem blinde for Følgerne, saavel som for deres Pligter; men finde de ingen Modstand, gjør den rolige Indflydelse af Guds Billede sig gjældende, og en bedre Aand begynder at herske. Der var ikke en Sjæl i den Baad, der ikke for en kort Tid nærrede det Ønske, at stakkels Biddy var bleven ſkaanet. Hos de Fleste dvælede den Følelse, den sidste af menneskelig Godhed, de nogenſinde følte, indtil den frygtelige Katastrophe.

som saa kort efter sluttede Scenen for denne Tilværelse for deres Dine.

„Jack Tier,“ raabte Spike nogle saa Minutter efter at Biddy var druknet, men ikke førend han atter havde overbeviist sig om, at det var tydeligt, at Orlogsfartøiet vedblev at vinde paa ham, da den nu ikke var længer end et Musteisfud agtenfor ham.

„Gi, ei, Sir,“ svarede Jack, idet han roligt kom frem fra sit Hul forren for Masten, og begav sig agterud, som om han var ganske ligegyldig, ved med Lethed at stige fra den ene Tofte til den anden, indtil han naaede Agtersædet.

„Nu er det Din Tørn, lille Jack,“ sagde Spike, som om han med Sorg underkastede sig en Nødvendighed, der ikke kjender til nogen Lov, „vi har ikke længer Blads til Dig.“

„Det er noget jeg har ventet, og jeg er rede. Lad mig skytte mig selv, og jeg skal ikke gjøre Eder nogen Uleilighed. Staffels Biddy har lært mig hvorledes man skal dø. Førend jeg gaaer, Stephen Spike, maa jeg alligevel overlevere Eder dette Brev; det er skreven af mig selv og adresseret til Eder. Læs det naar jeg er borte og tænk godt efter hvad det indeholder. Gid den naadige Gud af Kjærlighed til sin himmelske Søn, maa tilgive os vore Synder. Jeg tilgiver Eder, Stephen Spike, og dersom I lever og undslipper fra dem, som nu forfølge Eder til Døden, saa lad denne Dag ikke

forvolde Eder nogen Sorg paa mine Begne. Skjænt mig kun et Dieblif, og jeg skal ikke forvolde Eder mere Uleilighed."

Jack stod nu op paa Agtersædet, idet han støttede den ene Fod mod Agterspeilet. Han ventede indtil Jollen havde hævet sig paa Toppen af en Sø, da han saae vist efter Corvettens Fartøi. I dette Dieblif var den skjult mellem Søerne. Istedensfor at springe overbord, som Alle havde ventet, forlangte han endnu et Dieblifs Frist. Jollen sank nu selv ned i en Huulso, og hævede sig igjen paa den paafølgende Sø. Da saae han Fartøiet, og Wallace og Mulsford staaende i Bougen. Han vinkede til dem med Hatten, og sprang høit i Veiret, i den Hensigt at blive seet; da han sank ned, var Jollen skudt sin egen Længde bort fra Stedet, og overlod ham til at kæmpe med Søen. Jack manoevrerede nu fortræffeligt, han svømmede let og roligt, men holdt bestandig Die med Toppene af Søerne, i den Hensigt at saae Fartøiet at see. Spike indsaae nu denne vel overlagte Plan, for at undgaae Døden, og fortrød sin egen Uagtsomhed, i ikke at sikke sig Jack. Enhver Sjæl i Jollen saae med begjærlige Blikke efter Tiers Skikkelse.

"Der er han i Braaddet af en Sø, tumlende rundt som en Tonde!" raabte Baadsmanden.

"Han er igjennem det," svarede Spike, "og han svømmer med megen Kraft og Rolighed."

Flere af Folkene foer paa een Gang og ganske uvilkaarlig op for at see, idet de stødte Skuldre og Legemer mod hinanden. Mistilliden havde naaet sin sorgeligste Høide, og Bulldoggerne fare ikke med mere Glubstthed paa Drens Mule, end disse sex Mand qualte hinanden. Eder, Forbandelser og Raab om Hjælp, fulgte derpaa, da hver af dem i sine affindige Anstrængelser, bestræbte sig for at kaste alle de Andre overbord, som det eneste Middel til at frelse sig selv. Det ene Blump fulgte efter det andet, og da denne dæmoniske Kamp var tilende, var der ikke flere tilbage i Fartøiet af dem Alle, end Baadsmanden. Spike havde ikke taget nogen Deel i Kampen; men saae til med ondskabssfuld Tilfredshed, ligesom man kan forestille sig Løgnens Fader, naar han betragter al menneskelig Tvist, idet han venter noget godt for sig selv, i hvad saa Resultatet end maa blive for Andre. Af de fem Mand, der saaledes gik overbord, blev ikke En frelst. De druknede hinanden ved at fortsætte deres affindige Kamp i et Element, der ikke svarede til deres Natur.

Saaledes gik det ikke Jack Tier. Man havde seet ham springe overbord, og Folkene holdt Die med ham, idet Corvettens Fartøi kom løbende ned for Vinden.

„Der er han!“ raabte Mulsford, og den lille Karl blev greben ved Haaret, og draget ind i Baaden af the Poughkeepsies Trediecommanderende og vor unge Styrmand.

Der var Andre i Fartøiet, som havde lagt Mærke til den infernalske Kamp. Dette blev meldt til Wallace, og Mulsford yttrede den Mening, at Jollen, nu da der kun var to Mand i den, vilde løbe fra dem.

„Saa er det Tid at forsøge til hvad Nytte Blyet er,“ svarede Wallace. „Kom her forud, Marinere, og giv Skurken en Salve.“

Musketterne bleve affyrede; en Kugle gik igjennem Baadsmandens Hoved og dræbte ham paa Stedet. En anden gik igjennem Spikes Legeme, Capitainen sank ned paa Agtersædet, og Jollen luvede vieblikkelig bæk Seil.

Det Vand, der styrtede ind i Fartøiet, overbeviste strax Spike om den Stilling, i hvilken han nu befandt sig, og med en fortvivlet Anstrængelse greb han Roerpinden, og fik igjen Jollen til at falde af og løbe rumskjeds. Dette kunde alligevel ikke vedvare; lidt efter lidt udtømtes hans Kræfter, indtil hans Haand aldeles slap Roerpinden, og den saarede Mand sank ned i Bunden af Jollen, uden en Gang at være istand til at hæve Hovedet. Jollen luvede atter til og fik bæk Seil. Søerne styrtede nu ind i den, den ene efter den anden, og den vilde snart have fyldt, dersom Corvettens Fartøi ikke havde indhentet den, dreiet til i Lø af den, og forfiskret sig Prisen.

Ottende Kapitel.

Det er nu bleven nødvendigt at rykke hele tre Dage frem i Tiden, og henslytte Scenen til Key-West. Da det er rimeligt at dette Sted ikke er almindelig bekendt, vil det være rettest at meddele, at det er en lille Søhavn, beliggende paa en af de største af de mange lave Øer, der danne Floridarevet, som har hævet sig i Betydning, eller rettere sagt i Egenskab af en By, siden Floridas Tilvæxt til den amerikanske Republik. I mange Aar var den kun et Tilflugtssted for Faa, undtagen Bragsøgere, og dem, der levede af at komme strandede Skibe til Hjælp, og at reparere dem, idet de ikke glemte Bjergelønnen. Naar man erindrer, at den største Deel af de Skibe, som løbe ind i Mexicanskebugten, staae, begunstigede af Passatvinden, langs med dette Rev, en Distance der varierer mellem een og to hundrede Qvartmil, og at næsten alle Skibe der forlade den, ere nødte til at krydse den samme Distance ned, langs med dens klippeagtige Kyst, i Gulvstrømmen, vil man ikke forundre sig over at de Strandinger, som saa hyppigen forefalde, ere istand til at forsyne en betydelig Populations Mangler. At leve paa Key-West er noget nær det samme, som at være tilsoes. Sølusten er den herskende paa Stedet; der findes intet andet Drillevand, end det der opbevares i Cisterner, og

ingen Jord, eller saa lidet, at endog et Hoved Salat er en Sjeldenhed. Af Skildpadde er der Overflodighed, og Skildpaddefangsten danner tilligemed Bragvæsenet en Hovedbeskæftigelse. Under saadanne Omstændigheder kan man nok tænke sig, at en Kartoffel er en langt kostbarere Ting end et Skildpaddeæg, og en Sæk fuld af disse Knolde, vilde sandsynligviis blive anseet, som tilstrækkeligt Bederlag for saa meget Skildpadde, som behøvedes til at føde alle de Aldermen, der findes paa Jorden.

I de senere Aar har de forenede Staters Regjering henvendt Opmærksomheden paa Floridarevets Rytte, som en Udhavn for Flaaden; en Slags Downs eller St. Helene Rhed, for det vestindiske Farvand. Til Dato er der ikke foretaget synderligt mere, end de foreløbige Opmaalinger; men den Dag ligger sandsynligviis ikke langt i det Fjerne, da der vil ligge Flaader til Ankers, mellem de i vore tidligere Kapitler beskrevne Der, og omringe Key-West's smukke Farvand. I lang Tid troede man, at endog Fregatter vilde have Vanskelighed ved at løbe ind og ud af den Sidstes Havn, men der siges, at der ved senere Undersøgelser er opdaget Kanaler, som ere istand til at modtage de største Skibe. Key-West er endnu i sin første Overgangsperiode, da den snarere lever i Haabet om, end i Nydelsen af, sin lovede Opkomst. Vi kan ligesaa godt tilføie, at den ligger paa 24 Graders Brede, og dens Længde er næsten fem Grader

vesten for Washington. Indtil Mexico's Erobring var den den amerikanske Regjerings sydligste Besiddelse, paa den østlige Side af Continentet, da Cap St. Lucas, som Nedre Californiens Spids, er to Grader sydligere.

Det vil give den fremmede Læser et neiagtigere Begreb om Key- West's Charakter, naar vi fremsføre en Begivenhed, som ganske nylig er indtruffen. Ganske faa Uger efter denne Fortællings Slutningsscener, blev denne By for største Delen fhyllt bort. En Orkan drev Søen ind paa alle disse Klipper og Rev, idet Vandet løb i voldsomme Strømme over Steder, som i Mandssminde aldrig havde været overshydte. Den laveste Deel af Key- West blev omskabt til et fraadende Hav, og Alt i det Nørteer af Stedet forsvandt. Da Fundamentet var en Klippe, kom Den alligevel, da Havet trak sig tilbage, tilshne igjen, og Vindstibelighed og Foretagelsesaaad gav sig ifærd med at raade Bod paa Ndelæggelsen.

Regjeringen har oprettet et lille Hospital for Søfolk, paa Key- West. Til et af denne Bygnings Værelser maa vi nu føre vor Læser. Det indeholdt kun en eneste Patient og det var Spike. Han laae udstrakt paa en lille Seng, der kun var en Forløber paa en endnu snævrere Bolig, Graven. I Værelset hos den døende Mand var der to Gruentimmer, i den ene af hvilke vore Læsere strax vil gjenkjende Rose Budd, klædt i dyb Sorg for sin Tante. Det er sandsynligt, at en tilfældig Tilskuer

ved første Diekast, vilde antage det andet Fruentimmer for en af Stedets sædvanlige Vaagekoner. Hendes Baaflædning var god nok, skjøndt Toiet sad forkeert, og det lod til at dets Gier slet ikke sølte sig hjemme i denne Dragt. Hun lignede En i sin bedste Bynt, der var uvant til at bære noget, som overgik den simpleste Baaflædning. Det der især bidrog til det besynderlige i hendes Udseende var, at medens hun bar en Kappe, var hendes Haar afklippet i korte graa Børster, isteden for at være langt og opbundet, som Fruentimmerne gjerne bærer det. For at give dette besynderlige Udseende et Slags Klimax, skraaede dette usædvanlige Væsen Tobak.

I hvor tvetydigt det omhandlede Fruentimmers Udseende end maatte være, var hun beskæftiget med en af sit Kjønns sædvanligste Forretninger, nemlig med at sye. Hun havde et af Spikes grove Klædningsstykker i Haanden, hvilket hun syntes ivrigt beskæftiget med at reparere, skjøndt Arbeidet var af den Slags, at det snarere indbød til at bruge Seilmägerens Handske og Naal, end Fingerbøllet, og det finere Redskab, som Syersker betjene sig af, og det lod til at Fruentimmeret var saa keitet ved dette Arbeid, som om hendes grove og mørke Hænder nægtede deres Tjeneste til en saa qvindelig Beskæftigelse. Ikke destomindre havde denne overordentlige Person nogle Anstrog af en reen qvindelig Charakter, Anstrog, som især tiltrak sig den blide Roses Opmærksomhed og

vækkede hendes Sympathi for denne hendes Selskaberste. Taarer trængte sig nu og da frem fra hendes Dienlaag, trillede ned over hendes mørke solbrændte Kind, og faldt paa det grove Klædningsstykke, som laae paa hendes Skjød. Det var efter et af disse pludselige og stærke Udbrud af Følelser, at Rose nærmede sig hende, lagde sin lille, smukke Haand venligt, skjøndt ubemærket, paa den Andens Skulder, og taledes i den fjærligste og blideste Tone til hende.

„Jeg troer virkelig at han alter kommer til Live, Jack,“ sagde Rose, „og at De endnu kan haabe at faae en fornøftig Samtale med ham.“

„De ere Alle af den Mening at han maa dø,“ svarede Jack Tier — thi ham var det, der nu lod sig see i sit Kjønns rette Dragt, efter en Forklædning, der nu havde varet i fulde tyve Aar — „og han vil aldrig faae at vide hvem jeg er, og at jeg tilgiver ham.“

„En Mand maa ganske sikkert ønske at tage en fjærlig Afsked med sin Kone, førend han lukker sine Dine for bestandig, og jeg tør nok paaftaae at det vilde være Dem en stor Trøst at sige ham, at De havde glemt at han forlod Dem, og alle de Gjenvordigheder De har været underkastet, medens De søgte efter ham, og ved at fortjene Deres Ophold, som simpel Matros.“

„Jeg vil ikke sige ham at jeg har forglemmt det, Miss Rose; det vilde være Usandhed, og der skal ikke

længer være noget Bedragerie mellem os; men jeg vil sige ham at jeg tilgiver ham, ligesom jeg haaber at Gud en Dag vil tilgive mig alle mine Synder."

"Det er vistnok ikke nogen ringe Brøde at forlade en Kone i et fremmed Land, og derpaa forsøge paa at bedrage en anden Kvinde," bemærkede Rose roligt.

"Han er en Skurk!" mumlede Konen — "men —"

"De tilgiver ham, Jack — ja jeg er overbevist derom. De er altfor god en Christen til ikke at ville tilgive ham."

"Jeg er en Kvinde, naar Alt kommer til Alt, Miss Rose, og deri troer jeg det Høje stikker. Jeg troer jeg bør handle som De siger, af den Grund som De har anført; men jeg er hans Kone, og en Gang elskede han mig, skjøndt det er for lang Tid siden forbi. I Begyndelsen af mit Kjendskab til Stephen, nærede jeg den Slags Følelser, som De omtaler, og den Gang var jeg en ganske anden Skabning end den De nu seer for Dem. Vi forandre os Alle med Aarene og ved Lidelser."

Rose svarede ikke; men hun stod og betragtede den Talende længer end en Minut. Forandret var hun virkelig bleven, dersom hun nogensinde havde besiddet Magt til at behage noget levende Menneskes Fantasi. Hendes Ansigtstræk havde altid forekommet smaae og ubetydelige for hendes paatagne Kjønn, ligesom hendes Stemme var

spæd og sfrigende; men om ogsaa Rose tog tilbørlig Hensyn paa enhver Sandsynlighed, fandt hun det dog vanskeligt at forestille sig, at Jack Tier nogensinde havde, endog medens hun var ung og uskyldig, besiddet det Tiltrækkende, der er saa sædvanligt hos hendes Køn. Hendes Hud var bleven barket paa Søen; Udtrykket i hendes Ansigt var bleven haardt og verdsligt, og hendes Sædvaner bidrog til at gjøre hine naturlige Følger af, at være udsat for Luft, Sol og haardt Arbeid, endnu meer end sædvanlig fremstikkende og afgjorte. Naar vi sige Sædvaner, mene vi alligevel ikke dermed at Jack nogensinde havde drukken til Overmaal, hvilket er Tilfældet med saa mange Somænd, thi dette vilde være uretfærdigt imod hende; men hun røgede og sfracede, Sædvaner der beruse paa en anden Maade, og bringe næsten ligesaa mange til Graven, som Driksældighed. Saaledes vidnede alle Biomstændighederne om dette beshynderlige Væsens Charakter og hendes senere Vandel. Hendes Gang var en Blanding af Bralten, og en Matroses Slingring; hendes Hænder vare sværte af Tjære, og vare fulde af Knokler, og endog hendes Fødder vare udartede til den flade bredtaaede Form, som maaftes snarere i den ydre Dannelse udmærker Kaster, end nogen anden physisf Særegenhed. Dog havde dette Væsen en Gang været ung — havde endog en Gang været smuk, og havde en Gang været i Besiddelse af det qvindelige

Væsen og den Lethed i Skikkelse, der maaskee ligesaa meget er den unge Amerikanerinde egen, som nogen anden Nations Piger paa den hele Jord. Rose vedblev i nogen Tid at betragte sin Vedsagerste, hvorefter hun i dybe Tanker gik hen til Vinduet, og saae ud i Havnen.

„Jeg er ikke vis paa om det vilde være velgjørende for ham eller ikke, at see dette Syn,“ sagde hun, idet hun venligt tilsalte Konen, og endog betvivlede sine Ords Virkning paa den Sidste. „Men Corvetten og flere andre Skibe ere her.“

„Ja, den er der; men aldrig vil han oftere sætte sin Fod ombord i the Swash. Da han kjøbte den Brig var jeg endnu ung, og han holdt af mig; og han døbte den med mit Pigenavn, der var Mary eller Molly Swash. Men det er altsammen anderledes; det undrer mig at han ikke forandrede Navnet tilligemed sine Følelser.“

„Høer De da virkelig med Briggen i forrige Tider, og kjendte den Sømand, hvis Navn De antog?“

„Mange Aar. Tier, hvis Navn jeg antog paa Grund af hans Størrelse, og nogen Lighed med min Figur, døde under min Pleie, og hans Fritagelsesbeviis faldt i mine Hænder, og gav mig den første Idee om at gaae som hans Repræsentant. Ja, jeg kjendte Tier ombord i Briggen, og jeg blev agterudseilet tilligemed ham; jeg med Forsæt, derom er intet Spørgsmaal, han fordi Stephen Spike havde Hastværk, og ikke havde Lyst

til at vente paa en Mand. Den stakkels Karl fik den næste Dag den gule Feber, og levede ikke otte og syrgetyve Timer. Saaledes gaaer det i Verden, de som ønske at leve, dø, og de som gjerne vil dø, leve!"

"Stakkels Jack, De har havt en haard Skjebne, sagde De ikke at De næsten i tyve Aar havde tjent som Matros?"

"Hver Dag af dem, Miss Rose, og bitre Aar have de været; i al den Tid har jeg jaget efter min Mand, ene baaren min Hemmelighed, og trællet som en Hest for mit Underhold."

"De kunde ikke være gammel, da han forlod — det vil sige da De skiltes ad."

"Kald det kun ved sit rette Navn og sig kun reent ud, da han forlod mig. Jeg manglede to eller tre Aar i Tredive, og saa endnu ud, som En af mit eget Køn. Alti det har senere forandret sig; men den Gang var jeg tæffelig."

"Hvorfor forlod Capitain Spife Dem, Jack; det har De aldrig fortalt mig."

"Fordi han fik Lyst til en Anden. Og bestandig siden den Tid har han havt Lyst til Andre, istedenfor at huske paa mig. Havde han saaet Dem, Miss Rose, troer jeg han vilde have været tilfreds for sine øvrige Dage."

"Vær overbevist om, Jack, at jeg aldrig skulde have samtykket i at ægte Capitain Spife."

„De er sluppen godt ud af hans Hænder,“ svarede Jack, sukkende dybt, hvilket var det meest qvindelige hun havde gjort under hele Samtalen, „godt ud af hans Hænder — og Gud være lovet derfor. Han skulde være død førend jeg vilde lade ham bringe Dem bort fra Den, Mand eller ikke Mand.“

„Det kunde under andre Omstændigheder have overgaaet Deres Kræfter at forhindre det, Jack.“

Rose vedblev nu i Tausshed at see ud af Vinduet. Hendes Tanker dvælede ved Tanten og Biddy, og Taa-
rerne trillede ned ad hendes Kinder, som hun erindrede sig den Gnes Kjærlighed og den Andens Trofskab. Deres rædsomme Skjebne havde givet hende et Stød, der i Forstningen truede hende med en farlig Sygdom; men hendes gode, sunde Forstand og en fortræffelig Constitution, begge understøttede af hendes Gudsfragt og Harrys mandige Omhed, havde bragt hende over Faren, og overladt hende, som Læseren nu seer, kæmpende med sin egen Sorg, for at være den endnu mere ullykkelige Kone til Nytte, der paa en saa beshynderlig Maade var bleven hendes Veninde og Vedsagerste.

Læseren vil let have fattet, at Jack Tier tidligere havde gjort Qvinderne ombord i the Swash til sine Fortrolige. Rose havde kjendt Omridset af hendes Historie, fra de første saa Dage de havde været tilføes sammen, hvilket maa tjene til at forklare den isiefaldende

Fortrolighed, der havde forarsaget Mulford saa megen Forundring. Jacks Bevæggrund til at gøre denne Aabenbaring kunde muligen have Udsende af Skinsyge, men Unstet om at frelse En, der var saa ung og uskyldig, som Rose, laae paa Bunden. Kun saa, undtagen en Kone, vilde have troet at vor Heltinde kunde have været i nogen Fare, for en Elsker som Spike; men Jack saae ham snarere med sin egen Ungdoms Dine, og foregaaende Grindringer, end med Sandhedens. En Bevægelse af den saarede Mand, drog først Rose fra Vinduet. Efter hurtigen at have tørret sine Dine, vendte hun sig om til ham, da hun troede at hun vilde være den bedste Sygevogteriske af dem begge, uagtet Jacks større Interesse for Patienten.

„Hvad er dette for et Sted — og hvorfor er jeg her?“ spurgte Spike med mere Kraft i Stemmen, end man skulde have formodet, efter Alt hvad der var foregaaet. „Dette er ikke nogen Kahyt — ikke the Swash — det seer ud som et Hospital.“

„Det er et Hospital, Capitain Spike,“ sagde Rose, idet hun sagte nærmede sig hans Seng; „De er bleven saaret, og er bleven bragt til Key-West, og indlagt i dette Hospital. Jeg haaber at De føler Dem bedre, og at De ikke lider Smerte.“

„Det er ikke rigtigt med mit Hoved — jeg veed ikke — Alt synes at løbe rundt med mig — maaſkee

det Alt vil ende som det skulde. Jeg beghnder at erindre — hvor er min Brig?"

„Den er forlist paa Slipperne, Søen har splittet den ad.“

„Det er i ethvert Tilfælde sorgelige Nyheder. Ah! Miss Rose, Gud velsigne Dem! — jeg har havt frygtelige Drømme. Nu vel, det er behageligt at være mellem Venner — hvad er det for en Skabning — hvor kommer hun fra?“

„Det er Jack Tier,“ svarede Rose fast. „Det viser sig at hun er et Fruentimmer, og har taget sin rette Dragt paa, for at pleie Dem under Deres Sygdom. Jack har ikke forladt Deres Leie, saalænge vi have været her.“

En lang Tausshed fulgte efter denne Forklaring. Jack plirede med Dinene, og hun boiede Legemet halvt til Siden, som om hun vilde skjule sit Ansigt, i hvilket usædvanlige Følelser satte Musklernes i Bevægelse. Rose troede, at det vilde være rigtigst at lade Mand og Kone være ene, og det lykkedes hende at forlade Værelset ubemærket.

Spise vedblev at stirre paa den beshynderlige Qvinde, der nu var hans eneste Selskab. Efterhaanden vendte hans Hukommelse tilbage, og med den Bevidstheden om hans hele Stilling. Han var sig maaskee ikke den absolute Visshed om den sig nærmende Død fuldkommen

bevidst; men han maatte have vidst at hans Saar var af en meget alvorlig Charakter, og at Resultatet kunde blive ulykkeligt. Beständig foruroligede huii besynderlige og ukjendte Skikkelse ham, en Skikkelse der var saa forskjellig fra nogen han hidtil havde seet, og som trods sin nærværende Dragt, syntes at høre ligesaa meget til det ene Kjøen, som til det Andet. Hvad Jack angaaer, — vi kalde Mary eller Molly Swash ved hendes Mand's navn, ikke alene fordi vi ere mere fortrolige dermed, men fordi det andet Navn virkelig ikke synes at være paa sin Plads, naar det tillægges en saadan Person, — hvad Jack angaaer, da sad hun med Ansigtet halv fra vendt, dreiede paa Klædningsstykket, og forsøgende paa at bruge Naalen, men fuldkommen stum. Hun vidste, at Epikes Dine vare sæstede paa hende, og en for hendes Kjøen smertelig Følelse sagde hende hvor meget Tid, Lidelser og Omstændighederne havde forandret hendes Dren, og hun vilde inderlig gjerne have skjult disse Mangler.

Mary Swash var saavel en Skipper's Datter, som Kone. I sin Ungdom havde hun, som anført, endog været smuk, og lige til den Dag da hendes Mand forlod hende, vilde hun snarere være bleven anseet for et tæffeligt Fruentimmer, end det modsatte. Hendes Haar især havde, skjøndt det maastee var noget stridt, været rigt og meget langt, og Forandringen fra de lange, mørke, glindsende, bølgende Lokker, som hun endnu havde i sit

tredivte Aar, til de korte graa Børster, der strittede frem uden at være bedækket af en Kappe, eller noget andet Hovedtøj, havde maaskee bidraget allermeeft til at forandre hendes Udseende. Dernæst var Jack overgaaet fra hvad man kunde kalde Ungdom til Alderdommens Grændse, i det Mellemrum hun havde været adskilt fra sin Mand. Hendes Figur var fuldkommen forandret, hendes Ansigtssfarve var aldeles forsvunden, og hendes Træk, der altid havde været intetsigende, skjøndt de vare qvindelige og passende for hendes Alder, vare blevne haarde og temmelig grove. Dog var der endnu noget af hendes forrige Jeg hos hende, som forvirrede Spike, og hans Dine vedblev at være fæstede i næsten et Kvarteer paa hende, under den dybeste Tausshed.

„Giv mig noget Vand,“ sagde den saarede Mand, „jeg ønsker noget Vand at drikke.“

Jack reiste sig, hylde et Glas og bragte det hen til Sengen. Spike tog Glasset og drak, men hele Tiden vare hans Blis fæstede paa den beshynderlige Vaagekone. Da hans Tørst var stillet, spurgte han:

„Hvem er Du? Hvorledes kommer Du her?“

„Jeg er Eders Vaagekone. Det er Skik at man giver de Syge en Vaagekone.“

„Er Du Mand eller Kvinde?“

„Det er et Spørgsmaal, jeg neppe veed hvorledes

Jack Tier. 2. D.

jeg skal besvare. Undertiden troer jeg at jeg er begge Dese og undertiden ingen af Desene."

"Har jeg nogensinde seet Dig før?"

"Ofte, og ganske nylig. Jeg soer med Eder paa Eders sidste Reise."

"Du? Det er ikke muligt! Hvis saa, hvad hedder Du da?"

"Jack Tier."

En lang Pause fulgte efter denne Erklæring, der bragte Spise til at grunde saa dybt, som hans Tilstand vilde tillade det, skjøndt han endnu ikke kunde fatte den rette Sammenhæng. Endelig taleden den forvirrede Mand atter.

"Er Du Jack Tier," sagde han langsomt, som om han tvivlede. "Ja, nu seer jeg Ligheden, og det var den der forvirrede mig. Er de saa strænge i dette Hospital, at Du har været nødt til at tage Fruentimmerklæder paa, for at laane mig en hjælpsom Haand?"

"Det er af gode Grunde at jeg er klædt som I seer mig."

"Men Jack Tier deserterede, ligesom den Skurk Mulford; ja, nu erindrer jeg at Du var i Baaden, da jeg indhentede Eder alle paa Revet."

"Meget sandt, jeg var i Baaden. Men jeg har aldrig deserteret, Stephen Spise. Det var Eder, der forlod mig, paa Den i Gulsen, og det var den anden Gang

i Eders Liv at I har forladt mig iland, da det var Eders Pligt at tage mig med tilføes."

"Første Gang havde jeg Hastværk og kunde ikke vente paa Dig; denne sidste Gang tog Du Fruentimrenes Parti. Dersom Du ikke havde lagt Dig derimellem, vilde jeg have havt Rose, og have ægtet hende, og jeg vilde nu have været vel faren."

Dette var en uheldig Erklæring af en Mand, til sin lovmæssige Kone. Men efter Alt hvad Jack havde udstaaet, og Alt hvad Jack havde seet paa den sidste Reise, kunde denne Tilstaaelse ikke overvælde hende. Hun vidste at beherske sig selv jaameget, at hun ikke aabenlyst lagde nogen Bevægelse for Dagen, i hvor meget hendes Følelser end vare i Oprør.

"Jeg tog Fruentimrenes Parti, fordi jeg selv var Fruentimmer," svarede hun endelig med Fasthed, som om hun havde besluttet at bringe Sagerne til en Afgjørelse. "Det er naturligt for os Alle at tage Parti med vort eget Kjen."

"Du, et Fruentimmer, Jack! det er ganske besynderligt. Hvor længe har Du gjældt for et Fruentimmer? Du har faret to Gange med mig, og hver Gang som et Mandfolk, skjøndt jeg aldrig har anseet Dig for at være istand til at gjøre Matrostjeneste."

"Ikke destomindre er jeg hvad I seer: født og opdraget, som Fruentimmer, som aldrig har baaren en

Mands-Dragt, førend jeg kjendte Eder. I troede at jeg var en Mand, da jeg kom ud til Eder i den lille Baad udenfor Riker's Island, men jeg var den Gang hvad I nu seer."

"Jeg begynder at forstaae Sammenhængen," gjensvarede Invaliden estertænksom. "Ja, ja, jeg begynder at fatte det, og jeg seer nu hvorledes det gik til at Du kunde blive saa fortrolig med Madam Budd og den smukke, smukke Rose. Rose er smuk, Jack, det maa Du indrømme, skjøndt Du er et Fruentimmer."

"Rose er smuk, det indrømmer jeg, og hvad der er bedre, Rose er god." Det kostede alligevel Jacks Retfærdighedsfølelse og ædle Sind en stor Overvindelse at gjøre denne Tilstaaelse.

"Og Du fortalte Rose og Madam Budd om Dit Køn, og det var Grunden til at de hang saa meget ved Dig paa Reisen?"

"Jeg sagde dem hvem jeg var og hvorfor jeg var flædt som Mand. De kjende min hele Historie."

"Bifaldt Rose at Du seilede under falskt Flag, Jack?"

"Det kan I spørge Rose selv om. Hvad jeg meddeelte hende, forskaffede mig hendes Venkskab; men hun har aldrig yttret noget for eller imod min Forklædning."

"Det var, naar Alt kommer til Alt, ingen stor Forvandling, Jack. Nu, Du er tiltaklet med Dine egne Klæder, har Du et Slags halvtaklet Udseende, og man kunde

ligesaa godt antage Dig for et Mandfolk med Nodseil til, som for et Fruentimmer."

Jack svarede ikke herpaa; men hun sukkede meget dybt. Spike forholdt sig i nogen Tid rolig, ikke alene af Udmattelse, men fordi hans Saar smertede ham. Naalen blev ligesaa slittig som feitet brugt under denne Pause.

Spikes Begreber vare endnu noget forvirrede, men et Qvarteers Ro og Hvile opklarede dem betydeligt. Efter denne Tids Forløb bad han igjen om Vand. Da han havde druffet, og Jack atter havde taget Blads med Ansigtets Profil vendt mod ham, i Arbeid med sin Naal, betragtede Capitaenen længe og speidende dette beshynderlige Fruentimmer. Hændelsesviis havde Jacks Profil beholdt mere af Ligheden med hendes forrige Udseende, end naar man saa en face, og det var denne Lighed der nu tiltrak sig Spikes Opmærksomhed, skjøndt ikke den ringeste Mistanke om Sandheden endnu havde begyndt at lyse for ham. Han saa Noget der var ham bekjendt, skjøndt han ikke en Gang kunde sige hvad dette Noget var, meget mindre med hvad eller hvem det havde nogen Lighed. Omfider talte han.

„Man havde sagt mig at Jack Tier var død," sagde han, „at han havde faaet den gule Feber, og var begravet otte og fyrgethyve Timer efter at vi vare seilede. Det er Alt hvad jeg har hørt om ham."

„Og hvad fortalte man Eder om Eders egen Kone,

Stephen Spike. "Hende som I lod blive tilbage paa samme Tid, som I forlod Jack?"

"De sagde at hun ikke døde før tre Aar senere. Jeg erfarede hendes Død i New Orleans, tre Aar efter den Tid."

"Og hvorledes kunde I forlade hende, Eders trofaste og lovmæssige Kone?"

"Det var en slet Handling," svarede Spike, der nu, ligesom alle andre Dodelige, som staae paa Gravens Rand, betragtede sin egen tilbagelagte Bane med ganske andre Øine, end dem med hvilke han havde seet den, medens han havde Helsen og Styrke. "Ja, det var en meget slet Handling, og jeg vilde ønske at det ikke var skeet. Men det er nu altfor seent. Hun døde ogsaa af Feberen, det er endda nogen Trøst; dersom hun var død af Sorg, kunde jeg aldrig have tilgivet mig det. Molly var ikke fri for at have sine Feil — store Feil ansaa jeg dem for; men i det Hele taget var Molly en god Skabning."

"I holdt allsaa af hende, Stephen Spike?"

"Jeg kan med Sandhed sige, at da jeg ægtede Molly, og gamle Capitain Swash lagde sin Datters Haand i min, levede der ikke det Fruentimmer, der efter min Mening var bedre, eller i mine Øine var smukkere."

"Ja, ja, da I ægtede hende; men hvorledes var det

siden efter? — da J blev kjed af hende, og saa en Anden, der i Eders Dine var smukkere?"

„Jeg forlod hende, og Gud har straffet mig for denne Synd! Veed Du vel, Jack, at Lykken aldrig har været med mig efter den Dag. Atter og atter har jeg tænkt derover, og ligesaa vist, som Du sidder der, har Lykken ikke været synderlig med mig, eller med mit Skib, siden jeg forlod min Kone i et fremmed Land. Hvad jeg vandt paa den ene Reise, gif tabt paa den Anden. Op og ned, op og ned, hele Tiden, i saa mange, mange lange Aar, indtil graa Haar og Alderdom begyndte at vise sig, og jeg vedblev at være lige saa fattig, som nogensinde. Det har bestandig været Kvald og Fald med mig, siden den Tid, og jeg har kun havt saa meget at jeg kunde holde Briggen i Gært, hvilket var det eneste Middel hvorved jeg kunde leve.“

„Og fik ikke Alt dette Eder til at tænke paa Eders stakkels Kone — hvem J havde gjort saa stor Uret?"

„Jeg tænkte kun paa lidet Andet, indtil jeg hørte hendes Død i New Orleans — og da opgav jeg det, som unyttigt. Kunde jeg have truffen paa Molly til hvilken som helst Tid, de første sex Maanedes efterat jeg havde forladt hende, vilde vi være flyttede sammen igjen, og Alt vilde være glemt. Jeg kjendte tilfulde hendes Natur, der i Grunden vilde have været lutter Tilgivelse, ffjøndt hun tilsyneladende var saa hadesuld og haard.“

„Dog vilde I have denne Rose Budd, der kun er altfor ung og smuk og god for Eder.“

„Jeg var fjed af at være Enkemand, Jack, og Rose er overordentlig smuk. Hun har ydermere Penge og kunde forskafe mig en blid og hyggelig Alderdom. Briggen var gammel, som Du veed, og for lang Tid siden udslettet af Assurancebøgerne, og den kunde ikke meget længer holdt sammen. Havde det ikke været for denne Corvets Skyld, vilde jeg have pranget den paa Mexicanerne, og de vilde have tabt den til vore Følk, i kortere Tids Forløb end en Maaned.“

„Og var det en ærlig Handling at sælge et gammelt og udslidt Fartoi til Rogensomhelst, Stephen Spike?“

Ved den Handel Spike havde fort, var hans Samvittighed bleven haard som Jern. Den, der handler meget, især naar hans Forretninger er efter en saa lille Maalestok, at det bestandig er nødvendigt at undersøge Tingenes ringere Qualiteter, maa være en meget lykkelig Mand, naar han kan bevare sin Samvittighed i en bedre Tilstand. Da Jack gjorde denne Hentydning havde derfor den døende Mand — thi Døden var Spike meget nærmere end han formodede, skjøndt han ikke længere haabede at han skulde komme sig — da Jack gjorde denne Hentydning, havde den døende Mand meget vanskeligt ved at forstaae den. Han indsaae ikke at der

var nogen Synd i at slutte den bedste Handel, han formaaede, heller ikke var det let for ham at fatte, hvorfor han ikke skulde kunne skille sig ved enhver Ting, han eiede, til den høieste Priis han kunde opnaae. Dog svarede han paa en Slags forsægtende Maade:

„Briggen var gammel, det erkjender jeg,” sagde han, „men den var stærk og kunde endnu have faret længe. Jeg talte kun om at den kunde blive taget, som Noget der kunde skee, naar Mexicanerne fik den; saa at dens Egenstaber ikke havde meget at betyde, medmindre det skulde være dens hurtige Seillads, og den veed Du var fortræffelig, Jack.“

„Og I sørger mere over den Brig, Stephen Spike, nu I ligger der paa Eders Dødsleie, mere end over nogen anden Ting.“

„Ikke saameget som over den smukke Rose Budd, Jack; Rose er saa yndig at see!“

Jacks Ansigtsmuskler trak sig lidt sammen, og hun saae dybt ydmyget ud; thi naar vi skal indrømme Sandheden troede hun, at Samtalen havde henledet hendes forbryderske Gusbonds Tanke saameget paa det Forbigaaende, at noget af hans forrige Interesse for hende, atter skulde være bleven kaldt til Live. Han troede hende rigtignok bestandig død; men dette var en Omstændighed, som Jack oversaae — saa vanskeligt falder det at være reiseferdig, naar man hører en Rival blive

roft. Hun indsaae Nødvendigheden af at være tydeligere, og besluttede paa engang at komme til Maalet.

„Stephen Spike“ sagde hun med Fasthed, idet hun flyttede sig nærmere hen til Sengen, „J bør have Sandheden at vide, naar man saaledes hører Eder lovprise Rose Budds smukke Ydre, naar J knap har otte og fyrgetyve Timer tilbage at leve i. Mary Swash oede ikke, som J har troet, tre Aar efter at J forlod hende; men hun lever i dette Dieblif. Dersom J havde læst det Brev jeg gav Eder i Baaden, netop Diebliffet forend J tvang mig til at springe overbord, vilde det have fortalt Eder hvor J kunde finde hende.“

Spike stirrede vist paa den Talende, og da hendes pibende Stemme standsede, saae han baade forfærdet og forvirret ud. Dette hidrørte alligevel ikke fra noget Glimt om Sagens virkelige Sammenhæng, men fra den Braad, hvormed hans Samvittighed stak ham, da han hørte, at hans høiligen forurettede Kone levede. Han forestillede sig med et hurtigt og levende Overblik, alt hvad en forladt Kone sandsynligviis maatte have udstaaet, i saa mange, lange og trængselsfulde Aar.

„Er Du vis paa, hvad Du der siger, Jack? Du benytter Dig vel ikke af min Stilling, og fortæller mig en Usandhed?“

„Lige saa vis, som paa min egen Tilværelse. Jeg har seet hende for ganske nylig, talt med hende om

Eders — fort sagt, — hun er nu paa Key-West, fjender Eders Tilstand, og en Hustrues Følelser fører hende til Eders Dødsleie.”

„Lagtet Alt dette og de mange Vink han havde faaet om Sandheden, under deres sidste Samtale ombord i Briggen, gjettede Spike dog ikke Sammenhængen. Han lod til at være forbauset og hans Rædsel syntes at tiltage.

„Jeg har endnu en Ting at sige Eder,” vedblev Jack, der kun havde standset et Øieblik for at samle sine Tanker. „Jack Tier, den virkelige Jack Tier, han som foer med Eder i gamle Dage, og som I efterlod iland, paa samme Tid, som I forlod Eders Kone, døde af Feberen, som man har fortalt Eder, otte og fyrgethve Timer efter at Briggen gik tilførs.”

„Hvem i Himlens Navn er da Du? Hvorledes kom Du til at gaae under en Andens Navn, og under et andet Kjøn?”

„Hvad skulde et Fruentimmer gjøre, hvis Mand havde forladt hende i et fremmed Land?”

„Det er mærkværdigt! Du har altsaa været gift? Det havde jeg ikke troet muligt, og Din Husbond forlod Dig ogsaa. Nu, saadanne Ting hænderes.”

Jack følte nu en bitter Smerte. Hun kunde ikke andet end see, at hendes uindtagende — vi kunne næsten

fige hendes ikke jordiske Udseende — hindrede Capitainen endog i at nære Mistanke om Sandheden, og hans Mening kunde ikke let misforstaaes. At noget Menneske skulde kunne have ægtet hende, forekom hendes Husbond ligesaa usandsynligt, som det var sandsynligt at han vilde løbe bort fra hende, saasnart det stod i hans Magt, efter Bielsen.

„Stephen Spike,” sagde Jack heitideligt, „jeg er Mary Swash — jeg er Din Kone!”

Spike foer sammen, derpaa skjulte han sit Ansigt i Sengetæppet og stønnede. I sin Sjels Bitterhed vendte Konen sig bort og græd. Hendes Følelser vare blevne fløvede ved Ulykke og en egenkjerlig Verdens Sammenstød; men der var nok af hendes forrige Jeg tilbage, til at gjøre dette til det haardeste Slag, hun endnu havde følt. Hendes Husbond, døende som han var, hvilket han maatte vide, og vidste, var Tilfældet, foer tilbage fra et Væsen som hende, der ved sine Sædvaner neppe kunde siges at høre til noget Køn, og hvem Ar og Lidelser havde forandret saameget.

Niende Kapitel.

Det er igjen bleven nødvendigt at rykke Tiden frem, og vi skal gribe den saaledes tilbudte Leilighed, til at meddele nogle faa Forklaringer, angaaende visse Hændelser, der ubemærkede ere forbigaaede.

Grunden hvorfor Captain Mull ikke jagede Briggens Jolle med the Poughkeepsie selv, var den Nødvendighed at vente paa dens egne Fartøier, der bestræbte sig for at naae tilbage til Corvetten. Det kunde ikke gaae an at forlade dem, saameget mere, som Mandskabet var saa overordentlig udmattet af at roe op imod Vinden, at de, da de naaede tilbage til Corvetten, bleve fritagne for Tjeneste den øvrige Deel af Dagen. Dog, saasnart de øvrige Fartøier vare indsatte, eller opheiste, braste Corvetten fuldt, stod ud af Bassagen, og holdt ned for at støde til Wallaces Fartøi, der bestræbte sig, saa meget som muligt, for at blive paa sin Station, ved at gjøre smaa Slag, under flosrebede Seil.

Spise var bleven taget ombord i Corvetten, sendt ned i Sygelskafet, og lagt under Lægens og hans Assistenters Behandling. Fra det første Dieblik erklærede disse Herrer at Saaret var dødeligt. Den saarede Mand var næsten den hele Tid bevidstløs, indtil Skibet havde krydset sig op, og var løben ind til Key West, hvor han, som ovenmeldt, var bleven bragt ind til Hospitalet.

Bragføgerne gik ud, saasnart som Nyheden om the Swash's Ulykke havde naaet deres Øren. Nogle gik for at søge Skonnertens Doubloner, og Andre for at opsamle alt Værdifuldt, som kunde opdages i Nærheden af den strandede Brig. Vi kunne her anføre at der ikke blev bjerget meget af Brigantinen, med Undtagelse af nogle faa Rundholter, Seilene og lidt Taffellads; men omfider blev Skonnerten løstet op, ved Hjælp af den Rjetting Spike havde slaaet om den, Kahyten blev ransaget og Doublonerne gjenerholdte. Da der ikke var Nogen der kunde gjøre Fordring paa Pengene, bleve de ganske roligen deelte mellem de samvittighedsfulde Borgere, som vare tilstede, da de bleve fundne.

Mulsfords Skarpsindighed havde man at takke for, at Doublonerne i Jollen ikke gik tabt. Han kjendte alt for godt Spikes Charakter til at troe, at han vilde forlade Briggen, uden at tage Doublonerne med sig. Bekjendt med Baaden, undersøgte han den lille Kistebænk i Agtersædet, og fandt de to Poser, hvoraf den Eine sandsynligviis var Capitain Spikes lovlige Eiendom, medens den Anden virkelig tilhørte den mexicanske Regjering. Den Sidste indeholdt den største Mængde Guld, men den Første indeholdt en Sum, hvis Beløb vor unge Styrmænd vidste, var meget betydeligt. Rose havde efter Brylluppet underrettet ham om Jack Tiers Kjon, og han indsaae strax, at de Fordringer, denne selsomme Kone,

der snart vilde blive Enke, havde til det omhandlede Guld, vilde i retslig Henseende vise sig at være ligesaa gode, som de uomtvistelig vare det i moralsk Forstand. Ved at forestille Sagen for Capitain Muls og de legale Autoriteter paa Key West, blev det besluttet at overgive disse Penge til Spikes Arvinger, da der ikke var Andre, der kunde gjøre Fordring paa dem. Disse Doubloner beløb sig alligevel ikke til den fulde Værdi af Melet, og Krudtet, som udgjorde the Swash's Ladning, denne var bleven kjøbt for mexicanske Summer, og Alt, hvad Spike eller hans Arvinger kunde gjøre Fordring paa, var den høie Fragt, for hvilken han havde paataget sig den vanskelige Tjeneste, at transportere hine forbudne Artikler, Krigscontrabande, til Dry Tortugas.

Mulford var paa denne Tid meget anseet og fortrolig med Alle ombord i the Poughkeepsie. Han havde aabenhjertig meddeelt sin hele Forbindelse med Spike, og han havde ikke en Gang forsøgt at skjule, hvor nødig han vilde forraade Briggen, efter at han fuldkommen havde overbevist sig om Capitainens Forræderi. De Gentlemen med hvem han nu kom i Forbindelse, gik ind paa hans Følelser, og indrømmede, at det, at vende sig imod det Fartoi, hvormed man farer, var en Forretning, som Ingen kunde føle sig tilbøielig til. Det er sandt, de hverken kunde eller vilde være Forrædere, men Mulford havde standset længe førend det kom

til dette Punkt, og Forskjellen mellem en saadan Charakter og en Angiver, var stor nok til at berolige alle deres Skruper.

Dernæst var Rose i høieste Gunst hos Officiererne paa the Poughkeepsie. Hendes Ungdom, Skønhed og Betsedenhed talede mægtigt til Gunst for hende, og den ligefremme qvindelige Hengivenhed, hun, sig selv ubevist, lagde for Dagen til Gunst for Harry Mulford, rørte Enhvers Hjerte, der var Vidne dertil. Da Beretningerne om hendes Tantes Skjebne naaede hende, var den Sorg hun lagde for Dagen, saa dyb og naturlig, at Enhver følte Sympathi for hendes Sorg. Heller ikke vilde hun lade sig stille tilfreds, medmindre Mulford vilde samtykke i at tage ud, og søge efter Eugene. Han vidste godt hvor haabløs en saadan Udflugt vilde være; men han kunde ikke nægte hende sit Samtykke. Han var derfor fraværende i denne sorgelige Tjeneste, medens den Scene foregik, som vi have omtalt i forrige Kapitel, og kom ikke tilbage, før end efter det, som vi nu ere isærd nede at forelægge Læseren. Mrs. Budd, Biddy, og Alle de der omkom efter at Jollen kom klar af Revet, druknede paa dybt Vand, og der saaes aldrig mere noget til dem; eller, dersom Bragsøgere passerede forbi dem, standsede de ikke for at begrave de Døde. Det forholdt sig alligevel anderledes med dem, som først bleve Offere for Spikes Egentjærlighed. De druknede

paa Revet, og Harry fandt virkelig Eigene af Sennor Montefalderon og Josh, Hovmesteren. De vare sthyllede op paa en Klippe, der er tør med lavt Vand. Han førte dem begge til Dry Tortugas, og lod dem begrave hos de andre Døde paa Stedet. Don Juan blev lagt ved Siden af sin ulykkelige Landsmand, Skipperen paa hans ligesaa ulykkelige Skonnert.

Medens Harry var fraværende og saaledes beskæftiget, græd Rose meget og bad endnu mere. Hun vilde have følt sig næsten ene i Verden, dersom hun ikke havde haft den Yngling, til hvem hun saa nylig, neppe for en Uge siden, havde knyttet sig ved Vgteskabets hellige Baand. Dette nye Baand var af tilstrækkelig Vigtighed til at modvirke mange af hendes Stillings sædvanlige Følelser, og hun tryede nu dertil, som det der meest tiltrak sig de fleste af hendes tilkommenoe Livs Pligter. Dog savnede hun sin Tantes Kjærlighed, Omhyggelighed, ja endog Svaghed, og den frygtelige Maade paa hvilken hendes Tante var omkommen, bragte hende til at skjælve af Rædsel, naar hun tænkte derpaa. Stakkels Biddy havde ogsaa Deel i hendes Sorg. Den stakkels trofaste Skabning, som lige siden Roses spæde Alder havde været i Enkens Tjeneste, var bleven hende kjær, trods hendes keitede Manerer, og forvirrede Begreber, ved hendes Hjertensgodhed og hendes Følelsers særegne Sandhed.

Biddy var den eneste af hele sin Familie, der var kommen til Amerika, ikke allene efterladende sig Brødre og Søstre, men endog Forældre der vare i Live. Hvert Aar sendte hun de Sidste Halvdelen af sin Løn; og mangen en halv Dollar, hun havde modtaget af Rosés nydelige lille Haand, vare blevene omverlede i Guld, og sendt i den samme fromme Hensigt, til hendes Fødesteds grønne D. Irland, ullykkelige Land! hvor stor er ikke dine Fattiges sorgelige Nød i dette Dieblik! Her fra Overflødighedens Midtpunkt, i et Land som Gud har velsignet i dets Frembringelser, langt ud over de mennefskelige Manglers Grændser, et Land i hvilket Hunger aldrig var kjendt, høre vi i dette Dieblik Sultene, og lytte til Fortællingerne om Videlser, der for os næsten synes utrolige. Midt i disse gribende Beretninger falde vore Dine paa en Opfordring til den engelske Nation, der kan læses i hvad der er Skik hos Nogle at falde Europas første Journal (!) til Gunst for det lidende Folk. En værdig Appel til Englands Medlidenhed slaaer sjelden feil, men det forekommer os at een Mening i denne kunde have været forandret, om ikke udeladt. Man beder Englænderne om at „glemme det Forbigangne“ og at staae frem for at hjælpe deres Medundersaatter. Vi vilde have skrevet „ihukomme det Forbigangne“ isteden derfor. Vi sige dette i Kjærlighed, saavelsom i Sandhed. Der flyder engelsk Blod i vore Aarer, og derjom

vi gjøre Fordring paa at være deelagtige i al det frigs-vante og oplyste Folks gamle Berømmelse, saa ere vi ligeledes pligtige at dele de Bebreidelser, som en oprindelig slet Regjering har tilføiet dem. I denne sidste Be-tydning har Du altsaa Ret til vore Sympathier, og de ere ikke blevene tilbageholdte.

Vi rykke nu, som allerede anført, Tiden otte og syrgetyve Timer frem, og henslytte igjen Scenen til det Værelse i Hospitalet, hvor Spike var lagt ind. Døden havde i dette Mellemrum nærmet sig med langsomme, men sikke Skridt. Lægerne havde erklæret, at den saa-rede Mand umuligen kunde overleve den paafølgende Nat, og man havde sat ham i Kundskab om, at hans Endeligt var nær for Haanden. Det er neppe nødven-digt at tilføie, at Stephen Spike, i Bevistheden af sin Mands og Vægelskraft, medens han commanderede sin Brig, og forfulgte verdslige Fordele, eller personlige Go-der, var en meget forskjellig Person fra den døende Mand, der nu laae henstrakt paa Sygeleiet i Key-West Hospital. Ved Siden af Sengen sad endnu den beshyn-derlige Vaagekone, dog mindre afstikkende i sit Ydre, end da Læseren sidst saae hende.

Rose Budd havde raadet Bod paa Jack Tiers sel-somme Udseende. Hun bar nu en Kappe, der skjulede det korte graa, børstede Haar, og meddeelte hendes An-

figt lidt af den Blidhed, der herer til den qvindelige Charakter. Der var ogsaa bleven sørget for hendes øvrige Paaklædning, og Jack var langt mindre frastødende i sit Ydre, end da hun, uden Bistand, havde forsøgt paa atter at iføre sig den for hendes Kjon passende Dragt. Bane og Selstak havde ogsaa bidraget lidt til at gjenoplive hendes qvindelige Natur, om vi tør udtrykke os saaledes, og hun havde især begyndt at føle den Interesse for sin Patient, hvilken vi Alle med Tiden komme til at føle for Gjenstanden for vor særdeles Omhu. Vi mene ikke at Jack nogensinde ganske havde ophørt at elske sin Husbond; det kan maaskee synes besynderligt; men dette havde virkelig ikke været Tilfældet; tværtimod havde hendes Interesse for ham og hans Velfærd, aldrig ophørt, endog medens hun kjendte hans Laster og affyhedes hans Forbrydelser; men Alt hvad vi ønske at sige her, er, at hun som en Tilgift til de længe nærede Følelser som Kone, erholdt noget af en Sygevogterskes Interesse.

I hele den Tid der var forløben, fra Jack Tier aabenbarede sin sande Charakter, og til det Dieblif om hvilket vi nu skrive, havde Spike ikke een Gang talt til sine Kone. Ofte havde hun greben ham i at hans Dine forskende vare heftede paa hende, han pleiede da at vende dem bort, som hun frygtede, med Mishag, og en eller to Gange jukkede han dybt, snarere som en

Mand der led aandelige end legemlige Smerter. Dog talede Patienten ikke en eneste Gang i den nævnte Tid. Det vilde være at skildre stakkels Jack som i Besiddelse af mere Philosophi, eller mindre Følelse, end Sandheden vilde tillade, dersom vi sagde at hun ikke var saaret ved denne sin Husbonds Opførsel. Ivertimod følte hun dybt, og mere end en Gang havde den saameget kuet hendes Stoltthed, at hun græd bitterlig. Denne Udgydelse af Taarer var alligevel Jack i een Henseende til Gavn, thi den havde den Virkning at fornye gamle Indtryk, og paa en vis Maade at bringe hendes Kjønns Natur til atter at kaldes til Live i hende — en Natur, der paa en sørgelig Maade var bleven slappet, ved hendes foregaaende Liv.

Men Timen var endelig kommen, da denne lange og piinlige Taushed skulde afbrydes. Jack og Rose vare ene hos Patienten, da denne atter talede til sin Kone.

„Molly — stakkels Molly!“ sagde den døende Mand, hvis Stemme vedblev at være fuld og dyb til det sidste Dieblis, „hvilken kummerlig Tid Du har haft siden jeg begik den Uretfærdighed mod Dig!“

„Det er haardt mod et Fruentimmer, Stephen, at jage hende hjælplos ud i en kold og egennyttig Verden,“ svarede Jack ligesom, alt for ærlig til at ville affectere, at skjule nogen af sine Følelser.

„Det var i Sandhed haardt; Gud tilgive mig det, som jeg haaber Du vil tilgive mig, Molly.“

Der fulgte ikke noget Svar paa denne Bøn, og Invaliden saae ængstlig paa sin Kone. Den Sidste sad med sit Arbeid, der nu faldt hende mindre keitet, med Dinene fæstede paa Naalen, — hendes Ansigt barst, og, saavidt Diet kunde opdage, hendes Følelser ubevægede.

„Deres Husbond taler til Dem, Jack Tier.“ sagde Rose med Eftertryk.

„Gid Deres aldrig maa have Grund til at tale til Dem paa samme Maade, Rose Budd,“ var det heitidelige Svar. „Jeg smigrer mig ikke med, at jeg nogen sinde var saa takkelig som De, eller at hin døende Ulling i sin Ungdom var en Harry Mulsford, men vi vare unge og lykkelige, og agtede og elskede hinanden en Gang. — Dog seer De hvad det Altsammen er bleven til!“

Rose blev bragt til Taushed, skøndt hun sølte for megen Godhed for sin egen ungdommelige og mandige Brudgom, til at frygte en Skiebne, som den der var overgaaet stakkels Jack. Spise syntes nu tilbøielig til at tale, og hun gik hen til hans Seng, fulgt af sin Ledsageresse, der holdt sig lidt i Baggrunden, som om hun nødig vilde lade den Bevægelse, som hun virkelig følte, blive seet, og maaskee fordi hun var sig bevidst, at hen-

des uindtagende Dore ikke bidrog til at gjenvinde hendes Husbonds tabte Kjærlighed.

„Jeg frygter for at jeg har været en meget ugudeligg Mand,“ sagde Spike alvorlig.

„Der er Ingen fri for Synd,“ svarede Rose. „Fortrøst Dem til Guds Søns Mægling, og Synder, der endog ere større end Deres, ville blive tilgivne.“

Capitainen stirrede paa den yndige Talende; men Overbærelse med egne Skrøbeligheder, frygtesve Mars uafsladelig Tagen efter verdslige og egenkjerlige Gjenstande, og et Livs Sædvaner, i hvilket Tanken paa Gud, og et Liv hisset, aldrig fik Indpas, havde indesluttet hans aandige Væsen i et Slags Staalharnisk, gennem hvilket intet sædvanligt Slag af Samvittigheden formaaede at trænge. Dog saae han frygtelige Glimt af nyhlig foregaaende Begivenheder, og hans Sjel, der saa at sige, hang over Evighedens Afgrund, blev foruroliget.

„Hvad er der blevet af Eders Tante?“ hviskede Spike. „min gamle Capitains Enke. Hun burde være her, og Don Wan Montefalderon — hvor er han?“

Rose vendte sig bort for at skjule sine Taarer — men Ingen svarede paa den døende Mands Spørgsmaal. Derpaa soer et Glimt af Barndommen ind i Spikes Grindring, og han foldede Hænderne og forsøgte paa at bede. Men ligesom Andre, der have levet, uden

at søge Tilflugt til deres Skaber, igjennem et langt Liv været ufølsomme for Tilværelsen af hans Love, men tænkende paa den nærværende Tid, og daglig, hver Time opoffrende Grundsatninger og Pligter for Diebliskets snæverhjertede Interesser, sandt han nu hvor svært det er, at fornye Samfundet med et Væsen, der saalænge har været forstømt. Feilen laae alligevel hos ham selv, thi et naadigt Dre var aabent, endog over Stephen Spikes Dødsleie, dersom denne raa Vland blot kunde drive sig selv til, i Alvor og Sandhed, at anraabe om Barmhertighed. Da hans Fedsagere saae hans Kamp, overlod de ham nogle faa Minutter til hans egne Tanker.

„Molly,” yttrede Spike endelig med svag Stemme, en Stemme der vidnede om at han var sig sit nære Endeligt bevidst, „jeg haaber Du vil tilgive mig, Molly. Jeg veed at Du maa have havt det meget, meget kummerligt.“

„Det er haardt for en Kvinde at frasiage sig sit Kjen, Stephen, saa at siage at bortkaste sin egentlige Natur, og at blive en Mand.“

„Det har forandret Dig storligen, — endog Din Tale er forandret. Engang var Din Stemme blid og qvindelig — den lignede mere Rose Budds, end det nu er Tilfældet.“

„Jeg taler som de tale, mellem hvem jeg har været tvunget til at leve. Bakkén og Stirritsen, Stephen Spike, ere daarlige Skoler at sende Dvinder hen til, for at lære Sprog.“

„Brød paa at forglemme det Altsammen, stakkels Molly! Siig til mig, saa at jeg kan høre Dig: jeg glemmer og tilgiver, Stephen! Jeg frygter for, at Gud ikke vil tilgive mig mine Synder, hvilke begyndte at forekomme mig frygtelige, naar min egen Kone ved mit Dødsleie nægter at glemme og tilgive.“

Jack var bleven blød ved denne Anmodning. Hendes Interesse for den straffylldige Husbond havde aldrig været fuldkommen udslukket. Hun havde ihukkommet ham, og ofte med en Qvindes Omhed, paa hele hendes Pillegrimsfart, og under alle hendes Lidelser, hvilket den foregaaende Deel af vor Fortælling maa vise, og skjøndt Fortrydelse havde været blandet med den Sorg og Bymhælgelse hun følte, ved at finde hvormeget han endnu gav efter for Rosens overlegne Indigheder, var det ikke rimeligt at en saadan Følelse, i et Bryst der virkelig var saa ædelt og menneskekjærligt, som Jack Tiers, vilde vedvare under en Scene, som den hun nu skulde være Vidne til. Hendes Ansigtsmuskler trak sig sammen, det haarde, barkede Ansigt begyndte at tabe sin Strengthed, og hun saae i enhver Henseende meget bevæget ud.

„Vend Dig til ham hvis Godhed og Barmhertighed kan tjene Dig, Stephen,“ sagde hun i en mildere og mere kvindelig Tone, end hun i mange Aar havde brugt, hvorved hun fik mere Lighed med sig selv, end hverken hendes Husbond eller Rose havde seet hende, siden den sidste Reises Begyndelse, „det, at jeg siger at jeg glemmer og tilgiver, kan ikke hjælpe en Mand paa hans Dødsleie.“

„Det vil berolige mit Sind, Molly, og jeg vil med mere Frihed kunne henvende mine Tanker til Gud.“

Jack var meget bevæget, maaskee mere ved den Lidendes Ansigt og Væsen, end ved hans Ord. Hun traad nærmere til sin Husbonds Leie, knælede, greb hans Hænder, og sagde høitideligt:

„Stephen Spife, af mit inderste Hjerte tilgiver jeg Dig, og jeg vil bede til Gud at han vil tilgive Dig Dine Synder, lige saa frit, og med endnu større Barmhertighed, end jeg nu tilgiver Dig Alt, og jeg vil forsøge paa at glemme Alt hvad Du har gjort imod mig.“

Spife foldede sine Hænder og forsøgte atter paa at bede, men et heelt Livs Vaner kan ikke afkastes, fordi man vil det, og den der i den yderste Nød stræber at gjenvinde de Dieblikke, som ere gaaede tabt, vil i den bittere Virkelighed finde, at han ved at udøve Synd har

væltet Bjerge paa sin egen Sjel, som aldrig vare lagte der ved hans Slægts oprindelige Fald. Jaak havde alligevel afkastet en Byrde af sin Sjel, som længe havde nedtrykt den, og skjulende Ansigtet i Tæppet græd hun bitterlig.

„Jeg vilde ønske, Molly,“ sagde den døende Mand, flere Minutter efter, „jeg vilde ønske, at jeg aldrig havde seet Briggen. Indtil jeg fik det Hartoi, havde jeg aldrig haft nogen Tanke om at gjøre nogen menneskelig Skabning uret.“

„Det var Løgnens Fader, som frister Alle til at gjøre Ondt, Stephen, og ikke Briggen der var Skyld i Synderne.“

„Gid jeg kunde leve et Aar endnu, blot et Aar, det er ikke meget forlangt af en Mand, der endnu ikke er Treds.“

„Derom er intet Haab, stakkels Stephen. Løgnene sige, at Du ikke kan leve en Dag.“

Spise sukkelede; thi det Forbigangne blandet paa en frygtelig Maade med det Tilkommende, viste sig med en Klarhed for hans Samvittighed, og ryste hans Inderside. Og hvad er dette Tilkommende, som for evigt skal gjøre os lykkelige eller elendige? Er det ikke sammensat af en Tilværelse, i hvilken Samvittigheden befriet fra Legemets Forblindelse og Svaghed, seer Alt i

dets sande Farve, bedømmer Alt og straffer Alt? Saa-
dan en Tilværelse vilde gjøre ethvert Menneske til sine
egne Overtrædelsers Protocolist, og det med den yderste
Grad af Nøiagtighed. Den vilde af sig selv tilmaale
fuldkommen Reifærdighed, da Synden vilde sees midt
iblandt dens ledsagende Kjendsgjerninger, med enhver forø-
gende eller forringende Omstændighed. Ethvert Menneske
vilde blive straffet nøiagtig overeensstemmende med hans
Naturgaver. Da intet Menneske er fri for Synd, gjør
det Nødvendigheden af Forsoning uundgaaelig, og i dens
strengeste Fortolkning viser den Sandheden af Grelsens
Hensigt i de rene Farver. Sjelen, eller Samvittighe-
den, der kan indrømme denne Forsoning den nødvendige
Grad af Tro, og idet den indrømmer, føler dens Kraft,
bortkaster Byrden af sine egne Overtrædelse, og forbliver
for bestandig i dens oprindelige Tilværelses Tilstand,
reen, og folgelig lykkelig.

Vi tænke ikke paa at nedlægge en Troesbekjendelse
over denne mægtige og gaadefulde Sag, i hvilken Alle
have saa dyb en Interesse, og over hvilken en saa ube-
tydelig Deel af Menneskeslægten tænker saa meget, eller
tænker med nogen Klarhed, naar det i det Hele taget
bliver Gjenstanden for deres flygtige Tanker. Vi kjende
alt for godt vor egen Uvidenhed, til at vove os ud paa
Dogmer, som det sandsynligviis har været bestemt, at

Menneskenes Sjæle ikke skulde strides med og forstaae. Men lad os atter vende os til vor Fortælling.

Stephen Spike følte nu den Byrde, som Fremturen i Synd vælter over paa den lastefulde Forbryders Byrst. Hvad der var det smerteligste af Alt, var, at hans Kraft til at ryste denne døde Vægt af, formindskedes i samme Forhold, som Byrden tiltog, da ethvert Menneskes moralske Styrke formindskes i et nøiagtigt Forhold til hans Forbrydelsers Størrelse. Bitterlig kæmpede denne store Synder med sin Samvittighed, og lidet vidste hans Kone nu hvorledes hun skulde trøste eller hjælpe ham. Jack havde kun faaet en overfladisk Underviisning i hendes Troes Dogmer, i Barndommen og Ungdommen; i hvad man kalder christelige Forsamlinger, havde hun lært sin Catechismus, Herrens Bøn og Troesbekjendelsen, og det var bleven overladt til hende selv at bygge videre op paa denne lille Grundvold i den menneskelige Tilværelses store Anliggender, og ved hendes Vgteskab og Indtrædelse i Livets virksomme Beskæftigelser. Naar man erindrer paa hvilken Naade hun havde tilbragt de sidste tyve Aar, kan Ingen forundre sig over at høre, at Jack kun var til liden Nytte for sin Husbond i denne store Nød. Rose bestræbte sig for at indgyde Haab og Trøst, men den Kamps rædsomme Natur, som hun var Vidne til, bevægede hende til at sende Bud efter the Poughkeepsies Capellan. Denne

Geistlige bad med den døende Mand, men endog han var, i den Lidendes sidste Diebliske, et passivt, men rystet Bidne til Samvittighedsnag, svævende over Evighedens Afgrunde i haabeløs Frygt. Vi vil ikke indlade os paa Detaillen af denne gribende Scene; men simpeltvæk tilføie, at Forbandelser, Gudsbespottelser, rystende Raab om Barmhjerlighed, ængstlige Bønner om Raad, og rasede Udfordringer, bleve Alle, paa en besynderlig og frygtelig Maade, blandet mellem hinanden. Midt i en af disse Paroxysmer, drog Spike det sidste Suk. Saa Timer efter blev hans Legeme jordet i Sandet paa Strandbredden. Vi kan lige saa godt her tilføie, at dette Sted, som i Orkanen i 1846, hvilken man ved indtraf kun saa Maanedes senere, rev det svage Dække bort, og at Legemet blev skjult bort, for at nedsænke dets Been blandt Bragene og andre Levninger paa Florida Rev.

Mulford vendte ikke tilbage fra sin frugtesløse Expedition, for at søge Mrs. Budds Levninger, førend efter Spikes Død og Begravelse. Da de ikke havde videre at gjøre paa Key-West, tog han, ledsaget af Rose og Jack Tier, Passage til Charleston med det første bekvemme Skib der tilbød sig. To Dage førend de seilede, gik the Poughkeepsie, ifølge sine Instructioner, ud for at krydse i Gulden. Aftenen iforveien tilbragte Captain Mull, Wallace og Capellanen hos Brudgommen

og Bruden, da Sagen angaaende de Doubloner, der bleve fundne i Baaden, blev forhandlet. Man kom overeens om at Jack Tier skulde have dem, og Bungen blev nu overgivet til hende. Ved denne Leilighed afslagde Jack, for at seie Officiererne, en Beretning om Alt hvad hun havde seet og udstaaet, fra det Dieblisk, da hun blev forladt af sin afdøde Gusbond, til den Tid, da hun atter fandt ham. Det var en besynderlig Beretning, fuld af overraskende Eventyr. I de fleste af de Skibe med hvilke Jack havde faret, havde hun tjent som Hovmester, skjøndt hun ofte havde gjort Matrostitjeneste. Hun indrømmede, at det ofte havde manglet hende paa Kraft og Dhygtighed, men aldrig paa Mod. Da hun havde havt Grund til at troe, at hendes Mand var bleven reduceret til at tjene ombord i en Orlogsmand, havde hun taget Hyre ombord i en Fregat, der var bestemt til Middelhavet, og havde virkelig paa et heelt Krydstogt paa denne Station, gjort Tjeneste som Oppasser i Officiersmessen. Medens hun var saaledes beskæftiget, havde hun truffen paa to af de Herrer, som vare tilstede, Capitain Mull og Mr. Wallace. Den Første var Fregattens Næstcommanderende, og den Sidste Cadet; og i disse Egenskaber havde hun kjendt dem begge godt. Da det Raad, hun den Gang gif under, var det samme, som hun nu bar, kunde disse Officierer snart erindre hende, skjøndt Jack ikke længer var

den lette, flinke Knøs, han den Gang syntes at være. Ingen af de nævnte Herrer havde gjort hele Togtet med Skibet, men begge vare avancerede og overgaaede til et andet Skib, efter at have faret med Jack i over et Aar. Denne Underretning bidrog meget til at afgjøre Sagen med Doublonerne.

Fra Charleston gik de Reisende Nord efter paa Jernbanen. Harry gjorde flere Gange holdt paa Veien, for at afvende sin yndige unge Bruds Tanker fra at dvæle for meget ved hendes Tantes Skjebne. Han vidste at Hjemmet vilde kalde alle disse smertelige Grindringer til Live og ønskede at trainere Hjemkomsten indtil Tiden havde mildnet Rosens Sorg. Af denne Grund tilbragte han en heel Uge i Washington, skjøndt det var paa en Aarstid, da Stedet ikke er meget søgt. Endnu er Washington neppe nogen By, paa nogensomhelst Aarstid. Det er meget i Moden at gjøre den amerikanske Hovedstad latterlig, og at behandle den som et Sted, der er meget slet bygget, med meget hoitravende Fordringer. Washington besidder vistnok kun faa af de store europæiske Hovedsteders Særegenheder, men faa som disse ere, ere de dog flere end der høre til noget andet Sted i dette Land. Vi hentyde nu til en Hovedstads fremtrædende Charakteristik, og ikke til en blot sammenhobet Masse af Huse og Boutiquer, indenfor en given Grændse. I denne sidste Henseende staaer Washington langt tilbage

for et halvhundrede andre amerikanske Byer, endog medens den er det eneste Sted i hele Republikken, der besidder en Slags Architectur, efter en Maalestof, der nærmer sig den, under hvilken den gamle Verdens Bygninger af høiere Klasser kan henregnes. Den mangler fuldkommen Kirker, Theatre og Torve; eller de den besidder, staae i architectonisk Henseende, aldeles ikke over en Kjøbstads eller Landsbyes Fordringer; men en eller to af dens nationale Bygninger nærme sig den gamle Verdens Pragt og Høihed. De nye Skatkammerbygninger ere upaatvivlelig, med Hensyn til Størrelse, Udstaffering og Fuldendthed, den amerikanske Bygning, der meest nærmer sig Architecturen paa den anden Side af Atlanterhavet. Derefter følger Capitoliet, skjøndt det forholdsvis ikke kan rangeres saa høit. Hvad the White House angaaer, da svarer det fuldkommen til Hensigten og Anordningen, og nu da dets Omgivelser ere færdige, og Busse og Træer begynde at blive mangfoldige, seer man Noget ved det, som ikke er dets høie Brug og Opvindinge uværdig. Disse Omgivelser, der saa længe henlaae som en Bebreidelse mod den nationale Smag og Liberalitet, begynde nu stærkt at blive yndige, ere allerede overordentlig smukke, og yde en Bygning, der er bestemt til at blive historisk, da den allerede staaer i Forbindelse med Navnene Jefferson, Madison, Jackson og Quincy.

Adams, tilligemed de senere Præsidenters ei polloi, en entourage, der passer sig for dens forbigangne Grindringer og dens nærværende Hensigter. De staae rigtig nok ikke ganske paa samme Trin som Londons Parker, eller endog som Tuilerierne eller Luxembourg, eller Baholi, eller Villa Reale, eller halvtredstindstyve andre Grunde og Haver af lignende Natur, som vi kunde nævne; men seet i Foraaret, eller den tidlige Sommer, pryde de den Bygning, de omgive, og meddele den hele Omgivelse en hoi Civilisations Charakter, som intet andet Sted i Amerika kan fremvise, noigtig i den samme Skikkelse, eller den samme Udstrækning.

Saa meget have vi sagt om the White House og dets District, fordi vi i et foregaaende Værk greb Leiligheden til at dable den snæverhjertede Kærrighed, der lod the White Houses Grunde ligge i en Tilstand, der gjorde Republikken Skam. Hvormegit vort Skjenderi har fremskyndet de Forstjænelser, som ere blevne foretagne, er mere end vi kunne sige; men da vi have gjort de foregaaende Hentydninger, glæder det os at have Leilighed til at sige, (skjøndt næsten tyve Aar ere forløbne mellem Utrringen af de to Meninger) at de ikke længer ere for tjente.

Og her vilde vi tilføie et andet Ord, og det om en Gjenstand, der ikke tilstrækkeligen er lagt et Folk paa Sinde, som formedelst sin Stilling uundgaelig ere pro-

vindstælle. Vi indbyde dem, som høre Stemmen ved den mindste Berøring af noget Amerikansk, og som indbilde sig at det er nok at høre til den store Republik for selv at være stor, til at stille sig foran for Stats-Departementet, saaledes som det nu er, og med kritiske Dine at undersøge dets Dimensioner, Materialier og Stikkelse; dernæst at see hen paa de tilstødende Skatkammer Bygninger, at indbilde sig at de vare fuldførte, ved en Tilføielse af ny Bygninger af en lignende Construction, for at indeholde Stats-Departementet; derefter at sammenligne det Forbigangne og Nærværende med det Tilkommende, som saaledes fuldendt, og erindre hvor nylig de sidste partielle Forbedringer ere, som endog nu eksisterer. Dersom denne Undersøgelse og Sammenligning ikke tydelig fremstiller for Øiet, hvormeget der var og er at kritisere, i Modsetning til andre Lande, vil vi opgive de omhandlede Individuer, som alt for stærkt farvede i den provindstælle Uld, til nogensinde at kunne bleges. Den nærværende Trinitatis Kirke i New-York, vistnok ikke mere end en europæisk Kirke af tredje Rang, om saameget, kan, sammenlignet med dens landsbhagtige Forgænger, forsyne med en praktisk Prædiken, der er ligesaa nyttig. Der kan alligevel være dem iblandt os, der indbilde sig, at det er Patriotisme at paastaae, at de gamle Skatkammer Bygninger vare ganske lig med

de Næst; disse indgroede Amerikanere anraabe vi om Medlidenhed!

Rose sølte sig inderlig bedrøvet, da hun ankom til sin afdøde Tantes overordentlig nette Bolig i Fourteenth Street i New-York; men Mulforbs mandige Kjerlighed var en stor Trøst, og efter kort Tids Forløb, tænkte hun snarere med blid Veemod, end med Sorg, paa denne svage, men veltænkende og kjærlige Slægtning. Blandt hendes unge Mands Forbindelser fandt hun Qvinder af en Livsklasse, der vistnok stod lige med hendes egen, og nogle af dem stod endog høiere, i Henseende til Opdragelse og Sædvaner. Harry tilbragte glad og lykkelig denne Sommer hos sin yndige Brud, skjøndt et smukt Skib blev kjøbt til ham, ved Hjælp af Roses Formue, der nu var betydelig forøget ved Tantens Død, og han var fraværende i Europa, da hans Son blev født, en Begivenhed der indtraf for kun to Maaneder siden.

The Swash og det indfibede Krud tænkte man ikke mere paa i den gode By Manhattan. Denne store Stapelstad — vi bede om Forladelse, denne store commercielle Stapelstad — forstaaer den Kunst at glemme, idet den sammentrænger alle Interesser i det nærværende Dieblis. Den er meget tilbøielig til at troe det, som aldrig var til, og til at oversee det, som foregaaer lige for dens Næse. Saa fremstikkende er dette Gang til Forglemmelse, at det ikke skulde forundre os at høre

nogle af Manhattaneserne paaftaae, at vor Fortælling ikke er andet end en Fiction, og fragaae the Mollys, Capitain Spikes og endog Biddy Noons Tilværelse. Men vi kjende dem altfor godt til at bryde os om hvad de sige, og vi vil vedblive at fuldende vor Fortælling paa vor egen Viis, som om der slet ikke eksisterede Fortolkere med saadanne Ravnestruber.

Jack Tier, der endnu er kjendt under dette Navn, lever i Capitain Mulsfords Familiefreds. Barken gaaer rast af hendes Hænder og Ansigt, og hun kommer Dag for Dag til at see bedre ud. Hun er nu stadig iført sin passende Dragt, og vender gradviis tilbage til sit Kjønns Følelser og Sædvaner. Hun kan ligesaalet blive hvad hun en Gang var, som en Morian kan blive hvid, eller Leoparden forandre sin vilde Natur; men hun er ikke længer forfalden. Hun har ophørt med at skræge og ryge, da hun har funden Erstatning i Snustobak. Hendes Haar har faaet Lov til at vore, og er allerede opsat med en Kam, skjøndt det bestandig er skjult under en Kappe. Allene Jacks Hjerte synes at være uforandret. Den besynderlige tigeragtige Kjærlighed hun bar til Spike, i thyve Landsflygtigheds Aar, er forvandlet til Sorg over hans Endeligt. Den er bleven efterfulgt af den meest oprigtige Hengivenhed for Rose, i hvilken den lille Dreng, siden han er optraadt

paa Scenen, er bleven en stor Deeltager. Denne Dreng
 begynder Jact at faae inderlig kjær, og da Doublonerne,
 som ere fordeelagtigt anbragte, hæver hende over Afhæn-
 gighedsfølelsen, er det rimeligt, at hun vil ende sit Liv,
 der en Gang var saa omvankende og forstyrret, i Ro
 og hjemlig Lyksalighed.

Ende.

